

ABDRUSCHIN / ÎN LUMINA ADEVĂRULUI

IM LICHTE DER WAHRHEIT
EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

ÎN LUMINA ADEVĂRULUI

MESAJUL GRAALULUI
DE
ABDRUSCHIN

EDIȚIA COMPLETĂ

Această ediție și această traducere corespund întru totul ediției originale germane a Mesajului Graalului tipărită în anul 1931.

*Cine
nu se străduiește
să înțeleagă corect
Cuvântul Domnului
se face vinovat!*

SPRE ÎNDRUMARE!

Vălul cade și credința devine convingere. Doar în convingere stau eliberarea și mântuirea!

Eu mă adresez doar celor ce caută serios. Ei trebuie să aibă capacitatea și voința de a analiza obiectiv această lucrare obiectivă! Înapoi cu fanaticii religioși, cu visătorii fără convingeri! Căci ei dăunează Adevărului. Cât despre cei răuvoitori și cei lipsiți de obiectivitate, ei își vor găsi sentința chiar în aceste cuvinte.

Mesajul îi va atinge doar pe cei care poartă în ei, neatinsă, o scânteie de Adevăr și dorința arzătoare de a fi cu adevărat oameni. Acelora le va servi, de asemenea, drept făclie și toiag. Fără ocolișuri, el îi conduce afară din haosul confuziei actuale.

Cuvântul care urmează nu aduce o religie nouă, ci, pentru cel care îl ascultă sau îl citește cu seriozitate, trebuie să fie făclia care îi va permite să găsească drumul ce duce către Înălțimile după care tânjește.

Numai acela care se mișcă el însuși poate avansa spiritual. Nechibzuitul care se folosește de mijloace străine sub forma unor idei preconcepute avansează pe drumul său ca în cărje, în timp ce propriile sale membre, sănătoase și valide, rămân nefolosite.

Însă de îndată ce își folosește curajos ca echipament pentru înălțare toate aptitudinile care dormitează în el, așteptându-i chemarea, el folosește astfel și talantul pe care Voința Creatorului i l-a încredințat și va învinge ca în joacă toate obstacolele care vor să îi taie calea, derutându-l.

De aceea, treziți-vă! Doar în convingere stă adevărata credință, iar convingerea se naște doar în urma unei cântăriri și a unei examinări riguroase! Ridicați-vă și stați ca ființe vii în minunata Creație a Dumnezeuului vostru!

Abdruschin.

Ce căutați voi?

Ce căutați voi? Spuneți, ce înseamnă această agitație tumultuoasă? Ca un vuiet străbate ea Lumea, iar un puhoi de cărți inundă toate popoarele. Învățații scotocesc prin scrierile vechi, cercetând și meditând până la epuizare spirituală. Apar profeți pentru a avertiza, pentru a prezice... din toate părțile vine brusc o dorință febrilă de a răspândi lumină nouă!

Astfel se dezlănțuie acestea peste sufletul zbuciumat al omenirii, fără a înviora și a îmborsă, ci dogorind, istovind, storcându-l pe cel chinuit și de ultima putere care i-a mai rămas în această obscuritate a prezentului.

Ici-colo se aude câte o șoaptă, câte un murmur, în așteptarea crescândă a ceva ce urmează să vină. Fiecare nerv este neliniștit, încordat din cauza unui dor inconstient. Această tânguire se unduiește, plutește, și peste toate se așterne un fel de amorțeală sumbră și apăsătoare. De rău augur. *Ce trebuie să aducă ea?* Derută, descurajare și ruină, dacă nu se rupe cu putere stratul întunecat care învăluie acum spiritual globul pământesc și care, cu tenacitatea molatică a unei mlaștini murdare, absoarbe și sufocă fiecare gând luminos și liber ce se înalță, înainte ca acesta să devină puternic; în tăcerea sinistră a unei mocirle, el înăbușă, descompune și nimicește încă din fașă orice voință bună, înainte ca din ea să se poată naște o faptă.

Însă strigătul celor care caută Lumina, ce are puterea să despice mocirle, este deviat, pierzându-se sub bolta impenetrabilă ridicată cu zel chiar de cei care își închipuie că ajută: *ei oferă pietre în loc de pâine!*

Priviți nenumăratele cărți:

Ele nu înviorează spiritul omenesc, ci doar îl obolesc! Și aceasta este dovada inutilității a tot ce se oferă, căci ceea ce obosește spiritul nu este niciodată corect.

Pâinea spirituală împospătează imediat, Adevărul înviorează, iar Lumina însuflește!

Oamenii simpli trebuie, desigur, să-și piardă speranța când văd ce ziduri sunt ridicate în jurul Lumii de Dincolo de către așa-numita știință despre spirit. Cine dintre cei simpli să înțeleagă frazele savante sau modurile ciudate de exprimare? Să fie oare Lumea de Dincolo valabilă numai pentru cei care se ocupă cu știința despre spirit?

Se vorbește în același timp despre Dumnezeu! Să fie oare necesară înființarea unei universități, pentru ca abia acolo să se dobândească aptitudinile de a recunoaște noțiunea de Divinitate? Unde duce această manie, care în cea mai mare parte își are originea numai în ambiție?

Ca niște oameni beți, cititorii și ascultătorii merg clătinându-se dintr-un loc în altul, nesiguri, fără a fi liberi în interior, unilaterali, deoarece au fost deviați de la drumul simplu.

Ascultați, voi, cei deznădăjduiți! Ridicați privirea, voi, cei care căutați serios: *drumul spre Cel Mai Înalt se află pregătit în fața fiecărui om! Erudiția nu este poarta spre acesta!*

Și-a ales Iisus Hristos, acest mare exemplu pe adevăratul drum spre Lumină, discipolii din rândul fariseilor învățați? Sau dintre cărturari? El i-a ales dintre oamenii simpli, naturali, pentru că ei nu trebuiau să lupte împotriva acestei mari erori, potrivit căreia drumul spre Lumină trebuie să fie greu de învățat și anevoios.

Acest gând este cel mai mare dușman al omului, este o minciună!

De aceea, îndepărtați-vă de orice cunoaștere științifică acolo unde este vorba despre ceea ce este mai sacru în om și care se vrea a fi *înțeles pe deplin!* Lăsați-o la o parte, pentru că știința, ca produs al creierului omenesc, este o lucrare incompletă și va rămâne o lucrare incompletă.

Gândiți-vă: cum ar putea să conducă la Dumnezeu o știință însușită cu osteneală? *Ce este, de fapt, cunoașterea?* Cunoașterea este ceea ce poate înțelege creierul. Cât de strict limitată este însă această capacitate de înțelegere a creierului, care rămâne strâns legată de spațiu și timp! De fapt, creierul omenesc nu este capabil să cuprindă nici măcar eternitatea și sensul infinitului. Exact ceea ce este indisolubil legat de Dumnezeu. Inert stă însă creierul în fața acelei Forțe de necuprins care curge prin tot ceea ce există și din care el însuși soarbe propria sa activitate. Forța pe care cu toții o resimțim intuitiv în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare clipă ca pe ceva firesc, a cărei existență a fost întotdeauna recunoscută și de știință și pe care, cu toate acestea, oamenii se străduiesc în zadar să o cuprindă și să o înțeleagă cu ajutorul creierului, așadar al cunoașterii și intelectului.

Atât de deficitară este activitatea unui creier, piatra de temelie și instrumentul științei, iar limitarea se extinde în mod firesc și asupra lucrărilor pe care acesta le construiește, așadar asupra tuturor științelor în sine. De aceea, știința este, într-adevăr, bună pentru *a succeda*, pentru a înțelege mai bine, a clasifica și a cataloga tot ce primește de-a gata de la Forța Creatoare care o precede; însă trebuie să dea neapărat greș atunci când caută să se erijeze ea însăși în conducător sau când vrea să critice, atâta timp cât se leagă atât de strâns de intelect, adică de capacitatea de înțelegere a creierului.

Din acest motiv erudiția, ca și omenirea care se orientează după ea, se cramponează întotdeauna de amănunte, în vreme ce fiecare om poartă în sine, ca un dar înăscut, întregul de necuprins și este pe deplin capabil să atingă, fără studiu anevoios, tot ceea ce este mai nobil și mai înalt!

De aceea, la o parte cu această tortură inutilă a sclaviei spirituale! Nu degeaba ne îndeamnă marele Învățător: Deveniți precum copiii!

Cel care poartă în sine voința fermă spre bine și se străduiește să dea puritate gândurilor sale, *acela a găsit deja drumul spre Cel Mai Înalt!* El va avea atunci parte de toate

celelalte. Pentru aceasta nu este nevoie nici de cărți, nici de efort spiritual, nici de asceză și nici de însingurare. El va fi sănătos la trup și la suflet, eliberat de toată apăsarea meditației bolnăvicioase; căci fiecare exagerare dăunează. Fiți oameni, nu plante de seră care, prin dezvoltare unilaterală, se prăbușesc la prima adiere de vânt!

Treziți-vă! Priviți în jurul vostru! Ascultați în voi! Doar aceasta vă poate deschide calea!

Nu luați în seamă disputa dintre biserici. Marele Aducător de Adevăr, Iisus Hristos, întruchiparea Iubirii Divine, nu a întrebat de confesiune. Ce sunt, de fapt, confesiunile astăzi? Ele reprezintă legarea spiritului liber al omului, înrobirea scânteii de la Dumnezeu ce sălășluiește în voi; dogme* care caută să îngusteze Lucrearea Creatorului și, de asemenea, marea Lui Iubire, în forme făurite de mintea omenească, ceea ce înseamnă înjosirea Divinității, defăimare sistematică. Fiecărui căutător serios îi repugnă această modalitate, deoarece prin ea nu poate experimenta niciodată în el însuși marea realitate, fapt prin care dorul lui de Adevăr devine tot mai lipsit de speranțe și, până la urmă, el își pierde nădejdea în el însuși și în lume! De aceea, treziți-vă! Dărâmați zidurile dogmatice din voi, rupeți vâlul, astfel încât Lumina pură a Celui Mai Înalt să poată pătrunde netulburată până la voi. Plin de exaltare, spiritul vostru se va avânta atunci spre Înălțimi, jubilând el va simți întreaga mare Iubire a Tatălui, care nu cunoaște limitele intelectului pământesc. Voi veți ști, în sfârșit, că sunteți o parte din Ea, o veți cuprinde fără efort și pe deplin, vă veți uni cu Ea și astfel veți câștiga în fiecare zi, în fiecare ceas, ca dar, forță nouă care vă va face firească înălțarea din confuzie!

*) Învățăături fundamentale ale unei religii

Treziți-vă!

Treziți-vă, voi oameni, din somnul vostru de plumb! Recunoașteți povara nedemnă pe care o purtați și care apasă cu o presiune enormă asupra milioaneilor de oameni. Eliberați-vă de ea! Merită să fie purtată? Nici măcar o singură secundă!

Ce conține ea? Pleavă goală, care se spulberă cu ușurință la o adiere de Adevăr. V-ați irosit timpul și forța pentru nimic. De aceea, rupeți lanțurile care vă țin încătușați, eliberați-vă în sfârșit!

Omul care rămâne încătușat în interior va fi veșnic un sclav, chiar dacă ar fi rege.

Voi vă legați prin tot ceea ce aspirați să învățați. Reflectați: prin învățare voi vă constrângeți mereu cu forța în forme străine, inventate de alții, adoptați de bunăvoie o convingere străină, însușindu-vă numai ceea ce alții au trăit ei înșiși, pentru ei înșiși. Gândiți mai departe: ceea ce este valabil pentru unul nu este valabil pentru toți! Ceea ce folosește unuia poate să-i dăuneze altuia. Fiecare în parte trebuie să străbată propriul său drum spre împlinire. Mijloacele sale în această privință sunt aptitudinile pe care le poartă în sine. El trebuie să se orienteze după acestea și să clădească pe baza lor! Dacă nu face acest lucru, va rămâne un străin în el însuși, va sta întotdeauna *alături* de cele învățate, care nu vor putea prinde niciodată viață în el. În felul acesta, pentru el este exclus orice câștig. El vegetează, orice progres fiind imposibil.

Luați bine aminte, voi cei care năzuiviți cu seriozitate spre Lumină și Adevăr:

Fiecare în parte trebuie să trăiască în interior drumul spre Lumină, el *însuși* trebuie să-l descopere, dacă vrea să-l

străbată în siguranță. Numai ceea ce omul trăiește în el însuși, ceea ce resimte intuitiv odată cu toate transformările, a cuprins el pe deplin!

Atât suferința cât și bucuria bat mereu la ușă pentru a-l încuraja și a-l stimula pe om să se trezească spiritual. Atunci omul este adesea eliberat pentru câteva secunde de toate mărunțișurile vieții de zi cu zi și, în fericire, precum și în durere, presimte legătura cu Spiritul care pulsează prin tot ceea ce este viu.

Și *totul* este viață, nimic nu este mort! Fericit este cel care apucă și păstrează asemenea clipe de legătură, avântându-se în sus cu ajutorul lor. Făcând acest lucru, el nu are voie să se fiină de forme rigide, ci fiecare trebuie să se dezvolte singur, din interior.

Să vă fie milă de zeflemiști și de toți cei care încă sunt străini de viața spirituală. Nu vă supărați pe ei atunci când devin sarcastici; sunt mai degrabă de compătimit. Ei stau ca niște oameni beți, ca niște bolnavi în fața mării Lucrări a Creației, care ne oferă atât de mult. Ca niște orbi care merg pe dibuite prin existența pământească, fără să vadă toată splendoarea din jurul lor!

Acești sărmani sunt derutați, ei dorm; altfel, cum mai poate un om să susțină, de exemplu, că numai ceea ce vede el există? Că acolo unde nu poate vedea nimic cu ochii lui nu există viață? Că, odată cu moartea trupului său, el însuși încetează să mai existe, numai pentru că, în orbirea lui, nu a putut până acum să se convingă cu propriii ochi de contrariu? Nu știe el deja prin intermediul multor lucruri cât de strict limitată este capacitatea ochiului său? Încă nu știe că aceasta se află în legătură cu capacitatea creierului său, care este legată de spațiu și timp? Că, din acest motiv, el *nu* poate recunoaște cu ochii tot ceea ce se ridică *deasupra* spațiului și timpului? Nu a înțeles încă niciunul dintre acești zeflemiști o asemenea argumentare rațională, logică? Viața spirituală, s-o numim și Lumea de Dincolo, este, în fond, doar ceva ce stă complet deasupra clasificării pământești a spațiului și timpului și

necesită, prin urmare, un mijloc de același fel pentru a fi recunoscută.

Dar ochiul nostru nu vede nici măcar ceea ce se poate încadra în spațiu și timp. Să ne gândim la picătura de apă, pentru a cărei puritate indiscutabilă depune mărturie orice ochi și care, examinată la microscop, conține milioane de organisme vii care se luptă și se nimicesc fără milă în ea. Nu există uneori bacili, atât în apă, cât și în aer, care au puterea să distrugă corpuri omenеști și care sunt imperceptibili ochiului? Însă ei devin vizibili prin intermediul unor instrumente mai puternice. Cine va mai îndrăzni să susțină după aceea că nu veți vedea nimic nou, încă necunoscut acum, de îndată ce măriți precizia acestor instrumente? Măriți-o de o mie de ori, de un milion de ori, și nu va fi limită pentru ceea ce se poate vedea, ci se vor deschide mereu lumi noi în fața voastră, pe care înainte nu le-ați putut vedea, nici simți, dar care totuși existau. Gândirea logică duce la aceleași concluzii și în privința a tot ceea ce știința a adunat până acum. Există perspectiva unei dezvoltări permanente, însă niciodată a unui sfârșit al ei.

Ce este atunci Lumea de Dincolo? Mulți sunt derutați de *cuvânt*. Lumea de Dincolo este, pur și simplu, tot ceea ce nu poate fi perceput cu ajutorul mijloacelor pământești. Mijloace pământești sunt însă ochii, creierul și toate celelalte părți ale corpului, precum și instrumentele care ajută aceste părți, dându-le mai multă putere și precizie pentru a-și extinde activitatea. Prin urmare, s-ar putea spune: Lumea de Dincolo este tot ceea ce se află dincolo de capacitatea de recunoaștere a ochilor noștri fizici. *Însă nu există o separare între Lumea Aceasta și cea de Dincolo!* Și nici vreo prăpastie! Totul este unitar, ca și întreaga Creație. *O singură* Forță străbate Lumea Aceasta și cea de Dincolo, totul își trage viața și activitatea din acest curent unic și este astfel indisolubil legat. De aici rezultă următorul lucru: dacă o parte se îmbolnăvește, efectul trebuie să se facă simțit și în cealaltă parte, la fel ca într-un corp omenesc. Substanțe bolnave ale celeilalte părți se revarsă atunci înapoi spre partea bolnavă, datorită atracției speciilor

de același fel, agravând astfel și mai mult boala. Însă dacă o asemenea boală devine incurabilă, rezultă necesitatea imperioasă de a îndepărta cu forța partea bolnavă, pentru ca întregul să nu sufere permanent. Iar pentru a evita acest risc se impune o interacțiune sănătoasă care, din cauza atitudinilor greșite, devine dificilă, uneori de neconceput.

De aceea, schimbați-vă modul de a vedea lucrurile! Nu există nici Lume de Aici, nici Lume de Dincolo, ci doar o singură existență unitară! Conceptul de separare a fost inventat numai de om, pentru că el nu poate vedea totul și pentru că se crede punctul central și culminant al mediului înconjurător vizibil lui. Însă sfera sa de activitate este mai mare. Dar cu ideea eronată de separare, el își construiește singur bariere, cu forța, își împiedică propriul progres și face loc unei fantezii fără frâu, care aduce cu sine imagini îngrozitoare. Să mai fie atunci de mirare dacă, drept urmare, unii afișează doar un surâs neîncrezător, alții se dedau unor forme bolnave de adorație, care sfârșesc în sclavie sau degenerază în fanatism? Cine se mai poate mira de teama sfioasă, ori chiar de frica și spaima care urcă în atâția oameni? Lăsați toate acestea deoparte! La ce folosește această tortură? Dărâmați bariera pe care eroarea oamenilor a încercat să o ridice, dar care, în realitate, nu a existat niciodată. Concepția greșită de până acum vă furnizează și o bază greșită, pe care degeaba vă străduiți să construiți neconținut credința veritabilă, deci convingerea interioară. Vă izbiți de colțuri, de stânci, care nu au cum să nu vă facă să ezitați, să vă îndoiiți, sau care vă constrâng să demolați voi înșivă întregul edificiu, pentru ca mai apoi, poate deznădăjduiți sau plini de resentimente, să abandonați totul. Paguba este, în întregime, numai a voastră, deoarece pentru voi nu există astfel niciun progres, ci numai stagnare sau regres. În acest fel doar vă prelungiți drumul pe care tot va trebui să îl parcurgeți odată.

Dacă ați înțeles, în sfârșit, Creația ca un întreg, așa cum este ea, dacă nu mai faceți nicio delimitare între Lumea de Aici și Lumea de Dincolo, atunci ați găsit drumul cel drept, țelul

propriu-zis se apropie, iar înălțarea vă produce bucurie, vă dă satisfacție. Voi puteți atunci să simțiți și să înțelegeți mult mai bine efectele reciproce care pulsează pline de căldură și de viață prin acest întreg unitar, deoarece toată activitatea este propulsată și susținută de o singură Forță. Cu aceasta vi se arată Lumina Adevărului!

Voi veți recunoaște curând că la mulți oameni doar comoditatea și indolența sunt cauza batjocurii, numai fiindcă i-ar costa un anumit efort pentru a răsturna ceea ce au învățat și au gândit până atunci și pentru a clădi ceva nou. La alții, acest lucru ar afecta modul lor obișnuit de viață, devenind în felul acesta ceva incomod. Lăsați-i în pace, nu vă certați cu ei. Oferiți ajutorul prin ceea ce voi știți celor care nu se mulțumesc cu satisfacțiile trecătoare, care caută în existența pământească *mai mult* decât să-și umple doar stomacul, ca animalele. Oferiți-le recunoașterea care vi s-a acordat, nu îngropați talantul; căci dăruind, se va îmbogăți și se va consolida în efect reciproc și cunoașterea voastră.

În Univers acționează o lege eternă: aceea că numai dând se poate primi, atunci când este vorba de valori durabile! Ca o moștenire sacră a Creatorului său, această lege acționează profund, străbătând întreaga Creație. A da dezinteresat, a ajuta acolo unde este nevoie și a avea înțelegere atât pentru durerea aproapelui cât și pentru slăbiciunile sale, înseamnă a primi, fiindcă acesta este drumul simplu și adevărat spre Cel Mai Înalt!

Iar această voință serioasă vă aduce imediat ajutor, forță! O singură dorință sinceră și profundă de a face bine, și zidul pe care chiar gândurile voastre l-au ridicat până acum ca o barieră este tăiat din cealaltă parte, invizibilă până acum vouă, ca și cu o spadă de foc; căci voi sunteți totuși una cu Lumea de Dincolo de care vă temeți, pe care o negați sau după care tânjiți, sunteți strâns și indisolubil legați de ea.

Încercați acest lucru; deoarece gândurile voastre sunt mesagerii pe care îi trimiteți și care se întorc încărcate din plin cu ceea ce voi ați gândit, fie acum ceva bun sau ceva rău.

Aceasta este ceea ce se întâmplă! Luați aminte la faptul că gândurile voastre sunt lucruri care se formează spiritual, devenind adesea forme care supraviețuiesc existenței pământești a corpului vostru, și atunci multe vi se vor clarifica. Astfel, pe bună dreptate se spune: „căci faptele lor îi urmează!” Formele de gânduri sunt lucrări care vă vor aștepta cândva! Care formează în jurul vostru inele luminoase sau întunecate pe care trebuie să le străbateți pentru a pătrunde în Lumea Spirituală. Nicio protecție și nicio intervenție nu vă pot ajuta aici, fiindcă decizia vă aparține. De aceea, voi trebuie să faceți primul pas în toate. Acest lucru nu este dificil; el depinde doar de voința care se manifestă prin gânduri. Purtați astfel Cerul, precum și Iadul, în voi înșivă.

Voi puteți decide, însă prin aceasta sunteți supuși necondiționat urmărilor gândurilor și voinței voastre! Voi înșivă produceți aceste urmări și, de aceea, eu strig către voi: păstrați vatra gândurilor voastre curată, astfel aduceți pace și sunteți fericiți!

Nu uitați că fiecare gând produs și trimis de voi atrage în drumul său toate speciile de același fel, ori se alătură altora, devenind astfel mai puternic, tot mai puternic, și nimerind în cele din urmă o țintă, un creier omenesc ce, poate numai pentru un moment, se uită pe sine, oferind astfel unor asemenea forme de gânduri care plutesc ocazia de a pătrunde și de a acționa. Gândiți-vă numai la răspunderea care vă va reveni atunci când gândul se va transforma cândva în faptă, prin cineva asupra căruia el a putut acționa! Această responsabilitate se declanșează deja prin faptul că fiecare gând în parte ține permanent legătura cu voi, exact ca printr-un fir care nu poate fi rupt, pentru ca apoi să revină cu forța dobândită pe drum, fie pentru a vă împovăra din nou, fie pentru a vă face fericiți, în funcție de specia pe care voi ați produs-o.

Astfel stăm noi în lumea gândurilor și, prin modul nostru de gândire dintr-un anumit moment, facem loc în același timp și formelor de gânduri similare. De aceea, nu irosiți forța gândirii,

ci concentrați-o spre apărare și spre gândire *precisă*, care, asemenea lăncilor, țintește și acționează asupra a tot. Făuriți astfel din gândurile voastre *Lancea Sfântă* care luptă pentru bine, care vindecă rănilile și promovează întreaga Creație!

Spre aceasta trebuie, așadar, să vă concentrați gândirea, pentru a acționa și a progresa! Ca să faceți acest lucru, voi trebuie să scuturați numeroși stâlpi care susțin ideile tradiționale. Adesea este vorba despre o noțiune care, greșit înțeleasă, nu permite omului să găsească drumul adevărat. El trebuie să se întoarcă în punctul din care a plecat. O rază de lumină dăruie întreaga construcție pe care el a ridicat-o cu trudă de-a lungul multor decenii și, după o perioadă mai scurtă sau mai lungă de amorțeală, el va trece din nou la lucru! Așa *trebuie* să fie, deoarece în Univers nu există stagnare. Să luăm, de exemplu, noțiunea de timp:

Timpul trece! Timpurile se schimbă! Așa auzim peste tot oamenii vorbind, și involuntar apare o imagine în spirit: *noi vedem timpuri schimbătoare trecând pe lângă noi!*

Această imagine devine obișnuință, și la mulți oameni ea formează, de asemenea, o bază solidă pe care ei clădesc mai departe, orientându-și după aceasta întreaga lor cercetare și reflecție. Nu durează însă mult până când se lovesc de obstacole care se contrazic unul pe celălalt. În ciuda celei mai mari bunăvoințe, nimic nu se mai potrivește. Ei se pierd și lasă goluri care, în ciuda întregii lor reflecție, nu mai pot fi umplute. Atunci, mulți oameni cred că în asemenea situații, când gândirea logică nu găsește un punct de sprijin, *credința* trebuie să fie luată drept înlocuitor. Însă acest lucru este greșit! Omul nu ar trebui să creadă în lucruri pe care nu le poate înțelege! El trebuie să caute să le înțeleagă, deoarece altfel deschide larg poarta pentru erori, iar odată cu erorile și adevărul este întotdeauna devalorizat.

A crede fără a înțelege este doar indolență, lene în gândire! Acest lucru nu conduce spiritul în sus, ci îl oprimă. Prin urmare, ridicați privirea, trebuie să examinăm, să investigăm. Nu degeaba se află în noi imboldul pentru aceasta.

Timpul! Trece el cu adevărat? De ce întâmpină omul obstacole atunci când vrea să se gândească mai profund la această axiomă? Foarte simplu, fiindcă ideea de bază este *greșită*; *căci timpul stă pe loc!* Noi însă alergăm în întâmpinarea lui! Noi ne avântăm în brațele timpului, care este veșnic, și căutăm Adevărul în acesta. Timpul stă pe loc. El rămâne același, azi, ieri și peste o mie de ani! Numai formele se schimbă. Noi ne cufundăm în timp pentru a sorbi din adâncul învățăturilor sale, pentru a îmbogăți cunoașterea noastră din ceea ce a adunat el! Căci nimic nu s-a pierdut, timpul a păstrat totul. El nu s-a schimbat, pentru că este veșnic. Și tu, o, omule, ești întotdeauna același, indiferent dacă apari tânăr sau bătrân! Tu rămâi cel care ești! Încă nu ai simțit tu însuși acest lucru? Nu observi o diferență clară între formă și „eul” tău? Între corp, care este supus schimbărilor, și tine, spiritul, care este etern?

Voi căutați Adevărul! Ce este Adevărul? Ceea ce voi încă simțiți a fi adevăr astăzi veți recunoaște chiar mâine a fi eroare, pentru ca mai târziu să descoperiți iarăși grăunțe de adevăr în aceste erori! Pentru că și revelațiile își schimbă formele. Astfel, căutățile voastre continuă neîncetat, iar în schimbare voi deveniți maturi!

Adevărul rămâne însă mereu același, el nu se schimbă; deoarece este etern! Iar pentru că este etern, el nu va fi niciodată cuprins clar și cu adevărat cu ajutorul simțurilor pământești, care cunosc numai schimbarea formelor! De aceea, deveniți spirituali! Liberi de toate gândurile pământești, și atunci veți avea Adevărul, vă veți afla în Adevăr pentru a vă îmbăia în el, fiind înconjurați de Lumina lui pură, mereu strălucitoare, căci el vă va învălui în întregime. Voi înotați în el de îndată ce deveniți spirituali.

Atunci nu va mai fi nevoie să vă însușiți cu greu științele, nu va mai trebui să vă temeți de greșeli, ci veți avea deja răspunsul la fiecare întrebare în Adevărul însuși, ba mai mult, nu veți mai avea nicio întrebare, pentru că voi, fără să gândiți, veți ști totul, veți cuprinde totul, deoarece spiritul vostru

trăiește în Lumina cea pură, în Adevăr!

De aceea, deveniți liberi spiritual! Rupeți toate legăturile care vă rețin jos! Dacă se ivesc obstacole, întâmpinați-le cu strigăte de bucurie, fiindcă ele înseamnă pentru voi drumul spre libertate și forță! Considerați-le un dar din care rezultă avantaje pentru voi, și atunci le veți învinge cu ușurință.

Ele fie vă sunt puse înainte ca să învățați din ele și să vă dezvoltați, lucru prin care vă îmbogățiți echipamentul pentru înălțare, fie sunt retroacțiunea la o vină, pe care o achitați astfel și de care vă puteți elibera. În ambele cazuri ele vă ajută să avansați. De aceea, treceți prin ele cu vioiciune, va fi spre mântuirea voastră!

Este o prostie să se vorbească despre lovituri ale sortii sau despre încercări ale vieții. Fiecare luptă și fiecare suferință înseamnă progres. Oamenilor li se oferă astfel posibilitatea de a înlătura umbrele greșelilor de altădată, pentru că nicio pară nu poate fi lăsată cuiva, deoarece și aici ciclul Legilor eterne din Univers este inflexibil. Voința Creatoare a Tatălui se revelează în acestea, iertându-ne astfel și ștergând tot întunericul.

Cea mai mică abatere de la acestea ar trebui să prefacă Lumea în ruine, atât de clar și de înțelept este rânduit totul.

Însă ce se întâmplă cu omul care are mult de compensat din trecut, nu trebuie el să deznădăjduiască, nu îi va fi groază de achitarea datoriilor?

De îndată ce *vrea sincer*, el poate să înceapă acest lucru încrezător și bucuros, fără nicio grijă! Căci o *compensare* poate fi adusă prin contracurentul forței de voință bună, care, asemenea altor forme de gânduri, prinde viață în Spiritual, devenind o armă puternică, ce este capabilă să elibereze de orice povară a întunericului, să îndepărteze orice greutate și să conducă „eul” spre Lumină!

Puterea voinței! O putere nebănuită de atât de mulți oameni, putere care, precum un magnet ce nu dă greș niciodată, atrage forțe asemănătoare, crește astfel ca o avalanșă și, unindu-se cu forțe spirituale asemănătoare, acționează înapoi, ajungând din

nou la punctul de plecare, deci nimerind originea sau, mai bine spus, producătorul, înălțându-l mult spre Lumină sau apăsându-l mai mult în noroi și murdărie! În funcție de ceea ce el însuși a dorit. Cel care cunoaște acest efect reciproc continuu, ce se împlinește în mod sigur și care se găsește în întreaga Creație, declanșându-se și desfășurându-se cu o siguranță de neclintit, acela știe să-l folosească, trebuie să-l iubească sau trebuie să se teamă de el! Pentru acel om, lumea invizibilă din jurul său prinde treptat viață, căci el simte efectele ei cu o claritate care înlătură orice îndoială. El trebuie să perceapă intuitiv valurile puternice ale activității neconținute care acționează din marele Univers asupra lui, de îndată ce le acordă numai puțină atenție, și simte, în cele din urmă, că este focarul unor curenți puternici, ca o lentilă care absoarbe razele soarelui, le concentrează într-un punct și produce acolo o forță de aprindere care poate să se manifeste pârjolind și nimicind, dar și vindecând și însuflețind, aducând binecuvântare, fiind, de asemenea, în stare să aprindă un foc puternic! *Și asemenea lentile suntem și noi*, capabili prin voința noastră să trimitem în Lume, concentrați într-o singură putere, în scopuri bune sau rele, acești curenți invizibili de forță care vin la noi, pentru a aduce omenirii binecuvântare sau, de asemenea, distrugere. Foc puternic putem și ar trebui să aprindem astfel în suflete, focul entuziasmului pentru bine, pentru ceea ce este nobil, pentru desăvârșire!

Pentru aceasta este nevoie doar de puterea voinței, care, într-un anumit sens, îl face pe om stăpânul Creației, făuritorul propriului său destin. Propria sa voință îi aduce pieirea sau mântuirea! Formează răsplata sau pedeapsa, cu o neînduplecată certitudine.

Să nu vă temeți că această cunoaștere vă îndepărtează de Creator sau că vă slăbește credința de până acum. Dimpotrivă! Cunoașterea acestor Legi eterne, pe care le putem folosi, face ca întreaga Lucrare a Creației să vă apară încă și mai sublimă; prin grandoarea ei, ea îl obligă pe cel care cercetează mai profund să îngenuncheze pios!

Atunci omul nu va dori niciodată răul. El va apela cu bucurie la cel mai bun sprijin care există pentru el: la iubire! La iubirea pentru întreaga, minunata Creație, iubirea pentru aproapele său, pentru a-l ghida și pe el către măreția acestei bucurii, către conștientizarea acestei Forțe!

Tăcerea.

Dacă se trezește un gând în tine, păstrează-l, nu-l exprima imediat, ci hrănește-l; căci el se va condensa datorită faptului că este păstrat în tăcere și va câștiga forță ca aburul sub presiune.

Presiunea și condensarea dau naștere unei proprietăți similare unei acțiuni magnetice, în conformitate cu legea potrivit căreia tot ceea ce este mai puternic atrage ceea ce este slab. Forme de gânduri asemănătoare sunt astfel atrase din toate părțile, se atașează, întărind tot mai mult forța gândului inițial și acționând totuși în așa fel încât forma produsă la început este șlefuită prin asocierea altor forme, se schimbă și ia înfățișări diferite până ajunge la maturitate. Tu simți foarte bine toate acestea în tine, însă te gândești tot timpul că este doar propria ta voință. *Dar tu nu dai în nicio împrejurare numai propria ta voință, întotdeauna se adaugă și alte influențe!*

Ce îți spune acest proces?

Că numai prin unirea multor detalii particulare poate fi creat ceva desăvârșit! Creat? Este corect? Nu, ci doar format! Căci nu există nimic cu adevărat nou de creat, ci se poate vorbi numai de producerea unor forme noi, deoarece toate detaliile există deja în marea Creație. Numai că aceste detalii trebuie puse în slujba drumului spre desăvârșire, lucru pe care îl aduce unirea.

Unire! Nu trece cu ușurință peste acest lucru, ci încearcă să te adâncești în această noțiune, și anume că maturitatea și desăvârșirea se obțin prin unire. Acest principiu se regăsește adânc în întreaga Creație, ca o comoară ce așteaptă să fie descoperită! El este strâns legat de legea conform căreia doar prin a da se poate primi! Și ce condiționează înțelegerea corectă a acestui principiu? Așadar, trăirea lui? Iubirea! Și de aceea stă

iubirea ca cea mai înaltă forță, ca putere nemărginită în tainele marii Existențe!

Așa cum în cazul unui singur gând unirea modelează, șlefuieste și formează, așa este și cu omul însuși, așa este și cu întreaga Creație, care, în neconținută unire a formelor individuale existente, suferă transformări prin puterea voinței, devenind astfel drumul spre desăvârșire.

Un singur om nu poate să-ți ofere desăvârșire, însă întreaga omenire, în multitudinea particularităților ei, poate! Fiecare parte are ceva ce aparține neapărat întregului. Și așa se explică faptul că un om foarte avansat, care nu mai cunoaște nicio poftă pământească, iubește toată omenirea, nu un singur individ, fiindcă numai întreaga omenire poate face să vibreze, în acorduri de armonie celestă, corzile sufletului său matur, dezvelite prin purificare. El poartă armonia în sine, deoarece toate corzile vibrează!

Să ne întoarcem la gândul care a atras formele străine și care a devenit astfel puternic, tot mai puternic: în cele din urmă, prin unde de forță strâns legate între ele, el radiază din tine, străpunge aura propriei tale persoane și exercită o influență asupra mediului tău imediat.

Omenirea numește acest lucru magnetism personal. Cei neinițiați spun: „Tu radiezi ceva!” Fie ceva plăcut, fie ceva neplăcut, în funcție de particularitatea ta. Ceva care fie atrage, fie respinge. Acest lucru se simte!

Însă tu nu radiezi nimic! Sentimentul pe care îl trezești în ceilalți își are originea în faptul că tu atragi ca un magnet toate speciile spirituale de același fel. Iar această atracție se face simțită celor din jurul tău. Dar și în acest lucru se află efectul reciproc. Prin această legătură, celălalt îți simte atunci clar puterea și astfel se trezește „simpatia”.

Să ai tot timpul în fața ochilor următorul lucru: exprimat în conformitate cu noțiunile noastre, tot ceea ce este spiritual este magnetic și îți este, de asemenea, cunoscut faptul că ceea ce este mai puternic triumfă întotdeauna asupra celui slab, mai întâi prin atracție, apoi prin absorbire. Astfel, „săracului (celui

slab) i se va lua și puținul pe care îl are”. El devine dependent.

Aici nu se află nicio nedreptate, dimpotrivă, acest lucru se petrece în conformitate cu Legile Divine existente. Omul trebuie numai să se adune, să vrea cu adevărat, și astfel va fi protejat.

Acum probabil vei întreba: ce s-ar întâmpla dacă toți ar vrea să fie puternici? Dacă nu ar mai fi nimic de luat de la nimeni? Atunci, dragă prietene, *ar exista un schimb benevol*, bazat pe legea potrivit căreia numai prin a da se poate, de asemenea, primi. Nu va fi nicio stagnare din această cauză, ci tot ceea ce este inferior va fi eliminat.

Așa se face că, din cauza indolenței, mulți devin dependenți spiritual, iar uneori abia mai posedă în final capacitatea de a dezvolta gânduri proprii.

Trebuie subliniat faptul că numai specia de același fel este atrasă. De aici, proverbul: „Cine se aseamănă se adună.” Astfel, bețivii se vor regăsi întotdeauna, fumătorii vor avea „simpatii”, la fel bârfitorii, cartoforii și așa mai departe, însă și cei care au caracter nobil se vor întâlni pentru un țel înalt.

Dar lucrurile merg mai departe: ceea ce năzuiești spiritual se va manifesta până la urmă și *fizic*, deoarece tot ceea ce este spiritual pătrunde și în Materialul-Dens și, dacă avem în vedere Legea Efectului Reciproc, rezultă că un gând, care rămâne mereu în legătură cu originea sa, va naște prin această legătură o retroacțiune.

Eu vorbesc aici numai despre gândurile *adevărate*, care poartă în ele forța vitală a intuiției sufletești. Nu este vorba despre forța irosită a substanței creierului încredințate ție ca unealtă, ce formează doar gânduri trecătoare care se manifestă într-un haos sălbatic, doar ca aburi fantomatici, și care, din fericire, se risipesc foarte curând. Asemenea gânduri te costă doar timp și forță, iar tu irosești astfel un bun încredințat ție.

Dacă, de exemplu, îți bați capul serios cu ceva, acest gând devine puternic magnetic în tine prin puterea tăcerii și atrage tot ceea ce este asemănător, fiind astfel fecundat. El se maturizează și trece dincolo de limitele obișnuitului,

pătrunzând astfel chiar și în alte sfere, de unde primește afluxul unor gânduri mai înalte... inspirația! De aceea, în cazul inspirației, spre deosebire de cazul mediumnității, gândul de bază trebuie să pornească de la tine însuși, trebuie să formeze o punte spre Lumea de Dincolo, Lumea Spirituală, pentru ca acolo să soarbă conștient dintr-un izvor. De aceea, inspirația nu are nimic de-a face cu mediumnitatea. În felul acesta, gândul este adus la maturitate deplină în tine. Tu te apropii de realizare și *duci* la îndeplinire, *grație forței tale, condensat*, ceea ce plutea deja înainte în Univers, în elemente nenumărate, ca forme de gânduri.

În felul acesta, prin unirea și condensarea a ceea ce de multă vreme exista spiritual, tu produci *o formă nouă!* Astfel, în întreaga Creație, întotdeauna numai formele sunt cele care se schimbă, întregul fiind etern și indestructibil.

Ferește-te de gânduri confuze, de orice platitudine în gândire. Superficialitatea se răzună amarnic, pentru că ea te va înjosi repede până la nivelul unui câmp de luptă al influențelor străine, prin care tu devii foarte ușor ursuz, capricios și nedrept cu toți cei din mediul tău cel mai apropiat.

Dacă ai un gând adevărat și îl întreții cu fermitate, atunci forța acumulată trebuie până la urmă să preseze spre realizare, deoarece procesul de dezvoltare al tuturor lucrurilor se derulează în întregime la nivel spiritual, *din moment ce orice forță este doar spirituală!* Ceea ce îți devine apoi vizibil sunt întotdeauna efectele finale ale unui proces spiritual-magnetic premergător, care se împlinește permanent și uniform, în conformitate cu o ordine ferm stabilită.

Observă deci și, dacă gândești și simți, primești curând dovada că viața propriu-zisă poate fi cu adevărat *doar viața spirituală*, singura în care se află originea, ca și dezvoltarea. Tu trebuie să ajungi la convingerea că tot ceea ce vezi cu ochii fizici sunt, de fapt, numai manifestările spiritului aflat veșnic în mișcare.

Fiecare acțiune, chiar și cea mai neînsemnată mișcare a unui om, este întotdeauna voită mai întâi spiritual. Corpurile

aționează aici doar ca instrumente însuflețite spiritual, care ele însele au luat formă numai prin forța spiritului. La fel și copacii, pietrele și întregul Pământ. Totul este animat, pătruns și propulsat de Spiritul Creator.

Însă din moment ce întreaga Materie, așadar tot ceea ce poate fi văzut fizic, este doar manifestarea vieții spirituale, nu-ți va fi greu să înțelegi că și *condițiile pământești* se formează în funcție de felul vieții spirituale din *imediata* noastră apropiere. Ceea ce rezultă logic din aceasta este clar: prin orânduirea înțeleaptă a Creației, omenirii îi este dată puterea de a-și forma circumstanțele, creându-le ea singură cu însăși Forța Creatorului. Fericit este cel care o folosește numai pentru bine! Dar vai celui care se lasă ademenit să o întrebuințeze pentru ceva rău!

La oameni, spiritul este doar înconjurat și întunecat de pofta pământească, ce rămâne lipită de el ca zgura, îl împovărează și îl trage în jos. Gândurile omului sunt deci acte de voință în care se află forța spiritului. *Omului îi revine decizia de a se gândi la bine sau la rău, și el poate astfel să dirijeze Forța Divină atât spre bine, cât și spre rău!* În aceasta constă răspunderea pe care o poartă omul, căci răsplata sau pedeapsa vor fi negreșit ale lui, deoarece toate urmările gândurilor revin la punctul de plecare prin efectul reciproc pus în mișcare, efect care nu dă greș niciodată și care este cu totul inflexibil în aceasta, așadar necruțător. De asemenea, este incoruptibil, sever și drept! Nu se spune la fel și despre Dumnezeu?

Dacă astăzi mulți adversari ai credinței nu mai vor să știe nimic despre existența unei Divinități, acest lucru nu poate schimba cu nimic faptele pe care le-am menționat. Oamenii trebuie doar să omită micul cuvânt „Dumnezeu”, să se adâncească serios în știință, și vor găsi *exact același lucru*, doar exprimat cu alte cuvinte. Nu este atunci ridicol să mai existe dispute în legătură cu aceasta? Nimeni nu poate evita Legile Naturii, nimeni nu se poate împotrivi lor. Dumnezeu este Forța care activează Legile Naturii; cea Forță pe care încă nimeni nu a cuprins-o, nimeni nu a văzut-o, dar ale cărei *efecte* fiecare

om trebuie să le vadă în fiecare zi, în fiecare ceas, ba chiar în fiecare fracțiune de secundă, să le resimtă intuitiv și să le observe, numai să *vrea* să le vadă în el însuși, în fiecare animal, în fiecare copac, în fiecare floare, în fiecare fibră a unei frunze, atunci când crește și străpunge învelișul pentru a ieși la lumină. Nu înseamnă că ești orb să te împotrivești cu încăpățănare acestui lucru, în vreme ce toți, chiar și acei aprigi adversari, confirmă și recunosc existența acestei Forțe? Ce îi împiedică să numească „Dumnezeu” această Forță recunoscută? Este îndărătnicie copilărească? Sau o anumită rușine de a fi obligați să mărturisească faptul că tot timpul au căutat cu încăpățănare să nege ceva a cărui existență le-a fost întotdeauna clară?

Nimic din toate acestea. Adevărata cauză este faptul că omenirii îi sunt înfățișate din atât de multe părți niște caricaturi ale Marii Divinități, pe care, la o investigare serioasă, ea nu a putut să le accepte. Orice încercare de a comprima într-o imagine Forța Divinității, Atotcuprinzătoare, Care pătrunde totul, trebuie neapărat să O diminueze și să O degradeze!

La o reflectare mai profundă, nicio imagine nu poate fi pusă în armonie cu Aceasta! Tocmai pentru că fiecare om poartă în el noțiunea de Dumnezeu, el respinge bănuitor îngustarea marii Forțe de necuprins care l-a creat și care îl conduce.

Dogma poartă vina pentru o mare parte a acelor care, în împotrivirea lor, caută să treacă dincolo de orice limită, foarte adesea împotriva certitudinii care trăiește în interiorul lor.

Însă nu este departe ceasul în care va veni trezirea spirituală! Când cuvintele Mântuitorului vor fi interpretate corect, iar marea Sa Lucrare de Mântuire va fi corect înțeleasă, căci Hristos ne-a adus mântuirea din întuneric prin faptul că ne-a indicat calea spre Adevăr și a arătat, ca om, drumul spre Înălțimile Luminoase! Și cu sângele Său vărsat pe cruce El a pus pecetea convingerii Sale!

Adevărul nu a fost niciodată altfel decât era deja atunci, decât este și astăzi și decât va fi peste zeci de mii de ani. Căci el este etern!

De aceea, învățați să cunoașteți Legile care se află în marea Carte a întregii Creații! A te supune lor înseamnă: a-L iubi pe Dumnezeu! Deoarece atunci tu nu vei provoca niciun dezacord în întreaga armonie, ci vei contribui la modelarea acordului vibrant, spre măreția lui deplină.

Dacă tu spui acum: „Mă supun benevol Legilor Naturii, așa cum există ele, întrucât e spre binele meu” sau dacă vorbești astfel: „Mă înclin în fața Voinței Divine, așa cum se manifestă Ea prin Legile Naturii sau în fața Forței de necuprins care stăpânește Legile Naturii”... există vreo diferență între efectele acestora? Forța este acolo, iar tu o recunoști, *trebuie* să o recunoști, de îndată ce reflectezi puțin... și astfel tu Îl recunoști pe Dumnezeul tău, pe Creator!

Iar această Forță acționează în tine și atunci când gândești! De aceea, nu abuza de ea în scopuri rele, ci gândește-te la bine! Nu uita niciodată: atunci când produci gânduri, folosești Forța Divină cu care ești capabil să atingi ceea ce este mai înalt și mai pur!

Caută să nu pierzi niciodată din vedere faptul că toate urmările gândirii tale cad mereu înapoi asupra ta, în funcție de puterea, dimensiunea și extinderea *acțiunii* gândurilor, atât în bine, cât și în rău.

Cum însă gândul este spiritual, urmările se întorc *spiritual*. De aceea ele te vor ajunge, indiferent că se întâmplă aici, pe Pământ, sau după plecarea ta în Spiritual. Fiind spirituale, ele nu sunt legate nici de Materie. De aici rezultă faptul că *descompunerea corpului fizic nu anulează răscumpărarea!* Răsplata în retroacțiune va veni sigur, mai devreme sau mai târziu, aici sau acolo, cu precizie. Legătura spirituală cu toate lucrările tale rămâne fermă, căci și lucrările pământești, materiale, au, desigur, origine spirituală prin gândul producător și se vor menține și atunci când tot ceea ce este pământesc a trecut. Prin urmare, pe bună dreptate se spune că: „Lucrările tale te așteaptă, în măsura în care achitarea nu te-a ajuns încă prin efectul retroactiv.”

Dacă în cazul unui efect retroactiv mai ești încă aici, pe Pământ, sau ești din nou aici, atunci forța urmărilor din Spiritual va acționa *în funcție de specie*, în bine sau în rău, prin împrejurări, asupra mediului tău sau direct asupra ta, asupra corpului tău.

Aici trebuie încă o dată subliniat în mod deosebit: *viața adevărată, propriu-zisă, are loc în spirit!* Și aceasta nu cunoaște nici timp, nici spațiu și, prin urmare, nicio separare. Ea stă deasupra noțiunilor pământești. Din acest motiv, urmările te ajung oriunde ai fi tu în momentul în care, în conformitate cu Legea Eternă, efectul se întoarce la punctul de plecare. Nimic nu se pierde în această privință, totul vine, cu siguranță.

Acest lucru răspunde și la întrebarea atât de des pusă: Cum se face că oameni evident buni trebuie să sufere câteodată amarnic în viața de pe Pământ, astfel încât acest lucru este considerat nedrept? *Acestea sunt achitări care trebuie să-i lovească!*

Tu cunoști acum răspunsul la această întrebare; corpul tău din momentul respectiv nu joacă niciun rol în această privință. Corpul tău nu ești tu însuși, el nu este întregul tău „eu”, ci un instrument pe care tu ți l-ai ales sau pe care a trebuit să-l iei, în funcție de Legile existente ale vieții spirituale, pe care le poți numi și Legi Cosmice, dacă așa ți se par mai ușor de înțeles. Viața de pe Pământ din acest moment este numai o perioadă scurtă a existenței tale propriu-zise.

Un gând care te doboară dacă nu ar exista nicio scăpare, nicio putere protectoare care să se poată opune. Odată cu trezirea la viața spirituală, mulți ar trebui să dispere și și-ar dori să doarmă în continuare cum au făcut-o până atunci. Ei nu știu, firește, *ce îi așteaptă*, ce îi va mai lovi din trecut în efect retroactiv! Sau, cum spun oamenii, „ce au de îndreptat.”

Însă fii fără grijă! Odată cu trezirea îți este arătată și o cale pe care ți-a rezervat-o înțeleapta rânduială a mării Creații, prin acea *forță a voinței bune*, asupra căreia am atras deja în mod special atenția, forță care atenuază sau înlătură complet

pericolele karmei ce se declanșează. Acest lucru ți-a fost, de asemenea, încredințat de către Spiritul Tatălui. Forța voinței bune formează un cerc în jurul tău, capabil să dezintegreze răul care te presează sau cel puțin să-l slăbească în foarte mare măsură, exact așa cum și stratul de aer protejează globul pământesc. Însă forța voinței bune, această puternică protecție, este cultivată și promovată de puterea tăcerii.

De aceea, strig încă o dată stăruitor către voi, căutătorii:

Păstrați vatra gândurilor voastre curată și, înainte de toate, exersați marea putere a tăcerii, dacă vreți să vă înălțați.

Tatăl a pus deja în voi forța pentru toate! Voi trebuie doar să o folosiți!

Înălțare.

Voi, cei care aspirați către cunoaștere, nu vă încâlciți într-o plasă, ci deschideți ochii!

Prin Legea Eternă, sunteți împovărați cu o nestrămutată obligație de a ispăși, pe care nu o puteți arunca niciodată asupra altora. Cele cu care vă împovărați prin gândurile, cuvintele sau faptele voastre nu pot fi răscumpărate de nimeni altcineva în afară de voi înșivă! Reflectați, dacă ar fi altfel, atunci Dreptatea Divină ar fi doar vorbă goală și odată cu ea toate celelalte s-ar preface în ruină.

De aceea, eliberați-vă! Nu pierdeți niciun ceas pentru a pune capăt acestei obligații de ispășire! Voința sinceră pentru bine, pentru mai bine, care, prin rugăciunea resimțită cu adevărat intuitiv, primește o forță mai mare, *aduce mântuirea!*

Fără voința sinceră, fermă, pentru bine, ispășirea nu poate fi înfăptuită niciodată. Ceea ce este inferior se va alimenta el însuși permanent pentru a se menține în continuare și cu aceasta va pretinde mereu, fără încetare, o nouă ispășire, astfel încât, reînnoindu-se constant, vi se va părea un *singur* viciu sau o *singură* suferință! Dar, de fapt, este un lanț întreg, fără sfârșit, legându-se continuu, chiar înainte ca veriga precedentă să se fi putut desprinde. Atunci nu va fi niciodată mântuire, deoarece mereu sunt cerute ispășiri. Este ca un lanț care vă ține ținutii de Pământ, iar pericolul de a fi și mai mult atrași în adânc este foarte mare. De aceea, voi, care mai sunteți pe Lumea Aceasta sau, conform noțiunilor voastre, sunteți deja în Lumea de Dincolo, adunați-vă, în sfârșit, puterile pentru voința bună! În cazul unei permanente voințe bune, sfârșitul tuturor ispășirilor *trebuie* să vină, pentru că cel care vrea binele și care acționează în consecință nu va oferi o nouă alimentare pentru o

obligatie înnoită de ispășire. Și prin aceasta vin atunci eliberarea, mântuirea, singurele care permit înălțarea spre Lumină. *Ascultați avertizarea! Nu există o altă cale pentru voi! Pentru nimeni!*

Însă cu aceasta fiecare primește și certitudinea că niciodată nu poate fi prea târziu. Așa se întâmplă pentru fapta individuală, pe care va trebui, desigur, să o ispășiți și să o răscumpărați; însă în momentul în care străduința voastră pentru bine începe serios, voi puneți piatra de hotar pentru sfârșitul ispășirilor voastre, sunteți siguri că acest sfârșit *trebuie* să vină într-o zi și cu aceasta va începe înălțarea voastră! Atunci puteți începe bucuroși achitarea tuturor ispășirilor. Ceea ce veți mai întâmpina începând din acel moment va fi spre binele vostru și vă va aduce mai aproape de ceasul mântuirii, al eliberării.

Înțelegeți acum valoarea sfatului meu de a începe cu toată puterea să aveți voința bună și să păstrați gândirea curată? De a nu renunța, ci de a vă agăța de aceasta cu toată năzuința, cu toată energia? Acest lucru vă va înălța! Vă va schimba pe voi și va schimba mediul vostru! Gândiți-vă că fiecare perioadă de timp petrecută pe Pământ este o scurtă școală, că pentru voi înșivă nu vine niciun sfârșit odată cu lepădarea cărnii trupului. Voi veți trăi continuu sau veți muri continuu! Veți savura continuu fericirea sau veți suferi continuu! Cine își închipuie că odată cu înmormântarea sa pământească totul se și termină, că totul se compensează pentru el, acela să se întoarcă și să-și vadă de drum, căci prin aceasta el vrea doar să se înșele pe sine. Îngrozit va sta el atunci în fața adevărului și... *va trebui* să înceapă drumul suferinței! Eul său adevărat, dezvelit de protecția corpului, a cărui densitate îl înconjurase ca un zid, va fi atunci atras, încercuit și ținut ferm de ceea ce este de același fel cu el.

Pentru el va fi mai dificil, iar pentru mult timp imposibil, să-și adune puterile pentru o voință serioasă spre mai bine, care l-ar putea elibera și l-ar putea duce mai sus, deoarece el este supus numai influenței mediului său, care nu poartă în sine un

asemenea gând luminos ce l-ar putea trezi și sprijini. El trebuie să sufere de două ori mai mult din cauza a tot ceea ce singur și-a făurit.

Din acest motiv, o ridicare este atunci mult mai dificilă decât în carne și oase, unde binele coexistă cu răul, lucru ce este posibil numai datorită protecției corpului pământesc, pentru că... această viață pe Pământ este o școală în care fiecărui „eu” îi este dată posibilitatea de a se dezvolta după libera sa voință. De aceea, adunați-vă, în sfârșit, puterile! Fructul fiecărui gând se va întoarce asupra voastră, aici sau acolo, iar voi trebuie să-l gustați! Niciun om nu se poate sustrage acestui fapt! La ce vă folosește că încercați să vă ascundeți cu teamă capul în nisip, ca struțul, în fața acestei realități? Priviți curajos faptele în față! În acest fel vă faceți drumul mai ușor, căci astfel se poate progresa mai repede. Începeți! Însă conștienți că trecutul trebuie compensat în întregime. Nu vă așteptați să vă cadă imediat de sus norocul în poală, așa cum fac mulți nesăbuiți. Poate că mulți dintre voi mai au de răscumpărat un lanț uriaș. Însă cine își pierde curajul din această cauză, acela își dăunează numai lui însuși, fiindcă nu poate fi scutit și absolvit de acest lucru. Ezitând, face numai ca totul să-i fie mai greu, poate pentru mult timp chiar imposibil. Acest lucru ar trebui să-l impulsioneze să nu mai piardă nici măcar un ceas, deoarece abia cu primul pas începe să trăiască! Fericit este cel care ajunge să facă acest lucru, fiindcă cele rele se vor desprinde de el, verigă după verigă. El se poate avânta înainte în salturi uriașe, întâmpinând cu bucurie și cu recunoștință și ultimele obstacole. Căci el devine liber!

Pietrele pe care faptele sale greșite de până atunci le-au adunat în fața lui ca un zid și care au trebuit să-i împiedice înaintarea nu i se vor lua din drum, ci dimpotrivă, i se vor pune cu grijă înainte pentru ca el să le recunoască și să le învingă, pentru că el trebuie să realizeze compensarea tuturor greșelilor sale. Atunci, plin de uimire și de admirație, el va vedea curând iubirea care domnește în jurul său de îndată numai ce își arată voința bună. Drumul îi va fi ușurat cu o

blândețe gingașă, ca cea a mamei care își învață copilul să facă primii pași. Dacă există lucruri în viața sa de până atunci care i-au făcut griji în tăcere și l-au speriat și pe care ar vrea să le lase să doarmă pentru totdeauna... cu totul pe neașteptate va fi confruntat cu ele! El trebuie să decidă, să acționeze. Brusc se vede împins să facă acest lucru, din cauza înlănțuirii. Dacă se încumetă atunci să facă primul pas cu încrederea în izbânda voinței bune, nodul fatal se dezleagă, va cădea la picioarele sale, redându-i astfel libertatea.

Însă abia ce este răscumpărată această datorie, că următoarea i se înfățișează deja, într-o formă sau alta, parcă cerând să fie și ea răscumpărată. Astfel plesnesc, unul după altul, cercurile care l-au îngrădit și care au trebuit să-l apese. El se simte atât de ușor! Iar sentimentul de ușurare pe care mulți dintre voi l-au trăit deja cu siguranță cândva nu este o amăgire, ci efectul unui fapt. Spiritul astfel eliberat de sub presiune devine ușor și, conform Legii Gravitației Spirituale, se avântă în sus, spre acea regiune căreia îi aparține acum, potrivit ușurînței sale. Așa trebuie să meargă fără încetare în sus, spre Lumina după care tânjește. Voința rea apasă spiritul în jos și îl face greu, însă voința bună îl înalță.

Marele Învățător Iisus v-a arătat și pentru aceasta drumul drept, care duce negreșit la țintă; căci un adevăr profund se află în cuvintele simple „*Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!*”

Cu aceasta, El a oferit cheia spre libertate, spre înălțare! De ce? Deoarece este un fapt de necontestat că ceea ce îi faceți aproapelui vostru faceți, în realitate, numai pentru voi! Doar pentru voi, deoarece, în conformitate cu Legile Eterne, totul se întoarce negreșit asupra voastră, binele sau răul, fie deja aici sau acolo. Vine! Astfel vi se arată cel mai simplu mod de a înțelege cum trebuie să faceți pasul către voința bună. Cu *fiiința* voastră să-i dați aproapelui vostru, prin felul vostru de a fi! Nu neapărat prin bani și prin bunuri. Căci atunci cei lipsiți de mijloace ar fi excluși de la posibilitatea de a da. Și acest fel de a fi, această „dăruire de sine” trebuie să se regăsească în relația cu aproapele, în considerația și respectul pe care i le

oferiți de bunăvoie; în acestea se află „iubirea” de care ne vorbește Iisus, se află și ajutorul pe care-l acordați aproapelui vostru, deoarece prin acest lucru devine capabil să se schimbe el însuși sau să cucerească mai departe înălțimile, și deoarece prin aceasta el se poate întări.

Radiațiile retroactive vă vor înălța rapid în efectul lor reciproc. Prin ele veți primi continuu forță nouă. În zbor fremătând veți putea atunci să năzuiți spre Lumină...

Bieți nechibzuți, care încă mai puteți întreba: „Ce câștig eu dacă renunț la atât de multe obiceiuri și mă schimb?” Este acest lucru un târg care trebuie încheiat? Și dacă ar fi ca ei să câștige numai ca oameni, să se înnobileze ca atare, chiar și numai acest lucru ar fi deja o răsplată suficientă. Dar este infinit mai mult! Repet: odată cu începutul voinței bune, fiecare om marchează și sfârșitul obligației sale de ispășire, pe care el trebuie să o îndeplinească și de care nu poate scăpa niciodată. În această privință, nimeni altul nu-l poate înlocui. Prin urmare, odată cu această hotărâre, el stabilește un sfârșit previzibil obligației de ispășire. Acest lucru are o valoare atât de mare, încât toate comorile din această lume nu pot să-l egaleze. El se eliberează astfel de lanțurile sclaviei pe care singur și le făurește permanent. De aceea, treziți-vă din somnul care vă vlăguește! Lăsați, în sfârșit, să vină trezirea!

La o parte cu beția care, paralizând, vă face să vă imaginați că salvarea prin Mântuitor ar fi un bilet de liberă trecere, prin care vă puteți lăsa, fără grijă, pradă „egocentrismului” de-a lungul întregii voastre vieți dacă în final deveniți credincioși, vă întoarceți și părăsiți acest Pământ cu credința în Mântuitor și în Lucrarea Sa! Nechibzuți sunteți dacă așteptați de la Dumnezeu o asemenea cârpăceală sărăcăcioasă și defectuoasă! Acest lucru ar însemna cultivarea răului! Gândiți-vă la aceasta și eliberați-vă!

Responsabilitate.

Această problemă este mereu una dintre cele mai importante, deoarece marea majoritate a oamenilor s-ar sustrage cu prea multă plăcere oricărei responsabilități și ar dori să împovăreze cu ea pe oricine altcineva în afară de ei înșiși. Că acest lucru înseamnă, în fapt, o devalorizare a propriei persoane, nu are în acest caz nicio importanță pentru ei. În această privință, ei sunt, într-adevăr, foarte umili și modești, însă numai pentru a putea trăi, pe de altă parte, lipsiți de griji și fără scrupule.

Ce frumos ar fi ca omul să aibă voie să-și împlinească toate dorințele și să dea liniștit frâu liber tuturor poftelor sale, chiar și față de alți oameni, fără să ispășească pentru acest lucru! În caz de nevoie, legile pământești pot fi ușor ocolite și se poate evita conflictul cu ele. Sub acoperirea legilor, cei care sunt mai pricepuți pot chiar să prindă în plasă cu mare succes o pradă bogată și să facă multe lucruri care nu ar rezista niciunei examinări mai atente. Prin aceasta, ei chiar capătă adesea reputația unor oameni deosebit de capabili. Așadar, cu puțină istețime, s-ar putea trăi, de fapt, chiar foarte confortabil și potrivit propriilor idei, dacă... nu ar exista undeva ceva care să trezească o intuiție care tulbură, dacă nu ar apărea din când în când un fel de neliniște care spune că, în cele din urmă, multe lucruri s-ar putea să fie totuși altfel decât le modelează propriile dorințe.

Și așa și este! Realitatea este gravă și neînduplecată. Dorințele oamenilor nu pot provoca niciun fel de deviere în această privință. De neclintit dăinuie legea: „Ceea ce seamănă omul, aceea va culege înmulțit!”

Aceste puține cuvinte conțin și spun mult mai mult decât își

închipuie unii oameni. Ele corespund cu exactitate și precizie riguroasă procesului real al efectului reciproc ce se află în Creație. Nu s-ar putea găsi nicio expresie mai potrivită pentru acest lucru. Exact cum recolta aduce sămânța înmulțită, așa și pe om îl lovește, întotdeauna înmulțit, ceea ce el trezește în propriile sale intuiții și trimite în afară, în funcție de felul gândurilor sale.

Prin urmare, omul poartă spiritual responsabilitatea pentru tot ceea ce face. Această responsabilitate începe deja odată ce decizia este luată, și nu doar odată cu fapta săvârșită, care este numai o urmare a deciziei. Iar decizia este trezirea unei voințe serioase!

Nu există nicio separare între Lumea Aceasta și așa-numita Lume de Dincolo, ci totul este doar o singură mare Existență. Întreaga Creație impunătoare, vizibilă și invizibilă omului, este interconectată ca un mecanism uimitor de ingenios, care nu dă greș niciodată, în care nimic nu funcționează separat. Legi *unitare* susțin întregul, penetrând totul asemenea unor fibre nervoase, ținându-l laolaltă și împlinindu-se într-un continuu efect reciproc!

Când în școli și biserici se vorbește despre Rai și Iad, despre Dumnezeu și Diavol, acest lucru este corect. Greșită însă este explicația despre forțe bune sau rele. Acest lucru trebuie imediat să inducă în eroare pe orice căutător serios, făcându-l să se îndoiască, deoarece, dacă ar exista *două* forțe, ar trebui să existe în mod logic și doi stăpâni, în acest caz doi dumnezei, unul bun și unul rău.

Și nu așa stau lucrurile!

Există numai *un* Creator, un singur Dumnezeu și, de aceea, numai *o* singură Forță care străbate tot ceea ce există, însuflețind și promovând!

Această Forță pură, creatoare, a lui Dumnezeu curge neîncetat prin întreaga Creație, se află în ea și este inseparabilă de ea. Ea poate fi găsită pretutindeni: în aer, în fiecare picătură de apă, în formarea mineralelor, în respirația plantelor, în animal și, firește, și în om. Nu există nimic unde ea să nu fie.

Și așa cum ea se revarsă prin toate, așa curge fără încetare și prin om. Acesta este în așa fel constituit, încât seamănă cu o lentilă. Așa cum o lentilă colectează razele soarelui care trec prin ea și le transmite mai departe sub forma unui fascicul ale cărui raze calde pot fi dirijate astfel încât ard și aprind o flacără, tot așa, grație constituției sale speciale, omul colectează prin intuiția lui Forța Creatoare care se revarsă prin el și o transmite mai departe, într-o formă concentrată, prin gândurile sale.

Potrivit felului intuițiilor proprii și gândurilor legate de acestea, el *dirijează*, așadar, Forța Creatoare a lui Dumnezeu, care acționează automat spre efecte bune sau rele!

Și aceasta este responsabilitatea pe care trebuie să o poarte omul!

Voi, cei care căutați adesea cu atâta îndârjire să găsiți drumul drept, de ce faceți ca acest lucru să vă fie atât de greu? Imaginați-vă în toată simplitatea cum curge prin voi Forța pură a Creatorului și cum o dirijați cu gândurile voastre într-o direcție bună sau rea. Cu aceasta, voi aveți totul, fără osteneală și fără bătaie de cap! Gândiți-vă că depinde de simpla voastră intuiție și gândire dacă această Forță imensă va provoca ceva bun sau ceva rău. Ce putere promovatoare sau distrugătoare vă este dată astfel!

Voi nu trebuie să vă frământați până asudați, nu trebuie să vă agățați convulsiv de vreun așa-numit exercițiu ocult pentru a atinge prin tot felul de contorsiuni fizice și spirituale, posibile și imposibile, o oarecare treaptă complet ne semnificativă în adevărata voastră evoluție spirituală!

Renunțați la această joacă ce vă răpește mult timp și care a devenit deja adesea un chin dureros, nimic altceva decât erau autoflagelările de odinioară și asceza practicate în mănăstiri. Este doar o altă formă a acestora, care vă poate aduce la fel de puțin câștig.

Așa-zișii maștri și discipoli oculți sunt farisei moderni, în cel mai exact sens al cuvântului. Ei oferă reflectarea fidelă a fariseilor din vremea lui Iisus din Nazaret.

Gândiți-vă cu bucurie curată că, prin intuițiile și prin gândurile voastre simple, binevoitoare, voi sunteți capabili să dirijați fără efort Forța unică și imensă a Creației. Forța va avea atunci efect exact în funcție de felul intuiției și gândirii voastre. *Ea lucrează singură*, voi trebuie numai să o dirijați. Și acest lucru se întâmplă în toată simplitatea și naturalețea! Pentru aceasta nu este nevoie de nicio erudiție, nici măcar de citit și de scris. Este dat *fiecăruia* dintre voi în aceeași măsură! În această privință nu există nicio diferență.

Așa cum un copil care se joacă la un întrerupător poate să declanșeze un curent electric ce produce efecte enorme, așa vă este dat vouă să dirijați, prin simplele voastre gânduri, Forța Divină. Vă puteți bucura de acest lucru, puteți fi mândri de el de îndată ce îl folosiți pentru bine! Dar să tremurați dacă îl irosiți inutil sau chiar îl folosiți pentru lucruri murdare! Căci nu puteți scăpa de Legea Efectului Reciproc ce se găsește în Creație. Și chiar de ați avea aripile zorilor, Mâna Domnului, de a Cărui Forță ați abuzat astfel, v-ar lovi prin acest efect reciproc ce lucrează automat, oriunde ați dori să vă ascundeți.

Răul este produs cu aceeași Forță Divină pură ca și binele.

Și modul de utilizare a acestei Forțe unificatoare a lui Dumnezeu, lăsat la alegerea fiecăruia, conține responsabilitatea de care nimeni nu poate scăpa. De aceea strig eu către fiecare căutător: „Păstrează vatra gândurilor tale curată, astfel aduci pace și ești fericit!”

Bucurați-vă, voi, cei neștiutori și slabi, căci vouă vă este dată aceeași putere ca și celor puternici! Prin urmare, nu vă faceți totul prea greu! Nu uitați că Forța pură a lui Dumnezeu, de la sine creatoare, curge, de asemenea, prin voi și că și voi, ca oameni, sunteți capabili să dați o anumită direcție acestei Forțe prin felul intuițiilor voastre interioare, așadar al voinței voastre, atât spre bine, cât și spre rău, distrugând sau clădind, aducând bucurie sau suferință!

Întrucât există numai această singură Forță a lui Dumnezeu, se clarifică astfel și motivul misterios pentru care în orice luptă finală serioasă întunericul trebuie să cedeze în fața Luminii,

răul în fața binelui. Dacă dirijați Forța lui Dumnezeu spre bine, atunci ea rămâne netulburată în puritatea ei inițială și dezvoltă prin aceasta o forță mult mai puternică, în vreme ce, odată cu tulburarea ei, în impuritatea survenită astfel, are totodată loc o slăbire. Astfel, într-o luptă finală, *puritatea* Forței va acționa întotdeauna hotărâtor și va fi decisivă.

Fiecare simte până în vârful degetelor ce este bine și ce este rău, fără a fi nevoie să vorbească despre aceasta. A medita în legătură cu acest lucru nu ar face decât să încurce. Meditația obscură este risipă de forță, este ca o mlaștină, ca o mocirlă vâscoasă care înlănțuie paralizant și înăbușă tot ceea ce atinge. Însă veselia vioaie rupe vraja meditației. Nu este nevoie să fiți triști și copleșiți! În orice clipă puteți începe drumul spre Înălțimi și puteți îndrepta trecutul, oricare ar fi acesta! Nu trebuie să faceți nimic altceva decât să vă gândiți la felul în care această Forță pură a lui Dumnezeu curge permanent prin voi, atunci veți evita voi înșivă să dirijați această puritate în canalele murdare ale gândurilor rele, pentru că voi puteți, în același mod, atinge fără niciun efort ceea ce este mai înalt și mai nobil. Trebuie doar să o *dirijați*, Forța acționează atunci singură în direcția dorită de voi.

Cu aceasta, voi aveți fericirea sau nefericirea în propriile voastre mâini. De aceea, ridicați mândri capul și înălțați fruntea liberi și curajoși! Răul nu se poate apropia, dacă voi nu îl chemați! Cum voi *vreți*, așa vi se va întâmpla!

Soartă.

Oamenii vorbesc despre soartă meritată și nemeritată, despre răsplată și pedeapsă, ispășire și karma*.

Toate acestea sunt numai denumiri parțiale ale unei Legi pe care o regăsim în Creație: *Legea Efectului Reciproc!*

O Lege care se află în întreaga Creație, de la începuturile ei, și care a fost întrețesută inseparabil în marea devenire care nu se termină niciodată, ca o parte necesară a Creării însăși, ca și a evoluției. Precum un sistem uriaș de fibre nervoase dintre cele mai fine, ea susține și însuflețește imensul Univers și promovează mișcarea continuă, permanentul a da și a primi!

Simplu și firesc, și totuși atât de nimerit, Marele Aducător de Adevăr Iisus Hristos a spus deja acest lucru: „*Ce seamănă omul, aceea va culege!*”

Aceste câteva cuvinte redau atât de strălucit imaginea activității și vieții în întreaga Creație, încât cu greu se poate spune altfel. Nestrămutat este întrețesut sensul cuvintelor în Existență. De nezdruncinat, inviolabil, incoruptibil în efectul său continuu.

Voi puteți vedea acest lucru, dacă *vreți* să vedeți! Începeți cu observarea mediului care vă este vizibil acum. Ceea ce voi numiți Legile Naturii sunt chiar Legile Divine, sunt Voința Creatorului. Veți recunoaște repede cât de constante sunt în activitatea lor neconținută, căci dacă semănați grâu nu veți culege secară, iar dacă presărați secară nu va crește orez! Acest lucru este atât de evident fiecărui om, încât el nici măcar nu mai reflectează asupra procesului propriu-zis. De aceea, nici nu devine conștient de Legea severă și măreață care activează în acesta. Și totuși, el se află aici în fața rezolvării unei enigme care nu ar trebui să-i fie enigmă.

*) Soartă, destin

Aceeași Lege pe care o puteți observa în acest caz are efect cu aceeași siguranță și tărie și în cele mai fine lucruri, pe care voi sunteți în stare să le observați doar cu ajutorul lupelor și, mergând încă mai departe, în partea material-fină a întregii Creații, care este, de departe, partea mai mare. Ea se găsește irevocabil în fiecare întâmplare, în cea mai fină dezvoltare a gândurilor voastre, care au, și ele, o anumită materialitate, fără de care nu ar putea produce niciun efect.

Cum vă puteți imagina că poate să fie altfel exact acolo unde v-ar plăcea vouă să fie altfel? Îndoielile voastre nu sunt, în realitate, nimic altceva decât dorințe lăuntrice exprimate.

În întreaga Existență, vizibilă și invizibilă vouă, nu este altfel, ci fiecare specie reproduce o specie de același fel cu ea, indiferent din ce materie este constituită. Aceeași acțiune continuă se regăsește în creșterea și devenirea, rodirea și generarea speciei de același fel. Acest proces traversează *uniform* totul, nu face nicio diferență, nu lasă niciun gol, nu se oprește în fața unei alte părți a Creației, ci face să se resimtă efectele sale fără întrerupere sau fără încetare prin tot, ca un fir care nu se poate rupe. Chiar dacă cea mai mare parte a omenirii, în limitarea și îngâmfarea ei, s-a izolat de restul Universului, Legile Divine sau Legile Naturii nu au încetat din acest motiv să îi considere pe oameni ca aparținând acestui Univers și să lucreze mai departe în felul lor neschimbat, calm și regulat.

Însă Legea Efectului Reciproc implică, de asemenea, faptul că omul *trebuie* să culeagă tot ceea ce a semănat, așadar acolo unde el produce cauza pentru o acțiune sau pentru un efect!

Numai la începutul fiecărui lucru este omul întotdeauna liber să hotărască, liber să decidă încotro urmează să fie dirijată Forța universală care curge prin el, în ce direcție. El *trebuie* apoi să suporte consecințele care rezultă din folosirea Forței în direcția pe care a dorit-o. Cu toate acestea, mulți persistă în a afirma că omul nu are nicio voință liberă, din moment ce este supus unui destin!

Această nerozie nu poate avea alt scop decât acela ca omul să se ametească pe sine sau să se resemneze plin de mânie în fața a ceva inevitabil, cu o supunere ursuză, dar în general este menită să fie o dezvinovățire; căci fiecare dintre aceste efecte care se răsfrâng asupra lui a avut un început, și în *acest început* s-a aflat cauza efectului de mai târziu, în *decizia liberă* care l-a precedat. Această decizie liberă a fost cea care a precedat cândva *fiecare* efect reciproc, așadar fiecare soartă! Cu un act de voință inițial omul a produs sau a făurit de fiecare dată ceva în care el însuși va trebui să trăiască după aceea, mai devreme sau mai târziu. Momentul în care se va întâmpla acest lucru este însă foarte diferit. Poate fi încă în aceeași existență pe Pământ în care prima voință a format începutul acestui lucru, însă la fel de bine se poate întâmpla în Lumea Material-Fină, după lepădarea corpului material-dens, sau chiar mai târziu, într-o altă existență material-densă pe Pământ. Aceste schimbări nu au nicio importanță aici, ele nu îl eliberează pe om de consecințe. El poartă continuu cu sine firele de legătură, până este eliberat de ele, adică „dezlegat” prin efectul final ce are loc prin Legea Efectului Reciproc.

Autorul este legat de propria sa lucrare, chiar dacă a destinat-o altora!

Prin urmare, dacă astăzi un om ia hotărârea să-i facă altuia ceva rău, fie în gânduri, cuvinte sau fapte, atunci el „a pus ceva în Lume”, prea puțin contează dacă acel ceva este, în general, vizibil sau nu, dacă este, așadar, material-dens sau material-fîn, acest lucru are forță în sine și, prin urmare, viață, care se dezvoltă și acționează mai departe în direcția dorită.

Modul în care se face simțită acțiunea asupra persoanei căreia îi este destinată depinde în întregime de constituția sufletească a acesteia, căreia îi poate astfel aduce fie daune mari, fie mici, poate chiar diferite de ceea ce s-a intenționat, sau poate să nu-i aducă niciun fel de daune, căci din nou starea sufletească a celui în cauză este singura decisivă pentru el însuși. Prin urmare, nimeni nu este lăsat pradă fără apărare unor asemenea lucruri.

Altfel se întâmplă însă cu cel care, prin decizia și voința sa, a cauzat această mișcare, așadar a fost producătorul. Ceea ce produce rămâne indisolubil legat de el, iar după o scurtă sau lungă peregrinare prin Univers se întoarce din nou la el, întărit, încărcat ca o albină, prin atracția speciei de același fel. Legea Efectului Reciproc se declanșează în acest caz prin faptul că fiecare lucrare a atras, în mișcarea sa prin Univers, diferite specii de același fel sau a fost ea însăși atrasă de acestea, astfel încât prin unirea lor ia naștere un izvor de forță, care trimite înapoi, ca dintr-o centrală, forță întărită de același fel către toți aceia care, prin ceea ce au produs, au rămas legați la punctul de acumulare ca prin niște sfori.

Prin această consolidare are loc și o densificare tot mai mare, până când, în final, din aceasta apare un precipitat material-dens, în care producătorul inițial trebuie acum să răscumpere el însuși actul său de voință, pentru a fi, în sfârșit, eliberat. Așa sunt originea și devenirea atât de temutei și neînțelesei sorți! Ea este dreaptă până în cele mai mici și mai fine nuanțe, deoarece, prin Legea Atracției, ea poate aduce în radiația care se întoarce *numai aceleași specii*, niciodată altceva decât ceea ce a fost voit cu adevărat la început. Că este destinată cuiva anume sau la modul general, nu are importanță aici; căci este, firește, același proces și atunci când omul nu-și îndreaptă voința neapărat spre unul sau mai mulți oameni, ci trăiește în general într-o formă sau alta de voință.

Felul voinței pentru care se hotărăște este decisiv pentru roadele pe care trebuie să le culeagă la sfârșit. Astfel, nenumărate fire material-fine atârnă de om sau el atârnă de ele, toate lăsând să curgă înapoi asupra lui ceea ce el a dorit cândva în mod serios. Acești curenți formează un amestec ce exercită permanent o influență puternică asupra formării caracterului.

Astfel, în mașinăria uriașă a Universului există numeroase lucruri care contribuie la „felul în care îi merge” omului, dar nu există nimic pentru care omul să nu fi generat mai întâi el însuși cauza.

El furnizează firele din care, în neobositul război de țesut al Existenței, este confecționată mantia pe care trebuie să o poarte.

Hristos a exprimat clar și precis același lucru atunci când a spus: „Ce seamănă omul, aceea *va* culege”. El nu a spus „poate” culege, ci „*va*” culege. Este același lucru cu a spune: el *trebuie* să culegă ceea ce a semănat.

De câte ori nu auzim oameni, altfel foarte rezonabili, spunând: „Este de neconceput pentru mine faptul că Dumnezeu permite așa ceva!”

De neconceput este însă faptul că oamenii pot spune așa ceva. Cât de mărunț și-L imaginează ei pe Dumnezeu, potrivit acestei afirmații! Ei dovedesc cu aceasta că și-L închipuie ca pe un „Dumnezeu care acționează *arbitrar*”.

Însă Dumnezeu nu intervine deloc în mod direct în toate aceste griji omenești, mici și mari, războaie, nenorocire și în celelalte lucruri pământești! El a țesut chiar de la început în Creație Legile Sale perfecte, care își desfășoară automat activitatea lor incoruptibilă, pentru ca totul să se împlinească foarte precis, declanșându-se veșnic la fel, fapt prin care o favorizare este la fel de exclusă ca și o discriminare, orice nedreptate fiind imposibilă. Așadar, Dumnezeu nu trebuie să se îngrijească în mod special de acest lucru, Lucrarea Sa este fără lacune.

Însă o greșeală fundamentală a multor oameni este faptul că ei judecă numai după ceea ce este material-dens, considerându-se punctul central în acesta, precum și faptul că ei iau în considerare o *singură* existență pământească, în vreme ce, în realitate, ei au deja în spatele lor *mai multe* existențe pământești. Acestea, precum și perioadele intermediare petrecute în Lumea Material-Fină, reprezintă o existență *unitară* prin care firele sunt puternic întinse fără să se rupă, astfel că în efectele unei anumite existențe pământești numai o mică parte a acestor fire devine vizibilă. Prin urmare, este o mare greșeală să se creadă că odată cu nașterea începe o viață cu totul nouă, că un copil este, așadar, „nevinovat”* și că

*) Vezi conferința 15: Taina nașterii

toate întâmplările pot fi raportate doar la scurta existență pământească. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci, prin dreptatea existentă, cauzele, efectele și retroacțiunile ar trebui, firește, să survină în intervalul unei vieți pământești.

Abandonați această eroare! Atunci veți descoperi repede în tot ceea ce se întâmplă logica și dreptatea care lipsesc astăzi atât de frecvent!

Mulți se îngrozesc din această cauză și se tem de ceea ce mai au de așteptat, conform acestor Legi, în retroacțiunea de mai demult.

Totuși, acestea sunt griji inutile pentru cei în care există o voință bună sinceră, *căci în Legile automate se află în același timp și garanția sigură a îndurării și iertării!*

În afară de faptul că, odată cu începutul ferm al voinței bune, se stabilește imediat și hotarul pentru punctul în care lanțul retroacțiunilor rele trebuie să ajungă la un sfârșit, un alt proces de o importanță enormă intră în vigoare. Prin voința bună continuă în toate gândurile și în toate faptele, se revarsă, de asemenea, retroactiv, din sursa de forță de aceeași specie, o întărire constantă, astfel că binele devine tot mai ferm în omul însuși, iese în afara lui și formează mai întâi în jurul lui un mediu material-fin care îl înconjoară ca un înveliș protector, așa cum stratul de aer din jurul Pământului îi oferă acestuia protecție.

Dacă retroacțiuni rele din trecut se întorc la acel om pentru a fi răscumpărate, ele alunecă pe puritatea mediului său ori a învelișului său și astfel sunt deviate de la el.

Dar dacă ele pătrund totuși în acest înveliș, atunci radiațiile rele sunt fie imediat dezintegrate, fie măcar slăbite considerabil, fapt prin care efectul dăunător nu poate avea loc nicidecum, sau poate avea doar o influență foarte restrânsă.

În afară de aceasta, prin schimbarea care a avut loc, omul interior, propriu-zis, asupra căruia cad radiațiile ce se întorc, a devenit, de asemenea, mult mai rafinat și mai ușor, prin strădania continuă spre voința bună, astfel că el nu mai este de aceeași specie cu densitatea mai mare a curenților răi sau

inferiori. Asemănător telegrafiei fără fir, când aparatul de recepție nu este reglat pe aceeași lungime de undă cu aparatul de emisie.

Consecința naturală a acestui lucru este faptul că, fiind de altă specie, curenții mai denși nu se mai pot agăța și trec astfel inofensivi, fără a provoca pagube.

De aceea, apucați-vă neîntârziat de treabă! Creatorul v-a pus în Creație totul la îndemână. Folosiți timpul! Fiecare clipă conține pentru voi pieirea sau câștigul!

Facerea omului.

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său și i-a insuflat răsuflarea Sa!

Acestea sunt două evenimente: crearea și însuflețirea!

Ambele procese au fost, ca toate lucrurile, strict supuse Legilor Divine existente. Nimic nu poate ieși din cadrul acestora. Niciun Act de Voință Divină nu se va opune acestor Legi de neclintit, care poartă Însăși Voința Divină. De asemenea, fiecare profetie și revelație are loc ținând seama de aceste Legi și trebuie să se împlinească în ele, nu altfel!

La fel este și cu venirea în ființă a omului pe Pământ, care a fost un progres al impunătoarei Creații, trecerea a ceea ce este material-dens la o eră cu totul nouă, de dezvoltare mai înaltă.

Pentru a vorbi despre venirea în ființă a omului este necesară cunoașterea Lumii Material-Fine; pentru că omul în carne și oase este plasat ca verigă promovatoare între partea material-fină și cea material-densă a Creației, în vreme ce rădăcina sa rămâne în Spiritualul Pur.

„Dumnezeu a creat omul după chipul Său!” Această facere sau creare a fost un lung lanț al dezvoltării, care a avut loc strict în cadrul Legilor pe care Însuși Dumnezeu le-a țesut în Creație. Instituite de Cel Mai Înalt, aceste Legi lucrează ferm și neabătut la împlinirea Voinței Sale, ca o parte din El, spre perfecțiune.

La fel și cu crearea omului ca încoronare a întregii Lucrări, om în care urmau să se reunească toate speciile care se aflau în Creație. De aceea, în Lumea Material-Densă, în Materia vizibilă pământeste, s-a format treptat în procesul de dezvoltare vasul în care putea fi incarnată o scânteie din Spiritualul Pur, care era nemuritoare. Prin forme care

progresau neîncetat, a apărut cu timpul cel mai dezvoltat animal care, prin gândire, utiliza deja în folosul său diferite mijloace pentru existența și apărarea sa. Chiar și astăzi putem observa specii inferioare de animale care se folosesc de mijloace aparte pentru obținerea și conservarea necesităților de viață și care arată adesea o șiretenie uluitoare în apărare.

Animalele cele mai dezvoltate menționate mai înainte, care au dispărut odată cu prefacerile succesive ce au avut loc pe Pământ, sunt denumite astăzi „oameni primitivi”. Însă este o mare eroare să fie numite *strămoșii oamenilor!* La fel de îndreptățiti am putea fi să desemnăm vacile drept „mame parțiale” ale omenirii pentru că cea mai mare parte a copiilor au nevoie în primele luni ale vieții de laptele acestora pentru formarea corpului și, cu ajutorul lor, ei rămân în viață și cresc. Animalul nobil și rațional pe care îl numim „om primitiv” are cu atât mai puțin de-a face cu omul propriu-zis, căci corpul material-dens al omului nu este altceva decât mijlocul indispensabil de care el are nevoie pentru a putea activa în orice direcție în ceea ce este pământesc, material-dens, și pentru a se face înțeles.

Afirmând că omul se trage din maimuță, literalmente „copilul este aruncat din albie odată cu apa”! Cu aceasta se merge mult prea departe. Un proces parțial este ridicat la rang de fapt deplin și unic. Lipsește partea principală!

Această teorie ar fi corectă dacă trupul omului ar fi, într-adevăr, „omul”. Însă trupul material-dens este numai îmbrăcămintea omului, pe care el o scoate de îndată ce se întoarce în Materialitatea-Fină.

Cum a avut atunci loc prima venire în ființă a unui om?

Când în Lumea Material-Densă a fost atins punctul culminant reprezentat de animalul cel mai dezvoltat, a trebuit să vină o schimbare pentru dezvoltarea în continuare, pentru a nu apărea nicio stagnare care, cu pericolele ei, putea deveni regres. Iar această schimbare era prevăzută și a venit: plecat ca scânteie spirituală, atras prin Lumea Material-Fină, înnoind și înălțând totul, chiar în momentul în care vasul

pământesc material-dens atinsese punctul culminant al dezvoltării sale, omul spiritual material-fin se găsea la limita acestei lumi, la fel de pregătit pentru a se uni cu Materialul-Dens, pentru a-l activa și a-l înălța.

Deci în timp ce vasul era modelat și se maturiza în Materialitatea-Densă, sufletul s-a dezvoltat atât de mult în Materialitatea-Fină, încât a avut suficientă forță pentru a-și păstra independența după intrarea în vasul material-dens.

Legătura acestor două părți a însemnat o unire mai strânsă a Lumii Material-Dense cu Lumea Material-Fină, până sus, în Spiritual.

Abia acest proces a fost nașterea omului!

Procrearea în sine este încă și astăzi la oameni un act pur animalic. Intuițiile înalte sau inferioare care îl însoțesc nu au nimic de-a face cu actul în sine, însă ele aduc declanșări spirituale ale căror efecte devin de mare însemnătate în *atracția* speciilor exact de același fel.

De natură pur animalică este și dezvoltarea corpului până la mijlocul sarcinii. De fapt, expresia „pur animalică” nu este corectă, de aceea o voi denumi pur material-densă.

Abia la mijlocul sarcinii, la o anumită maturitate a corpului în devenire, este incarnat spiritul prevăzut pentru naștere, care până atunci stă mult în apropierea viitoarei mame. Intrarea spiritului provoacă primele tresăriri ale micului corp material-dens care se dezvoltă, adică primele mișcări ale copilului. În acest moment apare și sentimentul aparte de fericire al femeii însărcinate, la care apar cu totul alte intuiții din acea clipă: faptul că este conștientă de prezența celui de-al doilea spirit în ea și că îl simte. Iar propriile ei intuiții vor fi, de asemenea, în conformitate cu felul acestui al doilea spirit din ea.

Astfel este procesul la fiecare venire în ființă a omului. Însă acum să ne întoarcem la momentul primei veniri în ființă.

Venise deci marea epocă în dezvoltarea Creației: pe de o parte, în Lumea Material-Densă, stătea animalul cel mai dezvoltat, care urma să ofere corpul material-dens ca vas

pentru viitorul om, iar de cealaltă parte, în Lumea Material-Fină, stătea sufletul omenesc dezvoltat, care aștepta intrarea în vasul material-dens, pentru a da astfel la tot ce era Material-Dens un nou elan către spiritualizare.

Când a avut loc un act de procreare în perechea cea mai nobilă a acestor animale foarte dezvoltate, la ceasul incarnării nu a mai fost incarnat, ca până atunci, un suflet de animal*, ci în locul acestuia a fost incarnat sufletul omenesc pregătit pentru aceasta, care purta în el nemuritoarea scânteie spirituală. Sufletele omenești material-fine cu aptitudini dezvoltate în mod predominant pozitiv s-au incarnat în corpuri animale masculine, corespunzător speciei de același fel, iar cele cu aptitudini predominant negative, mai delicate, s-au incarnat în corpuri feminine, mai apropiate de specia** lor.

Acest proces nu oferă niciun punct de sprijin teoriei conform căreia omul, a cărui origine reală se află în Spiritual, ar proveni din animalul „om primitiv”, deoarece acesta putea oferi doar vasul tranzitoriu material-dens în acest scop. Chiar și astăzi, nici celui mai radical materialist nu i-ar trece prin minte să se considere direct înrudit cu un animal, și totuși acum, la fel ca atunci, există o strânsă înrudire fizică, așadar de aceeași specie material-densă, în vreme ce omul cu adevărat „viu”, adică „eul” spiritual propriu-zis al omului, nu are deloc aceeași specie sau aceeași descendență cu a animalului.

După nașterea sa, primul om de pe Pământ stătea pur și simplu singur, fără părinți, întrucât el nu putea recunoaște animalele ca fiindu-i părinți, în ciuda gradului lor înalt de dezvoltare, și îi era imposibil să stabilească o legătură cu ele.

Femeia, prin însușirile ei spirituale mai valoroase, trebuia și putea să fie, în realitate, mai aproape de desăvârșire decât bărbatul, dacă ea s-ar fi străduit să-și limpezească tot mai armonios intuițiile ce i-au fost date, fapt prin care ar fi devenit o putere ce trebuia să acționeze revoluționar și profund promovator în întreaga Creație Material-Densă. Însă, din păcate, tocmai ea a dat greș în primul rând, fiindcă s-a lăsat în voia jocului forțelor puternice ale intuiției încredințate ei, pe care, pe deasupra, le-a

*) Conferința 49: Diferența de origine dintre om și animal

**) Conferința 78: Sexe

și tulburat și murdărit prin sentiment și fantezie.

Ce semnificație profundă se află în istorisirea biblică despre gustatul din pomul cunoașterii! Cum femeia, îndemnată de șarpe, a oferit bărbatului mărul. Procesul din Materialitate nici nu putea fi redat mai bine în imagini.

Oferirea mărului, pornind de la femeie, a însemnat conștientizarea de către aceasta a farmecului ei asupra bărbatului și *folosirea voită* a acestuia. Însă actul bărbatului de a fi luat și de a fi mâncat a însemnat acceptarea, odată cu impulsul ce se trezea de a atrage atenția femeii numai asupra lui, și astfel a început să acumuleze averi și să dobândească diferite valori pentru a se face dorit.

Așa a început cultivarea intelectului, cu manifestările sale secundare, setea de câștig, minciuna și oprimarea, intelect căruia oamenii i s-au supus complet în cele din urmă, făcându-se astfel, de bunăvoie, sclavii uneltei lor. Însă cu intelectul devenit stăpân urmarea inevitabilă a fost aceea că, din cauza constituției proprii a acestuia, ei s-au înlănțuit strâns de spațiu și timp, pierzând astfel capacitatea de a înțelege sau de a trăi ceea ce este deasupra spațiului și timpului, adică tot ceea ce este spiritual și material-fin. Aceasta a fost *separarea* completă de Paradisul propriu-zis și de Lumea Material-Fină, pe care și-au atras-o ei înșiși, căci acum era inevitabil ca ei să ajungă să nu mai poată „înțelege” tot ceea ce este spiritual și material-fin, care nu cunosc nici spațiu, nici timp, prin intermediul intelectului lor strâns legat de spațiu și timp, care le limita astfel strict și orizontul capacității de înțelegere. Astfel, pentru oamenii intelectului, trăirile și viziunile oamenilor ce resimțeau intuitiv, precum și transmiterile neînțelese, au devenit „basmă”. Materialiștii, adică oamenii care sunt capabili să recunoască doar Materia cea densă, dependentă de spațiu și timp, al căror număr este din ce în ce mai mare, au răs, în cele din urmă, de idealști, cărora, prin viața lor interioară mult mai profundă și mai înaltă, nu le era încă închisă în întregime calea spre Lumea Material-Fină, ironizându-i și numindu-i visători, dacă nu nebuni sau chiar impostori.

Dar astăzi ne aflăm, în sfârșit, foarte aproape de ceasul în care vine următoarea mare epocă în Creație, cea a avântului necondiționat, și care aduce și ceea ce ar fi trebuit să aducă deja prima epocă, odată cu venirea în ființă a omului: nașterea omului complet, spiritualizat!

A omului care va acționa promovând și înnobilând întreaga Creație Material-Densă, așa cum este scopul adevărat al omului pe Pământ. Atunci nu va mai fi niciun loc pentru materialistul asupritor, înlănțuit de spațiu și timp. El va fi un străin în toate țările, unul fără de patrie. Se va usca și va putrezi ca pleava care se separă de grâu. Aveți grijă să nu fiți găsiți prea ușori la această separare!

Omul în Creație.

În realitate, omul nu trebuie să trăiască după concepțiile de până acum, ci trebuie să fie mai degrabă un *om al intuiției*. În felul acesta, el ar forma o verigă necesară pentru evoluția întregii Creații.

Întrucât în el însuși se reunesc Materialul-Fin al Lumii de Dincolo și Materialul-Dens al acestei lumi, lui îi este posibil să aibă o privire de ansamblu asupra ambelor, să le trăiască pe amândouă în același timp. Pe lângă aceasta, el are la dispoziție încă o unealtă care îl plasează în fruntea întregii Creații Material-Dense: intelectul. Cu acest instrument, lui îi este îngăduit să ghideze, adică să conducă.

Intelectul este cel mai înalt lucru din ceea ce este pământesc și este menit să fie *cârma* în viața pe Pământ, în timp ce *forța propulsoare* este intuiția, care provine din Lumea Spirituală. Deci baza intelectului este corpul, însă baza intuiției este spiritul.

Ca tot ceea ce este pământesc, intelectul este legat de spațiu și timp, în consecință numai un produs al creierului, care aparține corpului material-dens. Intelectul nu va putea activa niciodată în afara timpului și spațiului, cu toate că este în sine mai fin material decât corpul, însă totuși prea dens și prea greu pentru a se putea ridica deasupra spațiului și timpului. El este deci complet legat de Pământ.

Însă intuiția (nu sentimentul) este în afara spațiului și timpului, ea provine din Spiritual.

Astfel echipat, omul putea fi strâns legat cu Materialul-Fin cel mai înalt, ba chiar putea fi în legătură cu Spiritualul Pur, și totuși să trăiască și să activeze în mijlocul a tot ceea ce este pământesc material-dens. Numai omul este înzestrat în acest fel.

Doar el, ca unică punte între Înălțimile material-fine cele mai luminoase și ceea ce este pământesc material-dens, putea și trebuia să realizeze legătura sănătoasă, proaspătă! *Doar prin el, în particularitatea sa, putea Viața pură din Izvorul de Lumină să pulseze în jos, până în Materialul-Dens cel mai adânc, și din acesta iarăși în sus, în efectul reciproc cel mai mareț și cel mai armonios!* El stă ca legătură între cele două lumi, astfel că prin el acestea sunt sudate într-o singură lume.

El însă nu și-a îndeplinit această misiune. El *a separat* aceste două lumi, în loc să le mențină strâns unite. *Și aceasta a fost căderea în păcat!*—

Prin particularitatea sa tocmai explicată, omul era destinat să devină într-o oarecare măsură stăpânul Lumii Material-Dense, deoarece Lumea Material-Densă depinde de mijlocirea lui, în măsura în care, potrivit felului acestuia, această lume era forțată să sufere odată cu el sau putea fi înălțată prin el, după cum curenții din Izvorul de Lumină și Viață puteau curge prin omenire *puri* sau nu.

Omul însă *a întrerupt* curgerea acestui curent alternativ necesar pentru Lumea Material-Fină și pentru Lumea Material-Densă. Așa cum o circulație bună a sângelui menține corpul vii și sănătos, la fel face și acest curent alternativ în Creație. O întrerupere a lui trebuie să aducă neapărat confuzie și îmbolnăvire și se încheie în cele din urmă prin catastrofe.

Acest grav eșec al omului s-a putut întâmpla deoarece el nu a folosit intelectul, care provine numai din Materialul-Dens, doar ca pe un simplu instrument, ci i s-a supus complet, făcându-l stăpân peste toate. El s-a făcut astfel sclavul uneltei sale și a devenit un om doar al intelectului, obișnuind să se numească, plin de orgoliu, materialist!

Astfel, prin faptul că omul s-a supus complet intelectului, el s-a înlănțuit singur de tot ceea ce este material-dens. Așa cum intelectul nu poate cuprinde nimic din ceea ce trece dincolo de spațiu și timp, firește că nici cel care i s-a supus complet nu va putea să facă acest lucru. Orizontul său, altfel spus capacitatea sa de înțelegere, s-a îngustat odată cu capacitatea limitată a

intelectului. Legătura cu Materialul-Fin a fost astfel desfăcută și a fost înălțat un zid care a devenit tot mai dens. Întrucât Izvorul Vieții, Lumina Primordială, Dumnezeu, se află la o înălțime mult deasupra spațiului și timpului și încă mult deasupra Materialului-Fin, este firesc faptul că, din cauza limitării intelectului, orice contact a fost întrerupt. Din acest motiv îi este materialistului cu totul imposibil să Îl recunoască pe Dumnezeu.

Mâncatul din pomul cunoașterii nu a fost altceva decât cultivarea intelectului. Separarea de Materialul-Fin, care a rezultat, a reprezentat, de asemenea, ca urmare naturală, închiderea Paradisului. Oamenii s-au exclus ei înșiși prin faptul că au înclinat, prin intelect, în totalitate spre ceea ce este material-dens, înjosindu-se astfel și punându-se de bunăvoie în lanțurile robiei.

Însă unde a dus acest lucru? Gândurile pur materialiste ale intelectului, în întregime legate de Pământ și inferioare, cu toate manifestările lor secundare: setea de câștig și lăcomia, minciuna, furtul, asuprirea etc., *trebuiau* să provoace efectul reciproc implacabil al speciei de același fel; acesta s-a manifestat mai întâi spiritual, apoi a trecut în Materialul-Dens, a format totul în mod corespunzător, i-a îmboldit pe oameni și, în cele din urmă, se va descărca peste toate lucrurile cu... nimicire!

Înțelegeți acum că evenimentele din ultimii ani *trebuiau* să vină? Că acest lucru va continua până la nimicire? O Judecată a Lumii, care, în conformitate cu Legile karmice* existente, nu poate fi evitată. Ca în cazul unei furtuni care se concentrează și, în cele din urmă, trebuie să se descarce și să aducă nimicire. Însă în același timp și purificare!

Omul nu a slujit, așa cum era necesar, ca verigă între părțile material-fină și material-densă ale Creației, nu a lăsat să pătrundă curentul alternativ necesar, care înviorează, însuflețește și promovează mereu, ci a despărțit Creația în două lumi, sustrăgându-se rolului său de element de legătură și înlănțuindu-se complet de ceea ce este material-dens. Prin

*) Care determină soarta

urmare, trebuia ca cele două părți ale Creației să se îmbolnăvească încetul cu încetul. Partea care era complet lipsită de curentul Luminii sau care îl primea prea slab prin puținii oameni care mai stabileau o legătură s-a îmbolnăvit, firește, mult mai grav. Aceasta este partea material-densă, care se îndreaptă, din această cauză, spre o criză îngrozitoare și va fi foarte curând scuturată de niște fiori înspăimântători, până când tot ceea ce este bolnav în ea va fi mistuit și se va putea, în sfârșit, însănătoși, printr-un aflux nou, puternic, din Izvorul Primordial.

Însă cine va fi mistuit în acest proces?

Răspunsul la această întrebare se află în chiar procesul natural: prin forța creatoare care trăiește în el, fiecare gând *resimțit intuitiv* ia imediat o formă material-fină corespunzătoare conținutului gândului, rămâne legat mereu, ca printr-un cordon, de producătorul său, însă este îndepărtat de el și atras prin forța de atracție a speciilor de același fel din Materialul-Fin, fiind mânat prin Univers cu acești curenți care pulsează constant prin acesta și care, ca totul în Creație, se mișcă eliptic. Astfel, vine timpul în care gândurile devenite viață și realitate în Materialul-Fin, împreună cu speciile de același fel atrase pe drum, *revin în punctul lor de plecare*, deoarece, în ciuda peregrinării lor, ele rămân în legătură cu acesta, pentru a se descărca și a se declanșa acolo.

Așadar, în efectul final concentrat, iminent acum, și al cărui cerc este închis, nimicirea îi va lovi *în primul rând* pe aceia care, prin gândurile și intuițiile lor, au fost producători și întreținători constanți, deci pe materialişti. Faptul că forța distructivă ce cade înapoi descrie cercuri și mai mari și afectează chiar și ceea ce este doar apropiat ca specie de acești oameni este inevitabil.

Însă după aceasta oamenii vor juca rolul care le revine în Creație. Ei vor fi veriga de legătură, vor sorbi din Spiritual, grație capacității lor, adică se vor lăsa călăuziți de intuiția purificată și o vor face să pătrundă în Materialul-Dens, adică în pământesc. Ei vor folosi atunci intelectul și experiențele

adunate numai ca pe un instrument pentru a transpune aceste intuiții pure în viața material-densă, bazându-se pe ceea ce este pământesc, astfel încât întreaga Creație Material-Densă va fi prin aceasta continuu promovată, purificată și înălțată. Astfel, în efect reciproc, se vor putea revărsa și lucruri mai sănătoase din Materialul-Dens în Materialul-Fin, și o nouă lume unitară și armonioasă se va naște. Dar în împlinirea corectă a activității lor, oamenii vor deveni acei mult-doriți oameni compleți și nobili; căci, prin integrarea corectă în marea Lucrare a Creației, ei vor primi, de asemenea, forțe cu totul diferite de cele de până atunci, prin care vor găsi continuu mulțumire și fericire.

Păcatul ereditar.

Păcatul ereditar a rezultat din prima cădere în păcat. Păcatul, adică acțiunea greșită, a fost dezvoltarea exagerată a intelectului, înlănțuirea voluntară de spațiu și timp rezultată din aceasta, precum și efectele secundare ale activității sale exacte, ca setea de câștig, înșelăciunea, asuprirea etc., care aduc cu ele multe alte rele, de fapt toate relele.

În mod natural, acest proces a avut asupra oamenilor, a căror dezvoltare era pur intelectuală, o influență din ce în ce mai mare în formarea corpului material-dens. Prin efortul continuu, creierul anterior, care produce intelectul, a devenit în mod unilateral din ce în ce mai mare și a fost de la sine înțeles ca în procreări aceste forme care se schimbau să aibă o influență în reproducerea corpului pământesc și ca la naștere copiii să aducă un creier anterior din ce în ce mai dezvoltat și mai robust.

Însă în acest lucru se afla și încă se mai află și astăzi predispoziția sau înclinația spre o forță intelectuală care domină totul și care conține pericolul ca, la trezirea ei deplină, nu numai să-l înlănțuie strâns de spațiu și timp, așadar de tot ceea ce este material-dens pământesc, pe purtătorul unui asemenea creier, el devenind astfel incapabil să cuprindă ceea ce este material-fin și pur spiritual, ci și să-l antreneze în tot răul devenit inevitabil sub dominația intelectului.

Aducerea cu sine a acestui creier anterior supracultivat de bunăvoie, în care se află pericolul dominației pur intelectuale, cu inevitabilele sale manifestări rele secundare, *este păcatul ereditar!*

Așadar ereditatea trupească a părții care, prin dezvoltarea sa excesivă și artificială, este numită acum creier mare și care

aduce omului la naștere un pericol care îl poate face foarte ușor să se încurce în rău.

Totuși, acest lucru nu-l scapă de răspundere. Aceasta îi rămâne, căci el moștenește numai pericolul, nu păcatul în sine. Nu este deloc obligatoriu ca el să lase intelectul să îl domine necondiționat și astfel să i se supună. Dimpotrivă, el poate folosi marea forță a intelectului său ca pe o spadă ascuțită, și cu aceasta își poate elibera drumul în cursul evenimentelor pământeste, drum pe care i-l arată intuiția, care este numită și vocea lăuntrică.

Dar dacă la un copil intelectul este ridicat, prin educație și instruire, până la dominația neîngrădită, atunci copilul este scutit de o parte din vină sau, mai bine spus, de o parte a retroacțiunii ce rezultă din Legea Efectului Reciproc, deoarece această parte va cădea asupra educatorului sau profesorului care a cauzat-o. Din acel moment, el este legat de copil până când acesta din urmă este eliberat de această eroare și de urmările ei, chiar dacă acest lucru ar dura sute sau mii de ani.

Însă ceea ce face un copil astfel educat după ce i s-a oferit ocazia serioasă de a reflecta și de a schimba direcția îl lovește în retroacțiune numai pe el. Asemenea ocazii vin prin cuvântul vorbit sau scris, prin șocuri emoționale în viață sau întâmplări asemănătoare, care provoacă un moment de trăire intuitivă profundă. Acestea nu lipsesc niciodată.—

Ar fi inutil să vorbim în continuare despre acest subiect; în toate explicațiile s-ar găsi numai repetări continue, care trebuie să conducă la aceeași concluzie. Celui ce reflectează asupra subiectului îi va fi curând tras la o parte un vâl din fața ochilor; lui îi va fi dată atunci posibilitatea de a-și rezolva el însuși multe chestiuni.

Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

O mare eroare se transmite deja de milenii: supoziția că Iisus din Nazaret a fost în același timp Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului adesea menționat este greșită! În Iisus din Nazaret s-a încarnat* o parte a Divinității, pentru a construi între Aceasta și omenire puntea peste prăpastia pe care omenirea însăși a săpat-o prin dezvoltarea exagerată a intelectului legat de spațiu și timp. Astfel, Iisus a fost *Fiul lui Dumnezeu*, din Care era o parte, Care și-a îndeplinit misiunea în mijlocul omenirii, lucru pe care îl putea realiza doar fiind în carne și oase. Și în timpul încarnării El a rămas tot Fiul lui Dumnezeu.

Însă dacă a fost Fiul lui Dumnezeu, El nu putea să fie Fiul Omului; aici este vorba despre două lucruri diferite. Iar El a fost și este și acum Fiul lui Dumnezeu! Cine este deci Fiul Omului?***

Discipolii se mirau deja pe atunci de faptul că Iisus vorbea la persoana a treia când se referea la Fiul Omului și L-au întrebat despre acest subiect. Presupunerea că Iisus, ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului, ar fi una și aceeași persoană a fost transmisă în scrieri de către autorii acestora. Pe această presupunere și-au bazat ei încă de la început toate relatările, și astfel, fără să vrea și fără să știe, au transmis erori.

Când Iisus vorbea despre Fiul Omului, anticipa venirea Lui. El însuși a anunțat-o, pentru că venirea Fiului Omului este în cea mai strânsă legătură cu misiunea Fiului lui Dumnezeu. El spunea: "Dar când va veni Fiul Omului..." etc.

Ca peste tot în Creație, și aici este o mișcare circulară. Divinitatea a coborât către omenire prin Iisus, pentru a aduce

*) A intrat în existența pământească

**) Conferința 60: Fiul Omului

Adevărul și pentru a semăna. Sămânța a răsărit, roadele se coc, așteptând culesul, iar acum, în mișcarea circulară, omenirea ar trebui să se înalțe prin Adevărul adus de Fiul lui Dumnezeu, matură și clocotind, către Divinitatea din Fiul Omului, și prin Acesta să stabilească din nou o legătură strânsă cu Dumnezeu.

Nu este un gând pur simbolic*, așa cum își imaginează mulți, ci Cuvântul se va împlini întocmai printr-o Persoană, așa cum s-a împlinit și prin Iisus. Între aceste două Persoane, Iisus - Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului se află *imensa karmă a omenirii***.

Iisus a mers la Ierusalim pentru sărbătorile de Paști, la care multe dintre popoarele lumii erau reprezentate. Oamenii au trimis delegați în Ghetsimani, să-L aducă pe Iisus. Acesta a fost momentul în care omenirea, plină de ură, prin brutalitatea pământească a reprezentanților, a făcut ca Trimisul Divin să fie prins. Acum fiți atenți la momentul când El părăsea grădina, găsindu-i pe aceștia adunați în fața Sa cu arme și torțe, cu gânduri de pieire.

În momentul în care Fiul lui Dumnezeu a pronunțat aceste cuvinte: „Eu sunt Acela!”, predându-Se astfel oamenilor, s-a declanșat enorma karmă cu care omenirea s-a încărcat. Începând din acea clipă, ea a apăsas asupra omenirii, târând-o tot mai aproape de Pământ, conform Legilor inflexibile ale Universului, și aceasta până la momentul când soluția finală se va apropia. Ne aflăm acum foarte aproape de acest moment!

Aceasta se va închide, ca un ciclu eliptic. Declanșarea vine prin *Fiul Omului!*

Atunci când oamenii, ca urmare a unor evenimente grave, vor fi descurajați, sperați și complet înfrânți, când vor fi mici, cu totul mici, vine ceasul când ei Îl vor dori și Îl vor căuta pe Trimisul promis al lui Dumnezeu! Și când vor ști unde să-L găsească, ei vor trimite, ca odinioară, delegați. Însă aceștia nu vor mai nutri gânduri de pieire și ură, ci de această dată, prin ei, omenirea va veni distrusă, umilă, imploratoare și plină de încredere în Acela Care a fost desemnat de către Conducătorul

*) Imaginar, alegoric, convențional

***) Soarta omenirii

Cel Mai Înalt al tuturor lumilor pentru a-i scoate din exil, Acela Care le aduce ajutor și eliberare din suferința spirituală și din cea pământească.

Acești delegați vor pune, de asemenea, întrebări. Și la fel cum altădată, în Ghetsimani, Fiul lui Dumnezeu a pronunțat aceste cuvinte: „Eu sunt Acela!”, prin care a început karma omenirii, la fel va răspunde acum Trimisul lui Dumnezeu, cu aceleași cuvinte: „Eu sunt Acela!”, și astfel karma grea a omenirii se va risipi. Aceleași cuvinte care, pe atunci, au făcut să cadă povara imensei vine asupra omenirii pline de ură, o vor ridica de pe omenirea ce vine acum, prin aceeași întrebare, temătoare și totuși plină de încredere și rugătoare.

Enormă este mișcarea circulară a acestei karme, și totuși atât de sigur și de precis condusă, încât profețiile se vor împlini. Și începând din ceasul când aceste cuvinte vor fi pronunțate pentru a doua oară în fața omenirii de un Trimis al lui Dumnezeu, totul va începe să se înalțe. Abia atunci va începe, după Voința Celui Prea Înalt, Împărăția Păcii, nu înainte!

De o parte, îi vedeți pe trimișii omenirii pline de ură, apropiindu-se de Fiul lui Dumnezeu, înlănțuindu-L și torturându-L, triumfând, în aparență, asupra Lui. Urmează apoi decăderea continuă, pe care omenirea și-a provocat-o astfel singură, în inevitabilul efect reciproc. Dar, în același timp, sămânța răspândită de Iisus a încolțit și s-a maturizat. Acum se apropie, ca Trimis al lui Dumnezeu, Fiului Omului anunțat de Iisus Însuși, Care, în slujba Fiului lui Dumnezeu, continuă și împlinește lucrarea Acestuia, seceră și, conform Dreptății Divine, separă pleava de grâu.

Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din Iubire printre oameni, pentru a restabili legătura pe care omenirea o rupsese. Fiul Omului este Omul Care este în Dumnezeu și Care reface legătura, încheind ciclul, pentru ca armonia pură să poată curge din nou prin toată Creația.

Dumnezeu.

De ce ocolesc oamenii cu atâta timiditate acest cuvânt care ar trebui totuși să le fie mai familiar decât oricare altul? Ce anume îi oprește să reflecteze profund asupra lui, să se lase pătrunși de el pentru a-l cuprinde cu exactitate?

Este aceasta venerație? Nu. Este, până la urmă, această neobișnuită „timiditate” ceva măreț, onorabil sau profund? Niciodată. Gândiți-vă: voi vă rugați lui Dumnezeu, dar în rugăciunea voastră nici măcar nu vă puteți face o reprezentare corectă a Celui Căruia vă adresați; dimpotrivă, sunteți confuzi, pentru că niciodată nu vi s-au dat informații clare despre El, care să poată satisface dorința voastră interioară de adevăr, nici de către școală, nici de către biserică. În fond, adevărata Sfântă Treime a rămas pentru voi încă o enigmă, cu care ați încercat în cele din urmă să vă împăcați cât ați putut de bine.

În asemenea condiții, cum s-ar putea forma rugăciunea cu sinceritatea, cu încrederea care trebuie să se găsească în ea? Este imposibil. Dar dacă voi L-ați cunoaște pe Dumnezeul vostru, astfel încât El să vă devină mai apropiat, nu ar fi rugăciunea însoțită de intuiții mai profunde, nu ar fi ea mai directă, mai sinceră?

Și pentru voi este necesar și obligatoriu să vă apropiați de Dumnezeul vostru! Nu trebuie să rămâneți la depărtare. Cât de nechibzuit este să se spună că ar fi greșit să te preocupi atât de detaliat de Dumnezeu! Lenea și indolența pretind chiar că ar fi un sacrilegiu. Dar eu vă spun: *Dumnezeu vrea aceasta*. Condiția apropierii se află în întreaga Creație. De aceea, cel care i se sustrage nu are niciun fel de umilință, ci dimpotrivă, manifestă numai o aroganță fără limite! Prin aceasta, el pretinde ca Dumnezeu să se apropie pentru ca el să Îl poată

înțelege, în loc să încerce să se apropie el de Dumnezeu, pentru a-L recunoaște. Ipocrizie și comoditate oriunde privești, peste tot unde asculți, și toate acestea sub mantia falsei umilințe!

Dar voi, care nu mai vreți să dormiți, care căutați cu ardoare și aspirați către Adevăr, primiți această veste, încercați să înțelegeți ceea ce este corect:

Ce este Dumnezeuul tău? Tu știi că El a spus: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!”

Există numai *un singur* Dumnezeu, numai *o singură* Forță. Ce este, atunci, Sfânta Treime? Ce este Trinitatea? Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh?

Atunci când omenirea și-a închis ea însăși Paradisul, când nu s-a mai lăsat ghidată de intuiția pur spirituală și deci cea mai apropiată de Dumnezeu, alegând în schimb să-și cultive exagerat intelectul pământesc și să i se supună, făcându-se astfel sclava propriului instrument care îi fusese dat spre întrebuițare, ea s-a îndepărtat, în mod natural, din ce în ce mai mult, de Dumnezeu. Scindarea a fost astfel înfăptuită prin faptul că omenirea a înclinat cu precădere spre ceea ce este pământesc, adică spre ceea ce este necondiționat legat de spațiu și timp, de care Dumnezeu, prin Natura Sa, este străin, lucru care o împiedică să-L mai poată cuprinde vreodată. Prăpastia s-a mărit cu fiecare generație și oamenii s-au înlănțuit din ce în ce mai mult doar de Pământ. Ei au devenit oameni ai intelectului, legați de Pământ, purtând chiar cu mândrie numele de *materialiști*, nefiind conștienți de lanțurile lor, deoarece înlănțuirea de spațiu și timp le-a îngustat în același timp, în mod natural, și orizontul. În aceste condiții, cum era posibil să fie regăsit drumul către Dumnezeu? Niciodată!

Era un lucru imposibil, dacă ajutorul nu venea de la Dumnezeu. De aceea, o punte trebuia din nou construită de El, pentru ca ajutorul să poată fi acordat. Și El S-a îndurat. Dumnezeu Însuși, în Puritatea Sa, nu se mai putea revela oamenilor decăzuți ai intelectului, pentru că aceștia nu mai

erau capabili, ca urmare a activității exagerate a intelectului lor, să-i simtă, să-i vadă ori să-i audă pe mesagerii Săi, iar puținii oameni care o mai puteau face erau ridiculizați, deoarece orizontul îngustat al materialistului, închis în limitele spațiului și timpului, respingea oricărui gând posibilitatea unei deschideri care l-ar fi depășit, întrucât aceasta îi era de neînțeles. De aceea nici profeții, a căror forță nu mai putea pătrunde, nu mai erau suficienți, deoarece chiar principiile fundamentale ale tuturor aspirațiilor religioase deveniseră pur materiale. Trebuia deci să vină un Mijlocitor între Divinitate și omenirea rătăcită, posedând mai multă forță decât toți cei de până atunci, astfel încât El să poată răzbate. S-ar putea spune: de dragul celor puțini care, în ciuda materialismului celui mai cras, aspirau încă spre Dumnezeu? Ar fi corect, dar adversarii ar vedea mai degrabă trufie din partea credincioșilor, decât să recunoască în aceasta imensa Iubire și, de asemenea, Dreptatea severă a lui Dumnezeu, care, prin răsplată și pedeapsă în aceeași măsură, aduce mântuirea.

Dar pentru a avea forța necesară să răzbată într-un asemenea haos, acest Mijlocitor trebuia să fie El Însuși Divin, deoarece întunericul câștigase deja atât de mult teren, încât nici chiar mesajele profeților nu-l mai puteau străpunge. Din acest motiv, Dumnezeu, în iubirea Sa, printr-un Act al Voinței Sale, a desprins o *parte* din El Însuși și a încarnat-o* în carne și oase, într-un corp omenesc de sex masculin: Iisus din Nazaret, devenit de atunci Cuvântul încarnat, Iubirea Divină încarnată, Fiul lui Dumnezeu!

Această parte astfel separată și totuși rămânând strâns legată spiritual de El a devenit prin aceasta *personală*. Prin faptul de a fi devenit om, ea a rămas în continuare personală chiar și după părăsirea corpului pământesc și după reunificarea Sa cea mai strânsă cu Dumnezeu Tatăl.

Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul sunt deci doi și totuși în realitate numai Unul! Dar „Sfântul Duh”? Hristos Însuși a spus despre Acesta că multe păcate împotriva lui Dumnezeu

*) A cufundat-o în Materialul-Dens

Tatăl și Dumnezeu Fiul ar putea fi iertate, dar niciodată păcatele împotriva „Sfântului Duh”!

Este deci „Sfântul Duh” mai presus ori mai important decât Dumnezeu Tatăl sau decât Dumnezeu Fiul? Această întrebare a apăsător și a preocupat deja multe suflete, a derutat mulți copii.

„Sfântul Duh” este Spiritul Tatălui, Care, separat de El, acționează independent în întreaga Creație și Care, la fel ca și Fiul, rămâne totuși strâns legat de El, este una cu El. Legile de neclintit ale Creației, care, asemenea unor fibre nervoase, traversează întregul Univers și aduc efectul reciproc necondiționat, soarta omului sau karma sa, sunt de la... „Sfântul Duh”^{*} sau, mai exact: sunt activitatea Sa.

De aceea spunea Mântuitorul că nimeni nu poate păcătui nepedepsit împotriva Sfântului Duh, pentru că răsplata se întoarce la autor, la punctul său de plecare, prin inflexibila și imuabila Lege a Efectului Reciproc, indiferent că este vorba de ceva bun sau de ceva rău. Și la fel cum Fiul lui Dumnezeu este din Tatăl, la fel Sfântul Duh este din Tatăl. Deci amândoi sunt părți din El Însuși, Îi aparțin în întregime, inseparabil, deoarece altfel o parte din El ar lipsi. La fel ca brațele unui corp, executând acțiuni independente, dar totuși aparținând corpului, pentru ca acesta să rămână întreg, și neputând executa acțiuni independente decât în legătură cu întregul, adică formând necondiționat un întreg împreună cu el.

Așa este Dumnezeu Tatăl, în Atotputerea și Înțelepciunea Sa: la dreapta Sa, ca parte din El, Dumnezeu Fiul, Iubirea, și la stânga Sa, Dumnezeu Sfântul Duh, Dreptatea. Ambele părți provenind din Dumnezeu Tatăl și aparținându-I ca un întreg. Aceasta este Trinitatea unui *singur* Dumnezeu.

Înainte de procesul creării, Dumnezeu era Unul! În timpul creării, El a dat o parte din Voința Sa, Care să activeze independent în Creație, și astfel a devenit dual. Când a fost necesar să trimită un Mijlocitor omenirii răătăcite, deoarece, fără o incarnare, Puritatea lui Dumnezeu nu permitea nicio legătură directă cu aceasta, pentru că omenirea însăși se

^{*}) Conferința 52: Evoluția Creației

înlănțuise, Dumnezeu a desprins din iubire o parte din El Însuși, pentru o incarnare temporară, ca să Se poată face din nou înțeles de către omenire, și astfel, prin nașterea lui Hristos, a devenit *trinitar!*

Ce sunt Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul era deja clar pentru mulți, dar „Sfântul Duh” rămânea o noțiune confuză. El este Dreptatea acționând, ale Cărei Legi Eterne, de neclintit și incoruptibile, ce parcurg tot Universul, până acum doar presimțite, au fost numite soartă!... karma! Voința Divină!

Vocea lăuntrică.

Așa-numita „voce lăuntrică”, spiritualul din om, de care el poate asculta, este intuiția!

Nu degeaba se spune în popor: „Prima impresie este întotdeauna cea corectă”. Și aici, la fel ca în toate celelalte expresii și proverbe asemănătoare, se află un adevăr profund. Prin impresie se înțelege în general intuiție. De exemplu, ceea ce un om resimte intuitiv la prima întâlnire cu un alt om străin lui este fie un fel de avertizare de a fi prudent, ce poate merge până la repulsie totală, fie ceva plăcut, mergând până la simpatie deplină; în unele cazuri poate fi chiar indiferență. Dacă pe parcursul conversației și al interacțiunilor ulterioare această impresie este înlăturată sau chiar ștearsă complet prin judecata intelectului, astfel încât apare gândul că intuiția inițială ar fi fost greșită, atunci la sfârșitul unei asemenea relații se adeverește aproape întotdeauna că intuiția de la început a fost cea corectă. De fiecare dată spre durerea amară a celor care s-au lăsat induși în eroare de către intelect, ca urmare a firii înșelătoare a celeilalte persoane.

Intuiția, care nu este legată de spațiu și timp, și care este în legătură cu specia de același fel cu ea, Spiritualul, veșnicul, a recunoscut imediat adevărata fire a celuilalt, nu s-a lăsat amăgită de iscusința intelectului.

Este cu totul exclus ca intuiția să greșească.

Ori de câte ori se întâmplă ca oamenii să fie induși în eroare, există două motive care provoacă erorile: fie intelectul, fie sentimentul!

Cât de des auzim spunându-se și: „În cutare sau cutare problemă m-am lăsat condus de sentimentele mele și m-am

înșelat. Ar trebui să ne bizuim doar pe intelect!”. Aceștia au făcut greșeala să confunde sentimentul cu vocea lăuntrică. Ei aduc elogiul intelectului, fără să bănuiască faptul că tocmai acesta joacă un rol important în sentimente.

De aceea, vegheați! Sentimentul nu este intuiție! Sentimentul pornește de la corpul material-dens. Acesta produce instincte care, conduse de intelect, fac să apară sentimentul. Este o mare diferență față de intuiție. Activitatea comună a sentimentului și intelectului dă însă naștere fanteziei.

Astfel, de partea spirituală, deasupra spațiului și timpului, avem numai intuiția*. De partea pământească avem în primul rând corpul material-dens legat de spațiu și timp. Mai departe, de la acest corp pornesc instincte care, prin colaborarea intelectului, se declanșează în *sentimente*.

Intelectul, un produs al creierului legat de spațiu și timp, fiind cel mai fin și mai înalt element al Materiei, este capabil, mai departe, în colaborare cu sentimentul, să producă *fantezia*. Prin urmare, fantezia este rezultatul conlucrării dintre sentiment și intelect. Ea este material-fină, însă *fără* forță spirituală. De aceea, fantezia poate acționa numai *retroactiv*. Ea poate influența numai sentimentul propriului autor, însă niciodată nu va putea trimite altora o undă de forță de la sine. Astfel, ea acționează doar *înapoi*, asupra sentimentului celui care a produs-o. Ea poate înflăcăra doar entuziasmul *propriu*, însă nu poate avea niciodată efect asupra mediului. Prin aceasta se poate recunoaște clar pecetea rangului inferior. Cu intuiția este însă altfel. Aceasta poartă în ea forță spirituală, formatoare și însuflețitoare, și astfel acționează revărsându-se asupra altora, entuziasmându-i și convingându-i.

Deci pe de o parte avem intuiția, iar pe de altă parte corp – instinct – intelect – sentiment – fantezie.

Intuiția este pur spirituală, ea se află deasupra spațiului și timpului. Sentimentul ține de Materialitatea-Densă fină dependentă de instincte și de intelect, fiind astfel de rang inferior.

*) Conferința 86: Intuiție

În ciuda acestei materialități-dense fine a sentimentului, o *amestecare* cu intuiția spirituală nu poate avea loc *niciodată*, așadar el nu poate provoca intuiției nicio tulburare. Intuiția va rămâne întotdeauna pură și clară, pentru că este spirituală. Ea va fi întotdeauna clar resimțită sau „auzită” de oameni, dacă... intuiția este, într-adevăr, cea care vorbește! Însă majoritatea oamenilor s-au închis față de această intuiție, punând în față sentimentul, ca pe un înveliș dens, un zid, și consideră apoi în mod eronat sentimentul a fi vocea lor lăuntrică, fapt prin care ei trăiesc multe dezamăgiri și se bazează atunci tot mai mult doar pe intelect, nebănuind că tocmai prin colaborarea intelectului au putut fi amăgiți. Pornind de la această eroare, ei resping în pripă tot ceea ce este spiritual, cu care de fapt experiențele lor nu au avut absolut nimic de-a face, și se atașează tot mai mult de ceea ce este inferior.

Răul fundamental este și aici, ca în multe alte cazuri, supunerea benevolă a acestor oameni față de intelectul legat de spațiu și timp!

Omul care se supune complet intelectului se supune de asemenea pe deplin *limitelor* acestuia, care, ca produs al creierului material-dens, este strâns legat de spațiu și timp. Omul se înlănțuie astfel cu totul numai și numai de ceea ce este material-dens.

Tot ceea ce face un om are loc din propria lui inițiativă și de bunăvoie. Astfel, omul nu este nicidecum înlănțuit, ci el însuși se înlănțuie! El se lasă dominat de intelect (căci dacă el însuși nu ar fi vrut, acest lucru nu s-ar fi întâmplat *niciodată*), care, prin particularitatea sa, îl leagă și pe el de spațiu și timp, nu-i mai permite să recunoască și să înțeleagă nimic din ceea ce este dincolo de spațiu și timp. De aceea, din cauza capacității limitate de înțelegere, peste intuiția care nu este dependentă de spațiu și timp se așază un înveliș strâns legat de spațiu și timp, o limită, și de aceea omul fie nu mai este capabil să audă nimic, pentru că „vocea lui lăuntrică pură” s-a stins, fie în locul intuiției nu mai este capabil „să audă” decât sentimentul dependent de intelect.

Se naște o idee greșită atunci când se spune că sentimentul înăbușă intuiția pură, căci nimic nu este mai puternic decât intuiția, ea este cea mai înaltă forță a omului și nu poate fi niciodată înăbușită sau măcar afectată de altceva. Este mai bine să se spună: „Omul se face el însuși incapabil să recunoască intuiția”.

Eșecul este întotdeauna cauzat numai de omul însuși, niciodată de puterea sau slăbiciunea darurilor personale, căci tocmai darul fundamental, forța veritabilă, partea cea mai puternică a omului, care poartă în sine întreaga viață și este nemuritoare, este dat fiecăruia în parte *în mod egal!* În privința acestui dar niciun om nu are vreun avantaj față de altul. Toate deosebirile se află doar în *utilizarea* lui!

De asemenea, acest dar fundamental, scânteia nemuritoare, nu poate fi niciodată tulburată sau murdărită! Ea rămâne pură chiar și în cel mai mare noroi. Nu trebuie decât să rupeți învelișul pe care singuri vi l-ați format prin limitarea benevolă a capacității de înțelegere. Atunci, nemaivând niciun obstacol, ea va străluci la fel de pură și de clară cum a fost la început, se va desfășura proaspătă și puternică și se va uni cu Lumina, cu Spiritualul! Bucurați-vă de această comoară care se află inviolabilă în voi! Indiferent dacă sunteți considerați valoroși sau nu de semenii voștri! Orice murdărie care s-a adunat ca un dig în jurul acestei scântei spirituale poate fi scuturată prin voința sinceră spre bine. Dacă ați făcut această muncă și ați dezgropat din nou comoara, atunci valorăți la fel de mult ca oricare altul care nu a îngropat-o niciodată!

Însă vai de cel care, din comoditate, se închide continuu, ferm, față de voința spre bine! În ceasul Judecății, lui i se va lua această comoară, și astfel va înceta să existe.

De aceea, treziți-vă, voi, cei care vă țineți închiși, voi, cei care ați pus peste intuiția voastră învelișul intelectului, limitându-vă capacitatea de înțelegere! Fiți atenți și ascultați chemările care vă ajung! Fie acum o mare durere, o puternică emoție sufletească, o suferință mare sau o bucurie mare, pură, care sunt capabile să risipească învelișul întunecat al sentimentelor

inferioare, nu lăsați nimic de acest fel să treacă fără folos pe lângă voi! Ele sunt ajutoare care vă arată calea! Este mai bine dacă nu le așteptați, ci începeți cu voința serioasă pentru tot ceea ce este bine și pentru înălțarea spirituală. Prin aceasta, stratul despărțitor va redeveni curând mai subțire și mai ușor, până când, în final, se descompune, și atunci scânteia încă pură și nepătată se înalță precum o flacără strălucitoare. Însă acest prim pas poate și trebuie să pornească *numai de la omul însuși*, altfel el nu poate fi ajutat.

Aici trebuie să faceți distincție strictă între dorință și voință. Cu dorința nu se rezolvă încă nimic, aceasta nu ajunge pentru niciun progres. Voința trebuie să fie cea care condiționează și fapta, ea purtând deja fapta în sine. Odată cu voința serioasă începe deja și fapta.

Chiar dacă mulți trebuie să meargă pe numeroase căi lăaturalnice, pentru că până acum s-au legat numai de intelect, aceștia nu trebuie totuși să-și piardă curajul. Și ei vor câștiga! Ei trebuie să-și clarifice intelectul și, prin trăirea fiecărei căi lăaturalnice în parte, să îndepărteze și să detașeze treptat tot ceea ce îi împiedică.

De aceea, înaintați neînfricați! Cu o voință serioasă, în final fiecare cale conduce către țel!

Religia iubirii.

Religia iubirii este greșit înțeleasă, ca urmare a denaturărilor și deformărilor multiple ale noțiunii de *iubire*; pentru că cea mai mare parte a adevăratei iubiri este severitate! Ceea ce este numit *acum* iubire este orice altceva în afară de iubire. Dacă s-ar cerceta temeinic și necruțător toate așa-zisele iubiri, din ele nu ar mai rămâne nimic în afară de egoism, orgoliu, slăbiciune, comoditate, închipuire sau instinct.

Adevărata iubire nu se va preocupa de ce îi place celuilalt, de ce îi este agreabil acestuia și îi produce bucurie, ci se va orienta numai după ceea ce îi *folosește* celuilalt! Indiferent dacă celuilalt îi produce bucurie sau nu. Aceasta este adevărata iubire și slujire.

Dacă este scris: „Iubiți-vă dușmanii!”, acest lucru înseamnă: „Faceți ceea ce le folosește! Așadar pedepsiți-i chiar, dacă altfel nu-și pot înțelege greșeala!” Aceasta înseamnă să îi slujiți. Numai că aici trebuie să predomină dreptatea, deoarece iubirea nu poate fi separată de dreptate, ele sunt una! Îngăduința deplasată ar însemna a cultiva și mai mult greșelile dușmanilor și a-i lăsa astfel să alunece mai departe pe calea ce duce în jos. Ar fi aceasta iubire? Dimpotrivă, omul s-ar împovăra astfel cu vină.

Numai pornind de la dorințele neexprimate ale oamenilor religia iubirii a devenit o religie a moliciunii, așa cum și persoana Aducătorului Adevărului, Iisus Hristos, a fost târâtă în jos, atribuindu-i-se o slăbiciune și o îngăduință pe care nu le-a avut niciodată. În Atotiubirea Sa, El era chiar aspru și sever pentru oamenii intelectului. Tristețea care Îl cuprindea adesea era foarte firească, având în vedere înalta Lui Misiune și

materialul uman pe care îl avea în față. Ea nu avea nimic de-a face cu moliciunea.

După lepădarea tuturor deformărilor și limitărilor dogmatice*, religia iubirii va fi o învățătură de o consecvență dintre cele mai severe, în care nu vor fi de găsit slăbiciunea și indulgența fără logică.

*) Cu privire la teoriile religioase

Mântuitorul.

Mântuitorul pe cruce! Mii de astfel de cruci au fost ridicate, ca simboluri ale faptului că Hristos a suferit și a murit pentru omenire. Ele strigă din toate părțile către credincioși: „Gândiți-vă la aceasta!” Pe câmpia singuratică, pe străzile animate ale marilor orașe, în odăița liniștită, în biserici, pe morminte și la nunți, pretutindeni ele servesc drept mângâiere, întărire și avertizare. Gândiți-vă la aceasta! Pentru păcatele voastre s-a ajuns ca Fiul lui Dumnezeu, Care v-a adus Mântuirea pe Pământ, să sufere și să moară pe cruce.

Credinciosul se apropie de ele cu profundă înfiorare, cu adâncă venerație și plin de recunoștință. Cu un sentiment de bucurie, părăsește apoi locul, având certitudinea că și el a fost eliberat de păcatele sale prin sacrificiul pe cruce.

Însă tu, care ești un căutător serios, du-te și păsește în fața simbolului Sfintei Severități și străduiește-te să-L înțelegi pe Mântuitorul tău! Leapădă învelișul moale al comodității, care te încălzește atât de plăcut și îți produce sentimentul confortabil de siguranță, făcându-te să vegezezi până în ultimul tău ceas pe Pământ, când vei fi smuls brusc din somnolența ta, când te vei desprinde de limitele pământești și vei sta dintr-o dată în fața adevărului netulburat! Atunci visul tău, de care te-ai agățat și cu care te-ai adâncit în inactivitate, se va spulbera repede.

De aceea, trezește-te, timpul tău pe Pământ este prețios! Pentru păcatele noastre a venit Mântuitorul, acest fapt este incontestabil și literalmente corect. De asemenea și faptul că El a murit din vina omenirii.

Însă prin aceasta păcatele tale nu sunt iertate! Lucrarea de Mântuire a Domnului a fost să concentreze asupra Lui lupta

cu întunericul pentru a aduce oamenilor Lumină, *pentru a le deschide calea spre iertarea tuturor păcatelor*. Însă fiecare trebuie să străbată singur acest drum, în conformitate cu Legile irevocabile ale Creatorului. De asemenea, Hristos nu a venit să răstoarne Legile, ci să le împlinească. Nu-L înțelege greșit pe Cel Care ar trebui să-ți fie cel mai bun prieten! Nu da un sens greșit cuvintelor adevărate!

Atunci când se spune cu totul corect: pentru păcatele omenirii s-au întâmplat toate acestea, înseamnă că venirea lui Iisus a fost necesară doar pentru că omenirea nu mai era capabilă să găsească singură ieșirea din întunericul produs chiar de ea și nu se putea elibera din ghearele acestuia. Hristos trebuia să croiască din nou acest drum și să-l arate omenirii. Dacă aceasta nu s-ar fi încurcat atât de adânc în păcatele ei, așadar dacă omenirea nu ar fi mers pe drumul *greșit*, venirea lui Iisus nu ar fi fost necesară. El ar fi fost scutit de drumul luptei și al suferinței. De aceea, este pe deplin corect faptul că El a trebuit să vină numai pentru păcatele omenirii, pentru ca, aflată pe drumul greșit, ea să nu alunece cu totul în prăpastia întunericului.

Însă acest lucru nu spune că astfel fiecărui om în parte ar trebui să i se șteargă vina personală *cât ai bate din palme*, de îndată ce el crede cu adevărat în Cuvântul lui Iisus și trăiește după el. Însă dacă el trăiește după cuvintele lui Iisus, atunci păcatele îi *vor fi* iertate. Firește, doar încetul cu încetul, de îndată ce are loc răscumpărarea în efectul reciproc, prin acțiunea compensatoare a voinței bune, conform cuvintelor lui Iisus. Nu altfel. În schimb, pentru cei care nu trăiesc după cuvintele lui Iisus, iertarea nu este nicidecum posibilă.

Aceasta nu înseamnă însă că numai membrii bisericilor creștine pot obține iertarea păcatelor.

Iisus a vestit *Adevărul*. De aceea cuvintele Lui trebuie să conțină, de asemenea, toate adevărurile altor religii. El nu a vrut să întemeieze o biserică, ci a vrut să arate omenirii drumul corect, pe care ea îl poate la fel de bine urma și prin adevărurile celorlalte religii. De aceea se găsesc în cuvintele

Sale atât de multe asemănări cu alte religii existente deja pe atunci. Iisus nu le-a extras din acestea, ci, întrucât El a adus Adevărul, tot ceea ce era adevărat în alte religii trebuia să se regăsească în acesta.

Chiar și cel care nu cunoaște personal cuvintele lui Iisus, însă năzuiește sincer spre Adevăr și înnobilare, trăiește deja adesea pe deplin în sensul acestor cuvinte și de aceea se îndreaptă cu certitudine spre o credință pură și spre iertarea păcatelor sale. De aceea, ferește-te de o concepție unilaterală! Este o devalorizare a Lucrării Mântuitorului, o înjosire a Spiritului Divin.

Celui care tinde cu seriozitate spre Adevăr și spre puritate nu-i lipsește nici iubirea. Chiar dacă uneori va trece prin îndoieli și lupte grele, el va fi condus spiritual în sus, treaptă cu treaptă și, *indiferent cărei religii îi aparține*, el va întâlni, aici sau în Lumea Material-Fină, Spiritul lui Hristos, care, *până la urmă*, îl va conduce mai departe, până la Tatăl, fapt prin care se împlinește și cuvântul: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”

Însă acest „până la urmă” nu începe odată cu ultimele ceasuri pe Pământ, ci pe o anumită treaptă în dezvoltarea omului spiritual, pentru care trecerea din Lumea Material-Densă în cea Material-Fină nu înseamnă decât o simplă transformare.

Acum să revenim la evenimentul mării Lucrări de Mântuire în sine: omenirea rățăcea în întuneric spiritual. Pe acesta ea însăși îl produsese, supunându-se tot mai mult doar intelectului pe care îl cultivase mai întâi cu trudă. Prin aceasta ea și-a limitat tot mai mult și capacitatea de înțelegere, până când a fost legată necondiționat, ca și creierul, de spațiu și timp, și nu a mai putut înțelege calea spre ceea ce este infinit și veșnic. Astfel, ea a devenit complet legată de Pământ, limitată de spațiu și timp. Orice legătură cu Lumina, cu Puritatea, cu Spiritualul a fost tăiată prin acest lucru. Voința oamenilor nu mai putea să se orienteze decât spre lucruri pământești, excepție făcând câțiva, care erau profeți, dar nu aveau puterea să pătrundă și să deschidă cale liberă spre Lumină.

Prin această stare a omenirii, toate porțile au fost larg deschise răului. Întunericul spiritual a țâșnit în sus și s-a revărsat peste Pământ, aducând nenorocire. Acest lucru nu putea avea decât *un singur* sfârșit: moartea spirituală. Cel mai îngrozitor lucru care îl poate lovi pe om.

Însă vina pentru toată nenorocirea era numai a oamenilor. Ei o provocaseră, pentru că aleseseră de bunăvoie această direcție. Ei o doriseră și o cultivaseră. În orbirea lor nemăsurată, erau chiar mândri de realizarea lor, fără să recunoască urmările teribile la care se expuneau, în limitarea înțelegerii pe care singuri și-o impuseseră cu trudă. De la această omenire nu se putea croi niciun drum spre Lumină. Limitarea benevolă era deja prea mare.

Pentru ca salvarea să mai fie posibilă, ajutorul nu putea veni decât din Lumină. Altfel, prăbușirea omenirii în întuneric nu mai putea fi oprită.

Întunericul, prin impuritatea sa, are o densitate mai mare, care aduce cu sine greutatea spirituală. Din cauza acestei greutate, el nu poate urca de la sine decât până la o anumită limită, dacă nu îi vine în ajutor o forță de atracție din partea cealaltă. Lumina, dimpotrivă, posedă o ușurință corespunzătoare purității sale, ceea ce o împiedică să coboare până la acest întuneric.

Astfel, între cele două părți se deschide o prăpastie de netrecut, în care stă omul cu Pământul său!

În funcție de felul voinței lor și al dorințelor pe care le au, depinde acum de oameni dacă urcă spre Lumină sau se afundă în întuneric, dacă deschid porțile și pregătesc drumurile pentru ca Lumina sau întunericul să inunde Pământul. Ei înșiși sunt mijlocitorii, ei, prin a căror forță a voinței Lumina sau întunericul primesc un sprijin ferm și pot astfel acționa cu mai multă sau mai puțină putere. Cu cât Lumina sau întunericul câștigă mai multă putere pe Pământ, cu atât mai mult vor copleși omenirea cu ceea ce au de dat, cu bine sau rău, mântuire sau nenorocire, fericire sau nefericire, pacea Paradisului sau chinurile Iadului.

Voința pură a oamenilor devenise prea slabă în întunericul greu care domina pretutindeni, sufocând totul, neputând oferi Luminii un punct de sprijin cu care aceasta să se poată uni în așa fel încât, prin puritate netulburată și astfel cu forță intactă, să spintece întunericul și să elibereze omenirea, care putea apoi să ia forță de la sursa astfel deschisă și putea găsi calea în sus, spre Înălțimile Luminoase.

Luminii ÎNSEȘI nu-I era însă posibil să coboare atât de adânc în noroi, fără să-ȘI fi asigurat mai întâi un punct de sprijin solid. De aceea trebuia să vină un Mijlocitor. Numai un Trimis din Înălțimile Luminoase putea, prin *incarnare*, să străpungă zidul întunecat, format prin voința oamenilor și, în mijlocul întregului rău, să formeze pentru Lumina Divină acea bază material-densă care să stea fermă în mijlocul întunericului greu. Din această ancorare, razele pure ale Luminii puteau atunci să despice și să disperseze masele întunecate, pentru ca omenirea să nu se scufunde și să nu se sufocă cu totul în întuneric.

Astfel *a venit* Iisus pentru omenire și păcatele ei!

Noua legătură astfel formată cu Lumina nu putea fi tăiată de întuneric datorită purității și forței Trimisului din Lumină. Cu aceasta, oamenilor le-a fost croit un nou drum spre Înălțimile Spirituale. De la Iisus, acest punct de sprijin pământesc al Luminii, care luase naștere prin *incarnare*, porneau acum raze în întuneric prin Cuvântul Viu care aducea Adevărul. El a putut transmite acest Adevăr nealterat, deoarece legătura Sa cu Lumina era pură prin tăria acesteia și nu putea fi tulburată de întuneric.

Oamenii au fost treziți atunci din somnolența lor prin miracolele ce se întâmplau în acest timp. Mergând pe urma acestora, ei au dat peste Cuvânt. Auzind Adevărul adus de Iisus și reflectând asupra acestuia, s-a trezit treptat în sute de mii de oameni dorința de a urma acest Adevăr și de a ști tot mai mult despre el. Și cu aceasta ei au năzuit încet spre Lumină. Prin această dorință, întunericul ce îi înconjura a fost slăbit, iar razele de Lumină pătrundeau victorioase una după

alta, prin faptul că oamenii reflectau asupra cuvintelor și le găseau adevărate. În jurul lor se făcea din ce în ce mai luminos, iar întunericul, nemaigăsind niciun sprijin ferm în aceștia, începea să cadă, alunecând de pe ei și pierzând astfel din ce în ce mai mult teren. În felul acesta a acționat Cuvântul Adevărului în întuneric, ca un grăunte de muștar ce încolțește sau ca plămădeala în pâine.

Și aceasta a fost Lucrarea de Mântuire a Fiului lui Dumnezeu, Iisus, Aducătorul Luminii și al Adevărului.

Întunericul, care își închipuia că era deja stăpânul întregii omeniri, s-a împotrivit în luptă sălbatică, pentru a face imposibilă Lucrarea Mântuitorului. De Iisus Însuși nu se putea apropia, căci aluneca pe intuiția Sa pură. În asemenea împrejurări, era de la sine înțeles faptul că el s-a folosit de uneltele sale supuse, pe care le avea la dispoziție pentru luptă.

Aceste unelte erau oamenii care se numeau, pe bună dreptate, „oameni ai intelectului”, așadar care se supuneau intelectului și care, prin urmare, erau, ca și acesta, strâns legați de spațiu și timp, fapt prin care nu mai puteau înțelege noțiuni mai înalte, spirituale, care se află dincolo de spațiu și timp. De aceea, lor le-a fost imposibil să urmeze Învățătura Adevărului. Potrivit propriei lor convingeri, ei toți stăteau pe un teren prea „realist”, așa cum mai cred atât de mulți chiar și în ziua de astăzi. Însă teren realist înseamnă, de fapt, un teren foarte limitat. Și tocmai acești oameni constituiau majoritatea celor ce reprezentau puterea, adică cei care dețineau autoritatea civilă și religioasă.

Astfel, întunericul, în rezistența sa furioasă, i-a întăritat pe acești oameni până la comiterea atacurilor brutale împotriva lui Iisus, prin puterea pământescă aflată în mâinile lor.

Prin aceasta, întunericul spera să-L facă pe Iisus să se clatine și să poată astfel să distrugă, chiar în ultimul moment, Lucrarea de Mântuire. Faptul că el putea exercita această putere pe Pământ era numai din vina omenirii care, prin atitudinea greșită, aleasă chiar de ea, își limitase capacitatea de înțelegere și dăduse, prin urmare, suprație întunericului.

Singură această greșeală a fost păcatul omenirii care a atras după sine toate celelalte rele.

Și pentru acest păcat al omenirii a trebuit Iisus să sufere! Întunericul a continuat să biciuiască până la limită: Iisus risca moartea pe cruce dacă rămânea la afirmațiile Sale că El era Aducătorul de Adevăr și Lumină. Era decizia finală. Fuga sau retragerea puteau să-L salveze de la moartea pe cruce. Însă acest lucru ar fi însemnat o victorie a întunericului în ultima clipă, deoarece în acest caz întreaga Lucrare a lui Iisus ar fi fost încet dată uitării, ca înghițită de nisip, iar întunericul ar fi putut cuprinde din nou victorios totul. Iisus nu Și-ar fi împlinit Misiunea, iar Lucrarea de Mântuire începută ar fi rămas neterminată.

Lupta interioară în Ghetsimani a fost dură, dar scurtă. Iisus nu S-a temut de moartea pământească, dimpotrivă, El a rămas ferm și, pentru Adevărul adus de El, S-a îndreptat calm spre moartea pământească. Cu sângele Lui pe cruce, El a pus pecetea pe tot ceea ce a spus și a trăit.

Prin această faptă El a învins complet întunericul, care își jucase astfel ultima carte. Iisus a biruit. Din iubire pentru Tatăl, pentru Adevăr, pentru omenirea căreia de-acum înainte îi rămânea deschis drumul spre libertate în Lumină, pentru că, prin această biruință, ea a fost întărită în Adevărul cuvintelor Sale.

O sustragere prin fugă și implicit renunțarea la Lucrarea Sa ar fi făcut omenirea să se îndoiască.

Iisus a murit, așadar, pentru păcatele omenirii! Dacă nu ar fi existat păcatul omenirii de a se fi întors de la Dumnezeu, în limitarea prin intelect, Iisus Și-ar fi putut cruța venirea, precum și drumul Lui de suferință și moartea Sa pe cruce. De aceea, este pe deplin corect atunci când se spune: Pentru păcatul nostru a venit Iisus, a suferit și a murit pe cruce!

Însă aceasta nu înseamnă că tu nu ar trebui să-ți răscumperi singur propriile tale păcate!

Doar că acum tu poți să faci ușor acest lucru, pentru că, prin aducerea Adevărului, Iisus ți-a arătat calea, *prin Cuvântul*

Său. Moartea pe cruce a lui Iisus nu poate, pur și simplu, să spele propriile tale păcate. Ca să fie așa, ar trebui mai întâi răsturnate toate Legile Universului. Însă acest lucru nu se întâmplă. Iisus Însuși S-a referit destul de des la „ceea ce este scris”, adică la ceea ce este vechi. Noua Evanghelie a Iubirii nu are intenția să răstoarne sau să respingă vechea Evanghelie a Dreptății, *ci să o întregască.* Ea vrea să rămână unită cu aceasta.

De aceea, nu uita Dreptatea Marelui Creator al tuturor lucrurilor, care nu poate fi câtuși de puțin mișcată din loc și care stă de neclintit de la începutul Lumii și până la sfârșitul ei! Ea nu ar putea îngădui ca cineva să ia asupra sa vina altuia pentru a o ispăși în locul său.

Iisus a putut, pentru vina altuia, deci din cauza vinei altuia, veni, suferi, muri ca Luptător pentru Adevăr, însă El Însuși a rămas pur și neatins de această vină, de aceea El nici nu a putut să o ia asupra Lui personal.

Prin aceasta, Lucrarea de Mântuire nu este mai mică, ci este o jertfă cum nu poate fi mai mare. Iisus a venit din Înălțimile Luminoase pentru tine, în întunericul mocirlei tale, El a luptat pentru tine, a suferit și a murit pentru tine, ca să-ți aducă Lumina pe drumul drept către Înălțimi, pentru ca tu să nu te pierzi în întuneric și să pieri!

Astfel stă Mântuitorul în fața ta. *Aceasta* a fost imensa Lucrare a Iubirii Sale.

Dreptatea lui Dumnezeu a rămas severă și strictă în Legile Universului; căci ceea ce seamănă omul, aceea va culege, spune Iisus Însuși în Mesajul Său. Conform Dreptății Divine, nici o singură para nu-i poate fi iertată omului!

Gândește-te la acest lucru atunci când stai în fața simbolului Sfintei Severități! Mulțumește din inimă că, prin Cuvântul Său, Mântuitorul ți-a deschis din nou calea spre iertarea păcatelor tale și părăsește lăcașurile cu intenția serioasă de a merge pe această cale arătată ție, ca să ai parte de iertare. Însă a merge pe această cale nu înseamnă nicidecum numai să înveți Cuvântul și să crezi în El, ci înseamnă să *trăiești* acest

Cuvânt! A crede în Cuvânt, a-L considera corect și a nu acționa apoi în toate conform Lui nu ți-ar folosi la nimic. Dimpotrivă, ești într-o situație mai rea decât cei care nu știu nimic despre Cuvânt.

De aceea, trezește-te, timpul pe Pământ este prețios pentru tine!

Taina nașterii.

Atunci când oamenii afirmă că în modul de împărțire a nașterilor se află o mare nedreptate, ei nu știu ce spun! Unul pretinde cu mare stăruință: „Dacă există o dreptate, cum poate un copil să se nască împovărat cu o boală ereditară? Trebuie că nevinovatul copil poartă cu el păcatele părinților.”

Altul zice: „Un copil se naște în bogăție, altul în sărăcie cruntă și în mizerie. Din aceasta nu poate apărea nicio credință în dreptate.”

Sau: „Admițând că părinții trebuie să primească o pedeapsă, atunci nu este corect ca acest lucru să se întâmple prin boala și moartea unui copil. În felul acesta, copilul trebuie să sufere, deși este nevinovat.”

Aceste afirmații și altele asemănătoare circulă cu miile în rândul oamenilor. Cu acest lucru își bat uneori capul chiar și căutătorii serioși.

Cu explicația simplă că „nepătrunsele căi ale Domnului conduc totul spre ceea ce este cel mai bine” nu poate fi înlăturat imboldul de a ști „de ce”. Cel care se mulțumește cu această afirmație trebuie să se resemneze *tâmp* sau să-și reprime imediat ca fiind greșită orice dorință de a întreba.

Nu așa este voit! Prin întrebări se găsește drumul drept. Prostia sau reprimarea forțată amintesc doar de sclavie. Însă Dumnezeu nu vrea sclavi! El nu vrea supunere tâmpă, ci o privire liberă, conștientă, în sus. Mecanismele Lui minunate și înțelepte nu trebuie învăluite în întuneric mistic, ci ele câștigă în măreția și perfecțiunea lor sublime, incontestabile, atunci când stau clare în fața noastră! Neclintite și incoruptibile, lucrând liniștit și sigur în mod constant, ele își îndeplinesc

neîncetat activitatea lor veșnică. Nu se sinchisesc de supărarea sau de aprecierea oamenilor, nici de ignoranța lor, ci înapoiază fiecăruia în parte, până în cele mai fine nuanțe, roadele coapte a ceea ce el a semănat.

„Morile lui Dumnezeu macină încet, dar sigur” se spune atât de potrivit în popor despre această țesere a permanentului efect reciproc din întreaga Creație, ale cărei Legi de neclintit poartă în ele și exercită Dreptatea lui Dumnezeu. Ea picură, curge sau năvălește, se revarsă asupra tuturor oamenilor și, indiferent dacă aceștia o doresc sau nu, o acceptă sau i se împotrivesc, ei trebuie să o primească drept pedeapsă dreaptă și iertare, sau ca răsplată în înălțare.

Dacă un nemulțumit sau un sceptic ar putea arunca o singură dată o privire în unduirea și țeserea material-fină purtată și străbătută de Spiritul sever, țesere care pătrunde și îmbrățișează întreaga Creație, țesere în care se află Creația și care este ea însăși o parte a Creației, vie ca un război de țesut veșnic în mișcare al lui Dumnezeu, atunci el ar amuți imediat, rușinat, și ar recunoaște consternat aroganța care se află în cuvintele lui. Grandoarea și siguranța liniștită pe care le-ar contempla l-ar constrânge să se prosterneze, implorând iertarea. Cât de mărunț și L-a imaginat el pe Dumnezeul lui! Și ce imensă măreție găsește în Lucrările Acestuia! El își va da atunci seama că, în cele mai înalte concepții pământești ale lui, a încercat numai să-L înjosească pe Dumnezeu și să diminueze perfecțiunea mării Lucrări prin efortul zadarnic de a o presa în limite meschine, făurite prin cultivarea intelectului care nu se poate ridica niciodată deasupra spațiului și timpului. Omul nu trebuie să uite că stă în *Lucrarea* lui Dumnezeu, că el însuși este o parte a acestei Lucrări și, prin urmare, rămâne supus necondiționat și Legilor ei.

Lucrarea nu cuprinde însă numai lucrurile vizibile ochiului pământesc, ci și Lumea Material-Fină, care poartă în ea cea mai mare parte a existenței și activității propriu-zise a omului. Viețile pământești dintr-un anumit moment sunt numai mici părți ale acesteia, *dar întotdeauna mari cotituri*.

Nașterea pământească formează de fiecare dată doar începutul unei etape deosebite în întreaga existență a unui om, însă nicidecum începutul acestei existențe.

Când omul ca atare își începe cursul prin Creație, el stă liber, fără firele sorții care parcurg Lumea Material-Fină și care, în drumul lor, devin tot mai puternice prin forța de atracție a speciei de același fel, se încrucișează și se întretes cu altele și se răsfrâng asupra autorului, cu care au rămas legate, aducând astfel cu sine soarta sau karma. Efectele firelor care curg în același timp înapoi se întrepătrund, fapt prin care culorile inițiale, conturate precis, primesc alte nuanțe și produc imagini noi, unite*. Firele individuale formează rețeaua retroacțiunilor până când autorul nu mai oferă în interiorul său niciun punct de sprijin de aceeași specie; așadar dacă el însuși nu mai întreține în perfectă stare și nu mai înprospătează acel drum, atunci firele, nemaiavând punct de sprijin, nu se mai pot ține strâns, nu se mai pot agăța și, uscându-se, trebuie să cadă de pe el, indiferent dacă ele aduc ceva bun sau ceva rău.

Așadar, fiecare fir al sorții este format material-fin prin actul de voință din momentul deciziei de a acționa, pleacă, dar extremitatea sa rămâne totuși ancorată în autor și formează astfel drumul sigur spre aceleași specii, întărindu-le, dar primind în același timp întărire de la ele, întărire ce se întoarce spre punctul de plecare. În acest proces se află ajutorul care îi vine celui ce năzuiește spre bine, așa cum a fost promis, dar și consecința că „răul nu poate da naștere decât la rău”**.

Retroacțiunile acestor fire existente, la care el înnoadă zilnic altele noi, îi aduc fiecărui om soarta, așa cum chiar el și-a făurit-o, și căreia îi este supus. Orice act arbitrar este exclus, prin urmare și orice nedreptate. Karma pe care fiecare o poartă cu sine și care pare o predestinare unilaterală este, în realitate, doar *urmarea* necondiționată a trecutului său, în măsura în care acesta nu a fost încă răscumpărat prin efectul reciproc.

Începutul real al existenței unui om este *întotdeauna* bun, și pentru mulți așa este și sfârșitul, cu excepția celor care se pierd din cauza lor înșiși prin faptul că, prin deciziile lor, ei au întins

*) Conferința 6: Soartă

**) Conferința 30: Omul și voința sa liberă

mâna răului, care apoi i-a tras complet în pieire. Vicisitudinile apar întotdeauna numai în răstimpul acesta, în perioada dezvoltării și maturizării interioare.

Așadar, omul își formează neîncetat singur viața lui viitoare. El furnizează firele și determină astfel culoarea și modelul veșmântului pe care războiul de țesut al lui Dumnezeu îl țese pentru el prin Legea Efectului Reciproc.

Cauzele care determină condițiile în care se naște un suflet și perioada sub influența căreia va păși copilul în Lumea pământescă se află adesea cu mult în urmă, pentru ca apoi acestea să-l influențeze continuu în timpul peregrinării sale pe Pământ și să obțină exact ceea ce este necesar pentru acest suflet, pentru răscumpărare, șlefuire, curățare și pentru evoluția ulterioară.

Însă acest lucru nu se întâmplă unilateral, numai pentru copil, ci firele se țes automat, în așa fel încât și în planul pământesc se găsește un efect reciproc. Părinții îi dau copilului exact ceea ce este necesar pentru dezvoltarea lui în continuare, la fel cum și invers, copilul le dă părinților fie ceva bun, fie ceva rău; căci pentru dezvoltarea în continuare și pentru avânt este, bineînțeles, nevoie și de eliberarea de un rău prin trăirea acestuia, pentru ca el să fie recunoscut ca atare și respins. Iar ocazia pentru acest lucru este adusă întotdeauna de efectul reciproc. Fără aceasta, omul nu s-ar putea elibera niciodată cu adevărat de cele întâmplate în trecutul său. Prin urmare, în Legile Efectului Reciproc se află, ca un mare dar al îndurării, calea spre eliberare și spre înălțare. De aceea, nu se poate vorbi deloc despre o pedeapsă. Pedeapsă este o expresie inexactă, căci tocmai în aceasta se află cea mai mare iubire, Mâna Creatorului întinsă pentru a ajuta la iertare și eliberare.

Venirea omului pe Pământ se compune din procreare, incarnare și naștere. Incarnarea este intrarea propriu-zisă a omului în existența pământescă*.

De mii de feluri sunt firele care colaborează la determinarea unei incarnări. Însă și în aceste evenimente ale Creației există întotdeauna o dreptate nuanțată până în cele mai fine detalii,

*) Conferința 7: Facerea omului

ce se răsfârâge asupra *tuturor* celor care iau parte la aceasta și duce la promovarea lor.

De aceea, nașterea unui copil devine ceva mult mai sacru, mai important și mai prețios decât este acceptat în general. Odată cu sosirea lui în Lumea pământească, o nouă și deosebită grație a Creatorului are loc în același timp pentru copil, pentru părinții lui, eventual pentru frați și surori și pentru alte persoane care vin în contact cu acest copil, prin faptul că toți primesc astfel ocazia de a progresa într-un fel oarecare. Prin îngrijirea ce poate deveni necesară în timpul unei boli, prin griji apăsătoare sau necazuri, părinților li se poate da ocazia unui câștig spiritual, fie sub forma unui remediu acționând drept la țintă, fie ca o reală răscumpărare a unei datorii vechi, poate chiar ca ispășire anticipată a unei karme amenințătoare. Căci se întâmplă foarte des ca, prin voința bună deja trează la o persoană, *propria* sa boală gravă care urma să-l lovească drept karmă, conform Legii Efectului Reciproc, să fie *răscumpărată anticipat* din îndurare, ca urmare a voinței sale bune, prin îngrijirea și sacrificiile oferite benevol în timpul bolii unui copil sau chiar a propriului copil. O reală răscumpărare poate avea loc doar în intuiție, în trăirea deplină. În cazul unei îngrijiri cu adevărat pline de iubire, trăirea este adesea chiar mai profundă decât în cazul propriei boli. Există o îngrijorare și o durere mai profundă în timpul bolii unui copil sau a altei persoane care este considerată cu adevărat un apropiat drag. La fel de profundă este și bucuria la însănătoșirea acestuia. Și doar această trăire puternică își pune ferm amprenta pe intuiție, pe omul spiritual, transformându-l, și taie, odată cu această transformare, fire ale sortii care altfel l-ar mai fi lovit. Prin această tăiere sau cădere, firele sunt eliberate și se retrag, precum elasticele întinse, în partea opusă, spre centrele de acumulare material-fine ale speciilor de același fel, fiind de acum încolo trase unilateral de forța de atracție a acestora. În acest fel, orice alt efect asupra omului care s-a schimbat este exclus, întrucât lipsește calea de legătură.

Astfel, există mii de feluri de răscumpărare în această formă, de exemplu atunci când un om ia asupra lui de bunăvoie și cu plăcere o datorie oarecare față de alții, din iubire sau din compasiune, această rudă a iubirii.

Iisus a arătat în parabolele Sale cele mai bune exemple în legătură cu acest lucru. La fel și în Predica Lui de pe Munte și în toate celelalte cuvinte ale Sale, El a atras atenția asupra rezultatelor bune ale unor asemenea acte. El a vorbit mereu despre „aproapele” și a arătat astfel cea mai bună cale pentru răscumpărarea karmei și pentru înălțare, în cea mai simplă și mai autentică formă. „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”, a îndemnat El și a dat astfel cheia porții spre înălțare. În acest sens, nu trebuie să fie întotdeauna vorba despre un caz de boală. Copiii, îngrijirile care le sunt necesare, educația lor oferă în modul cel mai natural atât de multe ocazii, deoarece ele conțin *tot* ceea ce poate fi luat în considerare pentru răscumpărare. Și de aceea copiii aduc binecuvântare, indiferent cum se nasc și cum se dezvoltă.

Ceea ce este valabil pentru părinți este valabil și pentru frați și surori și pentru toți cei care au legătură cu copiii. Și aceștia au ocazii să câștige grație noului sosit pe Pământ, fie și numai prin faptul că se străduiesc să se dezbare de defectele lor sau de lucruri asemănătoare, cu răbdare și dând ajutor grijuliu de cele mai diverse feluri.

Dar copilul însuși nu este mai puțin ajutat. Prin naștere, fiecare este pus în fața posibilității de a parcurge o parte imensă din drumul către Înălțimi! Acolo unde acest lucru nu se întâmplă, este vina chiar a omului respectiv. În acest caz el nu a vrut. De aceea, fiecare naștere trebuie privită ca un dar binevoitor al lui Dumnezeu, distribuit în mod egal. Iar cel care nu are el însuși copii și adoptă un copil străin nu va fi mai puțin binecuvântat, ci, dimpotrivă, binecuvântarea va deveni chiar mai mare prin adopție, atunci când aceasta a avut loc de dragul copilului și nu pentru propria satisfacție.

Astfel, la o incarnare obișnuită, forța de atracție a speciei spirituale de același fel joacă un rol preponderent împreună cu

și în efectul reciproc. Înșușirile considerate ereditare nu sunt, în realitate, moștenite, ci ele doar se explică prin această forță de atracție. Nimic spiritual nu se moștenește de la mamă sau de la tată, deoarece copilul este în sine un om la fel de distinct ca și aceștia, numai că poartă în sine afinități prin care s-a simțit atras de ei.

Însă nu numai această forță de atracție a speciei de același fel este cea care acționează decisiv la incarnare, ci și alte fire existente ale sorții joacă un rol aici, fire de care sufletul ce urmează să se incarneze este legat și care sunt probabil înnodate cumva de o rudă a familiei spre care este condus. Toate acestea contribuie, atrag și determină în cele din urmă incarnarea.

Altfel este însă atunci când un suflet ia de bunăvoie o misiune* asupra sa, fie pentru a ajuta anumiți oameni de pe Pământ, fie pentru a colabora la o lucrare de ajutor pentru întreaga omenire. Atunci sufletul ia dinainte asupra sa în mod deliberat tot ceea ce ar putea suferi pe Pământ, fapt prin care nu se poate vorbi despre nedreptate. Iar dacă totul a fost făcut din iubire ce se jertfește, pe care, la rândul ei, nu o interesează răsplata, atunci răsplata trebuie să-i vină ca urmare a efectului reciproc. În familiile în care există boli ereditare se vor incarna suflete care, prin efect reciproc, au nevoie de aceste boli pentru achitare, pentru purificare sau pentru a se înălța.

Firele care conduc și susțin nu permit deloc o incarnare greșită, deci nedreaptă. Ele exclud orice eroare în această privință. Ar fi ca o încercare de a înota împotriva unui curent ce își urmează cursul său regulat cu o putere implacabilă, de neclintit, eliminând de la început orice rezistență, astfel încât încercarea nu ar fi nici măcar posibilă. Însă dacă însușirile sale sunt respectate cu exactitate, el dăruiește numai binecuvântare.

Și totul este luat în considerare și în cazul incarnărilor voluntare în care bolile sunt preluate de bunăvoie pentru atingerea unui anumit scop. Dacă tatăl, sau poate mama, s-a încărcat printr-o vină cu o boală, fie și numai prin

*) Îndatorire, sarcină

nerespectarea Legilor naturale care pretind o considerație deplină pentru menținerea sănătății corpului încredințat lor, durerea de a vedea aceeași boală și la copil va purta deja în sine ispășirea care conduce la purificare de îndată ce durerea resimțită intuitiv este sinceră.

Nu are rost să se dea exemple particulare, întrucât fiecare naștere în parte, prin complexitatea firelor împletite ale sorții, dă o imagine nouă, care diferă de celelalte, și chiar și fiecare specie de același fel prezintă mii de variații multiple, ca urmare a nuanțelor subtile provocate de efectele reciproce.

Să luăm numai un singur exemplu: o mamă își iubește în asemenea măsură fiul, încât încearcă prin toate mijloacele să-l împiedice să se căsătorească și să plece de la ea. Îl înlănțuie continuu de ea. Această iubire este greșită, pur egoistă și orientată numai către sine, chiar dacă mama oferă, după părerea ei, totul pentru a-i face fiului viața pe Pământ cât mai frumoasă posibil. Cu iubirea ei egoistă, ea a intervenit pe nedrept în viața fiului ei. Adevărata iubire nu se gândește niciodată la sine, ci întotdeauna numai la binele celui iubit și acționează în consecință, chiar dacă acest lucru presupune renunțare la sine. Vine ceasul mamei, în care ea părăsește Pământul. Fiul rămâne acum singur. Pentru el este prea târziu ca să mai reușească să-și adune avântul bucuros pentru împlinirea propriilor sale dorințe, acel avânt pe care îl oferă tinerețea. În ciuda tuturor acestor lucruri, el a avut de câștigat, căci prin renunțarea impusă răscumpără ceva. Fie o specie de același fel din existența sa anterioară, fapt prin care el a evitat, în același timp, însingurarea interioară care altfel ar fi trebuit să-l lovească în cazul unei căsătorii, fie altceva. În asemenea lucruri, pentru el există numai câștig. Mama însă a luat cu sine în Lumea de Dincolo iubirea ei egoistă. De aceea, forța de atracție a speciei spirituale de același fel o trage irezistibil spre ființe cu aceleași însușiri, întrucât în apropierea acestora găsește posibilitatea de a resimți în viața lor intuitivă o mică parte a propriei patimi, atunci când aceștia își exercită iubirea lor egoistă față de alții. Prin aceasta, ea rămâne legată de

Pământ. Dacă are loc o procreare la oamenii în a căror apropiere se află permanent, ea ajunge să se incarneze prin această legătură a înlănțuirii ei spirituale. Atunci se întoarce foaia. Copil fiind, ea trebuie acum să sufere, din cauza aceleiași însușiri a tatălui sau a mamei, același lucru pe care i l-a făcut cândva copilului ei. Ea nu se poate desprinde de casa părintească, în ciuda faptului că tânjește după acest lucru și în ciuda ocaziilor ce i se oferă. Cu aceasta, vina ei este înlăturată prin faptul că, experimentând pe propria-i piele, ea recunoaște asemenea însușiri ca fiind greșite și este astfel eliberată de ele.

Prin legătura cu corpul material-dens, așadar prin incarnare, fiecărui om îi este pus în fața ochilor un vâl care îl împiedică să cuprindă cu privirea existența sa trecută. Ca tot ceea ce se întâmplă în Creație, și aceasta este numai în avantajul persoanei respective. În acest lucru se află din nou Înțelepciunea și Iubirea Creatorului. Dacă fiecare și-ar putea aminti cu precizie existența sa anterioară, el doar ar sta deoparte și ar rămâne în noua sa existență pământească un observator calm, având convingerea că acest lucru este un progres, sau că răscumpără ceva, ceea ce ar însemna tot un progres. Însă exact din cauza aceasta el nu ar avansa, ci acest lucru mai degrabă i-ar aduce marele pericol al alunecării în jos. Pentru a-și atinge scopul, viața pe Pământ este menită să fie *trăită* cu adevărat. Numai ceea ce este trăit în interior, cu toate suferirile și coborâșurile, deci ceea ce este resimțit intuitiv, a fost însușit. Dacă un om ar putea ști întotdeauna clar, de la început, direcția exactă care îi este folositoare în viață, atunci el nu ar mai avea nevoie să cântărească și nici să decidă. Prin aceasta, el nu ar putea câștiga, în schimb, nici forța și nici independența de care are neapărat nevoie. Dar, în acest fel, el tratează cu mai mult realism fiecare situație întâlnită în viața sa pământească. Fiecare lucru trăit cu adevărat își lasă ferm amprenta în intuiția sa, în partea nepieritoare pe care omul o ia cu sine, remodelată de aceste impresii, în Lumea de Dincolo, ca pe un bun propriu, ca pe o parte din el însuși. Însă *numai* ceea ce a fost trăit cu adevărat, căci tot restul piere odată cu

moartea pământească. Ceea ce a fost *trăit* rămâne însă câștigul său, ca extractul profund cel mai clar al existenței sale pământești! Nu tot ceea ce a fost învățat ține de cele trăite. Din cele învățate nu rămâne decât ceea ce a fost însușit prin trăire. Tot mormanul rămas din cele învățate, pentru care atât de mulți oameni își sacrifică întreaga existență pământească, rămâne în urmă ca pleavă. De aceea, nu va putea fi redat niciodată îndeajuns cât de în serios trebuie luată fiecare clipă a vieții, astfel încât din gândurile, cuvintele și faptele noastre să se reverse cu putere căldura vieții, iar ele să nu decadă la nivelul obiceiurilor seci.

Prin vălul pus în fața ochilor la incarnare, copilul nou-născut pare complet neștiutor și este, din acest motiv, considerat în mod greșit ca fiind inocent. Însă adesea el aduce cu sine o karmă enormă, care îi oferă ocazii pentru dezlegarea, prin trăire, a căilor greșite din trecut. În predestinare, karma este numai urmarea necesară a evenimentelor trecute. În cazul misiunilor, ea este preluată de bunăvoie pentru a obține astfel înțelegerea și maturitatea pământească pentru îndeplinirea misiunii, în măsura în care nu face parte chiar din misiune.

De aceea, omul ar trebui să nu se mai plângă de nedreptatea de la nașteri, ci ar trebui să privească recunoscător spre Creator, Care, cu fiecare naștere în parte, dăruiește numai noi îndurări!

Este instruirea ocultă indicată?

La această întrebare trebuie să se răspundă cu un categoric „nu”. Instruirea ocultă, din care fac parte, în general, exercițiile pentru obținerea clarviziunii, a claraudiției etc., constituie un obstacol pentru dezvoltarea interioară liberă și pentru avântul spiritual real. Ceea ce poate rezulta din aceasta se poate vedea în rolul pe care îl jucau odinioară așa-numiții magicieni*, atunci când instruirea lor decurgea în oarecare măsură favorabil.

Este o bâjbâială unilaterală de jos în sus, în care așa-numita înlănțuire de ceea ce este pământesc nu poate fi niciodată depășită. În toate aceste procedee vor exista situații în care se va ajunge la incidente, mereu numai din cauza lucrurilor de cel mai și cel mai jos nivel, care nu-i pot înălța pe oameni în interior, însă pot foarte bine să-i inducă în eroare.

Omul poate astfel să pătrundă numai în mediul material-fin din imediata lui apropiere, mediu ale cărui inteligențe sunt adesea chiar mai ignorante decât înșiși oamenii de pe Pământ. Tot ceea ce el realizează prin aceasta este să deschidă ușa unor pericole necunoscute împotriva cărora el rămânea protejat tocmai nedeschizând această ușă.

Un om care a devenit clarvăzător sau clarauditiv printr-o asemenea instruire va vedea sau va auzi adesea în acest mediu inferior și lucruri care par a fi sublime și pure și care sunt totuși foarte departe de așa ceva. La acestea se mai adaugă propria lui fantezie, stimulată și mai mult prin exercițiu, și care produce, de asemenea, un mediu pe care discipolul îl vede și îl aude atunci cu adevărat, de unde apare și confuzia. Un astfel de om, care, prin instruire artificială, stă nesigur pe picioare, nu poate deosebi și nu poate trasa nici cu cea mai

*) Vrajitori

bună voință o limită precisă între adevăr și amăgire și nici între miile de manifestări ale Forței creatoare în viața material-fină. În final se mai adaugă și influențele joase, cu totul dăunătoare pentru el, cărora el însuși li s-a deschis de bunăvoie și cu multă osteneală și cărora nu le poate opune o forță mai înaltă, devenind astfel curând asemănător unei epave fără cârmă pe o mare necunoscută, un pericol pentru toți cei pe care îi poate întâlni în drumul său.

Este exact la fel ca atunci când un om nu știe să înoate. El este capabil să străbată în deplină siguranță elementul necunoscut lui într-o barcă. Așa cum se întâmplă în viața pământeană. Însă dacă în timpul călătoriei el scoate o scândură din fundul bărcii care îl protejează, atunci face o gaură în adăpostul său, prin care pătrunde cu forță apa, răpindu-i protecția și înghițindu-l. Neștiind să înoate, acest om devine astfel o victimă a elementului nefamiliar lui.

Așa se întâmplă în instruirea ocultă. Omul doar îndepărtează o scândură din vasul care îl protejează, însă nu învață să înoate!

Mai sunt și înotători care se numesc maeștri. Înotători în acest domeniu sunt cei care poartă în ei o aptitudine anume, pe care o dezvoltă prin instruire pentru a o scoate în evidență, și caută permanent să o dezvolte tot mai mult. Prin urmare, în asemenea cazuri sunt puse laolaltă o aptitudine mai mult sau mai puțin dezvoltată și o instruire artificială. Totuși, chiar și celui mai bun înotător îi sunt întotdeauna puse limite destul de înguste. Dacă se aventurează prea departe, îi slăbesc puterile și în final va fi la fel de pierdut ca unul care nu știe să înoate, dacă... nu-i vine și lui, ca în cazul acestuia, un ajutor.

Însă în Lumea Material-Fină un asemenea ajutor poate veni numai din Înălțimile Luminoase, din Spiritualul Pur. Iar ajutorul, la rândul lui, se poate apropia doar atunci când cel care se află în pericol a atins în dezvoltarea lui sufletească un anumit grad de puritate care să-i ofere posibilitatea de a se uni cu un punct de sprijin. Și o asemenea puritate nu se obține prin instruire ocultă, ci poate veni doar prin înălțarea moralei

interioare autentice, privind neîncetat în sus, către puritatea Luminii.

Dacă un om a urmat *această* cale care îl aduce cu timpul la un anumit grad de puritate interioară, ce se oglindește apoi în mod firesc și în gândurile, cuvintele și faptele sale, el va obține treptat legătura cu Înălțimile mai pure, iar de acolo va primi, în efect reciproc, și forță sporită. El rămâne astfel în legătură cu toate nivelurile intermediare care îl țin și de care se poate ține. Nu durează mult și lui i se va da fără niciun efort propriu tot ceea ce înotătorii s-au străduit în zadar să obțină. Însă cu o grijă și o precauție care se află în Legile severe ale efectului reciproc, astfel că el primește întotdeauna doar atât cât este capabil să dea pentru a opune o forță de intensitate cel puțin egală, fapt prin care orice pericol este înlăturat încă de la început. În final, bariera despărțitoare, care poate fi comparată cu scândurile unei bărci, devine tot mai subțire și, în cele din urmă, cade cu totul. Acesta este și momentul în care, la fel ca peștele în apă, el însuși se simte pe deplin acasă în Lumea Material-Fină, până sus, în Înălțimile Luminoase. Acesta este singurul drum corect. Tot ceea ce s-a obținut prematur, prin instruire artificială, este greșit. Apa este cu adevărat lipsită de pericole doar pentru pește, deoarece este „elementul său”, pentru care el poartă în sine întreaga dotare necesară, pe care un înotător antrenat *nu* și-o va putea *însuși niciodată*.

Când un om începe această instruire, începutul este precedat de o decizie voluntară, la ale cărei urmări este apoi supus. De aceea, el nici nu se poate baza pe faptul că *trebuie* să i se dea ajutor. El a avut înainte libertatea de a decide.

Însă un om care îi îndeamnă pe alții spre o asemenea instruire, lăsându-i apoi pradă pericolelor de cele mai diverse feluri, trebuie să ia ca vină asupra lui, de la fiecare, o mare parte a consecințelor. Este înlănțuit material-fin cu toți aceștia. După moartea sa pământească, el trebuie irevocabil să coboare la cei care au plecat înaintea lui și care au căzut pradă pericolelor, până la cel care, în acest proces, s-a scufundat cel mai adânc dintre toți. El însuși nu se va putea înălța înainte de

a-l fi ajutat pe fiecare să urce din nou, înainte de a fi șters drumul lor greșit și, în afară de aceasta, înainte de a fi recuperat ceea ce s-a neglijat astfel. Aceasta este compensația în efect reciproc și, în același timp, calea îndurării pentru el, pentru a repara greșelile și pentru a relua înălțarea.

Dacă un asemenea om a activat în acest sens nu numai prin cuvânt, ci și prin scris, atunci el va fi lovit și mai grav, căci scrierile lui continuă să provoace nenorocire chiar și după moartea sa pământescă. El trebuie atunci să aștepte în viața material-fină până când a trecut Dincolo și ultimul dintre cei care s-au lăsat induși în eroare prin scrierile sale, și pe care trebuie, drept consecință, să îl ajute. Astfel pot trece secole.

Însă acest lucru nu înseamnă că Ținutul Lumii Material-Fine ar trebui să rămână neatins și neexplorat în viața pământescă!

Celor maturi interior li se va întâmpla întotdeauna, la ceasul voit, să se simtă în largul lor acolo unde pentru ceilalți pândesc pericole. Lor li se va permite să vadă adevărul și să-l dea mai departe. Însă ei vor recunoaște cu ușurință pericolele care îi amenință pe cei care, prin instruire ocultă, vor să pătrundă în mod unilateral în sferile joase ale unui ținut necunoscut lor. Ei nu vor îndemna niciodată la instruire ocultă.

Spiritism.

Spiritism! Mediumnitate! Violentă și înflăcărată este disputa pro și contra! Nu este sarcina mea să spun ceva despre adversari și despre zelul lor de a nega. Ar fi o pierdere de timp, căci orice om care gândește logic nu trebuie decât să citească despre modul în care se desfășoară așa-numitele teste sau cercetări, pentru a-și da singur seama că acestea arată ignoranța totală și incapacitatea categorică a „examinatorilor”. De ce? Dacă vreau să cercetez pământul, trebuie să mă orientez după el și după constituția lui. Dacă vreau, în schimb, să cercetez marea, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă orientez după constituția apei și să mă folosesc de mijloace corespunzătoare constituției apei. Dacă aș aborda apa cu sapa și lopata sau cu mașini de găurit, n-aș ajunge prea departe în cercetările mele. Sau ar trebui, cumva, să neg existența apei, fiindcă sapa mea trece ușor prin aceasta, spre deosebire de ceea ce se întâmplă atunci când o folosesc în pământul mai solid, mai familiar? Sau pentru că nu pot merge cu picioarele pe apă la fel cum sunt obișnuit să o fac pe pământ solid? Adversarii vor spune: „Există o diferență, pentru că eu *văd* și simt că apa există, prin urmare nimeni nu poate nega acest lucru!”

Cât timp a trecut de când se nega foarte ferm existența milioaneilor de vietăți multicolore dintr-o picătură de apă, despre care știe acum deja fiecare copil? Și de ce s-a negat? Numai pentru că nu au fost văzute! Abia după ce s-a inventat un instrument adaptat constituției lor, noua lume a putut fi recunoscută, văzută și observată.

La fel este și cu lumea din afara Materialului-Dens, așa-numita Lume de Dincolo! Deveniți întâi văzători. Și abia *apoi*

vă puteți permite să judecați! Depinde de *voi*, nu de „Lumea Cealaltă”. În afară de corpul material-dens, voi mai aveți și materia celeilalte lumi în voi, pe când cei din Lumea de Dincolo nu mai posedă materia voastră densă. Voi pretindeți și așteptați ca cei din Lumea de Dincolo, care nu mai dispun de niciun fel de materialitate-densă, să se apropie de voi (să vă dea semne etc.). Voi așteptați ca ei să vă dovedească *vouă* existența lor, în vreme ce voi înșivă, care, în afară de Materialul-Dens, dispuneți și de materia Lumii de Dincolo, stați în așteptare cu aerul unui judecător.

Construiți *voi* puntea pe care *voi o puteți* construi, lucrați, în sfârșit, cu aceeași materie care vă stă și *vouă* la dispoziție și deveniți astfel văzători! Sau tăceți, dacă nu înțelegeți, și îngrașați în continuare numai Materialul-Dens, care împovărează tot mai mult Materialul-Fin. Va veni odată ziua în care Materialul-Fin din voi va trebui să se separe de Materialul-Dens și atunci el va rămâne istovit, pentru că s-a dezobișnuit total de orice avânt; căci toate acestea sunt supuse legilor pământești, la fel ca și corpul pământesc. Numai mișcarea aduce forță! Nu aveți nevoie de mediumuri pentru a recunoaște ceea ce este material-fin. Doar observați viața pe care o duce propria voastră parte material-fină în voi. Dați-i prin voința voastră ceea ce îi este necesar pentru a se întări. Sau vreți să combateți și existența voinței voastre, deoarece nu o vedeți și nu o puteți pipăi?

Cât de des simțiți efectele voinței voastre în voi înșivă! Voi le simțiți din plin, dar nu le puteți nici vedea, nici atinge. Fie că este o emoție, bucurie sau suferință, mânie sau invidie. Din moment ce voința se manifestă, ea trebuie să posede și forță care produce o presiune, căci fără presiune nu poate exista niciun efect, nicio simțire. Iar acolo unde este o presiune, trebuie să activeze un corp, ceva solid din aceeași materie, altfel nu poate apărea nicio presiune.

Așadar, este posibil să existe forme solide dintr-o materie pe care voi nu o puteți nici vedea și nici pipăi folosind corpul vostru material-dens. Și așa este materialitatea Lumii de

Dincolo, pe care voi o puteți recunoaște numai cu specia de același fel care există și în voi.

Bizară este această dispută pro și contra unei vieți după moartea pământească; la drept vorbind, ea merge adesea până la ridicol. Cel care este capabil să gândească și să observe calm, fără prejudecăți și fără dorințe proprii, va descoperi curând că realmente *totul* vorbește în favoarea existenței unei lumi de altă materie, pe care omul obișnuit din ziua de azi nu o poate vedea. Există atât de multe fenomene care ne reamintesc mereu de acest fapt și care nu pot fi pur și simplu date neglijent la o parte ca fiind inexistente. În schimb, nu există nimic altceva în favoarea unei încetări definitive a vieții după moartea pământească, decât dorința multora, cărora le-ar plăcea astfel să se sustragă oricărei răspunderi spirituale, care nu ține cont de istețime și iscusință, ci doar de adevărata intuiție.—

Dar să revenim acum la *adeptii* spiritismului, spiritualismului ș.a.m.d. sau cum s-ar mai numi acestea; în final se ajunge la același lucru – la mari erori!

Adeptii sunt adesea mult mai periculoși pentru adevăr decât adversarii, sunt mult mai dăunători!

Din milioane de oameni, doar puțini sunt cei care vor permite să li se spună adevărul. Cei mai mulți sunt încurcați într-o împletitură uriașă de mici erori, care nu le mai permite să găsească drumul spre adevărul simplu. Unde se află vina? Cumva în Lumea de Dincolo? Nu! Sau în mediumuri? Nu, nici acolo! *Numai în fiecare om în parte!* El nu este suficient de serios și de sever cu el însuși, nu vrea să dărâme idei preconceptuate și se teme să distrugă o imagine pe care a construit-o în el însuși despre Lumea de Dincolo, imagine care vreme îndelungată *i-a dat un fior sacru și un anumit sentiment de bine* în fantezia sa. Și vai de cel care se atinge de acest lucru! Fiecare adept are deja pregătită piatra pe care să o arunce în acesta! El se agață strâns de opiniile sale și este mai degrabă pregătit să-i numească pe cei din Lumea de Dincolo spirite mincinoase sau spirite care batjocoresc, ori să condamne

mediocritatea mediumurilor, decât să se examineze calm pe el însuși și să reflecteze dacă nu cumva *concepția lui* a fost greșită.

De unde ar trebui să încep să stârpesc numeroasele buruieni? Ar fi o muncă fără sfârșit. Din acest motiv, ceea ce spun aici este destinat numai celor care caută cu adevărat serios; căci numai ei trebuie să găsească.

Iată un exemplu: un om vizitează un medium, fie acesta unul renumit sau nu. Mai sunt și alții cu el și începe o „ședință”. Mediumul „dă greș”. Nu iese nimic. Urmarea? Există oameni care spun că mediumul nu este bun de nimic. Alții spun că întreg spiritismul nu valorează nimic. Examinatorii se umflă în pene și proclamă: calitățile de medium testate adesea au fost escrocherie; căci de îndată ce venim *noi*, mediumul nu îndrăznește să facă nimic, iar „spiritele” tac! Însă credincioșii, ca și cei convinși, pleacă abătuți. Reputația mediumului suferă, iar la „eșecuri” repetate poate fi complet distrusă. Dacă mediumul are un fel de impresar* și se încasează bani pentru acest lucru, atunci acesta îl va zori nervos pe medium să-și dea silința, dacă oamenii plătesc pentru acest lucru etc. Pe scurt: va apărea îndoială, batjocură, nemulțumire, iar mediumul va căuta crispat, printr-o nouă încercare, să intre într-o stare corespunzătoare capacităților sale și, într-un fel de autoiluzionare nervoasă, va spune, poate inconștient, ceva ce crede că a auzit, sau va recurge direct la înșelătorie, ceea ce nu este foarte greu pentru un medium vorbitor. Sentința: șarlatanie, negarea întregului spiritism, pentru că este posibil ca unele dintre mediumuri să recurgă la escrocherie în condițiile menționate pentru a evita ostilitatea crescândă. Câteva întrebări referitoare la acest lucru:

1. În care categorie socială, oricare ar fi ea, nu există șarlatani? Din cauza acestora sunt condamnați toți lucrătorii onești?

2. De ce tocmai în acest caz, și nicăieri altundeva?

La aceste întrebări fiecare poate să-și răspundă cu ușurință.

Însă cine este, în principal, vinovat de asemenea situații nedemne? Mediumul nu, dar oamenii înșiși da! Prin părerile

*) Antreprenor

lor, prea adesea unilaterale, dar mai ales prin ignoranța lor totală, ei îl obligă pe medium să aleagă între persecuție nedreaptă și înșelătorie.

Oamenii nu-i lasă atât de ușor mediumului o cale de mijloc.

Eu vorbesc aici numai despre mediumul care poate fi luat în serios, nu despre numeroșii oameni care posedă capacități de medium neînsemnate, care încearcă să împingă în prim-plan aceste capacități mediocre. De asemenea, departe de mine să intervin în vreun fel oarecare pentru numărul mare de adepți ai mediumurilor, căci numai în cazuri foarte rare spiritiștii care se strâng în jurul unor asemenea mediumuri au o valoare reală, excepție făcând căutătorii serioși, care se confruntă cu această regiune neexplorată pentru *a învăța*, și nu pentru ca, ignoranți, să judece. Pentru cel mai mare număr de așa-numiți credincioși, aceste vizite sau „ședințe” nu aduc niciun progres, ci stagnare sau regres. Ei devin atât de dependenți, încât nu se mai pot hotărî singuri pentru nimic, ci doresc mereu să ceară sfatul „celor din Lumea de Dincolo”, adesea pentru cele mai ridicole lucruri și, de obicei, pentru nimicuri pământești.

Un cercetător serios sau un om care caută sincer se va revolta întotdeauna din cauza nespusei limitări tocmai a celor care de ani de zile se simt „ca acasă” la mediumuri, fiind vizitatori constanți. Cu un aer extrem de inteligent și de superior, ei spun cele mai mari absurdități și stau apoi acolo cu evlavie prefăcută pentru a se lăsa pradă fiorilor plăcuți pe care îi aduce imaginației lor relația cu forțe invizibile. Multe mediumuri se delectează astfel cu vorbirea lingușitoare a unor asemenea vizitatori obișnuiți care în realitate resimt doar dorința egoistă de „a trăi” ei înșiși cât mai multe posibil. Însă „trăirea” este pentru ei echivalentă doar cu a auzi sau a vedea, deci cu a se amuza. Nimic nu va deveni vreodată „trăire” în ei.

Ce ar trebui să gândească un om *serios* în timpul unor asemenea ședințe?

1. Faptul că un medium nu poate nicidecum contribui la o „reușită”, ci poate doar să se deschidă în interior, așadar să se dăruiască și, în rest, să aștepte; căci el reprezintă numai o

unealtă care este utilizată, un instrument care singur nu poate produce niciun sunet dacă nu cântă cineva la el. Din acest motiv, nu poate fi vorba despre o așa-numită *ratare*. Cine vorbește despre acest lucru arată o limitare și ar trebui să nu se amestece și, de asemenea, să nu exprime nicio opinie, pentru că nu poate avea nicio putere de judecată. Exact așa cum cel căruia îi este greu să învețe ar trebui să evite universitatea. Așadar, un medium este o punte sau un mijloc pentru atingerea unui scop.

2. Faptul că aici *vizitatorii* joacă un rol foarte important! Nu prin înfățișarea lor sau prin situația lor lumească, ci *prin viața lor interioară!* Viața interioară este, așa cum le e cunoscut și celor mai mari zeflemiști, o lume în sine. Firește că aceasta nu poate fi chiar „un nimic”, cu intuițiile sale, cu gândurile sale generatoare și hrănitoare, ci, în mod logic, trebuie să existe corpuri sau lucruri material-fine, care, prin presiune sau influență, trezesc intuiții, pentru că altfel ele nu ar putea apărea. La fel de puțin pot fi văzute imagini în spirit, dacă acolo nu există nimic. Tocmai o asemenea concepție ar însemna cea mai mare lacună în legile științelor exacte. Prin urmare, *trebuie* să fie ceva acolo și chiar *este* ceva acolo, căci în Lumea Material-Fină, adică în Lumea de Dincolo, gândul generator produce imediat forme corespunzătoare a căror densitate și capacitate vitală depind de forța intuitivă a gândului generator respectiv. Astfel, odată cu ceea ce se numește „viața interioară” a unui om, în jurul lui ia naștere și un mediu înconjurător corespunzător material-fin format la fel.

Iar acest mediu înconjurător este cel care trebuie să-l impresioneze în mod plăcut, neplăcut sau chiar dureros pe un medium care este mai strâns legat de Lumea Material-Fină. Astfel, se poate întâmpla ca manifestările reale din Lumea Material-Fină să nu fie transmise atât de pur dacă mediumul este îngrădit, apăsător sau încurcat de prezența oamenilor cu viață interioară impură în plan material-fin sau spiritual. Dar se merge și mai departe. Această impuritate formează o barieră pentru Materialitatea-Fină mai pură, chiar dacă ea este

dirijată de un spirit personal, cu voința sa liberă, din Lumea de Dincolo, astfel că din acest motiv nu poate avea loc nicio manifestare, sau are loc numai în specia material-fină impură de același fel.

Când sunt vizitatori cu viață interioară *pură* este, firește, posibilă o legătură cu mediul material-fin corespunzător mai pur. Însă orice deosebire formează o prăpastie de netrecut! De aici provin diferențele între așa-numitele ședințe, de aici vine adesea ratarea totală sau intervine confuzia. Toate acestea se bazează pe legi pur fizice, de neclintit, care acționează în Lumea de Dincolo exact la fel ca în Lumea Această.

Astfel, rapoartele defavorabile ale „examinatorilor” apar într-o altă lumină. Iar cel care este capabil să observe procesele material-fine trebuie să zâmbească, deoarece, prin rapoartele lor, mulți examinatori rostesc *propria* sentință, dezvăluindu-și propria lor viață interioară și criticând doar starea *lor* sufletească.

Iată un al doilea exemplu: un om vizitează un medium. Se întâmplă ca o rudă plecată în Lumea de Dincolo să-i vorbească prin intermediul mediumului. El îi cere sfatul în legătură cu o chestiune pământească, probabil foarte importantă pentru el. Cel plecat Dincolo îi dă câteva indicații, pe care vizitatorul le primește ca literă de evanghelie, ca pe o revelație din Lumea de Dincolo, se orientează apoi exact după ele, și prin aceasta... afacerea dă greș, uneori cu mari daune.

Urmarea? Vizitatorul se va îndoi în primul rând de medium; în dezamăgirea lui și de necaz din cauza pierderilor, el va acționa poate împotriva mediumului, în unele cazuri chiar se va simți obligat să-l atace în mod public, pentru a-i feri pe alții de o pagubă și înșelăciune similară. (Legat de aceasta, ar trebui să explic mai departe viața din Lumea de Dincolo, cum, acționând astfel, un asemenea om se deschide curenților similari de acolo, în virtutea forței de atracție a speciilor spirituale de același fel și cum poate el deveni apoi, ca unealtă a unor asemenea contracurenți, un zelos având convingerea mândră că apără adevărul și că face astfel un mare serviciu omenirii, în vreme ce, în realitate, el se face un sclav al

impurității și se încarcă astfel cu o karmă pentru a cărei răscumpărare va avea nevoie de o viață de om și chiar mai mult și din care pornesc mereu fire noi, astfel că se formează o plasă în care el se încurcă până când, în final, nu mai știe ce să facă și atunci, în ostilitatea lui, devine cu atât mai furios.)

Sau, dacă vizitatorul dezamăgit nu-l va considera pe medium drept șarlatan, el va avea cel puțin serioase îndoieli în legătură cu întreaga Lume de Dincolo sau o va apuca pe drumul obișnuit și comod pe care merg mii de oameni și își va spune: „În definitiv, ce mă interesează pe mine Lumea de Dincolo? Alții să-și bată capul cu ea. Eu am lucruri mai bune de făcut.” Însă „lucruri mai bune” înseamnă să-și servească doar corpul prin câștigul de bani și să se îndepărteze astfel și mai mult de ceea ce este material-fin. Atunci a cui este, de fapt, vina? *Din nou doar a lui însuși!* El și-a făcut o imagine *greșită* prin faptul că a acceptat cele spuse drept literă de evanghelie. Aceasta a fost numai greșeala *lui* și nu a fost deloc vina altcuiva, pentru că el a acceptat că unul care a trecut Dincolo a devenit în același timp, datorită materialității sale fine, atotștiutor, sau cel puțin știe mai mult. În aceasta constă greșeala a sute de mii de oameni. Tot ceea ce știe în plus, prin transformarea sa, cel care a trecut în Lumea de Dincolo este că, odată cu așa-numita moarte, în realitate el nu a încetat să existe.

Dar aceasta este tot, atâta timp cât el nu profită de ocazia de a progresa în Lumea Material-Fină, ceea ce și acolo depinde de propria lui decizie liberă. Prin urmare, când este întrebat despre lucruri pământești, el își va spune părerea având intenția bună de a îndeplini dorința celui care întreabă, convins, de asemenea, că dă astfel cel mai bun sfat; însă el însuși nu își dă seama că nu este deloc în măsură să judece lucrurile și situațiile pământești atât de bine ca un om care încă trăiește în carne și oase, deoarece lui îi lipsește materialitatea-densă de care are neapărat nevoie pentru o apreciere corectă. Punctul lui de vedere va fi deci unul cu totul diferit. Totuși, el dă ceea ce poate și dă cu cea mai bună intenție. Prin urmare, nici lui, nici mediumului nu li se poate

aduce vreun reproș. Din acest motiv, el nu este un spirit mincinos; de fapt, ar trebui să deosebim doar spirite cunoscătoare și spirite neștiutoare, căci, de îndată ce un spirit se scufundă, deci devine mai impur și mai greu, se îngustează în același timp, cu totul natural, și punctul său de vedere. El dă și exprimă întotdeauna ceea ce el însuși simte: *și el trăiește numai cu intuiția*, nu cu intelectul calculat, pe care nu-l mai are, întrucât acesta era legat de creierul pământesc și astfel și de spațiu și timp. Îndată ce acesta a căzut odată cu moartea, pentru el nu mai există nici gândire și nici reflectare, ci doar o intuire, *o imediată, continuă trăire!*

Greșeala este a celor care încă vor să ceară sfaturi în legătură cu lucrurile pământești, legate de spațiu și timp, de la cei care nu mai au această limitare și de aceea nici nu mai pot înțelege.

Cei din Lumea de Dincolo sunt, desigur, în stare să-și dea seama care este direcția corectă sau greșită într-o problemă oarecare, însă apoi omul trebuie să cântărească folosind mijloacele sale pământești, așadar cu intelectul și cu experiența sa, cum poate el să meargă în direcția corectă. El trebuie să pună în acord această direcție cu toate posibilitățile pământești! Aceasta este munca *lui*.

Chiar și atunci când un spirit care a căzut foarte jos obține ocazia de a influența și de a vorbi, nimeni nu poate spune că minte sau că încearcă să inducă în eroare; dimpotrivă, el redă ceea ce trăiește și caută să-i convingă și pe alții de acest lucru. El nu poate da nimic altceva.

Așa se face că există nenumărate erori în concepțiile spiritiștilor.

„Spiritismul” a căpătat o reputație proastă, dar nu prin el însuși, ci prin marele număr de adepți care, deja după puține și adesea foarte modeste rezultate, își închipuie cu entuziasm că vălul a fost tras la o parte de pe ochii lor, și care doresc apoi, plini de zel, să-i facă fericiți și pe alții cu o imagine a vieții material-fine pe care ei înșiși au născocit-o, care a fost construită de o fantezie nestăpănită și care, înainte de toate, satisface în întregime propriile lor dorințe. Însă rareori asemenea imagini sunt în deplin acord cu Adevărul!

Legat de Pământ.

Aceste cuvinte sunt folosite frecvent, însă cine înțelege cu adevărat sensul lor? „A fi legat de Pământ” sună ca o pedeapsă îngrozitoare. Cei mai mulți oameni simt un fior, se tem de cei care sunt încă legați de Pământ. Dar semnificația acestor cuvinte nu este atât de gravă. Desigur, există multe lucruri întunecate care îl fac pe unul sau pe altul să ajungă legat de Pământ. Însă cele care conduc la legarea de Pământ sunt preponderent lucruri foarte simple.

Să luăm, de exemplu, următorul caz: Păcatele strămoșilor se răzbună până la a treia și a patra generație!

Un copil pune în familie o întrebare oarecare despre Lumea de Dincolo sau despre Dumnezeu, ceva ce a auzit la școală sau la biserică. Tatăl îl respinge scurt, cu remarca: „Lasă-mă cu prostiile astea! Când mori, totul s-a terminat.” Copilul este nedumerit, începe să se îndoiască. Afirmările disprețuitoare ale tatălui sau ale mamei se repetă, copilul aude același lucru și de la alții și, în final, acceptă părerea lor.

Vine acum ceasul în care tatăl trebuie să plece în Lumea de Dincolo. Spre groaza lui, își dă seama că odată cu aceasta nu a încetat să existe. Acum se va trezi în el dorința fierbinte de a comunica această descoperire copilului său. Dorința îl leagă de copil. Însă copilul nu-l aude și nu-i simte apropierea, căci el trăiește acum cu convingerea că tatăl său nu mai există, iar acest lucru stă ca un zid solid, de nepătruns, între el și eforturile tatălui. Însă chinul tatălui de a fi obligat să observe că, prin îndemnul său, copilul urmează acum calea greșită, care îl duce tot mai departe de adevăr, teama că acesta nu poate evita pericolele scufundării mai adânci pe această cale greșită și mai ales că este mult mai ușor expus acestor pericole,

acționează acum în același timp ca o așa-numită pedeapsă, deoarece chiar el a condus copilul pe această cale. Rareori reușește să-i insuflă copilului într-un fel sau altul recunoașterea sa. El trebuie să vadă cum ideea greșită se transmite de la copilul său la copiii acestuia și așa mai departe, toate acestea ca urmare a propriei lui greșeli. El nu se eliberează decât în ziua în care unul dintre copiii copiilor săi recunoaște și urmează calea dreaptă și, de asemenea, îi influențează pe alții, fapt prin care el este dezlegat treptat și se poate gândi la propria înălțare.

Un alt caz: un fumător înrăit ia cu el în Lumea de Dincolo puternica sa pornire spre fumat; căci ea este o *intuiție*, deci spirituală. Această pornire devine o dorință arzătoare și îl ține acolo unde poate obține satisfacția... pe Pământ. El găsește această satisfacție ținându-se după fumători și se bucură *împreună cu ei, prin intuițiile lor*. Dacă nicio karmă grea nu-i leagă pe asemenea oameni de alt loc, ei se simt foarte bine și devin foarte rar conștienți de faptul că acest lucru este de fapt o pedeapsă. Numai cel care cuprinde cu privirea întreaga existență recunoaște pedeapsa în infailibilul efect reciproc, ce constă în faptul că persoana respectivă nu poate ajunge mai sus atâta vreme cât dorința permanentă de „a trăi” patima îl leagă de alți oameni care încă trăiesc în carne și oase pe Pământ, numai prin intuițiile acestora putând obține o satisfacție comună.

La fel este și cu satisfacția sexuală, cu băutul, ba chiar și cu predilecția deosebită pentru mâncat. Mulți sunt legați și prin această predilecție și vor trebui să scotocească prin bucătării și pivnițe, pentru a lua parte prin alții la savurarea mâncărilor și pentru a putea simți alături de ei cel puțin o mică parte a savurării. Luat în serios, acest lucru este, firește, o „pedeapsă”. Însă dorința stăruitoare a celui „legat de Pământ” nu permite intuirea acestui lucru, ci eclipsează tot restul și, de aceea, dorul de ceva mai nobil și mai înalt nu poate deveni atât de puternic încât să ajungă să fie trăirea principală și să-l elibereze astfel de celelalte lucruri, înălțându-l. El nu conștientizează deloc

cea ce pierde în realitate, până când această dorință de satisfacere, care niciodată nu poate fi mai mult decât o satisfacere parțială, prin alții, nu slăbește și nu se estompează tocmai din această cauză, printr-o dezobișnuire lentă, astfel încât alte intuiții care încă odihnesc în el, dorite mai puțin intens, vor putea ajunge treptat pe același loc, apoi pe primul loc, devenind astfel imediat trăire și, prin aceasta, căpătând forța realității. Felul intuițiilor care au ajuns la viață îl duce atunci acolo unde este specia de același fel, fie mai sus, fie mai jos, până când și această intuiție, ca și prima, se desprinde treptat prin dezobișnuire și face loc următoarei. Astfel vine cu timpul curățarea de multele reziduuri pe care le-a luat cu sine Dincolo. Va stagna el undeva, la o ultimă intuiție? Sau va sărăci forța intuiției sale? Nu! Căci atunci când, în sfârșit, intuițiile inferioare au fost trăite sau lepădate încetul cu încetul și el începe să urce, se trezește și crește dorul continuu de a urca din ce în ce mai mult către ceva înalt și pur, iar acesta îl îmboldește fără întrerupere în sus. Așa este mersul *normal*! Însă există mii de cazuri intermediare. Pericolul de a te prăbuși sau de a rămâne agățat este mult mai mare decât în carne și oase, pe Pământ. Dacă ești deja mai sus și te dedai doar pentru o clipă unei intuiții inferioare, atunci această intuiție devine imediat trăire și astfel realitate. Tu devii mai dens și mai greu și te scufunzi în regiuni de aceeași specie. Orizontul tău se îngustează astfel și tu trebuie să ostenești mult ca să te ridici din nou, dacă nu ți se întâmplă să te scufunzi din ce în ce mai adânc. De aceea „Vegheați și vă rugați!” nu sunt cuvinte goale. Acum partea material-fină din tine este încă protejată de corpul tău, ca printr-o ancoră solidă. Însă când vine desprinderea, la așa-numita moarte și la descompunerea corpului, tu rămâi fără această protecție și, fiind material-fin, ești atras irezistibil de specia de același fel, fie în sus, fie în jos, și nu-i poți scăpa. Numai o mare forță propulsoare te mai poate scoate de acolo, voința ta puternică pentru ceea ce este bine, înalt, care să devină dor și intuiție și astfel, de asemenea, trăire și realitate,

potrivit Legii Lumii Material-Fine, care cunoaște doar intuiția. De aceea, pregătește-te și începe de pe acum cu această voință, astfel ca în ceasul trecerii Dincolo, care te poate ajunge în orice moment, ea să nu fie eclipsată de o dorință pământească prea puternică! Păzește-te, omule, și veghează!

Este abstinența sexuală necesară sau recomandabilă?

Când oamenii se vor fi eliberat mai întâi de concepția greșită că abstinența sexuală aduce avantaje va fi, de asemenea, mult mai puțină nefericire. Abstinența forțată este un abuz care se poate răzbuna amarnic. Oriunde am privi, Legile din întreaga Creație arată destul de clar calea. Reprimarea este nenaturală. Însă tot ceea ce este nenatural reprezintă o răzvrătire față de Legile Naturii, adică Legile Divine, care nu poate aduce nici aici, la fel ca în toate lucrurile, vreun rezultat bun. Nici chiar în acest punct nu se face excepție. Numai că omul nu are voie să se lase stăpânit de impulsul sexual, nu are voie să devină sclavul instinctelor lui, altfel le va dezvolta într-o patimă, fapt prin care ceea ce este natural, ceea ce este sănătos va deveni un viciu bolnăvicios.

Omul trebuie să stea *deasupra* acestui lucru, adică să nu încerce cumva să se constrângă la abținere, ci, cu o moralitate interioară pură, să exercite un control, pentru ca lui și altora să nu li se întâmple vreun rău prin acest lucru.

Dacă unii oameni își imaginează că prin abținere se pot înălța spiritual mai mult, li se poate ușor întâmpla să obțină exact contrariul. În funcție de predispoziția lor, ei vor fi într-o luptă mai mult sau mai puțin continuă cu instinctele naturale. Această luptă solicită o mare parte din forțele lor spirituale, acaparându-le, astfel că ele nu mai pot activa în alte direcții. Prin urmare, este împiedicată o desfășurare liberă a forțelor spirituale. Un asemenea om suferă uneori de o melancolie apăsătoare, care îi frânează avântul interior bucuros.

Corpul este un bun încredințat de Creator, pe care omul este obligat să-l îngrijească. La fel cum el nu se poate abține, fără a fi pedepsit, de la satisfacerea cerințelor corpului legate de mâncare, băutură, odihnă și somn, golire a vezicii și a intestinelor, așa cum lipsa de aer proaspăt și lipsa de mișcare se fac simțite curând în mod neplăcut, tot așa el nu va putea neglija cerința sănătoasă a corpului matur pentru activitate sexuală, fără să-și facă astfel vreun rău oarecare.

Satisfacerea cerințelor naturale ale corpului nu poate decât să promoveze interiorul omului, adică dezvoltarea spiritualului, și niciodată să îl îngrădească, altfel Creatorul nu le-ar fi dat. Însă și aici, ca peste tot, orice exagerare dăunează. Trebuie să ai mare grijă ca această dorință să nu fie cumva doar urmarea unei fantezii stimulate artificial prin lectură sau din alte cauze, a unui corp slăbit sau a nervilor suresciți. Trebuie să fie cu adevărat vorba numai despre cerința unui corp sănătos, care în niciun caz nu se manifestă foarte des la oameni.

Acest lucru se va întâmpla numai dacă înainte s-a stabilit deja între cele două sexe o armonie spirituală deplină care, în final, tinde uneori și spre o unire fizică.

Toate celelalte motive sunt dezonorante pentru ambele părți, sunt impure și imorale, *chiar și în căsătorie*. Acolo unde nu există armonie spirituală, continuarea unei căsnicii devine neapărat o imoralitate.

Dacă ordinea socială nu a găsit încă nicio cale dreaptă în această problemă, acest eșec nu poate schimba cu nimic Legile Naturii, care nu se vor orienta niciodată după dispozițiile omenești și după concepții greșite. Oamenilor nu le va rămâne, în schimb, nimic altceva de făcut decât să adapteze, în final, instituțiile statului și cele sociale la aceste Legi ale Naturii, adică la Legile Divine, dacă vor într-adevăr să aibă pace interioară și să se însănătoșească.

Abținerea sexuală nu are, de asemenea, nimic de-a face cu castitatea. Abținerea ar putea fi cel mult inclusă în noțiunea de „stăpânire de sine”, care derivă din disciplină, educație sau autodisciplină.

Prin castitate adevărată se înțelege *puritatea gândurilor*, însă în *toate* lucrurile, coborând până la gândurile profesionale. Castitatea este o însușire pur spirituală și nu una fizică. Chiar și în satisfacerea instinctului sexual, castitatea poate fi pe deplin păstrată prin puritatea reciprocă a gândurilor.

Mai mult, unirea fizică nu are numai rol de procreare, ci ea trebuie să fie ocazia nu mai puțin prețioasă și necesară a unei contopiri profunde și a unui schimb de curenți reciproci pentru o mai înaltă desfășurare de energii.

Judecata de Apoi.

Lumea! Atunci când omul întrebuințează acest cuvânt, îl rostește adesea fără să se gândească, fără să-și facă o imagine despre *cum* este, de fapt, această lume despre care vorbește. Mulți însă, care încearcă să-și imagineze ceva precis prin aceasta, văd în spirit nenumărate corpuri cerești de cea mai variată constituție și mărime, aranjate în sisteme solare, urmându-și orbitele în Univers. Ei știu că, pe măsură ce se inventează instrumente mai precise și mai puternice, se pot vedea corpuri cerești noi și tot mai multe. Omul obișnuit se mulțumește atunci cu termenul „infiniț”, cu aceasta apărând la el eroarea unei *false* reprezentări.

Lumea nu este infinită. Ea este Creația, adică *Lucrarea* Creatorului. Această Lucrare stă, ca fiecare lucrare, *lângă* Creator și este, ca atare, limitată.

Așa-zișii gânditori avansați sunt adesea mândri că au ajuns să recunoască faptul că Dumnezeu se află în întreaga Creație, că El este în fiecare floare, în fiecare piatră, în forța motrice a Naturii și, în consecință, în tot ceea ce nu poate fi explorat, în tot ceea ce se face simțit, dar nu poate fi cuprins cu adevărat. O Forță Primordială care acționează permanent, Izvorul de Forță Care Se înnoiește veșnic din Sine Însuși, din Lumina Primordială Inesențială. Ei își imaginează că sunt foarte avansați în cunoaștere pentru că Îl găsesc pe Dumnezeu pretutindeni, ca Forță însuflețitoare care pătrunde totul, care acționează permanent spre un singur țel, acela de evoluție către desăvârșire.

Însă acest lucru este corect numai într-un anumit sens. În întreaga Creație întâlnim numai Voința Sa și astfel Spiritul Său, Forța Sa. El Însuși stă mult deasupra Creației. Creația, ca

Lucrare a Sa, ca produs al Voinței Sale, a fost legată odată cu nașterea ei de legile invariabile ale formării și descompunerii; căci ceea ce noi numim Legile Naturii reprezintă Voința Creatoare a lui Dumnezeu, care în acțiunea Sa formează și descompune lumi neconținut. Această Voință Creatoare este *uniformă* în întreaga Creație, de care aparțin Lumea Material-Fină și Lumea Material-Densă, ca fiind *una*. Și această întreagă Creație, ca *Lucrare*, este nu numai limitată, ca orice lucrare, ci și trecătoare! Uniformitatea necondiționată și de neclintit a Legilor Primordiale, adică a Voinței Primordiale, aduce cu sine faptul că în cele mai mărunte procese ale Pământului material-dens se petrece întotdeauna exact la fel cum se petrece în orice eveniment, deci și în evenimentele cele mai impunătoare ale întregii Creații, ca și în acțiunea de creare însăși.

Forma strictă a Voinței Primordiale este clară și simplă. Odată recunoscută, noi o descoperim cu ușurință în toate. Complicarea atât de multor procese și imposibilitatea de a le înțelege se află numai în întrepătrunderea multiplă a căilor ocolite și lăaturalnice formate prin diversitatea voinței omenești.

Lucrarea lui Dumnezeu, Lumea, fiind Creație, este supusă Legilor Divine, care sunt în toate privințele neschimbate și perfecte; ea a luat, de asemenea, naștere din ele și este astfel limitată.

Artistul, de exemplu, se află și în opera sa, se revelează în ea și totuși, personal, el stă lângă ea. Opera este limitată și trecătoare, nu însă și capacitatea artistului. Artistul, deci creatorul operei, poate să-și distrugă opera în care se află voința sa, fără ca el însuși să fie afectat de acest lucru. Cu toate acestea, el va rămâne în continuare artistul. Noi recunoaștem și regăsim artistul în lucrarea sa și ne devine familiar, fără să fi fost nevoie să-l vedem personal. Avem lucrările sale, voința sa se află în ele și are efect asupra noastră, el ne întâmpină în ele și poate totuși să-și trăiască propria viață departe de noi.

Artistul creator și opera sa reprezintă o slabă reflectare a relației Creației cu Creatorul.

Veșnic și fără sfârșit, așadar infinit, este numai *ciclul* Creației, în continua sa formare, descompunere și reînnoire.

În cadrul acestui proces se împlinesc și toate revelațiile și făgăduințele. În final, pentru Pământ se va împlini în acesta și „Judecata de Apoi”!

Judecata de Apoi, adică *ultima* judecată, vine la un moment dat pentru *fiecare* corp ceresc, însă nu are loc simultan în întreaga Creație.

Este un proces necesar în acea parte corespunzătoare a Creației care, în ciclul său, ajunge în acel punct în care trebuie să înceapă descompunerea sa, pentru a se putea forma din nou pe drumul ei mai departe.

Acest ciclu veșnic nu se referă la orbita Pământului și a altor astre în jurul sorilor, ci la ciclul mare și mai impunător pe care trebuie să-l parcurgă toate sistemele solare la rândul lor, în vreme ce efectuează separat, în ele însele, și propriile lor mișcări.

Punctul în care trebuie să înceapă descompunerea fiecărui corp ceresc este stabilit cu precizie, din nou pe baza consecvenței Legilor Naturii. Un loc foarte precis în care *trebuie* să se dezvolte procesul de descompunere, independent de starea corpului ceresc respectiv și a locuitorilor săi. Ciclul mână irezistibil fiecare corp ceresc spre acest punct, ceasul descompunerii va veni fără întârziere; ca în toate lucrurile din Creație, el înseamnă, în realitate, numai o transformare, ocazia pentru o dezvoltare în continuare. Atunci a sosit ceasul lui „ori-ori” pentru fiecare om. Ori va fi înălțat spre Lumină, în cazul în care aspiră către Spiritual, ori va rămâne înlănțuit de Materialitate, de care el se agață dacă declară din convingere că numai lucrurile materiale sunt valoroase. Într-un asemenea caz, ca urmare legică a propriei sale voințe, el nu se poate înălța din Materialitate, iar pe ultima porțiune de drum este atras în descompunere împreună cu ea. Aceasta este atunci moartea spirituală! Echivalentă cu ștergerea din Cartea Vieții. Acest proces cu totul firesc în sine este cel denumit și osândă veșnică, pentru că cel astfel atras în descompunere „trebuie să

înceteze să existe”. El va fi prefăcut în pulbere și amestecat în sămânța primordială, impregnând-o chiar și după descompunere cu forțe spirituale. Niciodată el nu va putea redeveni „personal”. Este cel mai îngrozitor lucru care îl poate lovi pe om. El este considerat „piatră respinsă”, care nu poate fi folosită la o edificare spirituală și de aceea trebuie sfărâmată.

Această separare a spiritului de materie, ce are loc tot pe baza unor procese și legi cu totul naturale, este așa-numita „Judecată de Apoi”, care este legată de mari răsturnări și transformări.

Faptul că descompunerea nu are loc într-o *singură* zi pământescă este desigur ușor de înțeles pentru fiecare; căci în evenimentele Lumii o mie de ani sunt ca o zi.

Însă noi ne găsim în plin început al acestei perioade. Pământul ajunge acum în acel punct în care se abate de la traiectoria sa de până acum, ceea ce trebuie să se facă puternic simțit și în plan material-dens. Apoi în rândul tuturor oamenilor se va instala mai pregnant separarea, care a fost deja pregătită în ultimul timp, dar care s-a manifestat până acum doar în „părerii și convingeri”.

Fiecare ceas al existenței pământești este, de aceea, prețios, mai mult ca oricând. Cel care caută cu seriozitate și vrea să învețe, acela să se străduiască din răspuțeri să se smulgă din gândurile inferioare care ajung să îl înlănțuie de Pământ. Altfel, riscă să rămână agățat de Materialitate și să fie atras împreună cu ea spre descompunerea totală. Însă cei care năzuiesc spre Lumină se vor detașa treptat de Materialitate și vor fi, în final, înălțați spre Patria Spiritualului.

Atunci separarea dintre Lumină și întuneric va fi definitiv înfăptuită, iar Judecata împlinită.

„Lumea”, așadar întreaga Creație, nu se va năruie cu aceasta, ci corpurile cerești vor fi atrase în procesul de descompunere abia atunci când cursul lor ajunge în punctul în care acest proces trebuie să înceapă și, cu acesta, și separarea care îl precede. Începutul lui are deja loc pentru Pământ, în curând totul se va precipita cu pași uriași.

Împlinirea va avea loc prin efectul natural al Legilor Divine, care s-au aflat în Creație chiar de la începuturile sale, care au produs Creația însăși și care, atât astăzi cât și în viitor, poartă neștrămutat în ele Voința Creatorului. Într-un ciclu veșnic, acțiunea de creare este continuă: semănare, coacere, recoltare și descompunere, apoi, după învigorarea rezultată din schimbarea legăturii, dobândirea de forme noi, care se grăbesc spre următorul ciclu.

Ca să ne putem reprezenta această mișcare ciclică a Creației, să ne imaginăm o pâlnie uriașă sau o peșteră gigantică de specie material-fină, din care țâșnesc neconținut, într-un șuvoi de nestăvilit, semințe primordiale, de asemenea material-fine, care, în mișcări de rotație, aspiră spre o nouă legătură și dezvoltare. Exact așa cum știința deja recunoaște și a consemnat corect. Prin frecare și prin unire se formează nebuloase grele, care devin material-dense, iar din acestea se formează din nou corpuri cerești care, prin legi de neclintit, se grupează cu o consecvență strictă în sisteme solare și, rotindu-se în jurul lor înșile, trebuie să urmeze împreună marea mișcare ciclică, ce este veșnică. Așa cum în procesul vizibil ochiului pământesc, legat de corpul plantelor, al animalelor și al omului, după sămânță urmează dezvoltarea, formarea, coacerea și recoltarea sau descompunerea, care au drept consecință o transformare, o descompunere în vederea unei dezvoltări ulterioare, exact așa este și în marile evenimente ale Lumii. Corpurile cerești vizibile material-dens, care duc cu ele un mediu înconjurător material-fin mult mai vast invizibil ochiului pământesc, sunt supuse, în veșnica lor rotație, aceluiași proces, deoarece în ele activează aceleași Legi.

Nici chiar cel mai fanatic sceptic nu poate nega existența seminței primordiale, și totuși ea nu poate fi văzută de niciun ochi pământesc, deoarece este de altă materie, este „de Dincolo”. Să o numim din nou, simplu, material-fină.

Nu este greu de înțeles și că, în mod natural, lumea care se formează *mai întâi* din ea este, de asemenea, material-fină și că, la fel ca și ea, nu poate fi sesizată de ochiul pământesc.

Abia precipitatul *cel mai dens*, care vine *ulterior*, provenind din Lumea Material-Fină și depinzând de ea, va forma încetul cu încetul Lumea Material-Densă, cu ale sale corpuri material-dense, și *abia aceasta* poate fi observată de la începuturile sale cele mai infime cu ochii pământești și cu mijloacele material-dense ajutătoare. Fie că este vorba despre moleculă, electron sau altceva, ele aparțin întotdeauna precipitatelor celor mai dense ale Lumii Material-Fine, care avea deja cu mult timp înainte formele sale definite și viața sa proprie.

Nu este altfel nici cu învelișul omului propriu-zis în specia sa spirituală, despre care va mai veni vorba. În timpul peregrinărilor sale prin diferitele lumi, veșmântul său, mantaua, scoarța, corpul sau instrumentul său, indiferent cum dorim să numim învelișul, trebuie să fie întotdeauna din aceeași specie de materie ca și mediul respectiv în care el intră, pentru a-i servi drept protecție și mijloc necesar, dacă vrea să aibă posibilitatea să activeze *direct* și eficient în acesta. Întrucât Lumea Material-Densă provine din Lumea Material-Fină și depinde de ea, rezultă că tot ceea ce se întâmplă în Lumea Material-Densă se repercutează, de asemenea, asupra Lumii Material-Fine.

Acest vast mediu material-fin a fost, de asemenea, creat din sămânța primordială. El participă la ciclul veșnic și este în final aspirat și el spre partea din spate a pâlniei gigantice menționate deja, unde are loc descompunerea, pentru a fi iarăși expulzat pe partea cealaltă, ca sămânță primordială pentru un nou ciclu. Ca în cazul activității inimii și al circulației sângelui, așa este și pâlnia, precum o inimă a Creației. Procesul de descompunere afectează deci întreaga Creație, inclusiv partea material-fină, deoarece *totul* se descompune din nou în sămânță primordială, pentru a se forma din nou. Nimic arbitrar nu poate fi găsit aici, totul se dezvoltă în consecvența firească a Legilor Primordiale, care nu permit un alt curs. Într-un anumit punct al marelui ciclu, pentru tot ceea ce este creat material-dens sau material-fin, vine clipa în care procesul descompunerii se pregătește automat, din ceea ce este creat și, în final, se declanșează.

Această Lume Material-Fină este locul de tranzit al celor care au plecat de pe Pământ, așa-numita Lume de Dincolo. Ea este strâns legată de Lumea Material-Densă, care face parte din ea, este una cu ea. În clipa morții omul intră, cu corpul său material-fin pe care îl purta simultan cu corpul material-dens, în mediul material-fin de aceeași specie al Lumii Material-Dense, în timp ce își abandonează corpul material-dens în această lume. Însă Lumea Material-Fină, Lumea de Dincolo, aparținând Creației, este supusă acelorași legi ale dezvoltării permanente și ale descompunerii. Odată cu descompunerea urmează, cu totul firesc, și o separare a spiritualului de material. În funcție de starea spirituală a omului, atât în Lumea Material-Densă, cât și în Lumea Material-Fină, omul spiritual, „eul” propriu-zis, va trebui fie să se îndrepte în sus, fie să rămână înlănțuit de Materialitate. Dorul serios după Adevăr și Lumină îl va face pe fiecare om, prin schimbarea sa implicită, spiritual mai pur și astfel mai luminos, iar această împrejurare trebuie să îl detașeze, în mod firesc, tot mai mult de densitatea Materialității și să îl înalțe corespunzător purității și ușurinței lui. Însă cel care crede numai în Materialitate se ține el însuși legat de aceasta prin convingerea sa și rămâne înlănțuit de Materialitate, astfel încât nu poate fi înălțat. Prin decizia voită de fiecare în parte, are loc acum o separare între cei care aspiră spre Lumină și cei legați de întuneric, în conformitate cu Legile Naturale existente ale greutății spirituale.

Această separare este Judecata de Apoi!

Devine astfel clar faptul că și pentru posibilitatea de dezvoltare a decedaților de pe Pământ va exista într-o zi un *sfârșit real* în procesul de purificare a așa-numitei Lumi de Dincolo. O ultimă decizie! Oamenii din ambele Lumi fie sunt atât de mult înnobițați, încât pot fi înălțați spre Ținuturile Luminii, fie rămân legați de specia lor inferioară, din propria lor voință, și de aceea vor fi azvârliți în „osânda veșnică”, adică vor fi trași spre descompunere împreună cu această Materialitate de care nu se pot desprinde, vor suferi ei înșiși

descompunerea în mod dureros și cu aceasta vor înceta să existe personal. Ei se vor împrăștia ca pleava în vânt, vor fi prefăcuți în pulbere, și cu aceasta șterși din Cartea de Aur a Vieții!

Această așa-numită Judecată de Apoi, adică ultimă judecată, este, așadar, tot un eveniment ce are loc prin împlinirea firească a Legilor care susțin Creația, de așa manieră încât altfel nu ar fi posibil. Și în aceasta omul culege întotdeauna numai roadele a ceea ce el însuși a vrut, adică a ceea ce a provocat prin convingerea sa.

A ști că tot ceea ce se întâmplă în Creație se împlinește cu cea mai strictă consecvență și automat, că firul conducător pentru soarta oamenilor este dat întotdeauna numai de ei înșiși prin dorințele și voința lor, iar Creatorul nu intervine și nu este observator pentru a răsplăti sau a pedepsi, nu micșorează Măreția Creatorului, ci poate doar să dea prilejul de a-L considera chiar mai grandios. Măreția se află în *perfectiunea* Lucrării Sale, iar aceasta ne obligă să privim către Înălțimi cu venerație, pentru că cea mai mare iubire și cea mai incoruptibilă dreptate trebuie să se găsească, fără deosebire, atât în evenimentul cel mai impunător, cât și în cel mai mărunț. Mare este și omul, plasat ca atare în Creație, ca stăpân al propriului său destin! Prin voința sa, el este capabil să se înalțe din Lucrare, contribuind totodată la cea mai înaltă dezvoltare a acesteia; sau poate să o tragă în jos și să se încurce în ea, astfel încât să nu se mai desprindă și să se îndrepte împreună cu ea spre descompunere, fie în Lumea Material-Densă, fie în Lumea Material-Fină. De aceea, luptați să vă eliberați de tot ce vă leagă prin sentimente inferioare, căci nu este timp de pierdut! Se apropie ceasul în care termenul acordat pentru acest lucru va expira! Treziți în voi dorul după ceea ce este pur, adevărat, nobil!—

Mult deasupra ciclului veșnic al Creației plutește, ca o coroană centrală, o „Insulă Albastră”, plaiul fericitilor, al spiritelor purificate, cărora le este deja permis să locuiască în Ținuturile Luminii! Această Insulă este separată de Lume. Din

acest motiv ea nu participă nici la mișcarea ciclică, ci, în ciuda înălțimii ei deasupra Creației care se rotește, constituie punctul de sprijin și centrul forțelor spirituale care pleacă de aici. Este insula care poartă pe culmile ei preamăritul Oraș Cu Străzile De Aur, Ierusalimul Ceresc. Aici nimic nu mai este supus schimbării. Nicio Judecată de Apoi nu mai este de temut. Cei care pot locui acolo sunt în „Patria” lor. Și în cele din urmă, pe această Insulă Albastră, în punctul cel mai înalt, se ridică, inaccesibilă pașilor celor care nu au fost Chemați... Cetatea Graalului, atât de des celebrată de poeți!

Învăluită în legende, obiect al dorului arzător al multora, ea se înalță acolo, în Lumina celei mai mari splendori, și adăpostește Vasul Sacru, simbol* al Iubirii Pure a Celui Atotputernic, Graalul!

Ca păzitori sunt desemnate cele mai pure dintre spirite, acelea care sunt cel mai aproape de Tronul Celui Preaînalt. Ele sunt purtătorii Iubirii Divine în forma ei cea mai pură, care este mult diferită de felul în care și-o închipuie oamenii de pe Pământ, deși ei o trăiesc în fiecare zi și în fiecare ceas. Cetatea constituie poarta de acces la Treptele Tronului Celui Preaînalt. Nimeni nu poate ajunge la aceste trepte fără să fi traversat mai întâi Cetatea Graalului. Strictă, severă, necruțătoare este garda din fața Porții de Aur, pentru ca puritatea Graalului să poată fi păstrată, astfel încât el să poată răspândi binecuvântarea asupra tuturor căutătorilor.

Vestea despre Cetate a coborât prin revelații multiplele trepte ale drumului lung de la Insula Albastră, traversând Lumea Material-Fină, până când a ajuns, în final, prin câțiva poeți profund inspirați, și la oamenii Pământului material-dens. Transmis în jos, de la o treaptă la alta, adevărul a suferit diferite deformări neintenționate, astfel că ultima redare nu a putut rămâne decât o reflectare foarte tulburată, care a cauzat multe erori.

Dacă însă dintr-o parte a mării Creații se înalță, în mare nevoie, spre Creator, suferință și implorare fierbinte, Acesta va trimite un Slujitor al Vasului, care, ca Purtător al acestei

*) Care semnifică

Iubiri, va interveni pentru a ajuta în suferința spirituală. Ceea ce plutește doar ca mit și legendă în Lucrarea Creației va intra atunci viu în Creație! Însă asemenea misiuni nu au loc des. De fiecare dată ele sunt însoțite de transformări fundamentale și de mari răsturnări. Mii de ani s-au scurs de cele mai multe ori între ele. Cei care sunt astfel trimiși aduc Lumină și Adevăr celor rătăciți, pace celor disperați; cu Mesajul lor, ei întind mâna tuturor celor care caută, îi adună pe toți cei credincioși pentru a le insufla curaj și forță nouă și pentru a-i conduce prin tot întunericul în sus, către Lumină.

Ei vin numai pentru aceia care tânjesc după ajutorul din Lumină, și nu pentru zeflemiști sau pentru cei care cred în propria lor dreptate. Fie ca următoarea venire a unui asemenea Trimis al Graalului să reprezinte pentru toți căutătorii un semn de a se strădui și a-și aduna puterile pentru ceea ce este bine și nobil; căci ea avertizează că o judecată inevitabilă trebuie să vină într-o zi, așa cum este Judecata de Apoi. Fericit cel care atunci nu mai rămâne, prin înțelegerea lui limitată, legat de Materialitate, și astfel poate fi ridicat către Lumină!

Lupta.

Până acum nu a putut fi vorba despre o confruntare serioasă între două concepții despre Lume. Luptă este deci un termen ales greșit pentru ceea ce se întâmplă de fapt între oamenii intelectului și căutătorii serioși ai Adevărului. Tot ceea ce s-a petrecut până acum a reprezentat doar atacuri unilaterale ale oamenilor intelectului, ce trebuie să apară vizibil neîntemeiate și adesea ridicole oricărui observator calm. Batjocură, dușmănie și chiar cea mai gravă persecuție le sunt pregătite celor care caută să se dezvolte în sens spiritual pur mai înalt, chiar și atunci când aceștia mențin o reținere tăcută. Întotdeauna există unii care, prin batjocură sau cu forța, încearcă să-i împingă înapoi și să-i tragă în jos în mijlocul indiferenței apatice sau al ipocriziei maselor pe asemenea oameni care tind în sus. Mulți au devenit astfel adevărați martiri, deoarece nu numai masele largi, ci și deținătorii puterii lumești au fost de partea oamenilor intelectului. Ce pot oferi aceștia se găsește deja clar în cuvântul „intelect”. O limitare a capacității de înțelegere la ceea ce este pur pământesc, deci la cea mai infimă parte a existenței propriu-zise.

Este ușor de înțeles că acest lucru nu poate duce la nimic desăvârșit, în general nimic bun pentru o omenire a cărei existență trece cu precădere prin sfere pe care chiar oamenii intelectului și le-au închis. Mai cu seamă dacă luăm în considerare faptul că tocmai o infimă viață pământească ar trebui să devină o importantă cotitură pentru întreaga existență și să atragă după sine intervenții radicale în sfere care sunt cu totul de neconceput pentru oamenii intelectului. Răspunderea acestor oameni ai intelectului, și așa profund

decăzuți deja, va crește astfel enorm și îi va împinge din ce în ce mai repede spre țelul ales de ei, pentru a fi obligați, în sfârșit, să guste roadele lucrurilor pentru care au pledat cu încăpățănare și aroganță.

Prin oameni ai intelectului înțelegem acei oameni care s-au supus necondiționat propriului lor intelect. În mod bizar, aceștia au crezut de mii de ani că au un drept absolut de a putea impune prin lege și forță convingerile lor înguste și celor care doreau să trăiască potrivit unei alte convingeri. Această pretenție cu totul lipsită de logică rezidă iarăși numai în capacitatea îngustă de înțelegere a oamenilor intelectului, care nu este capabilă de niciun avânt. Tocmai această limitare le aduce și ceea ce ei cred a fi o culme a înțelegerii, care trebuie să ducă la o asemenea îngâmfare nebunească în iluzia lor, deoarece ei cred că se află cu adevărat pe cea mai înaltă culme. Pentru ei chiar așa și este, deoarece au ajuns la acea limită pe care nu o pot depăși.

Însă atacurile lor împotriva căutătorilor Adevărului, care conțin atât de des o răutate de neînțeles, arată clar, la o examinare mai atentă, biciul întunericului care este învățat în spatele lor. Rareori se găsește în aceste acte ostile o urmă de voință sinceră, care ar putea scuza într-o oarecare măsură maniera adesea teribilă de a proceda. În majoritatea cazurilor este dezlănțuirea unei furii oarbe, lipsită de orice logică reală. Să examinăm cu calm atacurile! Foarte rar se găsește printre ele un articol al cărui conținut să arate încercarea autorului de a se ocupa cu adevărat *obiectiv* de discursurile sau de scrierile unui căutător de Adevăr.

Inferioritatea lipsită de conținut a atacurilor se face mereu remarcată izbitor, tocmai prin faptul că acestea nu sunt lansate *niciodată în mod pur obiectiv!* Ele sunt întotdeauna defăimări mascate sau pe față ale *persoanei* căutătorului de Adevăr. *Astfel procedează numai cineva care nu poate riposta cu nimic în mod obiectiv.* Însă un căutător de Adevăr sau un aducător de Adevăr nu se dă pe sine *personal*, ci el dă ceea ce spune.

Cuvântul trebuie examinat, nu *persoana!* Este un obicei al oamenilor intelectului să caute întotdeauna să examineze mai întâi persoana și abia apoi să ia în calcul dacă pot acorda atenție cuvintelor acesteia. În limitarea accentuată a capacității lor de înțelegere, ei *au nevoie* de un asemenea sprijin exterior, deoarece trebuie să se agațe de aspecte exterioare pentru a nu fi derutați. Dar tocmai această construcție găunoasă pe care ei o ridică nu este suficientă pentru oameni, fiind un mare obstacol în progresul lor. Dacă ei ar avea un sprijin ferm în interior, atunci ar lăsa, pur și simplu, faptele să vorbească și nu ar lua în considerare persoanele. Însă nu sunt capabili să facă acest lucru. De asemenea, evită intenționat aceasta, deoarece simt, sau parțial chiar știu că, la un turnir reglementat, ar cădea rapid din șa. Referirea ironică la „predicatorul laic” sau la „interpretarea laică”, adesea utilizată, arată un asemenea grad de aroganță ridicolă, încât orice om sincer intuiește imediat: „Aici este folosit un scut pentru a ascunde din răspuseri lipsa de conținut. Pentru a acoperi propria nulitate cu o firmă ieftină.”

O strategie stângace care nu poate dura multă vreme. Scopul ei este să-i situeze, din capul locului, pe acei căutători de Adevăr care pot deveni incozi, pe o treaptă „inferioară” în ochii semenilor, dacă nu chiar pe una ridicolă, sau cel puțin să-i aducă în clasa „șarlatanilor”, pentru a nu fi luați în serios. Procedând astfel, ei doresc să evite ca cineva să acorde atenție cuvintelor. Motivul acestei atitudini nu este grija că, prin învățături eronate, semenii sunt reținuți din înălțarea lor interioară, ci este o teamă nedefinită de a pierde din influență și de a fi constrânși în felul acesta să aprofundeze ei înșiși mai mult decât înainte, fiind obligați să schimbe mult din ceea ce până atunci era considerat inviolabil și era comod.

Tocmai această referire frecventă la „laici”, această desconsiderare ciudată a acelor care, prin intuiția lor întărită și mai receptivă, se află mult mai aproape de Adevăr, și care nu și-au construit ziduri prin forme rigide ale intelectului, dezvăluie o slăbiciune ale cărei pericole nu pot scăpa niciunii

om care gândește. *Cel care susține asemenea păreri este exclus de la bun început de la a fi un învățător și un conducător neinfluențat*; căci el stă astfel mult mai departe de Dumnezeu și de Lucrarea Sa decât oricare alt om. Cunoașterea referitoare la evoluția religiilor, cu toate erorile și neajunsurile sale, nu-i aduce pe oameni mai aproape de Dumnezeul lor, la fel de puțin interpretarea intelectuală a Bibliei sau a altor scrieri valoroase ale diferitelor religii. Intelectul este și rămâne legat de spațiu și timp, așadar legat de Pământ, în vreme ce Divinitatea și, prin urmare, recunoașterea Existenței lui Dumnezeu și a Voinței Sale sunt mai presus de spațiu și timp și de tot ceea ce este efemer, și de aceea nu pot fi cuprinse niciodată de intelectul foarte limitat. Din acest motiv simplu, intelectul nici nu are menirea să aducă lămuriri cu privire la valorile eterne. Ar fi o contradicție. Și, de aceea, cel care se laudă în aceste chestiuni cu diplomele sale universitare și vrea să-i privească de sus pe oamenii neinfluențați își declară prin aceasta propria incapacitate și limitare. Oamenii ce reflectează vor intui imediat unilateralitatea și vor trata cu prudență pe acela care avertizează astfel la prudență!

Numai cei Chemați pot fi învățători adevărați. Chemați sunt aceia care poartă în ei aptitudinea. Însă aceste aptitudini nu cer o pregătire universitară, ci vibrațiile unei capacități intuitive rafinate, care este capabilă să se ridice deasupra spațiului și timpului, peste limita de înțelegere a intelectului pământesc.

Pe lângă aceasta, fiecare om liber în interior va aprecia întotdeauna o problemă sau o învățătură după *ce* aduce, nu după *cine* o aduce. Aceasta din urmă ar fi o dovadă cum nu se poate mai mare a incapacității celui care examinează. Aurul este aur, fie că îl ține în mână un prinț, fie un cerșetor.

Însă tocmai acest fapt incontestabil este cel care se caută cu încăpățănare să fie trecut cu vederea și să fie schimbat în aspectele cele mai prețioase privitoare la omul spiritual. Bineînțeles, cu tot atât de puțin succes ca și în cazul aurului. Căci cei care caută cu adevărat serios nu se lasă deturnați prin

asemenea diversiuni de la a examina ei înșiși problema. Iar cei care se lasă astfel influențați nu sunt încă suficient de maturi pentru a primi Adevărul; el nu este pentru ei.

Totuși, nu este departe ceasul în care trebuie să înceapă o luptă care până acum a lipsit. Unilateralitatea va înceta, o confruntare aprigă va urma, care va distruge orice falsă înfumurare.

Forme de gânduri.

Așezați-vă într-o cafenea sau într-o berărie oarecare și observați persoanele de la mesele din jurul vostru! Ascultați conversațiile! Ascultați ceea ce au oamenii să-și spună! Mergeți în familii, acordați atenție cercului vostru de prieteni cei mai apropiați în ceasurile de repaus, atunci când munca nu îi mai presează.

Veți descoperi consternați lipsa de conținut a tot ceea ce spun oamenii atunci când nu pot vorbi despre diferitele lor ocupații. De îndată ce vă veți preocupa serios de această observare pătrunzătoare, veți constata lipsa de conținut a gândurilor, îngustimea copleșitoare a sferei lor de interese, precum și superficialitatea lor, care îngrozește până la dezgust. Puținele excepții pe care le veți întâlni, cei ale căror cuvinte din *ceasurile de repaus* ale vieții de zi cu zi sunt pătrunse de dorul de perfecționare sufletească, vi se vor părea ca niște străini solitari în mijlocul unei vieți de bâlci.

Tocmai în timpul așa-numitelor ceasuri de repaus puteți recunoaște cel mai ușor interiorul propriu-zis al omului, atunci când trebuie să lase deoparte siguranța exterioară și cunoștințele sale speciale, odată cu încheierea activității lui profesionale obișnuite. Ceea ce rămâne *atunci* este omul propriu-zis. Priviți-l și ascultați nepărtinitor cuvintele sale! Foarte curând vă veți opri observarea, deoarece ele vă vor deveni insuportabile. O profundă tristețe vă va cuprinde atunci când vă veți da seama cât de mulți oameni nu se deosebesc cu mult de animale. Nu chiar atât de tâmpi, având totuși capacități de gândire mai dezvoltate, dar în principiu la fel. Ei trec unilateral prin viața pământescă, de parcă ar avea ochelari de cal și văd întotdeauna în fața lor numai ceea ce este strict

pământesc. Se îngrijesc de mâncat, de băut, mai mult sau mai puțin de strângerea de valori pământești, năzuiesc după plăceri trupești și consideră întreaga reflectare asupra lucrurilor care nu pot fi văzute ca fiind pierdere de timp; timp pe care, după părerea lor, îl pot folosi mult mai bine pentru „recreere”.

Ei nu pot să înțeleagă și nici nu vor înțelege faptul că viața pe Pământ, cu toate plăcerile și bucuriile ei, capătă adevăratul sens abia atunci când omul s-a familiarizat în oarecare măsură cu Lumea Material-Fină aflată în legătură cu ea, numai atunci când a înțeles efectele reciproce care ne leagă de această Lume Material-Fină și astfel nu mai are sentimentul că ar fi lăsat pradă hazardului. Ei resping vehement această idee, fiind în mod greșit convinși că, dacă există într-adevăr o Lume Material-Fină, de acolo nu le pot veni decât neplăceri sau chiar orori, de îndată ce s-ar interesa de aceasta.

Lor le este străin gândul că viața pe Pământ capătă valoare adevărată numai prin aspirația către Înalt și că astfel cea mai minunată căldură vitală pulsează, de asemenea, prin toate bucuriile și plăcerile pământești. Prin urmare, acestea din urmă nu sunt date cumva la o parte, ci aceia care tânjesc după ceea ce este pur și înalt și aceia care caută serios vor avea parte, ca cel mai frumos efect reciproc, de afirmarea înflăcărată a vieții, care își găsește adesea forma de exprimare într-un entuziasm recunoscător pentru tot ceea ce există și li se oferă.

Necugetați sunt cei care trec pe lângă acest lucru! Lași, căroro le vor fi refuzate mereu bucuriile minunate destinate unui luptător curajos.

Bucurați-vă deci că totul în jurul vostru *trăiește*, până departe, în regiuni aparent incomensurabile! Nimic nu este mort, nimic nu este gol, așa cum pare. Și totul activează și țese în Legea Efectului Reciproc, în mijlocul căreia stați voi, ca oameni, pentru a forma din nou firele și a le dirija, fiind punct de plecare și de sosire, stăpânitori puternici, fiecare în parte formându-și împărăția sa, care îl înalță sau sub care este îngropat. Treziți-vă! Folosiți puterea care vă este dată, în deplina cunoaștere a acestui eveniment impunător, pentru ca nu cumva, în prostia,

încăpățânarea sau chiar în indolența voastră, să zămisliți, așa cum faceți acum, numai monstruoziități dăunătoare, care înăbușă ceea ce este sănătos și bun, și, în cele din urmă, îl fac pe însuși producătorul lor să se clatine și să se prăbușească odată cu ele.

Deja cel mai apropiat mediu material-fin al omului poate contribui mult la înălțarea sau la oprirea lui. Acest mediu este reprezentat de ciudata lume a formelor de gânduri, a cărei vitalitate constituie numai o mică parte din mecanismul uriaș al întregii Creații. Firele ei merg însă în Materialul-Dens, precum și mai departe în sus, în Materialul-Fin, ele coboară totodată și în împărăția întunericului. Ca o rețea gigantică de vene sau fibre nervoase, în care totul este întrețesut și împletit, imposibil de rupt și inseparabil! Luați seama la aceasta!

Cei privilegiați pot vedea ici-colo o parte din aceste lucruri, dar pe multe nu reușesc decât să le bănuiască. În acest fel, multe lucruri au ajuns deja la cunoștința omenirii. Ea a căutat să clădească mai departe pe această cunoaștere, pentru a obține o imagine completă. Dar făcând acest lucru, n-au lipsit lacunele și greșelile. Mulți cercetători în domeniul material-fin au făcut salturi care au provocat pierderea legăturii. Alții au umplut lacunele cu născociri fantastice care au dat naștere la distorsionări și deformări, zdruncinând credința în întreg. Urmarea a fost batjocura îndreptățită, care, sprijinindu-se pe lipsa de logică a așa-numiților cercetători spirituali, a obținut victoria.

Dacă trebuie să vorbim despre aceste chestiuni, atunci prin tot ceea ce se întâmplă în activitatea Creației trebuie, în primul rând, tras un fir de care cel ce privește să se poată ține și pe care să se poată cățăra spre culmi. Multe dintre procesele neînțelese de el își au punctul de plecare chiar în mediul său mai apropiat. O privire în lumea formelor de gânduri ar trebui să-l învețe multe lucruri care până acum i se păreau inexplicabile. Chiar și justiția pământescă ar găsi în multe cazuri ca făptași adevărați cu totul alți oameni decât cei pe care i-a acuzat, și i-ar trage în primul rând pe aceștia la

răspundere. Cheia misterului se află în legătura fiecărui om în parte cu lumea formelor de gânduri, care stă cel mai aproape de omenirea de pe Pământ. Este, desigur, o binefacere pentru mulți faptul că poartă vălul care nu le permite să vadă mai departe decât sunt capabili ochii lor fizici să perceapă. Felul formelor actuale de gânduri i-ar face să se îngrozească. O groază paralizantă i-ar cuprinde pe mulți care trăiesc astăzi fără scrupule, într-un mod naiv sau ușuratic. Căci *fiecare gând produs*, ca totul în Lumea Material-Fină, ia imediat o formă care dă un corp și o imagine sensului real al gândului.

Forța Creatoare Vie care curge prin oameni adună Material-Fin prin voința concentrată a unui gând definit, îl leagă și îl modelează într-o formă care dă expresie voinței acestui gând. Deci ceva real, ceva viu, care atrage apoi, prin Legea Forței de Atracție a Speciilor de Același Fel, ceea ce este de aceeași specie în această lume a formelor de gânduri, sau se lasă atrasă de gânduri de aceeași specie, în funcție de propria ei intensitate. După cum un gând este simultan *resimțit intuitiv* atunci când ia naștere, mai slab sau mai puternic, așa și forma sa material-fină va purta o *viață* corespunzătoare în ea. Această lume a gândurilor este dens populată. Prin forța de atracție reciprocă s-au format întregi centre de acumulare de la care se revarsă, prin forța lor concentrată, influențe asupra oamenilor.

În primul rând și întotdeauna asupra celor care sunt înclinați către acestea prin specia de același fel, deci care poartă ceva asemănător în ei. Ele sunt întărite prin voința corespunzătoare a oamenilor și stimulează producerea continuă de noi forme similare care, acționând în același mod, vor intra în lumea formelor de gânduri.

Însă și alți oameni, care nu poartă în ei aceste specii particulare, pot fi incomodați de aceste influențe și pot fi treptat atrași către ele, dacă centrele de acumulare primesc forță nebănuită prin aflux continuu. Protejați de acestea sunt doar cei care posedă altă specie, de o putere mai mare, fapt prin care o legătură cu ceva ce nu este asemănător devine imposibilă.

Însă, din păcate, ura, invidia, gelozia, setea de câștig, avariția și toate celelalte rele sunt acelea care, prin numărul lor mai mare de aderenți, au cele mai puternice centre de acumulare de forță în lumea formelor de gânduri. Mai puține astfel de centre au puritatea și iubirea. Din acest motiv, răul se extinde cu o viteză îngrijorătoare. La aceasta se adaugă și faptul că aceste centre de acumulare de forță ale formelor de gânduri obțin, la rândul lor, legături cu sferile de aceeași specie ale întunericului. De acolo, ele sunt stimulate în mod deosebit spre o activitate tot mai intensă, astfel încât, conduse mai departe în mijlocul omenirii, pot produce adevărate ravagii.

Binecuvântat fie, de aceea, ceasul în care gândurile Purei Iubiri Divine vor ocupa din nou un loc mai mare în rândul omenirii, ca să se poată dezvolta centre de acumulare de specie de același fel tot atât de puternice în lumea formelor de gânduri, prin care acestea vor putea primi întărire din sferile mai luminoase și astfel nu numai că vor trimite forță spre cei care aspiră către bine, ci, treptat, vor acționa purificator și asupra firilor mai întunecate.

Dar și o altă activitate se mai poate observa în această Lume Material-Fină: prin dorințele producătorului, forme de gânduri sunt trimise spre anumite persoane, de care se pot lipi. Dacă aceste forme de gânduri sunt de specie pură și nobilă, atunci ele înfrumusețază persoana căreia îi sunt destinate, întăresc protecția de puritate din jurul ei, iar dacă intuițiile ei sunt de specie asemănătoare, pot contribui la înălțarea sa ulterioară și o pot întări în vederea înălțării. Însă gândurile impure murdăresc persoana căreia îi sunt destinate, la fel cum este murdărit un corp material-dens atunci când se aruncă în el cu noroi și mizerie. Dacă un om astfel atacat nu este în interior ferm ancorat la centrele de acumulare ale curenților de Lumină, lui i se poate întâmpla ca, în timp, capacitatea lui intuitivă să devină confuză din cauza gândurilor impure. Acest lucru este posibil deoarece formele de gânduri impure care se lipesc de el sunt capabile să atragă ceea ce este de aceeași specie, fapt prin care ele, astfel întărite, otrăvesc treptat gândurile persoanei înlănțuite.

Bineînțeles că răspunderea principală îi revine omului care a produs gândurile impure și le-a trimis, prin dorința sau pofta sa, către persoana respectivă, căci formele de gânduri rămân legate și de producătorul lor, acționând retroactiv asupra lui.

De aceea trebuie reamintit mereu tuturor căutătorilor adevărați: „Fiți atenți la puritatea gândurilor voastre!” Puneți-vă toate puterile în slujba acestui lucru! Voi nu puteți bănuși ce produceți astfel. Se află ceva mareț în aceasta! În acest fel puteți acționa ca luptători puternici, ca deschizători de drumuri pentru Lumină, deci pentru eliberarea semenilor voștri de plantele agățătoare ale junglei otrăvite din lumea formelor de gânduri.

Dacă i s-ar lua acum unui om vâlul de pe ochi, astfel încât el să poată vedea în mediul material-fin cel mai apropiat, înspăimântat, el ar vedea mai întâi un haos sălbatic, ce l-ar putea impresiona puternic. Însă numai până când și-ar da seama de forța care se află în el însuși, cu care, precum cu o sabie tăioasă, este capabil să-și croiască, fără efort, cale liberă doar prin voința sa. El ar vedea formele de gânduri, în sute de mii de varietăți, în toate configurațiile posibile, care pentru ochii pământești par uneori imposibile. Însă fiecare în parte fiind precis conturată, arătând și trăind exact ceea ce a fost voința propriu-zisă la producerea gândului. Neînfrumusețată, lipsită de orice disimulare artificială.

Însă cu timpul, în ciuda miilor de varietăți, se recunoaște rapid felul fiecărei forme de gând, adică se știe cărei categorii îi aparține, în ciuda configurațiilor diferite. Exact așa cum se poate deosebi un om de un animal după înfățișarea sa, ori cum se pot recunoaște chiar și diferitele rase omenești după anumite caracteristici ale feței, exact așa formele de gânduri au expresii cu totul precise, care indică în mod clar dacă forma aparține urii, invidiei, senzualității sau unei alte categorii de bază. Fiecare dintre aceste categorii fundamentale are pecetea ei specială, care este imprimată pe fiecare formă de gând în parte, drept bază a însușirilor întrupate de ea, indiferent ce configurație exterioară au luat aceste forme prin gândul producător. Astfel, în ciuda celor mai ciudate deformări, se

poate recunoaște imediat din care specie de bază face ea parte. Odată cu această recunoaștere, aparența haosului dispăre.

Se recunosc atunci ordinea de neclintit și severitatea Legilor fundamentale care străbat întreaga Creație și care oferă protecție nelimitată și aduc o mare binecuvântare celui care le cunoaște și se adaptează cursului lor. Însă cel care se opune acestor Legi va fi, firește, atacat și, dacă nu este doborât și zdrobit, va avea parte cel puțin de șlefuiiri severe care îl remodelează prin dureri și experiențe amare, până când se ajustează cursului lor și nu mai reprezintă deloc un obstacol. Abia atunci poate fi înălțat împreună cu ele.

Aceste forme de gânduri nu-și trimit înapoi efectele lor numai asupra omenirii, ci ele merg mai departe, căci de aceeași Lume Material-Fină a mediului mai apropiat aparține și cea mai mare parte a ființelor elementelor Naturii. Celui care a acceptat definitiv faptul că totul e viu și astfel are o formă, vizibilă sau nu ochilor omenești, nu-i va fi greu să mai facă un pas și să-și imagineze că forțele Naturii au și ele forme determinate. Dintre acestea fac parte gnomii, elfii, silfidele, naiadele etc., ființele pământului, aerului, focului și apei, vizibile odinioară unui număr mai mare de oameni decât astăzi. Ele sunt influențate de formele de gânduri, fapt prin care ia naștere mult bine sau multă nenorocire. Și așa se continuă mai departe. Un lucru se întrepătrunde cu altul, ca în angrenajele unui mecanism perfecționat până la cea mai înaltă artă.

În mijlocul acestui angrenaj stă însă omul! Înzestrat cu mijloacele necesare pentru a determina felul țeserii care trebuie să rezulte din activitatea Creației și care pot regla mașinăria în diferite direcții. Fiți conștienți de această imensă răspundere, căci totul se petrece doar în cercul limitelor voastre pământești. Prin rânduirea înțeleaptă a Creatorului, nimic nu merge dincolo de acesta, ci se întoarce numai asupra voastră. Prin dorințele voastre, gândurile și voința voastră, voi puteți otrăvi Lumea Aceasta și Lumea de Dincolo ale Pământului sau, purificându-le, le puteți înălța spre Lumină. De aceea, deveniți cărmuitori ai destinului care duce în sus, prin puritatea gândurilor voastre!

Moralitate.

Ceva ca un nor întunecat de furtună se află deasupra omenirii. Atmosfera este apăsătoare. Sub presiunea sufocantă, capacitatea de intuire a fiecărui om lucrează cu greu. Numai nervii, care acționează asupra vieții sentimentale și instinctive a corpurilor, sunt extrem de încordați, fiind stimulați artificial prin eroarea unei educații greșite, a unei atitudini greșite și a unei autoamăgiri. Omul de astăzi nu este normal în această privință, ci poartă în el un instinct sexual bolnăvicios, de zece ori intensificat, căruia se străduiește, în sute de forme și feluri, să-i aducă o venerație care trebuie să ducă la pieirea întregii omeniri.

Molipsitoare, răspândindu-se ca un suflu pestilențial, toate acestea acționează, cu timpul, și asupra celor care, din ascunzișurile semi-conștienței lor, încă mai caută cu disperare să se agațe de un ideal ce le plutește în fața ochilor. Ei își întind, într-adevăr, brațele spre acesta, plini de dor, însă după ce privesc în jur, le lasă, suspinând, să cadă la loc, fără speranță, deznădăjduiți. Într-o neputință apăsătoare, ei văd îngroziți cât de repede se tulbură imaginea clară despre moralitate și imoralitate, văd cum se pierde capacitatea de discernământ și cum se schimbă capacitatea de înțelegere, ajungând ca multe lucruri care cu puțin timp înainte ar fi provocat dezgust și dispreț să fie considerate foarte curând cu totul naturale și să nu mai surprindă pe nimeni. Însă paharul se va umple curând până la margini. Trezirea va fi îngrozitoare!

Chiar în zilele noastre trece uneori peste aceste mulțimi biciuite de simțuri ceva ca o neliniște vagă și subită, o teamă cu totul neașteptată și inconștientă. Nesiguranța cuprinde pentru

o clipă inimile multor oameni; totuși, nu se ajunge la trezire și nici la intuirea clară a comportării lor nedemne. Ei își dublează apoi eforturile, căutând să se debaraseze de asemenea „slăbiciuni” sau „ultime rămășițe” ale unor concepții învechite, sau chiar să le suprimă. Trebuie să fie progres cu orice preț. Dar se poate progresa în două sensuri: în sus sau în jos. În funcție de alegere. Și, după cum stau lucrurile astăzi, se merge în jos cu o viteză înspăimântătoare. Când va suna ceasul, impactul îi va zdrobi pe cei care se prăbușesc astfel, deoarece ei se vor lovi de o rezistență puternică.

În acest mediu apăsător norul de furtună devine din ce în ce mai dens, aducând nenorocire. În orice clipă este de așteptat primul fulger care spintecă întunericul, răspândind lumină, și care luminează puternic cel mai ascuns colț, cu o neînduplecare și o asprime ce poartă în ele eliberare pentru cei care năzuiesc spre Lumină și claritate, aducând însă pieire celor care nu tânjesc după Lumină. Cu cât acest nor are mai mult timp să devină mai întunecat și mai dens, cu atât mai orbitor și mai înspăimântător va fi și fulgerul pe care îl va produce. Va dispărea aerul blând, moleșitor, care ascunde în faldurile indolenței sale o senzualitate latentă, căci primul fulger va fi, în mod firesc, urmat de un curent de aer proaspăt și viu, care aduce viață nouă. În claritatea rece a Luminii, toate produsele fanteziei viclene vor fi dezvelite de falsitatea lor ipocrită, apărând brusc în fața privirii îngrozite a omenirii. Trezirea va acționa în suflute ca zguduitura unui tunet puternic, astfel încât apa vie de izvor a Adevărului limpede se va putea revărsa năvalnic pe terenul astfel afânat. Se ivește ziua libertății. Eliberare de constrângerea unei imoralități existente de mii de ani și care atinge acum apogeul.

Priviți în jurul vostru! Observați lectura, dansurile, îmbrăcămintea! Prin doborârea tuturor barierelor dintre cele două sexe, timpul de astăzi se străduiește mai mult ca oricând să tulbure sistematic puritatea intuiției, să o denatureze în această tulburare și să-i pună niște măști înșelătoare, pentru ca, în cele din urmă, chiar să o înăbușe complet, dacă este

posibil. Când apar îndoieli, oamenii le înlătură cu vorbe mari, care, la o examinare riguroasă, se dovedesc a proveni numai din instinctul sexual ce vibrează în interior, pentru a da mereu hrană nouă poftelor trupești în nenumărate moduri, iscusite sau neiscusite, directe sau ascunse.

Se vorbește despre începutul unei umanități libere, independente, despre o dezvoltare a stabilității interioare, despre o cultură fizică, despre frumusețea nudității, despre sport înnobilit și despre educația pentru punerea în aplicare a proverbului: „Celui curat toate lucrurile îi sunt curate!”, pe scurt: înălțarea neamului omenesc prin lepădarea oricărei „pruderii”*, pentru a modela astfel omul liber, care este menit să susțină viitorul! Vai de cel care îndrăznește să spună ceva contra! Un asemenea temerar va fi imediat doborât de abundența ocărilor care vor spune că numai gânduri impure l-au putut împinge la o asemenea atitudine: „să găsească un cusur în aceasta”.

Este un vârtej nebunesc de apă clocită din care emană aburi amețitori, otrăvitori, care, asemenea efectului morfinei, degajă amăgiri ce tulbură simțurile și în care mii și mii de oameni se lasă să alunece până când pier epuizați în ele. Fratele caută să-și învețe sora, copiii pe părinți. Ceva ca un tsunami se revarsă asupra tuturor oamenilor și valuri năprasnice se sparg acolo unde, cuprinși de repulsie, câțiva oameni lucizi mai stau singuratici, ca stâncile în mare. De aceștia se agață mulți dintre cei amenințați să li se termine propria forță în furtuna violentă. Este plăcut să vezi aceste mici grupuri care stau ca oazele în deșert. La fel ca acestea, ele înviorează și îl invită la liniște și recreere pe drumețul care cu greu a putut să răzbată prin vântul fierbinte ce amenința să-l distrugă.

Ceea ce se propovăduiește astăzi sub frumoasele pretexte ale progresului nu este altceva decât o încurajare voalată a unei mari lipse de pudoare, otrăvirea oricărei intuiții elevate din om. Este cea mai mare molimă care a lovit vreodată omenirea. Și, lucru ciudat: este ca și cum atât de mulți ar fi așteptat doar să li se ofere un pretext plauzibil pentru a se coborî la nivelul

*) Falsă moralitate

animalelor, lucru binevenit pentru nenumărați oameni!

Însă cel care cunoaște Legile Spirituale ce acționează în Univers va întoarce dezgustat spatele tendințelor actuale. Să luăm, de exemplu, numai una dintre plăcerile cele mai „nevinovate”: „băile în comun”. „Celui curat toate lucrurile îi sunt curate!” Sună atât de frumos, încât multe lucruri sunt permise sub protecția acestor vorbe plăcute. Să observăm însă o dată cele mai simple procese material-fine într-un asemenea ștrand. Să presupunem că ar fi treizeci de persoane de sex diferit, iar dintre ele douăzeci și nouă sunt, într-adevăr, curate în orice privință. O presupunere care este cu totul exclusă încă de la bun început, deoarece contrariul ar fi mai corect și chiar și acesta ar fi un caz rar. Totuși, să admitem acest lucru. Animată de dorințe, acea singură persoană, a treizecea, are gânduri impure, deși probabil ea se comportă impecabil în exterior. Aceste gânduri se întrupează imediat material-fin în forme vii de gânduri, se îndreaptă spre obiectul privirii și se atașează de el. Aceasta este o murdărire, indiferent dacă duce sau nu la o remarcă sau la o acțiune anume! Persoana respectivă, în care s-a aruncat cu noroi, va purta cu ea această murdărie, care este capabilă să atragă forme de gânduri asemănătoare ce rătăcesc în jur. Prin aceasta, ele devin mai dense, din ce în ce mai dense în jurul acestei persoane, și, în cele din urmă, pot să o deruteze și să o otrăvească, așa cum o plantă agățătoare parazitară reușește adesea să distrugă cel mai sănătos copac. Acestea sunt procesele material-fine la așa-zisele „nevinovate” băi în comun, jocuri de societate, dansuri sau multe altele.

Acum însă trebuie luat în considerare faptul că la aceste ștranduri și distracții merg, în orice caz, tocmai toți aceia care vin intenționat aici să caute ceva pentru a-și stimula în mod deosebit gândurile și sentimentele prin asemenea expuneri! Nu este greu de explicat ce murdărie este astfel generată, fără ca în exterior să se poată observa ceva în sens material-dens. De asemenea, se înțelege de la sine că acești nori ai formelor de gânduri senzuale ce se înmulțesc și se densifică permanent

influențează treptat nenumărați oameni care nu caută de la sine asemenea lucruri. În ei se ivesc gânduri asemănătoare, la început vagi, apoi mai puternice și mai vii, care sunt hrănite în mod constant prin forma actuală de „progres” din jurul lor și astfel alunecă, unul după altul, în curentul vâscos și întunecat în care capacitatea de a înțelege adevărata puritate și moralitate este tot mai mult obturată, până când, în cele din urmă, toți sunt atrași cu putere în adâncul celui mai deplin întuneric.

Înainte de toate trebuie eliminate aceste prilejuri și imbolduri pentru asemenea abuzuri care se înmulțesc tot mai repede! Acestea nu sunt decât focare în care viermuiala infecțioasă a oamenilor imorali poate să-și depună gândurile, care apoi cresc, se înmulțesc și năpădesc distrugător întreaga omenire, făcându-și mereu noi cuiburi, care formează în final un singur câmp uriaș de formațiuni dezgustătoare de unde se degajă o miasmă otrăvitoare ce înăbușă și binele.

Smulgeți-vă din această beție care, asemenea unui drog, dă numai iluzia unei fortificări, dar, în realitate, are un efect epuizant și distrugător! Este firesc, chiar dacă este trist, faptul că tocmai sexul feminin este, în primul rând, cel care întrece din nou orice măsură și care a decăzut fără scrupule, în îmbrăcămintea sa, până la nivelul prostituării. Acest lucru dovedește însă doar corectitudinea explicației referitoare la procesele material-fine. Tocmai femeia, înzestrată de la Natură cu o intuiție mai puternică, este cea care absoarbe mai întâi și mai profund această otravă a infectatei Lumi Material-Fine a formelor de gânduri, ea însăși complet inconștientă de acest lucru. Ea este expusă mai mult acestor pericole, iar din acest motiv este și prima antrenată în acestea, întrecând orice limită incredibil de repede și de surprinzător. Nu degeaba se spune: „Dacă o femeie se înrăiește, atunci ea este mai rea decât un bărbat!” Acest lucru este valabil în toate, fie că este vorba de cruzime, de ură sau de iubire! Comportarea femeii va fi întotdeauna rezultatul Lumii Material-Fine care o înconjoară!

Există, desigur, și excepții. Femeia nu se poate sustrage nici răspunderii, fiindcă ea poate observa impresiile care o asaltează și poate să dirijeze propria sa dorință și faptă după voința sa... dacă vrea! Faptul că, din păcate, majoritatea femeilor nu fac acest lucru este o greșeală a sexului feminin, care se datorează numai ignoranței nelimitate în aceste chestiuni. Grav însă pentru timpurile actuale este faptul că, în realitate, în mâinile femeii se află și viitorul poporului. Ea îl susține, deoarece starea ei sufletească are o influență mai profundă asupra urmașilor decât cea a bărbatului. Ce declin, prin urmare, ne rezervă viitorul! Inevitabil! El nu poate fi oprit cu arme, nici cu bani sau cu descoperiri. Și nici cu blândețe sau diplomație. Aici este nevoie de mijloace radicale.

Însă nu numai femeia poartă această vină uriașă. Ea va fi întotdeauna doar reflectarea fidelă a acelei lumi a formelor de gânduri care se află deasupra poporului ei. Acest lucru nu trebuie uitat. *Respectați și onorați femeia ca atare*, și ea se va forma în mod corespunzător, va deveni *ceea ce voi vedeți în ea*, și astfel voi înălțați întregul vostru popor! Însă înainte ca acest lucru să se poată întâmpla, trebuie să aibă loc un amplu proces de transformare în rândul femeilor. Așa cum sunt ele acum, o însănătoșire poate urma numai după o operație radicală, printr-o violentă, neînduplecată amputare ce îndepărtează cu bisturiul fiecare excrescență și o aruncă în foc! Altfel ea ar contamina și toate părțile sănătoase.

Spre această intervenție necesară întregii omeniri se îndreaptă inevitabil timpul prezent, mai repede, tot mai repede, până la urmă chiar provocând-o! Acest lucru va fi dureros, înfiorător, însă finalul va fi însănătoșirea. Abia atunci va sosi vremea să se vorbească despre moralitate. Astăzi nu ar fi decât vorbe aruncate în vânt. Însă după ce va fi trecut ceasul în care Babilonul păcatelor va fi pierit, prăbușindu-se în sine, putrezit, fiți atenți la sexul feminin! Ceea ce ele fac sau nu fac vă va arăta întotdeauna *cum sunteți voi*, pentru că, prin capacitatea lor intuitivă mai fină, ele trăiesc ceea ce doresc formele de gânduri.

Această situație ne dă și siguranța că feminitatea, cu gândurile și intuițiile mai pure, se va avânta prima spre acel model pe care noi îl considerăm a fi omul înnobilit. Atunci moralitatea își va face intrarea în toată splendoarea purității ei!

Veghează și roagă-te!

Cât de des sunt transmise aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu, ca sfat și avertizare bine intenționată! Însă nici cel care dă sfatul și nici cel care îl primește nu-și dau osteneala să reflecteze asupra a ceea ce vor să spună ele.

Orice om știe ce trebuie înțeles prin a se ruga sau, mai bine zis, *crede* că știe, cu toate că, în realitate, *nu* știe. De asemenea, el își imaginează că înțelege exact ce înseamnă a veghea, și totuși e foarte departe de aceasta.

„Vegheați și rugați-vă” este îndemnul, redat la figurat, către mobilizarea capacității intuitive, deci către activitatea spiritului! Spirit în *adevăratul* sens, nicidecum activitatea creierului; căci modul de exprimare al spiritului omenesc viu este numai și numai *intuiția*. Spiritul omului, așadar nucleul său original, care a devenit „eu” veritabil în cursul peregrinării sale prin Creația Ulterioară, nu se manifestă *în nimic altceva*.

„Vegheați și rugați-vă” înseamnă deci numai cerința de rafinare și fortificare a capacității intuitive a omului de pe Pământ, având același înțeles cu vitalizarea spiritului, singura valoare eternă a omului, singurul care se poate întoarce în Paradis, Creația Primordială din care a plecat. El *trebuie* să se întoarcă acolo, fie maturizat, conștient de sine, fie devenit din nou inconștient; fie ca „eu” viu, așa cum este dorit de Lumină, devenit folositor în Creație, fie ca „eu” sfâșiat, distrus, dacă a fost nefolositor în Creație.

Îndemnul Fiului lui Dumnezeu „Vegheați și rugați-vă” este, de aceea, unul dintre cele mai serioase pe care El le-a lăsat moștenire oamenilor de pe Pământ. Este în același timp un avertisment amenințător de a se face utili în Creație, pentru

ca, prin activitatea automată a Legilor Divine, să nu trebuiască să urmeze osânda.

Priviți femeia! Ea are, ca cel mai prețios dar al feminității, o finețe a intuiției pe care nicio altă creatură nu o poate atinge. *De aceea* ar trebui să se poată vorbi doar despre feminitate *nobilă* în această Creație, pentru că ea poartă în sine cele mai puternice daruri pentru realizarea a tot ceea ce este bun. Dar astfel, asupra femeii cade și cea mai mare dintre responsabilități. Din *acest* motiv Lucifer, împreună cu toate trupele de care dispune, și-a orientat țelul principal către femeie, pentru a supune astfel întreaga Creație puterii lui.

Și, din păcate, Lucifer a găsit în femeia Creației Ulterioare un teren mult prea frivol. Ea a zburat cu ochii deschiși spre el și a otrăvit după felul ei întreaga Creație Ulterioară, prin schimbarea noțiunilor pure în imagini deformate, care au atras automat confuzie în rândul tuturor spiritelor omenești. Floarea pură a feminității nobile, coroană a acestei Creații Ulterioare, s-a înjosit rapid sub influența ispitorului, până când a devenit o plantă otrăvitoare în culori lucitoare, plantă care, cu parfum ademenitor, atrage totul spre locul în care ea prosperă, spre *mlaștina* în a cărei moliciune sufocantă se scufundă cei care au fost astfel atrași.

Vai femeii! Întrucât a avut parte de bunul cel mai prețios, pe care nu l-a folosit corect, ea trebuie să fie acum prima asupra căreia va cădea Spada Dreptății Divine, dacă nu ia hotărârea ca, prin mobilitatea intuiției spirituale proprie ei, să meargă în fruntea înălțării indispensabile a omenirii de pe Pământ din ruinele unei construcții greșite de concepte viciate, care a apărut numai prin seducția lui Lucifer. În locul aspirației exemplare către podoaba florii albe a purității nobile, femeia de pe Pământ a preferat cochetăria și vanitatea, care și-au găsit locul de desfășurare în desfrâul unei vieți sociale cultivate greșit. Ea a simțit prea bine că pierdea astfel adevărata podoabă a feminității și a întins mâna spre compensația oferită ei de către întuneric, căutând să pună în vânzare farmecele trupului ei și devenind sclava fără rușine a modei, ceea ce a

împins-o și mai mult în abisul în care a tras cu ea și bărbații, prin intensificarea instinctelor acestora, lucru care a împiedicat înălțarea spiritului lor.

Însă cu aceasta a sădit în ea însăși germele care acum, în Judecata inevitabilă, trebuie să aducă, în efect reciproc, pieirea tuturor acelor care au ratat astfel și au devenit fructe putrede ale acestei Creații, pentru că au devenit incapabile să reziste furtunilor purificatoare care vor vui. Cu adoratorii idolilor vanitate și cochetărie nimeni să nu-și murdărească mâinile, când aceștia vor vrea să le apuce pentru a fi salvați din nenorocire. Lăsați-i să se scufunde și împingeți-i înapoi; în ei nu există nicio valoare care ar putea fi folosită la noua edificare ce a fost făgăduită.

Ei nu văd ridicolul și lipsa de conținut a propriilor fapte. Însă râsul lor și batjocura la adresa celor puține care încearcă să mai păstreze buna-cuviință și puritatea adevăratei feminități, care *nu* au permis să fie distrusă cea mai frumoasă podoabă a fetei și a femeii, pudoarea delicată, se vor transforma curând în strigăte de durere care îi vor sufoca.

Drept urmare a înaltelor daruri pe care le-a primit, femeia Creației Ulterioare stă ca pe o muchie de cuțit. Ea trebuie să dea socoteală pentru ce a făcut cu ele până acum. Pentru ea nu există niciun fel de scuză! Întoarcerea și schimbarea sunt imposibile, căci timpul a trecut. Ele toate ar fi trebuit să se gândească mai demult la aceasta și să știe că părerea *lor* nu se poate opune Voinței de fier a lui Dumnezeu, în care se află numai *Puritate*, clară precum cristalul.—

Femeia viitorului însă, care a putut să se salveze, cu valorile sale, parcurgând timpul unei vieți desfrânate a Sodomei și Gomorei de astăzi, și cea care trebuie să se nască din nou, vor duce, în sfârșit, feminitatea la acea înflorire de care totul se poate apropia numai cu sfiala sacră a *celei mai pure* venerații. Aceasta va fi *acea* femeie care trăiește în conformitate cu Voința Divină, adică cea care stă în Creație *în așa fel* încât să fie considerată coroana strălucitoare care *poate și trebuie* să fie, inundând totul cu vibrațiile pe care le absoarbe din Înălțimile

Luminoase și pe care le poate transmite, neîntunecate, în virtutea capacității ei, care se află în delicatețea intuiției feminine.

Cuvintele Fiului lui Dumnezeu: „Vegheați și rugați-vă” vor fi întruchipate în *fiecare* femeie a viitorului, așa cum ar fi trebuit deja să fie întruchipate în *fiecare* femeie a prezentului; *căci în vibrația capacității intuitive a femeii se află, atunci când ea aspiră către Puritate și către Lumină, veghea continuă și cea mai frumoasă rugăciune care Îi este plăcută lui Dumnezeu!*

O asemenea vibrație aduce trăirea unei bucurii pline de recunoștință! Și *aceasta* este rugăciunea, așa cum ar trebui ea să fie! Însă vibrația conține, în același timp, și un îndemn continuu la *veghe!* Căci fiecare lucru urât care încearcă să se apropie și fiecare voință urâtă sunt percepute și observate de asemenea vibrații ale intuiției încă înainte de a se putea transforma în gânduri, iar atunci femeii îi este ușor să se protejeze *întotdeauna* la momentul potrivit, dacă ea însăși nu *vrea altfel.*

Și, în ciuda fineții lor, aceste vibrații au o forță care este capabilă să remodeleze *totul* în Creație. Nu există nimic ce i-ar putea rezista; pentru că această forță poartă în sine Lumină, și astfel viață!

Lucifer a știut foarte bine acest lucru! Și de aceea și-a îndreptat atacurile și ispitele în principal spre toate femeile! El a știut că *totul* îi va reveni dacă va cuceri doar femeia. Și din păcate, din păcate el a reușit, așa cum se poate convinge cu ușurință în zilele noastre acela care vrea să vadă!

De aceea, Chemarea Luminii se îndreaptă din nou în primul rând către femeie! Ea *ar trebui* să recunoască astăzi cât de jos a decăzut. Ar trebui... dacă i-ar permite vanitatea. Însă *această* capcană a lui Lucifer ține toate femeile atât de puternic sub vrajă, încât ele nu mai pot recunoaște Lumina, ba chiar nici *nu mai vor* să o recunoască! Nu vor, pentru că femeia modernă a prezentului nu se poate despărți de cochetăria ei ușuratică, deși simte deja vag în sine ce a pierdut cu aceasta. *Ea știe chiar foarte exact acest lucru!* Și pentru a amorti intuiția

care avertizează, care este echivalentă cunoașterii, ea se repede ca orbită spre acest nou lucru ridicol – *să devină masculină în profesie și în întreaga sa ființă!*

În loc să se întoarcă la feminitatea veritabilă, cel mai prețios dintre bunurile din întreaga Creație! Și astfel la misiunea destinată ei din Lumină!

Ea este cea care îi răpește bărbatului întreaga măreție și împiedică astfel și înflorirea bărbăției nobile.

Acolo unde bărbatul nu este capabil să privească în sus, către femeie în feminitatea ei, nu poate prospera nicio națiune, niciun popor!

Numai feminitatea autentică, cea mai pură, poate conduce un bărbat spre fapte mari și îl poate trezi! Nimic altceva. Și *aceasta* este vocația femeii în Creație, potrivit Voinței Divine! Căci astfel ea înalță poporul și omenirea, ba chiar întreaga Creație Ulterioară, deoarece numai în ea se află această forță înaltă a activității delicate! O putere irezistibilă și biruitoare, binecuvântată de Forța Divină acolo unde ea emană din cea mai pură voință! Nimic nu o poate egala, căci ea aduce frumusețe în cea mai pură formă în tot ceea ce face și în tot ceea ce pornește de la ea! De aceea, țeserea ei trebuie să pătrundă întreaga Creație, înviorând, înălțând, promovând și însuflețind, ca o adiere din Paradisul mult dorit!

Spre această perlă dintre darurile Creatorului vostru a întins Lucifer *mai întâi* mâna, cu toată viclenia și perfidia, știind că astfel rupe sprijinul vostru și aspirația voastră spre Lumină! Căci în femeie se află taina prețioasă care este capabilă să declanșeze în Creație puritatea și înălțarea tuturor gândurilor, avântul către cea mai măreață lucrare, către acțiunile cele mai nobile... cu condiția ca această femeie să fie așa cum a voit Creatorul atunci când a copleșit-o cu aceste daruri.

Și voi v-ați lăsat mult prea ușor înșelați! Ați cedat ispitei fără nicio luptă. Ca sclavă supusă a lui Lucifer, femeia conduce acum către un scop contrar manifestările darurilor de la Dumnezeu și face cu aceasta ca întreaga Creație Ulterioară să fie supusă întunericii! Din tot ceea ce Dumnezeu a vrut să

lase în această Creație, spre bucuria și fericirea tuturor creaturilor, există acum numai caricaturi goale! Desigur, totul a luat naștere întocmai, însă a fost schimbat, deformat și falsificat sub influența lui Lucifer! Femeia Creației Ulterioare s-a oferit drept mijlocitoare în acest scop! Peste terenul nepătat al purității s-a format o mlaștină infectă. Entuziasmul strălucitor a fost înlocuit cu beția simțurilor. *Acum* voi vreți să luptați, însă împotriva fiecărei cerințe a Luminii! Pentru a rămâne în delirul mulțumirii de sine vanitoase, care vă îmbată!

Nu sunt multe acelea care astăzi mai pot să reziste unei priviri clare. Cele mai multe se dovedesc niște leproase, a căror frumusețe, adică adevărata feminitate, a fost deja măcinată și nu mai poate fi recăpătată niciodată. Dacă mai pot fi totuși salvate, pe multe le va cuprinde dezgustul față de ele însele când, mai târziu, își vor reaminti de tot ceea ce astăzi consideră a fi frumos și bine. Va fi ca o trezire și o însănătoșire din cel mai greu delir al febrei!

Însă așa cum femeia a fost capabilă să tragă mult în jos întreaga Creație Ulterioară, așa are ea și forța de a o înălța și de a o promova din nou, deoarece bărbatul o urmează în această privință. Curând după purificare va sosi timpul în care se va putea striga cu bucurie: Priviți cum trebuie să fie femeia, femeia *veritabilă*, în toată măreția sa, în cea mai nobilă puritate și putere, și voi veți trăi prin ea cuvintele lui Hristos: „Vegheați și rugați-vă” în toată naturalețea și în cea mai frumoasă formă!

Căsătoria.

Căsătoriile sunt încheiate în Cer! Această propoziție este adesea rostită cu supărare și amărăciune de către cei căsătoriți. Însă este, de asemenea, întrebuințată cu ipocrizie chiar de cei care sunt cel mai departe de Cer. Astfel încât la aceste cuvinte se ridică doar din umeri, se zâmbeste, ele sunt luate în râs și chiar batjocorite.

Acest lucru este de înțeles, având în vedere toate căsătoriile pe care le poate vedea un om în decursul anilor în mediul său mai mult sau mai puțin apropiat. Cei care batjocoresc au dreptate. Numai că ar fi mai bine să nu-și bată joc de cugetare, ci de căsătoriile însele! *Acestea* sunt cele care, în majoritatea cazurilor, merită nu numai batjocură și ironie, ci chiar dispreț.

Căsătoriile, așa cum sunt astăzi și cum au fost deja secole la rând, contrazic adevărul acestei cugetări, făcând ca nimeni să nu mai creadă în ea. Din păcate, cu doar foarte puține excepții, ele constituie o stare de imoralitate recunoscută, căreia nu i se poate pune capăt suficient de repede pentru a feri mii de oameni de această rușine spre care aleargă orbește, potrivit obiceiurilor de astăzi. Ei pretind că nu ar putea să facă altfel, pentru că așa se obișnuiește. La aceasta se adaugă faptul că în prezent totul este orientat, până la nerușinare, spre tulburarea și înăbușirea oricărei intuiții mai pure. Niciun om nu se gândește să facă din personalitatea sa ceea ce ar trebui ea să fie, ceea ce poate și trebuie să fie, arătând respect și față de corpul fizic.

Corpul, ca și sufletul, are ceva prețios și, din acest motiv, de neatins, ceva ce nu se expune pentru a ispiti. Ceva înalt, sacru! Și de aceea pe Pământ corpul nu poate fi separat de suflet nici în această privință. Ambele trebuie în mod egal protejate și

venerate precum un sanctuar, dacă se dorește ca ele să aibă vreo valoare. Altfel corpul devine o vechitură în contact cu care te murdărești și care nu merită decât să fie aruncată într-un colț pentru a fi revândută ieftin primului negustor care trece pe acolo. Dacă astăzi o armată de asemenea negustori de vechituri și de haine folosite năvălește pe Pământ, ea va găsi cantități nebănuite de astfel de zdrențe. La fiecare pas ei descoperă noi grămezi care îi așteaptă. Și, de fapt, asemenea negustori de vechituri și de haine folosite roiesc deja în grupuri mari. Ei sunt reprezentanții și uneltele întunericului, care acaparează lacomi prada ieftină, pentru a o trage triumfători în jos, din ce în ce mai jos, în împărăția lor întunecată, până când totul va deveni atât de întunecat deasupra lor, încât nu vor mai putea regăsi niciodată drumul spre Lumină. Nu este de mirare că toată lumea izbucnește în râs de îndată ce un om afirmă cu toată sinceritatea despre căsătorii că sunt încheiate în Cer!

Căsătoria civilă nu este altceva decât un banal contract comercial. Cei pe care acest contract îi leagă îl execută nu pentru ca împreună să se apuce serios de o lucrare ce ridică valoarea interioară și exterioară a persoanelor participante și le permite să tindă împreună spre țeluri înalte, contribuind prin aceasta la propria salvare, la cea a omenirii, cât și a întregii Creații, ci ca pe un simplu contract prin care ei își asigură reciproc o garanție economică, pentru ca dăruirea trupească reciprocă să poată avea loc fără probleme de ordin financiar. Unde se găsește aici caracterul sfânt al corpului fizic, ce trebuie adus ca zestre de fiecare dintre părți și care trebuie, de asemenea, păstrat? Nicăieri nu se ia în considerare acest lucru.

Femeia ocupă aici o poziție atât de degradantă, încât ar trebui să i se întoarcă spatele. În optzeci la sută din cazuri ea lucrează contra unui preț, sau își vinde, pur și simplu, serviciile bărbatului, care nu caută în ea un tovarăș de aceeași valoare, ci, în afară de o piesă de colecție, el caută în ea o menajeră econoamă și docilă, care să-i facă un cămin confortabil și împreună cu care să se poată lăsa nestingherit pradă poftelor, sub acoperirea unei false onorabilități.

Din cele mai lipsite de sens motive tinerele fete părăsesc adesea casa părintească pentru a se căsători. Uneori sunt sătule de aceasta și tânjesc după o sferă de activitate în care să poată hotărî singure. Altele își închipuie că este plin de farmec să joace rolul unei tinere soții sau speră să aibă o viață mai plină. Ele cred, poate, și că ajung la o situație mai bună din punct de vedere economic. Există, de asemenea, cazuri în care fete tinere se căsătoresc din încapățănare, pentru a înfuria astfel o altă persoană. Uneori și instinctele pur fizice dau prilej de căsătorie. Acestea au fost trezite și cultivate artificial prin lecturi nepotrivite, prin conversații și jocuri nesănătoase.

Foarte rar adevărata iubire sufletească este cea care le determină să facă acest pas, cel mai serios în viața pământească. Cu complicitatea susținută a multor părinți, fetele sunt, chipurile, „prea deștepte” pentru a se lăsa conduse numai de intuiția lor pură, însă tocmai de aceea ele aleargă spre nefericire. Asemenea persoane își primesc parțial răsplata pentru această superficialitate chiar în căsnicie. Însă numai parțial! Trăirea amară a efectului reciproc drept urmare a unor asemenea căsătorii greșite vine mult mai târziu, căci cel mai mare rău constă în lipsa, ca urmare a superficialității, unui progres care ar fi fost posibil. O asemenea viață pământească este o pierdere completă pentru *scopul* veritabil al existenței personale. Acest lucru poate aduce chiar un regres grav, care trebuie recuperat ulterior cu trudă.

Cât de diferit este când o căsătorie a fost încheiată pe un fundament corect și se dezvoltă armonios! Cu bucurie, de bunăvoie unul în slujba celuilalt, soții se înalță spre înnobilare spirituală, umăr lângă umăr, privind surâzători în față greutățile pământești. Căsătoria devine atunci un câștig pentru întreaga existență, născut din fericire. Iar în această fericire se află un avânt nu numai pentru indivizii respectivi, ci pentru întreaga omenire! De aceea, vai de părinții care, din motive raționale, își împing copiii în căsătorii greșite, prin persuasiune, prin viclenie sau prin amenințări. Povara răspunderii, care în acest caz nu va cădea doar asupra copiilor,

îi va copleși, mai devreme sau mai târziu, atât de brutal, încât își vor dori să nu fi avut niciodată asemenea „idei strălucite”.

Cât despre căsătoria religioasă, aceasta este considerată acum de mulți doar o parte a unei celebrări pur pământești. Chiar bisericile sau reprezentanții acestora folosesc cuvintele: „Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă!” Ideea de bază care există în cultele religioase este că cei care se căsătoresc sunt uniți de Dumnezeu prin acest act al cununiei. Cei cu „idei avansate” îi dau mai degrabă înțelesul că cei doi sunt astfel uniți *în fața* lui Dumnezeu. Cea din urmă interpretare este totuși mai întemeiată decât prima.

Prin aceste cuvinte nu se dorește însă o asemenea interpretare! Ele sunt menite să spună ceva cu totul diferit. Ideea de bază aici este aceea că realmente căsătoriile sunt încheiate în Cer.

Dacă înlăturăm toate concepțiile și interpretările greșite legate de această frază, atunci încetează imediat orice motiv de răs, batjocură sau insulte, iar sensul se va afla în fața noastră, în toată seriozitatea și în tot adevărul lui de neschimbat. Urmarea firească va fi însă atunci și recunoașterea faptului că adevăratele căsătorii sunt altfel prevăzute și voite decât așa cum sunt ele astăzi, adică o căsătorie trebuie să aibă loc numai în condiții cu totul diferite, cu păreri și convingeri total diferite și cu intenții pe deplin pure.

„Căsătoriile sunt încheiate în Cer” arată, înainte de toate, că deja la intrarea în viața pământească fiecare om aduce cu sine anumite însușiri a căror dezvoltare armonioasă poate fi realizată numai de oameni cu însușiri care i se potrivesc. Aceste însușiri care se potrivesc nu sunt însă identice, ci sunt acelea *care completează*, iar prin această completare ele dobândesc valoare deplină. Iar în această valoare deplină toate corzile răsună într-un acord armonios. Dacă uneia dintre părți i s-a întregit valoarea de către cealaltă, atunci și această parte din urmă, care se adaugă, va căpăta valoare deplină prin prima, iar unirea lor în viața și acțiunea în comun va răsună în acest acord armonios. *Așa* este căsătoria încheiată în Cer.

Acest lucru nu înseamnă însă că pentru un om există numai un alt om anume pe Pământ cu care să poată întemeia o căsnicie armonioasă, ci adesea există *mai mulți* care poartă în sine completarea celeilalte părți. Prin urmare, nu este nevoie să se colinde zeci de ani în jurul Pământului pentru a găsi această a doua parte într-adevăr potrivită și complementară. Trebuie numai să se folosească seriozitatea necesară pentru acest lucru, să se țină deschiși ochii, urechile și inima, și, înainte de toate, să se renunțe la cerințele care au fost puse până acum drept condiții prestabilite pentru o căsătorie. Exact ceea ce este valabil astăzi *nu* ar trebui să existe. O căsătorie *sănătoasă* cere muncă în comun și aceleași țeluri înalte, acestea fiind la fel de necesare cum sunt mișcarea și aerul proaspăt pentru un corp sănătos. Cel care se bizuie pe confort și pe o lipsă de griji cât se poate de mare și încearcă să clădească traiul în comun pe această bază va culege, în final, numai ceva nesănătos, cu toate efectele sale secundare. De aceea, străduiți-vă, în sfârșit, să intrați în căsătorii care sunt încheiate în Cer. Atunci veți găsi fericirea!

Încheiat în Cer înseamnă predestinat unul celuilalt înainte de intrarea în viața pământească sau la intrarea în aceasta. Predestinarea constă însă doar în însușirile aduse cu sine, prin care cei doi se completează reciproc. Asemenea oameni sunt astfel sortiți unul celuilalt.

A fi sortit unul celuilalt se poate însă la fel de bine exprima și prin „a se potrivi unul cu celălalt”, așadar a se completa cu adevărat. În aceasta constă predestinarea.

„Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă!” Neînțelegerea acestor cuvinte ale lui Hristos a pricinuit deja multă nenorocire. Mulți și-au închipuit până acum că „ceea ce Dumnezeu a unit” s-ar referi la căsătorie. La drept vorbind, aceasta nu a avut până acum nicio legătură cu sensul cuvintelor. Ceea ce Dumnezeu unește este o legătură în care sunt îndeplinite condițiile necesare unei armonii depline, și care este astfel încheiată în Cer. Lucrurile nu se schimbă cu nimic dacă a fost acordată sau nu permisiunea statului și a bisericii pentru aceasta.

Bineînțeles că este necesară și integrarea în ordinea statală. Dacă în cazul unei legături astfel încheiate se celebrează apoi o cununie care are loc potrivit cultului religios respectiv și cu evlavia corespunzătoare, atunci este cu totul natural ca, prin starea interioară a celor doi, această legătură să primească o confirmare mult mai înaltă, care aduce perechii adevărata binecuvântare spirituală, veritabilă și puternică. O asemenea căsătorie este atunci într-adevăr unită *de către și în fața* lui Dumnezeu și încheiată în Cer.

Acum urmează avertizarea: „...omul să nu despartă!” Cât de mult a fost micșorat și sensul înalt al *acestor* cuvinte! Totuși, adevărul răzbate atât de clar din ele! Oriunde se găsește o legătură care este încheiată în Cer, adică acolo unde doi oameni se completează atât de bine, încât se naște un acord deplin și armonios, acolo să nu încerce o a treia persoană să provoace despărțirea. Nici pentru a aduce dezacord, nici pentru a face imposibilă o unire, nici pentru a cauza o despărțire, indiferent ce este, o asemenea faptă ar fi un păcat. Ar fi o nedreptate care, în efectul ei reciproc, trebuie să se lege strâns de autorul ei, deoarece doi oameni sunt afectați în același timp de acest lucru și, odată cu ei, și binecuvântarea care s-ar fi răspândit, prin fericirea lor, în Lumea Material-Densă și în cea Material-Fină. În aceste cuvinte se află un adevăr simplu, care este evident tuturor. Avertizarea este menită să protejeze numai legăturile care sunt încheiate în Cer, prin condițiile menționate deja mai înainte, și care sunt îndeplinite prin însușirile sufletești aduse cu sine, care se completează reciproc.

În asemenea legături să nu se amestece nimeni, nici chiar părinții! Celor doi parteneri nu le va trece niciodată prin minte să dorească să se despartă. Armonia Divină, care este pusă la bază prin însușirile lor sufletești comune, nu ar permite apariția unui astfel de gând. Fericirea lor și trăinicia căsătoriei sunt astfel garantate încă de la bun început. Dacă unul dintre soți propune divorțul, atunci acesta oferă astfel cea mai bună dovadă că armonia necesară *nu* stă la baza căsătoriei, prin urmare ea nici nu putea fi încheiată în Cer. Într-un asemenea

caz, căsătoria ar trebui neapărat desfăcută, pentru înălțarea conștiinței de sine morale a celor doi soți, care trăiesc pe o asemenea treaptă nesănătoasă. Astfel de căsătorii greșite reprezintă acum marea majoritate. Această stare rea vine, în principal, din regresul moral al omenirii, cât și din slăvirea predominantă a intelectului.

Despărțirea celor pe care Dumnezeu i-a unit nu se referă numai la căsătorie, ci și la apropierea premergătoare a două suflete care, prin însușirile ce se completează, nu pot dezvolta decât armonie, deci sunt predestinate unul celuilalt. Dacă o asemenea legătură este apoi împlinită, iar un al treilea încearcă să se amestece prin defăimare sau prin mijloacele similare cunoscute, atunci această intenție este deja adulter comis!

Sensul cuvintelor „Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă!” este atât de simplu și de clar, încât este greu de înțeles cum a putut apărea o interpretare eronată a lor. Acest lucru a fost posibil doar prin separarea greșită a Lumii Spirituale de Lumea pământească, fapt prin care s-a putut impune interpretarea limitată a intelectului, care nu a produs niciodată valori reale.

Din Spiritual au fost date aceste cuvinte, de aceea numai în spiritual își pot găsi ele adevărata explicație!

Dreptul copilului asupra părinților.

Mulți copii trăiesc într-o amăgire nefastă cu privire la părinții lor, amăgire care va deveni pentru ei cea mai mare daună. Ei cred că părinților le revine responsabilitatea existenței lor pe Pământ. Deseori auzim remarci precum: „Bineînțeles că părinții mei trebuie să aibă grijă de mine, doar ei m-au adus pe Lume. Nu este vina mea că sunt aici.”

Nici nu se poate spune ceva mai necugetat. Fiecare om se află pe acest Pământ în urma propriei sale rugăminți sau a propriei sale vinovății! Părinții oferă doar posibilitatea pentru incarnare, nimic altceva. Și fiecare suflet incarnat trebuie să fie recunoscător că i s-a oferit această posibilitate!

Sufletul unui copil nu este nimic altceva decât *oaspete* la părinții lui. Singur acest fapt explică suficient de ce, în realitate, un copil nu poate revendica niciun fel de drepturi față de părinți! Drepturi spirituale el nu are asupra părinților! Drepturile pământești însă au rezultat numai din ordinea socială, strict pământească, pe care o prevede statul pentru ca el însuși să nu fie nevoit să preia niciun fel de obligații.

Spiritual, copilul este o personalitate completă în sine! În afară de corpul pământesc, ce îi este necesar ca unealtă pentru activitatea pe acest Pământ material-dens, el nu a primit nimic de la părinți. Așadar, numai un adăpost pe care îl poate folosi sufletul deja independent.

Însă prin procreare, părinții își iau angajamentul de a îngriji adăpostul astfel format și de a-l întreține până când sufletul care l-a luat în posesie este capabil să preia el însuși întreținerea acestuia. Dezvoltarea naturală a corpului va indica momentul potrivit pentru acest lucru. Ceea ce părinții fac în plus este un adevărat dar din partea lor.

De aceea, copiii ar trebui, în sfârșit, să înceteze să se bazeze pe părinți, și mai bine s-ar gândi să stea cât mai repede posibil pe propriile lor picioare. Indiferent dacă ei activează în casa părintească sau în afara acesteia. Ei au nevoie de o ocupație, însă trebuie să fie o activitate care nu constă numai în plăceri și în împlinirea așa-numitelor îndatoriri sociale, ci trebuie să fie o muncă reală și folositoare, astfel încât în cazul în care copilul nu ar mai face această muncă, ea ar trebui făcută de o altă persoană special angajată în acest scop. Numai așa se poate vorbi despre o existență folositoare pe Pământ, care atrage după sine maturizarea spiritului! Dacă un copil, indiferent dacă este de sex bărbătesc sau femeiesc, îndeplinește o asemenea sarcină în casa părintească, atunci el ar trebui să primească de la părinți *aceeași* plată care ar fi datorată unei persoane străine angajate pentru acest lucru. Cu alte cuvinte, copilul trebuie respectat și tratat în îndeplinirea datoriei sale ca un om complet independent. Dacă între părinți și copii există legături speciale de iubire, încredere și prietenie, este cu atât mai frumos pentru ambele părți, deoarece atunci este o legătură benevolă, născută din convingere interioară și, de aceea, cu atât mai valoroasă! Atunci legătura este veritabilă și se va menține și în Lumea de Dincolo, spre promovarea și bucuria reciprocă. Însă de îndată ce se depășește o anumită limită de vârstă a copiilor, constrângerile și obiceiurile familiale sunt nesănătoase și primejdioase.

Nu există, firește, nici așa-numitele drepturi de rudenie, pe care se bazează adesea mai ales mătușile, unchii, verișoarele și verii și toți cei care mai încearcă, în general, să se considere rude. Tocmai aceste drepturi de rudenie sunt un abuz condamnat, care trebuie întotdeauna să dezguste un om stăpân pe sine.

Din păcate, acest lucru a devenit obișnuință prin tradiții, astfel încât de obicei omul nici nu mai încearcă să gândească altfel și se supune în tăcere, chiar dacă o face cu aversiune. Însă celui care îndrăznește să facă o dată micul pas și să reflecteze liber asupra acestui lucru, toate acestea i se vor

părea din adâncul sufletului atât de ridicole și de respingătoare, încât se va întoarce indignat de la astfel de pretenții închipuite.

Asemenea lucruri nenaturale trebuie înlăturate o dată pentru totdeauna! De îndată ce un neam omenesc nou și sănătos se va fi trezit, astfel de abuzuri nu vor mai fi, în orice caz, tolerate, pentru că ele sunt împotriva oricărei judecăți sănătoase. Din asemenea deformări artificiale ale vieții naturale nici nu ar putea lua naștere vreodată ceva într-adevăr măreț, deoarece prin aceasta oamenii rămân mult prea lipsiți de libertate. În aceste lucruri aparent fără importanță se află o enormă încătușare. *Aici* trebuie să înceapă libertatea, fiecare om în parte trebuie să se rupă de aceste obiceiuri nedemne! Adevărata libertate constă numai în *recunoașterea* corectă a îndatoririi, care rămâne legată de *îndeplinirea* ei benevolă! Doar îndeplinirea îndatoririi dă *drepturi*! Acest lucru se referă și la copii, care nu pot avea alte drepturi decât acelea care li se cuvin din îndeplinirea fidelă a acestei îndatoriri.—

Pe de altă parte însă, pentru toți părinții există o serie întregă de îndatoriri stricte, care nu au nicio legătură cu drepturile copiilor.

Fiecare adult trebuie să fie conștient de ceea ce presupune, de fapt, procrearea. Neseriozitatea de până acum în această privință, nechibzuința și, de asemenea, părerile greșite s-au răzbunat dezastruos.

Înțelegeți în sfârșit că în cea mai apropiată Lume de Dincolo un număr mare de suflete stau deja pregătite în așteptarea unei posibilități de a se reîncarna pe Pământ! Acestea sunt, de cele mai multe ori, suflete omenești care, ținute de fire karmice, caută o oarecare răscumpărare într-o nouă viață pe Pământ.

De îndată ce li se oferă o posibilitate pentru aceasta, ele se prind de locurile unde a avut loc un act de procreare, pentru a aștepta momentul în care maturitatea noului corp omenesc le va putea oferi un adăpost. În timpul acestei perioade de așteptare se țes fire material-fine de la tânărul corp la suflet,

care se ține cu încăpățănare în imediata apropiere a viitoarei mame, și invers, iar la un anumit moment în timpul sarcinii firele servesc drept punte care îi permite sufletului străin din Lumea de Dincolo să intre în tânărul corp, pe care îl ia în posesie imediat. Astfel se instalează un oaspete străin care, prin karma lui, le poate provoca multe supărări educatorilor săi! Un oaspete străin! Ce gând neplăcut! Omul ar trebui totuși să țină mereu seama de acest fapt și să nu uite niciodată că și el poate decide în ce privește alegerea din rândul sufletelor care așteaptă, dacă nu-și irosește iresponsabil timpul pentru acest lucru. Incarnarea este, desigur, supusă Legii Atracției Speciilor de Același Fel. Totuși, nu este neapărat necesar ca specia de același fel a unuia dintre părinți să servească drept pol, ci uneori poate fi cea a unei persoane oarecare ce se află foarte des în apropierea viitoarei mame. Câtă nenorocire poate fi înlăturată, de îndată ce oamenii cunosc în mod corect întregul proces și se ocupă conștient de acesta! Însă în loc să facă aceasta, viitorii părinți își pierd timpul în frivolități, frecventează jocuri de societate și merg la dans, dau petreceri și nu se preocupă prea mult de evenimentul important care se pregătește în această perioadă și care mai târziu le va influența puternic întreaga viață.

Conștient, prin rugăciune, la baza căreia stă întotdeauna dorința fierbinte, ei ar trebui să dirijeze multe lucruri, să atenueze răul, să întărească binele. Astfel, oaspetele străin care își face intrarea la ei drept copil va rămâne *binevenit în orice privință!* Se trăncănește mult despre educația prenatală, cu obișnuita înțelegere parțială sau cu înțelegerea greșită a unor efecte care se fac remarcate în exterior.

Însă așa cum se întâmplă adesea, și aici concluzia trasă de oameni din observații este greșită. Nu există nicio posibilitate de educație prenatală, dar, în schimb, există posibilitatea necondiționată de *influențare a atracției*, dacă se întâmplă la timpul potrivit și cu seriozitatea cuvenită! Aceasta este o diferență ale cărei urmări se extind mai departe decât ar putea vreodată să o facă educația prenatală.

Cel care s-a lămurit acum cu privire la aceste lucruri și, cu toate acestea, se angajează necugetat și ușuratic într-o asemenea legătură, nu merită nimic altceva decât ca în cercul lui să pătrundă un spirit omenesc ce îi poate aduce astfel numai neliniște și poate chiar rău.

Pentru un om liber spiritual procrearea nu trebuie să fie altceva decât manifestarea dorinței de a primi în familie, ca oaspete de durată, un spirit omenesc străin, de a-i da posibilitatea să-și răscumpere karma și să se maturizeze pe Pământ. Numai acolo ar trebui să urmeze ocazia pentru procreare, unde dorința fierbinte *de a atinge acest țel* există la cei doi soți. Analizați-i pe părinți și pe copii pornind doar de la aceste fapte, și atunci multe lucruri se vor schimba de la sine. Tratamentul reciproc, educația, toate primesc alte baze, mai serioase față de cum se obișnuia până acum în numeroase familii. Vor fi mai multă considerație și mai mult respect, reciproce. Conștiința independenței și aspirația spre responsabilitate se vor face simțite, aducând drept urmare înălțarea socială firească a poporului. Iar copiii vor înceta curând să dorească să-și aroge drepturi care nu au existat niciodată.—

Rugăciunea.

Dacă se vorbește despre rugăciune, este de la sine înțeles faptul că aceste cuvinte sunt adresate numai celor care se ocupă cu rugăciunea. Cel care nu simte în el imboldul să se roage poate, liniștit, să renunțe la acest lucru, deoarece gândurile sau cuvintele sale s-ar dizolva inevitabil în neant. Dacă o rugăciune nu este resimțită printr-o intuiție profundă, ea nu are nicio valoare și, de aceea, nu ar putea avea niciun efect. Clipa în care izbucnește sentimentul de grațitudine, cu ocazia unei mari bucurii, precum și resimțirea intuitivă a celei mai profunde dureri provocate de suferință sunt cele mai bune baze pentru a adresa o rugăciune care să poată avea un efect. Omul este pătruns în asemenea clipe de o anumită intuiție, care domină tot restul din el. Prin aceasta este posibil ca dorința principală a rugăciunii, fie o mulțumire, fie o rugămintă, să primească forță netulburată.

În general, oamenii își fac adesea o imagine greșită în legătură cu felul în care ia naștere o rugăciune, cu acțiunea ei și cu modul în care se dezvoltă ulterior. Nu orice rugăciune pătrunde până la Cel Mai Înalt Stăpân al Lumilor. Dimpotrivă, este o excepție foarte rară ca o rugăciune să poată cu adevărat să ajungă până la treptele Tronului. Și aici forța de atracție a speciei de același fel, ca lege de bază, joacă rolul cel mai important.

O rugăciune născută dintr-o voință sinceră și dintr-o intuiție profundă, atrăgând speciile de același fel și fiind atrasă de acestea, intră în legătură cu un centru de acumulare de forță de acea specie de care este impregnat conținutul principal al rugăciunii. Centrele de acumulare de forță pot fi numite la fel de bine secțiuni de sferă sau altfel, în fond va fi vorba

întotdeauna despre același lucru. Efectul reciproc aduce înapoi acel lucru care a fost dorința principală a rugăciunii. Fie că este vorba de calm, forță, destindere, proiecte concepute pe neașteptate, soluția la probleme dificile sau alte lucruri. Ceva bun va rezulta întotdeauna din aceasta, fie și numai sporirea propriei liniști interioare și reculegerea, care, la rândul lor, vă conduc către o soluție, către o salvare.

Este, de asemenea, posibil ca aceste rugăciuni trimise, intensificate în puterea lor prin efectul reciproc al centrelor de acumulare de forță de aceeași specie, să găsească un drum material-fin spre oameni care, impulsionați în acest mod, să aducă într-un fel oarecare ajutor și astfel împlinirea rugăciunii. Toate aceste procese sunt ușor de înțeles dacă se acordă atenție vieții material-fine. Și aici găsim din nou dreptatea care stă în faptul că, în cazul rugăciunii, starea sufletească a celui care se roagă va rămâne întotdeauna decisivă și, în funcție de profunzimea sa, va determina forța, așadar vitalitatea și eficacitatea rugăciunii.

În marile evenimente material-fine ale Universului fiecare specie de intuiție își găsește specia sa de același fel corespunzătoare, astfel încât ea nu numai că nu ar putea fi atrasă de altele, ci ar fi chiar respinsă. Numai atunci când intervine o specie de același fel are loc o legătură și astfel o consolidare. O rugăciune care conține intuiții diverse, ce poartă în ele, în ciuda diversității, o forță de mare intensitate, datorată reculegerii profunde a celui care se roagă, va atrage astfel lucruri diferite și va aduce înapoi lucruri diferite, în efect reciproc. Dacă în aceasta se poate afla atunci o împlinire, depinde în întregime de specia părților individuale, care își pot produce efectul promovându-se sau frânându-se reciproc. Însă, în orice caz, este mai bine ca la o rugăciune să se trimită numai *un singur* gând prin intuiție, ca să nu poată apărea nicio confuzie.

Hristos nu a vrut ca rugăciunea „Tatăl Nostru” să fie rostită în întregime, de la un capăt la celălalt, ci El a rezumat în ea tot *ceea ce* omul cu voință sinceră poate cere în primul rând cu certitudinea că se va împlini.

Aceste rugăminți conțin baza pentru *tot* ce îi este necesar omului pentru bunăstarea lui fizică și pentru înălțarea lui spirituală. Ele oferă însă chiar mai mult! Rugămințile indică, în același timp, *liniile directe* pentru aspirațiile pe care omul trebuie să le urmeze în viața sa pe Pământ. Alcătuirea rugăminților este o capodoperă în sine. Singură rugăciunea „Tatăl Nostru” poate fi *totul* pentru omul care caută, dacă el se adâncește în aceasta și o înțelege corect. El nici nu ar mai avea nevoie de altceva în afară de „Tatăl Nostru”. Această rugăciune îi arată întreaga Evanghelie în formă rezumată. Pentru cel care știe să o trăiască într-adevăr, ea este cheia Înălțimilor Luminoase. Poate fi pentru fiecare în același timp *toiag* și *făclie* pentru progres și înălțare! Atât de mult conține ea!*

Chiar această bogăție arată scopul propriu-zis al rugăciunii „Tatăl Nostru”. *Iisus* a dat omenirii, prin „Tatăl Nostru”, *cheia Împărăției lui Dumnezeu! Esența Mesajului Său!* Însă El nu a intenționat ca ea să fie spusă mecanic.

Omul nu trebuie decât să fie atent atunci când se roagă, și va recunoaște de la sine cât de mult este distras și cum este slăbită profunzimea intuiției sale prin faptul că a urmărit succesiunea rugăminților individuale, chiar dacă acestea îi sunt atât de cunoscute.

Dacă trece astfel de la o rugămintă la alta, este imposibil pentru el să aibă ardoarea și fervoarea necesare unei rugăciuni sincere! Dar *Iisus* a făcut în felul Său ca totul să-i fie ușor omenirii. Expresia corectă este „ușor ca o joacă de copii”. El a atras atenția în mod special: „Deveniți precum copiii!” Așadar, gândind la fel de simplu și fără a căuta dificultățile. El nu ar fi așteptat niciodată de la omenire un astfel de lucru imposibil precum o cere rostirea cu adevărat aprofundată a rugăciunii „Tatăl Nostru”. Acest lucru trebuie să aducă omenirii convingerea că *Iisus* a dorit altceva cu aceasta, ceva mai mareț. El a dat cheia Împărăției lui Dumnezeu, nu o simplă rugăciune!

Diversitatea subiectelor unei rugăciuni o va slăbi întotdeauna pe aceasta. Un copil nu vine niciodată cu șapte

*) Conferința 28: Tatăl Nostru

rugăminți deodată la tatăl său, ci numai cu aceea pe care o are chiar atunci pe suflet, fie o durere, fie o dorință.

Așa ar trebui și omul, în nevoie, să se apropie de Dumnezeuul său, rugându-se numai pentru ceea ce îl apasă. Și, în majoritatea cazurilor, va fi de fiecare dată numai *o singură* problemă deosebită, nu mai multe. De asemenea, omul nu ar trebui să se roage pentru ceva ce nu îl apasă în clipa aceea. Întrucât o asemenea rugămintă nu poate fi resimțită intuitiv destul de viu în interior, ea devine o formă goală și slăbește în mod firesc o altă rugămintă, poate cu adevărat necesară.

De aceea, omul ar trebui să se roage numai pentru ceea ce este cu adevărat necesar! Să evite formele goale, care se risipesc și care, cu timpul, cultivă fățărnicia!

Rugăciunea pretinde seriozitatea cea mai profundă. Omul să se roage în liniște și puritate, pentru ca, prin liniște, forța intuiției să crească, iar prin puritate să obțină acea ușurință luminoasă care este capabilă să poarte rugăciunea spre Înălțimile a tot ceea ce este luminos și pur. Atunci va veni și acea împlinire care îi folosește cel mai mult celui ce se roagă și care îl duce cu adevărat înainte, în întreaga lui existență!

Forța unei rugăciuni *nu* este capabilă să o lanseze în sus ori să o împingă în sus, ci *numai puritatea*, cu ușurința ei corespunzătoare, poate face acest lucru. Orice om poate atinge puritatea în rugăciune, chiar dacă nu în toate rugăciunile sale, de îndată ce imboldul de a se ruga devine viu în el. Pentru aceasta nu este necesar ca el să-și fi limpezit deja întreaga viață. Acest lucru nu îl poate opri ca, cel puțin temporar, în rugăciune, să se înalțe câteva secunde în puritatea intuiției sale.

Însă nu numai liniștea deplină și reculegerea profundă posibilă prin aceasta dau forță rugăciunii, ci și orice manifestare sufletească puternică, precum teama, grija sau bucuria.

Aceasta nu înseamnă că împlinirea unei rugăciuni corespunde întotdeauna neapărat ideilor și dorințelor *pământești* și că este în armonie cu ele. Împlinirea vede, cu

intenții bune, mult mai departe decât acestea și conduce *întregul* spre bine, nu clipa pământească! De aceea, adesea o aparentă neîmplinire va fi recunoscută mai târziu ca fiind singura împlinire corectă și cea mai bună, iar omul va fi fericit că lucrurile nu au mers potrivit dorinței sale de moment.

Acum, despre rugăciunea de mijlocire! Cititorul se întreabă adesea cum poate găsi efectul reciproc al unei rugăciuni de mijlocire, așadar al rugăciunii altuia, drumul spre un om care nu s-a rugat el însuși, deoarece retroacțiunea ar trebui să se reverse înapoi, spre cel care a făcut rugăciunea, pe drumul croit de el.

Nici aici nu există vreo deviere de la Legile ferm stabilite. Un om care se roagă pentru altcineva se gândește în timpul rugăciunii atât de intens la cel pentru care se roagă, încât, prin aceasta, dorințele sale sunt mai întâi *ancorate* sau înnodate strâns de cealaltă persoană, iar apoi, de acolo, încep drumul lor în sus, deci se pot întoarce și la acea persoană pentru care dorințele puternice ale celui care se roagă au devenit oricum deja vii și o înconjoară. Însă trebuie să pornim neapărat de la ipoteza că terenul din persoana pentru care se face rugăciunea este, de asemenea, capabil să primească, și, prin specia sa de același fel, este adecvat pentru o ancorare și nu pune obstacole în calea acesteia.

Dacă terenul nu este pregătit, deci este nedemn, atunci în alunecarea rugăciunii se găsește din nou doar dreptatea minunată a Legilor Divine, care nu pot permite ca pe un teren complet neroditor să vină din afară ajutor printr-o altă persoană. Această ricoșare sau alunecare a ancorei voite a rugăciunii de mijlocire de pe persoana căreia îi era destinată, nedemnă prin starea sa interioară, atrage imposibilitatea de a i se aduce un ajutor. Și aici, în această activitate automată și naturală, se găsește, din nou, atâta perfecțiune, încât omul stă minunându-se în fața împărțirii complete și drepte a roadelor a ceea ce fiecare a semănat el însuși, după propria sa voință!

Dacă acest lucru nu s-ar întâmpla într-o manieră atât de inflexibilă, în angrenajul Creației s-ar produce o lacună care ar

admite posibilități de nedreptate în legătură cu astfel de persoane nedemne, care nu pot avea mijlocitori, deși mijlocitorii au apărut tocmai în virtutea efectului reciproc al prieteniiilor acordate anterior sau a unor lucruri similare.

Rugăciunile de mijlocire făcute de oameni care nu au un impuls interior propriu și necondiționat al adevăratei intuiții nu au niciun fel de valoare și nici succes. Ele sunt doar pleavă goală.

Dar mai există și un alt efect al rugăciunii autentice de mijlocire. Acela de a servi drept ghid! Rugăciunea se înalță direct în sus și atrage atenția asupra celui care are nevoie de ajutor. Dacă un mesager spiritual este trimis să dea ajutor pe baza acestui drum indicat, atunci posibilitatea de a ajuta este supusă aceluiași legi de a fi demn sau nedemn, adică de a fi capabil să primească sau de a respinge. Dacă cel care are nevoie de ajutor este orientat în interiorul lui spre întuneric, atunci mesagerul care vrea să-l ajute drept răspuns la rugăciunea de mijlocire nu poate intra în legătură cu el, nu îl poate influența și trebuie să se întoarcă fără să fi realizat ceva. Prin urmare, rugăciunea de mijlocire nu a putut fi împlinită, pentru că Legile vii nu au permis acest lucru. Dacă există însă terenul potrivit pentru aceasta, atunci o rugăciune sinceră de mijlocire are o valoare inestimabilă! Fie aduce ajutor, chiar dacă cel care trebuie ajutat nu știe nimic despre acest lucru, fie se unește cu rugăciunea celui aflat în nevoie și îi dă astfel acesteia un mare supliment de forță.

Tatăl Nostru.

Există foarte puțini oameni care încearcă să conștientizeze ce vor, de fapt, atunci când rostesc rugăciunea „Tatăl Nostru”. Și mai puțini sunt cei care știu cu adevărat care este *sensul* frazelor pe care le recită. A recita este, într-adevăr, singura denumire exactă a procesului pe care omul îl numește, în acest caz, a se ruga.

Cel care se examinează fără menajamente *trebuie* să admită acest lucru, altfel dă dovadă că își petrece întreaga viață în același mod... superficial și că nu este capabil de un gând profund și nici nu a fost vreodată. Câți nu sunt pe acest Pământ dintre aceia care se iau pe ei înșiși foarte în serios, dar care nici cu cea mai bună voință nu pot fi luați în serios de alții?

Tocmai începutul acestei rugăciuni a fost dintotdeauna interpretat greșit, și încă în moduri diferite. Oamenii care se străduiesc să o spună cu seriozitate, adică cei care pun în ea o voință bună, simt cum urcă în ei, după aceste prime cuvinte sau în timpul rostirii lor, un anumit sentiment de siguranță, de liniște sufletească! Iar acest sentiment mai predomină în ei doar câteva secunde după ce au spus rugăciunea.

Aceasta explică două lucruri: în primul rând, faptul că cel care se roagă își poate păstra seriozitatea numai pentru primele cuvinte, care declanșează acest sentiment în el și, în al doilea rând, faptul că exact declanșarea acestui sentiment dovedește cât de departe este el de a înțelege ceea ce spune cu aceste cuvinte!

El își arată clar incapacitatea de a menține o gândire mai profundă și, de asemenea, superficialitatea, căci altfel, la cuvintele următoare ar trebui să apară imediat un *alt*

sentiment, corespunzător conținutului schimbat al cuvintelor, de îndată ce acestea devin cu adevărat vii în el.

Așadar, în el rămâne numai ceea ce au trezit primele cuvinte. Dar dacă el ar înțelege sensul corect și adevărata semnificație a cuvintelor, atunci acestea ar trebui să declanșeze în el o intuiție cu totul diferită de cea a unei plăcute siguranțe.

Oamenii aroganți au mers, la rândul lor, până într-acolo încât au văzut în cuvântul „Tată” confirmarea faptului că ei descind direct din Dumnezeu și că, în felul acesta, printr-o dezvoltare corectă, vor deveni, în final, ei înșiși divini și chiar poartă de pe acum ceva divin în ei. Și astfel există încă multe erori în rândul oamenilor în legătură cu această frază. Însă majoritatea oamenilor o consideră ca fiind forma de *adresare* în rugăciune, invocația! Astfel, ei nu au nevoie să reflecteze prea mult. Și, prin urmare, ea este, de asemenea, rostită mașinal, cu toate că tocmai în invocarea lui Dumnezeu ar trebui să se afle întreaga ardoare de care poate deveni capabil un suflet omenesc.

Însă această primă frază nu este menită să fie și să spună nimic din toate acestea, ci Fiul lui Dumnezeu a pus în același timp în alegerea cuvintelor explicația sau indicația despre *felul în care un suflet omenesc* trebuie să înceapă să se roage, despre *cum* are voie și trebuie să pășească el în fața Dumnezeului său, pentru a fi posibil ca rugăciunea lui să găsească împlinire. El spune ce dispoziție trebuie să aibă sufletul în acea clipă, în ce stare trebuie să fie intuiția sa pură atunci când vrea să-și depună rugămintea pe treptele Tronului lui Dumnezeu.

Astfel, întreaga rugăciune se împarte în trei. În prima parte, sufletul se aduce pe sine ca ofrandă și se dăruiește cu totul Dumnezeului său. Metaforic vorbind, el se deschide în fața lui Dumnezeu și, înainte de a veni cu o cerință, depune mărturie pentru propria sa capacitate pură de voință. Cu aceasta, Fiul lui Dumnezeu vrea să arate acea intuiție care trebuie să formeze baza unei apropieri de Dumnezeu! De aceea, cuvintele de la începutul rugăciunii sunt ca un jurământ măreț și sacru: „*Tatăl nostru Care ești în Ceruri!*” Țineți cont de faptul că rugăciunea nu este același lucru cu rugămintea! Altfel nu ar

exista nici rugăciunea de mulțumire, care nu conține nicio rugămintă. A te ruga nu înseamnă a cere. Astfel, rugăciunea „Tatăl Nostru” a fost până acum greșit înțeleasă, din cauza obiceiului prost al omului de a nu păși niciodată în fața lui Dumnezeu fără să aștepte în același timp ceva sau chiar să ceară ceva de la El; căci în faptul că așteaptă ceva se află deja pretenția. Și, într-adevăr, omul așteaptă *întotdeauna* ceva atunci când se roagă, el nu poate nega aceasta! Fie și numai, în general vorbind, sentimentul vag pe care îl poartă în el, de a primi cândva un loc în Cer. Omul nu cunoaște recunoștința plină de bucurie în savurarea fericită a existenței conștiente ce îi este acordată, participând la colaborarea din marea Creație pentru bunăstarea a ceea ce îl înconjoară, colaborare voită sau așteptată, pe bună dreptate, de Dumnezeu! El nu bănuiește că tocmai acest lucru și *numai* acesta conține propriul său bine veritabil și progresul său, înălțarea sa.

Însă pe o asemenea bază voită de Dumnezeu stă, în realitate, rugăciunea „Tatăl Nostru”! Fiul lui Dumnezeu nici nu ar fi putut să o formuleze în alt mod, El, Cel care a vrut numai binele oamenilor, bine care se găsește numai în respectarea și în împlinirea corectă a Voinței lui Dumnezeu!

Astfel, rugăciunea dată de El nu este nicidecum o rugăciune care conține o rugămintă, ci ea este un mare și atotcuprinzător legământ în care omul se pune la picioarele Dumnezeului său! Iisus a dat această rugăciune discipolilor Săi, care pe atunci erau pregătiți să trăiască în pura slăvire a lui Dumnezeu, să-L slujească pe Dumnezeu prin întreaga lor viață în Creație și, prin această slujire, să onoreze Voința Lui Sfântă!

Omul ar trebui să se gândească bine și temeinic dacă poate îndrăzni să folosească și să rostească această rugăciune și ar trebui să analizeze cu seriozitate în interiorul său dacă nu cumva prin folosirea ei încearcă să-L mintă pe Dumnezeul lui!

Frazele introductive avertizează destul de clar că fiecare trebuie să analizeze atent în interiorul său dacă el este cu adevărat așa cum rostește în rugăciune! Dacă poate îndrăzni apoi să meargă sincer înaintea Tronului lui Dumnezeu!

Dacă trăiți în voi primele trei propoziții ale poruncii, atunci ele vă vor conduce în fața treptelor Tronului lui Dumnezeu. Ele sunt calea într-acolo, dacă ajung să fie trăite într-un suflet! Nicio altă cale nu duce acolo. Aceasta însă cu siguranță! În cazul în care aceste propoziții nu sunt trăite, niciuna dintre rugămințile voastre nu poate ajunge acolo.

Ar trebui să fie un strigăt smerit și totuși plin de bucurie atunci când îndrăzniți să roștiți: „Tatăl nostru, Care ești în Ceruri!”

În această chemare se află sincera voastră asigurare solemnă: „Ție, o, Doamne, îți dăruiesc toate drepturile părintești asupra mea, și vreau să mă supun lor în umilință, ca un copil! Cu aceasta, eu recunosc, de asemenea, Atotînțelepciunea Ta, Dumnezeuul meu, în tot ceea ce aduce hotărârea Ta și Te rog să dispui de mine așa cum dispune un tată de copiii săi! Aici sunt, Doamne, să Te ascult și să mă supun Ție ca un copil!”

A doua frază: „*Sfințească-Se Numele Tău!*” Acesta este felul în care sufletul care se închină garantează că este serios în tot ceea ce îndrăznește să-I spună lui Dumnezeu, că toată intuiția lui se găsește în fiecare cuvânt și în fiecare gând și că nu abuzează, prin superficialitate, de Numele lui Dumnezeu! Deoarece Numele lui Dumnezeu îi este mult prea sfânt pentru a face aceasta! Gândiți-vă, voi, cei care vă rugați, ce făgăduiți astfel! Dacă vreți să fiți cu totul sinceri față de voi înșivă, atunci trebuie să recunoașteți că până acum tocmai cu acest lucru ați mințit voi, oamenii, în fața lui Dumnezeu, căci nu ați fost niciodată *atât* de serioși în rugăciune, așa cum Fiul lui Dumnezeu a pus drept *condiție* în aceste cuvinte!

Nici a treia frază: „*Vie Împărăția Ta!*” nu este o rugămintă, ci doar un alt legământ! O mărturie că sufletul omenesc este gata ca, prin el, totul pe Pământ să devină *asa* cum este în Împărăția lui Dumnezeu! De aceea cuvintele „*Vie Împărăția Ta!*” înseamnă: noi, oamenii, vrem să ajungem atât de departe aici, pe Pământ, încât Împărăția Ta perfectă să se poată întinde până aici! Terenul să fie pregătit de noi pentru ca totul

să trăiască numai în Voința Ta Sfântă, deci pentru ca totul să se împlinească în conformitate cu Legile Tale în Creație, pentru a fi *așa* cum este în Împărăția Ta, Împărăția Spirituală, unde se află spiritele maturizate care s-au eliberat de toată vina și de toată greutatea și care trăiesc numai slujind Voința lui Dumnezeu, pentru că doar în împlinirea necondiționată a Acesteia se naște binele, prin perfecțiunea ce se află în Ea. Este, prin urmare, asigurarea că sufletul omenesc vrea să devină *în așa fel* încât, prin el, și Pământul să devină o împărăție în care să se împlinească Voința lui Dumnezeu!

Această asigurare este întărită chiar mai mult prin propoziția următoare: „*Facă-se Voia Ta, precum în Cer, așa și pe Pământ!*” Aceasta nu este numai declarația sufletului omenesc că este dispus să se adapteze pe deplin Voinței Divine, ci aici se află și promisiunea de a se preocupa de împlinirea acestei Voințe, de a năzui cu tot zelul spre recunoașterea acestei Voințe. Această năzuință trebuie să precedă adaptarea la această Voință, căci atâta timp cât omul nu O cunoaște corect, el nici nu este capabil să se îndrepte către Ea cu intuiția sa, cu gândurile, vorbele și faptele sale! Ce nechibzuință îngrozitoare și vrednică de pedeapsă este acum pentru fiecare om să dea mereu și mereu aceste asigurări Dumnezeului său, în vreme ce, în realitate, el nu se preocupă nici pe departe de felul Voinței lui Dumnezeu, care se află ferm ancorată în Creație! Omul minte, așadar, cu fiecare cuvânt al rugăciunii, atunci când îndrăznește să o rostească! El stă astfel ca un fățarnic și ca un impostor în fața lui Dumnezeu! La păcatele lui vechi, el adaugă neîncetat păcate noi, iar în final se mai și simte demn de compătimit atunci când trebuie să se prăbușească material-fin în Lumea de Dincolo, sub această povară. El a avut deja *de trei ori* ocazia de a recunoaște cu adevărat Voința Divină! O dată prin Moise, care a fost inspirat* de Dumnezeu, a doua oară prin Însuși Iisus, Fiul lui Dumnezeu, Care, ca atare, purta în Sine Adevărul, și acum, a treia și *ultima oară*, în Mesajul Graalului, care este din nou extras din Izvorul Adevărului.—

*) Luminat

Abia atunci când aceste fraze sunt îndeplinite cu adevărat de către un suflet omenesc, drept condiție preliminară, el poate spune mai departe:

„*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi!*” Este același lucru cu a spune: „Atunci când voi fi împlinit ceea ce am promis să fiu, lasă Binecuvântarea Ta să coboare peste munca mea pământească, pentru ca eu, ocupându-mă de necesitățile mele material-dense, să îmi păstrez întotdeauna timp pentru a putea trăi conform Voinței Tale!”

„*Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri!*” În aceasta se află cunoașterea efectului reciproc incoruptibil și drept al Legilor Spirituale care exprimă Voința lui Dumnezeu. În același timp, se găsește și exprimarea asigurării în legătură cu încrederea deplină în Aceasta, căci rugămintea pentru iertare, adică răscumpărarea unei vine, se întemeiază *în mod condiționat* pe împlinirea *anterioară* de către sufletul omenesc a iertării proprii a tuturor lucrurilor greșite pe care i le-au pricinuit semenii săi. Însă cel care este capabil *de acest lucru*, cel care le-a iertat deja totul semenilor săi, acela este *atât* de purificat în interiorul său, încât el însuși nu va face niciodată ceva greșit *în mod intenționat!* Cu aceasta, el este, de asemenea, liber și de toată vina în fața lui Dumnezeu, deoarece acolo este considerat a fi greșit doar ceea ce este făcut *cu intenție răuvoitoare*. Numai prin aceasta devine ceva greșit. Aici se află marea deosebire față de toate legile omenești și concepțiile pământești existente în prezent.

Astfel, și la baza acestei fraze se găsește din nou o promisiune față de Dumnezeu a fiecărui suflet ce aspiră către Lumină, mărturia voinței sale adevărate, prin a cărei împlinire el speră să primească forță prin adâncire în rugăciune și prin faptul că se clarifică în legătură cu el însuși, forță de care, printr-o stare interioară corectă, va avea, de asemenea, parte în conformitate cu Legea Efectului Reciproc.

„*Și nu ne duce pe noi în ispită!*” Este o concepție greșită atunci când omul vrea să citească în aceste cuvinte că ar fi ispitit de

Dumnezeu. Dumnezeu nu ispitește pe nimeni! În acest caz este vorba numai de o transmitere îndoielnică, ce a ales în mod nefericit cuvântul „ispită”. În sensul său corect, el intră în categoria noțiunilor de rătăcire, pierdere a drumului, adică de a merge greșit pe drumul către Lumină, de a-l căuta în mod greșit. Aceasta înseamnă: „Nu ne lăsa să apucăm pe căi greșite, să căutăm greșit, nu ne lăsa să risipim timpul! Să-l pierdem cu nimicuri, să-l irosim! Ci împiedică-ne *cu forța*, dacă este necesar, de la acest lucru, chiar dacă o asemenea necesitate trebuie să ne lovească sub formă de suferință și necaz.” Omul trebuie să recunoască acest sens și din propoziția subordonată următoare, care, potrivit conținutului său, face parte din aceasta în mod direct: „*Ci ne mântuiește de rău!*” Acest „ci” arată destul de clar conexiunea. Sensul este identic cu: „Lasă-ne să recunoaștem răul cu orice preț, chiar și cu prețul suferinței! Fă-ne capabili de acest lucru prin ale Tale efecte reciproce, ori de câte ori greșim.” În recunoaștere se află, de asemenea, eliberarea pentru oricine are voință bună în acest scop!

Cu aceasta se încheie partea a doua, dialogul cu Dumnezeu. Partea a treia formează încheierea: „*Căci a Ta este Împărăția și Puterea și Slava, în veci! Amin!*”

Ca o mărturisire jubilândă de a se simți protejat în Atotputerea lui Dumnezeu, odată cu împlinirea a tot ceea ce sufletul depune ca făgăduință la Picioarele Sale, în rugăciune!—

Prin urmare, această rugăciune dată de Fiul lui Dumnezeu are două părți. Introducerea, cu apropierea de sine, și dialogul. Luther a adăugat la sfârșit mărturisirea plină de bucurie a recunoașterii ajutorului din tot ceea ce conține dialogul, a primirii forței pentru împlinirea a ceea ce sufletul a făgăduit Dumnezeului său. Iar împlinirea *trebuie* să poarte atunci sufletul în Împărăția lui Dumnezeu, tărâmul bucuriei eterne și al Luminii! Astfel, rugăciunea „Tatăl Nostru” devine, dacă este trăită cu adevărat, sprijinul și toiagul pentru înălțarea în Împărăția Spirituală!

Omul să nu uite că într-o rugăciune trebuie, de fapt, să caute numai forța pentru a putea *realiza el însuși* ceea ce el cere! Astfel trebuie să se roage el! Și așa și este menită rugăciunea pe care Fiul lui Dumnezeu a dat-o discipolilor Săi!

Slăvirea lui Dumnezeu.

Se poate spune fără grijă că omul nu a înțeles încă și cu atât mai puțin a practicat slăvirea lui Dumnezeu, neapărat necesară pentru el. Observați o dată cum a fost practică această slăvire a lui Dumnezeu până astăzi! Omul nu știe decât să roage sau, mai bine zis, să cerșească! Numai din când în când se mai întâmplă să fie înălțate rugăciuni de recunoștință care se revarsă cu adevărat din inimă. Acest lucru este însă o mare excepție și se întâmplă doar atunci și acolo unde un om primește *pe neașteptate* un dar cu totul deosebit sau este salvat *subit* dintr-un mare pericol. Partea neașteptată și cea subită îi sunt necesare pentru a se avânta într-o rugăciune de mulțumire. Chiar și cele mai mărețe lucruri îi pot cădea nemeritat în poală, dar lui nu-i va trece niciodată, sau îi va trece doar foarte rar prin minte să mulțumească atunci când totul decurge într-un mod liniștit și normal. Dacă lui și tuturor celor pe care îi iubește le este dăruită mereu sănătate într-un mod generos și dacă el nu are deloc griji pământești, abia dacă va face efortul să rostească o rugăciune serioasă de mulțumire. Pentru a trezi un sentiment mai puternic în interiorul său, omul are, din păcate, nevoie de un șoc cu totul *deosebit*. Când îi merge bine, el nu se va mobiliza niciodată de bunăvoie pentru așa ceva. Poate că din când în când vorbește despre acest lucru sau chiar merge la biserică pentru a murmura o rugăciune de mulțumire cu această ocazie, dar lui nu îi trece prin cap să o facă din tot sufletul nici măcar pentru un singur minut. Numai când îl lovește un necaz real, *atunci* își amintește el foarte repede că există Cineva care este capabil să-l *ajute*. Teama îl îmboldește să bâiguie, în sfârșit, o rugăciune! Iar aceasta rămâne chiar și atunci numai o rugămintă, nu slăvire.

Așa este omul care, pe deasupra, se crede *bun*, care se numește credincios! Și aceștia sunt puțini pe Pământ! Excepții demne de elogii!

Reprezentați-vă acum jalnica imagine! Cum vi se pare aceasta vouă, oamenilor, la o examinare atentă? Cât de deplorabil stă un astfel de om în fața Dumnezeului său! Dar, din păcate, aceasta este realitatea! Puteți să vă eschivați cum doriți, acestea sunt faptele, de îndată ce vă străduiți să cercetați temeinic problema, lăsând la o parte orice înfrumusețare. Acest lucru trebuie să vă producă o anumită neliniște, pentru că nici rugămintea și nici mulțumirea nu au legătură cu slăvirea.

Slăvire înseamnă *venerare*! Însă pe aceasta nu o găsiți astăzi nicăieri pe acest Pământ! Observați sărbătorile sau festivitățile care ar trebui date în onoarea lui Dumnezeu și în care, în mod excepțional, sunt lăsate la o parte rugămințile și cerșitul. Cum sunt oratoriile*. Observați-i pe cântăreții care cântă pentru a-L slăvi pe Dumnezeu! Observați-i atunci când se pregătesc pentru acest lucru în sală sau în biserică. Toți vor să interpreteze astfel încât să placă *oamenilor*. Cât despre Dumnezeu, El le este, în interpretarea lor, aproape indiferent. Tocmai El, Căruia ar trebui să-I fie destinate toate acestea! Priviți-l pe dirijor! El cere aplauze, vrea să arate oamenilor ce știe să facă.

Apoi mergeți mai departe. Priviți clădirile mândre, bisericile și catedralele, care... ar trebui să fie ridicate în onoarea lui Dumnezeu. Artistul, arhitectul, constructorul se zbat doar pentru recunoaștere pământească, fiecare oraș *se fălește* cu aceste clădiri... pentru propria sa onoare. Ele trebuie chiar să servească la atragerea vizitatorilor. Însă nu pentru slăvirea lui Dumnezeu, ci pentru ca localitatea să obțină bani prin circuitul comercial, care se intensifică astfel! Oriunde priviți, nu găsiți decât pornirea spre aspecte exterioare pământești! Și toate acestea sub pretextul slăvirii lui Dumnezeu!

Ici-colo mai există, într-adevăr, câte un om al cărui suflet se mai deschide, în pădure sau pe înălțimi muntoase, și care, în treacăt, aduce omagiu Măreției Creatorului tuturor

*) Compoziții muzicale religioase

frumuseților care ne înconjoară, precum cuiva care stă foarte departe, în fundal. Sufletul lui se deschide, însă nu pentru a-și lua zborul, jubilând, spre Înălțimi, ci... în alte direcții, acesta se împrășteie literalmente în sentimentul plăcut al savurării. Așa ceva nu trebuie confundat cu un zbor spre Înălțimi. Acest lucru nu poate fi altfel apreciat decât ca plăcerea unui gurmand la o masă îmbelșugată. Acest mod de deschidere a sufletului este considerat în mod eronat slăvire; el rămâne lipsit de conținut, este exaltare, este un sentiment *personal* de plăcere, pe care cel care îl resimte îl consideră recunoștință față de Creator. Este un eveniment pur pământesc. Numeroase persoane pasionate de Natură consideră tocmai acest extaz a fi slăvirea veritabilă a lui Dumnezeu, crezându-se, de asemenea, mult superioare altora care nu au mijloacele necesare pentru se bucura de aceste frumuseți ale formelor Pământului. Este un fariseism grosolan, ce-și are originea numai în propria stare de bine. Poleială lipsită de orice valoare. Când acești oameni vor trebui, mai târziu, să-și caute comorile sufletului pentru a le folosi la înălțarea lor, ei vor găsi scrinul din interior complet gol, căci închipuita lor comoară era doar extazul trecător la vederea frumuseții, nimic altceva. Lipsa adevărata venerare a Creatorului.—

Adevărata slăvire a lui Dumnezeu nu se arată în reverie, nici în rugăciuni bolborosite, nici în cerșit, îngenunchere, frângerea mâinilor, nici în înfiorare plină de fericire, ci în *faptă* plină de bucurie! În manifestarea entuziastă a acestei vieți pe Pământ! În savurarea fiecărei clipe! A savura înseamnă a utiliza. Iar a utiliza înseamnă, la rândul său... a trăi! Însă nu în joc și dans, nu în irosirea timpului cu lucruri dăunătoare corpului și sufletului, pe care intelectul le caută și de care are nevoie drept compensare și stimulent pentru activitatea sa, ci privind în sus, către Lumină și către Voința *Sa*, singura care promovează, înalță și înobilează *tot* ceea ce există în Creație!

Însă pentru acest lucru este necesară, drept condiție fundamentală, cunoașterea exactă a Legilor lui Dumnezeu în Creație. Acestea îi arată omului cum trebuie să trăiască, dacă

vrea să fie sănătos la trup și la suflet, îi arată exact calea care duce în sus, spre Împărăția Spirituală, însă îi permit, de asemenea, să recunoască în mod clar ororile care vor lua naștere pentru el, dacă se împotrivesc acestor Legi!

Întrucât Legile activează în Creație automat și viu, de neclintit și de nestrămutat, cu o forță împotriva căreia spiritele omenesti sunt complet neputincioase, este de la sine înțeles că cea mai urgentă nevoie a fiecărui om trebuie să fie *aceea* de a cunoaște pe deplin aceste Legi, la efectele cărora el rămâne în fiecare caz expus, fără apărare!

Și totuși, omenirea este atât de limitată, încât caută să treacă nepăsătoare peste această necesitate atât de clară și de simplă, cu toate că nu există ceva mai evident! După cum se știe, oamenilor nu le trec niciodată prin minte *cele mai simple* gânduri. În această privință, în mod ciudat, orice animal este mai deștept decât omul. Acesta se adaptează Creației și este promovat în ea, atâta timp cât omul nu caută să-l împiedice de la acest lucru. Omul însă vrea să fie stăpân peste ceva ce are o activitate independentă, căreia el îi este și îi va rămâne întotdeauna supus. În aroganța lui, el își închipuie că *stăpânește* deja forțe, dacă învață să utilizeze numai mici ramificații ale radiațiilor pentru scopurile sale, sau dacă folosește, într-o măsură foarte mică, efectele aerului, ale apei și ale focului! Însă nu se gândește că, în cazul acestor aplicații practice foarte reduse în comparație cu întregul, el trebuie *mai întâi* să învețe și să observe, *în particularitatea lor*, structuri sau forțe deja existente, pentru a le folosi. El trebuie să caute să se adapteze, dacă dorește să aibă succes! *El* singur trebuie să facă acest lucru! Aceasta nu este nici dominare, nici biruire, ci o supunere, o adaptare la Legile existente.

Omul ar fi trebuit să recunoască, în sfârșit, că doar dacă învață să se adapteze poate avea foloase! El ar trebui să avanseze recunoscător. Dar nu! El se umflă în pene și se comportă apoi și mai arogant decât înainte. Tocmai acolo unde se supune măcar o dată, slujind Voința Divină în Creație, și are astfel imediat foloase vizibile, el caută, atât de copilăros, să se

prezinte drept învingător! Un învingător al Naturii! Această atitudine absurdă atinge culmea prostiei, chiar prin faptul că el trece în felul acesta orbește pe lângă ceea ce este cu adevărat măreț; căci cu o atitudine corectă ar fi, într-adevăr, un învingător... însă asupra lui și asupra vanității sale, pentru că, drept urmare a unei examinări consecvente a tuturor cuceririlor cunoscute înainte, el ar învăța să se încline în fața a tot ceea ce există. Numai acest lucru i-ar aduce câștig. Fiecare inventator și toți cei care sunt cu adevărat mari își adaptează gândirea și voința Legilor existente ale Naturii. Orice vrea să le reziste sau chiar să acționeze împotriva lor va fi strivit, zdrobit și sfărâmat. Este imposibil să poată prinde vreodată viața cu adevărat.

Așa cum este cu experiențele minore, așa este și cu întreaga existență a omului și cu el însuși!

El, care trebuie să cutreiere nu numai scurta perioadă pe Pământ, ci întreaga Creație, are neapărat nevoie de cunoașterea Legilor, cărora le rămâne supusă *întreaga Creație*, nu numai mediul vizibil cel mai apropiat al fiecărui om de pe Pământ! Dacă nu le cunoaște, atunci el va fi frânat și oprit, rănit, respins sau chiar zdrobit, pentru că, în ignoranța lui, el nu s-a alăturat curenților de forță ai Legilor, nu a putut merge *împreună cu* aceștia, ci s-a plasat într-o poziție contrară, astfel încât ei au trebuit să-l arunce automat în jos, în loc să-l ridice către Înălțimi.

Un spirit omenesc nu se dovedește nici măreț, nici demn de admirație, ci doar ridicol, atunci când se străduiește să refuze cu încăpățănare și orbește faptele pe care zilnic *trebuie* să le recunoască pretutindeni în efectele lor, cu atât mai mult cu cât el ar trebui să le folosească în mod fundamental nu numai în activitatea lui profesională și în toată tehnica, ci și pentru el însuși și pentru sufletul său! În existența sa pe Pământ și în activitatea sa, el are *permanent* ocazia să vadă absoluta perfecțiune și uniformitatea tuturor efectelor fundamentale, atâta vreme cât el nu se închide nepăsător sau chiar răuvoitor în fața lor și atâta vreme cât nu doarme.

În această privință, nu există nicio excepție în întreaga Creație, nici măcar pentru un suflet omenesc! El *trebuie* să se supună Legilor Creației, dacă vrea ca activitatea acestora să fie promovatoare pentru el! Și această logică simplă a fost până acum complet trecută cu vederea de către om, în modul cel mai superficial.

Ea i s-a părut atât de simplă, încât, tocmai din această cauză, a devenit pentru om lucrul cel mai dificil de recunoscut din toate câte existau. Și, cu timpul, lui i-a devenit cu totul imposibil să depășească această dificultate. Astfel stă omul astăzi în fața ruinei, a prăbușirii sufletești care trebuie să tragă după ea tot ceea ce el a clădit!

Un singur lucru îl mai poate salva: cunoașterea deplină a Legilor lui Dumnezeu în Creație. Doar aceasta îl poate duce din nou înainte și în sus, și, odată cu el, tot ce va căuta să clădească în viitor.

Să nu spunei că voi, ca spirite omenesti, nu puteți cunoaște atât de ușor Legile din Creație, că Adevărul poate fi greu deosebit de concluziile false. Nu este adevărat! Cine spune așa ceva caută doar să ascundă din nou indolența pe care o are în el, nu vrea să-i fie recunoscută indiferența sufletului, ori vrea să se scuze față de el însuși, spre propria lui liniște.

Însă nu îi folosește la nimic, deoarece fiecare om indiferent, fiecare leneș va fi de acum înainte respins! Numai cel care își adună toată forța, pentru a o folosi *în întregime* ca să obțină ceea ce este necesar pentru sufletul său, mai poate avea șansa de a fi salvat. Toate jumătățile de măsură nu valorează nimic. Chiar fiecare ezitare, fiecare amânare este deja neglijare deplină. Omenirii nu îi mai este acordat timp, pentru că ea a așteptat deja până în momentul care constituie ultimul hotăr.

Firește că de data aceasta lucrurile nu mai sunt și nu vor mai fi atât de ușoare, deoarece, prin cea mai nepăsătoare neglijență pe care a arătat-o până acum față de aceste lucruri, ea s-a privat de orice capacitate de a mai crede în severitatea profundă a unei *ultime* decizii necesare! Și tocmai *acest* punct reprezintă cea mai mare slăbiciune și va provoca prăbușirea inevitabilă a multora!

Milenii de-a rândul s-a făcut atât de mult pentru a vi se explica Voința lui Dumnezeu sau conformarea la Legile din Creație, cel puțin atât cât aveți nevoie ca să vă puteți ridica spre Creația Originară din care ați plecat și să vă regăsiți astfel drumul într-acolo! Acest lucru nu s-a făcut prin așa-numitele științe pământești, nici prin intermediul bisericilor, ci prin slujitorii lui Dumnezeu, profeții timpurilor străvechi, așa cum mai târziu s-a realizat prin Mesajul Fiului lui Dumnezeu Însuși. Cu toate că acesta v-a fost dat atât de simplu, voi numai ați vorbit până acum despre el, însă nu v-ați străduit niciodată serios să îl înțelegeți corect, cu atât mai puțin să trăiți în conformitate cu el! După părerea voastră indolentă, se cerea mult prea mult de la voi, cu toate că este singura voastră șansă de salvare! Voi vreți să fiți salvați fără ca voi înșivă să vă străduiți în vreun fel oarecare! Dacă reflectați asupra acestui lucru, trebuie totuși să ajungeți la această tristă recunoaștere.

Din fiecare Mesaj al lui Dumnezeu voi ați făcut o religie! Pentru comoditatea voastră! *Și acest lucru a fost greșit!* Pentru că i-ați construit religiei un pedestal cu totul special, în afara activității voastre zilnice! Și aceasta a fost cea mai mare greșală pe care ați fi putut-o face, pentru că voi ați pus astfel și Voința lui Dumnezeu în afara vieții de zi cu zi sau, ceea ce este același lucru, v-ați pus *pe voi* în afara Voinței lui Dumnezeu, în loc să vă uniți cu Ea, să O puneți în centrul vieții și activității voastre de zi cu zi! Să deveniți *una* cu Ea! Voi trebuie să absorbiți fiecare Mesaj al lui Dumnezeu cu totul *natural* și în mod practic, trebuie să-l integrați în munca voastră, în gândirea voastră, în întreaga voastră viață! Nu trebuie să faceți din el ceva izolat, așa cum s-a întâmplat până acum, ceva la care mergeți numai în vizită în orele de repaus! Un loc în care căutați să vă dedicați pentru scurt timp pocăinței, recunoștinței sau recreerii. El nu a devenit pentru voi ceva natural, care să vă fie propriu, ca foamea sau somnul.

Înțelegeți, în sfârșit, corect: voi trebuie să trăiți în această Voință a lui Dumnezeu, pentru a vă orienta pe toate drumurile care vă aduc ceea ce este bine! Mesajele lui Dumnezeu sunt

numai indicații valoroase de care aveți *nevoie* și fără a căror cunoaștere și îndeplinire sunteți pierduți! De aceea, nu aveți voie să le puneți într-un scrin de sticlă pentru a le privi cu înfiorare plină de fericire, ca pe ceva sacru, numai duminica, sau pentru a vă refugia acolo la nevoie și în momentele de teamă, ca să căpătați forță! Nechibzuiților, voi nu trebuie să venerați Mesajul, ci să-l *utilizați*! Ar trebui să-l apucați din toată inima, nu numai când sunteți în hainele de sărbătoare, ci și cu pumnul aspru al vieții muncitoare, care nu dezonoarează niciodată, nu înjosește, ci *onorează* pe fiecare! Nestemata strălucește mult mai pur, mult mai puternic în palma cu bătăături, murdărită de sudoare și de pământ, decât în degetele bine îngrijite ale unui trântor care își petrece timpul său pe Pământ numai în contemplații!

Fiecare Mesaj al lui Dumnezeu a fost menit să vă fie împărtășit, adică să *devină o parte din voi*! Trebuie să încercați să înțelegeți corect sensul!

Nu ar trebui să-l priviți ca pe ceva separat, ce rămâne în afara voastră și de care obișnuiți să vă apropiați cu reținere timidă. Primiți *în voi* Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca fiecare să știe cum trebuie *el* să trăiască și să meargă pentru a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu!

De aceea, treziți-vă, în sfârșit! Învățați să cunoașteți Legile din Creație. Însă nu istețimea pământească vă poate ajuta în acest scop, nici mărunta cunoaștere tehnică; ceva atât de sărăcăcios nu ajunge pentru drumul pe care trebuie să-l parcurgă sufletul vostru! Voi *trebuie* să vă ridicați privirea mult *deasupra* Pământului și să recunoașteți unde vă conduce drumul după această existență pământească, pentru a deveni în același timp conștienți de motivul pentru care ați ajuns pe acest Pământ și în ce scop. Și *așa cum* vă găsiți în *această* viață, fie săraci, fie bogați, fie sănătoși sau bolnavi, în pace sau în război, în bucurie sau în suferință, voi învățați să recunoașteți cauza și, de asemenea, scopul, și deveniți astfel bucuroși și ușori, recunoscători pentru experiența care v-a fost dată până acum. Veți învăța să apreciați fiecare secundă în parte ca fiind

prețioasă și, înainte de toate, să o folosiți! Să o folosiți pentru înălțarea spre existența plină de bucurii, spre marea, pura fericire!

Și pentru că v-ați încâlcit și v-ați încurcat mult prea tare, v-a venit atunci, drept salvare, Mesajul lui Dumnezeu prin Fiul lui Dumnezeu, după ce avertizările prin intermediul profeților nu au fost deloc ascultate. Mesajul lui Dumnezeu v-a arătat calea, singura, pentru a vă salva din mlaștina care amenința deja să vă sufocă! Fiul lui Dumnezeu a căutat să vă conducă într-acolo prin pilde! Cei care doreau să creadă și cei ce căutau le-au ascultat cu *urechile*, însă aceste pilde nu au pătruns mai departe. Ei nu au încercat niciodată să trăiască în conformitate cu ele.

Religia și viața de zi cu zi au rămas întotdeauna pentru voi două lucruri diferite. Voi ați stat mereu doar alături de religie, în loc să stați în ea! Efectele Legilor în Creație explicate în pilde au rămas complet neînțelese de voi, pentru că nu le-ați căutat în acele pilde!

Acum, prin Mesajul Graalului, vine încă o dată aceeași explicație a Legilor, într-o formă mai inteligibilă pentru voi în timpul actual! În realitate, ele sunt exact aceleași pe care le-a adus deja Hristos odinioară, în forma adecvată *timpului de atunci*. El a arătat cum trebuie să gândească, să vorbească și să acționeze oamenii pentru ca, maturizându-se spiritual, să poată urca în Creație! Omenirea nu avea nevoie de mai mult. Nu există nicio singură lacună în Mesajul de atunci. Mesajul Graalului aduce acum exact același lucru, numai că într-o formă actuală.

Cel care se orientează acum, în sfârșit, după aceste Legi în gândire, vorbă și faptă, *acela practică astfel cea mai pură slăvire a lui Dumnezeu, pentru că aceasta se află numai în faptă!*

Cel care se supune de bunăvoie Legilor face întotdeauna ceea ce este corect! *Cu aceasta*, el își dovedește venerația față de Înțelepciunea lui Dumnezeu, se supune bucuros Voinței Sale care se află în Legi. El este astfel promovat și protejat de

efectele acestora, este eliberat de toată suferința și înălțat în Împărăția Spiritului Luminos, unde, în trăire bucuroasă, Atotînțelepciunea lui Dumnezeu va deveni fiecăruia vizibilă, fără tulburare, și unde slăvirea lui Dumnezeu constă în viața însăși! Unde fiecare răsuflare, fiecare intuiție, fiecare faptă este purtată de recunoștință plină de bucurie și dănuie astfel ca o continuă desfătare, născută din fericirea profundă, semănând fericire și, de aceea, culegând fericire! Slăvirea lui Dumnezeu în viață și în trăire se află doar în respectarea Legilor Divine. Numai în acest fel este garantată fericirea. Așa trebuie să fie în Împărăția care vine, Cea De O Mie De Ani, care se va numi Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ. Și așa trebuie și adepții Mesajului Graalului să devină făclii și ghizi pentru omenire.

Cine nu poate sau nu vrea aceasta, acela nu a înțeles nici Mesajul. Slujirea Graalului trebuie să fie slăvirea adevărată și vie a lui Dumnezeu. Slăvirea lui Dumnezeu este întâiul Serviciu Divin, care nu constă în lucruri exterioare, care nu se arată numai la exterior, ci care trăiește și în ceasurile cele mai solitare în fiecare om și se manifestă în gândirea și în faptele sale ca ceva ce se înțelege de la sine.

Cel care nu vrea să se angajeze de bunăvoie în acesta nu va cunoaște timpul apropiat al Împărăției lui Dumnezeu, va fi nimic și constrâns la supunere necondiționată, cu Forță Divină și putere pământescă! Spre binele întregii omeniri, care va fi binecuvântată să găsească, în sfârșit, pacea și fericirea în timpul acestei Împărății!

Omul și voința sa liberă.

Pentru a putea oferi o imagine completă asupra acestui subiect, trebuie luate în considerare multe lucruri care nu au legătură directă cu el, dar care influențează mai mult sau mai puțin subiectul principal!

Voința liberă! Ea este un lucru în fața căruia chiar și oamenii însemnați se opresc și reflectează, deoarece, pentru a putea exista responsabilitate, trebuie neapărat să existe, conform Legilor Dreptății, și posibilitatea de a lua decizii libere.

De aceea, oriunde ascultăm, din toate părțile auzim strigându-se: Cum poate fi vorba despre o voință liberă în om, dacă, în realitate, există providență, călăuzire, predestinare, influența stelelor și karmă*? Omul este împins, șlefuit și modelat, indiferent dacă vrea sau nu!

Căutătorii serioși se aruncă plini de râvnă asupra a tot ceea ce este legat de voința liberă, cu ideea pe deplin corectă că tocmai aici este foarte necesară o explicație clară. Atâta timp cât aceasta va lipsi, omul nu se va putea adapta corect pentru a sta în marea Creație drept ceea ce este el cu adevărat. Însă atâta timp cât nu va avea o imagine corectă despre Creație, el va trebui să rămână un străin în aceasta, va rătăci și va trebui să se lase împins, șlefuit și modelat, pentru că nu conștientizează care este țelul. Ca urmare firească și printr-o logică pe deplin naturală, omul a ajuns în cele din urmă ceea ce este azi, dar ceea ce nu trebuia, de fapt, să fie!

Marele lui neajuns este că el nu știe unde se află, de fapt, voința sa liberă și cum se manifestă ea. Această situație arată, de asemenea, că el a pierdut complet drumul spre voința lui liberă și nu mai știe să-l găsească.

*) Soartă

Intrarea pe cărarea care duce spre această înțelegere nu mai poate fi recunoscută din cauza nisipului zburător care s-a îngrămădit acolo. Urmele sunt șterse de vânt. Omul aleargă nehotărât în cerc, obosind, până când un vânt proaspăt dezvăluie, în sfârșit, din nou, cărarea. Este firesc și de la sine înțeles ca tot acest nisip, astfel stârnit, să fie dus mai departe în vârtejuri bune, împrăștiate apoi în dezordine, și să mai și poată, în cădere, să orbească ochii multora dintre aceia care continuă să caute, înfometaji, urma cărării. Din acest motiv, fiecare trebuie să aibă mare grijă să-și mențină privirea clară până când și ultimul firicel de nisip zburător s-a risipit. Altfel, se poate întâmpla ca el să vadă, într-adevăr, cărarea, și totuși, parțial orbit, să calce cu un picior alături, să se împiedice și să cadă, scufundându-se, cu toate că drumul era deja în fața lui.—

Lipsa de înțelegere care se opune mereu, cu încăpățănare, existenței reale a voinței libere a oamenilor, își are rădăcina în principal în faptul că nu se înțelege ce este de fapt voința liberă.

Este adevărat, explicația se găsește chiar în denumire, însă și aici, ca peste tot, aflat în fața unei simplități atât de mari, omul nu recunoaște ceea ce este cu adevărat simplu, ci caută în altă parte și astfel nu poate ajunge în situația potrivită pentru a-și reprezenta voința liberă.

Cei mai mulți oameni înțeleg astăzi prin voință acea concepție forțată a creierului pământesc, când intelectul legat de spațiu și timp indică și hotărăște o anumită direcție pentru gândire și simțire.

Aceasta nu este însă voința liberă, ci voința înlănțuită de *intelectul pământesc!*

Această confuzie pe care o fac mulți oameni provoacă mari erori și construiește zidul care face ca înțelegerea și cunoașterea să fie imposibile. Omul se miră atunci când găsește lacune, când se lovește de contradicții și când nu poate introduce niciun fel de logică în acestea.

Voința liberă, care ea singură acționează atât de hotărât în viața veritabilă, a cărei acțiune se întinde până departe, în

Lumea de Dincolo, și care îi imprimă sufletului pecetea sa, fiind capabilă să-l modeleze, este de o specie cu totul diferită. Este mult prea măreață pentru a fi pământească. De aceea, ea nu are niciun fel de legătură cu trupul pământesc material-dens, așadar nici cu creierul. Ea se află doar în spiritul însuși, în sufletul omului.

Dacă omul nu i-ar lăsa întotdeauna intelectului dominația neîngrădită, voința liberă a „eului” său spiritual, veritabil, care are o perspectivă mai largă, i-ar putea prescrie creierului intelectual direcția, prin intuiția sa fină. De aceea, voința aflată în legătură cu aceasta, care este neapărat necesară pentru realizarea tuturor scopurilor pământești legate de spațiu și timp, ar trebui să apuce foarte adesea pe un alt drum decât este cazul în prezent. Este ușor de înțeles faptul că, în felul acesta, și soarta ia o altă direcție, deoarece, datorită drumurilor diferite care au fost alese, karma țese, de asemenea, alte fire și aduce un alt efect reciproc.

Firește, această lămurire nu poate încă aduce o înțelegere corectă a voinței libere. Pentru a da o imagine completă a acesteia, trebuie să știm cum s-a manifestat deja voința liberă și, de asemenea, cum a rezultat încurcătura, adesea atât de complexă, a unei karme deja existente, care este capabilă, în efectele sale, să mascheze voința liberă în asemenea măsură, încât existența acesteia abia mai poate fi recunoscută sau nu mai poate fi recunoscută deloc.

Însă o asemenea explicație nu poate fi dată decât dacă ne întoarcem la întreaga evoluție a omului spiritual, începând cu momentul în care germele spiritual a coborât pentru prima dată în învelișul material-fin, la marginea extremă a Materialității.—

Atunci vedem că omul nu este nicidecum ceea ce își închipuie el că este. El nu deține în niciun caz dreptul necondiționat la fericire și la existență individuală eternă*. Expresia „Noi toți suntem copiii lui Dumnezeu” este greșită în sensul conceput sau gândit de oameni! *Nu* fiecare om este un copil al lui Dumnezeu, ci numai acela care s-a dezvoltat în acest sens.

*) Conferința 20: Judecata de Apoi

Omul este cufundat în Creație ca germen de spirit. Acest germen poartă în sine tot ceea ce îi este necesar pentru a se putea dezvolta într-un copil al lui Dumnezeu, personal conștient. Însă cu condiția ca el să desfășoare și să cultive în acest scop capacitățile corespunzătoare și să nu le lase să piară.

Măreț și impunător este procesul, și totuși pe deplin natural în fiecare etapă a lui. Nimic nu se află în afara cursului logic al evoluției, căci în toată Activitatea Divină există logică, întrucât aceasta este perfectă, și tot ceea ce este perfect nu poate fi lipsit de logică. Fiecare dintre acești germeni de spirit poartă în sine aceleași capacități, deoarece ei provin, toți, din același Spirit, și fiecare dintre aceste capacități în parte conține o promisiune care va fi neapărat împlinită de îndată ce capacitatea a ajuns la dezvoltarea potrivită. Însă numai atunci! Aceasta este perspectiva *fiecărui* germen la semănarea lui. Și totuși...!

Un Semănător a plecat să semene: acolo unde Divinul, Eternul planează deasupra Creației și unde Materialul cel mai fin al Creației ajunge până la Esențial, se găsește câmpul însămânțării germenilor de spirit omenești. Mici scânteii pornesc din Esențial, trecându-i hotarul, și se cufundă în terenul virgin al părții material-fine a Creației, asemănător descărcărilor electrice în timpul unei furtuni. Este ca și cum Mâna Creatoare a Sfântului Duh ar presăra semințe în Material.

În vreme ce semănătura se dezvoltă și se coace încet pentru recoltă, multe grăunțe se pierd. Ele nu răsar, adică nu și-au dezvoltat capacitățile lor mai înalte, ci sunt putrede sau uscate și trebuie să se piardă în ceea ce este material. Însă cele care au răsărit și tind în sus, deasupra câmpului, vor fi triate cu strictețe la seceriș, iar spicele goale vor fi separate de cele pline. Apoi, după seceriș, va fi separată încă o dată cu grijă pleava de grâu.

Așa este, în linii mari, imaginea cursului evoluției. Pentru a recunoaște acum voința liberă, trebuie să urmărim mai atent cursul propriu-zis al evoluției *omului*:

Deasupra a tot, strălucind de puritate, se află Cel Veșnic, Cel Divin, punctul de plecare a tot ce există, Începutul și Sfârșitul, înconjurat de Esențialul luminos.

Atunci când scânteii spirituale sar din Esențial în terenul ramificațiilor material-fine ale Creației Materiale, un înveliș gazos din aceeași specie de materie ca cea a acestei regiuni, cea mai fină regiune a Materialului, învăluie imediat aceste scânteii. În felul acesta a intrat germenul de spirit al omului în Creație, care, ca tot ceea ce este material, este supusă transformării și dezintegrării. El este încă liber de orice karmă și așteaptă lucrurile care urmează să vină.

Vibrațiile puternicelor experiențe care se desfășoară neconținut în mijlocul Creației, în tot ceea ce se naște și în tot ceea ce piere, ajung până la aceste ramificații, cele mai exterioare.

Chiar dacă sunt doar niște atingeri ușoare care traversează ca o adiere această Materialitate-Fină gazoasă, ele sunt totuși suficiente pentru a trezi și pentru a face atentă voința intuitivă a germenului de spirit. El dorește să „guste” dintr-o vibrație sau alta, să o urmeze sau, altfel spus să se lase antrenat de ea, ceea ce echivalează cu a se lăsa atras. În aceasta constă prima decizie a germenului de spirit variat înzestrat, care este atras acum într-un loc sau altul, în funcție de alegerea sa. Astfel se țeș și primele fire, cele mai fine, în țesătura care urmează să devină mai târziu covorul vieții lui.

Însă astfel germenul care se dezvoltă rapid poate profita de fiecare clipă pentru a se lăsa pradă vibrațiilor de altă specie care se încrucișează constant și în număr mare cu drumul lui. De îndată ce își propune aceasta, adică de îndată ce vrea, el își schimbă direcția și urmează specia nou aleasă, sau, altfel spus, se lasă atras de aceasta.

El poate schimba direcția prin dorința sa, ca o cârmă printre acești curenți, de îndată ce nu-l mai satisface acela pe care îl urmează. El este astfel capabil să „guste” ici-colo.

Gustând, el se maturizează tot mai mult, obține treptat capacitatea de a discerne și, în cele din urmă, capacitatea de a

judica, până când, devenind tot mai conștient și mai sigur de sine, urmează, într-un final, o direcție mai bine definită. Alegerea vibrațiilor pe care este dispus să le urmeze nu rămâne fără efect profund asupra lui însuși. Este doar o consecință cu totul naturală faptul că aceste vibrații în care, prin voința sa liberă, el înoată, ca să zicem așa, influențează germele de spirit în efect reciproc, corespunzător speciei lor.

Însă germele de spirit însuși are în sine *numai* capacități *nobile și pure!* Acesta este talantul pe care ar trebui să-l „înmulțescă” în Creație. Dacă el se dedică vibrațiilor nobile, acestea vor stimula, în efect reciproc, capacitățile latente ale germenului, le vor trezi, le vor întări și le vor dezvolta, astfel încât acestea vor aduce cu timpul dobândă din belșug și vor răspândi o mare binecuvântare în Creație. Un om spiritual care se dezvoltă astfel va deveni un bun gospodar.

Însă dacă se decide predominant pentru vibrații care nu sunt nobile, atunci acestea îl pot influența cu timpul atât de puternic, încât specia lor rămâne agățată de el și învăluie propriile capacități pure ale germenului de spirit, le năpădește și nu le permite să ajungă la trezirea propriu-zisă și la înflorire. În final, acestea trebuie considerate ca fiind cu adevărat „îngropate”, fapt prin care omul respectiv devine un rău gospodar al talantului încredințat lui.

Un germen de spirit nu poate fi, așadar, impur de la sine, deoarece el vine din ceea ce este pur și poartă în sine doar puritate. Însă după coborârea sa în Materialitate, el își poate murdări învelișul, care este, de asemenea, material, „gustând” vibrațiile impure după propria voință, așadar ca urmare a tentațiilor. El poate chiar să își însușească sufletește, la exterior, această impuritate, prin acoperirea puternică a ceea ce este nobil, fapt prin care primește însușiri impure, spre deosebire de capacitățile moștenite ale spiritului, pe care acesta le-a adus cu sine. Sufletul este doar cel mai fin material, cel mai eterizat înveliș al spiritului și există *numai* în Creația Materială. După o eventuală întoarcere în Spiritualul-Esențial Pur, care se află mai sus, sufletul este îndepărtat și nu mai

există decât spiritul, care altfel nu ar putea trece granița Creației Materiale, pentru a intra în Spiritual. Reintrarea, întoarcerea sa are loc, de fapt, sub o formă vie, conștientă, așa cum scânteia inițială nu era încă.

Orice vină și toată karma sunt *doar materiale!* Ele există numai în interiorul Creației Materiale, nu altfel! Ele nu pot să treacă în spirit, ci pot doar să atârne de el. De aceea este posibilă o *spălare* de toată vina.

Această cunoaștere nu răstoarnă nimic, ci doar confirmă ceea ce religia și biserica spun metaforic. Mai presus de orice, noi recunoaștem din ce în ce mai mult marele Adevăr pe care Hristos l-a adus omenirii.

Este, de aceea, de la sine înțeles că un germen de spirit care se îngreunează cu impurități în Material nu se poate întoarce în Spiritual cu această greutate, ci trebuie să rămână în Material până ce a lepădat această povară și s-a putut dezlega de ea. Prin aceasta, el trebuie, firește, să rămână întotdeauna în acea regiune în care greutatea poverii sale îl constrânge să rămână, factorul decisiv fiind gradul mai mic sau mai mare de impuritate. Dacă nu reușește să lepede povara până în Ziua Judecății, germenul de spirit nu se va putea înălța, în ciuda purității sale, care rămâne mereu intactă, deoarece nu a putut să-și dezvolte corespunzător capacitățile, acestea fiind înăbușite de impuritate. Această impuritate îl reține prin greutatea sa și îl trage cu sine în descompunerea a tot ceea ce este material*.

Acum, cu cât un germen de spirit devine mai conștient în dezvoltarea sa, cu atât mai mult învelișul său exterior va lua forma propriei sale specii interioare. Fie năzuind spre ceea ce este nobil, fie spre ceea ce nu este nobil, așadar spre frumos sau spre urât.

Fiecare schimbare de direcție pe care el o face formează un nod în firele pe care le trage în urma sa, fire care, din cauza multor căi greșite și de la mult mers încolo și înapoi, pot deveni ca o plasă cu multe ochiuri în care el se încurcă, fie pierind în ea, pentru că este ținut strâns de aceasta, fie

*) Conferința 20: Judecata de Apoi

trebuind să se smulgă cu forța din ea. Vibrațiile cărora el s-a datat în călătoriile sale, gustând sau savurând, rămân legate de el și sunt trase în urma lui ca niște fire, însă ele îi transmit astfel neconținut tipul vibrației lor. Dacă el menține aceeași direcție timp îndelungat, atunci atât firele care se află mai în urmă, cât și cele mai apropiate pot acționa cu forță egală. Însă dacă el își schimbă cursul, atunci influența vibrațiilor din urmă devine treptat mai slabă, din cauza încrucișărilor, deoarece ele trebuie mai întâi să treacă printr-un nod care are efect de frânare asupra lor, pentru că nodul formează o legătură și o îmbinare cu noua direcție de tip diferit. Această nouă direcție care urmează astfel, fiind de un alt tip, descompune și dizolvă continuu tipul anterior, atâta timp cât ea nu aparține unei specii asemănătoare celei dintâi. Astfel se continuă mereu. Odată cu dezvoltarea germenului de spirit, firele devin mai dense și mai puternice și formează karma, al cărei efect ulterior poate dobândi, în cele din urmă, atât de multă putere, încât ea îi alătură spiritului o „înclinație” sau alta, care este capabilă, în cele din urmă, să influențeze deciziile libere ale acestuia și să-i dea o direcție care poate fi prevăzută dinainte. Prin aceasta, voința liberă este atunci întunecată și nu mai poate activa ca atare.

La început există deci o voință liberă, numai că, mai târziu, multe voințe sunt în așa fel împovărate, încât sunt puternic influențate în modul deja menționat, deci nu mai pot fi deloc voințe libere.

Germenul de spirit care se dezvoltă astfel trebuie să se apropie tot mai mult de Pământ, pentru că de aici vibrațiile pornesc cel mai intens, și el, deplasându-se tot mai conștient, le urmează, sau, mai bine zis, se lasă „atras” de ele pentru a putea savura tot mai mult acele specii alese după înclinația sa tot mai puternică. El vrea să treacă de la a gusta la adevărata „degustare” și la „savurare”.

Vibrațiile care vin dinspre Pământ au cu atât mai multă putere cu cât aici se adaugă o forță nouă, cu o mare capacitate de amplificare: energia sexuală material-densă fizică*!

*) Conferința 62: Energia sexuală în importanța ei pentru înălțarea spirituală

Aceasta are misiunea și capacitatea de a *înflăcăra* întreaga intuiție spirituală. Abia prin ea obține spiritul adevărata legătură cu Creația Materială și, de aceea, abia atunci poate fi activ cu forță deplină în aceasta. Atunci el cuprinde tot ceea ce îi este necesar pentru a se pune pe deplin în valoare în Materialitate, pentru a sta ferm în ea în orice privință, pentru a putea acționa pătrunzător și imperios, pentru a fi înarmat și, de asemenea, protejat împotriva tuturor lucrurilor.

De aici provin undele enorme de forță care pornesc de la trăirea ce are loc prin oamenii de pe Pământ. Ele ajung, ce-i drept, numai atât de departe cât merge Creația Materială, însă vibrând în aceasta până în cele mai fine ramificații ale sale.

Un om de pe Pământ, care ar fi din punct de vedere spiritual înalt și nobil, și de aceea ar veni către semenii lui cu iubire înaltă, spirituală, le-ar rămâne străin acestora și nu s-ar putea apropia în interior de ei atâta timp cât energia lui sexuală ar fi absentă. Ar lipsi o punte spre înțelegere și empatie, prin urmare ar exista o prăpastie între ei.

Însă în momentul în care această iubire spirituală intră în legătură pură cu energia sexuală și este înflăcărată de aceasta, ceea ce emană de la ea primește o viață cu totul aparte pentru întreaga Materialitate, devine mult mai pământească și poate astfel acționa în totalitatea sa și inteligibil asupra oamenilor de pe Pământ și asupra întregii Materialități. Numai atunci este ea primită și resimțită intuitiv de către Materialitate și poate aduce în Creație binecuvântarea pe care spiritul omului ar trebui să o aducă.

Există ceva deosebit de puternic în această legătură. *Ea* este și țelul veritabil, sau cel puțin *țelul principal* al acestui instinct natural, pentru atât de mulți indescifrabil și enigmatic, și anume să permită Spiritualului să se desfășoare în Materialitate la deplina sa putere de acțiune! Fără aceasta, Spiritualul ar rămâne prea străin pentru Materialitate ca să poată avea cu adevărat efecte. Scopul procreării vine abia în *plan secundar*. Elementul principal este avântul ce are loc în om prin această unire. Cu ea, spiritul omenesc obține și deplina

lui putere, căldura și vitalitatea; prin acest proces, el va deveni complet, ca să spunem așa. *De aceea, abia acum intervine și responsabilitatea lui deplină!*

În acest moment decisiv, Dreptatea înțeleaptă a lui Dumnezeu îi oferă omului nu numai posibilitatea, ci, în același timp, și impulsul natural care îi va permite să lepede ușor toată karma cu care și-a împovărat până atunci voința liberă. Prin aceasta, omul este în stare să-și elibereze din nou pe deplin voința pentru a deveni atunci un copil al lui Dumnezeu, stând în Creație pe deplin conștient de forța sa, acționând conform Voinței lui Dumnezeu și înălțându-se în intuiții pure și sublime către acele Înălțimi spre care va fi atras mai târziu, de îndată ce va fi abandonat corpul material-dens.

Dacă omul nu acționează astfel este vina lui, deoarece odată cu apariția energiei sexuale se trezește în el, în primul rând, un enorm elan spre înalt, spre ceea ce este ideal, spre frumos și pur. Acest lucru poate fi întotdeauna clar observat la tineretul neprihănit de ambele sexe. De aici vin reveriile anilor tinereții, care nu trebuie confundați cu anii copilăriei, reverii care, din păcate, sunt adesea luate în râs de adulți. Acest lucru explică și intuițiile de neînțeles, ușor melancolice, însă pline de seriozitate din acești ani. Nu sunt neîntemeiate ceasurile în care se pare că un tânăr sau o fecioară poartă întreaga durere a lumii, în care îi ajunge presimțirea unei profunde gravități. De asemenea, sentimentul de a nu se simți înțeles, care apare atât de des la tineri, are, în realitate, mult adevăr în sine. Este recunoașterea temporară a concepției greșite a lumii din jur, care nu poate și nu vrea să înțeleagă înclinația sacră spre avântul pur către Înălțimi și care nu este mulțumită decât atunci când această intuiție ce avertizează atât de puternic în sufletul care se maturizează este trasă în jos, către „real” și pragmatic, care sunt mult mai ușor de înțeles pentru ea și pe care ea le consideră a fi mult mai potrivite omenirii, fiind socotite de mintea ei intelectuală limitată ca singurele normale.

Cu toate acestea, există nenumărați materialişti înrăiți, care în aceeași perioadă a vieții lor au resimțit la fel aceeași avertizare serioasă și cărora uneori chiar le place să vorbească despre vremurile de aur ale primelor iubiri cu nuanța ușoară a unei oarecare sensibilități, ba chiar cu melancolie, care exprimă inconștient o anumită durere legată de ceva pierdut și care nu poate fi definit mai precis. Și toți au dreptate! Lor li s-a luat cel mai prețios lucru, sau ei înșiși l-au aruncat cu ușurință atunci când, în monotonia searbădă a muncii, sau din cauza batjocurii așa-numiților „prieteni” și „prietene”, sau prin lecturi proaste și exemple rele, ei au îngropat temători nestemata a cărei strălucire mai răzbate totuși din nou, din când în când, în timpul vieții lor ulterioare și face ca inima lor nemulțumită să bată mai tare pentru o clipă, într-un fior inexplicabil de tristețe și dor enigmatic.

Ei dovedesc prezența acestei nestemate tocmai prin faptul că înlătură aceste intuiții și își bat joc de ele cu autoironie amară. Din fericire, sunt puțini cei care pot afirma că nu au avut niciodată asemenea intuiții. Astfel de oameni ar fi numai de compătimit, căci ei nu au trăit cu adevărat.

Însă chiar și asemenea oameni denaturați, sau să le spunem demni de compătimire, intuiesc un dor atunci când au ocazia să întâlnească un om care folosește în direcția corectă această forță ce dă aripi, și care, devenind prin urmare pur, se ridică deja pe Pământ prin frumusețea sa interioară. În majoritatea cazurilor, efectul unui asemenea dor la astfel de oameni este recunoașterea nedorită a propriei lor josnicii și neglijențe, care se transformă apoi în ură ce se poate intensifica, devenind furie oarbă. Adesea se întâmplă ca un om care a atins sufletește un nivel superior să atragă asupra lui ura maselor, fără ca el însuși să fi dat, în realitate, vreun motiv care să poată fi recunoscut în exterior. Aceste mase nu știu atunci altceva decât să strige: „Răstigniți-l! Răstigniți-l!” Aceasta este cauza lungului șir de martiri pe care i-a consemnat istoria omenirii.

Motivul este durerea cruntă de a vedea la alții acest bun prețios pe care ei înșiși l-au pierdut, o durere care nu se poate traduce decât prin ură. În oamenii care au mai multă căldură interioară și care au fost trași în jos sau târați în noroi doar prin exemple rele, întâlnirea cu un om care a atins un nivel înalt în interiorul lui determină apariția dorului după ceea ce nu au putut atinge ei înșiși, care se manifestă adesea în nemărginită iubire și venerație. Acolo unde se întâmplă să apară un asemenea om va exista întotdeauna pro și contra în ceea ce-l privește, indiferența este imposibilă.

Farmecul tainic răspândit de o tânără neprihănită sau de un tânăr neprihănit nu este altceva decât avântul *pur* al energiei sexuale care se trezește, combinată cu forța spirituală care tinde spre ceea ce este mai înalt și cel mai nobil, resimțită intuitiv și în mediul lor înconjurător, prin vibrații puternice! Atent, Creatorul a avut grijă ca acest lucru să aibă loc pentru om abia la o vârstă la care el poate fi pe deplin conștient de voința și de faptele sale. Atunci este momentul în care, datorită forței depline ce se află în el, omul poate și ar trebui să lepede cu mare ușurință tot ceea ce se află în urma sa. Toate acestea chiar ar cădea de la sine dacă el și-ar păstra voința pentru bine, fapt către care este împins neîncetat în această perioadă. Atunci el ar putea, după cum îi arată pe deplin corect intuițiile, să urce fără efort la acel nivel căruia îi aparține ca om! Priviți visarea tineretului neprihănit! Ea nu este altceva decât intuirea avântului, dorința de a se smulge din toată murdăria, dorul fierbinte după ideal. Însă neliniștea care îndeamnă este semnul că nu trebuie să irosească timpul, ci trebuie să lepede energic karma și să înceapă înălțarea spirituală.

De aici marea însemnătate, marele punct de cotitură pe care îl reprezintă Pământul pentru om!

Este ceva minunat să stai în această forță concentrată și să activezi în ea și prin ea! Atâta timp cât direcția aleasă de om este una bună. Însă nu există nimic mai deplorabil decât a risipi în mod unilateral această forță în delirul orb al

simțurilor, paralizând propriul spirit și pierzând astfel o mare parte a elanului de care omul are atât de urgent nevoie pentru a evolua.

Și totuși, în majoritatea cazurilor, omul pierde această perioadă de tranziție atât de prețioasă, se lasă condus de către anturajul „cunoscător” pe căi greșite, care îl împiedică să se înalțe și, din păcate, de prea multe ori îl conduc chiar în jos. Din cauza aceasta nu este capabil să lepede vibrațiile tulburi care sunt agățate de el și care, dimpotrivă, primesc numai forță nouă; în acest fel, voința liberă a omului este din ce în ce mai acoperită, până când el nu mai este capabil să o recunoască.

Așa este la *prima* incarnare pe Pământ. La următoarele incarnări ce devin necesare, omul aduce cu el o karmă mult mai puternică. Însă posibilitatea de a o lepăda reapare de fiecare dată și nicio karmă nu ar putea fi mai puternică decât spiritul omului ajuns la deplina lui putere, de îndată ce el stabilește, prin energia sexuală, legătura completă cu Materialitatea din care face parte și karma.

Însă dacă omul a pierdut aceste perioade în care putea să se elibereze de karma sa și, prin urmare, să își recapete voința liberă, dacă s-a încurcat și mai mult, poate chiar s-a afundat adânc, i se oferă totuși un aliat puternic în lupta împotriva karmei și pentru a-l ajuta la înălțare. Este cel mai mare învingător care există, capabil să biruie totul. Înțelepciunea Creatorului se reflectă în Materialitate prin faptul că perioadele indicate mai sus nu sunt singurele în care omul poate găsi posibilitatea unui ajutor rapid, în cursul cărora este capabil să se descopere pe sine și să-și descopere valoarea reală și în care primește chiar un imbold neobișnuit de puternic, pentru a-i atrage atenția asupra acestui lucru.

Această putere magică, ce stă neîncetat la dispoziția fiecărui om, ca ajutor de-a lungul întregii sale existențe pe Pământ, și care provine, de asemenea, din aceeași legătură a energiei sexuale cu forța spiritului, putând determina înlăturarea karmei, este *iubirea!* Nu iubirea plină de poftă a Materialului-Dens, ci iubirea înaltă, pură, care nu știe și nu vrea nimic

altceva decât binele celui iubit și care nu se gândește niciodată la sine. Ea aparține, de asemenea, Creației Materiale și nu pretinde nicio renunțare, nicio penitență, ci vrea întotdeauna numai ceea ce este cel mai bine pentru celălalt, își face griji pentru el, suferă cu el, însă împarte și bucuria cu el.

Această iubire are drept bază dorul intuitiv după ideal, similar cu cel al tineretului neprihănit atunci când apare energia sexuală, însă ea îl atinge și pe omul responsabil, așadar matur, făcându-l să ajungă la apogeul puterii lui, îl îndeamnă la eroism, astfel că puterea de acțiune și de luptă este încordată la maximum. De aceea nu există limită în privința vârstei! De îndată ce un om se deschide iubirii pure, indiferent că este iubirea bărbatului pentru femeie sau invers, cea pentru un prieten sau o prietenă, pentru părinți sau copii, nu are importanță, numai să fie pură, ea aduce ca prim dar ocazia de a respinge întreaga karmă, care se răscumpără atunci doar „simbolic”*, spre înflorirea voinței libere și conștiente, care poate fi orientată *numai* în sus. Drept urmare naturală, începe înălțarea, eliberarea de lanțurile nedemne care îl țin jos.

Prima intuiție ce apare la trezirea iubirii pure constă în a se simți nedemn de persoana iubită. Putem desemna acest proces ca fiind apariția modestiei și a umilinței, adică dobândirea a două mari virtuți. Atunci ia naștere dorința arzătoare de a-l proteja pe celălalt, pentru a nu i se întâmpla niciun rău din nicio parte, ci drumul lui să ducă pe cărări înflorite și însorite. Dorința de „a purta pe cineva pe palme” nu este vorbă goală, ci desemnează foarte corect intuiția care se ridică. În acest lucru se află renunțarea la propria personalitate, o mare dorință de a sluji, care ea singură ar fi suficientă pentru a lepăda în scurt timp toată karma, dacă dorința ar persista și nu ar face loc unor instincte pur senzuale. În final, odată cu iubirea pură vine și dorința fierbinte de a putea face pentru cel iubit ceva cu adevărat măreț în sens nobil, de a nu-l răni sau jigni cu nicio privire, cu niciun gând, cu niciun cuvânt, cu atât mai puțin cu vreo faptă urâtă. Cea mai delicată considerație devine vie.

*) Conferința 37: Simbolică în soarta oamenilor

Atunci este important să se păstreze cu fermitate aceste intuiții pure, și ele să fie puse mai presus de toate celelalte lucruri. Niciodată cineva nu va dori sau face ceva urât în această stare. El, pur și simplu, nu poate face așa ceva, ci, dimpotrivă, găsește în aceasta cea mai bună protecție, cea mai mare forță, cel mai bine intenționat sfătuitor și ajutor.

De aceea și Hristos se referă mereu la puterea supremă a iubirii! Numai aceasta învinge totul, poate totul. Însă întotdeauna doar cu condiția să nu fie vorba numai despre iubirea pământească, plină de poftă, care poartă în sine gelozia și viciile înrudite cu ea.

Creatorul, în Înțelepciunea Lui, a aruncat astfel în Creație un colac de salvare cu care *fiecare* om vine în contact nu doar o singură dată în timpul vieții sale pământești, putând să se țină de el și să se avânte în sus!

Acest ajutor există pentru toți. El nu face nicio deosebire de vârstă, nici de sex, nici între săraci și bogați, nici între nobili și oameni de rând. De aceea iubirea este cel mai mare dar al lui Dumnezeu! Cine se agață de el poate fi sigur de salvare din orice necaz și oricât de adânc ar fi căzut! El se eliberează, dobândește astfel în modul cel mai rapid și mai ușor o voință liberă, netulburată, care îl duce în sus.

Și chiar dacă ar cădea atât de adânc, încât ar trebui să ajungă la disperare, iubirea este capabilă să-l smulgă în sus cu forța furtunii, spre Lumină, spre Dumnezeu, Care El Însuși este Iubirea. De îndată ce într-un om se manifestă, printr-un imbold oarecare, iubirea pură, el obține și legătura directă cu Dumnezeu, Izvorul Primordial al întregii Iubiri, și cu aceasta are și cel mai puternic ajutor. Însă dacă un om ar avea totul și *nu* ar avea iubire, el ar fi doar aramă sunătoare sau chimval zăngănitor, așadar fără căldură, fără viață... nimic!

Totuși, dacă el simte adevărata iubire pentru vreunul dintre semenii lui, iubire ce tinde doar să-i aducă celuilalt lumină și bucurie și nu să-l tragă în jos prin dorințe impure, ci să-l înalțe protejându-l, atunci îl *slujește*, fără să fie conștient de slujirea

propriu-zisă, deoarece el devine astfel o persoană care dăruiește și un binefăcător altruist. Iar această slujire îl eliberează!

Mulți își vor spune aici: Exact așa fac eu, sau cel puțin mă străduiesc! Folosind toate mijloacele posibile, eu caut să fac soției sau familiei viața pe Pământ ușoară, să le ofer plăceri, străduindu-mă să procur suficiente resurse pentru ca ei să-și poată permite o viață comodă, plăcută și pentru a fi lipsiți de griji. Cu miile se vor bate cu pumnii în piept, se vor simți înălțați și se vor considera cine știe cât de buni și de nobili. Ei greșesc! *Nu aceasta* este iubirea vie! Ea nu este atât de unilateral pământească, ci, dimpotrivă, îndeamnă în același timp, din ce în ce mai puternic, spre ceea ce este mai înalt, mai nobil și ideal. Desigur, nimeni nu are voie să uite nepedepsit, deci fără urmări, de necesitățile pământești. El nu ar trebui să le neglijeze, însă acestea nu au voie să devină principala preocupare a gândurilor și ocupațiilor sale. Deasupra tuturor acestora plutește, măreață și puternică, dorința, atât de misterioasă pentru mulți, de a putea *fi* într-adevăr în fața lor înșiși, *ceea ce* ei valorează în ochii celor de care sunt iubiți. Iar această dorință este calea cea dreaptă! Ea duce întotdeauna numai în sus.

Iubirea adevărată, pură, nu are nevoie să fie explicată mai detaliat. Fiecare om simte foarte bine cum este ea. El caută adesea doar să se amăgească pe sine în legătură cu aceasta atunci când își vede greșelile și când simte în mod clar cât de departe este de a iubi cu adevărat și pur. Atunci el trebuie să-și adune forțele, nu are voie să se oprească, ezitând, și să ajungă să piardă totul în final, căci, fără iubire adevărată, pentru el nu mai există voință liberă!

Cât de multe ocazii sunt oferite astfel oamenilor pentru a-și aduna puterile și a înainta, fără ca ei să le folosească! Pentru majoritatea, lamentările și căutările nu sunt veritabile! De îndată ce ei înșiși trebuie să contribuie cu ceva, nu vor să existe nici chiar cea mai mică schimbare în obiceiurile și părerile lor. Acest lucru este, în mare parte, minciună și autoamăgire!

Dumnezeu ar trebui să vină la ei și să-i ridice la El, fără să fie nevoie ca ei să renunțe la comoditatea lor plăcută și la venerarea de sine. Atunci ar binevoi și ei să meargă cu El, dar nu fără a aștepta mulțumiri speciale de la Dumnezeu pentru aceasta.

Lăsați-i pe acești trântori să meargă pe drumul lor spre pierzanie! Nu merită ca cineva să-și dea osteneala pentru ei. Lamentându-se și rugându-se, vor trece mereu pe lângă ocaziile care li se oferă. Dacă un asemenea om ar folosi totuși vreodată o asemenea ocazie, el i-ar răpi cu siguranță cea mai nobilă podoabă, puritatea și altruismul, pentru a târi acest bun prețios în noroiul patimilor.

Căutătorii și cunoscătorii ar trebui să-și adune, în sfârșit, forțele pentru a-i ocoli pe acești oameni! Ei nu trebuie să creadă că fac pe placul lui Dumnezeu dacă răspândesc mereu Cuvântul Său și Voința Sa Sfântă într-un mod atât de ieftin și îl oferă, încercând să-i învețe pe alții, dând astfel impresia că ar trebui să meargă Creatorul pretutindeni să cerșească prin intermediul credincioșilor Săi, pentru a lărgi cercul adeptilor. Este o terfelire să se ofere Cuvântul Său unor asemenea oameni care întind mâini murdare spre El. Nu trebuie uitată vorba care spune: „Nu aruncați mărgăritare înaintea porcilor”.

Și nici în acest caz nu este vorba despre altceva. O risipă inutilă de timp, care nu mai poate fi irosit în asemenea măsură fără să aducă, în final, repercusiuni nefaste. Numai cei care caută trebuie ajutați.

Neliniștea crescândă care apare în mulți oameni, cercetarea și căutarea voinței libere sunt complet justificate și sunt un semn că era și timpul pentru aceasta. Acest sentiment este amplificat de presimțirea inconștientă că este posibil să vină o vreme când va fi prea târziu pentru acest lucru. Faptul acesta menține mereu vie căutarea. Însă în mare parte este în zadar. *Cei mai mulți oameni din ziua de azi nu-și mai pot folosi voința liberă, pentru că s-au încurcat prea mult!*

Ei au vândut-o la mezat... pentru nimic!

Însă pentru acest lucru nu-L pot face răspunzător pe Dumnezeu, așa cum încearcă mereu prin toate interpretările posibile, pentru a îndepărta gândul unei răspunderi personale pe care vor trebui să și-o asume, ci trebuie să se acuze pe ei înșiși. Și chiar dacă această acuzare de sine ar fi pătrunsă de cea mai mare amărăciune, de cea mai profundă durere, nu ar putea fi suficient de puternică pentru a contrabalansa, chiar și într-o oarecare măsură, valoarea comorii pierdute, care a fost deteriorată sau irosită nechibzuit de ei înșiși.

Dar, cu toate acestea, omul mai poate găsi drumul pentru a recâștiga ceea ce a pierdut, de îndată ce se străduiește cu seriozitate. Bineînțeles, numai cu condiția să dorească acest lucru din adâncul lui, numai atunci când această dorință *trăiește* cu adevărat în el și nu slăbește vreodată. El trebuie să poarte cea mai arzătoare dorință pentru aceasta. Și dacă ar trebui să-și dedice întreaga viață pământească pentru acest lucru, el nu ar avea decât de câștigat, căci pentru om redobândirea voinței libere este cu adevărat serioasă și necesară! În loc de redobândire putem spune, de asemenea, dezgropare sau curățire. Este, de fapt, exact același lucru.

Însă atâta timp cât omul se va limita doar să se *gândească* la acest lucru și să *își bată capul*, nu va realiza nimic. Cel mai mare efort și cea mai mare perseverență trebuie să dea greș, deoarece cu gândirea și cu analiza nu poate ieși niciodată dincolo de hotarul timpului și al spațiului, așadar nu poate ajunge acolo unde se găsește soluția. Și întrucât gândirea și analiza sunt considerate în prezent calea principală în toate cercetările, nu există nici vreo perspectivă de a se putea aștepta vreun progres dincolo de lucrurile strict pământești. Doar dacă oamenii se schimbă cu desăvârșire.

Folosiți timpul existenței pe Pământ! Gândiți-vă la marea cotitură care aduce neîncetat cu sine deplina responsabilitate!

Din acest motiv un copil este încă minor din punct de vedere spiritual, deoarece legătura dintre spirit și Material nu a fost încă făcută prin energia sexuală. Abia în clipa în care această energie începe să acționeze, intuițiile ating o asemenea putere,

încât sunt capabile să pătrundă decisiv Creația Materială, transformând-o și reformând-o, fapt prin care el preia automat responsabilitatea completă. Înainte de aceasta nici efectul reciproc nu este atât de puternic, deoarece capacitatea de intuire acționează mult mai slab. De aceea, la prima incarnare* pe Pământ, o karmă nu poate fi atât de puternică, ci poate cel mult să aibă o importanță la naștere, mai ales în determinarea condițiilor în care această naștere are loc, pentru ca acestea să ajute spiritul în viața lui pe Pământ să-și răscumpere karma prin recunoașterea propriilor sale însușiri. Punctele de atracție ale speciilor de același fel joacă un rol important în această privință. Însă toate aceste influențe sunt *slabe*. Karma începe să acționeze cu putere și incisiv abia atunci când energia sexuală se unește în om cu forța lui spirituală, fapt prin care el nu numai că obține valoare deplină în Material, ci îi poate fi superior în toate privințele, dacă se menține într-o stare a sufletului corespunzătoare.

Până atunci, nici întunericul, nici răul nu se pot apropia direct de om. Copilul este protejat de acest lucru prin golul care există între el și Material. El rămâne separat. Lipsește puntea.

Mulțor auditori le va fi acum mai ușor de înțeles de ce copiii se bucură de o protecție mult mai mare în fața răului, fapt care este chiar proverbial. Pe același drum pe care îl formează puntea energiei sexuale care apare, și peste care omul poate trece cu deplina sa putere pentru a lupta, tot restul poate, în mod natural, să pătrundă până la el, dacă omul nu este suficient de atent. Însă acest lucru nu se poate întâmpla în niciun caz înainte ca el să posede forța necesară pentru apărare. Nicio clipă nu poate exista o inegalitate ce ar putea servi drept scuză.

Prin aceasta, responsabilitatea părinților crește enorm! Vai de aceia care, prin batjocură deplasată sau prin educație greșită, dacă nu chiar prin exemple rele, din care fac, de asemenea, parte toate ambițiile nemăsurate în cele mai diverse domenii, le răpesc propriilor copii ocazia de a-și lepăda karma și de a se înălța. Ispitele vieții pământești ademenesc oricum

*) Intrarea omului în existența pământească

încolo și încoace. Și întrucât tinerilor adolescenți nu li se explică adevărata lor putere, ei fie nu o folosesc deloc, fie o folosesc insuficient sau o irosesc în modul cel mai iresponsabil, dacă nu îi dau chiar o întrebuințare nepotrivită și periculoasă.

Astfel, karma, care devine inevitabilă din cauza ignoranței, începe să acționeze cu o putere tot mai mare și, profitând de o înclinație sau de alta, ea își proiectează radiațiile, influențând, și limitează astfel adevărata voință liberă în luarea deciziilor în asemenea măsură, încât aceasta își pierde libertatea. Așa se face că astăzi *majoritatea* oamenilor nu-și mai pot pune în practică nicio voință liberă. Ei s-au legat, s-au înlănțuit și s-au înrobit prin propria vină. Cât de puerili și de nedemni se arată oamenii atunci când încearcă să evite să se gândească la răspunderea lor necondiționată, preferând să-I reproșeze Creatorului nedreptatea! Cât de ridicol sună pretenția că ei nu ar avea deloc voință liberă, proprie, ci ar fi conduși, împinși, șlefuiți și modelați, fără ca ei să poată să facă ceva împotriva acestui lucru.

Dacă ar vrea să vadă măcar o clipă ce rol jalnic joacă, de fapt, printr-un asemenea comportament! Dacă ar vrea, înainte de toate, să se observe, în sfârșit, pe ei înșiși într-un mod cu adevărat critic în legătură cu utilizarea pe care o dau puterii care le este acordată, pentru a recunoaște cât de nechibzuit o risipesc pe lucruri mărunte și pe deșertăciuni, și cum ridică fleacurile la o importanță vrednică de dispreț, și cum se cred mari în lucruri în care ar trebui să se vadă atât de mici în comparație cu menirea lor reală de oameni în Creație! Omul de azi este ca unul căruia îi este dăruită o împărăție, dar care preferă să-și piardă timpul cu cele mai simple jucării pentru copii!

Este evident, și nu ne putem aștepta la altceva, că exact aceste puteri enorme care îi sunt încredințate omului trebuie să-l zdrobească, dacă nu înțelege cum să le dirijeze.

Este, în sfârșit, momentul suprem pentru trezire! Omul ar trebui să folosească din plin timpul și îndurarea care îi sunt dăruite prin fiecare viață pe Pământ. El încă nu bănuiește cât

de urgent este deja acest lucru. În momentul în care își eliberează din nou voința, care acum este înrobită, tot ceea ce până atunci părea să fie împotriva sa va fi în slujba sa. Chiar și radiațiile stelelor, de care atât de mulți se tem, există numai pentru a-l sluji și pentru a-l ajuta, indiferent de felul lor.

Și fiecare este capabil să facă acest lucru, oricât de greu ar atârna karma de el! Chiar dacă radiațiile stelelor par a fi predominant nefavorabile. Toate acestea acționează nefavorabil numai atunci când voința nu este liberă. Însă și atunci numai aparent, căci, în realitate, o fac totuși pentru salvarea lui, în cazul în care el nu mai este capabil să se ajute singur. Prin aceasta este forțat să se apere, să se trezească și să fie ager.

Teama de radiațiile stelelor nu este totuși oportună, pentru că fenomenele rezultate din aceste radiații sunt întotdeauna numai firele karmei în curs pentru omul respectiv. Radiațiile stelelor formează doar canale în care este atrasă toată karma care plutește în jurul unui om în acea perioadă, în măsura în care felul ei se potrivește cu radiațiile de același fel din momentul respectiv. Astfel, dacă radiațiile stelelor sunt nefavorabile, atunci în aceste canale va fi antrenată numai karma nefavorabilă care plutește pentru un om, care este de aceeași specie cu cea a radiațiilor, nimic altceva. La fel este și în cazul radiațiilor favorabile. Conduasă într-un curent mai dens, karma poate avea întotdeauna un efect mai perceptibil asupra omului. Însă acolo unde nu există nicio karmă rea, nici radiațiile nefavorabile ale stelelor nu pot avea efecte rele. Una nu poate fi separată de cealaltă. Și aici recunoaștem din nou marea Iubire a Creatorului. Stelele controlează sau dirijează efectele karmei. Prin urmare, karma rea nu acționează fără întrerupere, ci îi este lăsat omului și timp să își regăsească suflul, pentru că radiațiile stelelor sunt schimbătoare, iar karma rea poate avea efect doar atâta timp cât radiațiile sunt propice! Ea trebuie să se oprească și să aștepte până ce apare o nouă radiație nefavorabilă, prin urmare nu poate atât de ușor să copleșească pe deplin un om. Dacă pe lângă karma rea a

unui om nu plutește și karmă bună, care are efect în cazul radiațiilor favorabile, atunci prin radiațiile favorabile se obține măcar întreruperea suferinței în perioadele când aceste radiații sunt active.

Și astfel o roată a evenimentelor se îmbină cu cealaltă. Una o trage pe cealaltă după sine, ca o consecință strictă, și în același timp o controlează, ca să nu poată apărea nicio neregularitate. Și tot așa se continuă, ca într-un angrenaj gigantic. Din toate părțile dinții roților se îmbină riguros și precis, totul fiind împins mai departe, propulsat spre dezvoltare.

Iar în mijlocul acestui ansamblu stă omul, cu nemăsurata putere încredințată lui de a indica, prin voința sa, direcția acestui angrenaj puternic. *Însă întotdeauna numai pentru el însuși!* Acesta îl poate duce în sus sau în jos. Doar starea lui sufletească este decisivă pentru final.

Totuși, angrenajul Creației nu este din material rigid, ci în ea toate sunt forme vii și ființe care, colaborând, produc o impresie cu atât mai măreață. Întreaga minunată țesere servește însă numai pentru a-l ajuta pe om, pentru a-l sluji, atâta timp cât acesta nu o împiedică, irosindu-și copilărește puterea care i-a fost dată și întrebuintând-o greșit. El trebuie, în sfârșit, să se supună, pentru a deveni ceea ce ar trebui să fie. A se supune nu înseamnă, în realitate, nimic altceva decât a înțelege! A sluji înseamnă a ajuta. A ajuta înseamnă însă a stăpâni. Într-un timp scurt, fiecare își poate elibera voința, așa cum ar trebui ea să fie. Și astfel, totul se va schimba pentru el, deoarece el s-a schimbat mai întâi în interior.

Însă pentru mii, pentru sute de mii, ba chiar pentru milioane de oameni va fi prea târziu, pentru că ei nu vor altfel. Este cât se poate de natural ca forța greșit aplicată să distrugă mecanismul care, altfel, i-ar fi servit pentru a realiza o muncă plină de binecuvântare.

Iar când se va întâmpla acest lucru, toți cei care au șovăit își vor aminti din nou de rugăciune, însă nu vor mai putea găsi modul corect de a se ruga, singurul care ar putea să le aducă ajutor. Dacă își vor da atunci seama că au eşuat, ei vor trece

repede, în disperarea lor, la blesteme și vor susține acuzator că nu poate exista niciun Dumnezeu, dacă permite să se întâmple așa ceva. Ei nu vor să creadă într-o dreptate de neclintit, la fel de puțin în faptul că lor li s-a dat puterea de a schimba totul la timp. Și, de asemenea, că acest lucru li s-a spus suficient de des.

Cu încăpățănare copilărească, ei pretind un Dumnezeu după concepțiile lor, iubitor, Care iartă totul. Numai astfel vor să-I recunoască Măreția! Atunci cum ar trebui acest Dumnezeu din imaginația lor să-i trateze pe aceia care L-au căutat întotdeauna cu seriozitate, dar care tocmai din cauza acestei căutări au fost călcați în picioare, luați în râs și persecutați de cei care așteaptă iertare?

Nesăbuiți care, în orbirea și în surzenia lor, înnoite permanent în mod voluntar, aleargă spre pieire, care singuri își făuresc sânguincioși propria osândă. Să fie lăsați pradă întunericului spre care tind cu încăpățănare, în ambiția lor de a le ști pe toate mai bine! Numai prin experiențele pe care vor trebui să le trăiască își mai pot veni în fire. De aceea, întunericul va fi pentru ei cea mai bună școală. Totuși, va veni ziua, ceasul în care va fi prea târziu pentru a mai porni chiar și pe această cale, fiindcă nu va mai fi timp suficient ca, după ce au ajuns, în sfârșit, la recunoaștere prin experiențele trăite, să se mai smulgă din întuneric și să se înalțe. De aceea, este timpul ca oamenii să se preocupe, în sfârșit, cu seriozitate, de Adevăr.

Știința modernă despre spirit.

Stiința modernă despre spirit! Câte se strâng sub acest stindard! Câte se adună laolaltă aici și cât de mult se combate sub acesta! O arenă a căutării febrile, a cunoașterii puține, a planurilor mari, a vanității și a prostiei, adesea chiar a lăudăroșeniei goale, ba mai mult, a spiritului de afaceri lipsit de orice scrupule. Din acest haos înfloresc adesea invidia și ura nemărginită, din care se desprinde, în cele din urmă, o perfidă sete de răzbunare de cea mai joasă speță.

În asemenea situații nu este, firește, de mirare dacă atât de mulți oameni se feresc din fața nebuniei acestor gânduri și acțiuni, evită toate aceste activități ciudate cu o reținere de parcă s-ar otrăvi dacă vin în contact cu ele. Și aceștia nu greșesc prea mult, căci nenumărați adepți ai științei despre spirit nu arată, într-adevăr, nimic ademenitor în comportarea lor, cu atât mai puțin ceva atrăgător, ci totul la ei îndeamnă mai degrabă la cea mai mare prudență.

Este ciudat că întregul domeniu al așa-numitei științe despre spirit, care este adesea confundată de răuvoitori sau de ignoranți cu știința *spiritelor*, este încă și astăzi considerat un fel de *teritoriu liber* unde oricine are voie să-și facă de cap nestingherit, ba chiar fără rețineri și nepedepsit.

Așa se consideră. Experiența a arătat deja adeseori că *nu* este așa!

Nenumărați pionieri în acest domeniu, care au fost destul de nechibzuiți să îndrăznească a face câțiva pași înainte în investigațiile lor, echipați doar cu o cunoaștere închipuită, au ajuns victime neajutorate ale neglijenței lor. Trist aici este doar faptul că toate aceste victime au căzut fără ca omenirii să i se fi putut aduce nici cel mai mic beneficiu!

Fiecare dintre aceste cazuri ar fi trebuit, în fond, să fie o dovadă a faptului că drumul urmat nu este cel corect, că el aduce numai daune și chiar distrugere, însă nicio binecuvântare. Totuși, aceste căi greșite sunt menținute cu o perseverență cu totul specială și ele fac în continuare noi victime; se face mare vâlvă pentru fiecare descoperire neînsemnată a unor lucruri evidente, recunoscute o dată în plus în impunătoarea Creație și se scriu nenumărate tratate, care trebuie să îi descurajeze pe mulți oameni ce caută serios, pentru că în ele se face cât se poate de clar simțită bâjbâiala nesigură.

Toată cercetarea de până acum poate fi numită, în realitate, mai degrabă un joc periculos cu un substrat bine intenționat.

În domeniul științei despre spirit, care este considerat teritoriu liber, nu se va putea intra niciodată nepedepsit atâta timp cât nu se va ține cont *în prealabil* de Legile *Spirituale* în deplinătatea lor. Orice împotrivire conștientă sau inconștientă, adică „nerespectarea” lor, care este echivalentă cu o încălcare, trebuie să-l lovească retroactiv, prin inevitabilul efect reciproc, pe cel semeț, frivol sau nechibzuit, care nu vrea sau nu poate să le respecte cu exactitate.

A dori să se exploreze ceea ce este nepământesc prin mijloace și cu posibilități pământești nu este diferit de situația în care un copil încă nedezvoltat, nefamiliarizat cu pericolele pământești, ar fi abandonat într-o junglă, acolo unde numai un om echipat corespunzător, cu toată forța și cu toată precauția, ar avea șanse să răzbească teafăr și nevătămat.

Nu este altfel pentru oamenii moderni care se ocupă cu știința despre spirit utilizând metodele lor actuale, chiar dacă își închipuie că au intenții foarte serioase și riscă, într-adevăr, mult, doar de dragul cunoașterii, pentru a-i ajuta astfel pe oameni să progreseze dincolo de un hotar la ușa căruia ei așteaptă și bat deja de multă vreme.

Astăzi acești cercetători încă stau în fața hotarului ca niște copii, neajutorați și bâjbâind, fără să-și dea seama de pericolele care pot năvăli în orice moment asupra lor sau care se pot

revărsa prin ei asupra altor oameni, dacă încercările lor nesigure fac o breșă în zidul natural de protecție sau deschid o ușă care pentru mulți mai bine ar rămâne închisă.

Toate acestea pot fi numite numai nechibzuință și nu cutezanță, atâta vreme cât cei ce vor să înainteze nu știu exact dacă sunt în stare să învingă imediat și necondiționat toate pericolele iminente nu numai pentru ei înșiși, ci și pentru alții.

În modul cel mai iresponsabil acționează acei „cercetători” care se ocupă cu experimente. S-a atras deja de mai multe ori atenția în legătură cu crima hipnozei*. Cercetătorii care experimentează și în alte moduri comit în cele mai multe cazuri greșeala regretabilă că, neștiind nimic ei înșiși – pentru că altfel cu siguranță nu ar face-o – transpun alți oameni foarte sensibili sau având capacități de medium fie într-un somn magnetic, fie chiar într-unul hipnotic, pentru a-i aduce astfel mai aproape de influențele fizic invizibile și care aparțin Lumii „de Dincolo”, în speranța că prin aceasta pot auzi și observa multe lucruri, ceea ce nu ar fi posibil dacă respectivul subiect ar fi în stare de conștiență.

În cel puțin nouăzeci și cinci din o sută de cazuri ei expun astfel asemenea oameni unor mari pericole, cărora aceștia încă nu sunt în stare să le facă față, căci *orice fel* de intervenție artificială pentru aprofundare reprezintă o înlănțuire a sufletului, prin care acesta este constrâns să intre într-o stare senzitivă care o depășește pe cea permisă de dezvoltarea lui naturală.

Urmarea este că o asemenea victimă a experimentelor se află dintr-o dată, sufletește, într-o regiune în care, prin intervenție artificială, îi este răpită protecția naturală, sau pentru care nu are protecție naturală, care poate lua naștere numai prin *propria* dezvoltare interioară sănătoasă.

Trebuie să ni-l imaginăm pe un asemenea om demn de compătimire ca și cum ar sta dezbrăcat, legat de un stâlp, fiind împins mult înainte, drept momeală, pe un teren periculos, ca să atragă acolo asupra lui viață și activitate încă necunoscute, ba chiar să le lase să acționeze asupra sa; toate acestea pentru

*) Conferința 35: Crima hipnozei

a putea, în final, să întocmească un raport, sau pentru a permite altora, grație ajutorului său ori renunțării la anumite părți din corpul său pământesc, să distingă diferitele efecte.

Un asemenea subiect supus experimentelor de acest gen este temporar capabil, prin legătura pe care sufletul său împins înainte trebuie să o mențină cu corpul pământesc, să relateze ca printr-un telefon tot ceea ce se petrece și să redea acest lucru spectatorului.

Dar dacă această santinelă trimisă astfel în mod artificial în avanposturi este atacată într-un fel oarecare, ea nu este capabilă să se apere, din cauza lipsei de protecție naturală, și este lăsată pradă fără ajutor, deoarece, cu ajutorul altora, a fost împinsă doar artificial într-un ținut căruia, potrivit propriei sale dezvoltări, nu-i aparține încă sau nu-i aparține deloc. Cât despre așa-numitul cercetător care a împins-o în fața pericolului, în setea sa de cunoaștere, el o poate ajuta tot atât de puțin, întrucât el însuși este străin și lipsit de experiență acolo de unde vine pericolul, și de aceea nu poate face nimic pentru a-i oferi o oarecare protecție.

Așa se face că cercetătorii devin criminali fără să vrea și fără să poată fi pedepsiți de justiția pământească. Totuși acest lucru nu împiedică Legile Spirituale să-și exercite cu severitate deplină efectul lor reciproc și să-l înlănțuie pe cercetător de victima sa.

Multe persoane folosite pentru experimente au suferit atacuri material-fine care cu timpul, adesea chiar rapid sau pe loc, au și efect fizic material-dens, astfel că urmează boala pământească sau chiar moartea, și aceasta fără ca vătămarea sufletească să fie înlăturată.

Observatorii care ei înșiși se intitulează cercetători și care își împing victimele pe acest tărâm necunoscut se află, în majoritatea cazurilor, în timpul unor asemenea experimente periculoase, într-un adăpost pământesc bun, sub protecția corpului lor și a conștienței diurne.

Rar se întâmplă ca ei să împărtășească simultan pericolele la care sunt expuse persoanele supuse experimentului, deci ca

asemenea pericole să treacă imediat asupra lor. Însă în acest caz, în momentul morții lor pământești, din cauza legării de victimele lor, ei *trebuie* în orice caz să meargă acolo unde acestea au fost eventual antrenate, pentru ca doar împreună cu aceste victime să se poată înălța din nou încet.

Expulzarea artificială a unui suflet într-un alt ținut nu trebuie întotdeauna înțeleasă în sensul în care sufletul iese din corp și plutește spre o altă regiune. În *majoritatea* cazurilor, el rămâne liniștit în corp. Prin somnul magnetic sau hipnotic el este doar nefiresc sensibilizat, astfel încât se lasă influențat de curenți și influențe mult mai fine decât ar fi posibil în starea lui normală. Este evident că în această stare artificială nu este disponibilă forța deplină pe care sufletul ar avea-o altfel, dacă ar fi ajuns atât de departe prin propria sa dezvoltare interioară și ar sta astfel ferm și sigur pe acest teren nou și mai rafinat, oferind rezistență egală tuturor influențelor. Din această lipsă de forță sănătoasă rezultă, din cauza artificiilor folosite, o inegalitate care determină neapărat perturbări. Urmarea este o tulburare completă a tuturor intuițiilor, prin care realitatea ajunge să fie complet deformată.

Cauzele relatărilor false, ale nenumăratelor erori, sunt din nou oferite numai de cercetătorii înșiși, prin intervenția lor dăunătoare. Așa se explică faptul că în numeroase chestiuni „investigate” din domeniul ocult, care sunt deja disponibile, atât de multe lucruri nu corespund cu logica strictă. Ele conțin nenumărate erori, care până acum nu au putut fi încă recunoscute ca atare.

Prin aceste metode evident greșite nu se va realiza nici cel mai mic lucru care ar putea avea pentru oameni vreun folos oarecare sau care ar putea fi o binecuvântare.

În realitate, singurul lucru util omului este ceea ce îl ajută să *se înalțe*, sau cel puțin îi arată o cale pentru aceasta. Însă toate acestea sunt de la bun început și pentru totdeauna complet excluse în cazul acestor experimente! Se întâmplă ca un cercetător, printr-o intervenție artificială, să fie capabil să împingă vreun om sensibil sau cu capacități de medium afară

din corpul său pământesc, material-dens, pentru a-l face să intre în Lumea Material-Fină care se află în imediata lui apropiere, însă *nici* cu un fir de păr *mai sus* de regiunea căreia omul respectiv îi aparține, potrivit constituției sale interioare. Dimpotrivă, prin intervenție artificială, nu-l poate duce nici măcar până acolo, ci numai în mediul cel mai apropiat de ceea ce este pământesc.

Acest mediu, cel mai apropiat de ceea ce este pământesc, nu poate conține din Lumea de Dincolo decât ceea ce este încă strâns legat de Pământ, adică ceea ce, prin inferioritatea sa, prin vicii și patimi, rămâne legat de Pământ.

Firește, se mai întâmplă să zăbovească temporar ici-colo în acest mediu și altceva mai avansat. Însă acest lucru nu este întotdeauna de așteptat. Ceva înalt nu se poate afla acolo, pur și simplu datorită Legilor Naturale. Mai degrabă s-ar mișca Lumea din temelii sau... ar trebui să existe într-un om un teren propice pentru ancorarea Luminii!

Însă este foarte greu de presupus că acest teren s-ar putea găsi într-un subiect sau într-un cercetător care bâjbâie astfel. Prin urmare, pericolul și inutilitatea tuturor experimentelor continuă să existe.

Este, de asemenea, sigur faptul că fără un om deosebit de evoluat, a cărui prezență purifică tot ceea ce este mai dens, ceva cu adevărat mai înalt *nu* poate veni în apropierea unui medium, cu atât mai puțin poate vorbi prin acesta. Materializările* din sfere *mai înalte* nu intră în discuție, și cu atât mai puțin la popularele jocuri amuzante cu ciocănituri, mișcări de obiecte etc. Prăpastia este mult prea mare în acest sens pentru a se putea construi ușor o punte peste ea.

În ciuda prezenței unui medium, toate aceste lucruri pot fi realizate numai de către asemenea suflete din Lumea de Dincolo care sunt încă foarte strâns legate de Materialitate. Dacă ar fi posibil altfel, dacă ceea ce este înalt ar putea să intre atât de ușor în legătură cu omenirea, atunci Hristos nu ar mai fi trebuit deloc să devină om, ci și-ar fi putut îndeplini

*) Manifestări material-dense

Misiunea și fără acest sacrificiu*. Oamenii din ziua de azi nu sunt, cu siguranță, mai evoluți sufletește decât erau pe vremea lui Iisus, astfel că nu se poate presupune că ar fi mai ușor de stabilit o legătură cu Lumina decât era pe vremea aceea.

Firește că acum persoanele care se ocupă cu știința despre spirit spun că scopul lor este, în primul rând, să constate existența Lumii de Dincolo și mai ales că viața continuă după moartea pământească și că, având în vedere îndoiala care domnește astăzi peste tot, este nevoie de argumente foarte puternice și serioase, adică dovezi *pământește palpabile*, pentru a face o breșă în apărarea adversarilor.

Această motivare nu justifică însă faptul că sufletele omenești sunt puse tot mereu în pericol într-un mod atât de ușuratic! În afară de acest lucru, nu există nicio necesitate stringentă pentru a dori ca adversarii răuvoitori să fie neapărat convinși! Doar este cunoscut faptul, ce reiese și din cuvintele lui Hristos, că aceștia nu ar fi pregătiți să creadă nici dacă ar veni un înger în mod special din cer pentru a le proclama Adevărul. După plecarea acestuia, ei ar afirma repede că ar fi fost o halucinație în masă, și nu un înger, sau ar folosi vreun alt pretext. Iar dacă, dimpotrivă, ceva sau cineva ar fi adus, care rămâne pământește, prin urmare nu dispare sau nu devine invizibil, atunci ar exista din nou alte pretexte, tocmai pentru că lucrul acesta ar fi prea pământesc pentru cei care nu doresc să creadă într-o Lume de Dincolo. Ei nu s-ar da înapoi de la a înfiera această dovadă ca fiind o înșelătorie, iar pe autorul ei ca fiind un visător, un fanatic sau chiar un șarlatan. Fie că este prea pământesc sau prea nepământesc, fie ambele, ei vor avea întotdeauna ceva de obiectat sau de pus la îndoială. Iar când nu mai știu deloc să se ajute altfel, împrășcă noroi, trec chiar și la atacuri mai puternice și nu se dau înapoi de la violențe.

Prin urmare, pentru a-i convinge *pe aceștia*, nu este nevoie de sacrificii! Cu atât mai puțin pentru mulți dintre așa-ziișii adepți. Cu un fel de aroganță ciudată, ei își închipuie că, datorită

*) Conferința 14: Mântuitorul

creдинței lor în viața din Lumea de Dincolo, în majoritatea cazurilor cam neclară și fantastică, ei pot emite pretenții de la aceasta, cum ar fi aceea de a fi capabili, la rândul lor, „să vadă” sau „să trăiască” ceva. Ei așteaptă semne de la ghizii lor din Lumea de Dincolo, drept răsplată pentru bunăvoință. Așteptările evidente pe care ei le poartă în sine au un efect cu adevărat ridicol, ca și zâmbetul atotștiutor, blajin, iertător, cu care își maschează ignoranța reală. Este otravă să se mai dorească a se da reprezentării acestor mase, deoarece ele își închipuie că știu atât de multe, iar experimentele nu înseamnă pentru ele mai mult decât binemeritate ore de distracție în care așteaptă ca cei din Lumea de Dincolo să fie artiști de varieteu.

Dar să lăsăm acum marile experimente și să le examinăm pe cele mici, cum ar fi spiritismul practicat cu ajutorul mesei. Acestea nu sunt deloc atât de inofensive cum se crede, ci, din cauza posibilității de răspândire extrem de ușoare, sunt *un pericol foarte serios!*

Toată lumea ar trebui prevenită în privința lor! Cunoșcătorii trebuie să se întoarcă îngroziți atunci când văd cu câtă ușurință se tratează aceste lucruri. Cât de mulți adepți caută să-și etaleze „cunoașterea” în diferite cercuri, propunând experimente de spiritism cu ajutorul mesei sau introducând în familii, fie zâmbind, fie șoptind misterios, practica ce pare a fi doar un joc cu litere și cu un pahar sau cu alte mijloace care, la atingerea ușoară cu mâna, alunecă sau sunt atrase spre diferite litere, formând astfel cuvinte. Cu o viteză înspăimântătoare s-au dezvoltat toate acestea, devenind jocuri de societate practicate printre răsete, batjocură și câteodată fiori de plăcere.

Zilnic stau astfel doamne mai în vârstă și mai tinere în familii sau, de asemenea, singure, la o măsuță, în fața literelor desenate pe carton, care, dacă este posibil, trebuie să fie schițate într-o formă cu totul specială, ca să nu lipsească acel hocus-pocus care stimulează imaginația și care, pe deasupra, este cu totul inutil în acest caz, căci s-ar putea și fără el, dacă persoana respectivă ar avea o oarecare înclinație spre aceste lucruri. Și persoane din acestea sunt nenumărate!

Cunoscătorii moderni care se ocupă cu știința despre spirit și conducătorii societăților oculte se bucură de acest lucru, deoarece astfel se formează cuvinte și propoziții concrete, la care cel care practică nu s-a gândit nici conștient, nici inconștient. El devine, prin aceasta, convins și astfel mărește numărul adepților „ocultismului”.

Scrieri cu orientare ocultă fac referiri în acest sens, oratori susțin această cauză, mijloace auxiliare sunt fabricate și vândute, facilitând tot acest nonsens și astfel aproape întreaga lume ocultă operează ca *slugă eficientă a întunericii*, având convingerea sinceră de a fi astfel preoți ai Luminii!

Chiar aceste procese demonstrează deja deplina ignoranță care se află în strădaniile oculte de acest gen! Ele arată că niciunul dintre acești oameni nu este *cu adevărat clarvăzător!* Nu trebuie luat în considerare drept dovadă contrară faptul că ici-colo s-a dezvoltat din aceste începuturi un medium bun sau, mai degrabă, ceea ce este mai corect, faptul că la început un medium bun a fost atras temporar de aceste lucruri.

Puținii oameni care sunt de la bun început destinați pentru aceasta au în propria lor dezvoltare naturală o cu totul altă protecție, care urmărește cu grijă fiecare etapă, protecție de care alții *nu* se bucură. Această protecție acționează, de asemenea, numai în cazul unei dezvoltări proprii naturale, *fără niciun fel de sprijin artificial!* Deoarece protecție se găsește, ca ceva de la sine înțeles, tocmai în tot ceea ce este natural.

De îndată ce intervine chiar și cel mai neînsemnat sprijin, fie prin exercițiile persoanei respective, fie din altă parte, prin somn magnetic sau hipnoză, atunci acest lucru devine nefiresc și astfel nu mai este în deplină armonie cu Legile Naturii, singurele care sunt capabile să ofere protecție. Dacă la aceasta se adaugă și necunoașterea, așa cum există ea peste tot în prezent, atunci apare nenorocirea. Doar *voiuța* nu va înlocui niciodată cunoașterea, atunci când este vorba de acțiune. Și nimeni nu ar trebui să treacă dincolo de capacitățile sale.

E de la sine înțeles că, dintre sutele de mii de oameni care se ocupă cu aceste jocuri periculoase, este posibil, într-adevăr, să mai scape ici-colo câte unul nepedepsit și să aibă o protecție bună. De asemenea, mulți vor fi vătămați doar într-un asemenea mod, încât nu se va observa pământeste, astfel că ei vor trebui să recunoască brusc abia după trecerea în Lumea de Dincolo ce prostii au făcut de fapt. Însă există și mulți care poartă deja dovezi vizibile pământeste ale vătămării, chiar dacă ei nu vor ajunge niciodată în timpul vieții lor pe Pământ la recunoașterea cauzei propriu-zise.

Din acest motiv trebuie explicat și lămurit, în sfârșit, procesul material-fin și spiritual ce are loc în timpul acestor jocuri. El este la fel de simplu cum este totul în Creație și deloc încurcat, însă totuși mai dificil decât își închipuie mulți.

Așa cum este Pământul astăzi, prin voința omenirii *întunericul* a câștigat supremație asupra a tot ceea ce este material. Prin urmare, el stă cu ușurință în tot Materialul, ca și cum ar fi propriul său teritoriu familiar și poate să aibă efecte depline în el. Aici *întunericul* este în elementul său, luptând pe un teren cunoscut lui. De aceea, pentru moment, el este superior Luminii în tot ceea ce este material, așadar Material-Dens.

Urmarea este că în tot ceea ce este material forța *întunericului* devine mai mare decât cea a Luminii. Astfel, în asemenea jocuri, cum ar fi mișcarea mesei etc., Lumina, prin urmare ceva înalt, nu intervine în niciun fel. Putem cel mult să vorbim despre rău, așadar despre *întuneric*, și despre ceva mai bun, așadar mai luminos.

Dacă un om întrebuițează o masă ori un pahar sau, în general, vreun obiect material-dens, el se plasează în acest fel pe câmpul de luptă familiar *întunericului*. Un teren pe care *întunericul* îl numește al lui. Omul îi acordă astfel *întunericului* încă de la bun început un avantaj împotriva căruia nu poate să opună nicio protecție corespunzătoare.

Să observăm o îndeletnicire spiritistă sau numai un joc de societate cu masa și să urmărim în același timp procesele spirituale sau, mai degrabă, cele material-fine.

Dacă unul sau mai mulți oameni se apropie de o masă cu intenția de a intra în legătură cu cei din Lumea de Dincolo prin intermediul ei, aceștia din urmă fie ar trebui să producă ciocănituri, fie, ceea ce este mai obișnuit, să miște masa pentru ca din aceste semne să se poată forma cuvinte; atunci însă, prin legătura cu ceea ce este material este atras în primul rând întunericul, care preia apoi manifestările. Cei întunecați folosesc adesea cu mare îndemânare cuvinte pompoase și caută să răspundă gândurilor oamenilor, care pentru ei sunt ușor de citit, în maniera dorită de aceștia, însă în chestiuni serioase ei îi induc întotdeauna în eroare și, dacă acest lucru se întâmplă des, ei încearcă să-i aducă treptat sub influența lor, care devine tot mai puternică, și astfel să-i târască, încet dar sigur, în jos. În același timp, cu mare iscusință, ei îi lasă pe cei induși în eroare să creadă că merg în sus.

Însă dacă, poate chiar la început sau, de asemenea, cu vreo altă ocazie propice, o rudă sau un prieten care a trecut în Lumea de Dincolo ajunge să comunice prin intermediul mesei, lucru care se întâmplă foarte des, atunci înșelăciunea este și mai ușor de realizat. Oamenii vor recunoaște că, într-adevăr, prietenul lor este cel care se manifestă și vor crede tot timpul că este chiar el atunci când apare vreo manifestare prin intermediul mesei și când este dat numele acestui prieten ca fiind autorul.

Însă nu se întâmplă așa! Nu numai că întunericul, care se află permanent la pândă, folosește cu abilitate numele pentru a da înșelătoriilor o aparență cât mai credibilă, posibil și pentru a câștiga astfel încrederea celor care întreabă, ci merge chiar atât de departe, încât un întunecat intervine în mijlocul unei propoziții începute cu adevărat de prieten și o termină în mod intenționat cu un sens greșit. Atunci se întâmplă un lucru foarte puțin cunoscut, și anume că la o propoziție exprimată cursiv și fără dificultate au contribuit *două* părți. Mai întâi, adevăratul prieten, posibil foarte luminos, așadar mai pur, și după aceea un întunecat răuvoitor, fără ca cel care a pus întrebarea să observe ceva în acest sens.

Urmărilor acestui lucru sunt ușor de imaginat. Omul încrezător este înșelat, iar credința sa este zdruncinată. Adversarul folosește incidentul pentru a-și întări batjocura și îndoielile, iar uneori pentru a ataca violent întreaga chestiune. În realitate însă, niciunul nu are dreptate, ceea ce se poate explica prin ignoranța care încă predomină în întregul domeniu.

Procesul are însă loc în toată natura: dacă de masă s-a apropiat un prieten adevărat, mai luminos, pentru a răspunde dorinței celui care întreabă și pentru a se manifesta, iar un întunecat se strecoară în acest loc, atunci cel care este mai luminos va trebui să se retragă, întrucât cel întunecat poate să se desfășoare cu o forță mai mare prin materia mijlocitoare a mesei, deoarece în prezent tot ceea ce este material este domeniul propriu-zis al întunericului.

Greșeala o face omul care a ales ceea ce este material și se plasează astfel, de la bun început, pe un teren inegal. Ceea ce este dens, greu, deci întunecat, se află deja mai aproape de substanța material-densă decât ceea ce este luminos, pur și mai ușor, iar prin legătura mai strânsă poate desfășura o forță mai mare.

Însă, pe de altă parte, și ceea ce este mai luminos și se poate manifesta totuși prin ceva material are, de asemenea, o densitate care îl apropie, într-un anumit grad, de acesta, altfel nu ar mai fi deloc posibilă o legătură cu Materialitatea, în scopul unei manifestări. Acest lucru presupune în sine o apropiere de Materialitate, care, la rândul ei, atrage după sine posibilitatea unei murdăriri, de îndată ce prin Materialitate este realizată legătura cu întunericul. Pentru a scăpa de acest pericol, de îndată ce un întunecat se întinde către Materialitate, celui care este mai luminos nu-i rămâne altceva de făcut decât să se îndepărteze repede de acesta, așadar de masă sau de un alt mijloc, pentru a întrerupe veriga intermediară care ar forma o punte peste prăpastia naturală care separă și astfel protejează.

În Lumea de Dincolo este imposibil de evitat ca, în asemenea cazuri, omul care experimentează prin intermediul mesei să nu fie lăsat pradă influențelor josnice. Însă prin propriile sale acțiuni, omul nici nu a vrut altceva, *căci necunoașterea Legilor nu-l poate proteja nici aici.*

Odată cu aceste procese, multe lucruri care au fost inexplicabile până acum se vor clarifica, numeroase contradicții enigmatice își vor găsi rezolvarea, și să sperăm că mulți oameni vor renunța la asemenea jocuri atât de periculoase!

Pericolele tuturor celorlalte experimente, care sunt mult mai mari și mai puternice, pot fi, de asemenea, descrise acum în același mod detaliat. Totuși, deocamdată este suficient să menționăm aceste lucruri, care sunt cele mai uzuale și mai răspândite.

Numai un singur alt pericol mai trebuie încă menționat. Prin acest mod de a pune întrebări și de a pretinde răspunsuri și sfaturi, oamenii devin foarte nehotărâți și dependenți. Este contrariul a ceea ce are viața pământească drept scop.

Calea este greșită în toate privințele! Ea aduce numai daune, niciun folos. Înseamnă a se târî pe pământ, unde există pericolul de a întâlni mereu vermină dezgustătoare, de a-și risipi forțele și de a rămâne în cele din urmă epuizat, culcat la pământ... pentru nimic!

Însă cu această „dorință de a cerceta” li se provoacă mari daune și celor din Lumea de Dincolo!

Mulțor întunecați li se oferă astfel o ocazie, ei sunt chiar direct ispitiți să facă rău și să se încarce cu o vină nouă, ceea ce altfel nu ar putea să facă atât de ușor. Alții sunt reținuți de la năzuința lor spre Înalt, prin legătura constantă a dorințelor și gândurilor. La o observare clară a naturii acestor cercetări, ea apare adesea atât de copilăroasă și de încăpățânată, atât de pătrunsă de un egoism complet lipsit de considerație și totodată atât de stângace, încât trebuie să ne întrebăm, clătînând din cap, cum este, de fapt, posibil ca cineva să vrea să facă oamenilor cunoscut un domeniu din care el însuși nu cunoaște, în realitate, nici cea mai mică parte.

Este, de asemenea, greșit faptul că întreaga căutare are loc în fața publicului larg. Prin aceasta se croiește drum fanfașilor și șarlatanilor*, făcând dificil de câștigat încrederea omenirii.

În nicio altă chestiune nu s-a întâmplat vreodată acest lucru. Fiecare cercetare al cărei succes deplin este astăzi recunoscut a avut în prealabil numeroase eșecuri în perioada de căutare. Totuși, nu i s-a permis publicului să asiste la acestea! El s-ar fi săturat de ele și, cu timpul, ar fi pierdut orice interes. Rezultă că la descoperirea, într-un final, a adevărului, forța inițială a unui entuziasm revoluționar și hotărâtor ar fi fost pierdută dinainte. Omenirea nu mai este capabilă să-și adune puterile pentru o bucurie jubilândă ce convinge și antrenează totul cu ea.

Întorsăturile nefavorabile care apar odată cu recunoașterea căilor greșite devin arme tăioase în mâinile multor dușmani, care, cu timpul, pot insufla o asemenea neîncredere în rândul sutelor de mii de oameni, încât, atunci când apare adevărul, acești sărmani refuză să-l examineze serios, numai de frica unei noi înșelătorii! Ei își astupă urechile, pe care altfel le-ar fi ținut deschise, și pierd astfel ultimul răgaz care le-ar mai putea da ocazia să se înalțe spre Lumină. Prin aceasta întunericul obține o nouă victorie! El le poate mulțumi acestor cercetători care i-au întins mâna și care, cu plăcere și cu mândrie, se erijează în ghizi ai științelor moderne despre spirit!

*) Palavragii, escroci

Căi greșite.

Cu puține excepții, oamenii se află într-o eroare fără margini, care le este fatală!

Dumnezeu nu are nevoie să alerge după ei și să-i implore să creadă în existența Lui. Nici slujitorii Săi nu sunt trimiși pentru a avertiza continuu că nu trebuie să se renunțe cumva la El. Acest lucru ar fi cu totul ridicol. A gândi și a aștepta așa ceva este o devalorizare și o deformare a Sublimei Divinități. Această concepție eronată pricinuieste mari daune. Ea este alimentată de comportamentul multor preoți cu adevărat serioși care, din dragoste adevărată pentru Dumnezeu și pentru oameni, încearcă permanent să-i convertească pe cei care sunt orientați numai spre ceea ce este pământesc, să-i convingă și să-i câștige pentru biserică. Toate acestea contribuie numai la creșterea nemăsurată a aroganței omului în legătură cu importanța sa, aroganță care este și așa destul de mare, și, în cele din urmă, la faptul că multora li se va da iluzia că ei trebuie să fie rugați să dorească ceea ce este bine. Acest lucru determină și atitudinea stranie a majorității „credincioșilor”, ce reprezintă mai degrabă exemple de respins decât modele de urmat. Mii și mii simt în interior o anumită satisfacție, o exaltare în această convingere că ei cred în Dumnezeu, că își spun rugăciunile cu toată seriozitatea de care sunt capabili și că nu aduc în mod intenționat prejudicii aproapelui lor.

În această „exaltare” interioară ei simt o anumită răsplată a binelui, mulțumiri din partea lui Dumnezeu pentru supunerea lor, se simt legați de Dumnezeu, la Care se gândesc, de asemenea, câteodată cu o anumită înfiorare sacră, ce declanșează sau lasă în urmă un sentiment de beatitudine pe care ei îl savurează din plin.

Însă aceste mulțimi de credincioși merg pe căi greșite. Ei trăiesc fericiți într-o iluzie construită de ei înșiși, care îi face să se numere în mod inconștient printre acei farisei care își aduc micile lor jertfe cu un real sentiment de recunoștință, care este însă greșit: „Doamne, Îți mulțumesc că nu sunt ca alți oameni!” Acest lucru nu este rostit, nici nu este gândit în realitate, însă „sentimentul înălțător” din interior nu este nimic altceva decât această rugăciune inconștientă de mulțumire, a cărei falsitate a indicat-o și Hristos.

În aceste cazuri „exaltarea” interioară nu este nimic altceva decât declanșarea unei mulțumiri de sine produse prin rugăciune sau prin gânduri intenționat bune. Cei care se numesc smeriți sunt, în realitate, de cele mai multe ori, foarte departe de a fi smeriți! Adesea este nevoie de o mare stăpânire de sine pentru a vorbi cu astfel de credincioși. Cu o asemenea stare de spirit ei nu vor atinge niciodată binecuvântarea pe care își închipuie că o au deja! Să aibă grijă ca nu cumva să se piardă cu totul în trufia lor spirituală, pe care ei o consideră umilință! Va fi mai ușor pentru mulți care acum sunt încă total necredincioși să intre în Împărăția lui Dumnezeu decât pentru toate mulțimile cu umilința lor încrezută, care în realitate pășesc înaintea lui Dumnezeu nu rugând cu simplitate, ci pretinzând indirect ca El să-i răsplătească pentru rugăciunile și cuvintele lor pioase. Rugămințile lor sunt pretenții, ființa lor ipocrizie. Ei vor fi vânturați dinaintea Lui ca pleava. Își vor primi, desigur, răsplata, însă cu totul altfel decât cred. S-au îndestulat deja pe Pământ din conștientizarea propriei lor valori.

Sentimentul de bine dispare repede la trecerea în Lumea Material-Fină, unde intuiția abia resimțită pe Pământ iese la iveală, în vreme ce sentimentul produs până atunci cu precădere numai prin gânduri este spulberat în neant.

Așteptarea interioară liniștită, așa-zis umilă, a ceva mai bun nu este, în realitate, nimic altceva decât o pretenție, chiar dacă este exprimată altfel, în cuvinte oricât de frumoase. Orice pretenție este însă aroganță. Numai Dumnezeu are dreptul să

pretindă! Nici Hristos nu a venit cu Mesajul Său rugându-se de omenire, ci avertizând și pretinzând. El a dat multe explicații despre Adevăr, însă nu a ispitit ochii ascultătorilor Săi cu vreo recompensă, pentru a-i stimula să devină mai buni. Calm și sever, El a poruncit căutătorilor serioși: Mergeți și faceți așa!

Pretinzând stă Dumnezeu în fața omenirii, nu ademenind și cerșind, nu plângându-se și jelind. El îi va lăsa liniștit pe toți cei răi, ba chiar pe toți cei care ezită, pradă întunericului, pentru ca cei care năzuiesc spre Înalt să nu mai fie expuși atacurilor și pentru ca pe ceilalți să-i lase să trăiască intens tot ceea ce ei consideră a fi corect, pentru a ajunge la recunoașterea erorii lor!

Oameni ideali.

Dar să spunem mai bine: oameni care doresc să fie ideali! Însă, înainte de toate, trebuie excluși cu grijă dintre aceștia toți cei care se numesc astfel pe ei înșiși, sau care se lasă cu plăcere numiți astfel de către alții, dar care nici măcar nu aparțin categoriei oamenilor care își doresc să fie ideali. Așa este marea clasă a celor molatic-visători de ambele sexe, cărora li se mai adaugă și oamenii înzestrați cu imaginație care nu au putut niciodată învăța să-și stăpânească darul și să-l folosească în mod util. Trebuie excluși, de asemenea, și cei care sunt mereu nemulțumiți de condițiile existente și care explică această nemulțumire prin faptul că ei au aptitudini mai înalte decât toți ceilalți și, de aceea, nu se pot adapta timpului lor. Apoi mai găsim mulțimile așa-numiților „neînțeleși” de ambele sexe, unde cel mai mare număr este format din tinere fete și femei. Persoanele din această categorie își închipuie că sunt neînțelese. Altfel spus, trăiesc continuu cu iluzia că poartă în ele o comoară prețioasă pe care cealaltă parte, cu care sunt în relații, nu este în stare să o recunoască. În realitate însă, în aceste suflete nu este ascunsă nicio comoară, ci doar o sursă nesecată de dorințe nesfârșite ce nu pot fi niciodată satisfăcute.

Toți așa-ziii oameni neînțeleși pot fi numiți fără grijă pur și simplu oameni „inutili”, deoarece ei se dovedesc inutili pentru o viață corectă în prezent și nu prezintă înclinații decât pentru ceea ce este ireal, în parte chiar neserios. Însă întotdeauna se lasă în voia a ceea ce nu se potrivește cu o viață sănătoasă pe Pământ. Din păcate, drumul unor asemenea fete și femei mereu neînțelese duce foarte adesea către o viață denumită în

mod curent „ușuratică”, imorală, deoarece întotdeauna ele vor să se lase „consolate” prea ușor, prea cu plăcere și, de asemenea, prea des, lucru, firește, cunoscut și exploatat fără scrupule de un anumit gen de bărbați. Tocmai aceste persoane neînțelese vor fi și vor rămâne întotdeauna, în orice privință, niște persoane pe care nu te poți nicidecum baza. Ele se cred ideale, dar sunt complet fără valoare, astfel încât un om serios, ce nu are intenții josnice, mai bine le-ar evita. Ar fi inutil să li se dea ajutor. Aproape întotdeauna se apropie de ele numai „consolatori” cu intenții *rele*, efectul reciproc declanșându-se rapid; căci la pieptul sau în brațele unui așa-numit consolator, fata sau femeia neînțeleasă se va simți deja după câteva zile sau săptămâni din nou „neînțeleasă” și va avea dorința arzătoare de a fi din nou înțeleasă, pentru că, de fapt, nu știe deloc ce vrea. La toate aceste grupuri de neadaptati se mai adaugă, în final, și grupul visătorilor inofensivi! Aparent inofensivi, precum copiii. Însă nevinovăția unui astfel de visător există numai dacă ținem seama de efectul său asupra lui însuși sau asupra propriei personalități, dar nu în ce privește mediul său și toți oamenii pe care el îi întâlnește. Pentru *mulți* oameni, un visător inofensiv acționează prin conversația sa ca o otravă ce atacă lent, distrugând și descompunând, pentru că, dezvoltându-și ideile, el este capabil să-i smulgă din viața lor pământească, normală și, prin urmare, sănătoasă, pentru a-i duce pe un tărâm nepotrivit și ireal pentru timpul lor pe Pământ. Totuși, rețineți bine aceasta: eu nu spun că un asemenea visător este impur sau rău, dimpotrivă. El poate dori *ce e mai bine*, însă întotdeauna va dori ceva ce este ireal pentru Pământ, practic irealizabil, și astfel nu activează promovator pentru existența pământească, ci frânând, distrugând.

Însă chiar și printre oamenii rămași, care „năzuiesc spre ideal”, trebuie să facem încă o disociere și să observăm exact. Vom mai găsi atunci două categorii: oameni care „aspiră spre” ideal și oameni care aspiră în mod ideal. Oamenii care aspiră spre ideal sunt, în majoritatea cazurilor, niște oameni slabi,

care tânjesc mereu după ceva ce nu poate fi niciodată atins, cel puțin nu pe Pământ, și care, din acest motiv, nu pot fi niciodată cu adevărat fericiți, nici măcar bucuroși. Ei sunt foarte aproape de grupul celor „neînțeleși” și cad cu timpul într-o sensibilitate bolnăvicioasă, care nu duce la nimic bun. După ce am făcut clar separarea lor, pe cei care au mai rămas în final trebuie, într-adevăr, să-i căutăm, metaforic vorbind, cu lumânarea în plină zi, atât de puțini sunt ei. Acești puțini oameni încă nu pot fi numiți „oameni ideali”, ci, după cum am spus deja, sunt oameni care „aspiră în mod ideal”. Aspirație ideală privită ca o trăsătură personală ce se manifestă pe Pământ. Abia *aceștia* sunt oamenii care pot fi apreciați pe deplin, care, deși au în vedere un țel mareț, adesea grandios, nu ajung niciodată să plutească, ci dimpotrivă, sunt ferm ancorați cu ambele picioare în viața pământească, pentru a nu fi desprinși și duși în ceea ce este ireal pentru viața pe Pământ. Ei urcă treaptă cu treaptă, cu o privire sănătoasă și cu mâini pricepute, către țelul lor clar definit, fără a prejudicia pe nedrept alți oameni. Folosele pe care le aduc asemenea oameni vor fi rareori îndreptate numai spre persoane singulare. O exploatare de vreun anume fel nu intră niciodată în discuție, deoarece atunci denumirea de aspirație ideală nu ar avea niciun temei. Și aspirația ideală poate și trebuie să fie scopul fiecărui om, indiferent cu ce se ocupă aici, pe Pământ. El poate astfel înnobila orice fel de muncă și îi poate da țeluri ample. Însă nu trebuie să uite niciodată să păstreze totul în cadrul *vieții pământești*. Dacă depășește acest cadru, omul cade în ireal, care nu este un lucru bun pe Pământ. Urmarea este că un *progres*, care este condiția fundamentală și caracteristica particulară a oricărui om care aspiră în mod ideal, nu poate să fie niciodată realizat. Omul are pe Pământ datoria de a-și fixa ca țel ceea ce, pentru el, este cel mai înalt lucru care poate fi atins și de a năzui cu toate puterile sale să atingă acest țel. Ca *om!* Aceasta exclude încă de la început ca el să se străduiască să-și procure doar de mâncat și de băut, ca un animal, așa cum fac, din păcate, atât de mulți oameni, sau să se lase îmboldit de intelect pentru a obține

măreție sau faimă pur pământești, fără a avea în vedere binele general și înălțarea omenirii. Toți aceștia valorează pe Pământ mai puțin decât animalele, întrucât un animal este întotdeauna în mod natural și *pe deplin* ceea ce trebuie să fie, chiar dacă servește numai la menținerea în stare de veghe a creaturilor, pentru a nu apărea moleșeala care frânează și care ar putea avea drept urmare declinul și dezintegrarea, deoarece *mișcarea* este în Creație condiția vieții. *Fii vigilenți!* Omul care aspiră cu adevărat în mod ideal poate fi, așadar, recunoscut prin faptul că el caută să *înălțe* ceea ce există pe Pământ, nu în sens intelectual, spre mărire și putere, ci spre *innobilare!* Toate ideile sale vor avea posibilitatea realizării pământești, care va aduce foloase atât pentru fiecare individ în parte, cât și pentru ansamblu, în vreme ce oamenii care doar vor să fie ideali se bălăcesc în idei ce sunt imposibil de valorificat în mod practic într-o viață sănătoasă pe Pământ și care doar îi deviază de la aceasta, atrăgându-i într-o lume a viselor, care aduce pericolul să fie neglijată folosirea prezentului pentru maturizarea spiritului, maturizare pe care fiecare om trebuie să o cultive și să o dezvolte în timpul vieții sale, prin experiențele din prezent.

Examinați serios, oamenii cu principii ideal-comuniste sunt și ei dăunători omenirii, pentru că realizarea ideilor acestora nu ar putea să aducă decât rău, cu toate că ei înșiși doresc numai binele. Ei sunt asemenea constructorilor care alcătuiesc cu grijă *în atelier* o casă ce urmează a fi plasată în alt loc. Aceasta arată cochetă și frumoasă... în atelier. Însă transportată pe terenul de construcție propriu-zis, ea stă strâmbă și nesigură, astfel că nimeni nu poate locui în ea, pentru că terenul este denivelat și, în ciuda celor mai mari strădanii, nu poate fi nivelat. Constructorii au uitat să ia în calcul acest lucru. Ei au neglijat să evalueze corect ceea ce exista și care reprezenta o condiție invariabilă pentru această construcție! Un om care aspiră cu adevărat în mod ideal nu face un asemenea lucru!

În aplicarea lor, principiile ideal-comuniste nu pot crește dintr-un asemenea teren, la fel de puțin pot fi ancorate în el sau pot fi legate de el, deoarece acest teren, adică oamenii, nu este unul propice! El este prea denivelat și va rămâne întotdeauna așa, pentru că nu se pot aduce la același nivel de maturitate toți oamenii de pe Pământ. Mereu și mereu va exista o mare diferență între nivelele de maturitate individuale dintr-o anumită perioadă, deoarece indivizii sunt și rămân personalități spirituale pe deplin individuale, care nu se pot dezvolta decât diferit, deoarece acestor indivizi spirituali nu li s-ar putea lua niciodată voința liberă de care dispun *asupra lor înșiși!* Voința liberă ce acționa până în prezent asupra *exteriorului* a fost retrasă omenirii odată cu Cotitura Cosmică, prin incarnarea Voinței lui Dumnezeu pe Pământ, Care de acum înainte, conform Naturii Sale, trebuie să stăpânească voința omenească, deoarece Ea stă deasupra acesteia și este mai puternică. Doar în interior mai poate fiecare să decidă încă *o dată* asupra drumului său spiritual, care îl duce la Lumina menținerii sau la întunericul descompunerii! Încercați acum să recunoașteți oamenii care aspiră într-adevăr în mod ideal pe Pământ, pentru a le promova activitatea, pentru că ceea ce ei construiesc va aduce numai faloase.—

Aruncați asupra Lui toată vina !

Aceste cuvinte atât de des folosite reprezintă unul dintre principalele sedative ale așa-numiților credincioși creștini. Însă acest remediu este o otrăvă care produce beția. La fel ca în cazul multor otrăvuri care sunt folosite numai pentru a amorți durerile fizice ale bolnavilor și care provoacă astfel o calmare aparentă, tot așa se întâmplă spiritual cu aceste cuvinte: „Aruncați asupra Lui toată vina, căci El ne-a mântuit, iar prin rănilor Lui noi suntem vindecați!”

Aceste cuvinte sunt cu atât mai devastatoare cu cât ele sunt acceptate de credincioși ca unul dintre fundamentele învățăturilor bisericesti creștine. Ei își clădesc întreaga structură interioară pe acest lucru. Însă astfel ajung într-o îmbrățișare mortală a credinței oarbe, care nu le permite să vadă tot restul decât puternic tulburat, până când, în final, întreaga imagine se deformează, iar peste Adevăr se așterne un văl cenușiu, astfel încât ei nu mai pot găsi sprijin decât în edificiul artificial al teoriilor ce denaturează, care se va prăbuși odată cu ei în ziua recunoașterii.

„Aruncați asupra Lui toată vina...!” Iluzie necugetată! Ca focul va trece Adevărul luminos prin oastea de falși învățători și de credincioși leneși, arzând tot ceea ce nu este adevărat! Chiar și în ziua de azi masele continuă să se delecteze confortabil cu credința că tot ceea ce a suferit și a făcut Mântuitorul s-a întâmplat pentru ele. În indolența gândirii lor, ei îl numesc încrezut și păcătos pe orice om care consideră că este de datoria lui să aibă și el o contribuție la posibila urcare la Ceruri. În această privință, mulți dispun de o uimitoare umilință și modestie, lucruri care în alte privințe ar fi cu greu de găsit la ei. După părerea lor, ar fi o blasfemie să se admită,

chiar și numai foarte slab și timid, gândul că venirea Mântuitorului pe Pământ, suferința și moartea pe care le-a luat astfel asupra Lui ar putea să nu fie suficiente pentru a șterge păcatele tuturor oamenilor care nu se mai îndoiesc de existența Sa pe Pământ din acea vreme.

„Aruncați asupra Lui toată vina...”, gândesc ei cu evlavie plină de ardoare, și de fapt nu știu ce fac. Ei dorm, însă trezirea va fi înfiorătoare! Crediința lor aparent umilă nu este altceva decât mulțumire de sine și trufie nemărginită, dacă își închipuie că un Fiu al lui Dumnezeu a coborât pentru ca, slujind, să croiască drumul pe care ei, în stupiditatea lor, să poată merge apoi la pas direct în Împărăția Cerurilor. De fapt, fiecare ar trebui să recunoască imediat nulitatea acestui lucru. Aceasta poate lua naștere numai dintr-o comoditate și o frivolitate de nedescris, dacă nu cumva a fost produsă de istețime, drept momeală, pentru a obține avantaje pământești!

Omenirea s-a pierdut în mii de labirinturi și se amăgește singură în convingerea ei necugetată. Câtă înjosire a lui Dumnezeu se găsește în acest lucru! Ce este omul, ca să aibă îndrăzneala să pretindă ca Dumnezeu să-Și trimită propriul Său Fiu, adică o parte din propria Vitalitate Inesențială, pentru ca oamenii să poată arunca asupra Lui povara păcatelor lor, numai pentru ca ei să nu fie nevoiți să-și dea singuri osteneala să-și spele hainele murdare și să înlăture povara întunecată cu care s-au încărcat? Vai celor care vor trebui să dea cândva socoteală pentru asemenea gânduri! Este cea mai impertinentă terfelire a Sublimei Divinități! Misiunea lui Hristos nu a fost de o speță atât de joasă, ci a fost grandioasă, indicând imperativ către Tatăl.

Eu am făcut deja referire la marea Lucrare de Mântuire a Fiului lui Dumnezeu.* Măreața Sa Lucrare de Iubire s-a răspândit în Lumea Aceasta și în Lumea de Dincolo și a adus roade de tot felul. Între timp însă, cei chemați numai de oameni au căutat adesea să treacă drept Chemați de Dumnezeu, au întins mâinile lor murdare spre aceste învățături pure și le-au tras mult în jos, la ei, întunecându-le. Omenirea, care s-a

*) Conferința 14: Mântuitorul

încrezut în ei fără să examineze ea însăși cu seriozitate cuvântul pe care îl răspândeau, a căzut împreună cu aceștia. Esența sacră a Adevărului Divin a fost îmbrăcată cu limitări pământești, astfel că forma a rămas, însă orice strălucire a pierit în pofta de putere pământească și avantaje pământești. Doar amurg înnorat domnește acolo unde ar putea străluci aurora vieții spirituale. Omenirii care implora i-a fost răpită nestemata pe care Iisus Hristos a adus-o *tuturor celor care tânjeau după ea*. Căutătorilor li se arată o cale greșită, denaturată prin acoperirea cu pofte egoiste, cale ce nu numai că îi face să piardă timp prețios, dar chiar îi împinge foarte adesea în brațele întunericului.

Învățăturile greșite s-au dezvoltat rapid. Ele au năpădit simplitatea și Adevărul, acoperindu-le cu un veșmânt sclipitor, din a cărui splendoare de culori se revarsă însă, întocmai ca la plantele otrăvitoare, pericole care amețesc tot ceea ce se apropie, fapt prin care vigilența credincioșilor cu privire la ei înșiși este paralizată și, în cele din urmă, adoarme. Cu aceasta moare și orice posibilitate de înălțare veritabilă către Lumină! Încă o dată va răsuna marea Chemare a Adevărului peste toate țările. Însă pentru fiecare va veni apoi ceasul în care va da socoteală, prin destinul pe care și l-a țesut el însuși. Oamenii vor primi ceea ce au urmărit cu perseverență până acum. Ei vor trebui să trăiască toate consecințele erorilor pe care au încercat să le susțină și cărora au încercat să li se dedea prin dorințele și gândurile arogante. Pentru mulți urmarea va fi un urlet sălbatic, iar dinții le vor scrâșni de groază, furie și disperare.

Însă cei pe care răul îi copleșește și care vor fi respinși prin Judecată vor simți brusc acest lucru ca fiind nedrept și dur, de îndată ce sunt aruncați în *acea* realitate pe care în viața lor pământească au insistat să o recunoască drept singura adevărată și pe care s-au străduit să le-o ofere în permanență și semenilor. Și atunci Dumnezeu, Căruia I s-au opus cu îndârjire, printr-o înfumurare fără margini, ar trebui să-i mai și ajute! Ei Îl vor implora, Îl vor striga și, de asemenea, vor

aștepta ca El, în Divinitatea Lui, să ierte cu ușurință tot răul mărunțului om „neștiutor”. După părerea lor, El va fi dintr-o dată mult prea „mare” ca să poarte ranciună pentru asemenea fleacuri. El, pe Care ei L-au înjosit până acum atât de mult!

Însă El *nu* le va da ascultare, *nu* îi va mai ajuta, pentru că înainte nu au vrut să asculte Cuvântul Său pe Care El L-a trimis lor! Și în aceasta se află Dreptate, care nu poate fi niciodată separată de marea Sa Iubire.

Era datoria oamenilor să examineze *Cuvântul în sine*, pe care El L-a dat. Și aceasta chiar dacă nu voiau să-I recunoască pe Mesagerii Săi, ca atare. Din acest motiv, ei vor auzi tunând sentința: „Voi nu ați vrut! De aceea fiți acum nimiciți și șterși din Cartea Vieții!”

Crima hipnozei.

Ciudat! Cu numai douăzeci de ani în urmă oamenii se dezlănțuiau cu furie împotriva afirmației că hipnoza există într-adevăr, iar în fruntea tuturor acestora se găseau mulți medici. Ei nu au ezitat să desemneze hipnoza drept înșelătorie și escrocherie, așa cum făcuseră cu puțin timp înainte și cu magnetismul terapeutic, devenit astăzi o adevărată binecuvântare pentru atât de mulți oameni. Cei care îl practică au fost atacați în cel mai aspru mod și au fost numiți scamatori și escroci.

Astăzi însă, tocmai medicii sunt cei care și-au însușit în cea mai mare parte hipnoza. Ei susțin acum ceea ce a fost negat acum douăzeci de ani în termenii cei mai aspri.

Putem judeca situația din două puncte de vedere. Fără îndoială că cel care a observat cu totul obiectiv lupta îndârjită de atunci nu se poate abține să nu zâmbească astăzi, când i se întâmplă să observe cum zeloșii adversari de odinioară încearcă acum să utilizeze cu același zel hipnoza, atât de disprețuită de ei altădată. Pe de altă parte, trebuie din nou recunoscut faptul că o asemenea schimbare de front aproape grotescă merită și respect. Este totuși nevoie de un anumit curaj ca să te expui pericolului de a fi ridiculizat, care este de așteptat în acest caz. Trebuie recunoscută în acest lucru sinceritatea dorinței de a fi de folos omenirii, care merge până acolo încât nu ezită să accepte chiar și un asemenea pericol.

De-a dreptul regretabil este faptul că oamenii nu au tras de aici și învățăminte pentru viitor și nu au devenit mai prudenți în privința judecăților și – s-o spunem liniștiți – a atacurilor, atunci când este vorba despre lucruri care aparțin domeniului din care face parte hipnoza. În ciuda tuturor experiențelor,

astăzi se procedează, din păcate, exact la fel, poate chiar mai rău, cu multe alte ramuri ale aceluiași domeniu. Cu toate acestea, în final vom vedea repetându-se același spectacol, și anume faptul că brusc și fără tranziție se va apăra cu zel ceva ce până atunci s-a negat cu încăpățănare. Mai mult, se încearcă fără scrupule și prin toate mijloacele să se acapareze multe lucruri pentru utilizarea în interes propriu, lucruri a căror căutare și descoperire, ca și atacurile continue, au fost lăsate mai întâi, cu grijă, în seama altora, de cele mai multe ori a așa-numiților „profani”. Rămâne de văzut dacă acest lucru poate fi desemnat din nou drept un merit și un act plin de curaj. Dimpotrivă, este mult mai probabil ca aceste veșnice repetări să pună într-o altă lumină acțiunile amintite deja ca fiind merite. Așa arată rezultatul unei aprecieri *superficiale*.

Însă acest lucru devine mult mai grav atunci când se cunosc corect *efectele utilizării hipnozei*. Este bine că *existența hipnozei* a găsit, în sfârșit, recunoaștere și confirmare, și astfel încetează atacurile bogate în cuvinte ale științei, care, potrivit experiențelor din prezent, relevă doar ignoranță. Însă faptul că și *utilizarea* sa a găsit o răspândire atât de largă sub protecția manifestată de adversarii de altădată, deveniți dintr-o dată adepți, demonstrează că acești noi cunoscători se găsesc mult mai departe de cunoașterea propriu-zisă decât erau atât de defăimații profani care căutau la început.

Este zguduitoare să se știe câtă nenorocire ia naștere prin faptul că astăzi mii de oameni se lasă, încrezători, pe așa-zise mâini Chemate, pentru a se supune de bunăvoie unei hipnoze, sau se lasă convinși în acest scop, sau, ceea ce este și mai condamnabil, sunt expuși la aceasta fără știrea lor. Chiar dacă totul se petrece cu cea mai bună intenție, cu voința de a face bine, acest lucru nu înlătură pericolul nemăsurat pe care această practică îl determină *în fiecare dintre cazuri!* Nu sunt mâini Chemate cele care folosesc hipnoza. Chemat poate fi doar cineva care este pe deplin cunoscător al domeniului căruia îi aparține tot ceea ce folosește el. În cazul hipnozei, acesta ar fi domeniul material-fin! Iar cel care îl cunoaște cu

adevărat și nu doar își imaginează aceasta cu aroganță *nu va folosi niciodată hipnoza* atâta timp cât vrea binele aproapelui său. Decât dacă intenționează, în deplină cunoștință de cauză, să-i provoace daune grave. Din cauza aceasta se păcătuiește peste tot unde se folosește hipnoza, indiferent dacă este vorba de profani sau nu! În această privință nu există nicio singură excepție!

De îndată ce încercăm, în toată simplitatea, să gândim logic, trebuie să ajungem la concluzia că, în realitate, este o nechibzuință fără margini a opera cu un lucru ale cărui proporții pot fi cuprinse cu privirea doar în cel mai mic grad și al cărui efect final nu este cunoscut. Faptul că asemenea nechibzuință în ce privește binele sau răul altuia aduce daune nu numai subiectului respectiv, ci, de asemenea, răspunderea cade chiar de două ori mai greu asupra celui care practică, nu oferă nicio consolare. Oamenii nu ar mai trebui să accepte cu atâta încredere ceva ce ei înșiși nu cunosc temeinic. Dacă acest lucru se întâmplă fără știrea sau voința lor, atunci un asemenea procedeu este oricum o adevărată crimă, chiar dacă este efectuat de mâini așa-zis *Chemate*.

Deoarece nu se poate presupune acum că toți cei care folosesc hipnoza au intenția de a dăuna semenilor, mai rămâne de constatat doar faptul că ei sunt cu totul ignoranți în privința naturii hipnozei și sunt complet lipsiți de înțelegere în fața urmărilor propriei lor activități. În această privință nu există nici cea mai mică îndoială, căci nu poate fi luată în considerare decât fie o posibilitate, fie cealaltă. Prin urmare, singura care rămâne este ignoranța.

Atunci când un om folosește hipnoza asupra seamănului său, *el înlănțuie astfel spiritul acestuia!* Această înlănțuire este în sine un delict spiritual sau o crimă spirituală. Nu este o scuză dacă hipnoza este folosită în scopul vindecării unei boli fizice sau ca mijloc pentru o ameliorare psihică. La fel de puțin poate fi adus ca argument pentru apărare faptul că, prin schimbările psihice în bine produse astfel, voința persoanei respective a devenit, de asemenea, mai bună, astfel

că cel tratat prin hipnoză a avut de câștigat. A trăi și a acționa într-o asemenea credință înseamnă amăgire de sine, căci numai ceea ce un spirit întreprinde din voință pe deplin *liberă* și neinfluențată îi poate aduce acel câștig de care are nevoie pentru o înălțare reală. Toate celelalte sunt lucruri neesențiale, care îi pot aduce doar temporar un folos aparent sau o daună aparentă. Fiecare înlănțuire a spiritului, indiferent în ce scop s-a făcut, rămâne neapărat o oprire în evoluția progresivă necesară. Fără să mai punem la socoteală faptul că o asemenea înlănțuire aduce cu sine mult mai multe pericole decât avantaje. Un spirit astfel înlănțuit este receptiv nu numai la influența hipnotizatorului, ci rămâne într-o anumită măsură expus fără apărare și altor influențe material-fine, în ciuda unei eventuale interdicții a hipnotizatorului, pentru că, în starea sa de înlănțuire, lui îi lipsește protecția atât de necesară împotriva acestora, pe care numai libertatea deplină de mișcare i-o poate oferi. Faptul că oamenii nu observă nimic din aceste lupte continue, din atacurile și din propria apărare, încununată sau nu de succes, nu exclude activitatea vie din Lumea Material-Fină și propria lor participare la aceasta.

Fiecare om care este supus unei hipnoze eficiente este astfel privat, mai mult sau mai puțin durabil, de progresul real al nucleului său celui mai profund. Că împrejurările exterioare au devenit astfel mai nefavorabile sau că par favorabile temporar, aceasta joacă doar un rol secundar, deci nu trebuie considerate decisive în cazul unei aprecieri referitoare la acest lucru. *Spiritul trebuie să rămână liber în toate cazurile*, pentru că, în definitiv, numai despre el este vorba!

Admițând că are loc o ameliorare perceptibilă în exterior, fapt pe care celor care folosesc hipnoza le place să se bizuie, omul respectiv nu a tras, în realitate, niciun folos de aici. Spiritul său înlănțuit nu poate activa la fel de formator material-fin ca un spirit complet liber. Formele material-fine pe care le produce voința sa înlănțuită sau constrânsă sunt fără putere, pentru că sunt o lucrare de mâna a doua și foarte

curând se veștejesc în Lumea Material-Fină. Tot din acest motiv, nici măcar voința lui devenită mai bună nu-i poate aduce, în efect reciproc, acel folos care este, cu siguranță, de așteptat în cazul creațiilor spiritului liber. La fel de natural este și atunci când un spirit înlănțuit vrea sau execută ceva rău din ordinul hipnotizatorului. Din cauza lipsei de putere a formelor material-fine, acestea se descompun repede sau sunt absorbite de alte specii de același fel, în ciuda faptelor material-dense rele, astfel că un efect reciproc material-fin nu poate surveni deloc, fapt prin care persoana astfel constrânsă poate fi, desigur, lovită de o responsabilitate pământească, însă nu de una spirituală. *Exact la fel este procesul în cazul celor alienați.* În aceasta se vede din nou Dreptatea fără lacune a Creatorului, care se manifestă în Lumea Material-Fină prin Legile vii, intangibile în perfecțiunea lor. Pe un om astfel constrâns nu îl poate ajunge deloc vina pentru faptele sale rele comise printr-o voință străină, însă tot așa, nu îl poate ajunge nici vreo binecuvântare, pentru că acțiunile mai bune ale acestuia sunt efectuate sub o voință străină, la care el, ca „eu” independent, nu participă deloc.

În schimb, se întâmplă altceva: înlănțuirea forțată a spiritului prin hipnoză leagă, în același timp, omul care practică hipnoza de victima sa, asemănător celor mai puternice lanțuri. Și nu-l eliberează înainte ca el să-l fi ajutat să avanseze până acolo unde ar fi trebuit să ajungă, dacă nu ar fi fost obiect al înlănțuirii, pe cel pe care l-a reținut cu forța din dezvoltarea lui liberă. După moartea sa pământească, el trebuie să meargă acolo unde merge spiritul pe care l-a înlănțuit, fie și până în adâncul adâncurilor. Este ușor de imaginat ce îi așteaptă, prin urmare, pe cei care folosesc hipnoza. Atunci când, după moartea pământească, ei se trezesc și își vin în fire, vor observa cu groază cât de multe lanțuri îi trag, toate legându-i de cei deja plecați, cât și de cei care sunt încă pe Pământ. Nici măcar una dintre aceste legături nu le poate fi atunci iertată. Fiecare trebuie să dezlege verigă după verigă, chiar dacă pierde astfel mii de

ani. Dar probabil că nu va mai putea ajunge până la capăt cu aceasta, ci va fi tras în descompunerea care îi va distruge personalitatea propriului său „eu”;

căci el a păcătuît grav împotriva spiritului!

Astrologie.

Arta regală este ea numită, și nu pe nedrept. Totuși, nu pentru că ar fi regina tuturor artelor, la fel de puțin pentru că ar fi rezervată doar regilor de pe Pământ, ci pentru că acela care ar fi capabil să o practice cu adevărat ar putea să dețină un rang de rege în Spiritual, deoarece el ar fi astfel cel care ar dirija împlinirea sau neîmplinirea multor evenimente.

Însă nu există nici măcar un om de pe Pământ căruia să-i fie încredințate aceste capacități. Toate lucrările din acest domeniu nu pot fi decât niște încercări jalnice, nesigure, atunci când sunt luate în serios de cel care le practică, și nelegiuite dacă, în locul profunde seriozități, colaborează îngâmfarea și imaginația maladivă.

Doar calcularea poziției stelelor nu poate servi la mare lucru, căci, pe lângă radiațiile stelelor, există în mod necesar, ca forță pentru împlinire, Materialitatea-Fină vie, prin toată activitatea sa, cum ar fi, de exemplu, lumea formelor de gânduri, karma, curenți ai întunericului și ai Luminii în Materialitate și încă multe altele. Care om se poate lăuda acum că este capabil să cuprindă cu privirea clar și pătrunzător toate acestea, din cele mai profunde adâncimi și până la cele mai de sus înălțimi ale Materialității?

Radiațiile stelelor formează doar căile și canalele prin care tot ceea ce este viu material-fin poate pătrunde mai concentrat într-un suflet omenesc, pentru a avea efect acolo. Exprimat în imagini, se poate spune că stelele dau semnalul pentru perioadele în care efectele reciproce care se întorc se pot revărsa mai concentrat și mai precis asupra omului, prin radiațiile lor. Radiațiilor nefavorabile sau ostile li se alătură retroacțiuni rele care plutesc în Materialul-Fin al omului

respectiv; în schimb, radiațiilor favorabile li se alătură, prin atracția speciilor de același fel, numai retroacțiuni bune. De aici rezultă că asemenea calcule nu sunt complet lipsite de valoare în sine. Totuși, există o condiție obligatorie în acest sens, și anume că atunci când un om este expus radiațiilor stelare nefavorabile, pentru el se întorc efectele reciproce nefavorabile, iar în cazul radiațiilor favorabile, se întorc efectele reciproce favorabile. Altfel nu poate avea loc vreo împlinire. Radiațiile stelelor nu sunt ceva vag, astfel încât să fie ineficiente singure, atunci când nu sunt în relație cu alte forțe, ci ele posedă capacitatea de a produce efecte automate, care acționează ca un fel de *baraj*. Dacă pentru om sunt scadente și acționează în Lumea Material-Fină numai retroacțiuni rele, atunci, în funcție de specia radiației, activitatea lor va fi blocată, respinsă sau cel puțin puternic stăvilită în zilele sau în orele radiațiilor stelare favorabile. La fel de natural se întâmplă și invers, astfel că atunci când retroacțiunile bune sunt în lucru, ceea ce este favorabil este întrerupt în timpul corespunzător radiațiilor nefavorabile.

Atunci când *canalele* radiațiilor stelare *sunt goale* din cauza lipsei de efecte *de aceeași specie*, ele servesc totuși la *blocarea* temporară a efectelor reciproce de altă specie care acționează, astfel că ele nu rămân niciodată complet fără influență. Radiațiile bune nu pot aduce întotdeauna bine, după cum radiațiile rele nu pot aduce întotdeauna rău, dacă retroacțiuni de acest gen nu sunt pregătite pentru persoana respectivă.

Astrologii nu pot spune în această privință: „Prin urmare, noi avem totuși dreptate.” Ei au dreptate numai în mod condiționat și în sens *foarte* limitat. Acest lucru nu justifică afirmațiile lor, deseori pretențioase, și reclamele comerciale. Canalele goale ale radiațiilor stelare pot, într-adevăr, aduce întreruperi, însă nimic altceva, nici ceva bun, nici ceva rău. Trebuie admis faptul că, într-un anume sens, întreruperea temporară a retroacțiunilor rele este deja ceva bun. Celui puternic încolțit de rău i se dă timp să răsuflă ușurat și astfel să dobândească forță pentru a îndura în continuare.

Cu toate acestea, calculele astrologilor ar putea fi salutate dacă s-ar lăsa deoparte frecvența lăudăroșenie și publicitatea multora dintre ei. Totuși, în afară de acestea, mai există și alte circumstanțe importante care joacă un rol și care fac să fie foarte nesigure calculele, astfel că, în realitate, ele provoacă în general mai multe daune decât foloase.

Deoarece nu pot fi luate în considerare doar puținele stele care le stau astăzi astrologilor la dispoziție pentru calculele lor. Nenumărate alte stele, care nici măcar nu sunt cunoscute de astrologi, joacă un rol atât de mare în micșorarea, intensificarea, încrucișarea și deplasarea efectelor, încât tabloul final al calculelor ar putea fi de multe ori exact contrariul a ceea ce este capabil să spună astăzi cel mai bun astrolog.

În final, mai există un alt aspect determinant, cel mai mare și cel mai complicat: *sufletul* fiecărui om! Numai cel care, în afară de tot ceea ce trebuie să știe, poate cântări exact fiecare dintre aceste suflete în parte, cu toate capacitățile, însușirile, încurcăturile karmice, cât și toate aspirațiile sale, pe scurt în toată maturitatea sau imaturitatea lui material-fină, până în ultimul grad, numai acela ar putea, în cel mai bun caz, îndrăzni să calculeze! Dacă un om este înconjurat, din cauza stării sufletului său, de mult întuneric, atunci nimic luminos, așadar bun, nu-l va putea ajunge, oricât de favorabile ar fi radiațiile stelelor. Însă în caz contrar, dacă starea sufletului unui om îngăduie numai puritate și lumină în jurul său, atunci cei mai nefavorabili dintre toți curenții stelari nu-l vor putea apăsa atât de tare încât să sufere daune serioase, în final totul trebuind să se întoarcă întotdeauna spre bine. Atotputerea și Înțelepciunea lui Dumnezeu nu sunt atât de unilaterale cum și le închipuie discipolii astrologiei în calculele lor. Dumnezeu nu potrivește soarta oamenilor, așadar fericirea și suferința lor, numai după radiațiile stelelor. Desigur, ele contribuie puternic, nu numai în cazul fiecărui individ în parte, ci și în toate evenimentele Lumii. Totuși, ele sunt doar unelte a căror activitate nu numai că este în legătură cu multe alte radiații,

dar și rămâne dependentă în toate posibilitățile sale de manifestare. Chiar dacă mulți astrologi își închipuie că lucrează prin viziune interioară, idei spontane, inspirație, acest lucru nu poate contribui atât de mult la aprofundare încât să se poată crede în apropierea calculelor de realitate.

Inspirația lor nu poate proveni dintr-un loc înalt, întotdeauna există un vâl imens tras deasupra abisului incomensurabil ce separă de omenire Spiritul care cuprinde totul dintr-o privire. Calculele rămân cârpăceală unilaterală, insuficientă și cu lacune, pe scurt, imperfectă, deci greșită. Ele aduc neliniște în rândul oamenilor. Iar neliniștea este cel mai periculos dușman al sufletului, căci ea zdruncină zidul protecției naturale și permite, chiar prin acest lucru, să pătrundă răul, care altfel nu ar fi găsit nicio intrare. Mulți oameni devin neliniștiți, gândind că ei primesc în acel moment radiații rele, iar atunci când au convingerea că sunt supuși radiațiilor bune, ei devin adesea prea încrezători și astfel nesăbuiți. Ca urmare a erorilor din calcule, ei se încarcă doar cu griji inutile, în loc să aibă întotdeauna un spirit liber, voios, care adună mai multă forță pentru apărare decât presiunea pe care o pot imprima cei mai puternici curenți răi. Dacă nu pot altfel, astrologii ar trebui să-și continue liniștiți munca și să încerce să se perfecționeze în aceasta, însă doar în tăcere și pentru ei înșiși, *așa cum fac aceia dintre ei care sunt cu adevărat serioși!* Ei ar trebui să-i scutească pe alți oameni de asemenea erori, deoarece acestea au doar un efect distructiv și aduc drept rezultat zdruncinarea încrederii în sine și înlănțuirea dăunătoare a spiritelor libere, lucruri care trebuie neapărat evitate.

Simbolică* în soarta omului.

Dacă oamenii nu ar fi complet absorbiți de necesitățile și numeroasele nimicuri de zi cu zi, dacă ar vrea să acorde puțină atenție și observării mai îndeaproape a evenimentelor mici și mari din jurul lor, atunci ar trebui să ajungă repede la o nouă înțelegere. S-ar mira de ei înșiși, cu greu ar crede că până acum au putut trece nechibzuit cu vederea ceva atât de evident. Și există toate motivele să clatine din cap cu milă în legătură cu ei înșiși. Doar la o scurtă observare, lor li s-ar dezvălui dintr-o dată o întreagă lume de evenimente vii, strict ordonate, care obligă la recunoașterea clară a existenței călăuzirii severe a unei mâini mai înalte: lumea simbolicii!

Aceasta este adânc înrădăcinată în partea material-fină a Creației, doar cele mai îndepărtate extremități ale ei pătrund ca ramificații în ceea ce este vizibil pământeste. Este ca în cazul unei mări complet liniștite la suprafață, ale cărei mișcări continue nu sunt vizibile, ci pot fi observate doar în ultimele sale urme pe țărni. Omul nici măcar nu bănuiește că, doar cu un minim efort de atenție, el poate observa activitatea karmei, decisivă și atât de temută lui. Îi este posibil să devină familiarizat cu ea, fapt prin care teama care se trezește adesea la oamenii ce reflectează îi va părăsi cu timpul, iar karma nu va mai lăsa nicio spaimă în urma ei. Pentru mulți, dacă prin evenimentele vizibile pământeste învață să simtă undele mai profunde ale vieții material-fine și o pot urmări, acest lucru poate fi începutul unui drum spre înălțare, prin aceasta căpătând cu timpul convingerea legată de existența efectelor reciproce absolut consecvente. Odată ajuns în acest punct, omul se supune treptat, pas cu pas, până când recunoaște în

*) Achitare simbolică

final Forța propulsoare, strict logică și fără lacune, a Voinței Divine conștiente în întreaga Creație, prin urmare în Lumea Material-Densă și în Lumea Material-Fină. Din acel moment va ține seama de ea și i se va supune de bunăvoie. Aceasta înseamnă că el va înota într-un curent ale cărui manifestări pot fi doar în folosul său. Curentul îi servește, dacă el știe să îl utilizeze, să i se conformeze și să i se adapteze corect. Astfel, efectul reciproc se poate declanșa numai ca aducător de fericire pentru el. Zămbind, el vede atunci împlinindu-se textual fiecare cuvânt biblic ce, din cauza simplității copilărești a acestuia, i s-a părut uneori a fi o piatră de poticnire, iar împlinirea acestuia amenința să devină prea dificilă, pentru că, potrivit părerii lui de până atunci, cuvântul pretindea o atitudine servilă. Această cerință de a se supune, pe care el o percepea în mod neplăcut, va deveni treptat, în fața ochilor săi care s-au deschis, cea mai înaltă distincție pe care o poate primi o creatură; va deveni un dar cu adevărat Divin, care poartă în sine posibilitatea unei enorme desfășurări de forță spirituală, permițând o colaborare personală conștientă în minunata Creație. Expresiile „Numai cel care se smerește va fi înălțat”, omul trebuie să se supună „cu umilință în fața lui Dumnezeu” pentru a putea intra în Împărăția Lui, el trebuie „să asculte”, „să slujească” și toate celelalte pe care le mai conțin sfaturile biblice, îl dezgustă oarecum pe omul modern încă de la bun început, din cauza modului de exprimare simplu, copilăresc și totuși atât de potrivit, deoarece îi rănesc mândria, care pornește din faptul că este conștient de cunoașterea sa intelectuală. El nu mai vrea să fie călăuzit ca un orb, ci vrea, ajuns el însuși la recunoaștere, să coopereze conștient în toate, pentru a obține *din convingere* avântul interior necesar pentru tot ceea ce este măreț. Iar acest lucru *nu este greșit!*

Ca urmare a evoluției sale în Creație, omul *trebuie* să fie mai conștient decât înainte. Și atunci când va recunoaște cu bucurie că expresiile biblice simple sfătuiesc, în felul lor atât de străin pentru timpul prezent, exact toate acele lucruri asupra cărora și el se decide acum de bunăvoie și din convingere deplină, prin

cunoașterea Legilor impunătoare ale Naturii, atunci va fi ca și cum i-ar cădea un vâl de pe ochi. El va sta cutremurat în fața faptului că până acum a respins învățăturile vechi doar pentru că le-a interpretat greșit și nu a încercat niciodată cu seriozitate să le pătrundă cu adevărat, să le aducă în armonie cu capacitatea de înțelegere din ziua de azi.

Dacă se spune acum „a se supune cu umilință Voinței lui Dumnezeu” sau „a utiliza Legile mărețe ale Naturii potrivit cunoașterii corecte a speciei și funcției lor” *este unul și același lucru.*

Omul poate utiliza forțele care poartă Voința lui Dumnezeu numai după ce le studiază în detaliu, așadar le recunoaște și se orientează apoi după ele. Însă a ține cont de ele sau a se orienta după ele nu înseamnă, în realitate, nimic altceva decât a li se adapta, adică a li se supune! Înseamnă a nu se plasa *împotriva* acestor forțe, ci a merge *cu ele*. Omul poate folosi tăria forțelor numai atunci când își adaptează voința la particularitatea lor, prin urmare atunci când merge în aceeași direcție. Aceasta nu este o biruire a forțelor, ci o supunere umilă în fața Voinței Divine! Dacă omul numește multe lucruri drept acte ale rațiunii sau cuceriri ale științei, aceasta nu schimbă cu nimic faptul că ele înseamnă doar o așa-numită „descoperire” a efectelor Legilor existente ale Naturii, deci ale Voinței Divine, pe care omul O „recunoaște” astfel și, odată cu valorificarea sau folosirea Ei, i „se adaptează”. Acest lucru *este* în mod evident o smerită prosternare în fața Voinței lui Dumnezeu, o „supunere”!

Dar acum să trecem la simbolică! Toate evenimentele din Creație, așadar din Materialitate, trebuie să ajungă la o încheiere în mișcarea lor circulară, sau, altfel spus, cercul trebuie să se închidă. De aceea, potrivit Legilor Creației, totul se întoarce neapărat în punctul său de plecare, doar acolo putând să-și găsească finalul, adică să fie desprins, descompus sau șters ca lucru activ. Așa este cu întreaga Creație, cât și cu fiecare eveniment în parte. De aici ia naștere efectul reciproc necondiționat, care, la rândul lui, atrage după sine simbolică.

Întrucât toate acțiunile trebuie să se termine acolo unde au luat naștere, de aici rezultă că fiecare acțiune trebuie să se încheie în aceeași specie de materie în care a apărut. Prin urmare, un început material-fin trebuie să aibă un sfârșit material-fin, iar un început material-dens are un sfârșit material-dens. Oamenii nu pot vedea partea material-fină, însă ei numesc simbolică sfârșitul material-dens al fiecărui eveniment. Acesta le este, desigur, vizibil, însă multora le lipsește cheia propriu-zisă a acestui lucru, începutul, care în majoritatea cazurilor se află într-o existență material-densă anterioară.

Chiar dacă cea mai mare parte a tuturor întâmplărilor efectului reciproc are loc numai în Lumea Material-Fină, karma, urmându-și acțiunea, nu ar putea găsi niciodată o achitare deplină dacă sfârșitul nu s-ar face remarcat într-un fel oarecare în Lumea Material-Densă și nu ar deveni vizibil acolo. Abia cu un proces vizibil, corespunzător sensului efectului reciproc, poate fi închis un ciclu în curs, fapt prin care achitarea deplină are loc, indiferent dacă, în funcție de felul începutului de odinioară, aceasta este bună sau rea, aduce fericire sau nefericire, binecuvântare sau iertare prin răscumpărare. Acest ultim efect vizibil *trebuie* să vină în același loc în care se află originea sa, adică la *acel* om care l-a inițiat cândva printr-o acțiune oarecare. În niciun caz nu poate fi evitat.

Dacă între timp omul respectiv s-a schimbat în interiorul său într-o asemenea măsură, încât ceva mai bun decât acțiunea din trecut a devenit viu în el, atunci retroacțiunea nu poate prinde rădăcini ferme în acest teren. Ea nu mai găsește teren de același fel în sufletul care aspiră către Înalt și care a devenit mai luminos și astfel mai ușor, potrivit Legii Greutății Spirituale*. Urmarea naturală este că, atunci când un efect mai întunecat se apropie de mediul mai luminos al omului respectiv, este penetrat de acest mediu și astfel considerabil slăbit. Dar, cu toate acestea, Legea Mișcării Circulare și a Efectului Reciproc trebuie împlinită deplin în forța sa care

*) Conferința 6: Soartă

acționează automat. O anulare a vreunei Legi a Naturii este imposibilă.

De aceea, un efect reciproc astfel slăbit, care se întoarce, va trebui, corespunzător Legilor de neclintit, să aibă și efect *vizibil* material-dens pentru a fi cu adevărat răscumpărat, așadar șters. Sfârșitul trebuie să curgă înapoi, până la început. Însă datorită mediului care a devenit luminos, karma întunecată nu-i poate aduce daune omului respectiv, și astfel se întâmplă că acest efect reciproc slăbit acționează asupra *mediului* celui mai apropiat numai pentru a-l pune pe cel vizat în situația de a face de bunăvoie ceva de o natură corespunzătoare *sensului* efectului reciproc ce se întoarce. Diferența față de forța inițială, intactă, a efectului curentului întunecat retroactiv este că acesta nu-i provoacă niciun fel de durere sau daună, ci poate chiar să-i aducă bucurie.

Aceasta este atunci o răscumpărare *pur simbolică* a multor karme *grele*, dar în conformitate deplină cu Legile din Creație, care operează automat în acest sens datorită schimbării stării sufletului. Iată motivul pentru care cei mai mulți oameni nu-și dau seama de acest fapt. Karma este astfel răscumpărată, iar Dreptatea de neclintit este împlinită până în cele mai fine grade. În aceste procese naturale conforme cu Legile Creației se află acte de îndurare atât de mărețe, cum numai Atotînțelepciunea Creatorului a putut produce în Lucrarea Sa perfectă.

Există numeroase asemenea răscumpărări pur simbolice în cazul unor efecte reciproce care altfel ar fi lovit puternic.

Să luăm un exemplu: un caracter care a fost odinioară dur și autoritar s-a încărcat cu o karmă grea prin exercitarea acestor însușiri, oprimându-i pe semenii săi; această karmă își urmează în mod viu mișcarea circulară în specia sa caracteristică, iar apoi trebuie să cadă înapoi asupra lui, dar multiplu intensificată în aceeași specie. Atunci când se apropie, acest curent al setei nestăvilite de a domina, adesea consolidat enorm de mult prin Legea forței de atracție a speciei material-fine de același fel, va penetra întregul mediu material-fin al

persoanei respective în așa fel încât va avea un efect incisiv asupra mediului material-dens, care este în strânsă legătură cu mediul material-fin, creând astfel condiții care îl constrâng pe autorul de altădată să sufere din cauza aceluiași despotism, însă într-o măsură mult mai mare decât au suferit semenii pe care el i-a chinuit cândva.

Dar dacă un asemenea om a ajuns între timp la o cunoaștere mai bună și a dobândit un mediu luminos și mai ușor prin strădania sinceră de a se înălța și prin progresele făcute spre înălțare, atunci, firește, se schimbă astfel și felul efectului final. În funcție de intensitatea luminoasă a noului mediu al celui vizat, întunericul mai dens ce se întoarce va fi mai mult sau mai puțin pătruns de această lumină și, prin urmare, va fi făcut mai mult sau mai puțin inofensiv. În cazul unei înălțări semnificative a omului care înainte avea o dorință atât de mare de a domina, deci în cazul unei îmbunătățiri extraordinare a persoanei vinovate, se poate întâmpla ca efectul propriu-zis să fie ca și anulat și să nu acționeze decât trecător, luând în exterior forma unei ispășiri. Să presupunem că este vorba despre o femeie. Ar fi suficient ca ea să ia o dată peria din mâna servitoarei, pentru a-i arăta cu toată bunăvoința cum se freacă podeaua. Chiar dacă sunt numai câteva mișcări de acest gen, ele satisfac totuși simbolică slujirii celei mai de jos. Această scurtă acțiune produce o răscumpărare care a trebuit să aibă loc *in mod vizibil* și care este capabilă, în ciuda simplității sale, să încheie o karmă grea.

La fel, rearanjarea unei singure camere poate deveni simbolul pentru încheierea și anularea unei vinovății a cărei ispășire sau retroacțiune ar fi pretins, de fapt, o transformare mai mare, cu efecte dureros de drastice. Aceste efecte rezultă într-un fel din influențele slăbite ale unei retroacțiuni, sau unele acțiuni întâmplătoare sunt câteodată folosite cu îndemănare de ghizii spirituali pentru a produce o răscumpărare.

În toate acestea se presupune, firește, că a avut deja loc un avânt neobișnuit de mare, urmat de o schimbare a stării

sufletului. Acestea sunt împrejurări pe care un astrolog nu le poate, desigur, lua în considerare, fapt prin care el provoacă adesea griji inutile prin calculele sale, uneori chiar și o asemenea teamă, încât numai puterea acesteia este capabilă să provoace sau să formeze din nou ceva neplăcut, fapt prin care se împlinește, bineînțeles doar în aparență, un calcul care altfel, fără această teamă, s-ar fi dovedit a fi greșit. Însă în asemenea cazuri omul respectiv a deschis singur, prin teama sa, o poartă în cercul de lumină care îl înconjoară. Atunci când el însuși întinde de bunăvoie mâna prin învelișul protector, nu poate fi ajutat din nicio direcție. Prin propria sa voință, el sparge din interior spre exterior orice protecție, în timp ce, fără propria sa voință, nimic nu se poate apropia de el din exterior, trecând prin Lumină.

Din acest motiv, cea mai mică amabilitate față de semenii, o durere pentru un apropiat resimțită sincer, un singur cuvânt prietenesc pot duce la răscumpărarea simbolică a unei karme, de îndată ce în interior voința sinceră pentru bine este pusă drept bază.

Aceasta trebuie, firește, să preceadă; căci altfel nu poate fi vorba de o răscumpărare simbolică, iar tot ceea ce se revarsă înapoi va avea din plin efect, în orice privință. Însă de îndată ce în om se declanșează cu adevărat voința serioasă de înălțare, el poate curând observa cum treptat mediul său devine din ce în ce mai animat, ca și cum i-ar fi puse în cale toate lucrurile posibile, care însă întotdeauna se termină bine. Acest lucru este chiar surprinzător pentru el. În final, la fel de surprinzător, urmează o perioadă în care apare mai multă liniște, sau în care tot ceea ce se întâmplă folosește în mod evident și avântului pământesc. Atunci timpul achitărilor s-a terminat. Cu recunoștință plină de bucurie poate să îmbrățișeze ideea că de pe el a căzut multă vină, pe care altfel ar fi trebuit să o ispășească din greu. Atunci să fie vigilent, pentru ca toate firele sorții pe care le înnoadă din nou prin voința și dorințele sale să fie doar bune, astfel încât și lui să i se poată întoarce de acum înainte din nou numai bine!

Credință.

Credința nu este așa cum o arată cei mai mulți dintre așazișii credincioși. Credința adevărată apare abia atunci când conținutul Mesajelor lui Dumnezeu a fost însușit pe deplin și transformat astfel în convingere vie, lipsită de constrângere.

Mesaje ale lui Dumnezeu vin prin Cuvântul lui Dumnezeu, cât și prin Creația Sa. Totul depune mărturie despre El și despre Voința Sa. De îndată ce un om poate *trăi* conștient întreaga devenire și existență, intuițiile, gândurile și faptele sale sunt o singură confirmare bucurătoare a lui Dumnezeu. Atunci însă, el devine tăcut, nu vorbește mult despre acest lucru, dar a devenit o personalitate care, prin această venerare a lui Dumnezeu ce poate fi numită și încredere în Dumnezeu, stă fermă și sigură în întreaga Creație. El nu va pluti în fantasmă, nu va cădea în extaz, nu va trăi pe Pământ numai în spiritual, ci dimpotrivă, își va îndeplini munca pământească, făcând-o într-un sens sănătos, cu forțe proaspete, folosindu-și, de asemenea, cu iscusință pentru aceasta și intelectul rece, drept armă tăioasă, necesară pentru apărare atunci când este atacat, însă, bineînțeles, fără a fi nedrept când face aceasta. În niciun caz nu trebuie să tolereze în tăcere să i se întâmple o nedreptate. În acest fel ar sprijini și ar întări răul.

Există însă mulți oameni care doar *se pretind* credincioși! În ciuda întregii recunoașteri interioare a existenței lui Dumnezeu și a activității Lui, ei se tem de zâmbetul scepticilor. Acesta le este stânjenitor și neplăcut, iar în cursul unei conversații în legătură cu acest subiect, ei iau un aer diplomat și, stânjeniți, fac mereu concesii, prin atitudinea lor, celor care se îndoiesc. Aceasta nu este credință, ci doar o *consimțire* interioară! În

realitate, ei îl neagă pe Dumnezeu, Căruia I se roagă în secret și de la Care așteaptă pentru aceasta toate binefacerile.

Această falsă considerație față de sceptici nu poate fi scuzată prin faptul că celor „credincioși” chestiunea le este „prea sacră și prea serioasă” pentru a permite să fie expusă unei eventuale batjocuri. De asemenea, acest lucru nu poate fi numit nici modestie, ci doar lașitate josnică! Spuneți, în sfârșit, Cărui Spirit Îi sunteți copii! Fără teamă, în fața *oricăru* om, cu mândria ce i se cuvine unui copil al lui Dumnezeu! Numai atunci vor fi și scepticii siliți, în sfârșit, să-și înfrâneze batjocura, care nu trădează decât nesiguranța lor. Însă acum aceasta este doar cultivată și alimentată de comportamentul temător al multor „credincioși”.

Acești oameni se înșeală singuri, pentru că au dat cuvântului „credință” un înțeles cu totul diferit de cel pe care acesta îl are. *Vie* trebuie să fie credința, adică trebuie să devină chiar mai mult decât convingere, trebuie să devină faptă! Ea devine faptă în clipa în care a pătruns totul, intuițiile, gândurile și acțiunile. Ea trebuie să devină perceptibilă și vizibilă din interior către exterior, în tot ceea ce ține de om, adică trebuie să devină un lucru evident. Nu trebuie ținută în față nici ca iluzie înșelătoare, nici ca scut, ci tot ceea ce devine perceptibil în exterior trebuie să fie doar un rezultat al radiației naturale a nucleului spiritual interior. Exprimat pe înțelesul tuturor, adevărata credință trebuie să fie deci o forță care, radiind din spiritul omului, îi pătrunde carnea și oasele, devenind astfel ceva cu totul natural, unic. Nimic artificial, nimic forțat, nimic învățat, ci doar viață!

Observați-i pe mulți dintre credincioși: aceștia susțin că ei cred necondiționat într-o continuare a vieții după moarte și aparent își adaptează corespunzător și gândurile. Însă dacă li se oferă vreodată ocazia de a primi o dovadă despre această Lume de Dincolo, dovadă ce depășește simplele observații cotidiene, ei sunt îngroziți sau profund zguduiți! Însă astfel ei arată tocmai faptul că, în fond, nu au fost atât de convinși de viața din Lumea de Dincolo; altfel, o asemenea dovadă

ocazională ar trebui să li se pară doar cu totul naturală. Ei nu ar trebui deci să fie nici îngroziți, nici zguduiți în mod special de acest lucru. În afară de aceasta, mai există nenumărate întâmplări care dezvăluie clar cât de puțin credincioși sunt totuși așa-ziii credincioși. Credința nu este vie în ei.

Bunuri pământești.

Foarte des apare întrebarea dacă omul ar trebui să renunțe la bunurile pământești sau să le desconsidere atunci când aspiră spre câștig *spiritual*. Stabilirea unui asemenea principiu ar fi o nesăbuiță! Atunci când se spune că omul nu trebuie să se atașeze de bunuri pământești dacă aspiră spre Împărăția Cerurilor, acest lucru nu înseamnă că el trebuie să dăruiască sau să renunțe la bunurile pământești, pentru a trăi în sărăcie. Omul poate și trebuie să savureze cu bucurie ceea ce Dumnezeu i-a pus la dispoziție în Creația Sa. „A nu se atașa” de bunuri pământești înseamnă că un om nu trebuie să se lase atras până acolo încât să considere strângerea de bunuri pământești ca fiind cel mai înalt scop al vieții sale pe Pământ și astfel „să se atașeze” predominant de acest gând. O asemenea atitudine ar trebui, evident, să-l distragă de la țeluri mai înalte. El nu ar mai avea deloc timp pentru ele și, într-adevăr, s-ar agăța cu întreaga ființă numai de acest singur țel al câștigării de bunuri pământești. Fie de dragul bunurilor în sine, fie de dragul plăcerii pe care i-o dă posesia acestora, fie în alte scopuri, rezultatul ar fi, în fond, întotdeauna același. Omul se agăță și se leagă astfel de ceea ce este pur pământesc, fapt prin care pierde capacitatea de a privi în sus și nu se poate înălța.

Această concepție greșită că bunurile pământești nu țin de evoluția spirituală a atras după sine la majoritatea oamenilor și ideea absurdă că orice strădanie spirituală nu ar putea avea nimic în comun cu bunurile pământești, atunci când aceasta este luată în serios. În mod ciudat, omenirea nu și-a dat niciodată seama de dauna care a rezultat din această concepție.

Ea și-a devalorizat astfel darurile spirituale, adică cele mai înalte de care putea avea parte; căci prin această atitudine ciudată toate strădaniile spirituale trebuiau să depindă de ofrande și donații, ca în cazul *cerșetorilor*, și așa s-a strecurat pe neobservate și față de strădaniile spirituale aceeași atitudine care ia naștere față de cerșetori. Astfel, acestea nu au putut niciodată câștiga acel respect care li se cuvine înainte de toate. Dar, din același motiv, aceste strădaniile au purtat permanent în ele germele morții, pentru că nu au putut sta niciodată ferm pe propriile picioare, ci au rămas întotdeauna dependente de bunăvoința oamenilor. Tocmai pentru a-și proteja și a-și păstra față de omenire ceea ce îi este cel mai sacru, *spiritualul*, cel care aspiră cu seriozitate la înălțare nu trebuie să disprețuiască bunurile pământești! Ele trebuie să îi servească mai ales drept scut în Lumea Material-Densă, pentru a se putea apăra de la egal la egal. Ar fi o atitudine nesănătoasă dacă, în epoca materialiştilor, cei care năzuiesc spiritual ar dori să disprețuiască cea mai puternică armă a adversarilor lipsiți de scrupule! Aceasta ar fi o nehibzuintă care s-ar putea răzbuca din plin.

De aceea, voi, cei cu adevărat credincioși, nu disprețuiți bunurile pământești, care au putut fi create doar prin Voința lui Dumnezeu, pe Care voi căutați să-L onorați! Nu vă lăsați însă adormiți de confortul pe care îl poate aduce cu sine posesia bunurilor pământești, ci folosiți-le corect.

La fel este și cu darul deosebit al unor anumite puteri care servesc la vindecarea diferitelor boli, sau cu alte capacități asemănătoare, ce aduc binecuvântare. În modul cel mai naiv sau, mai bine zis, cel mai impertinent, oamenii presupun că aceste capacități le sunt puse la dispoziție gratis, pentru că au fost date din Sfera Spirituală, ca dar special pentru a fi utilizate. Se merge atât de departe, încât unii oameni așteaptă chiar o recunoștință specială atunci când, fiind în mare nevoie, „au binevoit” să se folosească de un asemenea ajutor. Astfel de oameni trebuie excluși de la tot ajutorul, chiar dacă ar fi ultimul pe care s-ar mai putea baza!

Cei astfel dăruți ar trebui să învețe mai întâi ei înșiși să prețuiască la adevărata valoare acest dar al lui Dumnezeu, pentru a nu mai arunca mărgăritare înaintea porcilor. Ca să ofere un ajutor serios, ei au nevoie de *mult mai multă* forță fizică și material-fină, cât și de mai mult timp decât are nevoie un jurist pentru cea mai bună pledoarie a sa, ori un doctor pentru a vizita mulți pacienți, sau un pictor pentru a face un tablou. Nimănui nu i-ar trece vreodată prin minte să pretindă juristului, doctorului sau pictorului o activitate gratuită, cu toate că o bună capacitate intelectuală, ca oricare alt talent, este întotdeauna doar un „dar al lui Dumnezeu”, nimic altceva. Lepădați, în sfârșit, aceste haine de cerșetori și arătați-vă în veșmântul care vi se cuvine!

Moartea.

Un lucru în care cred toți oamenii, fără excepție, este moartea! Fiecare este convins că ea va veni. Este una dintre puținele realități în privința căreia nu există niciun fel de dispută și niciun fel de ignoranță. Deși toți oamenii, începând din copilărie, se așteaptă să moară într-o zi, majoritatea caută să respingă acest gând. Mulți chiar se supără dacă se vorbește în prezența lor despre acest lucru. Iar alții evită cu grijă cimitirele și înmormântările, căutând să ștergă orice impresie cât mai repede posibil atunci când întâlnesc pe stradă un cortegiu funerar. În astfel de momente, ei sunt întotdeauna apăsați de o teamă ascunsă că moartea ar putea să-i surprindă pe neașteptate. O frică nedefinită îi împiedică să examineze cu gânduri serioase această realitate de neclintit.

Nu mai există niciun alt eveniment care, în ciuda iminenței sale, să fie atât de înlăturat din gânduri cum este moartea. În același timp însă, abia dacă mai există un eveniment atât de important în viața pământească, în afară de naștere. Este totuși surprinzător faptul că omul vrea să se preocupe atât de puțin tocmai de începutul și de sfârșitul existenței sale pe Pământ, în vreme ce caută să atribuie o profundă importanță tuturor celorlalte evenimente, chiar și lucrurilor cu totul ne semnificative. El cercetează și își bate capul cu toate evenimentele intermediare mai mult decât cu cele care i-ar aduce lămurire în legătură cu toate lucrurile: începutul și sfârșitul vieții lui pe Pământ. Moartea și nașterea sunt atât de strâns legate pentru că una este urmarea celeilalte.

Însă cât de puțină atenție se acordă chiar procreării! Doar în cazuri foarte rare se poate găsi ceva demn de om în aceasta. Tocmai în acest act oamenii se pun cu predilecție pe aceeași

treaptă cu animalele, fără ca ei să fie totuși capabili să păstreze inocența pe care ele o manifestă în acest proces. Urmarea este că omul se plasează *sub* animale. Pentru că acestea acționează conform treptei pe care o ocupă în Creație. Omul însă nu este în stare sau nu vrea să ocupe treapta care i se cuvine. El coboară mult mai jos și apoi se miră că starea întregii omeniri se înrăutățește treptat în diferite privințe. Deja toate obiceiurile de nuntă sunt astfel aranjate pentru a considera căsătoria doar ca o chestiune pur pământească. În multe cazuri se merge chiar atât de departe, încât oamenii serioși ar vrea să se îndepărteze cu dezgust de detaliile fără echivoc ce fac aluzie numai la relații pământești. În mediile de jos, ca și în cercurile mai înalte, petrecerile de nuntă degenerază de multe ori într-un adevărat dezmaț de împerechere, la care părinții conștienți de înalta lor răspundere ar trebui să le interzică, în modul cel mai sever, copiilor să asiste. Tinerii și tinerele care în timpul acestor obiceiuri și aluzii de la asemenea petreceri nu simt profund dezgust și care astfel, responsabili fiind de propriile acțiuni, nu se țin departe de ele, trebuie socotiți deja pe aceeași treaptă inferioară și, de aceea, nu trebuie să mai fie luați în calcul. Este ca și cum oamenii ar încerca și în această privință să se amăgească, printr-o beție otrăvită, în legătură cu un lucru la care nu vor să se gândească.

Întrucât viața pământească este clădită pe asemenea baze superficiale, așa cum au devenit deja obiceiurile și tradițiile, se poate înțelege de ce oamenii încearcă să se amăgească și în legătură cu moartea, străduindu-se cu îndârjire să nu se gândească la ea. Această amânare a tuturor gândurilor serioase este în strânsă legătură cu propria lor atitudine josnică din timpul procreării. Teama nedefinită care însoțește omul ca o umbră de-a lungul vieții sale pământești provine, în mare parte, din faptul că el este pe deplin conștient de tot ceea ce este greșit în acțiunile sale ușurate și înjositoare. Iar dacă nu-și poate găsi liniștea în niciun alt mod, atunci el se agață în cele din urmă convulsiv și artificial fie de iluzia că totul se

sfârșește odată cu moartea, ceea ce dovedește clar că este conștient de inferioritatea și de lașitatea lui în fața unei eventuale răspunderi, fie de speranța că el nu este mult mai rău decât majoritatea oamenilor.

Însă toate aceste iluzii nu schimbă câtuși de puțin faptul că moartea pământească se apropie de el. Cu fiecare zi, cu fiecare ceas, ea se apropie! Ce spectacol lamentabil, atunci când, în ultimele lor ceasuri, majoritatea celor care au încercat să nege cu încăpățănare orice responsabilitate într-o viață după moarte, se arată brusc derutați în convingerile lor, lucru dovedit de marile întrebări pline de teamă care apar. Însă acest lucru nu le poate folosi prea mult atunci, căci din nou doar lașitatea este cea care, cu puțin înainte de marele pas al plecării din viața pământească, face dintr-o dată să se întrevadă posibilitatea unei continuări a vieții și, odată cu aceasta, posibilitatea unei răspunderi. Teama, frica și lașitatea permit la fel de puțin diminuarea sau răscumpărarea efectului reciproc necondiționat al tuturor acțiunilor, ca și încăpățănarea. În acest fel nu se obține nici recunoașterea, adică nu se ajunge la înțelegere. În ultimele ceasuri, teama trezește istețimea intelectului lor, atât de des pusă la încercare în viața pământească, iar aceasta le joacă muribunzilor încă o festă, și, în obișnuita precauție, îi face să devină subit pioși în sens intelectual, de îndată ce desprinderea de corpul material-dens a omului material-fin, care continuă să trăiască, a atins deja un grad atât de înalt, încât puterea intuiției este egală, în acest proces al detașării, cu puterea intelectului, căruia aceasta îi fusese până atunci supusă cu forța.

Ei nu au niciun câștig din aceasta! Vor culege ceea ce au semănat în viața lor pe Pământ, prin gândurile și acțiunile lor. Nici cel mai neînsemnat lucru nu s-a îmbunătățit și nici nu s-a schimbat astfel! Ei vor fi trași irezistibil în angrenajele Legii Efectului Reciproc, care lucrează cu strictețe, pentru a trăi în Lumea Material-Fină tot ceea ce au greșit, adică tot ceea ce au gândit și au făcut din convingere greșită. Ei au toate motivele să se teamă de ceasul desprinderii de corpul pământesc

material-dens, care le-a fost timp îndelungat un zid de protecție împotriva multor procese material-fine. Acest zid protector le fusese dat ca scut și acoperire, pentru ca, la adăpostul său, ei să poată, în liniște netulburată, să se schimbe în mai bine și chiar să poată răscumpăra deplin multe lucruri care ar fi trebuit să-i lovească din greu fără această protecție.

Este de două ori, chiar de zece ori mai trist pentru cel care trece prin acest timp de grație, existența sa pe Pământ, într-o ușuratică autoamăgire, clătinându-se pe picioare ca într-o beție. La mulți oameni, teama și spaima sunt deci întemeiate.

Cu totul altfel este cu cei care nu și-au irosit existența pe Pământ și care încă la timp, chiar dacă într-un târziu, au pășit pe calea înălțării spirituale, însă nu de teamă și nici de spaimă. Căutarea lor serioasă o iau cu ei drept toiag și sprijin Dincolo, în Lumea Material-Fină. Ei pot, fără frică și fără îngrijorare, să facă pasul din Materialul-Dens în Materialul-Fin, pas care este inevitabil pentru fiecare, întrucât tot ceea ce este trecător, așa cum este corpul material-dens, trebuie să piară cândva. Aceștia pot saluta ceasul acestei desprinderi, deoarece pentru ei este un progres neapărat, indiferent ce mai au de trăit în viața material-fină. Ceea ce este bun îi va face atunci fericiți, iar ceea ce este greu le va fi făcut surprinzător de ușor, căci voința bună îi ajută în această privință mult mai puternic decât ar fi bănuțit vreodată.

Procesul morții în sine nu este altceva decât nașterea în Lumea Material-Fină, asemănător procesului nașterii în Lumea Material-Densă. După desprindere, corpul material-fin este legat o vreme de corpul material-dens ca printr-un cordon ombilical, care este cu atât mai destins cu cât cel care s-a născut în Lumea Material-Fină și-a dezvoltat deja în existența pământeană sufletul mai mult către Lumea Material-Fină, care nu este decât o tranziție pentru a ajunge în Împărăția Dumnezeului său. Cu cât el însuși s-a înălțat prin voința sa mai mult de Pământ, adică de ceea ce este material-dens, și astfel nu a dorit să știe nimic despre o continuare a vieții în Lumea Material-Fină, cu atât mai solid va fi, prin propria lui

voință, și acest cordon care leagă corpul material-dens de corpul material-fin, de care omul are nevoie ca veșmânt al spiritului în Lumea Material-Fină. Însă cu cât mai dens este corpul său material-fin, cu atât mai greu este el, potrivit Legilor naturale, și cu atât mai întunecat trebuie el, de asemenea, să apară. Din cauza acestei asemănări și strânse înrudiri cu tot ceea ce este material-dens, acesta se va desprinde, de asemenea, foarte greu de corpul material-dens, astfel încât se întâmplă să simtă și ultimele dureri fizice, material-dense, ca și întreaga descompunere din procesul putrefacției. El nu rămâne insensibil nici la incinerare. După ruptura finală a acestui cordon de legătură, corpul material-fin se cufundă în Lumea Material-Fină până acolo unde mediul are aceeași densitate și greutate ca și el. Acolo, în mediul cu aceeași greutate, îi va regăsi pe cei cu aceleași convingeri. Însă este ușor de înțeles faptul că acolo este mai rău decât pe Pământ, în corpul material-dens, pentru că în Lumea Material-Fină toate intuițiile se trăiesc *din plin* și fără piedici.

Altfel este pentru oamenii care au început deja în existența pământească înălțarea spre ceea ce este nobil. Întrucât aceștia poartă vie în ei convingerea legată de pasul în Lumea Material-Fină, desprinderea este mult mai ușoară. Corpul material-fin și cordonul de legătură nu sunt dense, iar această deosebire datorată caracterului lor opus față de corpul material-dens permite ca desprinderea să aibă loc foarte rapid, astfel încât corpul material-fin stă deja de multă vreme *alături de* corpul material-dens în timpul întregii așa-numitei agonii sau al ultimelor contracții musculare ale corpului material-dens, dacă se poate vorbi de agonie în cazul morții normale a unui asemenea om. Starea lejeră, deloc densă a cordonului de legătură face ca omul material-fin, care stă lângă corp, să nu simtă niciun fel de durere, întrucât acest cordon inconsistent de legătură, din cauza slabei sale densități, nu poate lăsa să treacă nicio durere de la ceea ce este material-dens la ceea ce este material-fin. Datorită fineții sale mai mari, acest cordon rupe, de asemenea, mult mai repede legătura, astfel încât

corpul material-fin devine complet liber într-un timp mult mai scurt și plutește apoi spre regiunea care este alcătuită din aceeași specie, mai fină și mai ușoară. Acolo el îi va putea întâlni numai pe cei cu aceleași convingeri și va primi pacea și fericirea în viața intuitivă mai înaltă. Un asemenea corp material-fin, mai ușor și mai puțin dens apare, în mod natural, și mai limpede și mai luminos, până când ajunge, în cele din urmă, la o atât de mare rafinare, încât partea pur spirituală care se află în el începe să îl răzbată cu radiațiile sale, înainte de a intra, strălucitor și luminos, în Spiritualul-Esențial Pur.

Oamenii care rămân lângă un muribund ar trebui avertizați să nu izbucnească în bocete zgomotoase. Este posibil ca omul material-fin aflat în procesul de desprindere, sau care, poate, stă deja lângă corp, să fie înduioșat de durerea despărțirii prea puternic exprimată, așadar să o poată auzi sau simți. Dacă în el se trezesc astfel mila sau dorința de a mai spune cuvinte de consolare, atunci această dorință îl leagă din nou mai strâns, prin nevoia de a se face *înțeles* de către cei care se tânguiesc, îndurerați. Ori, pământește, el se poate face înțeles numai cu ajutorul creierului. Acest efort atrage după sine legătura strânsă cu corpul material-dens, o condiționează, și urmarea este nu numai că un corp material-fin aflat încă în procesul de desprindere se unește din nou mai strâns cu corpul material-dens, dar și că un om material-fin desprins deja și care stă alături este încă o dată tras înapoi în corpul material-dens. Rezultatul este că va simți din nou toate durerile de care scăpase deja. O nouă desprindere va avea loc mult mai greu și poate dura chiar și câteva zile. Atunci apare așa-numita agonie prelungită, care devine cu adevărat dureroasă și grea pentru cel care vrea să se desprindă. Vinovați de aceasta sunt cei care, prin durerea lor egoistă, l-au chemat înapoi din evoluția lui naturală. Prin această întrerupere a cursului normal al lucrurilor, fie și numai prin încercarea slabă de a se concentra pentru a se face înțeles, a avut loc o legătură nouă, forțată. Iar desfacerea acestei legături nefirești nu este atât de ușoară pentru cel care încă este complet neexperimentat în această

chestiune. Lui nu i se poate da ajutor în acest sens, pentru că el însuși a dorit noua legătură. Această legătură se poate produce ușor, atâta timp cât corpul material-dens încă nu s-a răcit complet și cât cordonul de legătură, care adesea se rupe abia după multe săptămâni, încă există. Este, prin urmare, un chin inutil pentru cel care trece Dincolo, o lipsă de considerație și o cruzime din partea celor care se află în jurul său. De aceea, într-o cameră mortuară ar trebui să domnească o liniște deplină și o seriozitate demnă, corespunzătoare aceluia ceas atât de important! Persoanele care nu se pot stăpâni trebuie îndepărtate cu forța, chiar dacă sunt rudele cele mai apropiate.

Decedat.

Fără să înțeleagă, un suflet stă singur în camera mortuară. Fără să înțeleagă, pentru că omul care stă întins pe patul său a refuzat în timpul existenței lui pământești să creadă într-o continuare a vieții după separarea de corpul material-dens și, de aceea, nu s-a ocupat niciodată cu seriozitate de această idee și i-a luat în râs pe toți cei care vorbeau despre acest lucru. Confuz, el privește în jurul său. Se vede pe sine pe patul de moarte, vede oameni pe care i-a cunoscut stând în jur și plângând, aude cuvintele lor și simte, de asemenea, durerea pe care ei o încearcă în vreme ce jelesc moartea sa. Ar vrea să râdă și să le strige că încă trăiește! El strigă! Și observă uimit că ei nu îl aud. Strigă din nou și din nou, strigă tare, tot mai tare. Oamenii nu îl aud, continuă să jelească. Începe să-l cuprindă teama. Pentru că el își aude totuși vocea foarte tare și își simte în mod evident corpul. Țipă încă o dată cu vocea gătuită. Nimeni nu-l ia în seamă. Plângând, ei privesc corpul nemișcat, pe care el îl recunoaște ca fiind al lui și pe care îl consideră totuși dintr-o dată ceva străin, ceva ce nu-i mai aparține; căci el însuși stă într-un corp lângă acesta, eliberat de orice durere pe care o simțea până atunci.

El rostește acum cu dragoste numele soției, care stă în genunchi lângă patul lui. Însă ea nu se oprește din plâns și niciun cuvânt, niciun gest nu arată că îl aude. Disperat, se apropie de ea și o scutură cu putere de umeri. Ea nu observă nimic. El nu își dă seama că atinge corpul material-fin al soției sale și că pe acesta îl scutură, nu pe cel material-dens; nici soția, care, la fel ca el, nu s-a gândit niciodată că există mai mult decât trupul pământesc, nu poate simți atingerea lui pe corpul ei material-fin.

Un sentiment de teamă imposibil de exprimat îl face să se înfioare. Slăbiciunea simțită, de a fi abandonat, îl face să cadă la pământ și își pierde cunoștința.

Însă o voce cunoscută îl trezește treptat. Vede corpul pe care l-a purtat pe Pământ înconjurat de flori. Ar vrea să plece, însă îi este imposibil să se desprindă de acest corp nemișcat și rece. El simte clar că este încă legat de acesta. Și din nou răsună acea voce care l-a smuls din somn. Este prietenul său, care vorbește cu un alt bărbat. Ambii i-au adus o coroană și vorbesc între ei în timp ce o așază jos. Nu mai este nimeni pe lângă el în afară de ei. Prietenul său! Vrea să le atragă atenția asupra sa atât lui, cât și celuilalt bărbat, care împreună îi fuseseră adesea oaspeți dragi! El trebuie să le spună că, în mod ciudat, încă mai este în viață, că încă poate auzi ce vorbesc oamenii. El strigă! Însă prietenul se întoarce liniștit spre însoțitorul lui și continuă să vorbească. Și *ceea ce* spune îl îngrozește. *Acesta* este prietenul său? Așa vorbește acum despre el? Ascultă atent și încremenit cuvintele acestor oameni cu care atât de des a băut și a râs și care i-au spus numai lucruri bune în timp ce stăteau la masa lui și frecventau casa lui primitoare.

Ei pleacă și vin alții. *Cât de bine* îi poate recunoaște acum pe oameni! Atât de mulți pe care i-a stimat în mod deosebit l-au umplut acum de dezgust și de mânie, iar unora, pe care nu i-a luat niciodată în seamă, i-ar fi plăcut să le strângă mâna cu recunoștință. Însă ei nu îl auzeau și nu îl simțeau, cu toate că el țipa și se agita cu furie, pentru a dovedi că trăiește!—

L-au condus apoi la mormânt, într-o mare procesiune. El ședea călare pe propriul sicriu. Amărât și disperat, nu putea acum decât să râdă și iar să râdă! Însă râsul făcu repede loc celei mai profunde descurajări și un sentiment de adâncă singurătate îl cuprinse. Simțindu-se obosit, adormi.———

Când se trezi, în jur era întuneric. Nu știa cât timp dormise. Totuși, simțea că nu avea cum să mai fie legat ca până atunci de corpul său pământesc, deoarece era liber. Liber în bezna care îl apăsa în mod ciudat.

El strigă. Niciun sunet. Nu își mai auzea propria voce. Se prăbuși gemând și se lovi tare cu capul de o piatră ascuțită. Când își veni în fire, după o lungă vreme, era încă în aceeași beznă, în aceeași tăcere sinistră. Dori să se ridice, însă membrele îi erau greoaie și refuzau să îl asculte. Cu toată puterea izvorâtă dintr-o disperare plină de teamă, se ridică și merse, clătinându-se și bâjbâind încolo și înapoi. Adesea cădea și se rănea, se lovea în stânga și-n dreapta de muchii și colțuri, însă nu-și permitea niciun pic de liniște, căci un puternic imbold îl îndemna să bâjbâie în continuare neîncetat și să caute. Să caute! Dar ce? Gândurile lui erau confuze, oboseite și disperate. Căuta ceva ce nu putea înțelege. Căuta!

El merse așa mai departe, mereu mai departe! Până ce iarăși se prăbuși, doar pentru a se ridica din nou și a-și relua drumul. Ani trecură astfel, zeci de ani, până când apărură, în sfârșit, lacrimi, pieptul îi tresăltă de suspine și... un gând se născu în el, o rugămintă, ca țipătul unui suflet obosit care dorește sfârșitul acestei întunecate disperări. Acest strigăt al disperării nemărginite și al durerii lipsite de speranță dădu naștere primului gând spre dorința de a ieși din această stare. El încercă să înțeleagă ce l-a adus în această situație atât de îngrozitoare și ce l-a forțat să rătăcească atât de cumplit în întuneric. Pipăi în jurul lui – stânci rigide! Era acesta Pământul sau era cumva Lumea Cealaltă, în care nu voise să creadă niciodată? Lumea Cealaltă! Era deci mort pământeste și totuși trăia, dacă putea numi această stare a trăi. Îi era extrem de greu să se gândească la acest lucru. Merse mai departe, clătinându-se și căutând. Din nou trecură ani. Afară, să iasă afară din acest întuneric! Dorința se transformă într-un imbold năvalnic, din care apăru dorul. Dorul este însă intuiția, mai pură, care se desprinde din imboldul brut, iar din acest dor răsări timid o rugăciune. Această rugăciune venită din dor izbucni în cele din urmă din el, ca un izvor proaspăt, și o pace liniștită, binefăcătoare, umilință și supunere intrară astfel în sufletul lui. Când se ridică pentru a-și continua drumul, un curent de trăire fierbinte îi traversă corpul; acum el era

înconjurat de crepuscul și dintr-o dată putu să vadă! Departe, foarte departe, întrezări o lumină, ca o făclie care îl saluta. Plin de bucurie, întinse brațele către ea și, cuprins de o adâncă fericire, se prosternă din nou și mulțumi, mulțumi din toată inima Celui Care îi dăduse lumina! Cu forțe noi, se îndreptă apoi spre această lumină care nu se apropia de el, dar la care, după cele trăite, spera să ajungă, chiar de-ar dura sute de ani. Ceea ce i se întâmplase s-ar fi putut repeta și l-ar fi putut, până la urmă, conduce afară din aceste grămezi de pietre, spre un tărâm mai cald și mai luminos, dacă ar cere cu umilință acest lucru.

„Dumnezeul meu, ajută-mă!” izbucni înăbușit din pieptul său plin de speranță. Și cu ce bucurie își auzi din nou vocea! Deși încă foarte slab, el auzea! Bucuria produsă de acest lucru îi dădu forțe noi, iar speranța îl făcu să meargă mai departe.—

Astfel este intrarea unui suflet în Lumea Material-Fină. Acest suflet nu era rău. Pe Pământ i se acordaseră chiar multe merite. Un mare industriaș, foarte ocupat și extrem de preocupat să îndeplinească cinstit angajamentele sale pământești.—

Acum, o explicație referitoare la acest proces: acel om care în viața pământească nu vrea să știe nimic despre faptul că există viață după moarte și că va fi constrâns cândva să răspundă într-un mod propriu, care nu corespunde concepțiilor pământești actuale, pentru ce a făcut și pentru ce nu a făcut, este orb și surd în Materialitatea-Fină, atunci când intră în Lumea de Dincolo. Însă atâta timp cât el rămâne legat de corpul său material-dens, pe care tocmai l-a părăsit, ceea ce poate dura zile sau săptămâni, el poate să perceapă temporar și ceea ce se petrece în jurul său.

Însă atunci când se eliberează de corpul material-dens care se descompune, pierde această posibilitate. El nu mai aude și nu mai vede nimic. Aceasta nu este o pedeapsă, ci rezultă cu totul natural din faptul că el nu *a vrut* să vadă și să audă nimic despre Lumea Material-Fină. Propria lui voință, care poate forma repede în mod corespunzător Materialul-Fin, împiedică

acest corp material-fin să poată vedea și, de asemenea, auzi, până când în suflet nu apare încet schimbarea. Dacă acest lucru durează ani, decenii sau secole este problema fiecărui individ în parte. Lui îi este lăsată în întregime voința. Chiar și ajutorul îi va veni abia când el însuși îl dorește intens. Nu mai devreme. Omul nu este niciodată forțat în această privință.

Lumina pe care acest suflet a salutat-o cu așa mare bucurie atunci când a ajuns să vadă a fost mereu acolo. Numai că înainte el nu putea încă să o vadă. Ea este, de asemenea, mai clară, mai intensă decât o zărește la început sufletul care fusese orb până atunci. *Cum* o vede, puternică sau slabă, depinde din nou doar de sufletul însuși. Lumina nu se apropie de el cu niciun pas, însă ea este acolo! El se poate bucura oricând de ea, dacă vrea acest lucru cu sinceritate și umilință.

Ceea ce eu explic aici este valabil numai pentru această *singură specie* de suflete omenești. Nicidecum și pentru altele. În întuneric și în planurile sale, lumina nu există. Acolo nu poate fi vorba ca cel care progresează în interior să poată vedea dintr-o dată lumina, ci el trebuie mai întâi condus afară din mediul care îl reține.

Desigur, această stare a sufletului prezentat aici este și așa chinuitoare, mai ales pentru că sufletul este cuprins de o mare teamă și de disperare, însă aceasta pentru că el însuși nu a vrut altfel. El primește numai ceea ce și-a atras. El nu a vrut să știe nimic despre o viață conștientă după părăsirea Pământului. Sufletul în sine nu poate face să dispară această continuare a vieții, pentru că nu stă în puterea sa, dar el își construiește un plan material-fin steril, își paralizează organele de simț ale corpului material-fin, astfel încât nu poate nici vedea, nici auzi nimic material-fin, până când... în cele din urmă, *el se răzgândește*.

Acestea sunt sufletele care pot fi văzute astăzi cu milioanele pe Pământ și care, în afara faptului că nu vor să știe nimic despre veșnicie sau despre Dumnezeu, încă mai pot fi numite *cumsecade*. Celor răuvoitori le merge, firește, mai rău, însă nu vom vorbi despre ei aici, ci numai despre așa-zișii oameni *cumsecade*.—

Dacă se spune că Dumnezeu întinde Mâna Sa pentru a *ajuta*, înseamnă că acest lucru se face *în Cuvântul* pe care îl trimite oamenilor, în care le arată cum se pot detașa de vina în care s-au încurcat. Iar Îndurarea Sa se află chiar de la început în toate marile posibilități care sunt puse la dispoziția spiritelor omenești în Creație pentru a fi folosite. Acestea sunt mult mai numeroase decât își închipuie omul din ziua de azi, pentru că niciodată nu s-a preocupat destul de serios de acest lucru, iar acolo unde a făcut-o a fost doar în joacă sau în scopul preamăririi vanitoase a propriei persoane!

De îndată ce spiritele omenești recunosc în Cuvântul lui Dumnezeu adevărata lui valoare, profunda lui severitate, ele vor realiza lucruri mărețe în întreaga Creație! Până acum au preferat mereu numai propria lor cunoaștere, care, din acest motiv, a rămas plină de lacune și la cel mai jos nivel în comparație cu conținutul Cuvântului Divin, pe care, și astăzi încă, se străduiesc să-l ignore și să-l înlăture; pentru că niciun om nu cunoaște valoarea *adevărată* a Mesajului Graalului. Nici măcar un singur om de pe Pământ. Chiar dacă pretinde că-i cunoaște sensul, chiar dacă îi resimte intuitiv avantajele spirituale, pe care le-a dobândit printr-o cunoaștere parțială,... el *nu* îi cunoaște valoarea adevărată, nu i-a cuprins încă nici măcar a suta parte! Eu, care aduc acest Mesaj, spun aceasta. Voi *nu* știți ce țineți în mâinile voastre!

El este, în același timp, calea, poarta și cheia care vă conduc *către viață*. Către acea viață a cărei valoare nu ar putea să o egaleze toate averile de pe Pământ, toate bogățiile întregului Univers, pe care acestea nu ar putea-o niciodată cumpăra. *Extrageți* acum din adâncul acestui Mesaj care vă este oferit. *Luați* de la acest bun, cel mai prețios pe care l-ați putea găsi. *Luați-l* așa cum este, fără să-l analizați sau să-l interpretați. Să-l analizați și să-l interpretați nu vă îmbogățește cu nimic. Nu trebuie să căutați să înțelegeți *Mesajul*, ci munca voastră este doar să-i faceți *un loc* în adâncul sufletului vostru. *Acolo* trebuie să analizați, să interpretați, pentru a găsi ceea ce nu servește la împodobirea acelei încăperi atunci când Mesajul

pătrunde în voi! Voi trebuie să descoperiți ceea ce încă tulbură această încăpere, care trebuie să devină în voi un Templu. Ridicați în voi acest Templu, fără să vă atingeți de Mesajul meu, și toți cei care fac astfel vor fi ajutați!—————

—————

Miracol.

Explicația în legătură cu acest cuvânt se află în cuvântul însuși. Miracolul este un fenomen care îl face pe om să se minuneze. Ceva ce el consideră imposibil. Însă numai *consideră* că este așa, deoarece faptul că este posibil a fost dovedit deja de producerea miracolului.

Miracole de felul în care și le închipuie mulți oameni care cred în Dumnezeu, *nu* există! Aceștia consideră un miracol ca fiind ceva ce se întâmplă în afara Legilor Naturii, chiar ceva ce este împotriva tuturor Legilor Naturii. Ei văd Divinul chiar în acest fapt! Pentru ei, un miracol este ceva ce Îi este posibil numai Dumnezeului lor, Care Își arată în acesta deosebita Lui Îndurare și Își folosește Atotputerea pentru acest lucru.

Acești bieți oameni atribuie în mod eronat Atotputerii împlinirea unor acte arbitrare și consideră că miracolele sunt astfel de acte arbitrare. Ei nu se gândesc la cât de mult Îl diminuează astfel pe Dumnezeu, căci asemenea miracole ar fi orice, dar nu Divine.

În Activitatea Divină se află, în primul rând, o perfecțiune absolută, fără greșeli, fără lacune. Iar perfecțiunea are ca bază logica cea mai strictă și consecvența absolută în orice privință. În conformitate cu aceasta, un miracol trebuie să se îplinească într-o consecvență fără lacune. Singura deosebire este aceea că, în cazul unui miracol, desfășurarea care, după noțiunile pământești solicită un timp îndelungat, are loc în mod firesc, dar cu o viteză enormă; fie prin forța deosebită acordată unui om, fie prin alte căi. Totul se petrece cu o viteză extraordinară de mare, astfel încât este descris de către oameni drept miraculos, pe scurt drept miracol.

De asemenea, poate fi ceva ce trece dincolo de starea actuală de dezvoltare și se împlinește prin forță concentrată. Însă niciodată, sub nicio formă, nu se va situa în afara Legilor existente ale Naturii, sau chiar împotriva lor. Dacă ar fi așa, ceea ce este imposibil, nu ar mai fi un Act Divin, pentru că ar fi arbitrar. Deci tocmai contrariul a ceea ce își închipuie mulți oameni care cred în Dumnezeu. Tot ceea ce este lipsit de o logică strictă nu este Divin. Fiecare miracol este un proces neapărat natural, numai că se petrece cu viteză extraordinară și cu o forță concentrată; nu se poate întâmpla nimic în afara naturalului. Acest lucru este complet exclus.

Dacă au loc vindecări ale unor boli care au fost considerate incurabile până atunci, aici nu se află nicio modificare a Legilor Naturii, ci acest lucru arată doar marile lacune ale științei omenești. Cu atât mai mult trebuie să recunoaștem Îndurarea Creatorului, Care înzestreză ici-colo câte un om cu o putere specială pe care o poate folosi pentru vindecarea celor care suferă. Întotdeauna însă acești oameni se țin departe de toată aroganța științei, deoarece știința legată de Pământ înăbușă cu totul natural capacitatea de a primi daruri mai înalte.

Știința legată de Pământ vrea să cucerească, ea nu poate primi niciodată în mod pur, deci copilăresc. Forțele venite din sferele care nu sunt legate de spațiu și timp nu pot fi primite decât simplu, ele nu pot fi niciodată cucerite! Chiar această situație arată ce este cel mai valoros, cel mai puternic, deci și cel mai corect!

Botezul.

Dacă botezul unui copil este oficiat de un preot care consideră acest lucru doar o datorie a funcției sale, atunci botezul este neapărat lipsit de însemnătate, nu aduce nici foloase, nici daune. În schimb, în cazul botezului unui adult, disponibilitatea interioară a acestuia de a primi contribuie, în funcție de tăria și de puritatea ei, la posibilitatea de a primi sau nu ceva cu adevărat spiritual.

În cazul unui copil, numai credința celui care botează este cea care contează. În funcție de tăria și de puritatea acesteia, copilul primește prin acest act o anumită întărire spirituală, cât și o protecție împotriva curenților răi.

Botezul este un act care nu poate fi săvârșit în mod eficient de către orice persoană numită de conducătorii bisericilor pământești. În acest scop este nevoie de un om aflat în legătură cu Lumina. Numai un asemenea om poate mijloci lumină. Însă această capacitate nu se obține prin studiu pământesc, nici prin hirotonisire bisericească sau prin numire în funcție. Nu are nicio legătură cu obiceiurile pământești, ci este doar un dar al Celui Mai Înalt Însuși.

Un om astfel dăruit devine prin aceasta un Chemat! Aceștia nu sunt mulți, pentru că acest dar pretinde drept condiție un teren corespunzător în omul însuși. Dacă această condiție preliminară nu este îndeplinită, atunci legătura cu Lumina nu poate fi stabilită. Lumina nu poate coborî pe un teren neafânat sau a cărui pantă este în direcția opusă Ei, întrucât și acest proces, ca tot restul, este supus Legilor Primordiale care străbat totul.

Însă un asemenea Chemat poate, prin actul botezului, să transmită cu adevărat spirit și forță, astfel că botezul primește

acea valoare pe care o exprimă simbolic. Cu toate acestea, este întotdeauna de preferat ca de botez să aibă parte numai cei care sunt pe deplin conștienți de efectul acestui act și resimt intuitiv dorința arzătoare pentru acest lucru. Prin urmare, pentru a avea cu adevărat valoare deplină, botezul pretinde o anumită vârstă matură și dorința voluntară a celui care primește botezul, cât și prezența unui Chemat care să boteze.

Ioan Botezătorul, care și astăzi este considerat și recunoscut de toate bisericile creștine drept un adevărat Chemat, și-a avut cei mai mari adversari chiar în rândul cărturarilor și al fariseilor, care se considerau singurii apti să judece asupra acestei chestiuni. Însuși poporul lui Israel de atunci era poporul Chemat. Nu încapă nicio îndoială în legătură cu acest lucru. În mijlocul acestui popor, Fiul lui Dumnezeu urma să-și împlinească Lucrarea pe Pământ. Însă această împlinire a stins chemarea întregului popor. Un nou Israel trebuie să se nască pentru o nouă împlinire. Dar în timpul lui Ioan, Israel era încă poporul Chemat. Prin urmare, și preoții acestui popor ar fi trebuit să fie în vremea aceea cei dintâi Chemați pentru a boteza. În ciuda acestui lucru, a trebuit să vină Ioan Botezătorul, ca singurul Chemat pentru a-L boteza pe Fiul lui Dumnezeu în învelișul Său pământesc, la începutul Misiunii Sale propriu-zise pe Pământ. Această întâmplare dovedește, de asemenea, că numirile pământești într-o funcție nu au nimic de-a face cu Chemările Divine. Însă oficialii în Numele lui Dumnezeu, adică din însărcinarea Lui, așa cum ar trebui să fie în cazul botezului, pot fi împlinite eficient numai de Chemați ai lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul, cel Chemat de Dumnezeu, care nu a fost recunoscut de marii preoți ai poporului Chemat pe atunci, i-a numit pe acești adversari ai săi „neam de vipere”. Acesta le-a refuzat dreptul de a veni la el.

Aceiași preoți ai poporului pe atunci Chemat nu L-au recunoscut nici pe Însuși Fiul lui Dumnezeu, L-au persecutat fără încetare și au lucrat la distrugerea Lui pământească, deoarece le era superior și, prin urmare, incomod. Dacă Hristos ar apărea astăzi printre oameni într-o nouă înfățișare, El ar

întâmpina, fără nicio îndoială, aceeași negare și ostilitate ca atunci. La fel i s-ar întâmpla și unuia trimis de El. Mai rău chiar, deoarece omenirea își închipuie că astăzi este „mai avansată”.

Nu numai din cazul lui Ioan Botezătorul, ci și din numeroase cazuri similare reiese dovada definitivă a faptului că hirotonisirile bisericesti, pământești și numirile în funcție, care țin întotdeauna numai de „organizațiile bisericesti”, nu pot acorda nicio calificare specială actelor spirituale, dacă omul însuși nu este deja Chemat pentru acest lucru.

Examinat corect, botezul efectuat de reprezentanții bisericii nu este altceva decât un act preliminar de primire în organizația unei societăți religioase. Nu o primire la Dumnezeu, ci o primire în respectiva comunitate *pământesc-bisericască*. Actele comuniunii și confirmării, care au loc mai târziu, nu pot fi considerate decât încă o validare și o admitere extinsă la obiceiurile acestei comunități. Preotul acționează ca „slujitor delegat al bisericii”, adică în sens pur pământesc, deoarece biserica și Dumnezeu nu sunt una.

Sfântul Graal.

Numeroase sunt interpretările poemelor care vorbesc despre Sfântul Graal. Cei mai serioși învățați și căutători s-au ocupat de acest mister. Multe dintre acestea au o înaltă valoare morală, dar toate conțin marea greșeală că prezintă doar o construcție pornind de la ceea ce este pământesc în sus, în vreme ce lipsește elementul principal, raza de lumină de sus în jos, singura care ar putea aduce însuflețire și iluminare. Tot ceea ce tinde de jos în sus se va opri la granița Materialului, chiar dacă îi este dat să atingă cele mai înalte culmi. Însă, în majoritatea cazurilor, chiar și în cele mai favorabile condiții, abia jumătate din acest drum poate fi parcurs. Însă cât de lung este drumul de acolo până la adevărata recunoaștere a Sfântului Graal!

Această intuire a imposibilității de a atinge scopul se face simțită, în cele din urmă, la căutători. Ei încearcă atunci să considere Graalul drept o desemnare pur simbolică a unei noțiuni, pentru a-i da astfel rangul înalt pe care îl resimt intuitiv, foarte corect, ca fiind necesar pentru această noțiune. Însă făcând acest lucru, ei merg înapoi, în loc să avanseze, coboară, în loc să urce. Ei se îndepărtează de calea cea dreaptă pe care poemele o conțin deja parțial. Numai aceste poeme permit presimțirea Adevărului. Însă numai presimțirea, pentru că înaltele inspirații și imaginile din visele poetilor au fost prea puternic influențate de concepții pământești din cauza intelectului, care a colaborat în timpul transmiterii. Ei au conferit transmiterii celor primite spiritual imaginea mediului lor pământesc din acel timp, pentru a le face astfel oamenilor mai inteligibil sensul poemelor, lucru care, de altfel, nu le-a reușit, pentru că ei

înșiși nu se puteau apropia de nucleul propriu-zis al adevărului.

Astfel, cercetării și căutării ulterioare le-a fost dată, chiar de la început, o bază nesigură; cu aceasta, fiecărui progres i s-a pus o limită îngustă. De aceea, nu este de mirare faptul că, în cele din urmă, oamenii nu s-au mai putut gândi decât la ceva pur simbolic, iar mântuirea prin Graal a fost transferată în „eul” cel mai lăuntric al fiecărui om.

Sigur, interpretările existente nu sunt fără o mare valoare morală, însă ele nu pot avea pretenția de a fi o explicație a poemelor, cu atât mai puțin de a se apropia de adevărul despre Sfântul Graal.

Prin Sfântul Graal nu se înțelege nici vasul pe care l-a folosit Fiul lui Dumnezeu la sfârșitul vieții Sale pe Pământ, la ultima cină cu discipolii Săi și în care ar fi fost strâns apoi sângele Său vărsat atunci când era pe cruce. Acest vas este o amintire sacră a înaltei Lucrări de Mântuire a Fiului lui Dumnezeu, însă nu este Sfântul Graal despre care poeții au fost inspirați să cante în legende. Aceste poeme au fost greșit interpretate de omenire.

Ele erau menite să fie promisiuni din Cele mai Înalte Înălțimi, ale căror împliniri oamenii pot să le aștepte! Dacă ar fi fost interpretate ca atare, atunci de multă vreme s-ar fi găsit, cu siguranță, și un alt drum, care ar fi putut să ducă cercetările puțin mai departe decât până acum. Așa însă, toate interpretările au ajuns într-un punct mort, pentru că niciodată nu s-a putut găsi o soluție completă și fără lacune, întrucât punctul de plecare al fiecărei cercetări a stat de la început pe un fundament greșit, din cauza concepției eronate de până atunci.—

Niciodată un spirit omenesc, chiar dacă a atins, în cele din urmă, cel mai înalt nivel de desăvârșire și nemurire, nu va putea sta în fața Sfântului Graal însuși! De aceea, niciun Mesaj complet despre acesta nu va putea vreodată ajunge de acolo în Material, spre Pământ, decât printr-un Mesager care este trimis *de acolo*. Prin urmare, Sfântul Graal va trebui să rămână pe veci un mister pentru spiritul omenesc.

Omul să rămână la ceea ce poate înțelege spiritual și să caute, înainte de toate, să împlinească și să ducă la cea mai nobilă înflorire ceea ce îi stă în puteri. Însă, din păcate, în ambiția lui, el trece întotdeauna cu prea multă ușurință mult dincolo de acestea, fără să-și dezvolte capacitatea sa veritabilă, fapt prin care comite o neglijență ce face să nu fie în stare să obțină ceea ce ar putea, și să nu poată, în orice caz, niciodată să obțină ceea ce ar vrea. El se privează de cel mai frumos și mai înalt lucru din ființa lui veritabilă, obținând doar un eșec total în împlinirea scopului existenței sale.———

Parsifal este o mare făgăduință. Neajunsurile și erorile pe care poezii le-au adăugat legendelor prin imaginația lor prea pământescă deformează natura reală a acestei figuri. Parsifal este unul și același cu Fiul Omului, a Cărui venire a fost anunțată de Însuși Fiul lui Dumnezeu.* Ca Trimis al lui Dumnezeu, El trebuie să treacă prin cele mai grele necazuri pământesti, ca om printre oameni, cu un vâl în fața ochilor Săi spirituali. După un anumit timp, eliberat de acest vâl, El trebuie să recunoască punctul Său de plecare și astfel să se recunoască pe Sine, cât și să vadă clar Misiunea Sa. Această Misiune va aduce mântuirea oamenilor care caută serios, mântuire legată de o Judecată severă. Pentru acest scop nu poate fi însă acceptat un om oarecare, cu atât mai puțin se pot recunoaște în aceasta eventualele experiențe trăite de mai mulți oameni sau chiar de întreaga omenire; ci va fi un Trimis, un Ales, un Ambasador extraordinar, care va purta aceste posibilități în El.

În aplicarea Legilor inviolabile ale Voinței Divine nu este posibil decât ca fiecare lucru, după ce și-a încheiat cursul dezvoltării, în cea mai înaltă desăvârșire, să se poată întoarce numai la punctul de plecare al naturii sale originare, însă nu-l poate niciodată depăși. Așa este și spiritul omenesc. El își are originea, ca germen de spirit, în Spiritualul-Esențial, unde, după cursul său prin Materialitate, se poate întoarce ca spirit conștient în formă esențială, în cea mai înaltă desăvârșire și după ce a dobândit puritatea vie. Acolo, drumul său îl poate

*) Conferința 10: Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

conduce, în cel mai bun caz, până în *curtea interioară* a Cetății Graalului care se ridică în cel mai înalt punct al Spiritualului-Esențial și care formează în acesta Poarta spre Treptele Tronului pe care Originea a tot ceea ce există, Dumnezeu Tatăl, în Divinitatea Sa Inesențială, îmbracă din când în când mantia Divinului-Esențial, căpătând formă. Nicio ființă spiritual-esențială, oricât de înaltă, de pură și de strălucitoare ar fi, nu este capabilă să treacă hotarul spre Divin. Și aici, la fel ca în planurile sau sferile Creației Materiale, hotarul și posibilitatea de a-l trece se află, pur și simplu, în natura lucrurilor, în diferența dintre specii.

Cel mai înalt și sublim este Dumnezeu Însuși, în Inesențialitatea Sa Divină. Apoi urmează, imediat mai jos, Spiritualul-Esențial. Ambele sunt eterne. Acestora li se adaugă, coborând tot mai mult, Lucrarea Creației Materiale, mai întâi Materialitatea-Fină rarefiată, devenind din ce în ce mai densă în planurile și sferile care coboară în final până la Materialitatea-Densă, care devine vizibilă oamenilor. Partea material-fină din Creația Materială este ceea ce oamenii numesc Lumea de Dincolo. Prin urmare, ceea ce se află dincolo de capacitatea lor pământească, material-densă de a vedea. Însă ambele aparțin Lucrării Creației și nu sunt eterne în forma lor, ci sunt supuse schimbării în scopul reînnoirii și regenerării.

În cel mai înalt punct de plecare al Sferei Eterne Spiritual-Esențiale se află Cetatea Graalului, vizibilă și tangibilă spiritual, pentru că este de aceeași specie spiritual-esențială. Această Cetate a Graalului adăpostește o încăpere care se află, la rândul ei, la hotarul cel mai extrem către Sfera Divină, deci este și mai eterizată decât tot restul Spiritualului-Esențial. În această încăpere se află, drept zălog al Eternei Bunătăți a lui Dumnezeu Tatăl și drept simbol al Iubirii Sale Divine Celei Mai Pure, cât și ca punct de plecare nemijlocit al Forței Divine: *Sfântul Graal!*

Acesta este o cupă în care clocotește și tălăzuiește neconținut ceva ca sângele roșu, fără a curge vreodată peste margini.

Înconjurat de cea mai strălucitoare Lumină, și numai celor mai pure dintre toate spiritele din Sfera Spiritual-Esențială le este îngăduit să contemple această Lumină. *Aceștia* sunt Păzitorii Sfântului Graal! Dacă se spune în poeme că cei mai puri dintre oameni sunt meniți să devină Păzitorii Graalului, acesta este un punct în care poetul inspirat a folosit o imagine mult prea pământească, pentru că nu a putut să se exprime altfel. Niciun spirit omenesc nu poate intra în această încăpere sfântă. Chiar și în cea mai purificată stare spiritual-esențială, după întoarcerea din parcursul său prin Materialitate, el nu este totuși suficient de eterizat pentru a trece pragul, așadar hotarul acestui loc. Chiar și în cea mai înaltă desăvârșire esențială a lui, este încă prea dens pentru a face acest lucru. O eterizare ulterioară ar trebui să fie echivalentă pentru el cu dezintegrarea sau arderea totală, întrucât, prin originea sa, specia lui nu este aptă să devină și mai strălucitoare și mai luminoasă, așadar mai eterizată. Ea nu suportă acest lucru.

Păzitorii Graalului sunt dintre Cei Eterni, Pur-Spirituali, care nu au fost niciodată oameni. Ei sunt cei mai înalți din tot ceea ce este spiritual-esențial. Ei au însă nevoie de Forța Divin-Inesențială, depind de Ea, așa cum totul depinde de Inesențialitatea Divină, Sursa întregii Forțe, Dumnezeu Tatăl.

Din când în când, în Ziua Sfântului Porumbel, deasupra Vasului apare Porumbelul, ca semn reînnoit al Iubirii Divine, nestrămutate a Tatălui. Este ceasul comuniunii, care aduce reînnoirea Forței. Păzitorii Graalului O primesc cu evlavie plină de umilință și sunt apoi capabili să transmită mai departe această Forță miraculoasă pe care au primit-o.

De acest lucru depinde existența întregii Creații!

Este momentul în care în Templul Sfântului Graal Iubirea Creatorului se revarsă strălucitoare pentru existență nouă și noi elanuri creatoare, pulsând în jos și dispersându-se prin întregul Univers. O cutremurare trece atunci prin toate sferile, o înfiorare sacră de bucurie plină de presimțiri, de mare

fericire. Numai spiritul omului de pe Pământ stă încă deoparte, fără să resimtă intuitiv ce i se întâmplă chiar lui în acel moment și ce dar nemăsurat primește cu stupiditate, pentru că autolimitarea prin intelect nu-i mai permite să cuprindă o asemenea măreție.

Este momentul afluxului de viață pentru întreaga Creație!

Este reîntoarcerea necesară, constantă, a unei confirmări a Legământului pe care Creatorul îl ține față de Lucrarea Sa. Dacă această alimentare ar fi întreruptă o singură dată, dacă ea ar lipsi, atunci tot ceea ce există ar trebui să se usuce încet, să îmbătrânească și să se dezintegreze. Atunci ar veni sfârșitul tuturor zilelor și ar rămâne numai Dumnezeu singur, așa cum a fost la început! Căci El singur este Viața.

Acest proces este redat în legendă. Este chiar arătat cum totul trebuie să îmbătrânească și să piară dacă în Ziua Sfântului Porumbel „dezvelirea” Graalului nu mai are loc, prin descrierea îmbătrânirii Cavalerilor Graalului, din momentul în care Amfortas nu mai dezvelește Graalul și până în ceasul în care Parsifal apare ca Rege al Graalului.

Omul ar trebui să renunțe la a mai considera Sfântul Graal ca fiind ceva de necuprins, căci El există cu adevărat! Însă, din cauza constituției sale, spiritului omenesc nu îi este îngăduit să-L poată vedea vreodată. Totuși binecuvântarea care se revarsă de la El și care poate fi transmisă și chiar este transmisă de Păzitorii Graalului, poate fi primită de spiritele omenesti, care se pot bucura de ea. În acest sens, unele interpretări nu pot fi numite chiar greșite, atâta timp cât nu încearcă să implice Însuși Sfântul Graal în explicațiile lor. Ele sunt, și totuși nu sunt corecte.

Apariția Porumbelului în Ziua hotărâtă a Sfântului Porumbel indică misiunea periodică a Sfântului Duh; deoarece acest Porumbel este în strânsă legătură cu El. Totuși acest lucru este ceva ce spiritul omenesc este capabil să cuprindă doar în imagini, pentru că, prin natura lucrurilor, la cea mai înaltă dezvoltare a sa, el poate, în realitate, gândi, cunoaște și simți intuitiv numai până acolo de unde a venit el însuși, adică până

la acea specie care este *una* cu cea mai pură constituție a originii sale. Spiritualul-Esențial Pur etern. El nu va putea trece niciodată acest hotar, nici măcar cu gândirea. Nici altceva nu va putea cuprinde vreodată. Acest lucru este de la sine înțeles, atât de logic și de simplu, încât fiecare om poate urmări șirul de idei.

Ceea ce este dincolo de acest hotar va fi și trebuie, din acest motiv, să rămână întotdeauna un mister pentru omenire!

De aceea, orice om care își închipuie că Îl poartă în sine pe Dumnezeu sau că el însuși este Divin sau că poate deveni astfel trăiește într-o iluzie. El poartă în sine *spiritual pur* și *nu* Divin. Iar în aceasta se găsește o diferență de netrecut. El este o creatură, nu o parte a Creatorului, așa cum încearcă atât de mulți să se convingă. Omul este și rămâne o *lucrare*, nu va putea deveni creator niciodată.

De aceea este, de asemenea, greșit atunci când se spune că spiritul omenesc provine din Însuși Dumnezeu Tatăl și se va întoarce la El. Originea omului se află în *Spiritualul-Esențial*, nu în Divinul-Inesențial. De aceea, chiar dacă atinge desăvârșirea, el se poate întoarce numai până în Spiritualul-Esențial. Este corect spus că spiritul omenesc provine din *Împărăția lui Dumnezeu*, și de aceea el poate, când devine desăvârșit, să se întoarcă în *Împărăția* lui Dumnezeu, însă nu la Dumnezeu Însuși. *Împărăția* lui Dumnezeu este Spiritualul-Esențial Pur.

Fiul lui Dumnezeu a devenit Mediatorul între Divinul-Inesențial și Spiritualul-Esențial Pur. El vine din Divinul-Inesențial, pentru a intra în Spiritualul-Esențial, așa cum a venit cândva și în Material. Venirea Fiului Omului aduce finalizarea înaltei Misiuni Divine a Fiului lui Dumnezeu. După Împlinirea acesteia, Fiul lui Dumnezeu se va reîntoarce definitiv în Divinul Inesențial, în timp ce Fiul Omului va prelua de la El funcția de mediator și va deveni astfel Îndrumătorul Gardienilor Sfântului Graal, Regele Graalului, care protejează Vasul Sacru.

Fiul Omului va fi atunci Alfa și Omega pentru spiritul omenesc, deoarece El aduce începutul și sfârșitul capacității de înțelegere a acestuia; pentru că El poate să treacă dincolo de limita Divinului-Inesențial și astfel să cuprindă totul dintr-o privire.

Misterul Lucifer.

Un vâl cenușiu acoperă tot ceea ce are legătură cu Lucifer. Se pare că fiecare se îngrozește la ideea de a ridica un colț al acestui vâl. Această groază este, în realitate, numai incapacitatea de a pătrunde în împărăția întunericului. Această incapacitate provine din nou pur și simplu din natura lucrurilor, pentru că nici aici spiritul omenesc nu poate pătrunde atât de departe, fiindu-i pusă o limită, din cauza constituției sale. Așa cum el nu poate să ajungă până la Cele mai de Sus Înălțimi, la fel nu poate să coboare nici până în adâncul adâncurilor, și nici nu va putea vreodată să facă acest lucru.

Astfel, în locul a ceea ce lipsea, fantezia a produs ființe cu cele mai variate înfățișări. Se vorbește despre diavol în cele mai stranii forme, de la arhanghelul căzut și izgonit, până la întruchiparea principiului* răului și multe altele. Nu se înțelege nimic despre adevărata ființă a lui Lucifer, cu toate că spiritul omenesc este adesea lovit de el, și prin aceasta este adesea azvârlit într-un conflict puternic, ce poate fi considerat o luptă.

Cei care vorbesc despre un arhanghel căzut, cât și cei care vorbesc despre întruchiparea principiului răului, se apropie cel mai mult de realitate. Numai că și aici există o concepție greșită, care oferă tuturor lucrurilor o imagine inexactă. O întruchipare a principiului răului ne face să ne gândim la incarnarea a tot ceea ce este rău, în cel mai înalt punct al său, ca un scop final, adică încoronarea, finalul absolut. Însă, dimpotrivă, Lucifer este *originea* principiului greșit, *punctul de plecare* și forța propulsoare a acestuia. Principiul pe care el îl generează nu ar trebui numit principiul *răului*, ci principiul a

*) Regulă, lege fundamentală

ceea ce este *greșit*. Greșit în sensul de incorect, nu de nedrept. Câmpul de acțiune al acestui principiu incorect este Creația Materială. Numai în Materialitate efectele Luminii și cele ale întunericului, adică cele două principii opuse, se întâlnesc și influențează în mod constant sufletul omenesc, în vreme ce acesta o străbate pentru a se dezvolta. Căruia dintre cele două principii i se dedică mai mult, potrivit dorinței proprii, este decisiv pentru înălțarea spre Lumină sau pentru coborârea spre întuneric a sufletului omenesc.

Prăpastia care se află între Lumină și întuneric este enormă. Ea este umplută de Lucrarea Creației, Materialitatea, care este supusă efemerității formelor, adică dezintegrării formelor existente și reconstruirii ulterioare.

Potrivit Legilor pe care Voința lui Dumnezeu Tatăl le-a plasat în Creație, un ciclu poate fi considerat încheiat și împlinit doar atunci când, la sfârșitul său, revine la origine, la fel cum și drumul unui spirit omenesc poate fi considerat împlinit numai atunci când se întoarce în Spiritualul-Esențial, care este cel mai apropiat de Lumina Primordială, pentru că germenul său de spirit provine din acest Spiritual-Esențial. Dacă el se lasă deviat spre întuneric, riscă să fie atras dincolo de cercul cel mai exterior al drumului său normal, în adâncuri, și să nu mai găsească apoi drumul înapoi, spre înălțare. Însă în cel mai dens și mai adânc întuneric material-fin, el nu va putea să pășească dincolo de hotarul extrem al Materialității, așa cum ar putea să o facă în sus, în Împărăția Spiritual-Esențială, deoarece aceasta reprezintă punctul său de plecare. Și, de aceea, el va fi tras continuu în puternica mișcare de rotație a Creației Materiale, până la descompunerea finală, întrucât este reținut de veșmântul său material-fin întunecat, numit și corpul din Lumea de Dincolo, care este prea dens și prea greu. Dezintegrarea îi dizolvă atunci personalitatea spirituală, dobândită ca atare în drumul său prin Creație, astfel încât el suferă moartea spirituală și este dispersat în sămânță spirituală primordială.

Lucifer însuși stă *în afara* Creației Materiale și, prin urmare, el *nu* va fi tras în dezintegrare, așa cum li se întâmplă victimelor principiului său, deoarece Lucifer este etern. El provine dintr-o parte a Divinului-Esențial. Conflictul a apărut după începutul formării a ceea ce este material. Trimis pentru a sprijini Spiritualul-Esențial în Material și pentru a-l promova în dezvoltare, el nu și-a îndeplinit misiunea în acord cu Voința Creatoare a lui Dumnezeu Tatăl, ci a ales căi diferite, altele decât cele stabilite de Voința Creatoare, din pretenția că știe mai bine, care a apărut ca rezultat al activității sale în Materialitate.

Abuzând de puterea care i-a fost dată, el a introdus principiul tentației în locul principiului ajutorului ce sprijină, care este echivalent cu iubirea ce slujește; iubire ce slujește, considerată în sens Divin, și care nu are nimic în comun cu sclavia, ci are în vedere numai înălțarea spirituală și eterna fericire a aproapelui, acționând în consecință.

Principiul tentației este însă echivalent cu întinderea unor capcane în care creaturile ce nu sunt întărite suficient în interior se împiedică repede, cad și se pierd, în vreme ce altele, dimpotrivă, se întăresc prin aceasta în vigilență și în forță, pentru a înflori apoi puternice către Înălțimile Spirituale. Însă tot ceea ce este slab este de la început lăsat pradă fără speranță nimicirii. Acest principiu nu cunoaște nicio bunătate, nicio milă; lui îi lipsește Iubirea lui Dumnezeu Tatăl și astfel îi lipsește și cea mai impunătoare forță propulsoare și cel mai puternic sprijin care există.

Ispitirea din Paradis, așa cum este descrisă în Biblie, arată efectul produs de instaurarea principiului lui Lucifer, arătând metaforic cum acesta caută să pună la încercare tăria și fermitatea perechii omenești, pentru ca, la cea mai mică ezitare, să o împingă imediat, fără milă, pe calea nimicirii.

Fermitatea ar fi echivalat cu încadrarea bucuroasă în Voința Divină, care se află în Legile simple ale Naturii sau Legile Creației. Iar această Voință, Porunca Divină, îi era binecunoscută perechii omenești. A nu eșua ar fi însemnat, în

același timp, o recunoaștere și o respectare a acestor Legi, doar în acest mod putând omul să le utilizeze corect și neîngrădit și să devină astfel adevăratul „stăpân al Creației”, „mergând în acord cu Legile”. Dacă nu li se opune, toate forțele îl vor sluji și vor lucra automat în favoarea lui. În aceasta se află atunci împlinirea Poruncilor Creatorului, care nu vor nimic altceva decât păstrarea și întreținerea calmă și liberă a tuturor posibilităților de dezvoltare care se află în minunata Sa Lucrare. Această simplă respectare înseamnă, la rândul ei, o conlucrare conștientă la evoluția normală a Creației sau a Lumii Materiale.

Cel care nu face acest lucru reprezintă un obstacol care trebuie ori să se lase șlefuit în forma corectă, ori să fie zdrobit în angrenajul mecanismului cosmic, adică al Legilor Creației. Cine nu vrea să se supună trebuie să se frângă, pentru că nici cea mai mică stagnare nu este posibilă.

Lucifer nu are intenția să aștepte cu bunățate maturizarea și întărirea treptată, el nu vrea să fie, așa cum ar fi trebuit să fie, un grădinar iubitor care ocrotește, sprijină și îngrijește plantele încredințate lui, ci dimpotrivă, cu el, „lupul a devenit păstor la oi” literalmente. El urmărește nimicirea a tot ceea ce este slab și acționează neîndurător.

El disprețuiește victimele care cad în ispitele și capcanele sale și vrea ca ele să piară prin slăbiciunea lor.

Este, de asemenea, dezgustat de mârșăvia și josnicia de care aceste victime căzute dau dovadă în aplicarea principiului său; căci numai oamenii transformă această aplicare în ticăloșia dezgustătoare în care ei se prezintă, și, prin aceasta, ei doar îl întăresc și mai mult pe Lucifer să vadă în ei creaturi care nu merită decât nimicire, nu iubire și ocrotire.

Și la realizarea acestei nimiciri contribuie, nu în mică măsură, principiul de a trăi viața până la epuizare, principiu care vine ca o consecință naturală a principiului tentației. Această trăire a vieții până la epuizare are loc în regiunile joase ale întunericului, însă prin așa-numita psihanaliză* a fost deja preluată pământeste de mai mulți practicanți, în ideea

*) Cercetarea sufletelor.

că și pe Pământ trăirea vieții până la epuizare maturizează și eliberează.

Însă câtă nenorocire trebuie să aducă practicarea acestui principiu pe Pământ! Ce dezastru trebuie să producă, deoarece pe Pământ nu sunt împreună numai specii de același fel, așa cum este în întuneric, ci există atât mai întunecați, cât și mai luminoși, trăind laolaltă și unul lângă altul. În această privință, gândiți-vă numai la viața sexuală și la alte lucruri asemănătoare! Dacă un asemenea principiu este eliberat asupra omenirii prin practicarea lui, în final va trebui să existe numai o Sodoma și o Gomora, din care nu mai este scăpare; doar cea mai mare oroare le poate pune capăt.

Însă, în afară de acestea, astăzi se văd deja numeroase victime ale doctrinelor similare, rătăcind fără sprijin încolo și înapoi, victime a căror puțină siguranță de sine și, în general, întreaga gândire personală au fost complet anihilate și distruse acolo unde ei au așteptat, plini de încredere, ajutorul. Ei sunt ca niște oameni cărora li s-au smuls sistematic toate hainele de pe corp, pentru a fi apoi constrânși să îmbrace hainele noi care li s-au oferit. În majoritatea cazurilor, cei astfel dezgoliți nu-și mai pot, din păcate, da seama de ce ar mai trebui să îmbrace haine noi. Prin pătrunderea sistematică în lucrurile și drepturile lor cele mai personale, ei au pierdut cu timpul și noțiunea de pudoare, care menține conștiința de sine, fără de care nu poate exista nimic personal și care constituie chiar o parte a persoanei înseși.

Pe un teren atât de răscolit nu se poate apoi ridica o construcție nouă, solidă. Cu puține excepții, acești oameni rămân dependenți, lucru care se intensifică până ce devine o neajutorare temporară, fiindcă lor li s-a luat și puținul sprijin pe care îl mai aveau înainte.

Ambele principii, cel de a trăi viața până la epuizare și cel al tentației, sunt atât de strâns legate unul de celălalt, încât tentația este condiția prealabilă a trăirii vieții până la epuizare. Este consecința logică și propagarea principiului lui Lucifer.

Adevăratul doctor de suflete nu are nevoie să dărâme totul. Acesta mai întâi vindecă, apoi clădește mai departe. Principiul adevărat constă în a modifica dorințele greșite, prin cunoaștere spirituală!

Bineînțeles că, utilizând acest principiu lipsit de iubire, Lucifer a trebuit, prin natura lucrurilor, să se separe tot mai mult de Voința Iubitoare a Creatorului Atotputernic, ceea ce i-a adus separarea de Lumină și expulzarea în afara Luminii, și, odată cu aceasta, căderea tot mai adâncă. Lucifer s-a separat el însuși de Lumină, ceea ce este echivalent cu a fi un proscris.

Respingerea trebuia, de asemenea, să aibă loc potrivit Legilor Primordiale existente, Voinței Sfinte de neclintit a lui Dumnezeu Tatăl, pentru că nu este posibil să se întâmple altfel.

Întrucât numai Voința lui Dumnezeu Tatăl, Creatorul tuturor lucrurilor, este Atotputernică și este, de asemenea, ferm înrădăcinată în Creația Materială și în evoluția acesteia, Lucifer își poate, într-adevăr, trimite principiul în Materialitate, însă efectele nu pot să opereze decât în cadrul Legilor Primordiale stabilite de Dumnezeu Tatăl și nu pot să se formeze decât în direcția acestora.

Astfel, urmărind principiul său incorect, Lucifer poate, într-adevăr, da un impuls omenirii să meargă pe căi periculoase, însă el nu poate constrânge oamenii să facă ceva, atâta timp cât aceștia nu se decid ei înșiși de bunăvoie.

Lucifer poate, în realitate, numai să ademenească. Însă omul stă mai ferm decât el în Creația Materială; este deci mult mai sigur și mai puternic decât orice influență a lui Lucifer care l-ar putea lovi vreodată. Fiecare om este, prin acest lucru, atât de puternic protejat, încât pentru el este o rușine înzecită dacă se lasă ademenit de această forță, mai slabă în comparație cu el. Omul trebuie să se gândească la faptul că Lucifer însuși stă *în afara* Materialității, în vreme ce el este ferm înrădăcinat într-un teren pe deplin familiar. Pentru a-și aplica principiul, Lucifer este silit să-și folosească numai trupele auxiliare, compuse din spirite omenești care au căzut în ispitele sale.

Însă fiecare spirit omenesc ce aspiră spre Înalt nu numai că este pe deplin capabil să le facă față acestora, dar le este mult superior ca putere. Este suficient un singur act serios de voință pentru a face să dispară fără urmă o armată din aceștia, cu condiția ca ei să nu găsească niciun fel de ecou sau rezonanță la ademenirile lor, de care să se poată agăța.

Lucifer ar fi complet lipsit de putere dacă omenirea s-ar strădui să recunoască și să urmeze Legile Primordiale impuse de Creator. Însă, din păcate, oamenii sprijină tot mai mult principiul său prin comportarea lor actuală și, de aceea, cea mai mare parte a lor va trebui să piară.

Este imposibil ca un spirit omenesc oarecare să se poată lupta cu Lucifer însuși, din simplul motiv că el nu poate pătrunde până la acesta, din cauza speciei lor diferite. Spiritul omenesc poate întotdeauna veni în contact numai cu cei care au căzut din cauza principiului greșit, și care sunt, în fond, de aceeași specie cu el.

Originea lui Lucifer pretinde ca numai cel care are aceeași origine să se poată apropia personal de el și să-l înfrunte; căci numai acela este capabil să pătrundă până la el. Trebuie să fie un Trimis al lui Dumnezeu, venind din Divinul-Inesențial și umplut de Acesta, înarmat cu seriozitatea sacră a Misiunii Sale și având încredere în Sursa Întregii Forțe, în Însuși Dumnezeu Tatăl.

Această Misiune îi este rezervată Fiului Omului, Care a fost prevestit.

Lupta este personală, față în față, nu numai simbolică, generală, așa cum vor să deducă din profeții mulți cercetători. Este împlinirea făgăduinței în Parsifal. Lucifer a folosit greșit „Lancea Sfântă”, puterea, și a provocat, prin principiul său, o rană dureroasă Spiritualului-Esențial și omenirii, scânteie și vlăstar ale acestuia. Ea îi va fi luată în această luptă. Atunci, în „mâna potrivită”, deci îndeplinind Principiul veritabil al Graalului, cel al iubirii pure, severe, va vindeca rana provocată anterior prin mâna nepotrivită, așadar prin folosirea ei greșită.

Prin principiul lui Lucifer, deci prin aplicarea greșită a Puterii Divine, care înseamnă același lucru cu „Lancea Sfântă” în mâna nepotrivită, Spiritualului-Esențial i s-a provocat o rană *care nu se poate închide!* Acest fapt este redat metaforic în legendă în mod izbitor; căci procesul seamănă, într-adevăr, cu o rană deschisă care nu se închide.

Să reflectăm asupra faptului că spiritele omenești se scurg ori sar din marginea cea mai de jos a Spiritualului-Esențial în Creația Materială, ca germeni de spirit inconștienți sau scânteii inconștiente, așteptând să se trezească pentru a deveni conștiente de sine după drumul lor prin Materialitate și să se întoarcă în Spiritualul-Esențial după ce vor fi împlinit complet mișcarea circulară. Asemănător circulației sângelui în corpul material-dens! Însă principiul lui Lucifer deviază o mare parte a acestui curent spiritual circular, fapt prin care se pierde o mare parte a Spiritualului-Esențial. Din acest motiv, circuitul necesar nu poate fi închis și se manifestă asemănător *scurgerii* continue și epuizante a unei răni deschise.

De aceea, dacă „Lancea Sfântă”, adică Puterea Divină, ajunge în mâna *potrivită*, stând în Voința Creatorului și indicând Spiritualului-Esențial care străbate Materialitatea ca factor însuflețitor adevărată cale ce conduce în sus, spre punctul lui de plecare, în Împărăția luminoasă a lui Dumnezeu Tatăl, atunci acesta nu se mai pierde, ci se întoarce la originea sa, ca sângele la inimă, fapt prin care rana ce s-a scurs până acum, slăbind Spiritualul-Esențial, este *închisă*. Prin urmare, vindecarea poate avea loc numai prin aceeași Lance care a provocat această rană.

Însă pentru aceasta, Lancea trebuie mai întâi smulsă de la Lucifer și trebuie să ajungă în mâna cea potrivită, fapt care se împlinește în lupta *personală* a Fiului Omului cu Lucifer!

Luptele care se mai adaugă apoi, ajungând până în Materialul-Fin și în Materialul-Dens, sunt doar efecte ulterioare ale acestei mari lupte, care trebuie să aducă încătușarea făgăduită a lui Lucifer, cea care anunță începutul Împărăției De O Mie De Ani. Ele înseamnă stărpirea urmărilor principiului lui Lucifer.

Acest principiu este orientat împotriva domniei Iubirii Divine, de ale cărei binecuvântări omul are parte în drumul lui prin Materialitate. Dacă omenirea ar năzui simplu spre această Iubire Divină, atunci ea ar deveni imediat complet invulnerabilă la orice tentație a lui Lucifer, iar lui i-ar fi îndepărtate toate ororile pe care spiritul omenesc le-a țesut în jurul lui.

Formele monstruoase și respingătoare pe care omul se străduiește să i le atribuie în mod eronat lui Lucifer au provenit din fantezia colorată a creierului omenesc. În realitate, din simplul motiv că există o diferență de specie, niciun ochi omenesc nu îl poate vedea, nici măcar ochiul spiritual, care este capabil să recunoască deseori materialitatea-fină a Lumii de Dincolo, chiar în timpul vieții pământești.

Contrar tuturor părerilor, Lucifer poate fi numit mândru și frumos, de o frumusețe suprapământească și de o maiestate sumbră, cu ochi albaștri, mari și limpezi, care însă, cu expresia lor de gheață, depun mărturie despre lipsa de iubire. El nu este doar o noțiune, așa cum se încearcă de obicei să fie reprezentat, după alte interpretări zadarnice, ci este o entitate personală.

Omenirea ar trebui să învețe să înțeleagă faptul că, din cauza propriei sale specii, îi este pusă o limită pe care nu o poate trece niciodată, firește, nici chiar în gândire, și că mesaje de dincolo de această limită îi pot veni doar pe calea Îndurării. Dar nu prin mediumuri, care nu-și pot schimba specia prin stări nepământești, la fel de puțin prin știință. Tocmai știința are ocazia să descopere, cu ajutorul chimiei, că diferența de specie poate forma limite de netrecut. Însă aceste Legi pornesc din Origine, nu se găsesc abia în Lucrarea Creației.

Regiunile întunericului și osânda.

Când cineva privește imagini menite să redea viața din așa-numitul Iad, trece pe lângă ele ridicând din umeri cu un zâmbet pe jumătate ironic, pe jumătate plin de compătimire și gândind că numai o imaginație bolnavă sau o credință oarbă, fanatică pot născoci asemenea scene. Rar va exista un om care să caute cel mai mic grăunte de adevăr în acestea. Totuși, nici chiar cea mai înfiorătoare imaginație nu își poate închipui ceva care să se apropie măcar, în exprimarea cea mai aproximativă, de chinurile vieții din regiunile întunecate. Bieți orbi, care își închipuie că pot trece ușuratic peste acest lucru, ridicând batjocoritori din umeri! Vine clipa în care nechibzuința se va răzbuna amarnic, odată cu apariția cutremurătoare a adevărului. Atunci, nicio împotrivire, nicio sustragere nu-i va mai ajuta; ei vor fi atrași în vârtejul care îi așteaptă, dacă nu se leapădă la timp de această convingere ce vine din ignoranță, și care indică întotdeauna nulitatea și limitarea unor astfel de oameni.

Abia are loc desprinderea corpului material-fin de corpul material-dens*, că ei încearcă deja întâia mare surpriză, în trăirea faptului că existența și viața conștientă nu s-au sfârșit odată cu această desprindere. Urmează apoi confuzia, căreia i se alătură o teamă nebănuită, care se transformă adesea într-o sumbră resemnare sau în disperare plină de spaimă! Împotrivirea este zadarnică atunci, și, de asemenea, tânguielele, ca și rugămintele, căci ei trebuie să culeagă ceea ce au semănat în viața pământească.

Dacă au luat în derâdere Cuvântul Care le-a fost adus de la Dumnezeu, Care le dă indicații despre viața după moartea pământească și despre răspunderea aferentă pentru fiecare

*) Conferința 40: Moartea.

dintre gândurile și acțiunile lor profunde, atunci minimul care îi așteaptă este ceea ce ei au vrut: *întuneric adânc!* Ochii, urechile și gurile lor material-fine sunt închise prin propria lor voință. Ei sunt surzi, orbi și muți în noul lor mediu. Acesta este cel mai favorabil lucru care li se poate întâmpla. Ei nu ar putea să înțeleagă un ghid sau un ajutor din Lumea de Dincolo, pentru că ei singuri s-au închis față de acest lucru. O stare tristă, care poate fi schimbată treptat numai prin lenta maturizare interioară a celui în cauză, maturizare adusă de disperarea crescândă. Odată cu dorul tot mai mare după Lumină, care se înalță ca un strigăt neîntrerupt de ajutor din astfel de suflete apăsate și chinuite, în jurul unui asemenea suflet se face, în sfârșit, puțin câte puțin mai multă lumină, apoi el ajunge să îi recunoască și pe ceilalți, care, la fel ca el, au nevoie de ajutor. Dacă se străduiește să îi ajute pe cei care așteaptă într-un întuneric și mai profund, pentru ca și la ei să se poată răspândi mai multă lumină, atunci el se întărește tot mai mult prin efortul necesar pentru această activitate în care încearcă să ajute, până când un altul, care este deja mai avansat, poate ajunge la el pentru a-l ajuta să-și continue drumul spre regiunile mai luminoase.

Astfel zac deprimate aceste suflete, deoarece, din cauza lipsei de voință, corpurile lor material-fine sunt prea slăbite pentru a merge. Dacă pot face o mișcare, aceasta este doar o târâre dureroasă și nesigură. Altele încep să meargă din nou în acest întuneric, însă cu foarte mare greutate, se împiedică, se prăbușesc, se ridică din nou pentru a se lovi de colțuri, când într-un loc, când în altul, nelipsind rănile dureroase; căci sufletul omenesc, prin felul propriei întunecimi, care corespunde densității mai mari sau mai mici, densitate care, la rândul ei, are drept consecință o greutate corespunzătoare, se scufundă întotdeauna în acea regiune care corespunde exact greutateii sale material-fine, care este deci de aceeași specie material-fină. Noul său mediu devine pentru el la fel de palpabil, perceptibil și solid cum este mediul material-dens pentru un corp material-dens. De aceea, el simte acolo la fel de

dureros fiecare lovitură, cădere sau rănire, cum a simțit corpul lui material-dens în timpul vieții pe Pământul material-dens.

Așa se întâmplă în fiecare regiune, indiferent la ce înălțime sau adâncime se găsește. Aceeași specie de Materialitate, aceeași palpabilitate și aceeași soliditate reciprocă. Însă orice regiune mai înaltă sau oricare altă specie de materie poate trece nestânjenită prin specia de materie mai joasă, mai densă, fără a întâmpina obstacole, așa cum orice este material-fin poate penetra ceea ce este material-dens, care este de o altă specie.

Altfel se întâmplă cu acele suflete care, în plus, au de achitat o oarecare nedreptate comisă. Faptul în sine este o chestiune separată. El poate fi răscumpărat în momentul în care făptașul obține iertare deplină și sinceră din partea persoanei afectate. Însă ceea ce înlănțuie *mai puternic* un suflet omenesc este *pornirea* sau *înclinația*, care constituie mobilul uneia sau mai multor fapte. Această înclinație continuă să trăiască în sufletul omenesc chiar și după trecerea în Lumea de Dincolo, după desprinderea de corpul material-dens. De îndată ce cade constrângerea a tot ceea ce este material-dens, înclinația va ieși imediat în evidență, chiar mai puternic, în corpul material-fin, deoarece atunci intuițiile vor acționa mult mai viu și fără rezerve. Și o asemenea înclinație este, la rândul ei, cea care devine decisivă pentru densitatea și, în consecință, pentru greutatea corpului material-fin. Acest lucru are drept urmare faptul că, după eliberarea de corpul material-dens, corpul material-fin cade imediat până în acea regiune care corespunde exact greutății lui și, prin urmare, aceleiași densități. În acest fel, îi va găsi acolo pe toți cei care se dedau aceleiași înclinații. Prin radiațiile acestora, înclinația sa este alimentată și intensificată și mai mult, iar în practicarea acestei înclinații el pur și simplu se va dezlănțui cu furie. La fel se întâmplă și cu ceilalți care se află acolo. Nu este greu de înțeles că asemenea dezlănțuiri nestăpânite trebuie să fie un chin pentru cei din jur. Însă întrucât în asemenea regiuni totul se bazează numai pe reciprocitate, fiecare în parte va trebui să

sufere amarnic din pricina celorlalți tot ceea ce el însuși caută continuu să le provoace. Astfel, viața devine acolo un iad până când un asemenea suflet obosește încetul cu încetul și resimte dezgust. După o lungă durată, treptat, în el se va trezi, în sfârșit, dorința de a ieși dintr-un asemenea mediu. Această dorință și acest dezgust sunt începutul ameliorării. Ele se vor intensifica până vor deveni un strigăt de ajutor și, în cele din urmă, o rugăciune. Abia atunci i se poate întinde mâna pentru a ieși de acolo, lucru care durează adesea decenii sau secole, uneori chiar mai mult. Prin urmare, înclinația este cea care înlănțuie cel mai puternic un suflet omenesc.

De aici rezultă că o faptă nepremeditată poate fi achitată mult mai ușor și mai rapid decât o înclinație care se află într-un om, indiferent dacă aceasta a devenit sau nu faptă!

Un om care poartă în sine o înclinație impură, fără a o lăsa vreodată să devină faptă, pentru că împrejurările pământești îi sunt favorabile, trebuie să ispășească mai greu decât un om care a greșit în mod nepremeditat prin una sau mai multe fapte, fără să fi avut intenții rele. Fapta necugetată îi poate fi iertată imediat celui din urmă, fără a se dezvolta karmă rea, însă înclinația poate fi iertată abia atunci când a fost complet ștearsă din om. Și există multe feluri de înclinații. Fie lăcomia și avariția înrudită cu ea, fie senzualitatea murdară, pornirea spre furt sau omor, spre incendiere sau chiar numai spre înșelăciune și spre neglijență ușuratică, indiferent ce este, o asemenea înclinație îl va face pe cel în cauză să se scufunde, sau îl va trage acolo unde sunt cei de aceeași specie. Nu are niciun rost să se redea imagini ale vieții din acele regiuni. Ele sunt adesea atât de înfiorătoare, încât un spirit omenesc de pe Pământ cu greu ar putea crede într-o asemenea realitate, fără să o vadă. Chiar și atunci, el încă ar crede că trebuie să fie numai născociri ale unei imaginații cuprinse de febră arzătoare. El poate fi mulțumit dacă resimte o reținere morală față de tot ceea ce este de acest gen, lucru care îl eliberează de legăturile cu tot ceea ce este josnic, pentru ca niciun obstacol să nu-i mai stea în calea înălțării spre Lumină.

Astfel sunt regiunile întunecate, ca efecte ale principiului pe care Lucifer caută să-l introducă. Ciclul etern al Creației se rotește și ajunge în punctul în care începe descompunerea, în care tot ce este material își pierde forma, pentru a reveni la stadiul de sămânță primordială și pentru ca, rotindu-se în continuare, să aducă o nouă combinație și forme noi, cu forță proaspătă și un teren virgin. Ceea ce nu se va fi putut încă desprinde până în acel moment de Materialul-Dens și de Materialul-Fin, pentru ca, lăsând în urmă tot ce este material și trecând peste cel mai înalt, mai fin și mai ușor hotar, să intre în Spiritualul-Esențial, va fi atras inevitabil în descompunere, fapt prin care atât forma sa, cât și personalitatea sa proprie vor fi distruse. Abia aceasta este osânda veșnică, nimicirea întregii personalități conștiente!

Regiunile Luminii și Paradisul.

Strălucitoare lumină! Orbitoare puritate! Preafericită ușurință! Toate acestea spun deja de la sine atât de mult, încât abia dacă mai este nevoie să dăm amănunte. Cu cât corpul material-fin, adică învelișul spiritului omenesc în Lumea de Dincolo, este mai puțin împovărat cu o oarecare înclinație spre ceva josnic, cu o oarecare poftă pentru lucruri și plăceri material-dense, cu atât mai puțin va fi atras de acestea, iar corpul său material-fin, care se formează corespunzător voinței sale, va fi cu atât mai puțin dens și astfel cu atât mai ușor; datorită ușurinței sale, el va fi ridicat mai repede spre Înălțimi, spre regiunile luminoase care corespund densității mai mici a corpului său material-fin.

Cu cât acest corp material-fin este mai puțin dens, așadar mai ușor și mai fin prin curățarea sa de poftă josnice, cu atât mai luminos și mai strălucitor trebuie să apară el, deoarece atunci nucleul spiritual-esențial din sufletul omenesc, ce este radiant prin constituția sa, strălucește tot mai mult, din interior spre exterior, pătrunzând corpul material-fin, care devine mai puțin dens, pe când în regiunile de jos acest nucleu luminos în sine rămâne învăluit și întunecat, din cauza densității și greutateii mai mari a corpului material-fin.

Și în regiunile Luminii fiecare suflet omenesc va găsi, în funcție de constituția corpului său material-fin, specia de același fel, adică îi va găsi pe cei asemănători lui. Întrucât numai ceea ce este cu adevărat nobil și cu voință bună este capabil să năzuiască spre Înalt, liber de poftele josnice, un asemenea suflet omenesc va întâlni, ca specie de același fel, doar ceea ce este nobil. Este, de asemenea, ușor de înțeles faptul că locuitorul unei asemenea regiuni nu are de suferit

niciun chin, ci se bucură doar de binecuvântarea a ceea ce este nobil, lucru care, fiind de aceeași specie, emană și de la el, la fel cum emană de la ceilalți, simțindu-se astfel fericit și trezind, la rândul lui, el însuși, bucurie în ceilalți prin faptele sale, împărtășind și el această bucurie. El poate spune că umblă pe tărâmul celor preafericiți, așadar al acelora care se simt pe deplin fericiți. Impulsionat de acest lucru, bucuria sa întru ceea ce este pur și sublim va deveni tot mai puternică, înălțându-l mai mult și mai mult. Corpul său material-fin va fi pătruns de această intuiție, devenind mai fin și din ce în ce mai puțin dens, astfel că strălucirea nucleului spiritual-esențial răzbate din ce în ce mai puternic, iar în cele din urmă cad, ca mistuite de flăcări, și ultimele particule ale acestui corp material-fin, fapt prin care spiritul omenesc astfel desăvârșit și conștient, devenit personal în specia sa pur spiritual-esențială perfectă, va putea trece hotarul în Spiritualul-Esențial. *Doar în acest fel pășește el în Împărăția Eternă a lui Dumnezeu Tatăl, în Paradisul nepieritor.*

Așa cum un pictor nu ar putea reproduce într-o imagine adevăratele chinuri ale vieții din regiunile întunecate, la fel de puțin poate el să redea încântarea care se află în viața din regiunile Luminii, chiar dacă aceste regiuni fac parte încă din Materialul-Fin trecător, iar hotarul spre Împărăția Veșnică a lui Dumnezeu Tatăl nu a fost încă trecut.

Orice descriere și orice încercare de a reda în imagini această viață ar însemna doar o micșorare a realității, care astfel ar aduce sufletului omenesc numai daune, în loc de foloase.

Evenimente cosmice.

Nu există pericol mai mare pentru un lucru decât să i se lase o lacună, a cărei necesitate de umplere va fi adesea resimțită. Nu ajută la nimic a dori să fie trecută cu vederea, căci o asemenea lacună împiedică orice progres, și abia ce s-a ridicat o construcție peste ea, că se și prăbușește, chiar dacă a fost executată cu cea mai mare îndemânare și cu materiale de primă calitate.

Așa se prezintă astăzi diversele comunități religioase creștine. Ele își acoperă cu tenacitate ochii și urechile în fața multor aspecte din învățăturile lor în care apare o anumită lipsă de logică și caută să treacă peste acestea prin cuvinte goale, în loc să reflecteze cu adevărat sincer măcar o dată. Ele intuiesc pericolul că într-o zi punțile pe care le-au așezat provizoriu peste asemenea prăpăstii, printr-o doctrină a credinței oarbe, nu vor mai fi suficiente și se tem de clipa în care fragilitatea acestei construcții va fi recunoscută, datorită iluminării. Ele știu și că nimeni nu va mai putea fi convins să se angajeze pe o cale atât de amăgitoare, astfel încât, firește, și construcția ulterioară fermă și calea vor trebui să rămână goale. Ele mai știu și că un singur curent de aer al Adevărului proaspăt este suficient pentru a spulbera asemenea construcții artificiale. Totuși, în lipsă de ceva mai bun, ele caută, în ciuda tuturor pericolelor, să mențină cu hotărâre scândura care se clatină, și sunt mai degrabă gata să o apere cu toate mijloacele și să-l distrugă pe acela care ar îndrăzni să arate, prin Adevărul Însuși, un loc de trecere mai sigur. Fără ezitare, ele ar încerca să repete același eveniment care s-a petrecut pe acest Pământ cu aproape două mii de ani în urmă, care încă își aruncă umbra asupra zilelor noastre și pe care ele însele l-au

folosit ca o gravă acuzare împotriva orbirii și încăpățânării fatale a oamenilor, făcându-l punctul central al doctrinei și credinței lor. *Reprezentanții religiilor* și învățații din acea vreme au fost cei care, în limitarea lor dogmatică și în înfumurarea care le trăda slăbiciunea, nu au putut să recunoască Adevărul și pe Fiul lui Dumnezeu, s-au închis în fața acestora, și, de teamă și din invidie, i-au urât și i-au persecutat pe El și pe adepții Lui, pe când ceilalți oameni s-au deschis mai ușor recunoașterii și au resimțit intuitiv mai repede Adevărul Cuvântului. Cu toate că actualii susținători ai comunităților religioase creștine subliniază în mod deosebit drumul de suferință al Fiului lui Dumnezeu, ei nu au învățat nimic din acest fapt și nu au tras niciun folos de pe urma lui. Tocmai conducătorii actuali ai acestor comunități întemeiate pe învățătura lui Hristos, cât și cei ai mișcărilor mai noi, ar încerca și astăzi să reducă din nou la tăcere pe acela care ar putea pune în pericol, prin Adevărul Însuși, trecerile instabile ridicate peste lacunele grave sau prăpăstiile din concepțiile și interpretările lor. Ei l-ar persecuta cu ura lor născută din teamă sau mai degrabă din orgoliu, exact așa cum s-a întâmplat deja odată.

Le-ar lipsi demnitatea pentru a admite că știința lor nu este suficientă pentru a recunoaște Adevărul Însuși, nici pentru a umple lacunele, fapt care ar permite să le fie netezit oamenilor drumul spre o înțelegere mai ușoară și o cuprindere deplină.

Și totuși, o înălțare este posibilă pentru omenire numai prin înțelegere deplină, niciodată prin credință oarbă, ignorantă!

O asemenea lacună, cauzată de transmiterea greșită, este noțiunea „Fiul Omului”. Oamenii se agață maladiv de aceasta, precum fariseii care nu voiau să se deschidă Adevărului adus de Fiul lui Dumnezeu, pentru că se opunea doctrinelor tradiționale și rigide. Hristos a vorbit despre Sine *numai* ca Fiu al lui Dumnezeu. Departate de El faptul ilogic de a-și spune în același timp Fiul Omului. De atunci, drept urmare a propriilor îndoieli, oamenii au încercat să explice în toate felurile, cu dibăcie și iscusință, această contradicție între Fiul Omului și

Fiul lui Dumnezeu, evidentă pentru orice om cu gândirea limpede; însă nu se poate susține, în ciuda tuturor strădaniilor, că a fost găsită o *unificare*. Cea mai favorabilă dintre interpretări a trebuit să arate, iar și iar, o natură dublă, care a rămas *una lângă alta*, însă care niciodată nu a putut fi considerată ca *una*.

Acest fapt reiese, de asemenea, din natura lucrurilor. Fiul lui Dumnezeu nu poate deveni Fiul Omului numai pentru că a trebuit să se nască din trupul unui om pentru a putea acționa pe Pământ.

Fiecare creștin știe că Fiul lui Dumnezeu a venit doar cu o misiune *spirituală* și că toate cuvintele Sale se refereau la *Împărăția Spirituală*, deci aveau semnificație *spirituală*. Prin urmare, din capul locului, nici referirile Sale repetate la Fiul Omului nu trebuie să fie altfel înțelese! De ce să fie aici o excepție? În sens spiritual, Hristos a fost și a rămas *Fiul lui Dumnezeu!* Atunci când vorbea despre Fiul Omului, nu se putea referi la El Însuși. În toate acestea există ceva mult mai mare decât redau interpretările actuale ale religiilor creștine. Contradicția evidentă ar fi trebuit deja de multă vreme să îndemne oamenii să reflecteze mai serios, dacă încăpățânarea dogmatică nu ar fi întunecat totul. În loc să facă așa, ei s-au agățat convulsiv de cuvintele transmise prin tradiție, fără să le examineze cu atenția necesară unor lucruri atât de importante, punându-și astfel ochelari de cal, care au împiedicat privirea liberă. Urmarea naturală este că asemenea interpreți și învățători, chiar stând în Creația Dumnezeului lor, nu sunt în stare să o recunoască în mod corect, deși numai prin aceasta se pot apropia de Creatorul Însuși, Originea Lucrării.

Hristos le-a cerut oamenilor, în primul rând, să fie pe deplin naturali, deci să se adapteze Legilor Naturii, adică ale Creației. Însă numai acela care cunoaște Legile Naturii li se poate adapta. La rândul lor, aceste Legi ale Naturii poartă în ele Voința Creatorului și pot astfel arăta și calea spre recunoașterea Creatorului Însuși. Astfel, cel care cunoaște Legile Naturii învață și cât de implacabil activează angrenajul

acestora. El știe, în consecință, că această activitate, în efectele sale constante și propulsoare, este invariabilă, așa cum este și Voința Creatorului, Dumnezeu Tatăl.

Orice deviere ar echivala cu o schimbare a Voinței Divine. Însă o schimbare ar indica o imperfecțiune. Iar din moment ce Izvorul Primordial al întregii existențe, Dumnezeu Tatăl, este unitar și perfect, chiar și cea mai mică deviere în cadrul Legilor Naturii, adică al legilor evoluției, trebuie să fie, pur și simplu, imposibilă și exclusă de la bun început. Acest fapt impune și că știința religiei și științele Naturii trebuie să fie una în toate privințele, într-o claritate și o logică fără lacune, dacă vor să redea *Adevărul*.

Nu se poate nega faptul că științele Naturii au chiar și astăzi o limită de cunoaștere foarte joasă în comparație cu întreaga Creație, pentru că ele au ținut seama doar de ceea ce este material-dens și pentru că intelectul, în sensul actual, nu este capabil să abordeze decât ceea ce este legat de spațiu și timp. Singura greșeală, însă de neiertat, a discipolilor acestor științe, este că încearcă să nege batjocoritor existența a tot ceea ce le depășește pe acestea, cu excepția câtorva învățați care au depășit media și au dobândit vederi mai largi, refuzând să-și acopere ignoranța cu vâlul orgoliului.

Cât despre știința religiei, ea se extinde mult mai departe, dar rămâne totuși dependentă de Legile Naturii, care trec dincolo de ceea ce este legat de spațiu și timp și care, venind din Sursa Primordială, se revarsă în ceea ce este vizibil pământeste, fără încetare și fără schimbare în specia lor. Din acest motiv, învățăturile religioase nu trebuie să conțină nici lacune și nici contradicții, dacă vor realmente să corespundă Adevărului, adică Legilor Naturii sau Voinței Divine, prin urmare dacă sunt menite să conțină *Adevărul*. Învățăturile responsabile care servesc drept ghid nu-și pot permite libertatea unei credințe oarbe!

De aceea, concepția eronată cu privire la Fiul Omului apasă greu asupra adepților adevăraților învățați creștine, pentru că ei acceptă calmi și duc mai departe transmițerile greșite, în

ciuda faptului că uneori o intuiție contrară avertizează ușor în mulți oameni.

Tocmai invariabilitatea Voinței Divine, în Perfecțiunea Sa, este cea care exclude o intervenție arbitrară a lui Dumnezeu în Creație. Însă tot ea este cea care nu îl poate, pur și simplu, exclude pe Lucifer, după separarea acestuia prin acțiunea sa greșită*, după cum nu poate nici să interzică oamenilor să abuzeze de Legile Naturii și de Voința Divină, pentru că spiritului omenesc, prin originea sa din Spiritualul-Esențial veșnic, îi este rezervată o decizie liberă**. *Tocmai această Perfecțiune de neclintit a Voinței Creatorului trebuie să se arate în evenimentele Creației Material-Fine și Material-Dense ca un fel de constrângere!* Însă numai spirite omenști inferioare și mărunte pot vedea în această recunoaștere o limitare a puterii și a măreției. O asemenea concepție nu poate fi decât produsul propriei lor limitări.

Imensitatea întregului îi derutează, pentru că nu le este posibil să-și facă o imagine conformă cu înțelegerea lor decât dacă îi îngustează limitele.

Oricine se străduiește cu adevărat să-L recunoască pe Creator în Activitatea Sa va primi, pe drumul sigur al Legilor Naturii, o idee convingătoare despre procesele vaste ale căror începuturi se află în Sursa Primordială, adică în punctul de plecare al tuturor evenimentelor, pentru ca de acolo să traverseze Creația, ca linii de cale ferată de neclintit, pe care trebuie să se deruleze apoi toată viața ulterioară, în funcție de poziția macazurilor. Însă *spiritul omului* este cel care schimbă automat macazul în drumul său prin Material***. Din păcate, cei mai mulți se lasă atrași de principiul lui Lucifer și schimbă greșit macazul, iar astfel viața lor rulează din ce în ce mai jos, către un punct terminus bine determinat, în funcție de direcția aleasă, urmând legile inviolabile ale evoluției, care traversează Materialul ca tot atâtea linii de cale ferată.

Schimbarea macazului deciziei libere poate fi observată sau resimțită cu exactitate din Origine, fapt prin care drumul ulterior poate fi ușor recunoscut, deoarece, după luarea unei

*) Conferința 45: Misterul Lucifer.

**) Conferința 5: Responsabilitate.

***) Conferința 30: Omul și voința sa liberă.

anumite decizii, acest drum trebuie să continue, în cursul evoluției, doar de-a lungul acelor linii de cale ferată corespunzătoare Legilor care sunt ancorate în Creație. *Această situație face posibilă prevederea* multor evenimente, pentru că Legile Naturii sau ale Creației nu se abat niciodată, în elanul lor spre dezvoltare. Miile de ani nu au nicio importanță. În cadrul acestor țeluri finale, prevăzute și necondiționate, apar marile revelații care le sunt arătate spiritual, în imagini, celor binecuvântați și care, prin transmitere, ajung la cunoștința omenirii. Un singur lucru însă *nu* poate fi prezis cu exactitate: *timpul pământesc* în care se vor împlini asemenea revelații și făgăduințe!

Acest lucru se va întâmpla în ceasul în care o asemenea viață care se derulează de-a lungul liniei alese va sosi într-o stație intermediară sau în stația terminus. Soarta omului, ca și aceea a unui popor, ca și, în cele din urmă, a întregii omeniri, se poate compara cu un tren care așteaptă în stație, pe o linie ferată unică, din care pornesc linii care duc în toate direcțiile. Omul reglează macazul după placul său, urcă în tren și pornește aburul, adică îl însuflețește. La intrarea pe linia aleasă de el, pot fi numite doar stațiile individuale și stația terminus, însă nu ora exactă a sosirii în fiecare stație, deoarece aceasta depinde de viteza de deplasare, care se poate schimba în funcție de felul omului, căci *omul însuflețește* mașinăria și el o propulsează în felul său, fie cu echilibru calm, fie cu pasiune furtunoasă, fie alternându-le. Însă cu cât trenul individului, al poporului sau al omenirii se apropie de o stație aflată pe linia sa ferată sau în direcția destinului său, cu atât mai bine poate fi prevăzută și indicată apropiata sa sosire. Rețeaua de căi ferate are însă și câteva linii secundare ce pot fi folosite prin schimbarea la un moment dat a macazului *în timpul călătoriei*, pentru a obține o altă direcție și pentru a ajunge, prin urmare, la un alt punct terminus decât cel spre care s-a îndreptat la început. Firește că la apropierea de un asemenea macaz sunt necesare o încetinire, o oprire și apoi schimbarea macazului. Încetinirea este reflectarea, oprirea este decizia omului, care

este întotdeauna posibilă până la un ultim punct decisiv, iar schimbarea macazului este fapta care urmează acestei decizii.

Voința Divină, care, în Legile ferm stabilite ale Naturii, străbate Materialul ca niște căi ferate, poate fi, de asemenea, numită nervurile din Lucrarea Creației, care Îi permit Punctului de Plecare, Izvorului Primordial Creator, să simtă orice anomalie din corpul gigantic al Creației, sau Îi comunică acest lucru.

Această privire de ansamblu sigură, care cuprinde totul, până la fiecare deznodământ, și se bazează pe Legile imuabile, Îi dă posibilitatea Creatorului să lege de revelațiile Sale și *făgăduințe* ce proclamă la timp ajutoarele care vin de la El pentru vremea în care se apropie virajele cele mai periculoase, stațiile intermediare sau stațiile terminus! Aceste ajutoare sunt înzestrate de El pentru a deschide ochii spiritelor omenești care merg pe aceste linii greșite, prin proclamarea Adevărului cu puțin timp înainte de apariția catastrofelor inevitabile și a cotiturilor periculoase, astfel încât lor să le fie încă posibil să schimbe macazul la timp pentru a evita trecerile care devin din ce în ce mai periculoase și, de asemenea, pentru a scăpa, schimbând direcția, de destinația finală, aducătoare de nenorocire. Vai omului care, în Lumea Aceasta sau în Lumea de Dincolo, lasă să-i scape și pierde ultima dintre toate schimbările de macaz posibile, pierzând astfel șansa unei direcții mai bune! El e pierdut fără speranță.

Întrucât Creatorul nu poate schimba Perfecțiunea Voinței Sale, și El va respecta cu strictețe, în cazul acestor ajutoare, cele mai bune Legi. Cu alte cuvinte, Voința Sa este perfectă de la începutul primordial. Fiecare nou Act al Voinței Sale va fi, firește, de asemenea, perfect. Acest lucru presupune ca fiecare nou Act de Voință de la El să poarte în sine exact aceleași Legi ca și cele precedente. Urmarea este că acesta se va încadra cu precizie în cursul dezvoltării din Lumea Material-Fină și Material-Densă. O altă posibilitate este cu totul exclusă, tocmai datorită Perfecțiunii lui Dumnezeu. Din previziunea explicată deja, s-a născut promisiunea incarnării Fiului lui

Dumnezeu, pentru ca, prin vestirea Adevărului, să îndemne omenirea la schimbarea macazului. Corespunzător Legilor, actul schimbării macazului rămâne rezervat spiritului omenesc însuși. Însă nu poate fi prevăzut felul deciziei, căci numai liniile *deja alese* de spiritele omenesti, în care ele au fixat macazurile potrivit deciziei lor libere, pot fi cuprinse exact cu privirea, cu toate stațiile și virajele lor, până la stația terminus. Firește, sunt excluse intersecțiile unde este decisivă libera decizie a omenirii, căci și acest drept este la fel de neclintit ca tot restul, prin Perfecțiunea Divină, conform Legilor naturale ale creării și ale dezvoltării; deoarece acest drept a fost dat de Dumnezeu oamenilor, ca urmare a provenienței lor din Spiritualul-Esențial, El nici nu pretinde să cunoască dinainte care va fi decizia lor. Numai *urmarea* unei asemenea decizii poate fi recunoscută cu exactitate până la capăt, pentru că aceasta trebuie atunci să aibă efect în cadrul acestei Voințe care se află în Legile Creației Material-Fine și Material-Dense. Dacă s-ar întâmpla altfel, atunci cauza pentru aceasta ar fi doar un defect al perfecțiunii, ceea ce este cu totul exclus.

Omul trebuie să fie întotdeauna pe deplin conștient de această imensă răspundere a sa, și anume că este, într-adevăr, independent în deciziile lui fundamentale. Însă, din păcate, el fie se crede un sclav total dependent, fie, supraapreciindu-se, crede că el este o parte din Divin. Iar motivul este probabil acela că în ambele cazuri omul se crede scutit de orice răspundere. Într-un caz, ca fiind o creatură prea inferioară și dependentă, iar în celălalt, ca stând mult deasupra. Ambele sunt însă greșite! El trebuie să se considere un administrator ce are decizie liberă în anumite lucruri, însă și răspundere deplină, care se bucură deci de o mare încredere și nu trebuie să înșele această încredere printr-o gospodărire rea.

Tocmai această Perfecțiune este cea care face necesar ca, atunci când folosește ajutoare nemijlocite pentru omenirea care merge în direcție greșită, Creatorul să țină cont și de o posibilă eșuare a omenirii în luarea deciziilor. În Înțelepciunea și Iubirea Sa, care în mod legic și natural Îi sunt, de asemenea,

proprii, Creatorul are pregătite pentru asemenea cazuri alte căi ulterioare de ajutor, care se alătură atunci, ca o continuare, celor dintâi, întrerupte, în diverse circumstanțe, prin eșecul omenirii.

Astfel, chiar înainte de întruparea Fiului lui Dumnezeu, în Împărăția Eternă a Tatălui a fost pregătit încă un Trimis pentru o Misiune, în cazul în care omenirea ar putea eșua, în ciuda mării jertfe de Iubire a Tatălui. Dacă omenirea nu asculta avertizarea Fiului lui Dumnezeu, de pe poziția Sa Pur-Divină, astfel încât să schimbe macazul în direcția indicată de El, ci rămânea, în orbire, pe cursul său către pieire de până atunci, urma să plece încă un Trimis, Care se putea apropia de ființa cea mai profundă a omenirii mai mult decât Fiul lui Dumnezeu, pentru a-i servi încă o dată, în ultimul ceas, ca persoană care avertizează și care îndrumă, dacă ——— ea ar vrea să asculte Chemarea Sa, Chemarea Adevărului. *Acesta este Fiul Omului.*

Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, știa aceasta. Atunci când, în timpul Misiunii Sale, a recunoscut terenul năpădit și arid al sufletelor omenști, Lui I-a fost clar că Misiunea Sa pământescă nu va aduce roadele care ar fi trebuit să se coacă în cazul voinței bune a omenirii. El a fost profund îndurerat din această cauză, căci, pe baza Legilor din Creație, atât de bine cunoscute Lui, care poartă Voința Tatălui Său, a putut cuprinde cu o privire desfășurarea necondiționată a lucrurilor spre sfârșitul inevitabil, pe care felul și voința omului trebuiau să-l provoace. Atunci a început El să vorbească despre Fiul Omului, despre venirea Acestuia, care devenea necesară prin evenimentele ce se apropiau. Cu cât El înainta mai mult în împlinirea măreței Sale Misiuni, care, în funcție de decizia omenirii, lăsa deschise două căi - fie a urma Învățăturile Sale, cu înălțarea legată de acestea, evitând orice nenorocire, fie o eșuare și o goană în continuare pe drumul prăpăstios ce trebuia să ducă la dezastru - cu atât mai clar vedea că decizia mării majorități a omenirii înclina spre eșec și, prin urmare, spre pierzania ei. Pe aceasta Și-a bazat cuvintele despre Fiul

Omului, în făgăduințe și prevestiri nemijlocite, spunând: „Însă când va veni Fiul Omului...” etc.

El a desemnat prin aceasta timpul care precede îndeaproape pericolului pieirii, ce trebuie să aibă loc în conformitate cu Legile Divine din Lumea Materială, din cauza eșecului omenirii în fața Misiunii Lui, drept punct final al direcției urmărite cu insistență. Recunoscând acest lucru, El a suferit amar pe atunci.

Orice tradiție care afirmă că Iisus, Fiul lui Dumnezeu, s-ar fi desemnat în același timp pe El Însuși ca Fiu al Omului este greșită. Asemenea lipsă de logică nu se găsește în Legile Divine și nici nu I se poate atribui Fiului lui Dumnezeu, ca purtător și cunoscător al acestor Legi. *Discipolii* nu le cunoșteau, după cum reieșea chiar din întrebările lor. Numai de la ei a pornit eroarea care s-a păstrat până în ziua de azi. Ei credeau că Fiul lui Dumnezeu se desemna pe Sine cu expresia Fiul Omului și, pornind de la această presupunere, au transmis eroarea și posterității, care nici ea nu s-a ocupat mai serios decât au făcut-o discipolii înșiși de lipsa logicii care se afla în ea, ci a trecut, pur și simplu, peste acest lucru, în parte din teamă, în parte din comoditate, cu toate că Atotiubirea Creatorului ar fi fost remarcată mult mai clar și mai puternic în cazul unei rectificări a erorii. Mergând pe urmele Fiului lui Dumnezeu, adică preluând și ducând mai departe Misiunea Sa, Fiul Omului va păși pe Pământ înaintea omenirii drept *al doilea* Trimis al lui Dumnezeu Tatăl, pentru ca, prin vestirea Adevărului, să smulgă omenirea înapoi de pe cursul de până acum și să o aducă prin libera decizie la un alt curs, care o conduce dincolo de pieirea care o așteaptă în prezent.

Fiul lui Dumnezeu – Fiul Omului! Cu siguranță că nu este atât de greu de sesizat faptul că există aici o diferență. Fiecare dintre aceste cuvinte are sensul său precis conturat, strict precizat, iar o amestecare și o contopire a lor într-unul singur trebuie calificate drept indolență în gândire. Ascultătorii și cititorii conferințelor mele și-au dat seama de dezvoltarea naturală, care, pornind de la Lumina Primordială, Dumnezeu

Tatăl, ajunge până jos, la corpurile cerești material-dense. Fiul lui Dumnezeu a venit din Divinul-Inesențial, trecând cu rapiditate de la Spiritualul-Esențial la Materialul-Fin, până la incarnarea în Lumea Material-Densă. De aceea, El trebuie numit, pe bună dreptate: Partea din Dumnezeu devenită om sau Fiul lui Dumnezeu. Trecerea Lui rapidă prin Spiritualul-Esențial, în care își are originea spiritul omenesc, nu I-a permis să prindă rădăcini nici acolo și nici în partea material-fină a Creației, care urmează după aceasta, pentru ca Spiritul Său Divin-Inesențial să poată lua cu Sine învelișuri puternice de protecție ale acestor specii diferite; aceste învelișuri care, altfel, servesc drept armură, au rămas subțiri. Acest lucru a avut avantajul că Divinul din interior răzbătea și strălucea mai ușor și mai puternic, însă a avut și dezavantajul că în regiunile de jos ale Pământului, ostile Luminii, Acesta putea fi mai repede combătut și cu mai multă furie atacat, deoarece atrăgea atenția. Divinul puternic și doar slab acoperit în învelișul pământesc, material-dens, trebuia să rămână străin oamenilor, ca ceva ce stătea prea departe. Exprimat metaforic, s-ar putea spune, prin urmare, că Spiritul Său Divin nu era suficient înarmat și echipat pentru pământescul material-dens, inferior, lipsind asimilarea Spiritualului-Esențial și a Materialului-Fin. Prăpastia dintre Divin și pământesc a rămas traversată doar de o punte fragilă.

Întrucât oamenii nu au respectat și nu au protejat acest dar al Iubirii Divine, ci, din imboldul firesc a tot ceea ce este mai întunecat, s-au ridicat împotriva Fiului luminos al lui Dumnezeu cu ostilitate și cu ură, trebuia să vină un al doilea Trimis, în Fiul Omului, care este mai puternic înarmat pentru Lumea Material-Densă.

Fiul Omului este și El un Trimis al lui Dumnezeu și provine din Divinul-Inesențial. Însă înaintea Misiunii Sale în Lumea Material-Densă, El a fost incarnat în Spiritualul-Esențial Etern, deci strâns legat de specia spirituală din care provine germele spiritului omenesc. Astfel, nucleul Divin-Inesențial al acestui al doilea Trimis se apropie mai mult de originea

spiritului omenesc, fapt prin care dobândește, de asemenea, mai multă protecție și putere nemijlocită împotriva acestuia.

Pe culmile cele mai înalte ale speciei esențiale de aceeași natură cu a spiritului omenesc trăiește, pentru tot ceea ce există, un Ideal desăvârșit a tot ceea ce a putut aduce cu sine evoluția Spiritualului-Esențial. În același timp Idealul veșnic, pur spiritual-esențial, al întregii feminități, altfel spus Regina Feminității, cu toate virtuțile vii. Fiecare germen de spirit feminin poartă inconștient în sine dorul arzător de a atinge acest ideal pur, ce trăiește sub forma cea mai nobilă. Din păcate, în timpul drumului prin Materialitate, această sete arzătoare degenerază adesea în vanitate, care, prefăcută și înșelătoare, ajunge să înlocuiască mult din ceea ce încă nu s-a trezit la viață, dar spre care totuși se năzuiește. Totuși, această dorință fierbinte devine mai conștientă odată cu urcarea către Lumină, chiar deja în Lumea Material-Fină. De îndată ce poftele inferioare încep să cadă, ea strălucește din ce în ce mai puternic, pentru ca, în cele din urmă, să însuflețească și să întărească virtuțile. Magnetul și vatra acestui nobil dor după virtuțile feminine este Regina Feminității din Împărăția nemuritoare a Tatălui, Spiritualul-Esențial Pur. Nucleul Divin-Inesențial al celui de-al doilea Trimis Divin a fost cufundat în acest Ideal spiritual-esențial al feminității și a fost crescut de Ea, Mamă spiritual-esențială, în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu Tatăl, având ca Patrie a tinereții sale spirituale Cetatea Graalului. Abia de acolo a urmat Misiunea Sa în Lumea Material-Densă, într-o epocă în care I-a fost permis să poată pași, la ora voită, pe câmpul de luptă, pentru a putea să le indice calea cea bună către Împărăția Tatălui acelor care se roagă pentru îndrumare spirituală și Îl caută cu seriozitate pe Dumnezeu, și să le acorde, în același timp, protecție împotriva atacurilor venite din partea slujitorilor răului.

Deoarece, spre deosebire de Fiul lui Dumnezeu, El Și-a petrecut tinerețea spirituală în Spiritualul-Esențial, deci în originea și punctul de plecare al spiritului omenesc, El a prins

rădăcini solide nu numai în Divinul-Inesențial, ci și în Spiritualul-Esențial; prin aceasta, specia Sa se apropie mai mult de omenire și El este, prin dubla legătură – a originii și a tinereții sale – cu adevărat *Omul-Dumnezeu!* Provenind din Divinul-Inesențial și, de asemenea, din Spiritualul-Esențial – începutul primordial al omenirii. Din *acest* motiv este El numit, spre deosebire de Fiul Cel Pur al lui Dumnezeu, Fiul Omului, căruia calea către Divinul-Inesențial îi este deschisă prin originea Sa. De aceea poartă El în Sine Forța și Puterea Divină și stă, bine echipat și pregătit pentru luptă, în fața întregii omeniri, cât și în fața lui Lucifer.

Treziți-vă deci, ca să Îl recunoașteți de îndată ce va fi venit timpul Lui; căci El aduce timpul și pentru voi!

Diferența de origine dintre om și animal.

Pentru clarificarea diferenței de origine dintre om și animal este nevoie de o analiză a Creației mai detaliată decât s-a făcut până acum. Obișnuitele definiții, precum „suflet-grup” al animalului, în comparație cu „eul” personal al omului, nu sunt suficiente, deși sunt, în sine, corect gândite. Însă prin aceasta se prezintă numai o schiță și ceea ce se află cel mai aproape de pământesc, fără a se arăta diferența *reală*.

Mai întâi trebuie să cunoaștem dezvoltarea Creației, care este explicată în conferința „Evoluția Creației”.*

Pentru facilitarea unei imagini mai clare, este bine să redăm principalele trepte încă o dată, de sus în jos:

1. Divin:	{	Divin-Inesențial
	{	Divin-Esențial
2. <i>Spiritual</i> -Esențial:	{	Spiritual-Esențial-Conștient
	{	Spiritual-Esențial-Inconștient
3. Esențial:	{	Esențial-Conștient
	{	Esențial-Inconștient
4. Material:	{	Material-Fin
	{	Material-Dens

Omul își are originea spirituală în Spiritualul-Esențial-Inconștient. În schimb, animalul își are originea esențială în Esențialul-Inconștient. Între aceste două trepte există o deosebire enormă. Nucleul însuflețitor al omului este *spirit*. Nucleul însuflețitor al animalului este doar *esență*.

Un spirit stă mult deasupra esenței; originea interioară a omului este deci cu mult mai înaltă decât cea a animalului, în vreme ce ambii au în comun numai originea corpului material-

*) Conferința 52: Evoluția Creației

dens. Spiritul omului și-a dezvoltat cu timpul corpul său de origine pur animală mai departe decât îi era posibil esenței animalului să o facă.

De aceea, teoria evoluției naturale a corpului material-dens, începând de la cel mai inferior corp animal până la corpul omenesc, este corectă. Ea arată acțiunea evolutivă a Voinței Creatoare în Natură, fără lacune în orice privință. Un semn al perfecțiunii.

În cazul acestei teorii s-a făcut doar o singură și în același timp mare greșeală, și anume că nu s-a trecut dincolo de ceea ce este material-dens. Dacă se spune că trupul omenesc, adică învelișul material-dens al omului, provine din corpul animal, care a existat înaintea lui, acest lucru este corect. Însă aceste corpuri nu constituie nici omul și nici animalul, ci este nevoie de ele doar pentru necesitățile din Materialitatea-Densă. Dacă se vrea însă a se deduce de aici că și vitalitatea interioară a omului ar proveni din cea a animalului, atunci acest lucru este o greșeală de neiertat, care induce în eroare și trebuie să provoace un conflict. Din acest conflict ia naștere în mulți oameni intuiția sănătoasă *impotriva* unei asemenea concepții incorecte. Ei sunt, pe de o parte, atrași de corectitudinea acestei concepții în ceea ce privește corpul, iar, pe de altă parte, sunt dezgustați de neglijența grosolană care vrea, pur și simplu, să lege originea corpului de cea a spiritului.

Știința aproape că nu putea face altfel până acum, decât să spună că, în dezvoltarea sa naturală, omul trebuie să provină, în cele din urmă, din animal și, în primul rând, dintr-un animal asemănător maimuței care, în forma sa, se apropie cel mai mult de corpul omenesc; căci până acum știința a fost capabilă să se ocupe numai de ceea ce este material, mai ales de ceea ce este material-dens, care nu constituie decât o parte foarte mică a Creației. Iar din această parte ea cunoaște doar cele mai dense extremități, în realitate foarte puțin, mai nimic. Astăzi știința este capabilă să folosească diverse lucruri mai valoroase, dar încă nu le cunoaște în particularitățile lor, ci trebuie să se mulțumească doar cu câteva neologisme pe care

le pune în locul cunoașterii. Aceste cuvinte desemnează doar clasificarea provizorie a anumitor lucruri care există deja și pot fi utilizate, a căror natură veritabilă nu se cunoaște, și cu atât mai puțin se cunoaște originea lor.

Însă Esențialul, și cu atât mai mult Spiritualul, stau *deasupra* a tot ceea ce este material; privite de la Pământ în sus, ele sunt continuarea până la originea a tot ceea ce există, sau privite de sus în jos, ceea ce este mai firesc, ele precedă Materialul în evoluție.

Trebuie avut în vedere faptul că tot ceea ce este spiritual, cât și tot ceea ce este esențial au nevoie, în mod natural și ca urmare a dezvoltării, de un înveliș material-dens, urmând legile evoluției, atunci când pătrund ca agent formator și ca nucleu însuflețitor în Materialul-Dens. Orice discuție va înceta imediat atunci când, în sfârșit, fie se va pătrunde mai sus în toată cercetarea, așadar dincolo de Material, fie se va putea urmări procesul natural de dezvoltare de sus în jos. A sosit timpul în care trebuie făcut pasul în acest scop. Totuși, se recomandă cea mai mare prudență în această privință, astfel încât cunoașterea spirituală, care poartă neîndoielnic în sine logica, să nu fie coborâtă pe neobservate la nivelul unei ignoranțe fanteziste. Trebuie luat în considerare faptul că Esențialul și Spiritualul pot fi abordate numai cu un spirit *clar* și *liber*, nu ca în Material, cu bisturie, cântare și lupe.

La fel de puțin poate fi făcut acest lucru cu un spirit *limitat* sau cu idei preconcepute, așa cum s-a încercat adesea. Așa ceva este exclus de la sine și în mod irevocabil, în conformitate cu Legile existente ale Creației. Nici cu cea mai mare aroganță mărunta creatură omenească nu va putea schimba cu nimic Voința de neclintit a Creatorului, în perfecțiunea ei.

Adevărata deosebire dintre om și animal se află, prin urmare, doar în interior. Astfel, după ce a lepădat corpul material-dens, un animal se poate întoarce doar în Esențial, pe când un om se întoarce în Spiritual, care se află mult mai sus.

Este adevărat că, în anumite privințe, omul se poate adesea coborî până la nivelul animalului, dar, cu toate acestea, el

trebuie să rămână întotdeauna om, deoarece nu se poate sustrage răspunderii, care își are sămânța în originea lui spirituală; animalul, cu originea lui doar esențială, nu se poate niciodată ridica la nivelul omului. Deosebirea dintre corpuri se află deci doar în forma și în dezvoltarea mai nobilă la om, care a fost provocată de *spirit*, după ce acesta a intrat în corpul material-dens*.

*) Conferința 7: Facerea omului

Separarea dintre omenire și știință.

Această separare nu ar fi trebuit să existe; căci întreaga omenire are dreptul deplin la știință. Aceasta încearcă doar să facă mai inteligibil darul lui Dumnezeu, Creația. Activitatea veritabilă a fiecărei ramuri a științei constă în încercarea de a aprofunda Legile Creatorului, pentru ca, prin cunoașterea lor mai exactă, să poată fi utilizate mai bine în folosul omenirii.

Toate acestea nu reprezintă altceva decât dorința de supunere față de Voința Divină.

Însă deoarece Creația și Legile Naturii sau Legile lui Dumnezeu care o susțin sunt atât de clare și de simple în perfecțiunea lor, urmarea naturală ar trebui să fie oferirea unei explicații simple de către cel care le cunoaște cu adevărat.

Aici însă apare o diferență perceptibilă care, din cauza naturii ei nesănătoase, deschide o prăpastie din ce în ce mai mare între omenire și cei care își spun discipoli ai științei, ceea ce ar trebui să însemne discipoli ai cunoașterii sau ai Adevărului.

Aceștia nu se exprimă așa de simplu și de natural cum ar corespunde Adevărului, deci cunoașterii veritabile, ba chiar cum pretinde Adevărul drept urmare naturală.

Există două motive pentru acest lucru, ba chiar trei. Pentru strădania, cu totul specială după opinia lor, pe care și-au dat-o pentru studii, ei se așteaptă la o poziție privilegiată, și nu vor să accepte faptul că acest studiu este numai un împrumut din Creația desăvârșită, așa cum face un țăran simplu, prin observarea liniștită, necesară pentru el, a Naturii, sau cum trebuie să facă alți oameni în munca lor practică.

În afară de aceasta, atâta timp cât un discipol al științei nu se apropie, în realitate, de Adevăr în cunoașterea sa, el va trebui, prin natura lucrurilor, să se exprime întotdeauna neclar. Abia atunci când realmente va fi înțeles Adevărul însuși, el va deveni, din nou, prin natura lucrurilor, simplu și firesc în descrierile sale. Nu este niciun secret că tocmai ignoranților le place, în timpul tranziției lor spre cunoaștere, să vorbească mai mult decât savanții înșiși. Ei vor trebui să se folosească de ceea ce este neclar, deoarece nu pot altfel, dat fiind că nu stăpânesc încă Adevărul, deci cunoașterea veritabilă.

În al treilea rând, chiar există pericolul ca opinia publică să nu acorde decât foarte puțină atenție științei, dacă aceasta ar dori să se arate în veșmântul firesc al Adevărului. Oamenii ar găsi-o atunci „prea naturală” pentru a putea pune prea mare preț pe ea.

Ei nu-și închipuie că numai așa este corect și că astfel se dă fiecărui lucru măsura sa autentică și veritabilă. Numai în înțelegerea naturală a lucrurilor se află garanția Adevărului.

Însă oamenii nu pot fi atât de ușor convinși de acest lucru. Ei nu au vrut să-L recunoască nici pe Fiul lui Dumnezeu în Iisus, pentru că a venit la ei într-un mod „prea simplu”.

Discipolii științei au cunoscut dintotdeauna clar acest pericol. De aceea, din prudență, ei s-au închis tot mai mult în fața simplității naturale a Adevărului. Pentru a se scoate în evidență pe ei și știința lor, au construit prin cugetările lor intense obstacole din ce în ce mai mari.

Învățatul care s-a evidențiat din rândul maselor a disprețuit exprimarea simplă și pe înțelesul tuturor. Acest lucru s-a întâmplat adesea dintr-un motiv de care el abia era conștient, și anume acela că i-ar rămâne puțin din ceea ce și-a propus, dacă nu și-ar forma un mod de exprimare ce ar trebui special învățat doar în lungi ani de studiu.

Faptul că nu se făcea înțeles i-a dat cu timpul o superioritate artificială, care a fost menținută cu orice preț de către elevii și urmașii săi, căci altfel, pentru mulți, studiul de ani de zile și sacrificiile materiale legate de acesta ar fi fost în zadar.

Astăzi s-a ajuns până acolo încât multor învățați nu le mai este deloc posibil să se exprime clar și inteligibil, adică simplu, în fața oamenilor de rând. *Această* strădanie ar pretinde din partea lor *cel mai anevoios studiu* și ar necesita mai mult de o viață întreagă. Însă, înainte de toate, ar avea rezultatul, neplăcut pentru mulți, că atunci vor ieși în evidență numai acei oameni care au ceva de dat omenirii cu *aptitudinile* lor adevărate și care sunt astfel gata să o slujească prin ele.

În prezent, explicarea lucrurilor prin termeni neinteligibili pentru public este o caracteristică deosebit de frapantă a lumii savanților; asemănător cu ceea ce se obișnuia chiar în chestiunile bisericești, unde cei care se numeau slujitori ai lui Dumnezeu vorbeau latina pentru a-i călăuzi și a-i conduce pe cei care căutau cu smerenie și care tânjeau spre înălțare, limbă pe care aceștia nu o puteau înțelege, prin urmare nu o puteau cuprinde și nu își puteau însuși ceea ce le-ar fi putut aduce un folos oarecare. Acești slujitori ai lui Dumnezeu ar fi putut atunci, la fel de bine, să vorbească siameza, cu același succes.

Adevărata cunoaștere nu trebuie să aibă nevoie să se facă neinteligibilă, căci în ea se află, în același timp, și capacitatea și nevoia de a se exprima în cuvinte simple. Adevărul este pentru *toți* oamenii, fără excepție; pentru că ei provin din el și pentru că Adevărul este viu în Spiritualul-Esențial, punctul de plecare al spiritului omenesc. De aici reiese că Adevărul, în simplitatea lui naturală, poate fi și înțeles de *toți* oamenii. Însă de îndată ce, în transmiterea lui, el este făcut confuz și de neînțeles, nu mai rămâne pur și veritabil, sau descrierile se pierd în lucruri secundare care nu au aceeași importanță ca nucleul. Acest nucleu, cunoașterea veritabilă, trebuie să fie pe înțelesul tuturor. Expresiile complicate în mod artificial, prin îndepărtarea lor de naturalețe, conțin doar puțină înțelepciune. Orice om care nu poate transmite simplu și natural adevărata cunoaștere *nu* a cuprins-o, ci fie caută involuntar să ascundă ceva, fie este ca o păpușă împoțonată, fără viață.

Cel care lasă lacune în logică și pretinde, în schimb, credință oarbă, acela Îl transformă pe Dumnezeuul său perfect într-un idol imperfect, dovedind că el însuși nu a găsit drumul drept și, de aceea, nici nu poate servi drept ghid sigur. Acesta să fie un avertisment pentru orice căutător serios!

Spirit.

Cuvântul „spirit” este adesea folosit fără ca cel care vorbește despre acesta să fie conștient ce este, de fapt, spiritul. Unii numesc, fără ezitare, spirit viața interioară a omului, alții confundă spiritul cu sufletul. Se vorbește, de asemenea, frecvent despre oameni spirituali, cu referire la nimic altceva decât la simpla activitate a creierului. Se vorbește despre sclipiri ale spiritului și despre multe altele, dar nimeni nu încearcă să explice, în sfârșit, corect ce este spiritul. Cel mai înalt lucru care s-a înțeles până acum prin acest cuvânt se află în expresia „Dumnezeu este spirit!”, din care se deduce totul. Prin această afirmație s-a căutat să fie înțeles Însuși Dumnezeu și să se găsească în ea o explicație referitoare la El.

Însă tocmai acest lucru a însemnat devierea de la realitate și a provocat, din acest motiv, erori, căci este *greșit* să se spună pur și simplu: „Dumnezeu este spirit.”

Dumnezeu este *Divin* și nu *spiritual*! În aceasta se află explicația. Nu trebuie niciodată ca ceea ce este *Divin* să fie desemnat drept *spirit*. Numai ceea ce este *spiritual* este *spirit*. Greșeala acestei concepții se poate explica prin faptul că omul, provenind din *Spiritual*, nu poate, prin urmare, să gândească dincolo de acesta. Pentru el, tot ceea ce este *spiritual* este cel mai înalt. De aceea, este evident și că el consideră ceea ce este cel mai netulburat și mai desăvârșit din această sferă drept originea întregii Creații, așadar drept Dumnezeu. Astfel, se poate presupune că această idee greșită nu provine numai din nevoia de a și-L reprezenta pe Dumnezeul său după propria sa specie, chiar dacă desăvârșit în orice privință, pentru a se simți mai profund legat de El, ci motivul pentru acest lucru se află,

în principal, în incapacitatea de a cuprinde adevărata Grandoare a lui Dumnezeu.

Dumnezeu este Divin, numai *Voința Sa* este Spirit. Și din această *Voință Vie a Sa* a luat naștere mediul Său spiritual din imediata Lui apropiere, Paradisul cu locuitorii săi. Din acest Paradis, deci din această *Voință Divină care a căpătat formă*, a venit omul, ca germe de spirit, pentru a-și începe drumul prin Creația Ulterioară, ca un mic fir de praf din *Voința Divină*. Omul este deci purtătorul *Voinței Divine*, prin urmare purtătorul *spiritului* în întreaga Creație Materială. Din acest motiv, el este legat în acțiunile sale de *Voința Primordială Pură* a lui Dumnezeu și trebuie să poarte întreaga răspundere dacă permite ca spiritul să fie năpădit în mod impur, prin influențele exterioare ale Materialului, și uneori să fie complet îngropat.

Aceasta este comoara sau talantul care, în mâna sa, trebuie să aducă iar și iar dobândă. Din presupunerea greșită că Dumnezeu Însuși ar fi spirit, așadar de aceeași specie cu cea a originii omului, reiese clar că omul nu putea să-și facă niciodată o imagine corectă despre Divinitate. Prin Divinitate el nu trebuie să-și reprezinte desăvârșirea deplină a propriei sale specii, ci trebuie să treacă mult dincolo de aceasta, către o specie care îi va rămâne veșnic de neînțeles, pentru că, prin propria sa specie spirituală, el nu va fi niciodată capabil să o cuprindă.

Spirit este, prin urmare, *Voința* lui Dumnezeu, elixirul vieții pentru întreaga Creație, care trebuie să fie pătrunsă de Ea pentru a se menține. Omul este purtătorul parțial al acestui spirit, care, devenind conștient de sine, trebuie să contribuie la *înălțarea* și evoluția întregii Creații. Însă pentru a face aceasta, este nevoie ca el să învețe să întrebuințeze corect forțele Naturii și să le folosească pentru progresul întregului.

Evoluția Creației.

A m arătat deja anterior faptul că scrierile care vorbesc despre istoria Creației nu trebuie interpretate în sens pământesc. Nici Geneza din Biblie nu se referă la Pământ. Crearea Pământului a fost doar o consecință naturală ce a rezultat din evoluția *primei* Creații, care a fost înfăptuită de Dumnezeu Însuși. Este aproape de neînțeles cum cercetătorii scripturilor au putut face un salt atât de illogic și care produce atâtea lacune, prin presupunerea că Dumnezeu ar fi creat imediat după Perfecțiunea Sa, fără nicio tranziție, Pământul material-dens.

Pentru a ne apropia mai mult de adevărul celor întâmplare, nu este nevoie să schimbăm „Cuvântul” din Scriptură. Dimpotrivă, Cuvântul Genezei redă mult mai clar acest adevăr decât toate presupunerile greșite și pline de lacune. Numai interpretările eronate au provocat atâtor oameni neputința de a înțelege.

Aceștia resimt foarte bine greșeala care s-a făcut prin aceea că s-a dorit neapărat să se plaseze Paradisul menționat în Biblie pe Pământul material-dens, care este atât de îndepărtat de Divin. În definitiv, nu este chiar necunoscut faptul că Biblia este, în primul rând, o carte *spirituală*. Ea oferă lămurire cu privire la procesele *spirituale*, în care oamenii sunt menționați numai acolo unde ei au legătură directă cu clarificarea acestor lucruri spirituale.

În cele din urmă, este de înțeles și pentru intelectul omenesc, fiind un fapt firesc, că descrierea Creației din Biblie *nu* se referă la Pământul atât de îndepărtat de Creator. Cu greu se va găsi cineva care să îndrăznească să conteste faptul că

această *primă* Creație nemijlocită a lui Dumnezeu, desemnată ca atare, poate fi găsită numai în imediata Sa apropiere, deoarece ea a fost *prima* care a emanat de la Creatorul Însuși, și astfel *trebuia* să fie în mai strânsă legătură cu El. Niciun om care gândește calm și clar nu va crede că această primă și *adevărată* Creare a avut loc tocmai pe acest Pământ, care este atât de îndepărtat de Divin și care a luat naștere abia în cursul ulterior al evoluției.

De aceea nu putea fi vorba de un Paradis *pe Pământ*. Ceea ce Dumnezeu a creat El Însuși, așa cum se spune clar în Geneză, a rămas, firește, *nemijlocit* legat de El și nu putea să fie situat decât în imediata Sa apropiere. La fel de ușor de explicat și la fel de firesc este că tot ceea ce a fost creat sau a luat naștere atât de aproape de Creator seamănă cel mai mult cu Perfecțiunea Creatorului. Și numai *acesta* este unicul Paradis, Împărăția Veșnică a lui Dumnezeu!

A reprezenta acest Paradis pe Pământul material-dens trebuie să ducă la creșterea scepticismului. Ideea unei „izgoniri” din Paradisul *pământesc*, după care cei izgoniți trebuie totuși să rămână tot pe acest Pământ, dovedește o așa de mare nechibzuință, este atât de evident și de grosolan concepută în sens pământesc, încât aproape că s-ar putea spune că este grotescă. O imagine fără viață, care poartă pecetea unei dogme impuse cu îndârjire și pe care niciun om chibzuit nu ar putea să o folosească la ceva.

Cu cât un lucru este mai puțin desăvârșit, cu atât este mai îndepărtat de perfecțiune. Nici ființele spirituale create din Perfecțiune nu pot fi oamenii de pe Pământ, ci ele trebuie să stea cel mai aproape de această Perfecțiune și reprezintă, de aceea, modele ideale pentru oameni. Sunt spiritele eterne care nu vin niciodată în Materialitate, prin urmare nici nu devin pământeni. Ele sunt figuri ideale, strălucitoare, care atrag ca magnetul, dar care exercită și o influență întăritoare asupra tuturor capacităților germenilor de spirit omenești, iar mai târziu asupra spiritelor devenite conștiente.

Paradisul, așa cum este el menționat în Biblie, *nu* trebuie deci să fie confundat cu Pământul.

Pentru o explicație mai amănunțită, este necesar să fie dată încă o dată aici o imagine completă a tot ceea ce există, cu scopul de a le ușura căutătorilor găsirea drumului către Împărăția Veșnică a lui Dumnezeu, Paradisul, din care ei provin chiar de la începuturile lor spirituale originare.

Omul să-și închipuie Divinul ca fiind ceea ce este cel mai înalt și mai sublim. Dumnezeu Însuși, ca Punct de plecare a tot ceea ce există, ca Sursă Primordială a întregii vieți, este, în Perfecțiunea Sa Absolută, *Inesențial*. El îmbracă uneori, prinzând formă, mantia formată de Esențialitatea-Divină. După Dumnezeu Însuși, în propria Sa Inesențialitate Primordială, urmează Sfera Divinului-*Esențial*. Din aceasta provin primii care au luat formă necondiționat. Dintre aceștia fac parte, în primul plan, cei patru Arhangheli, iar în al doilea și în al treilea plan, un mic număr de Bătrâni. Aceștia din urmă nu pot intra în Divinul-Inesențial, dar sunt de mare importanță pentru dezvoltarea ulterioară, către Spiritualul-Esențial, așa cum, mai târziu, ființele conștiente din Esențial au o mare însemnătate pentru evoluția Materialului. Lucifer a fost trimis din Divinul-Esențial, ca să devină un sprijin direct pentru Creație în evoluția ei ulterioară, automată.

Fiul lui Dumnezeu însă a venit din Divinul-Inesențial ca o Parte a Lui, care, după îndeplinirea Misiunii Sale de ajutor, trebuie să se întoarcă în Divinul-Inesențial pentru reunirea cu Tatăl. Fiul Omului provine, de asemenea, din Divinul-Inesențial, direct de la Dumnezeu. Printr-o legătură cu Spiritualul-Esențial-Conștient, a avut loc o separare voită, permițând în același timp legătura directă cu Divinul-Inesențial, pentru a putea rămâne în eternitate mediatorul între Dumnezeu și Lucrarea Sa. După ce Lucifer, care venea din Divinul-*Esențial*, a eșuat în misiunea sa, trebuia trimis în locul său un altul mai puternic decât el, care să-l încâtușeze și să ajute Creația. Din acest motiv, Fiul Omului, care era destinat pentru aceasta, a luat naștere din Divinul-*Inesențial*.

Divinului-Esențial i se adaugă *Paradisul*, Împărăția Eternă a lui Dumnezeu. Mai întâi, fiind cel mai apropiat, este *Spiritualul-Esențial-Conștient*, alcătuit din ființe spirituale create, care sunt eterne, numite și Spirite. Acestea sunt figurile ideale, desăvârșite, la care spiritele omenești pot și trebuie să aspire în evoluția lor cea mai desăvârșită. Ele îi atrag în sus, ca un magnet, pe cei care năzuiesc spre Înălțimi. Această legătură automată li se face simțită celor care caută și celor care aspiră spre Înălțimi sub forma unui dor adesea inexplicabil, care le dă imboldul să caute și să năzuiască spre Înalt.

Ele sunt Spiritele care nu au fost niciodată născute în Materialitate și pe care Dumnezeu Însuși, Sursa Primordială a întregii existențe și vieți, le-a creat ca prime spirite pure; ele sunt astfel cele care se găsesc cel mai aproape de propria Sa Perfecțiune. *Ele* sunt și cele care au fost cu adevărat create după *Chipul Său!* Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că în Geneză se spune clar: după *Chipul Său*. Acest indiciu nu este nici aici lipsit de sens, căci ele pot fi numai după *Imaginea Sa*, nu după El *Însuși*, adică numai după cum Se *arată* El, întrucât numai Divinul Pur Însuși este *Inesențial*.

Pentru a Se arăta, Dumnezeu trebuie, după cum s-a menționat deja, să Se învâluie mai întâi în Divinul-Esențial. Însă nici atunci El nu poate fi văzut de cei Spiritual-Esențiali, ci numai de cei Divin-Esențiali, și de aceștia doar într-o mică măsură, deoarece tot ceea ce este Pur Divin trebuie să orbească, în Puritatea și Claritatea Sa perfectă, ceea ce nu este Divin. Nici chiar cei Divin-Esențiali nu pot să contemple Fața lui Dumnezeu! Deosebirea dintre Divinul-Inesențial și Divinul-Esențial este încă mult prea mare pentru acest lucru.

În acest Paradis al celor spiritual-esențial-conștienți trăiește, în același timp, și *Spiritualul-Esențial-Inconștient*. Acesta conține aceleași baze din care este alcătuit Spiritualul-Esențial-Conștient, adică germenii necesari. În acești germeni se află însă viață, iar în întreaga Creație viața presează, corespunzător Voinței Divine, spre dezvoltare. Spre evoluție pentru devenire conștientă. Acesta este un proces cu totul natural, sănătos.

Conștientul poate rezulta din inconștient numai prin experiențe, iar acest imbold spre evoluție ulterioară prin experiențe respinge, în cele din urmă, automat, sau se poate spune că expulzează germenii Spiritualului-Esențial-Inconștient, care se maturizează sau care cresc, până dincolo de hotarul Spiritualului-Esențial. Întrucât această expulzare sau împingere afară a unui germen nu poate avea loc în sus, el trebuie să urmeze calea ce i-a rămas liberă, adică în jos.

Și aceasta este expulzarea naturală din Paradis, din Spiritualul-Esențial, necesară pentru germenii de spirit care aspiră să devină conștienți!

Așa este în realitate și expulzarea din Paradis, așa cum este descrisă în Biblie. Atunci când se spune: în sudoarea feței tale îți vei câștiga pâinea, acest lucru este foarte bine exprimat metaforic. Aceasta înseamnă în tumultul experiențelor care duc la necesitatea de a se apăra și de a izbândi în luptă, în fața influențelor care îl asaltează din mediul de jos, în care el pătrunde ca străin.

Această expulzare, respingere sau izgonire din Paradis nu este, în niciun caz, o pedeapsă, ci o necesitate obligatorie, naturală și automată atunci când fiecare germen de spirit se apropie de o anumită maturitate, sub imboldul spre dezvoltare pentru a deveni conștient de sine. Este nașterea din Spiritualul-Esențial-Inconștient în Esențial și apoi în Material, în scopul evoluției. Deci un *progres*, nicidecum un regres!

Este, de asemenea, o altă desemnare cu totul corectă în Geneză atunci când se spune că omul a simțit nevoia „să-și acopere goliciunea” după ce în el s-a trezit noțiunea de bine și de rău, care a fost începutul lent al devenirii conștiente de sine.

Odată cu imboldul tot mai puternic al germenului de spirit de a deveni conștient, are loc automat expulzarea sau respingerea din Creația Primordială, din Paradis, pentru ca, trecând prin Esențial, să intre în Material. De îndată ce iese din ținutul Spiritualului-Esențial, el ar „sta gol” în mediul de mai jos, mai dens și de altă specie. Altfel spus, ar fi „neacoperit”. El simte astfel nu numai dorința, dar și

necesitatea obligatorie de a se acoperi, pentru a se proteja, cu specia esenței și a materiei din mediul său, de a-și pune un fel de veșmânt, luând învelișul esențial, apoi corpul material-fin și, în cele din urmă, și corpul material-dens.

Abia odată cu primirea veșmântului sau a corpului material-dens se trezește instinctul sexual necesar și, odată cu el, pudoarea fizică.

Cu cât această pudoare este mai mare, cu atât *mai nobil* este instinctul și cu atât mai sus stă, de asemenea, omul spiritual. Pudoarea fizică mai mult sau mai puțin pregnantă a omului de pe Pământ este *măsura* nemijlocită a *valorii sale interioare, spirituale!* Această măsură nu înșală niciodată și poate fi ușor recunoscută de orice om. Odată cu estomparea sau dispariția pudorii exterioare, va fi întotdeauna înăbușită, în același timp, și pudoarea sufletească, mult mai fină și cu totul diferită, iar omul interior își pierde astfel valoarea.

Este semnul neîndoielnic al căderii profunde și al declinului sigur, atunci când omenirea începe, sub minciuna progresului, să dorească să se „ridice” deasupra acestei comori promovatoare în toate privințele, comoara pudorii! Fie că se face sub pretextul sportului, îngrijirii sănătății, modei, educației copiilor sau sub numeroase alte pretexte binevenite în acest scop. Declinul și prăbușirea nu pot fi atunci oprite și numai o groază dintre cele mai mari îi mai poate face să-și vină în fire pe unii dintre aceia care s-au lăsat atrași în mod necugetat pe această cale.

Din momentul expulzării naturale și în timpul drumului unui asemenea germen de spirit prin Esențial și prin Materialitatea Creației Ulterioare apar nu numai una, ci tot mai multe necesități urgente de a exista în aceste Sfere inferioare ale Creației, pentru a le dezvolta mai departe și a le înălța; Sfere care, la rândul lor, nu numai că au o acțiune care contribuie la propria dezvoltare a acestui germen de spirit pentru a deveni conștient de sine, întărindu-l și consolidându-l în retroacțiune, ci chiar o fac posibilă, de fapt.

Este o activitate și o țesere enormă întrepătrunzându-se în o mie de feluri, însă, în ciuda întregii activități vii, automate, toate acestea se angrenează atât de logic unele cu altele prin efectul reciproc, încât un singur curs al unui asemenea germen de spirit până la desăvârșirea lui apare ca o parte dintr-un covor multicolor format de mâna sigură a unui artist, fie ducând în sus, spre devenirea conștientă de sine, fie în jos, în dezintegrarea ce urmează, astfel încât ceilalți să fie protejați.

Există atât de multe Legi care lucrează tăcut și sigur în minunata Creație, încât s-ar putea scrie câte un tratat despre fiecare dintre miile de procese diferite din existența oamenilor, care ar conduce însă mereu înapoi la un singur mare principiu fundamental: *Perfecțiunea Creatorului ca Punct de plecare*, a Cărui *Voință* este *Spiritul Viu*, Creator. Sfântul Duh! Însă *tot ce este spiritual este Lucrarea Acestuia!*

Întrucât omul provine din această Lucrare spiritual-esențială, el poartă în sine o mică parte din acest Spirit, parte care conține, este adevărat, forța deciziei libere și, odată cu aceasta, responsabilitatea, dar care nu este totuși echivalentă cu Divinul Însuși, așa cum se acceptă și se explică adesea în mod eronat.

Orice manifestare în Creație a Voinței Divine, care acționează ca Lege a Naturii, ajutând și promovând, trebuie să formeze pentru cei care știu, care au o privire de ansamblu asupra acesteia, un imn minunat compus, un unic sentiment de recunoștință și de bucurie, care se revarsă prin milioane de canale până la Punctul de plecare.

Procesul de dezvoltare în Creație, care se repetă veșnic și care aduce cu sine expulzarea corespunzătoare a germenilor de spirit din Paradis la un anumit grad de maturitate, se vede, de asemenea, cu ochii fizici în toate evenimentele pământești, deoarece peste tot există reflectarea aceluiași proces.

Această expulzare care se desfășoară în evoluția naturală poate fi numită și proces de desprindere automată; la fel cum un măr copt sau orice fruct copt cade din copac pentru ca, în conformitate cu Voința Creatoare, descompunându-se, să

elibereze sămânța, *care abia atunci*, sub influențele exterioare ce năvălesc nemijlocit asupra sa, *sparge* învelișul pentru a deveni germen și plantă delicată. Aceasta, la rândul ei, poate deveni rezistentă numai prin expunerea la ploaie, furtuni și soare și numai așa se poate întări, devenind copac. Astfel, expulzarea din Paradis a germenilor spirituali maturi este o urmare naturală a evoluției, așa cum și Creația Esențială, Materială și, în final, Creația Pământească sunt, în trăsăturile lor principale, doar o consecință logică a Creației Spiritual-Esențiale, în care se repetă, este adevărat, trăsăturile principale ale Creației Originare, însă întotdeauna cu deosebirea necesară că efectul se arată diferit, în funcție de specia esențială și materială. Chiar și în Materialul-Dens pământesc are loc din nou, pentru tot ceea ce este spiritual-esențial și îl parcurge, expulzarea sufletului, de îndată ce timpul maturității a sosit. Aceasta este moartea pământească, ce înseamnă expulzarea sau îndepărtarea automată din Materialul-Dens și astfel nașterea Dincolo, în Materialul-Fin. Și aici fructele cad, la fel ca în cazul unui copac. Pe vreme calmă cad numai cele coapte, însă în timpul furtunilor cad și cele necoapte. Fructele coapte sunt cei a căror trecere în Lumea de Dincolo material-fină are loc la ceasul potrivit și cu sămânța interioară coaptă. Aceștia sunt „pregătiți” spiritual pentru Lumea de Dincolo, de aceea prind repede rădăcini și pot să crească în siguranță.

Fructele necoapte sunt însă cei a căror cădere sau moarte însoțită de descompunerea corpului material-dens, care i-a protejat până atunci, dezvălește în Lumea de Dincolo sămânța *încă necoaptă*, și astfel o lasă apoi pradă tuturor influențelor, fapt prin care aceasta fie trebuie să piară, fie este forțată să ajungă la maturitate, pentru a putea prinde rădăcini (a se stabili) în terenul (condițiile) Lumii de Dincolo, și astfel să poată crește spre Înălțimi.

Și așa se continuă mai departe, de la o etapă a evoluției la alta, dacă nu apare între timp putrezirea, care descompune semințele insuficient coapte. Acestea se pierd astfel, iar odată

cu ele se pierde, firește, și posibilitatea vie de creștere care se află în ele, posibilitatea de a deveni un copac roditor, care poate continua evoluția, participând la aceasta.

Omul care privește cu atenție în jur poate distinge clar în mediul său cel mai apropiat imaginea de bază a tuturor evenimentelor din Creație, deoarece în cel mai mărunț lucru se reflectă întotdeauna și cel mai mare.—

Urmând imediat în jos, după acest Paradis Spiritual-Esențial, vine Împărăția *Esențialului*. Aceasta se împarte, la rândul ei, în două părți. Prima este *Esențialul-Conștient*. Ea se compune din ființe ale elementelor și ale Naturii, din care fac parte elfii, gnomii, ondinele etc. Aceste ființe ale elementelor și ale Naturii au fost pregătirea necesară pentru evoluția pe drumul spre crearea Materialității; căci Materialul putea lua naștere numai prin legătura cu Esențialul.

Ființele elementelor și ale Naturii trebuiau să colaboreze, lucrând în Materialitatea care lua naștere, așa cum se întâmplă și în ziua de azi.

A doua parte a Împărăției Esențialului este *Esențialul-Inconștient*. Din acest Esențial-Inconștient provine viața sufletului animal.* Aici trebuie luată în considerare deosebirea dintre Împărăția Spiritualului-Esențial și Împărăția Esențialului. Doar ceea ce este *spiritual* poartă în sine chiar de la începuturi forța de a decide liber, care aduce drept urmare și responsabilitatea. Nu așa stau lucrurile în cazul Esențialului, care este plasat mai jos.

O altă urmare a evoluției a fost apoi nașterea Materialității. Aceasta se împarte în *Materialul-Fin*, care se compune din numeroase nivele și *Materialul-Dens*, care, începând cu cea mai fină nebuloasă, este vizibil ochiului pământesc! Însă este de neconceput un Paradis pe Pământ, care este cea mai exterioară ramificație a Materialului-Dens. Într-o zi *va trebui* să vină pe Pământ o *reflectare* a adevăratului Paradis, sub îndrumarea Fiului Omului, la începutul Împărăției De O Mie De Ani, la fel cum, în același timp, va lua naștere o copie pământească a Cetății

*) Conferința 49: Diferența de origine dintre om și animal

Graalului, a cărei imagine originală se ridică pe cea mai înaltă culme a adevăratului Paradis, ca fiind singurul adevărat Templu al lui Dumnezeu.

Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău !

Unde sunt oamenii care pun cu adevărat în practică această Poruncă, cea mai înaltă dintre toate Poruncile? Unde este preotul care îi învață pe oameni despre ea pur și adevărat?

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!” Aceste cuvinte sunt date atât de clar, atât de *neconștientat*, încât nu ar trebui să fie posibilă nicio deviere! Hristos Însuși a insistat în nenumărate rânduri, cu multă claritate și precizie, în legătură cu acest lucru. Cu atât mai regretabil este faptul că milioane de oameni trec pe lângă aceste cuvinte fără a le acorda atenție, dedicându-se cultelor care sunt în opoziție evidentă cu această Poruncă, cea mai înaltă dintre toate. Cel mai rău dintre toate aceste lucruri este faptul că ei desconsideră această Poruncă a Domnului și Dumnezeului lor cu o fervoare pioasă, în iluzia că Îl venerază pe Dumnezeu, când de fapt ei încalcă în mod evident Porunca Sa, crezând că Îi fac pe plac!

Această mare greșală poate fi menținută doar într-o credință *oarbă* care exclude orice examinare, căci credința oarbă nu este altceva decât necugetare și indolență spirituală din partea acelor oameni care, asemenea leneșilor și celor cărora le place să doarmă mult, încearcă să evite cât se poate de mult trezirea și ridicarea din pat, pentru că acestea aduc cu ele sarcini de a căror îndeplinire ei se feresc. Orice strădanie li se pare groaznică. Este, desigur, mult mai comod să-i lase pe alții să lucreze și să gândească pentru ei.

Însă cel care îi lasă pe alții să gândească pentru el le dă acestora putere asupra lui, se înjosește singur până la rangul de slugă și își pierde astfel libertatea. Dumnezeu a dat omului puterea de a decide liber, i-a dat capacitatea de a gândi, de a

resimți intuitiv, iar omul trebuie, firește, să dea la rândul lui socoteală pentru tot ceea ce aduce cu sine această capacitate de decizie liberă! Dumnezeu a vrut astfel oameni *liberi*, nu slugi!

Este trist că, din lene, omul se face *pământește* sclav, însă urmările sunt îngrozitoare de îndată ce el se degradează *spiritual* în asemenea măsură, încât devine adeptul tâmp al unor învățături care se opun Poruncilor clare ale Dumnezeuului său. Nu-i folosește la nimic dacă încearcă să adoarmă îndoiala care se trezește ici-colo, cu scuza că cea mai mare răspundere trebuie să o poarte cei care au adus erorile în învățături. Acest lucru este corect în sine; însă, pe lângă aceasta, fiecare om în parte este, de asemenea, răspunzător pentru tot ceea ce el însuși gândește și face. Mai clar, nimic din toate acestea nu îi poate fi iertat.

Cel care nu își exercită în măsură deplină, atât cât îi este lui posibil, capacitățile ce i-au fost dăruite, de a resimți intuitiv și de a gândi, se face vinovat!

Nu este un păcat, ci o datorie, ca fiecare, la trezirea maturității prin care devine deplin responsabil pentru el însuși, să înceapă, de asemenea, să reflecteze asupra a ceea ce a învățat până atunci. Dacă el nu-și poate pune intuiția în acord cu o anumită parte din aceste lucruri, atunci nu ar trebui să le accepte orbește ca fiind corecte. Altfel își face singur rău, ca în cazul unei achiziții proaste. Ceea ce nu poate păstra din convingere, trebuie să lase de-o parte; căci altfel gândirea și fapta sa devin ipocrizie.

Cel care lasă deoparte un lucru cu adevărat bun pentru că nu îl poate înțelege nu este nici pe departe atât de condamnat ca cei care aderă fără convingere la un cult pe care nu-l înțeleg în întregime. Toate gândurile și acțiunile ce rezultă din asemenea lipsă de înțelegere sunt fără conținut și, cu siguranță, dintr-o asemenea lipsă de conținut nu rezultă niciun efect reciproc bun, deoarece în lipsa de conținut nu se află niciun fundament *viu* pentru ceva bun. Acest lucru devine astfel ipocrizie, care echivalează cu blasfemia, pentru că se încearcă astfel înșelarea lui Dumnezeu prin ceva ce nu există. Lipsesc intuițiile vii! Acest lucru face din om un practicant nedemn, un proscris!

Astfel, aceste milioane de oameni care, fără a reflecta, aderă la asemenea lucruri ce contrazic de-a dreptul Poruncile Divine sunt, în ciuda unei ardori probabil reale, complet înlănțuiți și complet excluși de la o înălțare spirituală.

Numai convingerea liberă este vie și poate, din acest motiv, să producă ceva viu! Însă o asemenea convingere se poate trezi numai printr-o examinare strictă și prin resimțire intuitivă interioară. Acolo unde există cea mai mică lipsă de înțelegere, ca să nu mai vorbim de îndoială, nu poate lua niciodată naștere convingerea.

Numai înțelegerea deplină, fără lacune, este echivalentă cu convingerea, care, doar ea, are valoare spirituală!

Este de-a dreptul dureros să vedem cum, în biserici, mulțimile își fac cruce, se înclină și îngenunchează fără să gândească. Asemenea automate nu trebuie să fie socotite drept oameni care gândesc. Semnul Crucii este semnul Adevărului și astfel un semn al lui Dumnezeu! Cel care folosește acest semn al Adevărului se face vinovat atunci când interiorul său nu este sincer în toate privințele în momentul în care îl folosește și atunci când toate intuițiile sale nu sunt pe deplin îndreptate către Adevărul absolut. Pentru asemenea oameni ar fi de o sută de ori mai bine dacă nu și-ar face cruce și ar păstra acest lucru pentru clipele în care tot sufletul lor este îndreptat spre Adevăr, adică spre Însuși Dumnezeu și spre Voința Sa; căci Dumnezeu, Domnul lor, este Adevărul.

Este idolatrie și încălcare evidentă a celei mai sacre dintre toate Poruncile Dumnezeuului lor atunci când ei aduc unui simbol onoruri care I se cuvin numai lui Dumnezeu!

„Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!” este spus explicit. Concis, limpede și clar, fără să permită nici cea mai mică abatere. Hristos S-a referit, de asemenea, în mod cu totul special, la necesitatea respectării acestei porunci. El a numit-o, intenționat și cu un sens plin de semnificație, chiar în fața fariseilor, Legea *supremă*, adică acea Lege care nu poate fi sub nicio formă încălcată sau modificată în vreun fel. Această denumire spune, în același timp, că tot

binele și toată credința nu pot dobândi valoare deplină dacă această *Lege supremă* nu este respectată în întregime! Că într-adevăr *totul* depinde de aceasta!

În legătură cu acest subiect, să luăm în considerare, de exemplu, fără prejudecăți, venerarea chivotului! La mulți oameni se află aici o negare a Poruncii clare, supreme.

Se așteaptă oare omul ca Dumnezeuul lui să coboare în această ostie, care poate fi oricând înlocuită, ca explicație pentru faptul că omul îi acordă acesteia omagiu Divin? Sau ca Dumnezeu să fie silit să coboare pe Pământ odată cu sfințirea unei asemenea ostii? Ambele ipoteze sunt de neconceput. Însă la fel de puțin se poate realiza o legătură directă cu Dumnezeu printr-o asemenea sfințire, căci drumul într-acolo nu este atât de simplu și de ușor. Nu este dat omului și spiritelor omenești să îl parcurgă până la capăt.

Dacă un om stă în genunchi în fața unei figuri cioplite în lemn, altul în fața soarelui, al treilea în fața chivotului, toți încalcă astfel *Legea supremă* a lui Dumnezeu *de îndată ce ei văd în acestea ceva Divin*, deci pe Dumnezeuul Cel Viu Însuși, și astfel așteaptă de acolo, nemijlocit, o îndurare și o binecuvântare Divine! În asemenea greșită presupunere, așteptare și percepție stă *adevărata* încălcare, idolatria evidentă!

Și o asemenea idolatrie este adesea îndeplinită cu fervoare de adepții multor religii, chiar dacă în feluri diferite.

Fiecare om care își exercită datoria de a gândi serios, datorie ce-i revine ca urmare a capacităților sale, *trebuie* să ajungă la un conflict interior peste care nu poate să treacă decât temporar și forțat, numai cu lipsa de justete a unei credințe oarbe, precum un leneș care, în toropeala trândăviei, își neglijează îndatoririle zilnice. Însă omul sincer va resimți neapărat faptul că el trebuie, în primul rând, să caute *claritate* în tot ceea ce trebuie să-i devină sacru!

Cât de des a explicat Hristos faptul că oamenii ar trebui să *trăiască după* învățăturile Sale pentru a avea câștig din ele, deci pentru a putea ajunge la înălțare spirituală și la viața

veșnică! Chiar în cuvintele „viață veșnică” se află deja sensul de *vitalitate* spirituală, nu de indolență spirituală. Cu referirea la *a trăi după* învățăturile Sale, El a avertizat în mod expres și clar că o acceptare tâmpă a acestor învățături ar fi greșită și inutilă.

În mod natural trăirea nu poate exista decât în convingere, niciodată altfel. Convingerea pretinde însă înțelegere deplină. Înțelegerea presupune, la rândul ei, reflectare profundă și examinare proprie. Omul trebuie să cântărească învățăturile cu propriile sale intuiții. Se înțelege de la sine faptul că o credință oarbă este total greșită. Tot ceea ce este greșit poate duce ușor la pieire, la cădere, însă niciodată la înălțare. Înălțarea este sinonimă cu eliberarea de orice presiune. Atâta timp cât mai apasă undeva o presiune, nu poate fi deloc vorba de eliberare sau de mântuire. Însă ceea ce nu este înțeles *reprezintă* o presiune care nu încetează până când cauza presiunii sau lacuna nu este înlăturată prin înțelegere deplină.

O credință oarbă va rămâne întotdeauna sinonimă cu lipsa înțelegerii, și din acest motiv ea nu poate fi niciodată convingere. Prin urmare, nici nu poate aduce eliberare și mântuire! Oamenii care s-au limitat la o credință oarbă nu pot fi spiritual vii. Ei sunt asemenea morților și nu au nicio valoare.

De îndată ce un om începe să reflecteze corect, să urmărească atent și calm evenimentele și înlănțuirea lor logică, el va ajunge singur la convingerea că Dumnezeu, în Puritatea Sa Absolută și potrivit propriei Sale Voințe Creatoare, *nu poate să vină pe Pământ!*

Puritatea și perfecțiunea absolute, deci tocmai Divinul, exclud o coborâre în Material. Deosebirea este prea mare pentru ca o legătură directă să fie posibilă, fără a ține seama de tranzițiile necesare impuse de speciile intermediare esențiale și materiale. Această respectare a tranzițiilor se poate înfăptui numai prin incarnare, așa cum s-a întâmplat în cazul Fiului lui Dumnezeu!

Așadar, întrucât Acesta „S-a reunit cu Tatăl”, deci a revenit la originea Sa, El este din nou în Divin și este astfel, prin aceasta, separat de ceea ce este pământesc.

O excepție ar însemna o deviere a Voinței Divine Creatoare, iar acest lucru ar indica, la rândul lui, o lipsă a perfecțiunii.

Însă deoarece perfecțiunea este inseparabilă de Divinitate, nu rămâne nicio altă posibilitate decât aceea că și Voința Creatoare este perfectă, ceea ce este identic cu faptul că trebuie considerată ca fiind inflexibilă. Dacă oamenii ar fi, de asemenea, perfecți, atunci, în mod natural, fiecare ar vrea și ar putea să meargă întotdeauna numai exact pe același drum ca ceilalți.

Numai imperfecțiunea poate permite diversitatea!

Tocmai ca împlinire a Legilor Divine perfecte, după „reunirea cu Tatăl”, atât Fiului lui Dumnezeu, cât și Tatălui Însuși le este luată posibilitatea de a exista personal în Materialitate, așadar de a coborî pe Pământ. Acest lucru nu este posibil fără incarnare, în conformitate cu Legile Creației!

Din aceste motive, orice venerare Divină a vreunui obiect *material* de pe Pământ trebuie să fie asociată cu o încălcare a Legii supreme a lui Dumnezeu, deoarece onorurile Divine nu trebuie să fie adresate decât Dumnezeului Viu, iar Acesta nu poate fi pe Pământ, tocmai ca urmare a Divinității Sale.

Însă trupul material-dens al Fiului lui Dumnezeu trebuia, de asemenea, să fie *doar pământesc*, tot în conformitate cu Perfecțiunea lui Dumnezeu, în Voința Sa Creatoare, și nici nu trebuie să fie desemnat sau considerat ca Divin*.

Tot ceea ce este în contradicție cu acest lucru dovedește în mod logic o îndoială față de *absoluta Perfecțiune a lui Dumnezeu* și este, prin urmare, o eroare! Acesta este, indiscutabil, un criteriu infailibil pentru adevărata credință în Dumnezeu.

Altfel stau lucrurile în cazul simbolicii pure. Fiecare simbol își îndeplinește scopul său util, ajutând, atâta timp cât este considerat *ca atare* în mod serios, deoarece, contemplându-l, mulți oameni sunt ajutați să se concentreze mai mult și mai

*) Conferința 58: Învierea corpului pământesc al lui Hristos .

profund. Multora le va fi mai ușor să-și îndrepte gândurile cu mai multă claritate spre Creator atunci când privesc simbolurile religiei lor, indiferent sub ce nume le este El inteligibil. De aceea, ar fi greșit să ne îndoim de înalta valoare a datinilor și simbolicii religioase, însă aceasta nu trebuie să meargă până la slăvirea și venerarea *obiectelor*.

Întrucât Dumnezeu Însuși nu poate veni pe Pământ, în Materialul-Dens, ține doar de spiritul omenesc să urce pe drumul până în Spiritualul-Esențial, de unde provine. Iar Divinul a coborât prin incarnare *pentru a arăta acest drum*, pentru că doar în Divin se află Forța Primordială de unde se poate revărsa Cuvântul Viu. Totuși, omul nu trebuie să-și închipuie că Divinul a rămas pe Pământ pentru ca fiecărui om să-i poată fi acordată imediat îndurare în mod cu totul special, de îndată doar ce-l cuprinde această dorință. Pentru obținerea îndurării, în Creație *se află Legile de neclintit ale lui Dumnezeu, și doar respectarea lor necondiționată poate aduce îndurare!* Cel care vrea să urce spre Înălțimile Luminoase, să se adapteze acestor Legi!

Nimeni nu trebuie să-L compare pe Dumnezeu, în Perfecțiunea Sa, cu un rege de pe Pământ, care, în judecata sa omenească imperfectă, poate abroga în mod arbitrar sentințe pronunțate de către judecătorii săi de același fel. *Așa ceva nu se poate întâmpla în Perfecțiunea Creatorului și a Voinței Sale, care este Una cu El!*

Spiritul omenesc trebuie, în sfârșit, să se deprindă cu gândul că trebuie să se miște el *însuși*, și încă foarte energic, pentru a obține îndurare și iertare și pentru a-și îndeplini astfel, în sfârșit, datoria pe care a neglijat-o din indolență. El trebuie să-și adune puterile și să lucreze la el însuși, dacă nu vrea să se prăbușească în întunericul celor osândiți! A te încrede în Mântuitorul tău înseamnă a te încrede în cuvintele Sale, însuflețind prin faptă ceea ce El a spus! *Nimic altceva nu poate ajuta!* Credința goală nu-i folosește la nimic. A crede în El nu înseamnă altceva decât a-L crede pe El. Orice om care nu se cațără, lucrând cu sârguință, pe acea frânghie care i-a fost pusă

în mână prin Cuvântul Fiului lui Dumnezeu, este pierdut fără speranță!

Dacă omul vrea să-L aibă cu adevărat pe Mântuitorul său, trebuie să-și adune mai întâi puterile printr-o activitate și o muncă spirituale, care nu sunt îndreptate doar spre avantaje și plăceri pământești, și trebuie să se străduiască să urce la El. Omul nu trebuie să aștepte cu aroganță ca Acesta să coboare la el. Drumul într-acolo îi este dat de Cuvânt. Dumnezeu nu aleargă, cerșind, după omenire, atunci când aceasta își face o imagine greșită despre El și când se întoarce de la El, apucând pe o cale greșită. Acest lucru nu este atât de comod. Însă, deoarece o asemenea concepție absurdă s-a încetățenit la mulți oameni printr-o înțelegere greșită, omenirea va trebui mai întâi să învețe să *se teamă* din nou de Dumnezeuul ei, recunoscând în efectele reciproce inevitabile ale unei credințe comode și fără viață faptul că Voința Lui este trainică în Perfecțiunea Sa și nu poate fi clintită. Cel care nu se supune Legilor Divine va fi vătămat sau chiar zdrobit, așa cum li se va întâmpla până la urmă și celor care practică aceste culte ale idolilor, arătând venerație Divină față de ceva ce nu este Divin! Omul trebuie să ajungă la recunoașterea faptului că *Mântuitorul îl așteaptă, dar nu se duce după el!*

Credința sau, mai corect spus, iluzia pe care o poartă astăzi în sine cea mai mare parte a omenirii *a trebuit să eșueze* și chiar să ducă la nenorocire și la pieire, *deoarece este moartă* și nu conține viață veritabilă!

Așa cum Hristos a curățat odinioară Templul de zarafi, *așa va trebui alungată de la oameni, cu lovituri de bici, indolența existentă în gândurile și intuițiile referitoare la Dumnezeuul lor!* Iar cel care nu vrea altfel, acela să doarmă liniștit mai departe și să se întindă comod pe perna moale a amăgirii de sine; el crede că este corect dacă gândește cât mai puțin și că reflectarea este, în definitiv, un păcat. Înfricoșătoare va fi trezirea sa, care este mai aproape de el decât bănuiește. Va fi atunci pe măsura indolenței sale!

Cum poate un om care crede în Dumnezeu, care a reflectat asupra Naturii și Măreției Acestuia, care știe, înainte de toate, cum Voința Perfectă a lui Dumnezeu acționează în Creație sub forma Legilor active ale Naturii, să aștepte ca, total împotriva acestor Legi Divine ale efectului reciproc necondiționat, să-i poată fi iertate păcatele printr-o penitență oarecare? Nici chiar Creatorului nu I-ar fi posibil acest lucru, căci Legile Creației și ale dezvoltării provenite din *Perfecțiunea* Lui poartă în efectele lor, acționând complet automat, răsplata sau pedeapsa, cu dreptate inviolabilă, prin coacerea și recoltarea semințelor bune sau rele semănate de spiritul omenesc.

Dumnezeu vrea, de asemenea, ca fiecare dintre Actele Sale de voință să conțină întotdeauna perfecțiunea, și nu poate aduce, prin urmare, nici cea mai mică abatere de la Actele de Voință anterioare, ci trebuie să fie în acord cu acestea în toate privințele. Totul, chiar totul trebuie să urmeze întotdeauna aceleași căi, datorită Perfecțiunii lui Dumnezeu. O iertare ce are loc altfel decât prin împlinirea Legilor Divine care se află în Creație, Legi prin care trebuie neapărat să treacă fiecare spirit omenesc atunci când vrea să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu, este deci un lucru imposibil; imposibilă este, prin urmare, și orice iertare imediată.

Cum poate un om care gândește câtuși de puțin să se aștepte la vreo abatere? Aceasta ar fi o micșorare a Dumnezeuului său Perfect! Atunci când Hristos a spus, în timpul vieții Lui pe Pământ, unuia sau altuia: „Păcatele tale îți sunt iertate”, acest lucru era cu totul corect, căci în rugămintea sinceră și credința fermă se află garanția că omul respectiv va trăi în viitor potrivit învățaturii lui Hristos și, prin aceasta, el *trebuie* să găsească iertarea păcatelor, pentru că s-a adaptat corect Legilor Divine ale Creației și nu li se mai împotrivesc.

Așadar, dacă un om îi dă altuia o penitență după propria lui apreciere, pentru ca, după aceea, să declare păcatele acestuia ca fiind iertate, el se amăgește astfel pe sine și, de asemenea, îl amăgește și pe cel care caută ajutor la el, indiferent dacă este conștient sau nu de acest lucru, și se plasează pe sine, fără

scrupule, mult deasupra Divinității Însăși!

De-ar dori, în sfârșit, oamenii să-L considere *mai natural* pe Dumnezeuul lor! Pe El, ale cărui acte de voință au creat Natura vie. Însă, în credința lor oarbă și iluzorie, ei fac din El doar o imagine falsă, care nu Îi seamănă deloc. Tocmai în perfecțiunea naturală sau în naturalețea perfectă, ca sursă primordială a întregii existențe, ca punct de plecare a tot ceea ce este viu, se găsește Măreția lui Dumnezeu, atât de impunătoare și de neconceput pentru spiritul omenesc. Însă în principiile multor doctrine se găsesc adesea denaturări și încurcături forțate, prin care omului i se îngreunează inutil orice credință pură, iar uneori ea îi devine cu totul imposibilă, pentru că nu găsește în ele nimic natural. Și câte nonsensuri incredibile conțin unele!

De exemplu, ele conțin frecvent, ca idee de bază, Atotînțelepciunea și Perfecțiunea Voinței lui Dumnezeu și a Cuvântului lui Dumnezeu, care provine din Aceasta! Aici trebuie, în mod natural, să se găsească și o *invariabilitate* care nu poate fi clintită nici cât un fir de păr, pentru că perfecțiunea nu poate fi concepută altfel. Însă acțiunile multor reprezentanți religioși indică *indoiala* în privința propriei lor învățături, fiind în opoziție directă cu aceasta și, prin faptele lor, îi neagă în mod evident principiile! De exemplu spovedania, cu penitența care urmează după aceasta, negoțul cu indulgențe pe bani sau pe rugăciuni, care ar trebui să aibă drept consecință iertarea imediată a păcatelor, ca și alte obiceiuri asemănătoare sunt, pentru cel ce reflectează liniștit, o negare a Voinței Divine care se află în Legile Creației. Cel care nu se duce cu gândurile în planuri fără consistență poate descoperi în aceste lucruri doar o depreciere sigură a Perfecțiunii lui Dumnezeu.

Este cu totul natural faptul că presupunerea greșită a omului că poate oferi iertarea păcatelor și alte asemenea atacuri împotriva Perfecțiunii Voinței Divine au trebuit să ducă la aberații grosolane. Cât va mai dura încă această nebunie prin care oamenii își închipuie că pot face un negoț atât de murdar cu Dumnezeuul Drept și cu Voința Sa invariabilă?

Atunci când Iisus, ca Fiu al lui Dumnezeu, le-a spus odinioară discipolilor Săi: „*Celor cărora le veți ierta păcatele, acestora le sunt iertate*”, aceste cuvinte nu s-au referit la un brevet de comerț universal și arbitrar.

Acest lucru ar fi fost echivalent cu o răsturnare a Voinței Divine din forța de neclintit a efectelor reciproce care, activând viu, poartă în ele pedeapsă și răsplată în dreptatea incoruptibilă, așadar Divină și astfel perfectă. Ar fi însemnat o întrerupere permisă a acestei Legi.

Iisus nu ar fi putut face niciodată acest lucru și nici nu l-a făcut, El, care a venit „să împlinească” Legea, nu să o răstoarne!

Cu aceste cuvinte, El s-a referit la procesul logic din Voința Creatorului, respectiv că un om îi poate ierta altui om *acel rău* pe care *acesta* i l-a făcut *personal!* Fiind cel care a fost făcut să sufere, el are dreptul și, de asemenea, puterea de a acorda iertarea, căci, prin iertarea sa sinceră, karmei care, fără aceasta, s-ar dezvolta invariabil pentru celălalt în efect reciproc, îi sunt luate de la bun început severitatea și puterea, iar în acest proces viu se află, în același timp, și iertarea adevărată.

Însă acest lucru poate porni *numai* de la însăși persoana afectată, față de autor sau făptaș, nu altfel. De aceea se află atâta binecuvântare și eliberare în iertarea personală, atâta timp cât aceasta este sincer intenționată și resimțită.

O persoană neimplicată direct este, prin natura lucrurilor, exclusă de la firele efectului reciproc și nici nu poate interveni viu, deci eficient, întrucât nu există o legătură. În asemenea cazuri, pentru ea este posibilă numai *rugăciunea de mijlocire*, al cărei efect depinde însă de starea sufletelor celor care sunt direct întrețesuți în chestiunea respectivă. Ea însăși trebuie să rămână în afară, și de aceea nici nu poate aduce iertarea. *Acest lucru se află numai în Voința lui Dumnezeu*, care se revelează în Legile Efectului Reciproc drept, împotriva cărora El Însuși nu ar acționa niciodată, pentru că, provenind din Voința Sa, ele sunt perfecte de la bun început.

Se află în Dreptatea lui Dumnezeu faptul că orice greșeală care se întâmplă ori s-a întâmplat *poate fi iertată numai de cel prejudiciat*, fie pe Pământ, fie mai târziu, în Lumea Material-Fină; în lipsa iertării, forța Legii Efectului Reciproc îl va lovi pe autorul greșelii, cu rezultatul că vina este astfel achitată. Această consecință va aduce în același timp cu sine, într-un mod oarecare, și iertarea de către cel afectat, care este întrețesută în acest efect, sau cel afectat este întrețesut cu aceasta. Nu este posibil altfel, atâta timp cât firele de legătură rămân nerăscumpărate. Acesta nu este un avantaj numai pentru făptaș, ci și pentru cel afectat, deoarece acesta din urmă nu ar putea intra pe deplin în Lumină fără să acorde iertarea. Neînduplecarea sa ar trebui să-l rețină de la acest lucru.

Astfel, niciun om nu poate ierta păcatele altuia, dacă nu este el personal cel afectat. Legea Efectului Reciproc nu este influențată de ceea ce nu este întrețesut în ea cu un fir viu, pe care îl poate produce numai implicarea directă. Numai îndreptarea este calea vie spre iertare!*

„Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!” ar trebui să rămână scris cu litere de foc în spiritul fiecărui om, ca protecție naturală împotriva oricărui cult al idolilor!

Cine Îl recunoaște cu adevărat pe Dumnezeu în Măreția Sa trebuie să resimtă drept blasfemie tot ce se abate de la această poruncă.

Un om poate și trebuie să meargă la un preot pentru a primi *povețe*, dacă acesta este cu adevărat capabil să i le dea. Însă dacă vreunul îi cere să micșoreze Perfecțiunea lui Dumnezeu printr-o acțiune oarecare sau printr-un mod greșit de a gândi, atunci el ar trebui să îi întoarcă spatele; întrucât un *slujitor* al lui Dumnezeu nu este, în același timp, un *împuternicit* al lui Dumnezeu, care ar avea dreptul să pretindă și să acorde ceva în numele Lui.

Chiar și în această privință există o explicație cu totul naturală și simplă, care arată fără ocol drumul drept.

*) Conferința 6: Soartă.

Prin natura lucrurilor, un împuternicit al lui Dumnezeu nu poate fi în niciun caz un om, pentru că acesta ar trebui să vină direct din Divin, deci ar trebui să poarte el însuși Divinul în sine! Numai în acest fapt se poate afla o împuternicire.

Însă deoarece omul nu vine din Divin, este imposibil ca el să poată fi un împuternicit sau un loțiitor al lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu nu poate fi transmisă niciunui om, pentru că *Puterea Divină* se află doar în Divinitatea Însăși!

În simplitatea sa deplină, acest fapt logic exclude automat posibilitatea oricărei *alegeri de către oameni* a unui loțiitor pământesc al lui Dumnezeu sau *proclamarea unui Hristos*. Orice încercare în acest sens trebuie să poarte pecetea imposibilului.

În asemenea lucruri nu poate fi, prin urmare, vorba nici de o alegere și nici de o proclamare prin intermediul oamenilor, ci numai de o *Misiune directă* plecând de la Dumnezeu Însuși!

Părerile oamenilor nu sunt hotărâtoare în această privință. Dimpotrivă, după *toate* cele întâmplate până acum, ele au fost *întotdeauna foarte îndepărtate de realitate* și nu au fost în concordanță cu Voința lui Dumnezeu. Pentru un om care gândește logic este de neconceput cu ce paroxism maladiv încearcă mereu oamenii să își depășească valoarea reală. Ei, care, în cea mai înaltă desăvârșire spirituală, pot ajunge doar la treapta *cea mai de jos* a Conștientului din Spiritualul-Esențial etern! Astfel, chiar în ziua de azi, mulți oameni de pe Pământ nu se deosebesc mult în simțirea, în gândurile și în năzuința lor, de cele mai dezvoltate animale, exceptând intelectul mare.

Ei se agită și mișună ca insectele, de parcă ar fi vorba să atingă cel mai înalt dintre țeluri, într-o goană plină de zel. Însă de îndată ce aceste țeluri sunt observate mai îndeaproape și mai cu atenție, foarte curând se arată lipsa de conținut și deșertăciunea năzuinței lor febrile, care nu este, în realitate, demnă de un asemenea zel. Iar din haosul acestei forfote se ridică trufia nebună de a putea alege, recunoaște sau respinge

un împluternicit al lui Dumnezeu. În aceasta s-ar găsi o evaluare a ceva ce ei nu ar fi niciodată în stare să înțeleagă, dacă Acela Care se află mai sus nu se înclină spre ei și nu se face înțeles. Astăzi, pretutindeni, oamenii se laudă cu știința, intelectul și logica, acceptând în același timp cele mai grosolane absurdități, pe care le regăsim în atât de multe curente actuale.

Pentru mii de oameni nu merită să irosim cuvinte în legătură cu acest lucru. Ei sunt atât de acaparați de știința lor, încât și-au pierdut întreaga capacitate de a reflecta simplu și firesc asupra unui lucru. Aceste cuvinte sunt adresate doar celor care au mai putut încă păstra suficientă naturalețe încât să poată dezvolta o capacitate proprie și sănătoasă de judecată, atâta timp cât li se dă firul conducător, și care nu aderă orbește când la un curent la modă, când la altul, pentru ca apoi, la prima îndoială manifestată de un ignorant, să-l abandoneze din nou, la fel de repede.

Nu este totuși nevoie de mult pentru ca, la o reflectare calmă, să se ajungă la recunoașterea faptului că dintr-o specie nu poate lua naștere o altă specie, care nu are nimic în comun cu prima. Pentru a descoperi acest lucru, sunt suficiente cele mai simple cunoștințe ale științelor Naturii. Însă deoarece ramificațiile Legilor Naturii în Lumea Material-Densă provin din Izvorul Primordial, al lui Dumnezeu, este limpede că ele trebuie găsite, de asemenea, cu aceeași logică și strictețe de nezdruccinat, pe drumul către El, chiar mai pure și mai clare cu cât se apropie de origine.

La fel de puțin cum poate fi transpus spiritul unui om într-un animal de pe Pământ, pentru ca un animal viu să devină astfel om, la fel de puțin poate fi pus Divin într-un om. Niciodată nu se poate dezvolta altceva decât ceea ce a adus *originea* cu sine. Originea permite, într-adevăr, să apară în cursul dezvoltării diverse specii și forme de alcătuire, așa cum se poate observa la altoirea copacilor sau la anumite încrucișări, însă chiar și cele mai uimitoare rezultate rămân în cadrul elementelor de bază ale originii.

O încrucișare între om și animal nu poate avea loc decât în limitele date de corpurile *material-dense*, deoarece acestea au originea în aceeași specie de Materialitate. În ceea ce privește originea interioară, între om și animal nu există nicio legătură.*

Este imposibil să fie adăugat sau eliminat ceva ce stă *deasupra* originii propriu-zise, așadar ceva ce nu era conținut în ea, așa cum este în cazul diferenței dintre originea *spirituală* a omului și Divin.**

Hristos a venit ca Fiu al lui Dumnezeu din Divinul-Inesențial; El a purtat Divinul în Sine prin originea Sa. Însă I-ar fi fost imposibil să transmită acest Divin viu altui om, care nu poate proveni decât din Spiritualul-Esențial. Prin urmare, El nu a putut *împuternici* pe nimeni pentru acte care Îi revin doar Divinului, ca de exemplu iertarea păcatelor. Aceasta poate avea loc *numai* prin împlinirea bazelor fundamentale ale Voinței *Divine* care se află în Creație, baze ale efectelor reciproce exacte, care se compensează ele însele, fapt în care Dreptatea neclintită a Creatorului trăiește automat prin Perfectiunea care este de neînțeles pentru spiritul omenesc.

O împuternicire a Fiului lui Dumnezeu cu privire la oameni nu putea să aibă ca obiect decât lucrurile care corespund originii spiritului omenesc, niciodată Divinului!

Firește că, în cele din urmă, originea omului poate fi dedusă logic ca fiind de la Dumnezeu, însă ea *nu se află în Dumnezeu Însuși*, ci *în afara* Divinului, prin urmare omul provine doar *indirect* de la Dumnezeu. *În aceasta se află marea deosebire.*

Împuternicirea care ține, de exemplu, de funcția unui regent, i-ar putea reveni *automat numai* unei persoane cu aceeași descendență *directă*. Acest lucru poate fi ușor înțeles de fiecare om, pentru că un împuternicit trebuie să posede toate capacitățile celui care îl împuternicește pentru a putea acționa în locul acestuia în activitatea sau în funcția sa. Un împuternicit al lui Dumnezeu trebuia deci să vină direct din Divinul-Inesențial, așa cum a venit Hristos.

*) Conferința 49: Diferența de origine dintre om și animal.

**) Conferința 51: Spirit.

Dacă acest lucru este totuși întreprins de un om, chiar dacă o face cu bună credință, atunci rezultă în mod natural că dispozițiile acestuia nu pot avea nici valabilitate și nici viață, decât în ceea ce este *pur pământesc*. Iar cei care văd mai mult în el fac o greșeală care li se va clarifica abia după moarte și care îi face să-și piardă întregul lor timp pe Pământ care este destinat înălțării. Oi rătăcite, care urmează un fals păstor.

La fel cum se întâmplă cu această Lege supremă: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!”, la fel și celelalte Legi sunt încălcate foarte adesea, din lipsă de înțelegere, și nu sunt respectate.

Și totuși, în realitate, Poruncile nu sunt altceva decât explicarea Voinței Divine, care se află în Creație de la început și care nu poate fi deviată nici cât un fir de păr.

Cât de necugetat trebuie să fii pentru a ajunge la principiul multor oameni, că „*scopul scuză mijloacele*”, care se opune oricărui gând Divin și oricărei perfecțiuni! Ce haos nebun ar trebui să provoace acest lucru în Legile Voinței Divine, dacă ele ar putea fi modificate într-un asemenea fel. Celui care își poate face chiar și numai o mică idee despre perfecțiune nu-i mai rămâne altceva decât să respingă din capul locului asemenea lucruri imposibile. De îndată ce un om încearcă să-și formeze o imagine *corectă* despre *Perfecțiunea* lui Dumnezeu, aceasta îi va servi drept călăuză și îi va ușura înțelegerea tuturor lucrurilor din Creație! A cunoaște și a nu pierde din vedere *Perfecțiunea* lui Dumnezeu reprezintă cheia înțelegerii *Lucrării* lui Dumnezeu, căreia îi aparține și omul însuși.

Atunci el va recunoaște forța imperioasă și avertismentul serios al cuvintelor: „Dumnezeu nu se lasă batjocorit!” Cu alte cuvinte: Legile Sale se împlinesc sau își produc irevocabil efectul. El lasă roțile să se învârtă, așa cum le-a pus în mișcare la creare. Un mărunț om nu va schimba nimic în această privință. Dacă încearcă acest lucru, el poate cel mult obține ca toți cei care îl urmează orbește să fie sfărâmați odată cu el. Nu-i folosește la nimic dacă el *crede* altfel.

Binecuvântarea poate lua naștere numai pentru acela care se supune complet și pe deplin Voinței lui Dumnezeu, care poartă Creația în Legile Sale naturale. De acest lucru este însă capabil numai cel care le cunoaște corect.

Învățăturile care pretind credință *oarbă* trebuie respinse ca fiind moarte și, din acest motiv, dăunătoare; eliberare și mântuire aduc numai acele învățături care, asemenea învățăturilor lui Hristos, cheamă oamenii să *devină vii*, adică să reflecteze și să examineze, pentru ca din adevărata înțelegere să poată crește convingerea!

Numai nechibzuința cea mai reprobabilă își poate imagina că scopul existenței omului se află, în principal, în goana după câștigul necesităților și plăcerilor fizice, pentru ca, în final, printr-o oarecare formă exterioară și prin cuvinte frumoase, să fie eliberat în tihnă de orice vină și de urmările neglijențelor sale indolente din timpul vieții pe Pământ. Trecerea prin viața pământească și pasul în Lumea de Dincolo, în momentul morții, nu sunt ca o călătorie obișnuită pentru care biletul poate fi cumpărat în ultimul moment.

Cu o asemenea credință, omul își *dublează* vina! Căci orice îndoială în privința Dreptății incoruptibile a Dumnezeuului Perfect *este o blasfemie!* Credința într-o iertare arbitrară și fără efort a păcatelor *este* însă o dovadă evidentă a *îndoielii* față de o Dreptate incoruptibilă a lui Dumnezeu și a Legilor Sale, ba mai mult, este afirmarea directă a credinței într-un Dumnezeu care acționează arbitrar, ceea ce ar fi echivalent cu imperfecțiune și deficiență!

Bieți credincioși, demni de milă!

Ar fi fost mai bine pentru ei să fie necredincioși, căci atunci ar fi putut găsi fără piedici și fără greutate drumul pe care își închipuie că l-au găsit deja.

Salvarea se află doar în a nu reprimă cu sfială gândurile care încolțesc și îndoiala care se trezește odată cu acestea față de atât de multe lucruri, căci în acest fapt activează imboldul sănătos spre Adevăr!

Însă a lupta cu îndoiala înseamnă examinare, căreia trebuie să îi urmeze, incontestabil, respingerea balastului dogmatic. Numai un spirit complet eliberat de toată lipsa de înțelegere se poate avânta, în convingere bucuroasă, către Înălțimile Luminoase, către Paradis!

Imaculata concepție și nașterea Fiului lui Dumnezeu.

Imaculata concepție nu trebuie înțeleasă doar în sens fizic, ci, înainte de toate, în sens pur spiritual, ca în cazul multor pasaje din Biblie. Numai cel ce recunoaște și resimte Lumea Spirituală ca existând cu adevărat și activând viu poate găsi cheia înțelegerii Bibliei; doar această înțelegere poate da viață Cuvântului. Pentru toți ceilalți, ea va rămâne mereu o carte cu șapte pecetei.

Concepție imaculată în sens fizic este orice concepție ce are loc din iubire *pură*, într-o contemplare sinceră a Creatorului, și care nu are la bază instinctele senzuale, ci ele rămân doar forțe ce contribuie la aceasta.

Acest proces este, în realitate, atât de rar, încât merita să fie scos în evidență în mod special. Garanția înfrânării instinctelor senzuale a fost asigurată de Buna Vestire, care este, din acest motiv, menționată în mod deosebit, deoarece altfel ar lipsi o verigă în lanțul evenimentelor naturale și al colaborării stricte cu Lumea Spirituală. Fecioara Maria, înzestrată deja cu toate darurile pentru a-și putea împlini înalta ei misiune, s-a întâlnit prin călăuzire spirituală, la momentul voit, cu persoane care pătrunseseră profund în revelațiile și profețiile referitoare la Mesia care urma să vină. Aceasta a fost prima pregătire pe Pământ care a condus-o pe Maria pe calea ce ducea spre scopul ei adevărat și a familiarizat-o cu toate împrejurările în care ea însăși urma să joace mai târziu un rol atât de important, fără ca ea să fi știut atunci acest lucru.

Vălul din fața ochilor celor aleși este întotdeauna slăbit cu grijă și treptat, pentru a nu o lua înaintea dezvoltării necesare, căci toate etapele intermediare trebuie trăite complet pentru ca

în final împlinirea să devină posibilă. A fi conștient prea devreme de misiunea adevărată ar lăsa lacune în dezvoltare, care ar îngreuna o împlinire ulterioară. Privind mereu spre țelul final, apare pericolul de a înainta prea repede, ceea ce face ca multe lucruri care trebuie neapărat trăite cu seriozitate pentru îndeplinirea menirii propriu-zise să fie neglijate sau doar superficial învățate. Însă omul poate trăi cu seriozitate numai ceea ce consideră la momentul respectiv a fi misiunea reală a vieții sale. Așa a fost și cu Maria.

Când a sosit ziua în care era pregătită atât în interior, cât și în exterior, într-un moment de odihnă deplină și de echilibru sufletesc desăvârșit, ea a devenit clarvăzătoare și clarauditivă, adică interiorul ei s-a deschis lumii de altă materie și ea a trăit Buna Vestire descrisă în Biblie. Astfel vălul i-a căzut de pe ochi și ea a intrat în mod conștient în misiunea sa.

Buna Vestire a fost pentru Maria o trăire spirituală atât de puternică și de cutremurătoare, încât din acel ceas i-a umplut complet întreaga viață sufletească. De atunci, aceasta a fost orientată numai în acea singură direcție de a i se permite să aștepte o Grație înaltă, Divină. Prin Buna Vestire, această stare sufletească era *voită* de către Lumină, pentru ca, de la bun început, pornirile instinctelor josnice să fie împinse mult în spate și pentru a pregăti terenul în care un vas pământesc pur (corpul copilului) să poată lua ființă pentru concepția spirituală, imaculată. Datorită acestei stări sufletești, deosebit de puternică, a Mariei, concepția fizică ulterioară a fost, în conformitate cu Legile Naturii, una „imaculată”.

Având câteva cunoștințe despre Lumea Spirituală și despre întinderea activității sale care, în pregătirea unui eveniment major, trece peste milenii, nu va fi greu de înțeles faptul că Maria a adus cu sine toate darurile necesare misiunii ei, fiind aleasă înainte să se nască pentru a deveni mama pământească a viitorului Aducător de Adevăr, Iisus.

În aceste circumstanțe, odată cu acest corp al copilului, care devenea vasul de o deplină puritate, erau reunite condițiile pământești pentru o „concepție *spirituală* imaculată”, incarnarea ce are loc la mijlocul sarcinii.

În acest caz nu este vorba despre unul dintre numeroasele suflete sau scânteii spirituale care așteaptă adesea incarnarea, care vor sau trebuie să treacă printr-o viață pe Pământ pentru a se dezvolta și al căror trup (sau înveliș) material-fin este mai mult sau mai puțin tulbure, adică murdărit, fapt prin care legătura directă cu Lumina este întunecată și temporar complet întreruptă. A fost vorba despre o întreagă parte din Ființa Divină Pură, care a fost dată din Iubire omenirii ce răătăcea în întuneric, suficient de puternică pentru a nu permite niciodată întreruperea legăturii nemijlocite cu Lumina Primordială. Acest lucru a produs o legătură profundă între Divinitate și omenire, în această uniune care seamăna cu o coloană strălucitoare și nesecată de puritate și forță, de pe care tot ceea ce era josnic trebuia să alunece. Astfel a luat naștere și posibilitatea transmiterii Adevărului netulburat, extras din Lumină, ca și forța necesară pentru acțiunile care apăreau drept miracole.

Relatarea ispitelor din deșert arată cum strădaniile curenților întunecați de a-I păta puritatea intuiției au eșuat, fără a putea provoca daune.

După concepția fizică imaculată a Mariei, incarnarea, care are loc la mijlocul sarcinii, a putut, prin urmare, să vină direct din Lumină, cu o forță care nu s-a lăsat tulburată în etapele intermediare dintre Lumină și trupul mamei, permițând astfel și o „concepție *spirituală* imaculată”.

Prin urmare, este cu totul corect ca, în cazul procreării lui Iisus, să se vorbească despre o concepție imaculată, care a avut loc fizic și spiritual, fără să fi fost necesar ca vreo Lege a Creației să fie ocolită, modificată sau făurită special pentru acest caz particular.

Omul nu trebuie deci să creadă că există o contradicție în făgăduința că Mântuitorul va fi născut de o fecioară.

Contradicția este cauzată doar de interpretarea greșită a cuvântului „fecioară” din făgăduință. Atunci când aceasta vorbește despre o fecioară, ea nu presupune o noțiune limitată, cu atât mai puțin opinia unui stat, ci poate fi vorba doar despre o noțiune omenească largă.

Trebuie să fii limitat ca să nu poți constata că sarcina și nașterea, fără să ne mai gândim la procreare, exclud virginitatea în sensul său obișnuit. Făgăduința nu se referă însă la asemenea lucruri. Prin ea se spune că Hristos se va naște neapărat ca *primul* copil al unei fecioare, adică al unei femei care nu a mai fost niciodată mamă. La aceasta toate organele care țin de dezvoltarea corpului omenesc *sunt* virgine, adică ele nu au activat niciodată în așa fel încât un copil să mai fi luat naștere din acest trup. La *fiecare* întâi născut organele din trupul mamei sunt încă virgine. Numai acest lucru a putut fi luat în considerare în cazul unei profeții atât de importante, deoarece fiecare făgăduință se împlinește numai în înlănțuirea logică obligatorie a Legilor active ale Creației și este, de asemenea, dată doar pe baza unei astfel de previziuni sigure!*

Prin urmare, făgăduința se referă la „*primul* copil”, și de aceea s-a făcut deosebire între *fecioară* și *mamă*. O altă deosebire nu intră în discuție, căci noțiunile de fecioară și femeie au apărut doar prin instituțiile pur statale sau sociale ale căsătoriei, la care nu se face în niciun caz referire într-o asemenea făgăduință.

Datorită perfecțiunii Creației, ca Lucrare a lui Dumnezeu, actul procreării este neapărat necesar, căci Atotînțelepciunea Creatorului a rânduit totul în Creație de la începutul primordial în așa fel încât nimic nu este prea mult sau de prisos. Cel care nutrește un asemenea gând spune în același timp, prin aceasta, că Lucrarea Creatorului nu este perfectă. Același lucru este valabil pentru cel care afirmă că nașterea lui Hristos a avut loc *fără* o procreare normală, prescrisă de Creator pentru omenire. *Trebuie* să fi avut loc o procreare normală, printr-un om în carne și oase! Chiar și în acest caz.

*) Conferința 48: Evenimente cosmice.

Fiecare om care este cu adevărat conștient de acest lucru Îl preamărește astfel pe Domnul și Creatorul său mai mult decât aceia care vor să admită alte posibilități. Cel dintâi are o încredere atât de nezdruccinată în Perfecțiunea Dumnezeului său, încât, potrivit convingerii lui, orice excepție sau orice modificare în Legile stabilite de El ar fi cu totul imposibilă. Și *aceasta* este credința *mai mare!* În plus, toate celelalte evenimente vorbesc neapărat în favoarea acestui lucru. Hristos a devenit un *om pe Pământ*. Cu această decizie, El trebuia, de asemenea, să se supună Legilor voite de Tatăl Său cu privire la reproducerea material-densă, pentru că Perfecțiunea lui Dumnezeu pretinde acest lucru.

Atunci când se spune, cu referire la acest subiect, că „lui Dumnezeu nimic nu îi este imposibil”, această explicație neclară nu este suficientă, deoarece în aceste cuvinte se află din nou un sens cu totul diferit față de cel pe care și-l imaginează mulți oameni, în indolența lor. Pentru a contrazice *textul* acestei fraze, potrivit noțiunilor obișnuite, nu trebuie spus decât că imperfecțiunea, lipsa de logică, nedreptatea, caracterul arbitrar și multe altele Îi sunt imposibile lui Dumnezeu. La fel s-ar putea susține că, dacă în *acest* sens nimic nu Îi este imposibil lui Dumnezeu, atunci El ar putea, la fel de bine, cu un singur Act de Voință să-i facă pe toți oamenii de pe Pământ să fie credincioși! Atunci nu era nevoie ca El să Își expună Fiul, prin incarnare, la suferințele pământești și la moartea pe cruce. El ar fi fost scutit de acest sacrificiu imens. Însă faptul că s-a întâmplat *așa* dovedește inflexibilitatea Legilor Divine, care sunt active în Creație de la început și în care, datorită perfecțiunii lor, este imposibilă o intervenție forțată pentru o oarecare schimbare.

Adversarii orbiți ar putea riposta din nou cu încăpățănare, afirmând că felul în care s-a întâmplat a fost Voința lui Dumnezeu. Acest lucru este cu totul corect, însă nu este în niciun caz o dovadă contrară, ci este, în realitate, o *recunoaștere* a motivării precedente, dacă se renunță la interpretarea mai naivă și se urmărește explicația mai

profundă, *pretinsă* neapărat de toate chestiunile de natură spirituală.

A fost Voința lui Dumnezeu! Însă acest lucru nu are nimic de-a face cu un act arbitrar, ci, dimpotrivă, nu înseamnă nimic altceva decât confirmarea Legilor plasate de Dumnezeu în Creație, care poartă Voința Sa și adaptarea necondiționată la acestea, care nu permit o excepție sau o evitare. *Tocmai în necesitatea împlinirii se arată și se manifestă cu adevărat Voința lui Dumnezeu.*

De aceea, pentru a-Și împlini Misiunea, și Hristos a trebuit să se supună inevitabil tuturor Legilor Naturii, așadar Voinței Tatălui Său. Faptul că Hristos a acționat astfel este dovedit de întreaga Sa viață. Nașterea normală, creșterea, la fel și foamea și oboseala care se făceau simțite și la El, suferința și, în cele din urmă, moartea pe cruce. El a fost, de asemenea, supus la tot ceea ce este supus un corp omenesc, pământesc. De ce, atunci, să fi avut loc doar pentru El o procreare de un alt fel, care nu era necesară? Tocmai prin naturalețe, misiunea Mântuitorului devine încă și mai măreață, în niciun caz mai mărunță! La fel și Maria, ea nu a fost din această cauză mai puțin binecuvântată în înalta ei Chemare.

Moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu și Cina cea de Taină.

La moartea lui Hristos, perdeaua din Templu, care izola Sfânta Sfintelor de omenire, s-a rupt. Acest proces este considerat simbol al faptului că, odată cu sacrificiul de sine al Mântuitorului, a încetat în aceeași clipă și separarea dintre omenire și Divinitate, deci a fost realizată legătura nemijlocită.

Această interpretare este însă *greșită*. Odată cu răstignirea, oamenii L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu ca fiind Mesia cel așteptat, fapt prin care separarea a devenit *mai mare!* Perdeaua s-a rupt deoarece după aceea Sfânta Sfintelor nu a mai fost necesară. Ea a fost deschisă privirilor și curenților impuri, pentru că, exprimat simbolic, după această faptă Divinul nu a mai pus piciorul pe Pământ, Sfânta Sfintelor devenind astfel de prisos. Așadar, exact contrariul interpretărilor de până acum, în care iese din nou la iveală, cum se întâmplă adeseori, doar o mare înfumurare a spiritului omenesc.

Nici moartea pe cruce nu a fost un sacrificiu *necesar*, ci o ucidere, o adevărată crimă. Orice altă explicație este o exprimare pe ocolite, care fie se vrea a fi o scuză, fie a luat naștere din ignoranță. Hristos nu a venit în niciun caz pe Pământ cu intenția de a se lăsa răstignit. *Nici mântuirea nu stă în aceasta!* Dimpotrivă, Hristos a fost răstignit din cauza învățăturilor Sale, ca fiind un incomod Aducător de Adevăr.

Nu moartea Sa pe cruce putea și trebuia să aducă mântuirea, ci *Adevărul* pe care El L-a dat omenirii *în Cuvintele Sale!*

Adevărul era însă incomod pentru conducătorii religioși și ai Templului din acea vreme, era supărător, pentru că zdruncina

puternic influența lor. *Exact la fel cum ar fi și astăzi în multe locuri.* Omenirea nu s-a schimbat în această privință. Conducătorii de atunci, ca și cei din ziua de azi, se bazau, de fapt, pe tradițiile vechi, bune; însă acestea deveniseră, prin practicare și explicare, doar forme goale și rigide, nemaivând în ele nimic viu. Aceeași imagine care apare frecvent și astăzi.

Însă Cel Care a dorit să aducă această viață necesară în Cuvântul existent aducea, firește, și o *răsturnare* în practicarea și explicarea lui, dar nu în Cuvântul Însuși. El a eliberat și a mântuit poporul de rigiditatea și lipsa de conținut care îl țineau jos, iar acest lucru a adus, bineînțeles, o mare supărare celor care au putut constata curând cât de energic intervenea Acesta în conducerea lor greșită.

De aceea, Aducătorul Adevărului și Eliberatorul de povara interpretărilor eronate trebuia să fie acuzat și persecutat. Atunci când, în ciuda tuturor strădaniilor, nu s-a reușit să fie ridiculizat, s-a căutat să fie înfățișat ca un impostor. „Trecutul pământesc” de fiu de dulgher a servit pentru a-L eticheta drept „neînvățat și, de aceea, nepotrivit pentru a învăța pe alții”! Drept un „profan”. Exact cum se procedează și astăzi împotriva oricui cercetează prea îndeaproape dogma rigidă ce înăbușă deja din start orice aspirație vie, liberă, spre Înalt. Din precauție, adversarii Lui nu au intrat niciodată în detaliile explicațiilor Sale, întrucât ei simțeau prea bine că, la o confruntare *obiectivă*, ar fi fost învinși. Astfel, ei s-au mărginit la calomnierea răuvoitoare, răspândită prin intermediul uneltelor corupte pe care le dețineau, până când, în cele din urmă, într-un moment care li s-a părut propice, nu au ezitat să-L acuze în mod public și fals și apoi să-L răstignească, pentru a înlătura, odată cu El, pericolul pe care îl reprezenta pentru puterea și autoritatea lor.

Acea moarte violentă, obișnuită pe atunci la romani, nu a reprezentat, ca atare, mântuirea și nici nu a adus-o. *Ea nu a răscumpărat nicio vină a omenirii*, nu a eliberat-o de nimic, ci a *împovărat omenirea* și mai mult, printr-o *crimă dintre cele mai josnice!*

Dacă până astăzi s-a dezvoltat ici-colo câte un cult care vede în această crimă un lucru principal și necesar al Lucrării de Mântuire a Fiului lui Dumnezeu, omului i se distrage astfel atenția exact de la cel mai valoros lucru, singurul care îi poate aduce mântuirea. Îl abate de la misiunea *propriu-zisă* a Mântuitorului, de la ceea ce a făcut necesară venirea Sa din Divin pe Pământ. Nu pentru a suferi moartea pe cruce, *ci pentru a proclama Adevărul în haosul rigidității și al lipsei de conținut dogmatice*, care trăgeau în jos spiritul omenesc! Pentru a înfățișa legăturile reale dintre Dumnezeu, Creație și oameni. Prin aceasta, tot ceea ce născocise cu grijă spiritul omenesc limitat, ascunzând realitatea, cădea neputincios de la sine. Abia atunci putea omul să vadă clar în fața sa calea care îl duce în sus.

Mântuirea se află numai în acest dar al Adevărului și în eliberarea de erori pe care o atrage după sine!

Este mântuirea de privirea neclară, de credința oarbă. Cuvântul „oarbă” caracterizează îndeajuns această stare greșită.

Cina cea de Taină dinaintea morții Sale a fost una de rămas bun. Atunci când Hristos a spus: „Luați, mâncați, acesta este trupul meu! Beți toți de aici, acesta este sângele meu al Noului Testament, care este vărsat pentru mulți spre iertarea păcatelor”, El a explicat prin aceasta că era dispus să ia asupra Sa chiar și această moarte pe cruce doar pentru a avea astfel ocazia ca, prin explicațiile Sale, să aducă omenirii rătăcite acest Adevăr, care, doar el, arată calea spre iertarea păcatelor.

El spune chiar în mod expres: „spre iertare pentru *mulți*” și nicidecum „spre iertare pentru *toți!*” Așadar numai pentru cei care țin seama de explicațiile Sale și trag foloase vii din ele.

Trupul Său distrus prin moartea pe cruce și sângele Său vărsat sunt menite să contribuie la recunoașterea necesității și seriozității învățaturii aduse de El. Acest caracter imperios ar trebui subliniat *prin repetarea împărtășaniei și prin împărtășania însăși!*

Faptul că Fiul lui Dumnezeu nu a dat înapoi în fața acestei uri a omenirii, a cărei *probabilitate* era deja cunoscută înainte de venirea Sa,* ar trebui să fie suficient pentru a indica situația disperată a spiritelor omenești, care nu puteau scăpa din dezastru decât dacă prindeau frânghia de salvare a Adevărului fără mască.

Referirea Fiului lui Dumnezeu în Cina cea de Taină la moartea Sa pe cruce este doar o ultimă subliniere expresă a necesității stringente a învățăturilor Sale, pe care El venise să le aducă!

Primind împărtășania, fiecare om trebuie să devină acum din nou conștient de faptul că Fiul lui Dumnezeu nu a dat înapoi nici chiar în fața posibilității unei morți pe cruce și că El Și-a jertfit trupul și sângele pentru a face inteligibilă omenirii descrierea evenimentelor reale din Univers, care arată clar efectele Legilor inflexibile ale Creației, care poartă pecetea Voinței Divine! Această recunoaștere, de o amară gravitate, care accentuează necesitatea arzătoare a Mesajului de Salvare, trebuie să facă să renască tot timpul în om o forță nouă, un avânt nou pentru *a trăi cu adevărat după* învățăturile clare ale lui Hristos; nu numai pentru a le înțelege corect, ci și pentru a acționa în conformitate cu ele în toate lucrurile. *Prin aceasta* va primi el și iertarea păcatelor sale și mântuirea! Nu altfel. Și nici imediat. Însă el le găsește neapărat pe calea arătată de Hristos în Mesajul Său.

Din acest motiv, împărtășania este menită să readucă întotdeauna la viață acest eveniment, pentru ca râvna de a urma învățăturile aduse printr-un sacrificiu atât de mare, singura care salvează, să nu slăbească, deoarece, prin indiferența care se instalează sau doar prin formele exterioare, oamenii pierd această frânghie de salvare și cad înapoi în brațele erorilor și ale peirii.

Este o mare greșală dacă oamenii cred că prin moartea pe cruce a lui Hristos le este garantată iertarea păcatelor. Acest gând atrage după sine dauna îngrozitoare că toți cei care cred acest lucru sunt *reținuți* de la adevărata cale spre mântuire,

*) Conferința 48: Evenimente cosmice.

care se găsește *numai și numai* într-o viață *trăită după Cuvântul* Mântuitorului, după explicațiile pe care El le-a dat ca Cel Care cunoaște și cuprinde totul cu privirea. Și aceste explicații arată, în exemple practice, necesitatea de a respecta și de a urma Voința Divină, așa cum se află Ea în Legile Creației, precum și efectele acestor Legi, care decurg din respectarea sau nerespectarea lor.

Lucrarea Sa de Mântuire constă în aducerea acestei clarificări, care trebuia să arate lipsurile și greșelile ce existau în practicarea religiei, deoarece clarificarea purta în sine Adevărul, pentru a aduce astfel Lumină în întunericul crescând al spiritului omenesc. Această Lucrare de Mântuire nu a constatat în moartea pe cruce, la fel cum nici împărțășania sau azima sfințită nu pot oferi iertarea păcatelor. Gândul acesta este împotriva oricărei Legi Divine! Cu aceasta cade și puterea oamenilor de a ierta păcatele. Un om are doar dreptul și, de asemenea, puterea de a ierta ceea ce i s-a întâmplat lui personal din cauza altui om, și aceasta numai atunci când inima îl îndeamnă neinfluențată să facă acest lucru.

Cel ce reflectează cu seriozitate va recunoaște și Adevărul și astfel adevărata cale! Însă cei indolenți și leneși care, asemenea fecioarelor nechibzuite din parabolă, nu păstrează permanent în bună stare și pregătită, cu toată atenția și strădania, micuța candelă ce a fost lăsată lor de Creator, așadar capacitatea de a examina și de a discerne, pot pierde ușor ceasul în care vine la ei „Cuvântul Adevărului”. Întrucât s-au lăsat adormiți în comoditate inertă și credință oarbă, ei nu vor fi în stare, din cauza indolenței, să-L recunoască pe Aducătorul de Adevăr sau Mirele. Ei vor trebui să rămână în urmă atunci când cei care veghează intră în Împărăția Bucuriei.

„Coboară de pe cruce.”

De ești tu Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce! Ajută-te pe tine și ajută-ne și pe noi! Disprețuitor au răsunat aceste cuvinte la adresa Fiului lui Dumnezeu, în vreme ce El suferea pe cruce, sub razele arzătoare ale soarelui. Oamenii care strigau astfel se considerau deosebit de deștepți. Ei batjocoreau, triumfau, râdeau plini de o ură ce nu avea niciun motiv real, căci suferința lui Hristos nu era, desigur, motiv de batjocură și de sarcasm, cu atât mai puțin de răs. Lor chiar le-ar fi pierit răsul, dacă ar fi putut „vedea” doar pentru o clipă procesele simultane din Materialul-Fin și din Împărăția Spirituală, căci sufletele lor au fost astfel greu înlănțuite pentru mii de ani. Și chiar dacă pedeapsa nu putea deveni atât de repede vizibilă material-dens, ea a venit totuși în *toate* celelalte vieți pământești pe care aceste suflete nelegiuite au fost silite să le trăiască din acest motiv.

Cei care batjocoreau atunci se credeau deștepți. Însă ei nu puteau da o dovadă mai mare a limitării lor decât prin aceste cuvinte; căci în ele se află cea mai naivă concepție care poate fi imaginată. Cei care vorbeau astfel erau foarte departe de cea mai mică înțelegere a Creației și a acțiunii Voinței lui Dumnezeu în Creație. Cât de apăsător și de trist este să fii conștient că și astăzi o mare parte a celor care mai cred în Dumnezeu și în Misiunea de atunci a Fiului Său trăiesc cu certitudinea că Iisus din Nazaret ar fi putut coborî de pe cruce dacă doar ar fi vrut.

După două mii de ani încă mai există aceeași limitare, aceeași lenie, fără vreo schimbare spre progres! Fiind venit de la Dumnezeu, Hristos trebuia, potrivit concepțiilor naive ale multor credincioși, să fie neîngrădit în acțiunile Sale pe acest Pământ.

Aceasta este o așteptare izvorâtă din cea mai nesănătoasă naivitate, este credință care provine din indolență în gândire.

Prin incarnare, Fiul lui Dumnezeu a fost, de asemenea, „supus Legii”, adică S-a supus astfel Legilor Creației, Voinței invariabile a lui Dumnezeu în Creație. Nu există deosebire nici în ceea ce privește corpul Său pământesc și legat de Pământ. Ascultând de Voința lui Dumnezeu, Hristos S-a supus de bunăvoie acestei Legi și nu a venit pentru a o răsturna, ci pentru a o împlini prin incarnarea Sa pe acest Pământ.

De aceea, El a fost legat de tot ceea ce este legat omul de pe Pământ și nu putea, nici chiar ca Fiu al lui Dumnezeu, să coboare de pe cruce, în ciuda forței și puterii Sale Divine, atâta timp cât se afla în corpul material-dens din carne și oase. Acest lucru ar fi fost echivalent cu răsturnarea Voinței Divine în Creație!

Această Voință însă este perfectă încă de la început. Pretutindeni, nu numai în ceea ce este material-dens, pământesc, ci și în Materialitatea-Fină, ca și în Esențial și în Spiritual, cu toate gradațiile și tranzițiile lor. Nu este altfel nici în Divin și nici în Dumnezeu Însuși.

Activitatea Divină, Forța și Puterea Divine se manifestă cu totul altfel decât în reprezentațiile de bălci. Tocmai Divinul va trăi numai în împlinirea necondiționată a Voinței Divine și nu va dori niciodată altceva. La fel este și cu omul ce are o înaltă maturitate spirituală. Cu cât este mai evoluat, cu atât mai voluntar și mai bucuros se va supune Legilor Divine din Creație. Însă el nu se va aștepta niciodată la acte arbitrare, care se află în afara cursului Legilor Creației, deoarece el crede în Perfecțiunea Voinței Divine.

Dacă un corp material-dens este bătut în cuie pe o cruce, bine ținut, el nu se poate elibera fără ajutor din afară, fără ajutor material-dens. Aceasta este Legea în conformitate cu Voința Divină în Creație, care nu poate fi înlăturată. Cel care gândește altfel și așteaptă altceva nu crede în Perfecțiunea lui Dumnezeu și în invariabilitatea Voinței Sale.

Astfel, în ciuda pretinsului progres în știința și în priceperea lor, oamenii demonstrează că încă nu s-au mișcat din locul în care erau atunci, când strigă astăzi din nou:

„Dacă El este Fiul Omului, atunci El poate aduce catastrofele prevestite, de îndată ce El va vrea”. Ei presupun că acest lucru este de la sine înțeles. Însă, altfel spus, aceasta înseamnă: „Dacă nu este capabil de aceasta, atunci nu este Fiul Omului.”

Totuși, oamenilor le este bine cunoscut, după cum chiar Hristos, Fiul al lui Dumnezeu, le-a spus, faptul că nimeni, în afară de Dumnezeu, nu cunoaște ceasul în care începe Judecata. Este, prin urmare, o dublă îndoială dacă oamenii vorbesc în felul acesta. Îndoială față de Fiul Omului și îndoială față de Cuvântul Fiului lui Dumnezeu. Și, în plus, aceste cuvinte sunt o nouă dovadă a lipsei de înțelegere în legătură cu întreaga Creație și a ignoranței totale în legătură cu ceea ce este cel mai important de știut pentru fiecare om.

Din moment ce în incarnarea Sa Fiul lui Dumnezeu a trebuit să se supună Voinței lui Dumnezeu atunci când a devenit om în Creație, firește că nici Fiul Omului nu poate sta deasupra acestor Legi. A sta deasupra lor este cu totul imposibil în Creație. Oricine intră în Creație este supus Legii Voinței Divine, care nu se schimbă niciodată. La fel și Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Numai o mare lacună în capacitatea de înțelegere a tuturor acestor lucruri a făcut ca oamenii să nu caute încă aceste Legi ale lui Dumnezeu în Creație și, prin urmare, să nu le cunoască nici până astăzi, găsind doar fărâme ale acestora, ici-colo, atunci când s-au împiedicat de ele.

Faptul că Hristos a făcut minuni care sunt mult peste capacitatea omenească nu îndreptățește gândul că El nu a trebuit să țină cont de Legile Voinței lui Dumnezeu care se află în Creație și că le-a încălcat. Acest lucru este exclus. El a acționat și în cazul minunilor în acord deplin cu Legile lui Dumnezeu, nu arbitrar. El a dovedit astfel că folosea Forța *Divină*, nu cea spirituală, și firește că și efectul a depășit cu mult posibilitățile omenești. Însă minunile nu au fost în afara Legilor din Creație, ci s-au încadrat pe deplin în acestea.

Omul a rămas atât de mult în urmă în dezvoltarea sa spirituală, încât nu poate desfășura pe deplin nici măcar forțele spirituale care îi stau la dispoziție, altfel ar avea și el realizări care ar fi aproape miraculoase după ideile actuale.

Firește însă că lucrări cu totul diferite se pot crea cu Forța Divină, lucrări care nu pot fi realizate cu forța spirituală și care, în specia lor, se deosebesc deja de cea mai înaltă activitate spirituală. Însă cu toate acestea, toate evenimentele rămân în limitele Legității Divine și nimic nu trece dincolo de aceasta. Singurii care comit acte arbitrare, în cadrul limitelor voinței libere date lor, sunt oamenii, căci ei nu s-au încadrat niciodată cu adevărat în Voința lui Dumnezeu acolo unde, ca oameni, au avut o anumită libertate de a acționa după propria lor voință. Ei au pus mereu propria lor voință înaintea. Și astfel s-au paralizat singuri și nu au putut să se avânte niciodată mai sus decât le-a permis propria lor voință intelectuală, care este legată de Pământ.

Oamenii nu cunosc, așadar, nici măcar Legile Creației din care se declanșează sau se eliberează puterea lor spirituală și în care aceasta se poate desfășura.

Cu atât mai uimiți stau atunci în fața desfășurării Forței Divine. Din același motiv, ei nu sunt capabili nici să recunoască Forța Divină ca atare, sau așteaptă din partea ei lucruri care se află în afara Legilor Divine din Creație. Coborârea unui corp material-dens de pe crucea material-densă face parte din acestea.

Învierea morților prin Forță Divină *nu* se află în afara Legilor Divine, atâta timp cât are loc într-o anumită perioadă de timp, care diferă de la om la om. Cu cât mai matur spiritual este un suflet care se separă de corpul material-dens, cu atât mai rapid se va elibera de acesta și cu atât mai scurt este timpul posibilității legice de a-l chema înapoi la viață, deoarece acest lucru se poate întâmpla numai în timp ce sufletul este încă legat de corp.

Sufletul, care este animat de spirit, trebuie să asculte de Voința Divină, așadar de Forța Divină, iar la chemarea acesteia

trebuie să se întoarcă, traversând puntea material-fină, în corpul material-dens deja părăsit, atâta timp cât această punte încă nu s-a rupt.

Dacă se vorbește aici despre Forță Divină și forță spirituală, acest lucru nu contrazice faptul că, în realitate, există numai o *singură* Forță, care pornește de la Dumnezeu și care străbate întreaga Creație. Însă există o deosebire între Forța Divină și cea spirituală. Forța spirituală este dominată de cea Divină, din care a provenit. Ea nu este nicidecum o Forță Divină slăbită, ci o forță *schimbată* care, prin schimbarea sa, a devenit de o altă specie și astfel a căpătat limite mai înguste în capacitatea ei de acțiune. Sunt deci două specii care activează separat și totuși, în realitate, numai o singură forță. La acestea se mai adaugă apoi forța esențială, care este o forță spirituală schimbată. Prin urmare, trei forțe fundamentale, dintre care forța spirituală și cea esențială sunt alimentate și stăpânite de cea Divină. Toate trei pot fi considerate una singură. Alte forțe nu există, doar numeroase subspecii care s-au format din specia de bază spirituală și cea esențială și care sunt, de asemenea, diferite în efectele lor. Fiecare subspecie aduce în schimbarea ei și legi corespunzător schimbate, care se adaugă însă întotdeauna în mod logic la specia de bază, dar care în exterior apar totuși mai străine, corespunzător schimbării forței. Toate speciile, inclusiv cele de bază, sunt legate de Legea Forței Divine, cea mai înaltă, și nu pot fi diferite în propriile lor legi schimbate decât în formele exterioare. Ele par diferite pentru că, în afară de Voința Divină Însăși, fiecare specie și subspecie formează numai specii parțiale, care sunt astfel lucrări imperfecte, care nu pot avea decât legi parțiale. Acestea tind spre întreg, spre Perfecțiunea din care provin, Forța Divină Pură, care este același lucru cu Voința Divină care se manifestă ca Lege de nestrămutat, de neîncălcăt.

Fiecare forță activează cu subspeciile sale în substanța material-fină și material-densă existentă, potrivit speciei sale respective, și formează în acestea, prin propria sa diversitate, lumi sau planuri *de specii diverse*, care, judecate separat, în

comparație cu întreaga Creație sunt doar lucrări parțiale ale acesteia, cu legi care nu sunt perfecte, ci doar parțiale, pentru că forța care le-a format este doar o parte corespunzător schimbată la momentul respectiv a Forței Perfecte a lui Dumnezeu. *Numai toate Legile* planurilor cosmice individuale, *luate în ansamblu*, dau din nou Legi perfecte, care au fost impuse de Voința Divină în Creația Primordială, Împărăția Pur-Spirituală.

De aceea, și germele spiritului omenesc trebuie să străbată toate planurile Lumii pentru a trăi personal Legile individuale ale acestora și pentru a le aduce la viață în el. Dacă a adunat toate roadele bune din acestea, atunci el va fi devenit cu adevărat conștient de aceste Legi. Prin folosirea lor corectă, voită de Dumnezeu, el poate intra atunci în Paradis, este purtat într-acolo de Legi, în efectele lor, pentru ca apoi să intervină cunoscător de acolo în planurile parțiale care se află sub el, ajutând și promovând, aceasta fiind cea mai înaltă misiune a fiecărui spirit omenesc matur. Niciodată nu poate avea loc o aglomerare, întrucât planurile care există acum pot fi extinse nelimitat; căci ele plutesc în infinit.

Astfel, Împărăția lui Dumnezeu va deveni din ce în ce mai mare, fiind dezvoltată și extinsă tot mai mult de forța spiritelor omenesti pure, al căror domeniu de activitate trebuie să devină Creația Ulterioară, pe care o pot conduce din Paradis, pentru că ele însele au peregrinat înainte prin toate părțile ei și astfel le-au cunoscut cu exactitate.

Aceste explicații sunt date aici numai pentru a nu apărea nicio eroare prin referirea la Forța Divină și forța spirituală, pentru că, în realitate, există numai o Forță care a provenit de la Dumnezeu și din care se formează subspecii.

Cel care știe despre toate aceste procese nu se va aștepta niciodată în mod pueril la lucruri care nu se pot întâmpla, fiind contrare Legilor individuale ale Creației. Astfel, nici Fiul Omului nu poate provoca, doar ridicând mâna, catastrofe care să se manifeste *imediat*. Acest lucru ar fi împotriva Legilor existente și de neclintit. Fiul Omului, Slujitor al lui Dumnezeu,

trimite Voința Divină, Forța Divină către forțele de bază individuale; acestea urmează astfel noua direcție care le este dată de către Forța Divină dominantă. Ele se îndreaptă către deznodământ, în direcția ordonată, însă urmând cu exactitate legile lor parțiale, pe care nu le pot încălca. Însă chiar și această accelerare, cea mai mare, rămâne întotdeauna legată de potențialul lor.

Spiritualul este mult mai mobil și mai ușor, deci mai rapid decât Esențialul. Din acest motiv, Esențialul va avea nevoie de mai mult timp în efectul său decât Spiritualul. Prin urmare, evenimentele esențiale, adică cele produse de ființe ale elementelor, se împlinesc, în mod natural, mai târziu decât cele spirituale. Tot la fel, ceea ce este material-fin poate fi mișcat prin aceste forțe mai repede decât ceea ce este material-dens. Toate sunt Legi care trebuie împlinite, care nu pot fi nici ocolite, nici nesocotite.

În Lumină toate aceste Legi sunt cunoscute, iar trimiterea mesagerilor însărcinați să le execute sau însărcinați cu porunci speciale este *astfel* rânduită încât efectele finale să se producă în același timp, așa cum este voit de Dumnezeu.

Pentru Judecata de acum a fost necesară o mobilizare de o măreție care nu poate fi înțeleasă de oameni. Însă aceasta lucrează cu precizie, pentru ca, în realitate, să nu apară nicio întârziere... până în punctele în care voința oamenilor trebuie să coopereze. Doar oamenii caută mereu cu perseverență necugetată să se mențină în afara oricărei împliniri sau chiar să se pună în cale cu ostilitate, deranjând și frânând... cu o vanitate care îi leagă de Pământ.

Din fericire, acest lucru a fost luat în calcul după marea eșuare a oamenilor din timpul vieții pe Pământ a Fiului lui Dumnezeu. Oamenii pot, prin eșuarea lor, doar să îngreuneze drumul pământesc al Fiului Omului până la un anumit moment, astfel încât El să fie nevoit să pribegască pe căi lăturalnice, să facă ocoluri, însă ei nu vor putea să împiedice evenimentele voite de Dumnezeu, nici măcar să întârzie sau să modifice deznodământul predestinat, căci le este luat deja

sprijinul întunericului, care le dădea putere pentru faptele lor nechibzuite, în vreme ce zidurile activității lor intelectuale, în spatele cărora încă se adăpostesc, trimițându-și săgețile otrăvite, se vor năruși repede sub presiunea Luminii ce înaintează. Acestea se vor prăbuși peste ei, și nicio îndurare nu li se va oferi, după tot răul produs permanent de gândurile lor pline de nenorocire. Astfel, cu nici un ceas mai târziu decât trebuie, va veni ziua după care tânjesc cu ardoare cei ce năzuiesc spre Lumină.

Acesta este trupul meu! Acesta este sângele meu!

Cel care primește Cuvântul meu, acela mă primește pe mine”, le spunea Fiul lui Dumnezeu discipolilor Săi, „acela mănâncă, într-adevăr, trupul meu și bea sângele meu!”

Acesta este sensul cuvintelor pe care le-a rostit Fiul lui Dumnezeu la începutul Cinei și care simbolizează, împreună cu împărtășania, amintirea peregrinării Sale pe Pământ. Atunci cum s-a putut întâmpla ca, din cauza lor, să izbucnească dispute violente între învățați și biserici? Sensul este atât de simplu și de clar, dacă omul pune la bază faptul că Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, a fost Cuvântul lui Dumnezeu *întrupat*.

Cum ar fi putut El vorbi mai clar despre acest lucru decât prin cuvintele simple: „Cel care primește Cuvântul meu, acela mănâncă trupul meu și bea sângele meu”? El a mai spus și: „Cuvântul este cu adevărat trupul și sângele meu!” El trebuia să vorbească în felul acesta pentru că El Însuși era Cuvântul Viu în carne și oase. Numai că în toate transmiterile s-a omis mereu principalul: referirea la *Cuvântul care peregrina* pe Pământ! Pentru că acest lucru nu a fost înțeles, el a fost trecut în plan secundar. Însă prin aceasta întreaga misiune a lui Hristos a fost greșit înțeleasă, a fost mutilată și deformată.

Discipolii Fiului lui Dumnezeu nu au avut pe vremea aceea, în ciuda credinței lor, nicio posibilitate să înțeleagă corect cuvintele Învățătorului lor, la fel cum nu înțeleseseră niciodată corect atâtea altele spuse de El. Hristos Însuși și-a manifestat destul de des tristețea în legătură cu acest lucru. Ei au dat, pur și simplu, Cinei *acel* sens în care au înțeles-o ei, în simplitatea lor copilărească. Astfel, se înțelege de la sine că ei au transmis

cuvintele care nu le erau foarte clare într-un mod corespunzător propriei lor înțelegeri, și nu așa cum intenționase Fiul lui Dumnezeu.—

Iisus a fost Cuvântul lui Dumnezeu devenit trup! Prin urmare, cel care a primit cu adevărat Cuvântul Său, L-a primit astfel pe Iisus Însuși.

De aceea, dacă un om lasă Cuvântul lui Dumnezeu oferit lui să devină viu în el și să devină ceva de la sine înțeles în gândurile și în faptele sale, atunci el face ca, prin Cuvânt, și Spiritul lui Hristos să devină viu, pentru că Fiul lui Dumnezeu a fost Cuvântul Viu al lui Dumnezeu, devenit trup!

Omul trebuie doar să-și dea osteneala să pătrundă, în sfârșit, *corect* acest șir de idei. El nu are voie doar să le citească și să pălăvrăgească despre ele, ci trebuie, de asemenea, să caute să-și facă despre ele o imagine plină de viață, adică să trăiască în tăcere sensul în imagini vii. Atunci va trăi *cu adevărat* și împărtășania, cu condiția ca el să recunoască în aceasta primirea Cuvântului Viu al lui Dumnezeu, căruia trebuie, firește, înainte de toate, să îi cunoască temeinic sensul și voința.

Nu este așa comod cum își închipuie atât de mulți credincioși. Primirea indiferentă a împărtășaniei nu le poate aduce niciun folos, căci ceea ce este viu, așa cum este Cuvântul lui Dumnezeu, vrea și trebuie să fie *luat*, de asemenea viu. Biserica nu poate insufla viață împărtășaniei pentru altcineva atâta timp cât cel care o primește nu a pregătit mai întâi în el însuși terenul pentru a o primi *corect*.

Vedem, de asemenea, tablouri care vor să redea frumoasele cuvinte: „Eu bat la ușă!” Imaginile sunt în întregime corecte. Fiul lui Dumnezeu stă la ușa colibe și bate, cerând să intre. Însă aici omul a adăugat din nou ceva din propria sa gândire, când a lăsat să se vadă prin ușa întredeschisă masa întinsă în colibă. Apare astfel ideea că niciun om care cere mâncare și băutură nu trebuie refuzat. Ideea este frumoasă și corespunde, de asemenea, Cuvântului lui Hristos, însă a fost interpretată în sens prea limitat. „Eu bat la ușă” înseamnă mai mult!

Caritatea este doar o mică parte a conținutului Cuvântului lui Dumnezeu.

Când Hristos spune: „Eu bat la ușă”, El vrea să arate cum Cuvântul lui Dumnezeu, întrupat în El, bate la poarta sufletului omenesc, nu *rugând*, ci *pretinzând* să intre! *Cuvântul* dat oamenilor, în întregul său, trebuie să fie primit de aceștia. *Sufletul* ar trebui să-și deschidă poarta pentru a lăsa Cuvântul să intre! Dacă sufletul ascultă de această cerință, faptele material-dense ale oamenilor de pe Pământ vor corespunde în mod evident cu ceea ce pretinde „Cuvântul”.

Omul caută mereu numai o înțelegere intelectuală, ceea ce înseamnă disecare și, de asemenea, micșorare, o comprimare în limite mai înguste. De aceea, pentru el reapare mereu pericolul de a nu recunoaște decât fragmente din întreg, așa cum s-a întâmplat și în acest caz.

Întruparea, deci incarnarea Cuvântului Viu al lui Dumnezeu, va trebui să rămână mereu un mister pentru oamenii de pe Pământ, deoarece începutul acestui eveniment a avut loc în Divin. Capacitatea de înțelegere a spiritului omenesc nu poate pătrunde până în Divin și, de aceea, prima verigă pentru incarnarea de mai târziu rămâne închisă înțelegerii omului. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că tocmai *acest* act simbolic al Fiului lui Dumnezeu, care a constat în împărțirea pâinii și a vinului, nu a putut fi înțeles până acum de omenire. Însă cel care, după această explicație care îi permite să-și formeze o imagine, încă mai vrea să stăruie împotriva ei, doar dovedește că limita înțelegerii sale încetează în Spiritual. Susținerea explicației artificiale de până acum a acestor cuvinte ale lui Hristos demonstrează doar o încăpățănare fără scrupule.

Învierea corpului pământesc al lui Hristos.

Perfect este Dumnezeu, Domnul! Perfectă este Voința Sa, Care este în El și Care provine de la El pentru a crea și a menține Lucrarea Creației. Perfecte sunt, de aceea, și Legile care străbat Creația prin Voința Sa.

Dar perfecțiunea exclude din capul locului orice abatere. Acesta este fundamentul care *îndreptățește* îndoiala în legătură cu atât de multe afirmații! Multe dintre învățături se contrazic singure prin faptul că propovăduiesc destul de corect Perfecțiunea lui Dumnezeu, afirmându-și însă în același timp opoziția, emițând presupuneri și pretinzând credință în lucruri care exclud această Perfecțiune a lui Dumnezeu și a Voinței Sale care se află în Legile Creației.

Cu aceasta însă a fost sădit germele bolii în multe învățături. Un vierme care roade și care va face într-o zi să se prăbușească întregul edificiu. Cu atât mai sigură este prăbușirea acolo unde asemenea contradicții au devenit *stâlpii de sprijin*, care nu numai că pun la îndoială Perfecțiunea lui Dumnezeu, dar o neagă de-a dreptul! Această negare a Perfecțiunii lui Dumnezeu există și în Crezul obligatoriu care face posibilă intrarea în unele comunități.

Se vorbește acolo despre *învierea trupului*, cu referire la învierea corpului pământesc al Fiului lui Dumnezeu, care este acceptată de majoritatea oamenilor în mod cu totul necugetat, fără a lăsa cea mai mică urmă de înțelegere. Alții, la rândul lor, își însușesc această afirmație pe deplin conștienți de propria lor ignoranță, deoarece le-a lipsit învățătorul care să le poată da o explicație corectă în legătură cu aceasta.

Ce imagine tristă îi este oferită astfel omului care observă calm și serios! Cât de jalnic i se pare acest grup de oameni,

care se consideră foarte des, cu mândrie, zeloși religioși, credincioși sinceri care își manifestă zelul grăbindu-se să îi privească de sus cu aroganță ignorantă pe cei care gândesc altfel decât ei, fără să realizeze că tocmai acest lucru trebuie luat drept semn neîndoielnic al lipsei lor neajutorate de înțelegere.

Cel care acceptă *fără a cerceta* lucruri importante drept convingerea sa și le mărturisește ca atare arată o nepăsare fără margini, nu o credință adevărată.

În *această* lumină se prezintă un asemenea om în fața Aceluia pe Care obișnuiește să-L numească Cel Mai Înalt și Cel Mai Sfânt, Care ar trebui să reprezinte pentru el semnificația și sprijinul întregii sale existențe.

El nu este astfel o verigă vie a religiei sale, de unde să îi poată veni înălțare și mântuire, ci este aramă sunătoare, doar un chimval zăngănitor, fără conținut, care nu înțelege Legile Creatorului său și nici nu se străduiește să le recunoască.

Pentru toți cei care acționează astfel, acest lucru înseamnă stagnare și regres pe calea care ar trebui să-i conducă prin Materialitate, către Lumina Adevărului, în scopul dezvoltării și al promovării.

De aceea, ca oricare altă părere eronată, și concepția greșită a învierii trupului este un obstacol produs artificial, pe care îl iau cu ei în Lumea de Dincolo, în fața căruia trebuie, și acolo, să se oprească și să nu poată avansa, deoarece nu se pot elibera singuri de el, căci credința greșită atârnă ferm de ei și îi leagă în așa fel încât orice privire liberă spre Adevărul luminos le este oprită.

Ei nu îndrăznesc să gândească altfel și de aceea nu mai pot avansa. Apare astfel pericolul ca sufletele care se țin singure legate în felul acesta să piardă chiar și ultimul răgaz de a se elibera și să nu se înalțe la timp spre Lumină, fapt prin care trebuie să alunece în descompunere și să găsească osânda veșnică drept ținta lor finală.

Osânda veșnică înseamnă a fi exclus permanent din Lumină. Înseamnă a rămâne pentru totdeauna, prin propria vină și

prin natura cursului logic al evenimentelor, privat de posibilitatea reîntoarcerii în Lumină ca personalitate dezvoltată, pe deplin conștientă. Această situație survine odată cu atragerea în descompunerea care, pe lângă corpul material-fin, pulverizează și descompune și tot ceea ce s-a câștigat spiritual în personalitatea conștientă.* Aceasta este atunci așa-numita „moarte spirituală”, după care nu mai poate exista nicio înălțare spre Lumină pentru „eu” conștient care se dezvoltase până în acel punct, pe când, în cazul unei înălțări, acesta nu numai că dăinuie, dar se și dezvoltă în continuare până la desăvârșirea spirituală.

Un om care a trecut Dincolo cu o credință greșită sau acceptată în mod nechibzuit rămâne legat și reținut până când, ca urmare a unei alte convingeri, devine viu și liber *in el însuși*, rupând astfel obstacolul care, prin propria sa credință, îl împiedică să pășească pe drumul cel drept și adevărat și să înainteze pe acesta.

Însă această victorie, ca și desfășurarea de forță necesară pentru a se desprinde pe sine de o asemenea credință greșită, sunt enorme. Numai pasul de a se apropia de un asemenea gând pretinde deja un imens avânt spiritual. Milioane de suflete se țin astfel singure captive și prin aceasta nu mai pot câștiga nici măcar forța de a ridica piciorul, din cauza iluziei dăunătoare că astfel ar înfăptui ceva greșit. Ele sunt ca paralizate și chiar pierdute, dacă însăși Forța Vie a lui Dumnezeu nu își croiește drum înaintea lor. Totuși, Aceasta nu poate interveni pentru a ajuta decât dacă în sufletul omenesc se află și îi vine în întâmpinare în acest scop scânteia unei voințe.

În acest proces atât de simplu și de natural în sine se ascunde o paralizie cum nu poate fi mai groaznică și fatală. Salvarea care trebuia să-i vină omului prin libertatea de decizie care i-a fost încredințată devine un blestem din cauza întrebuițării greșite. Este întotdeauna la îndemâna fiecărui om să adere ori să se excludă. Când un om se încrede orbește într-o învățătură, fără să o examineze cu cea mai mare grijă și

*) Conferința 20: Judecata de Apoi.

seriozitate, acest lucru se răzbună îngrozitor! Indolența în această privință îl poate costa întreaga sa existență!

Cel mai rău dușman al omului în sens pur pământesc este comoditatea. Însă comoditatea în credință devine moartea lui spirituală!

Vai de cei care nu se trezesc curând și nu-și adună forțele pentru cea mai strictă examinare a tot ceea ce ei numesc credință! Pieirea îi așteaptă pe aceia care se fac vinovați de o așa mare nenorocire! Pe cei care, în calitate de păstori falși, își conduc oile în pustiul dezolant. Nimic altceva nu îi poate ajuta, decât aducerea înapoi, pe calea corectă, a oilor rătăcite. Marea întrebare este dacă le mai rămâne timp suficient pentru acest lucru. De aceea, fiecare să se examineze cu grijă pe sine înainte de a căuta să-l învețe pe aproapele său.

Credința greșită este amăgire! Iar aceasta ține sufletul omenesc aici, cât și în Lumea de Dincolo, strâns și ferm legat, cu o putere pe care numai Forța Vie a Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu o poate înfrânge. De aceea, fiecare să asculte cu atenție Chemarea Cuvântului, dacă aceasta ajunge la el. Numai pentru cel ce resimte intuitiv Chemarea, pentru acela este ea menită! Acela să examineze atunci, să cântărească și să se elibereze!

Să nu uite că *numai propria sa decizie* poate rupe lanțurile pe care singur și le-a impus anterior printr-o credință greșită. Așa cum el a decis cândva, din comoditate sau din indolență, să adere orbește la o oarecare învățătură pe care nu a examinat-o cu seriozitate în *toate aspectele ei*, sau așa cum poate a căutat să-L renege pe Dumnezeu numai pentru că nu a fost capabil până atunci să găsească singur o cale spre El, care să corespundă nevoii sale îndreptățite pentru ceva complet și logic, așa și acum, *prima voință* pentru examinare inflexibilă în toate căutările sale trebuie din nou să pornească *de la el însuși!* Numai atunci va fi el în stare să ridice piciorul paralizat până în acel moment prin propria sa voință și să facă primul pas care îl conduce spre Adevăr și astfel spre libertate în Lumină.

El *însuși*, întotdeauna doar el însuși *poate, ar trebui și trebuie* să cântărească, pentru că poartă în sine darul de a face acest lucru. El trebuie, de asemenea, să ia numai asupra lui însuși întreaga responsabilitate, orice ar fi, indiferent de ce vrea și ce face.

Faptul de a fi conștient de acest lucru ar trebui să-l constrângă deja la cea mai ageră examinare.

Tocmai această răspundere îi dă fiecărui om nu numai dreptul nelimitat la o asemenea examinare, dar chiar o transformă în cea mai stringentă necesitate! El poate considera liniștit acest lucru drept instinct sănătos de autoconservare, nu este deloc greșit! Un contract pământesc oarecare, din care rezultă o responsabilitate, nu este semnat fără a fi examinat minuțios, cuvânt cu cuvânt, și fără a reflecta dacă se poate respecta totul. Nu este altfel, și este mult mai serios, în chestiunile spirituale, când este vorba despre decizia de a se dedica unei credințe oarecare! Dacă oamenii ar arăta în acest sens ceva mai mult instinct sănătos de conservare, acest lucru nu ar fi un păcat, ci o salvare!

Învierea trupului! Cum poate trupul Materialității-Dense să urce în Împărăția Pur-Spirituală a lui Dumnezeu Tatăl? Materialitate-Densă care nu poate trece nici măcar în Materialitatea-Fină a Lumii de Dincolo. Tot ceea ce este material-dens, ca și ceea ce este material-fin, este supus descompunerii conform Legilor eterne ale Naturii. Nu există excepții sau abateri în acest sens, pentru că Legile sunt perfecte. Prin urmare, nici ceva material-dens nu poate urca în Împărăția Tatălui după ce a survenit moartea, nici măcar în Lumea de Dincolo material-fină, supusă și ea descompunerii! Asemenea abateri sunt, pur și simplu, imposibile, datorită Perfecțiunii Legilor Divine ale Naturii!

La scară mică, toate acestea se pot observa foarte clar în legile fizicii, care nu demonstrează altceva decât Legile de neclintit ale Creatorului, ce străbat și acest domeniu, ca tot restul din întreaga existență.

Tot ceea ce există este deci supus Legilor uniforme ale formării, care poartă în ele clar și limpede Voința Divină, simplă, dar de nestrămutat. Nimic nu poate fi separat de ele.

De aceea este cu atât mai regretabil dacă unele învățături refuză să recunoască tocmai această Măreție impunătoare a lui Dumnezeu, cu care El se apropie în mod vizibil atât de mult de înțelegerea omenească!

Fiecare doctrină arată, pe deplin corect, Perfecțiunea lui Dumnezeu. Însă dacă Originea sau Sursa Primordială este perfectă, atunci din ea poate lua naștere numai perfecțiune. Prin urmare, Legile Creației, născute din actele unei Voințe Perfecte, trebuie, în mod necesar, să fie, de asemenea, perfecte. În mod natural, una nu poate fi separată de cealaltă. Aceste Legi perfecte ale Creației străbat și mențin, ca Legi ale Naturii, tot ceea ce a luat naștere. Însă perfecțiunea înseamnă invariabilitate. De aici rezultă că o abatere de la aceste Legi fundamentale sau ale Naturii este cu totul imposibilă. Cu alte cuvinte: sub nicio formă nu pot avea loc excepții care să contrazică ordinea naturală a celorlalte evenimente.

Astfel, nu poate avea loc nicio înviere a trupului, care, fiind material-dens, rămâne legat de Materialitatea-Densă!

Întrucât toate Legile Primordiale au provenit din Perfecțiunea Divină, niciodată nu se va putea dezvolta un nou Act de Voință al lui Dumnezeu într-o altă formă decât în cea dată la începutul primordial al Creației.

Dacă unele învățături se închid în fața acestui fapt evident, dat necondiționat prin Perfecțiunea lui Dumnezeu, ele demonstrează chiar prin aceasta că fundamentele lor sunt greșite, că sunt întemeiate pe intelectul omenească legat de spațiu și timp și, prin urmare, nu pot avea pretenția că sunt un Mesaj al lui Dumnezeu, care nu ar prezenta nicio lacună, întrucât un asemenea Mesaj poate veni numai din Perfecțiune, din Adevărul Însuși, care este fără lacune și, de asemenea, inteligibil în măreția lui simplă. În primul rând, este *natural*, pentru că Natura, astfel numită de oameni, a provenit din Perfecțiunea Voinței Divine și își mai păstrează chiar și astăzi

vitalitatea în formă neschimbată, astfel că nici ea nu poate să fie supusă vreunei excepții.

Când Hristos a venit pe Pământ pentru a face cunoscut Mesajul Adevărului al lui Dumnezeu, El a trebuit să se folosească, asemenea fiecărui om, de un corp material-dens, adică din carne. Orice om ce reflectează ar trebui să recunoască deja în acest lucru invariabilitatea Legilor Naturii, ca și în moartea fizică ce a avut loc prin răstignire.

Însă acest trup material-dens nu putea fi o excepție după această moarte, ci a trebuit să rămână în Lumea Material-Densă! El *nu* putea învia pentru a intra într-o altă Lume! Legile stabile, Divine sau Naturale, nu permit acest lucru datorită perfecțiunii lor, care provine din Voința Divină. Ele nici nu pot, altfel nu ar fi perfecte, iar aceasta ar avea, la rândul său, drept consecință imperfecțiunea Voinței lui Dumnezeu, a Puterii Sale și a Lui Însuși.

Însă întrucât acest lucru rămâne exclus, așa cum orice știință poate constata în Creație, a afirma că acest trup material-dens a înviat și a intrat după patruzeci de zile într-o altă Lume este greșit și înseamnă a pune la îndoială Perfecțiunea lui Dumnezeu.

Dacă este ca trupul să învie cu adevărat, atunci acest lucru se poate întâmpla doar dacă sufletul, care este legat de corpul material-dens încă o vreme printr-un cordon material-fin, este chemat înapoi în acel corp.* În conformitate cu Legile Naturale, acest lucru este posibil numai atâta timp cât există acel cordon. Odată ce cordonul a fost rupt, o înviere, deci o rechemare a sufletului în corpul material-dens, este imposibilă! Acest lucru este, de asemenea, supus strict Legilor fără lacune ale Naturii și nici chiar Dumnezeu Însuși nu ar putea face aceasta, pentru că ar fi împotriva propriilor Sale Legi perfecte, împotriva Voinței Sale perfecte care acționează automat în Natură. Tocmai datorită acestei perfecțiuni, Lui i-ar fi imposibil să ajungă la o idee atât de imperfectă, care ar fi doar un act arbitrar. Aici se arată din nou o constrângere aparentă a lui Dumnezeu în Lucrarea Creației, prin

*) Conferința 40: Moartea.

Perfecțiunea Sa fără lacune, care trebuie împlinită în fiecare caz și nu permite nicio schimbare; care oricum nu este nici intenționată, nici necesară. Nu este deloc o constrângere reală a lui Dumnezeu, ci doar îi *apare* ca atare omului uneori, pentru că el nu poate cuprinde cu privirea *întregul* eveniment. Iar această incapacitate de a cuprinde *întregul* îl face să creadă că, având intenții foarte bune și pline de respect, poate să aștepte de la Dumnezeu său acte arbitrare pe care, dacă le-ar analiza pătrunzător, ar vedea că ele nu pot decât să micșoreze Perfecțiunea Divină. Ceea ce omul, în toată umilința, își închipuie ca fiind bine nu este, în acest caz, o privire plină de venerare către Înalt, ci, dimpotrivă, o tragere în jos, în limitarea cu totul naturală a spiritului omenesc.

Respectarea necondiționată a Legilor Voinței Divine sau a Legilor Naturii s-a manifestat și în cazul readucerii la viață a lui Lazăr, ca și a tânărului din Nain. Aceștia au putut fi readuși la viață deoarece încă exista cordonul de legătură cu sufletul. La chemarea Învățătorului, sufletul a putut să devină din nou una cu trupul. Acesta însă a fost atunci silit, conform Legilor Naturii, să rămână în Lumea Material-Densă până la o nouă separare între corpul material-dens și cel material-fin, care să îi permită celui din urmă să intre în Lumea de Dincolo material-fină; trebuia deci să aibă loc o nouă moarte material-densă.

Trecerea corpului material-dens într-o altă Lume este un lucru imposibil. Dacă Spiritul lui Hristos s-ar fi întors în corpul material-dens sau nu l-ar fi părăsit deloc, El ar fi fost constrâns să mai rămână în Materialitatea-Densă până când ar fi urmat o nouă moarte, nu altfel.

O înviere în trup în altă Lume este complet exclusă pentru om, așa cum a fost pe atunci și pentru Hristos devenit om!

Trupul pământesc al Mântuitorului a urmat același drum pe care îl are de urmat oricare alt trup material-dens, în conformitate cu Legile Naturale ale Creatorului.

Prin urmare, Iisus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu, nu a înviat trupește!

Vor mai fi mulți care, în orbirea și în indolența credinței lor greșite, nu vor să urmeze căile atât de simple ale Adevărului, în ciuda oricărei logici și a venerației mult mai mari față de Dumnezeu pe care acestea o conțin. Există, de asemenea, mulți care nu le pot urma din cauza propriei lor limitări. Alții, în schimb, vor încerca intenționat să lupte cu furie împotriva lor, din cauza fricii întemeiate că astfel edificiul ridicat cu trudă al credinței lor confortabile va ajunge să se prăbușească.

Nu le poate folosi la nimic dacă se bazează numai pe transmiterile orale; căci și discipolii au fost oameni. Este doar pur omenesc dacă discipolii, puternic tulburați pe vremea aceea de toate întâmplările înfiorătoare, au întrețesut unele gânduri proprii în relatările pe care le-au făcut din memorie, gânduri care, din cauza faptului că ei văzuseră înainte miracole încă inexplicabile pentru ei, au redat în multe rânduri evenimentele altfel decât se petrecuseră în realitate.

Scrierile și relatările lor erau prea adânc înrădăcinate în *propriile* presupuneri omenești, care au fost, mai târziu, punctul de plecare pentru multe erori, cum este cazul contopirii eronate a Fiului lui Dumnezeu cu Fiul Omului.

În ciuda faptului că au avut alături drept ajutor cea mai puternică inspirație spirituală, propriile lor păreri preconcepute au intervenit foarte puternic în redare și au tulburat adesea cea mai bine intenționată și cea mai clară imagine.

Iisus Însuși nu a lăsat nicio însemnare pe care să ne putem baza necondiționat și incontestabil.

El nu ar fi spus sau scris niciodată ceva care să nu fie în acord deplin cu Legile Tatălui Său, Legile Divine ale Naturii sau cu Voința Creatoare. Doar El Însuși a spus în mod expres:

„Eu am venit să împlinesc Legile lui Dumnezeu!”

Legile lui Dumnezeu se află scrise clar în Natură, care nu se întinde totuși numai în Materialitatea-Densă, ci și în Lumea Material-Fină, ca și în Lumea Esențială și în Lumea Spirituală, dar rămâne peste tot „naturală”. Un om ce reflectează poate, cu siguranță, găsi în aceste cuvinte pline de

semnificație ale Mântuitorului ceva ce trece dincolo de dogmele religioase derutante și arată o cale celor care caută într-adevăr serios!

În plus, fiecare om poate găsi puncte de sprijin în Biblie în legătură cu acest lucru; căci Iisus le-a apărut multora. Însă ce s-a întâmplat? Maria nu L-a recunoscut la început; Magdalena nu L-a recunoscut imediat, cei doi discipoli nu L-au recunoscut ore în șir pe drumul spre Emmaus, deși El mergea și vorbea cu ei... Ce se deduce de aici? *Că trebuie să fi fost un alt trup* pe care ei l-au văzut, altfel l-ar fi recunoscut cu toții *imediat!*—

Surd să rămână acela care încă nu vrea să audă, și orb acela care este prea leneș ca să-și deschidă ochii!

Noțiunea generală de „înviere a trupului” își găsește fundamentul în nașterile *pământești*, care nu vor înceta să existe atâta timp cât vor exista oameni pe Pământ. Este o mare făgăduință îngăduirea vieților repetate pe Pământ, incarnări repetate cu scopul unui progres mai rapid și al achitării necesare a efectelor reciproce de specii inferioare, ceea ce este sinonim cu iertarea păcatelor. O dovadă a Iubirii nemăsurate a Creatorului, a Cărui îndurare se află în faptul că sufletelor plecate care și-au irosit în întregime sau parțial timpul pe Pământ și care au ajuns, din acest motiv, în Lumea de Dincolo incomplet dezvoltate pentru a se putea înălța, li se dă încă o dată ocazia de a se înveli cu un nou corp sau înveliș material-dens, fapt prin care trupul pe care și l-au lepădat sărbătorește o înviere în noul trup. Sufletul plecat deja dincolo trăiește astfel o nouă înviere *în* trup!

Abia mai târziu va fi în stare spiritul omenesc, ce nu poate cuprinde totul cu privirea, să înțeleagă câtă binecuvântare se află în împlinirea continuă și repetată a unei îndurări atât de înalte!

Concepțiile omenești și Voința lui Dumnezeu în Legea Efectului Reciproc.

A tunci când se vorbește despre concepțiile și raționamentele omenești, de care este legată justiția pământească, nu trebuie să se creadă că aceasta este aceeași cu Dreptatea Divină, nici măcar că se apropie de ea. Dimpotrivă, trebuie spus că, din păcate, în majoritatea cazurilor chiar există în această privință o deosebire ca de la cer la pământ. Pentru a arăta această opoziție, expresia populară „ca de la cer la pământ” chiar este potrivită. Adesea deosebirea poate fi explicată ca datorându-se intelectului omenesc legat de spațiu și timp, care, în limitarea sa, nu este capabil să recunoască nedreptatea *propriu-zisă* și să o deosebească de dreptate, întrucât aceasta din urmă poate fi rareori recunoscută prin forme exterioare, căci se află numai în adâncul ființei fiecărui om, iar pentru judecarea ei nu sunt suficiente paragrafele unei legi rigide și cunoștințele învățate. Este însă trist că, din această cauză, atât de multe sentințe ale tribunalelor pământești sunt în contradicție totală cu Dreptatea Divină.

Nu este nevoie să vorbim despre perioada Evului Mediu, despre vremurile triste ale torturilor chinuitoare, nici despre arderile pe rug ale vrăjitoarelor și alte crime ale justiției. La fel de puțin este nevoie să menționăm numeroasele arderi pe rug, torturi și crime care trebuie atribuite comunităților *religioase* și care vor lovi, în efectul lor reciproc, de două ori mai înfiorător pe cei care le-au comis, pentru că ei au abuzat de numele Dumnezeului Perfect și au comis toate aceste crime în numele Lui, ca și cum ele I-ar fi putut fi pe plac, făcându-L astfel pe El răspunzător pentru acestea în fața

oamenilor. Abuzuri și atrocități care nu ar trebui uitate atât de repede, ci de care ar trebui să ne amintim mereu, drept avertizare, și în cazul judecăților din ziua de azi, în special pentru că cei care comiteau asemenea abuzuri pe vremea aceea făceau acest lucru plini de zel, cu o aparentă bună-credință și dând impresia că aveau tot dreptul să le comită.

Multe s-au schimbat. Totuși va veni, bineînțeles, și timpul în care se va privi înapoi cu aceeași înfiorare către justiția de astăzi, așa cum privim astăzi la timpurile menționate mai sus, care, potrivit ideilor noastre actuale, poartă în ele atâta nedreptate. Acesta este cursul Lumii și este un oarecare progres.

Însă dacă privim mai îndeaproape, progresul aparent mare făcut de atunci până acum se află *doar în formele exterioare*. Puterea nemăsurată a unui individ pe Pământ, fără o răspundere proprie, are și astăzi aceeași capacitate de a lăsa urme în întreaga existență a multor oameni. Nici oamenii înșiși, nici mobilurile acțiunilor acestora nu s-au schimbat mult. Iar acolo unde *viața interioară* este încă aceeași, și efectele reciproce, care poartă în ele Judecata *Divină*, sunt aceleași.

Dacă omenirea ar deveni brusc *văzătoare în aceste chestiuni*, urmarea ar putea fi numai un imens strigăt de disperare. O oroare care se întinde peste toate popoarele. Niciunul nu ar mai ridica mâna cu reproș împotriva aproapelui său, *deoarece fiecare în parte* ar simți, într-un fel sau altul, că îl apasă și pe el aceeași vină. Nimeni nu are niciun drept să-i adreseze vreun reproș celuilalt, deoarece *până acum fiecare* a judecat greșit, numai după aspecte exterioare, și *a trecut cu vederea întreaga viață propriu-zisă*.

Mulți ar dispera din cauza lor înșiși la prima rază de Lumină, dacă aceasta ar putea pătrunde în ei fără să fie pregătiți, în vreme ce alții, care până atunci nu și-au făcut niciodată timp să reflecteze, ar resimți o profundă amărăciune pentru că au dormit atât de mult.

De aceea este oportun imboldul spre reflectare calmă și spre dezvoltarea *propriei capacități de judecată dreaptă*, ce refuză să se bazeze orbește pe părerile străine și *acceptă, gândește, vorbește și acționează* numai potrivit *propriei intuiții!*

Omul nu trebuie să uite niciodată că *el și numai el* trebuie să răspundă pe deplin pentru tot ceea ce *el* resimte intuitiv, gândește și face, chiar dacă a preluat în mod necondiționat aceste lucruri de la alții!

Fericit acela care atinge această înălțime și abordează orice opinie prin examinare, pentru a acționa apoi după *propriile* sale intuiții. El nu se face complice, ca mii de oameni care, adesea doar din nechibzuință și poftă de senzații, prin prejudecăți și calomnii, se încarcă de o karmă grea care îi duce în regiuni a căror suferință și durere nu ar fi trebuit să le cunoască niciodată. Prin aceasta ei se lasă deja deturnați pe Pământ de la multe lucruri care sunt cu adevărat bune, și nu numai că își aduc multe prejudicii, dar poate astfel pun în joc totul, întreaga lor existență.

Așa a fost și cu ura aprinsă, fără sens, împotriva lui Iisus din Nazaret, al cărei motiv veritabil îl cunoșteau doar puțini dintre cei care strigau cu răutate, în vreme ce toți ceilalți s-au implicat pur și simplu, cu un zel complet orb și ignorant, strigând și ei, fără ca măcar să-L fi cunoscut personal pe Iisus. La fel de pierduți sunt și toți cei care, pe baza părerilor greșite ale altora, I-au întors spatele și nici măcar nu I-au ascultat cuvintele, cu atât mai puțin și-au dat osteneala să le examineze obiectiv, fapt prin care ar mai fi putut, în cele din urmă, să le recunoască totuși valoarea.

Numai așa s-a putut dezvolta tragedia nebunească în care tocmai *Fiul lui Dumnezeu* a fost acuzat de *blasfemie împotriva lui Dumnezeu* și a fost răstignit! El, singurul Care venea direct de la Dumnezeu și le vestise Adevărul despre Dumnezeu și Voința Sa!

Evenimentul este atât de grotesc, încât arată cu o claritate frapantă întreaga îngustime a oamenilor.

Iar de atunci până astăzi omenirea nu numai că nu a progresat în interior, ci, în ciuda tuturor celorlalte descoperiri și invenții, a regresat și mai mult.

Prin succese exterioare a progresat numai aroganța care pretinde că știe mai mult, produsă și cultivată de limitare, și care este, de fapt, semnul evident al limitării.

Și pe acest teren, care a devenit tot mai fertil de două mii de ani încoace, s-au dezvoltat concepțiile actuale ale omenirii, care au efect decisiv și *distrugător*, în vreme ce oamenii, fără să bănuiască, se încurcă singuri tot mai mult în ele, spre propriul lor destin îngrozitor.

Până acum rareori a devenit clar cuiva cât de mulți oameni atrag asupra lor, prin false concepții, adeseori însușite cu bună-credință, efecte rele ale unui curent reciproc, așadar încalcă Legile Divine. Numărul acestora este mare și mulți sunt chiar mândri de acest fapt, fără să bănuiască nimic, până când, cu o groază chinuitoare, vor trebui să vadă într-o zi Adevărul, care este complet diferit de ceea ce le-a permis convingerea lor să-și imagineze.

Atunci va fi prea târziu. Vina cu care se vor fi împovărat trebuie ispășită într-o luptă anevoioasă cu ei înșiși, care durează adesea decenii.

De îndată ce un om a pierdut ocazia favorabilă dată de existența pe Pământ și s-a împovărat iar cu o vină nouă, voit sau prin necunoaștere, calea până la recunoaștere este lungă și grea.

Scuzele nu vor avea niciodată vreo importanță în această privință. *Fiecare* poate ști acest lucru, dacă *vrea!*

Cel care simte cu adevărat îndemnul de a recunoaște Dreptatea Divină în derularea efectelor reciproce, în opoziție cu părerile pământești, acela să se străduiască să observe un oarecare exemplu din viața pământească și să examineze de care parte este cu adevărat dreptatea și care parte nu are dreptate. Există mai multe de acest fel în fiecare zi.

Curând, capacitatea sa intuitivă personală se va desfășura mai puternic și mai viu, pentru ca, în cele din urmă, să lepede

toate prejudecățile învățate, provenite din concepții defectuoase. Astfel va lua naștere o resimțire intuitivă a dreptății, care se va putea baza pe sine, deoarece, recunoscând toate efectele reciproce, va absorbi Voința lui Dumnezeu, va sta în Ea și va activa în Ea.

Fiul Omului.

De la crima asupra Fiului lui Dumnezeu, Aducătorul de Adevăr Iisus din Nazaret, asupra omenirii apasă ca un blestem faptul că ea nu a recunoscut tocmai profetia cea mai însemnată pentru oameni, adusă de cel mai mare dintre toți profeții și, ca și cum ar avea un vâl gros pe ochi, ea stă și astăzi în fața acestui fapt fără să înțeleagă nimic. Urmarea groaznică va fi că o mare parte a oamenilor vor trece clătinându-se pe lângă singura lor posibilitate de salvare de la a fi lepădați, îndreptându-se către pieire.

Aceasta este profetia despre venirea Fiului Omului, pe care Fiul lui Dumnezeu a dat-o ca pe o stea a speranței și, de asemenea, ca avertizare serioasă, sub atacurile constante ale maselor care, stând în întuneric, trebuiau, în mod natural, să-L urască pe Aducătorul de Adevăr. Același val de sentimente și gânduri greșite, care nu a permis pe vremea aceea ca Fiul lui Dumnezeu să fie recunoscut ca atare, a adus confuzie în înțelegerea importanței acestei profetii, chiar în vremea apariției sale. Spiritul omenesc era prea întunecat și mult prea îngâmfat ca să mai poată primi netulburat asemenea Mesaje înalte ale lui Dumnezeu. Mesaje care veneau de la o înălțime de dincolo de propria sa sferă de origine și alunecau fără vreun efect pe lângă urechea lui. Pentru înțelegere ar fi fost necesară o credință izvorâtă dintr-o convingere conștientă, de care pe atunci nu erau capabili nici adepții. Terenul pe care au căzut cuvintele Mântuitorului era mult prea sălbatic năpădit. Pe lângă aceasta, evenimentele extraordinare și tulburările sufletești ale celor din preajma Mântuitorului s-au acumulat în doar câțiva ani, astfel încât sentimentele celor din jurul Lui s-au concentrat atât de mult asupra personalității Sale, încât

cuvintele care făceau referire la o altă persoană ce trebuia să apară într-un viitor îndepărtat au fost întotdeauna asociate cu El Însuși.

Eroarea a dăinuit astfel în opiniile oamenilor până în ziua de astăzi, întrucât cei care nu credeau nu s-au interesat de cuvintele Mântuitorului, în vreme ce credincioșii, tocmai din cauza credinței lor, au suprimat forțat orice examinare serioasă, din teama sacră de a nu arăta lipsă de venerație față de aceste cuvinte ale Mântuitorului. Însă făcând aceasta ei au trecut cu vederea faptul că nu era vorba despre propriile Sale cuvinte reale, inițiale, ci doar despre transmiteri așternute pe hârtie cu mult timp după viața Lui pe Pământ. Prin aceasta, cuvintele au fost, în mod natural, supuse modificărilor inconștiente ale intelectului omenesc și ale părerilor personale. Există, desigur, și o oarecare măreție în această păstrare respectuoasă a unei transmiteri pur omenești și nu se poate face niciun reproș în legătură cu acest lucru.

Toate acestea nu împiedică însă efectele retroactive ale unei concepții eronate care a apărut prin transmitere greșită, deoarece Legile Efectului Reciproc nu pot fi anulate nici în acest caz. Și chiar dacă, în declanșarea lor, ele își produc efectul pentru spiritul omenesc doar ca niște gratii care îi opresc înălțarea, acest lucru înseamnă o stagnare și o oprire fatală a înaintării, atâta timp cât Cuvântul eliberator prin clarificare nu va fi devenit viu în ei.

Cel care crede în Fiul lui Dumnezeu și în cuvintele Sale și le face să devină vii în el însuși, deci le poartă în sine în interpretarea lor *corectă* și acționează în conformitate cu ele, nu trebuie, firește, să-L aștepte pe Fiul Omului făgăduit, deoarece Acesta nu are de adus nimic în plus față de ceea ce a adus deja Fiul lui Dumnezeu. Însă condiția este ca el să fi *înțeles cu adevărat* cuvintele Fiului lui Dumnezeu și să nu se agațe cu încăpățănare de transmiteri eronate. Dacă s-a legat undeva de erori, atunci nu își va putea termina înălțarea până când nu obține clarificarea, aceasta fiindu-i rezervată Fiului Omului, pentru că spiritul omenesc limitat nu este capabil să se

elibereze singur de plantele agățătoare care năpădesc Adevărul acum.

Iisus a desemnat venirea Fiului Omului ca fiind ultima posibilitate de salvare și s-a referit, de asemenea, la faptul că odată cu Acesta va veni și Judecata și că, prin urmare, oamenii care nici atunci nu vor sau, altfel spus, nu sunt pregătiți, din cauza propriei lor încăpățănări sau indolențe, să accepte o clarificare, vor fi respinși definitiv. De aici se poate trage concluzia că o nouă posibilitate de a reflecta și de a decide nu mai intră în discuție. De asemenea, în aceasta se găsește neîndoielnic anunțarea unui asalt dur, care va aduce sfârșitul unei așteptări pline de îngăduință. Acest lucru confirmă, la rândul său, lupta viitoare a Luminii împotriva a tot ce este întunecat, luptă care trebuie să se încheie cu nimicirea violentă a întunericului.

Nu trebuie presupus că asemenea lucruri se vor petrece conform așteptărilor, dorințelor și ideilor omenești; căci *toate* întâmplările de până acum vorbesc împotriva acestui lucru. Niciodată în trecut părerile oamenilor nu s-au arătat a fi în acord cu manifestările Voinței Divine. Realitatea a fost mereu altfel decât închipuirile oamenilor, și abia mult după aceea a venit câteodată, treptat, înțelegerea a ceea ce s-a întâmplat. Nici de data aceasta nu se poate spera la vreo schimbare, deoarece părerile și concepțiile oamenilor nu au câștigat nimic față de ce au fost în trecut, ci, dimpotrivă, au devenit mult mai „realiste”.

Fiul Omului! Un vâl se întinde încă peste El și timpul Său. Chiar dacă în unele spirite se trezește o vagă presimțire, un dor după ziua venirii Sale, mulți dintre cei care au acest dor vor trece, probabil, fără să bănuiască, pe lângă El și nu vor dori să-L cunoască, pentru că, așteptându-L, ei și-au făcut iluzia unei altfel de împliniri. Omul se poate obișnui foarte greu cu ideea că, pe Pământ, Divinul nu poate avea alt aspect exterior decât omul însuși, în conformitate cu Legea lui Dumnezeu. El vrea să vadă Divinul doar într-o formă suprapământască și totuși s-a înlănțuit atât de tare, încât nu ar mai fi în stare să contemple

cu adevărat ceea ce este suprapământesc, și cu atât mai puțin să îl suporte. Însă acest lucru nici nu este necesar!

Omul care caută în Legile Naturale ale întregii Creații Voința Dumnezeului său o va recunoaște curând în acestea și va ști, în cele din urmă, că Divinul poate interveni numai pe căile acestor Legi de neclintit, nu altfel. Drept urmare, el va deveni vigilent și va examina cu grijă tot ceea ce întâlnește pe aceste căi, însă numai ținând seama de Legile *Divine* și nu după concepțiile omenești. Astfel Îl va recunoaște, la ceasul potrivit, pe Acela al cărui Cuvânt îi va aduce eliberare. Prin propria examinare a ceea ce îi este adus, nu prin strigătele maselor.

Orice om ce reflectează își va fi dat deja seama singur că Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului nu pot fi unul și același! Deosebirea este exprimată foarte clar în cuvintele însele.

În timpul Misiunii și incarnării Sale, Divinitatea pură a Fiului lui Dumnezeu purta în Ea, în mod natural, tocmai prin Divinul Pur, și *condiția reunirii* cu Divinitatea. Prin natura lucrurilor, nici nu este posibil altfel. Acest lucru este confirmat și de cuvintele Fiului lui Dumnezeu Însuși despre „reunirea Sa cu Tatăl” și „întoarcerea Sa la Tatăl”. Prin urmare, Misiunea Fiului lui Dumnezeu ca Mijlocitor între Divinitate și Creație trebuia să aibă o *durată limitată*. Fiul lui Dumnezeu, de origine pur Divină, trebuia neapărat, prin forța de atracție a speciei de același fel mai puternice, să fie reintegrat în Divinitate și, după lepădarea a tot ce nu era Divin, trebuia să rămână acolo; nu putea rămâne Mijlocitorul *etern* între Divinitate și Creație, cu omenirea ei. Odată cu reunirea Fiului lui Dumnezeu cu Tatăl, s-ar fi format o nouă prăpastie și ar fi lipsit din nou mijlocitorul între Divinitatea pură și Creație. Fiul lui Dumnezeu a vestit El Însuși omenirii venirea Fiului Omului, Care va rămâne Mijlocitorul *etern* între Divin și Creație. În aceasta se află enorma Iubire a Creatorului pentru Creația Sa.

Deosebirea dintre Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu constă în faptul că Fiul Omului s-a născut și El din Divinul Pur, însă a fost unit în același timp cu Spiritualul-Conștient, astfel încât

este ca și cum ar sta cu un picior în Divin și cu celălalt în Spiritualul-Conștient cel mai înalt. El este o parte din *fiecare* și formează astfel puntea veșnică între Divin și culmea Creației. Această legătură aduce necesitatea de a rămâne separat de Divinul Pur, permițând totodată intrarea în Divin, ba chiar condiționând-o.

Această alăturare a Spiritualului la Divin împiedică o reunire care, altfel, ar fi inevitabilă. Faptul că aceasta este o nouă dovadă a Iubirii Creatorului și împlinirea unei făgăduințe de o asemenea măreție cum numai Dumnezeu Însuși poate da și împlini, este ceva ce omenirea nu va înțelege, probabil, niciodată. *Aceasta* este deosebirea dintre Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Aceasta îndreptățește și denumirea de Fiu al Omului: căci în El a avut loc o dublă naștere, mai întâi ca Fiu din Divin, și, pe de altă parte, ca Fiu din Spiritualul-Conștient, din ale cărui ramificații inconștiente provine germenul spiritului omenesc.

Misiunea Fiului Omului este continuarea și împlinirea Misiunii Fiului lui Dumnezeu, deoarece Misiunea Fiului lui Dumnezeu putea fi doar una temporară. Ea este deci, prin continuarea către împlinire, în același timp o *consolidare* a acesteia.

În vreme ce Fiul lui Dumnezeu a fost născut direct în Misiunea Sa pământească, drumul Fiului Omului a trebuit să străbată înaintea Misiunii Sale o sferă mult mai mare, înainte de a putea intra în începutul propriu-zis al acestei Misiuni. Drept condiție a îndeplinirii Misiunii Sale, care, în comparație cu cea a Fiului lui Dumnezeu, era mai pământească, El a trebuit, venind din cele mai înalte Înălțimi, să parcurgă și cele mai profunde adâncimi. Nu numai în Lumea de Dincolo, ci și pe Pământ, pentru a putea „trăi” personal toată durerea și suferința oamenilor. Numai astfel va putea, atunci când sosește ceasul Său, să intervină eficient în imperfecțiunile lor și să aducă ajutor în vederea unei schimbări. Din acest motiv, El nu putea să stea separat de trăirea omenirii, ci trebuia să trăiască în mijlocul ei, să cunoască amărăciunile și suferințele. Deci, din

nou, numai din cauza oamenilor, timpul Său de ucenicie a trebuit să se desfășoare în acest fel. Și totuși, tocmai pentru că spiritului omenesc, în limitarea sa, îi rămâne de neînțeles o asemenea călăuzire înaltă, el fiind capabil să judece numai după aparențe, se va încerca să i se reproșeze tocmai acest lucru pentru a i se îngreuna și Lui Misiunea, așa cum s-a făcut cu Hristos. Tocmai ceea ce a trebuit să sufere din cauza omenirii, pentru a recunoaște cele mai sensibile puncte ale greșelilor, adică ceea ce El a suferit pentru binele de mai târziu al oamenilor sau a ajuns să cunoască prin experiențe, ei vor folosi ca piatră pentru a-L lovi, în ura lor crescândă, ațâțată de întunericul care tremură de teamă în fața nimicirii.

Faptul că se poate întâmpla din nou ceva atât de incredibil, în ciuda experiențelor din timpul vieții pe Pământ a Fiului lui Dumnezeu, nu este inexplicabil, deoarece, în realitate, mai mult de jumătate dintre oamenii care se află în prezent pe Pământ nu-și au de fapt locul pe acesta, ci ar trebui să se maturizeze în regiuni mult mai adânci și mai întunecate! Motivul trebuie căutat numai în regresul sufletesc constant, cauzat de înmulțirea excesivă a sclavilor propriei lor unelte, intelectul limitat. Intelectul limitat, ca stăpân unic și pur pământesc, va promova întotdeauna doar ceea ce este material și astfel va amplifica și efectele secundare rele care urmează. Declinul înțelegerii mai înalte, care a urmat astfel, a format o breșă și a întins mâna în jos, ceea ce a permis unor suflete să urce până la incarnare, suflete care, în conformitate cu greutatea lor spirituală determinată de întunericul mai dens, nu ar fi putut să urce niciodată până la suprafața Pământului. În primul rând sentimentele pur animalice din momentul procreării, apoi și celelalte dorințe pentru plăceri pământești, care, în aceste vremuri desfrânate ce durează deja de secole, au oferit sufletelor inferioare posibilitatea de a urca. Acestea dau târcoale apoi în mod constant viitoarelor mame și reușesc uneori să se incarneze, pentru că, până acum, tot ceea ce este luminos s-a retras voit din fața întunericului, pentru a nu fi murdărit.

În felul acesta s-a putut întâmpla treptat ca mediul material-fin al Pământului să devină din ce în ce mai dens și mai întunecat, și astfel mai greu, de o asemenea greutate încât îndepărtează însuși Pământul material-dens de la un drum care l-ar fi făcut mai accesibil influențelor spirituale mai înalte. Întrucât cei mai mulți dintre cei incarnați aparțin, de fapt, regiunilor care se află mult mai jos decât Pământul însuși, va fi doar o Dreptate Divină atunci când aceste suflete vor fi măturate, pentru a se scufunda înapoi, acolo unde le este cu adevărat locul; loc în care, ca urmare a afinității lor obligatorii, nu vor mai avea ocazia să se încarce cu vină nouă și astfel, prin suferințele din sfera lor, vor putea să se maturizeze mai ușor spre o schimbare care să le înalțe.

Nu voința oamenilor va putea cândva să-L aleagă pe Fiul Omului trimis de Dumnezeu, ci Puterea lui Dumnezeu Îl va ridica în ceasul în care omenirea, gemând neajutorată, va implora mântuirea. Atunci ocările vor amuți, deoarece groaza va închide acele guri și oamenii vor lua de bunăvoie toate darurile pe care Creatorul le oferă prin El creaturilor Sale. Însă cel care nu va vrea să le primească de la El, va fi respins pentru toată veșnicia.

Erori.

În căutările sale, câte un om își ridică privirea către Lumină și Adevăr. Dorința lui este mare, însă adesea îi lipsește voința serioasă! Mai mult de jumătate dintre cei care caută nu sunt sinceri. Ei vin cu propria părere preconcepută. Dacă trebuie să și-o schimbe chiar și numai puțin, mai degrabă resping tot ceea ce este nou pentru ei, chiar dacă acolo se află Adevărul.

În acest fel trebuie să cadă mii de oameni care, împiedicându-se în convingeri eronate, au îngrădit libertatea de mișcare de care aveau nevoie pentru a se avânta în sus către salvare.

Există întotdeauna o parte care crede că a înțeles deja tot ce este corect. Ei nu intenționează să se supună și pe *ei înșiși* unei examinări severe, bazată pe ceea ce au auzit și au citit.

Eu *nu* vorbesc, firește, pentru asemenea oameni!

Eu nu vorbesc nici pentru biserici și nici pentru partidele politice, nici pentru ordine, secte și asociații, ci, în toată simplitatea, doar pentru *omul* însuși. Departe de mine ideea să răstorn ceva existent; căci eu clădesc, eu întregesc întrebările nerezolvate până acum, pe care fiecare trebuie să le poarte în sine, de îndată ce reflectează cât de puțin.

Există doar o condiție fundamentală pentru cel care mă ascultă: căutarea serioasă a Adevărului. El trebuie să examineze *cuvintele* în sinea lui și să le lase să devină vii, dar să nu țină seama de vorbitor. Altfel, nu are niciun câștig. Pentru toți cei care *nu* năzuiesc spre aceasta, este din capul locului o pierdere de timp.

Este incredibilă naivitatea de care dă dovadă majoritatea oamenilor, vrând cu încăpățănare să rămână neștiutori când vine vorba să afle de unde vin, cine sunt și încotro merg!

Nașterea și moartea, polii inseparabili ai întregii existențe pe Pământ, nu ar trebui să fie un secret pentru om.

În concepțiile care vor să explice nucleul interior al omului se găsește dezbinare. Acest lucru este urmarea grandomaniei bolnăvicioase a locuitorilor Pământului, care se laudă aroganți că nucleul lor ar fi *Divin!*

Priviți oamenii! Puteți găsi ceva Divin în ei? O asemenea afirmație necugetată ar trebui privită ca o blasfemie, deoarece ea înseamnă o înjosire a Divinului.

Omul nu poartă în el nicio fărâmă de Divin!

Această concepție este doar o înfumurare bolnăvicioasă, a cărei cauză este numai conștientizarea neputinței de a înțelege. Unde este omul care poate spune sincer că o astfel de credință i-a devenit, de asemenea, convingere? Cel care se examinează serios trebuie să nege acest lucru. El resimte foarte bine că nu există în el decât un dor, o dorință de a purta Divin în sine, însă nu certitudine! Se vorbește pe bună dreptate despre o scânteie a lui Dumnezeu pe care omul o poartă în el. Însă această *scânteie* a lui Dumnezeu este *spirit!* Nu este o parte a Divinității.

Termenul scânteie este o denumire pe deplin corectă. O scânteie se dezvoltă și țâșnește, fără să ia cu sine sau să poarte în ea ceva din constituția producătorului. Și aici este la fel. O *scânteie* a lui Dumnezeu nu este ea însăși Divină.

Faptul că se pot descoperi asemenea erori cu privire la *originea* unei ființe arată că *trebuie* să apară eșecul în întreaga dezvoltare! Dacă am construit pe un fundament greșit, va veni o zi în care întreaga structură se va clătina și se va prăbuși.

Căci originea este cea care conferă *sprijin* întregii existențe și deveniri a fiecăruia! De aceea, cine caută să ajungă, așa cum se obișnuiește, mult dincolo de originea sa, întinde mâna după ceva de neînțeles pentru el și pierde astfel orice sprijin în cursul cu totul natural al evenimentelor.

Dacă, de exemplu, apuc ramura unui copac, care este, prin constituția sa pământescă, de aceeași specie cu trupul meu pământesc, această ramură îmi oferă un sprijin care îmi permite să mă ridic, ajutându-mă de ea.

Însă dacă întind mâna deasupra acestei ramuri, atunci nu pot găsi niciun punct de sprijin în constituția diferită a aerului, și... de aceea nu pot nici să mă ridic! Acest lucru este cât se poate de clar.

Exact la fel este în ceea ce privește constituția *interioară* a omului, numită suflet, și nucleul lui, spiritul.

Dacă acest spirit vrea să aibă sprijinul necesar al originii sale, sprijin de care are nevoie, atunci el nu trebuie, desigur, să încerce să întindă mâna spre Divin. Acest lucru este împotriva Naturii, căci Divinul se află mult deasupra lui și are o specie cu totul diferită!

Și totuși, în înfumurarea sa, omul caută o legătură cu acel loc pe care nu îl poate atinge niciodată și întrerupe astfel desfășurarea naturală a lucrurilor. Dorința lui greșită se înalță ca un *baraj*, formând un obstacol între el și afluxul necesar de forță care provine din originea lui. El se separă singur de acesta.

De aceea, să se termine cu asemenea erori! Abia atunci spiritul omenesc își va putea desfășura întreaga forță, pe care astăzi o trece, încă neatent, cu vederea, și va deveni ceea ce poate și trebuie să fie: *stăpânul în Creație!* Însă rețineți bine, numai în Creație, nu stând *deasupra* acesteia.

Numai *Divinul* stă deasupra întregii Creații.—

Dumnezeu Însuși, Originea întregii existențe și vieți, este, după cum spune deja Cuvântul, Divin! Omul însă, cum știm deja, a fost creat de *Spiritul Lui!*

Omul, deci, nu provine direct din Dumnezeu, ci din Spiritul Lui! Divin și spiritual nu sunt același lucru; Spirit este *Voința* lui Dumnezeu. Doar din această *Voință* s-a născut *prima* Creație, și nu din Divinitate! Să rămânem la acest fapt simplu; el ne dă posibilitatea să înțelegem mai bine.

Să ne imaginăm, deci, prin comparație, voința proprie. Aceasta este un act, însă nu o parte din om, altfel omul ar trebui să se dizolve, cu timpul, în numeroasele sale acte de voință. Nu ar mai rămâne nimic din el.

Nici în cazul lui Dumnezeu nu este altfel! Voința Sa a creat Paradisul! Însă Voința Sa este Spiritul, denumit „Sfântul Duh”. Paradisul a fost și el, la rândul său, doar *lucrarea* Duhului, nu o parte din El Însuși. În aceasta se află o gradatie *în jos*. Sfântul Duh Creator, adică Voința Vie a lui Dumnezeu, nu s-a dizolvat în Creația Sa. El nu a dat acesteia nicio parte din Sine, ci El Însuși a rămas complet *în afara* Creației. Biblia arată deja foarte clar acest lucru prin cuvintele: „*Duhul* lui Dumnezeu plutea *pe deasupra* apelor”, nu Dumnezeu în persoană! Este, până la urmă, o diferență. Așadar, nici omul nu poartă în interiorul lui nimic din Însuși Sfântul Duh, ci doar din acel *spirit* care este o lucrare a Sfântului Duh, un act al Său.

În loc să se ocupe de acest fapt, omul vrea din răspuțeri să formeze aici o lacună! Gândiți-vă numai la cunoscuta concepție referitoare la *Prima* Creație, la Paradis! El trebuia să fie neapărat pe acest Pământ. Măruntul intelect omenesc a tras în acest fel evenimentul care a necesitat milioane de ani în cercul său strămt, limitat de spațiu și timp, imaginându-se a fi centrul și axa tuturor evenimentelor Lumii. Urmarea a fost că, prin aceasta, el a pierdut imediat calea spre adevăratul punct de plecare al vieții. În locul acestei căi clare, pe care nu a mai putut-o cuprinde cu privirea, a trebuit să găsească o compensație în concepțiile sale religioase, dacă nu voia să se desemneze pe el însuși drept Creator al întregii existențe și vieți și astfel *drept Dumnezeu*. Termenul „credință” i-a dat până acum această compensație! Cuvânt cu care întreaga omenire s-a contaminat de atunci! Ba mai mult, acest cuvânt neînțeleș, care era menit să întregească tot ce s-a pierdut, a devenit pentru el o stâncă ce a determinat naufragiul complet!

Cu credința se poate mulțumi numai *leneșul*. Tot credința este ținta *zeflemiștilor*. Iar cuvântul „credință”, *greșit* interpretat, este bariera care împiedică astăzi progresul omenirii.

Credința nu trebuie să fie mantia care acoperă cu mărinimie lenea în gândire și care coboară peste spiritul omului ca o boală care îl adoarme, paralizându-l! În realitate, credința trebuie să

devină *convingere*. Convingerea pretinde însă viață, examinarea cea mai riguroasă!

Acolo unde rămâne chiar și numai o *singură* lacună, o *singură* enigmă nerezolvată, acolo convingerea devine imposibilă. De aceea, niciun om nu poate avea credință adevărată atâta timp cât în el rămâne deschisă o întrebare.

Chiar expresia „credință oarbă” arată ceva nesănătos!

Vie trebuie să fie credința, așa cum a pretins deja Hristos odinioară, altfel ea nu are niciun rost. Însă a fi viu înseamnă a te mișca, a cântări și, de asemenea, a examina! Nu a accepta în mod tâmp idei străine. Credință oarbă înseamnă, în mod evident, a nu înțelege. Însă ceea ce omul nu înțelege nu-i poate aduce vreun folos spiritual, căci ceea ce nu înțelege nu poate prinde viață în el.

Iar ceea ce nu trăiește pe deplin în el însuși, nu-i va deveni propriu niciodată! Și numai ceea ce îi este propriu îi dă avânt.

Și, la urma urmei, nimeni nu poate să pășească și să avanseze pe un drum, dacă în calea lui se deschid falii. Spiritual, omul trebuie să se oprească acolo unde cunoașterea lui nu-l poate duce mai departe. Acest fapt este incontestabil și, de bună seamă, este și ușor de înțeles. Așadar, cine dorește să progreseze spiritual, acela să se trezească!

În somn, el nu poate niciodată urma drumul spre Lumina Adevărului! Și nici legat la ochi sau cu un văl în fața ochilor.

Creatorul vrea ca oamenii Lui să vadă în Creație. Însă a vedea înseamnă a cunoaște! Iar cunoașterea nu se potrivește cu credința oarbă. Doar indolență și lene în gândire se află într-o astfel de credință, nu măreție!

Privilegiul capacității de a gândi îi aduce omului și datoria de a *examina!*

Pentru a scăpa de toate acestea, omul pur și simplu L-a micșorat, din comoditate, pe marele Creator atât de mult, încât L-a atribuit acte arbitrare drept dovadă a Atotputerniciei Sale.

Cine vrea să gândească, fie și numai puțin, trebuie să găsească din nou o mare greșeală în acest lucru. Un act arbitrar presupune drept condiție posibilitatea de a încălca

Legile existente ale Naturii. Însă unde se poate întâmpla așa ceva lipsește perfecțiunea. Căci unde există perfecțiune nu poate exista schimbare. Atotputernicia lui Dumnezeu este atât de mult deformată de către o mare parte a omenirii, încât cel care gândește mai profund ar considera-O drept o dovadă a imperfecțiunii. Și în acest lucru se află rădăcina multor rele.

Acordați-I lui Dumnezeu onoarea Perfecțiunii Sale! Atunci veți găsi în aceasta cheia enigmelor nerezolvate ale întregii existențe.—

Să-i aduc pe cei care caută serios până în acest punct trebuie să fie strădania mea. O răsuflare de ușurare trebuie să circule prin cercurile tuturor celor ce caută Adevărul. Ei vor recunoaște, în cele din urmă, cu bucurie, că nu există niciun mister, nicio lacună în întregul curs al evenimentelor Lumii. Și atunci... vor vedea clar în fața lor drumul spre înălțare. Ei trebuie doar să-l urmeze.—

Misticismul* nu-și are niciun fel de justificare în întreaga Creație! Nu există niciun loc pentru el în aceasta, căci totul este menit să se afle clar și fără lacune înaintea spiritului omenesc, până la întoarcerea la originea sa. Și acest domeniu cuprinde întreaga Creație. Numai ceea ce se află *deasupra* acesteia, numai Divinul trebuie să rămână pentru spiritul omenesc cel mai sacru mister, deoarece se găsește *deasupra* originii lui, care se află *în Creație*. De aceea omul nu va înțelege niciodată Divinul. Nici cu cea mai bună voință și cu cea mai mare cunoaștere. Însă în această neputință de a înțelege ceea ce este Divin se află *cel mai natural* lucru pe care și-l poate imagina omul, căci, după cum se știe, nimic nu poate trece dincolo de propria sa origine. Nici chiar spiritul omului! În constituția de altă specie se află întotdeauna un hotar. Și Divinul este de o constituție cu totul diferită de Spiritualul din care provine omul.

Animalul, de exemplu, nu poate deveni niciodată om, nici chiar în dezvoltarea lui sufletească cea mai mare. Din esențialitatea sa nu poate înflori în niciun caz spiritualul care dă naștere spiritului omenesc. Din compoziția a ceea ce este

*) Doctrină ezoterică.

esențial lipsește specia de bază spirituală. Tot așa, omul, care a provenit din partea spirituală a Creației, nu poate, la rândul lui, deveni Divin niciodată, deoarece Spiritualul și Divinul nu sunt de aceeași specie. Spiritul omenesc poate, în cel mai înalt grad de dezvoltare a sa, să atingă desăvârșirea, dar trebuie să rămână totuși *spiritual*. El nu poate ajunge deasupra lui însuși, în Divin. Diferența de constituție stabilește și aici, în mod natural, o limită care nu poate fi trecută în sus niciodată. Materialitatea nu joacă niciun rol aici, deoarece ea nu are viață proprie, ci servește drept înveliș, pus în mișcare și format de Spiritual și de Esențial.

Domeniul uriaș al spiritului se întinde în întreaga Creație. De aceea, omul poate, ar trebui și trebuie să o cuprindă și să o cunoască pe deplin! Și, prin cunoașterea sa, el va stăpâni în aceasta. Însă, corect înțeles, a stăpâni înseamnă, chiar în sensul cel mai strict, doar a sluji!—

Nu există niciun loc în întreaga Creație, până sus, la Spiritualul cel mai înalt, în care să se poată produce o deviere de la evenimentele naturale! Chiar acest fapt face ca totul să-i devină fiecăruia mult mai familiar. Teama nesănătoasă și tainică, dorința de a se ascunde în fața atât de multor lucruri, deocamdată încă necunoscute, se prăbușesc astfel de la sine. Odată cu *naturalul*, un curent de aer proaspăt trece prin mediul greu și sufocat de urzelile cerebrale întunecate ale celor cărora le place să facă să se vorbească despre ei înșiși. Plăsmuirile fanteziei lor bolnăvicioase, obiect al fricii celor slabi și al batjocurii celor puternici, nu au decât un efect ridicol și pueril în fața privirii care devine clară și care cuprinde, în final, cu prospețime și bucurie, naturalețea minunată a tuturor întâmplărilor, care se mișcă întotdeauna numai în linii simple, drepte, ce pot fi clar recunoscute.

Totul se mișcă uniform, în cea mai strictă regularitate și ordine. Și aceasta îi ușurează căutătorului privirea de ansamblu liberă până în punctul originii sale propriu-zise!

Nu este nevoie de nicio cercetare anevoioasă și de nicio fantezie. Principalul este ca el să stea departe de toți cei care,

printr-un amestec de mistere confuz, vor să facă o cunoaștere parțială și insuficientă să pară mai mare decât este.

Totul se găsește *atât* de simplu în fața oamenilor, încât tocmai această simplitate îi împiedică să ajungă la recunoaștere, pentru că ei presupun de la început că marea Lucrare a Creației trebuie să fie mult mai dificilă și mai încurcată.

Cu toată voința lor bună, mii de oameni se poticnesc de acest lucru, își ridică privirea, căutând, fără a bănuși că trebuie numai să privească simplu și fără efort *în fața* și în jurul lor. Ei ar vedea că, prin existența lor pe Pământ, se află deja pe drumul cel bun și trebuie numai să înainteze liniștit! Fără grabă și fără efort, însă cu ochii *deschiși* și cu o gândire liberă, neîngustată! Omul trebuie să învețe, în sfârșit, că adevărata măreție se află numai în întâmplarea cea mai simplă și cea mai naturală. Că simplitatea este condiția măreției.

Așa cum este în Creație, așa este și în omul însuși, care aparține Creației, ca fiind o parte a ei!

Numai gândirea și resimțirea intuitivă *simple* îi pot aduce claritatea! Simplitatea pe care încă o posedă copiii. Reflectarea calmă îi va permite să recunoască faptul că în capacitatea de înțelegere simplitatea este sinonimă cu claritatea și, de asemenea, cu naturalul! Una nu poate fi concepută fără cealaltă. Este un acord de trei note care exprimă o *singură* noțiune! Cel care face din aceasta piatra de temelie a căutării sale va răzbate repede prin norii confuziei. Tot ce este exagerat în mod artificial cade atunci de la sine.

Omul recunoaște că ordinea naturală nu poate fi exclusă de nicăieri, că nu este întreruptă niciunde! Și în aceasta se dezvăluie și Măreția *lui Dumnezeu!* Vitalitatea de neclintit a Voinței Creatoare automate! Căci Legile Naturii sunt Legile de neclintit ale lui Dumnezeu, pe care oamenii le au permanent în fața ochilor, vorbindu-le insistent, depunând mărturie pentru Măreția Creatorului, fiind de o regularitate de nezdruncinat, neadmițând nicio excepție! Nicio excepție! Căci din grăunțele de ovăz nu poate apărea decât ovăz, la fel din grâu numai grâu și așa mai departe.

Așa este și în cea primă Creație, care, ca propria Lucrare a Creatorului, se află cel mai aproape de Perfecțiunea Lui. Acolo Legile fundamentale sunt ancorate în așa fel încât, puse în mișcare de Vitalitatea Voinței, au trebuit să ducă, în desfășurarea cea mai firească a evenimentelor, la nașterea Creației Ulterioare, coborând în cele din urmă până la corpurile cerești. Devenind tot mai dense, pe măsură ce Creația s-a îndepărtat tot mai mult, în dezvoltarea sa ulterioară, de perfecțiunea originii.—

Să observăm mai întâi Creația.

Imaginați-vă că toată viața din ea, indiferent în ce parte se găsește aceasta, susține doar două specii. O specie este conștientă de sine, iar cealaltă nu este conștientă de sine. A ține cont de aceste două varietăți este de cea mai mare importanță! Are legătură cu „originea omului”. Varietățile dau și imboldul pentru dezvoltarea ulterioară, pentru o luptă aparentă. Ceea ce este inconștient constituie temelia a ceea ce este conștient, având totuși compoziția aceleiași specii. A deveni conștient înseamnă progres și dezvoltare pentru ceea ce este inconștient, care, fiind tot timpul împreună cu ceea ce este conștient, primește continuu de la acesta imboldul pentru a deveni, de asemenea, conștient.

Dezvoltându-se în jos, prima Creație însăși a adus succesiv trei mari diviziuni fundamentale: cea mai de sus și cea mai înaltă este *Spiritualul*, Creația Primordială, căreia îi urmează Esențialul, mai dens și devenind astfel, de asemenea, mai greu. În cele din urmă, ca cel mai de jos și cel mai greu, din cauza densității lui, care este cea mai mare, mai urmează marele domeniu al Materialului, care s-a lăsat treptat în jos, distanțându-se de Creația Primordială! Deci cel mai înalt rămâne *Spiritualul Pur*, deoarece el reprezintă, în specia sa pură, ceea ce este cel mai ușor și cel mai luminos. Acesta este mult menționatul Paradis, coroana întregii Creații.

Odată cu coborârea a ceea ce este mai dens, atingem deja Legea Gravitației, care este ancorată nu numai în Material, ci are efect în întreaga Creație, începând cu așa-numitul

Paradis, până jos, la noi.

Legea Gravitației este de o asemenea importanță, încât fiecare om ar trebui să și-o întipărească bine în minte, căci ea este pârghia principală în întreaga evoluție și în întregul proces de dezvoltare a spiritului omenesc.

Am spus deja că această gravitație acționează nu numai asupra constituțiilor pământești, ci acționează, de asemenea, proporțional, în acele părți ale Creației pe care oamenii de pe Pământ nu le mai pot vedea și pe care, de aceea, le numesc pur și simplu Lumea de Dincolo.

Pentru o mai bună înțelegere, trebuie să mai împart *Materialitatea* în două secțiuni. În *Material-Fin* și în *Material-Dens*. Materialul-Fin este Materialitatea care nu poate deveni vizibilă ochiului pământesc, din cauza speciei sale diferite. Totuși, ea rămâne Materialitate.

Așa-numita „Lume de Dincolo” nu trebuie confundată cu mult doritul Paradis, care este numai pur spiritual. Prin spiritual nu trebuie să se înțeleagă „minte”, ci spiritual este o *constituție*, așa cum și esențial și material sunt, fiecare, o constituție. Numim deci, simplu, Materialul-Fin drept Lumea de Dincolo, pentru că ea este dincolo de capacitatea vizuală pământească. Astfel, Materialul-Dens este Lumea Aceasta, tot ceea ce este pământesc și care, datorită speciei de același fel, este vizibil ochilor noștri material-denși.

Omul ar trebui să se dezvețe să considere lucrurile invizibile lui ca fiind, de asemenea, de neînțeles și nenaturale. *Totul* este natural, chiar și așa-numita Lume de Dincolo și Paradisul, care se află încă foarte departe de aceasta.

Așa cum aici corpul nostru material-dens este sensibil la mediul lui înconjurător de *aceeași* specie, pe care îl poate astfel vedea, auzi și simți, exact la fel este în celelalte părți ale Creației, a căror constituție nu este ca a noastră. Omul material-fin din așa-numita Lume de Dincolo simte, aude și vede numai mediul lui *material-fin* de aceeași specie; omul spiritual, mai înalt, poate, la rândul lui, să simtă numai mediul lui *spiritual*.

Așa se face că există locuitori ai Pământului care pot, câteodată, să vadă și să audă Materialitatea-Fină cu corpul lor material-fin, pe care îl poartă în ei, înainte de a avea loc separarea de corpul pământesc material-dens prin moartea acestuia. Nu există nimic nenatural în acest lucru.

Alături de Legea Gravităției, colaborând cu aceasta și nu mai puțin importantă decât ea, se află Legea Speciilor De Același Fel.

Eu am spus deja că o specie poate recunoaște întotdeauna numai specia de același fel. Proverbele: „Cine se aseamănă se adună” și „Așchia nu sare departe de trunchi” par extrase din Legea Primordială. Ea vibrează alături de Legea Gravităției în întreaga Creație.

Pe lângă cele menționate deja, în Creație domnește o a treia Lege Primordială: Legea Efectului Reciproc. Ea face ca omul să poată culege neapărat numai ceea ce a semănat cândva. El nu poate culege grâu, dacă a semănat secară, nici trifoi, dacă a semănat ciulini. La fel este în Lumea Material-Fină. În final, el nu va putea culege bunătate dacă a simțit ură, nici bucurie dacă a nutrit în sine invidie!

Aceste trei Legi fundamentale formează pietrele de hotar ale Voinței Divine! Ele singure sunt cele care declanșează automat răsplată sau pedeapsă pentru un spirit omenesc, cu dreptate implacabilă! Incoruptibilă, în gradațiile cele mai minunate și mai fine, încât gândul celei mai mici nedreptăți în giganticele evenimente cosmice devine imposibil.

Efectul acestor Legi simple aduce fiecare spirit omenesc exact în locul de care el aparține, potrivit stării lui interioare. O eroare în această privință este imposibilă, pentru că efectul acestor Legi poate fi pus în mișcare numai de starea *cea mai adâncă* a omului și chiar este pus neapărat în mișcare de aceasta, în fiecare caz! Efectul implică, așadar, drept pârgie de acționare, forța pur spirituală a *intuițiilor* sale, forță care se află *în om*. Orice altceva rămâne fără efect. Din această cauză, numai adevărata *voință*, *intuiția* omului este decisivă în ceea ce se dezvoltă pentru el în Lumea invizibilă lui și în care trebuie să pășească după moartea sa pământească.

Acolo nu ajută nicio prefăcătorie, nicio amăgire. El trebuie să culeagă neapărat ceea ce a semănat prin *voința* sa! Și, exact în funcție de tăria sau slăbiciunea voinței sale, aceasta pune în mișcare, mai mult sau mai puțin, curenții de aceeași specie ai lumilor celorlalte, indiferent că este ură, invidie sau iubire. Un proces pe deplin natural, în cea mai mare simplitate și totuși cu efectul implacabil al dreptății de neclintit!

Oricine încearcă să pătrundă, prin reflectare serioasă, în aceste procese din Lumea de Dincolo va recunoaște câtă dreptate incoruptibilă se află în acest efect automat, va vedea deja în aceasta Măreția de necuprins a lui Dumnezeu. El nu are nevoie să intervină după ce a dat Voința Sa ca Legi perfecte în Creație.

Cel care, evoluând, urcă înapoi în Împărăția Spiritului, este purificat, căci el a trebuit să treacă, în prealabil, prin angrenajele Voinței Divine. Niciun alt drum nu duce în apropierea lui Dumnezeu. Iar *felul în care* angrenajele acționează asupra spiritului omenesc este determinat de viața sa interioară precedentă, de propria sa *voință*. Ele pot să-l poarte, prin acțiunea lor binefăcătoare, spre Înălțimile Luminoase, însă, la fel de bine, pot să-l arunce cu violență în jos, în noaptea ororilor, ba chiar să-l tragă în pierzania definitivă.—

Trebuie să ne gândim la faptul că la nașterea pământească spiritul omenesc devenit matur pentru incarnare poartă deja un înveliș sau un corp material-fin, de care a avut nevoie pentru drumul său prin Materialitatea-Fină. Acesta îi rămâne și în timpul existenței sale pământești, ca element de legătură pentru corpul pământesc. Legea Gravitației își produce întotdeauna efectul principal asupra părții celei mai dense și mai grele. Deci în timpul existenței pământești, asupra corpului pământesc. Însă atunci când, la moarte, acesta cade, corpul material-fin devine din nou liber și, în acel moment, fiind neprotejat și fiind de acum înainte partea cea mai grea, este supus Legii Gravitației.

Când se spune că spiritul își formează corpul, acest lucru este adevărat în ce privește corpul material-fin. Constituția interioară a omului, ceea ce el dorește și ceea ce el vrea cu adevărat pun baza pentru acest lucru. Voința poartă în sine puterea de a forma ceea ce este material-fin. Prin imboldul spre ceva josnic sau numai spre plăceri pământești, corpul material-fin devine dens și, prin aceasta, greu și întunecat, pentru că împlinirea unor asemenea dorințe se află în Materialitatea-Densă. În acest fel, omul se leagă singur de ceea ce este dens, pământesc. Dorințele lui trag după ele corpul material-fin, îl încarcă, altfel spus, cu o asemenea densitate, încât atunci constituția sa se apropie cât mai mult posibil de aceea a corpului pământesc, deoarece în această apropiere se află speranța de a putea lua parte la plăceri sau patimi pământești, după ce corpul pământesc, material-dens, se va fi desprins. Cel care năzuiește spre aceste lucruri trebuie să se scufunde, conform Legii Gravitației.

Altfel este însă cu oamenii ale căror gânduri sunt orientate, în principal, spre ceea ce este mai înalt și mai nobil. Aici voința țese automat corpul material-fin mai ușor și astfel și mai luminos, pentru ca el să poată ajunge în apropierea a tot ceea ce constituie pentru acești oameni țelul dorințelor lor serioase! Adică spre puritatea Înălțimilor Luminoase.

Exprimat cu alte cuvinte: în funcție de țelul dintr-un anumit moment al spiritului omenesc, corpul material-fin al omului de pe Pământ este echipat, în același timp, în așa fel încât după moartea corpului fizic el poate năzui spre acest țel, indiferent de ce fel este acesta. Aici spiritul își construiește efectiv corpul, căci voința acestuia, fiind spirituală, poartă în ea și forța de a utiliza pentru ea însăși ceea ce este material-fin. El nu se poate sustrage niciodată acestui proces natural. Și așa este pentru orice voință, indiferent dacă acest lucru îi este plăcut spiritului sau nu. Aceste forme rămân agățate de el atâta timp cât le hrănește cu voința și cu intuiția sa. Ele îl promovează sau îl rețin, în funcție de specia lor, care este supusă Legii Gravitației. Dar dacă el își schimbă voința și intuiția, noi forme vor apărea

astfel imediat, în vreme ce formele anterioare, nemaiprimind hrană în urma schimbării voinței, trebuie să piară și să se descompună. În felul acesta, omul își schimbă și soarta.

De îndată ce, prin moartea corpului fizic, încetează ancorarea de Pământ, corpul material-fin astfel desprins fie se scufundă, fie plutește în sus ca o plută, în Materialitatea-Fină, care este numită Lumea de Dincolo. Prin Legea Gravitației, el va fi reținut exact în acel loc ce are aceeași greutate ca el; nu poate merge mai departe, nici în sus, nici în jos. Aici îi găsește în mod natural pe toți cei de aceeași specie sau asemenea lui, căci aceeași specie presupune aceeași greutate, iar aceeași greutate presupune, bineînțeles, aceeași specie. Așa cum a fost el însuși, așa vor fi cei asemenea lui, printre care el va trebui să sufere sau va putea să se bucure, până când se va schimba din nou în interior și, odată cu el, și corpul său material-fin, care, ca urmare a efectelor schimbării de greutate, îl va conduce fie mai sus, fie mai jos.

De aceea, omul nici nu poate să se plângă, nici nu trebuie să mulțumească, deoarece dacă este ridicat spre Lumină, acest lucru se datorează propriei sale constituții, care determină ridicarea spre Lumină, iar dacă se prăbușește în întuneric, atunci din nou starea lui este cea care îl constrânge să facă aceasta.

Însă fiecare om are motive să-L preamărească pe Creator pentru perfecțiunea care se află în efectul acestor trei Legi. Astfel, spiritul omenesc este făcut în mod necondiționat stăpânul neîngrădit al propriului destin! Întrucât adevărata lui voință, adică starea lui interioară sinceră, trebuie să-l înalțe sau să-l scufunde.

Dacă încercați să vă imaginați corect activitatea veritabilă a acestor Legi, luați în parte și angrenându-se, atunci veți descoperi că în ea se află răsplata și pedeapsa, îndurarea și, de asemenea, osânda, cântărite exact pentru fiecare, în funcție de el însuși. Este o înlănțuire foarte simplă, care indică frânghia de salvare prin fiecare voință serioasă a unui om, frânghie care nu se poate rupe niciodată și care nu poate niciodată da greș.

Măreția unei asemenea simplități este cea care îl silește pe cel care o recunoaște să îngenuncheze în fața imensei Măreții a Creatorului!

În fiecare proces și în toate explicațiile mele întâlnim mereu, clară și evidentă, activitatea acestor Legi simple, a căror conlucrare minunată trebuie să o mai descriu în mod special.

Dacă omul cunoaște acest angrenaj, atunci el are astfel și treptele care conduc spre Împărăția Luminoasă a Spiritului, spre Paradis. Dar el vede atunci și drumul în jos, spre întuneric!

El nici măcar nu trebuie să pășească singur, ci va fi ridicat sau târât în jos de mecanismul automat, în funcție de felul în care îl va fi reglat prin viața sa *interioară*.

Întotdeauna rămâne în seama deciziei *sale* să stabilească drumul pe care va fi purtat.

Omul nu trebuie să se lase tulburat în această privință de zeflemişti.

Privite îndeaproape, îndoiala și batjocura nu sunt altceva decât dorințe exprimate. În mod inconștient, fiecare sceptic rostește ceea ce își dorește, lăsând astfel interiorul său pradă privirii cercetătoare. Căci în negare, în apărare, se află dorințe adânc ascunse, ușor de recunoscut. Este trist sau chiar revoltător câtă neglijență, câtă neputință se manifestă astfel, deoarece tocmai prin acestea omul este tras adesea mai jos decât un animal neștiutor. Ar trebui să ne fie milă de asemenea oameni, fără a fi totuși indulgenți, căci indulgența ar însemna să se cultive lenea în locul unei examinări serioase. Cel care caută cu seriozitate trebuie să devină econom cu indulgența, altfel își va face, până la urmă, rău lui însuși, fără a-l ajuta pe celălalt prin aceasta.

Odată cu recunoașterea crescândă, omul se va ridica jubilând în fața miracolului acestei Creații, pentru a se avânta cu elan conștient spre Înălțimile Luminoase, pe care le va putea numi Patrie!

Energia sexuală în importanța ei pentru înălțarea spirituală.

A trag încă o dată atenția asupra faptului că în Creație întreaga *viață* este compusă din două categorii. Cea conștientă de sine și cea inconștientă. Conștientul reprezintă evoluția a orice este inconștient. Abia prin procesul de a deveni conștient se formează și asemănarea cu Creatorul, ceea ce înțelegem noi prin forma omenească. Această formare merge progresiv, mână în mână cu procesul de a deveni conștient.

În *prima* Creație propriu-zisă, care, fiind cel mai aproape de Spiritul Creator, poate fi numai spirituală, pe lângă oamenii spirituali conștienți dintâi creați, există și spiritual încă *inconștient*. În acest inconștient, ce are aceleași însușiri ca ale conștientului, se află în mod natural imboldul spre evoluție. Însă aceasta poate avea loc numai în dezvoltarea spre a deveni conștient de sine.

Dacă în acest spiritual inconștient imboldul de a deveni conștient a crescut până la un anumit grad, atunci, în dezvoltarea cea mai naturală, are loc un proces care seamănă cu o naștere pământească. Să fim numai atenți la ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Aici corpul material-dens expulzează automat fructul care s-a copt, atât la om, cât și la animal. De asemenea, fiecare copac își leapădă fructele. Este procesul repetitiv al unei evoluții, a cărei trăsătură de bază se găsește în *prima* Creație, în așa-numitul Paradis.

În același fel are loc și *acolo*, la un anumit grad de maturitate, lepădarea automată a inconștientului ce are imboldul de a deveni conștient, o separare a inconștientului, altfel spus o expulzare. *Aceste particule spiritual-inconștiente*

expulzate în acest mod formează astfel germenii de spirit ai oamenilor în devenire!

Acesta este procesul alungării din Paradis, redat metaforic și în Biblie!

Acest proces *trebuie* să aibă loc, deoarece în inconștient se află lipsa de responsabilitate, pe când, odată cu procesul de a deveni conștient, se dezvoltă în aceeași măsură și responsabilitatea.

Expulzarea inconștientului care se maturizează este deci necesară pentru Spiritual, care, din imbold natural, vrea să se dezvolte spre conștient. Ea este progres, nu regres!

Deoarece acești germeni vii nu pot fi expulzați în sus, spre perfecțiune, singura cale ce le rămâne este în jos. Aici însă ei intră în Ținutul Esențialului, de greutate mai mare, ținut care nu conține nimic spiritual.

Germenul de spirit ce are imboldul de a deveni conștient stă dintr-o dată într-un mediu care nu este de aceeași specie cu el, deci într-un mediu *străin*, și este ca și *neacoperit*. Fiind spiritual, el se simte gol și dezvelit în Esențialul mai dens. Dacă vrea să rămână acolo sau să meargă mai departe, atunci pentru el devine o necesitate să se acopere cu un *înveliș esențial* de aceeași constituție ca și mediul din jurul său. Altfel nu poate activa și nici nu se poate menține în acesta. Prin urmare, el nu numai că are nevoie ca pe drumul său spre recunoaștere să-și acopere goliciunea, așa cum este redat metaforic în Biblie, ci acest lucru este și aici un proces necesar evoluției.

Germenul spiritului omenesc în devenire va fi condus acum mai departe, pe căi naturale, până în Materialitate.

Aici este din nou înconjurat de un înveliș necesar, ce are consistența noului său mediu material.

Acum el stă la hotarul extrem al Materialității-Fine.

Pământul este însă *acel* punct material-dens în care se întâlnește *tot* ce se află în Creație. Din *toate* secțiunile se revarsă aici tot ce altfel ar fi fost separat în modul cel mai strict, din cauza caracteristicilor diferite. Toate firele, toate

drumurile duc spre Pământ ca spre un loc de întâlnire unificator. Legându-se aici și producând noi acțiuni, curenți de forță sunt trimiși, asemenea unor flăcări puternice, în Univers! Nu mai există nimic asemănător în niciun alt loc din Materialitate.

Pe acest Pământ există cea mai fierbinte trăire, prin alăturarea *tuturor* speciilor Creației, cărora Materialitatea le este folositoare. Dar, încă o dată, aceasta nu se întâmplă decât prin alăturarea tuturor speciilor *Creației*, nimic din Divin, nimic din Sfântul Duh, care stă *deasupra* și în afara Creației.—

Ultimele ramificații ale acestei trăiri de pe Pământ se revarsă cu putere spre germele de spirit, de îndată ce el intră în Materialitatea-Fină. El este înconjurat de efectele acestor ramificații. Ele sunt cele care îl atrag, ajutându-l în același timp să-și trezească și să-și dezvolte conștiința, începându-și evoluția.

Încă fără legături, deci fără vină, pe acest prag al Materialității, el resimte intuitiv prin aceste ramificații vibrațiile trăirilor mai puternice, care au loc în formarea și descompunerea a ceea ce este material. În el apare atunci dorința de a le cunoaște *mai îndeaproape*. Însă de îndată ce exprimă o astfel de dorință, el se fixează de bunăvoie, odată cu exprimarea acesteia, de o vibrație oarecare, bună sau rea. Prin Legea activă a Atracției Speciilor De Același Fel, este atras de o specie de același fel mai puternică decât a sa. El va fi antrenat până în acel punct în care dorința sa este pusă în practică mai puternic decât se manifestă la el însuși.

Această dorință interioară produce imediat densificarea învelișului său material-fin, corespunzător acestei dorințe, iar Legea Gravitației face ca el să fie dus mai departe în jos.

În cele din urmă *numai* Pământul material-dens îi oferă adevărata *trăire* a dorinței care se găsește în el!—

Este astfel împins până la nașterea pământească, pentru că vrea nu doar să deguste, ci și să guste, să savureze. Cu cât această dorință de plăceri *pământești* pe care o resimte degustând acest spirit trezit devine mai intensă, cu atât mai

dens se formează și învelișul material-fin pe care îl poartă. Prin acest lucru, el dobândește însă și o greutate mai mare, și astfel coboară lent spre planul pământesc, unde i se oferă singura posibilitate de a-și împlini dorințele. Dacă însă a ajuns până la acest plan pământesc, atunci el a atins și maturitatea necesară pentru o naștere pământească.

Aici intervine încă și mai clar forța de atracție a speciilor de același fel. Fiecare dintre spiritele nedezvoltate este atras, corespunzător dorinței sau înclinației pe care o poartă în sine, ca de un magnet, spre locul în care conținutul dorinței sale ajunge să fie împlinit prin oameni de pe Pământ. Dacă el are, de pildă, dorința de a domina, atunci nu se va naște în condiții care să îi permită să pună el însuși dorința sa în aplicare, ci va fi atras de un om care poartă în sine o puternică dorință de a domina, deci resimte intuitiv la fel ca el, și așa mai departe. În felul acesta, el ispășește deja în parte ceea ce este greșit sau găsește fericire în ceea ce este corect. Cel puțin are ocazia să facă acest lucru.

Din cauza acestui proces se presupune în mod eronat că însușirile sau aptitudinile spirituale se moștenesc! *Acest lucru este greșit!* În exterior poate să pară așa. În realitate însă, un om nu poate da copiilor lui *nimic* din spiritul său viu.

Nu există ereditate spirituală!

Niciun om nu are posibilitatea să dea nici măcar cea mai mică particulă din spiritul său viu!

În această chestiune s-a întreținut o eroare care își aruncă umbra peste multe lucruri, împiedicând și derutând. Niciun copil nu are de ce să mulțumească părinților săi pentru vreo aptitudine spirituală, cu atât mai puțin să le reproșeze defectele! Ar fi o greșeală și o nedreptate condamabilă!

Această minunată Lucrare a Creației nu va fi niciodată atât de plină de imperfecțiuni și de lacune încât să permită arbitrarul și hazardul eredității spirituale!

Această forță de atracție a tuturor speciilor de același fel, care este atât de importantă la naștere, poate proveni de la tată, ca și de la mamă, la fel ca și de la oricine se află în apropierea

viitoarei mame. *De aceea, o viitoare mamă ar trebui să fie prudentă în alegerea anturajului.* Trebuie luat în considerare faptul că forța interioară se află predominant în *slăbiciuni*, nicidecum în caracterul exterior. Slăbiciunile provoacă perioade importante în viața interioară, degajând o forță de atracție intensă.

Venirea omului pe Pământ se compune deci din procreare, incarnare și naștere. Incarnarea, adică intrarea sufletului, are loc *la mijlocul sarcinii*. Maturitatea care sporește reciproc, atât cea a viitoarei mame, cât și cea a sufletului care înclină spre incarnare, produce și o legătură specială, *mai pământescă*. Există aici o radiație provocată de starea lor de maturitate reciprocă, radiație care, în declanșare naturală irezistibilă, face ca fiecare să tindă către celălalt. Această radiație devine tot mai puternică și înlănțuie tot mai strâns unul de altul sufletul și viitoarea mamă, în aspirația lor unul spre celălalt, până când, în final, corpul care se dezvoltă în trupul mamei atinge un anumit nivel de maturitate care îi permite să absoarbă sufletul.

Acest moment al intrării sau absorbirii aduce cu sine, în mod natural, și prima zvâcnire a micului corp, care se manifestă prin tresăriri denumite primele mișcări ale copilului. Odată cu acestea survine foarte adesea o schimbare a intuițiilor viitoarei mame, care fie o fac fericită, fie o apasă, în funcție de specia sufletului omenesc ce a intrat.—

Odată cu micul corp, sufletul omenesc astfel dezvoltat se acoperă cu mantia Materialității-Dense, care este necesară pentru a putea trăi, auzi, vedea și simți pe deplin totul în Materialitatea-Densă pământescă, lucru care este posibil numai prin intermediul unui înveliș din aceeași materie, *de aceeași specie*, un instrument. Acum poate trece de la degustat la gustatul propriu-zis și, odată cu acesta, *la apreciere*. Se înțelege că sufletul trebuie mai întâi să învețe să folosească acest nou corp ca instrument și să-l stăpânească.

Aceasta este, pe scurt, evoluția omului până la prima sa naștere pământescă.

Căci deja de multă vreme, în cursul natural al evenimentelor, niciun suflet nu mai poate veni pentru *prima* sa incarnare pe Pământ, ci nașterile aduc suflete care au trecut deja *cel puțin* printr-o viață pământească. De aceea, la naștere ele sunt deja încurcate într-o karmă complexă. *Energia sexuală este aceea care le va permite să se elibereze de aceasta.*

Prin învelișul corpului material-dens, sufletul unui om este separat în timpul anilor copilăriei de curenții care caută să ajungă la suflet *din afară*. Tot întunericul, răul pe care îl animă planul pământesc găsește tăiată calea spre suflet datorită corpului pământesc material-dens. Astfel nu poate avea nicio influență asupra copilului și nu îi poate cauza vreun rău. Însă răul pe care un suflet reîncarnat l-a adus cu sine din existențele anterioare rămâne totuși legat de el și în copilărie.

Corpul servește astfel drept perete despărțitor, atâta timp cât nu a ajuns la maturitate. Pare că sufletul s-ar fi retras într-o cetate al cărei pod mobil este ridicat. În timpul acestor ani există o prăpastie de netrecut între sufletul copilului și Creația Material-Fină în care trăiesc vibrațiile material-fine ale vinovăției și ispășirii. Astfel, sufletul se află la adăpost în învelișul pământesc, maturizându-se în întâmpinarea responsabilității și așteptând momentul în care coborârea podului îl va duce la viața propriu-zisă în Materialitate.

Prin Legi naturale, Creatorul a sădit în *fiecare* creatură *instinctul de imitare* în locul voinței libere, acolo unde aceasta nu activează încă. Acest lucru este, în general, numit „receptivitatea tineretului”. Instinctul de imitare este menit să pregătească dezvoltarea pentru viața pământească, până când va fi îmbogățit și sprijinit prin experiențe, în cazul animalelor, iar în cazul oamenilor va fi înălțat de către spirit la activitate conștientă de sine, prin voința liberă!

Spiritului incarnat în corpul copilului îi lipsește o punte de radiații, care se poate forma abia la vremea maturității fizice, prin energia sexuală. Spiritului îi lipsește această punte pentru o activitate cu adevărat și pe deplin eficientă în Creație, care nu poate avea efect decât prin posibilitatea de a radia

neîntrerupt prin toate speciile Creației. Căci numai în radiații se află viața și numai din ele și prin ele este generată mișcarea.

În acest timp, copilul, care poate acționa deplin și continuu asupra mediului său numai prin partea sa *esențială*, nu prin nucleul său spiritual, are față de Legile Creației doar o responsabilitate puțin mai mare decât cea a celui mai dezvoltat animal.

Între timp tânărul corp se maturizează și treptat se trezește în el *energia sexuală*, care se găsește numai în *Materialitatea-Densă*. Ea este *cea mai fină și mai nobilă floare a întregii Materialități-Dense*, cel mai înalt lucru pe care îl poate oferi Creația Material-Densă. În *finețea* ei, ea formează *culmea a tot ce este material-dens*, așadar pământesc, și care, fiind cea mai exterioară ramificație vie a Materialității, se apropie cel mai mult de Esențial. Energia sexuală este viața ce pulsează a Materialității și doar ea poate forma *puntea* spre Esențial, care, la rândul său, servește drept mijlocitor către Spiritual.

Trezirea energiei sexuale în corpul material-dens este asemănătoare procesului de coborâre a podului mobil al unei cetăți închise până atunci. Astfel, locuitorul acestei cetăți, adică sufletul omenesc, poate atunci pași afară bine înarmat și gata de luptă, însă în egală măsură pot intra la el și prieteni sau dușmani care împresoară cetatea. Acești prieteni sau dușmani sunt, în primul rând, curenți material-fini de specie bună sau rea, dar și locuitori din Lumea de Dincolo, care pândesc momentul în care, printr-o dorință oarecare, li se întinde mâna, ceea ce le dă posibilitatea să se agațe strâns și să exercite o influență de același fel.

Legile Creatorului permit însă ca întotdeauna să pătrundă din afară numai o forță egală cu cea care i se poate opune din interior, astfel că o luptă inegală este complet exclusă, cel puțin atâta vreme cât nu se păcătuiește. Căci orice instinct sexual nenatural trezit prin stimulare artificială deschide prematur această cetate solidă, fapt prin care sufletul, încă neechipat corespunzător, va trebui să cedeze. El va ceda în fața curenților material-fini răi care îl vor asalta și cărora altfel le-ar fi putut cu siguranță rezista.

În cazul maturizării normale, prin cursul natural al evenimentelor, forța trebuie să fie egală de ambele părți. Însă decisivă în acest sens este voința locuitorului cetății, nu cea a asediatorului. Astfel, cu voință bună, el va învinge întotdeauna în Materialitatea-Fină, adică în procesele Lumii de Dincolo, pe care omul obișnuit nu le poate vedea atâta timp cât se află pe Pământ, și de care el este legat totuși mult mai strâns și mai viu decât de mediul său material-dens, vizibil lui.

Însă atunci când locuitorul cetății întinde mâna *de bunăvoie*, prin propria sa dorință sau prin decizie liberă, unui prieten sau dușman material-fin din exterior, respectiv curenților, atunci, firește, este cu totul altceva. Acționând așa, el adoptă într-un fel specia asediatorilor care așteaptă afară, iar aceștia pot astfel desfășura cu ușurință o forță de zece și de o sută de ori mai mare împotriva lui. Dacă această forță este bună, atunci el primește ajutor și binecuvântare. Însă dacă este rea, el va culege pieirea. În această alegere liberă se află activitatea propriei voințe libere. Dacă s-a decis pentru aceasta, atunci el este supus neapărat consecințelor. Însă din aceste consecințe voința sa liberă este exclusă. În funcție de propria sa alegere, de el se leagă karmă bună sau rea, căreia îi este, bineînțeles, supus, atâta vreme cât nu se schimbă în interior.—

Energia sexuală are sarcina și puterea de a „*înflăcăra*” pământeste întreaga intuiție *spirituală* a unui suflet. Abia prin aceasta spiritul poate obține adevărata legătură cu întreaga Materialitate și dobândește astfel valoare deplină pe Pământ. Numai atunci poate cuprinde el tot ceea ce este necesar pentru a se impune pe deplin în această Materialitate, pentru a sta ferm în ea, pentru a o influența pătrunzător, pentru a fi protejat și pentru a se apăra victorios, fiind pe deplin înarmat.

Există ceva impunător în această legătură. *Acesta este scopul principal* al acestui instinct natural, misterios și nemăsurat! El este menit să ajute Spiritualul să-și desfășoare deplina sa putere de acțiune în Materialitate! Fără această energie sexuală ar fi imposibil, lipsind instrumentul necesar pentru însuflețirea și stăpânirea întregii Materialități. Spiritul ar

trebui să rămână mult prea străin de Materialitate, pentru a se putea manifesta corect în aceasta.

În felul acesta spiritul omenesc dobândește atunci și forța sa deplină, căldura și vitalitatea. Abia odată cu acest proces este el pregătit pământește de luptă.

De aceea acum apare și responsabilitatea! Un punct decisiv în existența fiecărui om.

Dreptatea înțeleaptă a Creatorului îi dă omului, în acest punct important, nu numai posibilitatea, ci și impulsul natural de a înlătura *cu ușurință și fără efort* toată karma cu care el și-a împovărat până atunci voința liberă!

Dacă omul pierde acest timp, atunci vina este a *lui*. Gândiți-vă bine la aceasta: odată cu apariția energiei sexuale, se trezește un puternic elan spre Înalt, spre tot ce este ideal, frumos și pur! Acest lucru se poate observa clar la tineretul inocent de ambele sexe. De aici provin reveriile anilor tinereții, care din păcate provoacă adesea surâsul adulților. De aici și intuițiile inexplicabile, ușor melancolice din acești ani.

Cesurile în care se pare că un tânăr sau o tânără au de purtat întreaga durere a lumii, în care îi ating presimțirile unei profunde tristeți, nu sunt neîntemeiate. Și faptul, care li se întâmplă atât de des, de a nu se simți înțeleși de nimeni, conține, în realitate, mult adevăr. Este recunoașterea temporară a organizării greșite a Lumii care îi înconjoară, a acestei lumi care nici nu vrea și nici nu poate să înțeleagă elanul sacru spre un zbor pur către Înălțimi, și care nu este satisfăcută decât atunci când această intuiție ce avertizează atât de puternic în sufletul care se maturizează a fost adusă brutal în „real” și prozaic, care este mai ușor de înțeles pentru ea, pe care îl socotește mai potrivit și pe care, cu gândirea ei intelectuală limitată, îl consideră a fi singurul lucru sănătos!

Farmecul misterios răspândit de o tânără inocentă sau de un tânăr inocent nu este nimic altceva decât elanul *pur* al energiei sexuale care se trezește spre ceea ce este mai înalt, mai nobil, în uniune cu forța spirituală, și care este resimțit intuitiv de cei din jur!

Cu grijă, Creatorul a făcut în așa fel încât această trezire să se întâmple la om abia la vârsta la care el poate fi pe deplin conștient de voința și de acțiunile sale. Atunci a sosit momentul în care, grație forței depline care se află acum în el, poate și trebuie să scape cu ușurință de tot trecutul său. Acesta ar cădea chiar de la sine de pe el, dacă omul și-ar menține voința pentru bine, fapt către care este atras neîncetat în această perioadă. El ar putea atunci, așa cum îi indică pe deplin corect intuițiile sale, să se înalțe fără efort până la treapta căreia îi aparține ca om! Priviți felul visător de a fi al tineretului inocent! Nu este nimic altceva decât intuiția de a-și lua zborul, smulgându-se din toată murdăria, dorul fierbinte după ideal. Neliniștea care îi impulsionează este însă semnul că nu trebuie să piardă timpul, ci trebuie să lepede energic karma și să *înceapă* înălțarea spiritului.

Este un lucru minunat să te afli în această forță concentrată, să acționezi *în ea* și *cu ea*! Totuși, numai atâta timp cât direcția pe care o alege omul este cea bună. Nu există însă nimic mai deplorabil decât a irosi superficial această forță în delirul orb al senzualității și a paraliza astfel spiritul.

Însă din păcate, din păcate omul pierde în majoritatea cazurilor acest timp de tranziție atât de prețios, se lasă condus de anturajul său „știutor” pe căi greșite, care îl țin jos, iar apoi îl duc și mai jos. El *nu* poate lepăda vibrațiile tulburătoare care s-au agățat de el, ci, dimpotrivă, acestea primesc o nouă alimentare de forță de același fel cu ele, și astfel voința liberă a omului este acoperită din ce în ce mai mult, până când el nu o mai poate recunoaște din cauza buruienilor care o năpădesc. Ca în cazul plantelor agățătoare care, pentru a se ridica, se sprijină mai întâi pe un trunchi sănătos, și care, în cele din urmă, îi retează trunchiului propria viață prin faptul că, năpădindu-l, îl sufocă.

Dacă omul ar fi mai atent la el însuși, ca și la evenimentele din întreaga Creație, nicio karmă nu ar putea fi mai puternică decât spiritul său ajuns la putere deplină, de îndată ce acesta înfăptuiește, prin energia sexuală, legătura completă cu

Materialitatea, căreia îi aparține karma.

Chiar dacă omul pierde acest timp și chiar dacă el se încurcă și mai mult, poate chiar se afundă adânc, lui i se mai oferă totuși ocazia de se ridica: prin iubire!

Nu iubirea plină de poftă din Materialul-Dens, ci iubirea înaltă, pură, care nu cunoaște și nu vrea altceva decât binele omului iubit. Ea aparține, de asemenea, Materialității și nu pretinde nicio renunțare, nicio penitență, ci vrea întotdeauna numai ce este cel mai bine pentru celălalt. Și această voință care *nu se gândește la sine* niciodată oferă, de asemenea, cea mai bună protecție împotriva oricărui atac.

Chiar și la cea mai înaintată vârstă, iubirea are întotdeauna ca bază intuițiile ideale, pline de dor, pe care tineretul inocent le simte la apariția energiei sexuale. Dar se manifestă altfel: ea răscostește omul matur până când îl face să atingă apogeul puterii sale, chiar până la eroism. Nu există nicio limită de vârstă. Energia sexuală continuă să existe, chiar dacă instinctul sexual inferior este eliminat, căci energia sexuală și instinctul sexual nu sunt același lucru.

De îndată ce omul face loc iubirii pure, fie că este cea a bărbatului pentru femeie sau invers, cea pentru un prieten, prietenă, părinți, copii, indiferent, numai să fie pură, ea aduce ca prim dar ocazia de a lepăda karma, care poate fi foarte repede răscumpărată „simbolic”. Ea se „usucă”, deoarece nu mai găsește în om niciun ecou de aceeași specie, nicio alimentare. Astfel, acesta devine liber! Și așa începe înălțarea, eliberarea din lanțurile nedemne care îl țin jos.

Prima intuiție care se trezește este sentimentul de a se considera nedemn de persoana iubită. Putem numi aceasta începutul modestiei și umilinței, adică darul a două mari virtuți. La acestea se mai adaugă imboldul de a ține protector mâinile deasupra celuilalt pentru a-l proteja împotriva oricărui rău. Dorința de „a purta pe cineva pe palme” nu este vorbă goală, ci definește foarte corect intuiția care ia naștere. În aceasta se află o renunțare la propria personalitate, o mare dorință de a sluji, care singură ar putea fi suficientă pentru a

lepăda în scurt timp toată karma, atâta vreme cât această voință se menține și nu face loc instinctelor pur senzuale. În cele din urmă, la iubirea pură mai apare și dorința fierbinte de a putea face ceva deosebit, nobil pentru cel iubit, de a nu-l răni sau jigni cu niciun gând, cu niciun cuvânt, cu atât mai puțin cu o faptă urâtă. Se naște cea mai delicată considerație.

Această puritate a intuiției trebuie atunci păstrată ferm și pusă înaintea tuturor celorlalte lucruri. În această stare, nimeni nu va dori și nu va face vreodată ceva rău. El pur și simplu nu poate face așa ceva, ci, dimpotrivă, are în aceste intuiții cea mai bună protecție, cea mai mare forță și cel mai bine intenționat sfătuitor și ajutor.

Creatorul, în înțelepciunea Sa, a aruncat astfel *fiecărui* om un colac de salvare care nu îi este oferit doar o dată în existența sa pământească, astfel încât el să îl apuce și să se avânte în sus!

Ajutorul există pentru *toți*. El nu face nicio deosebire, nici în privința vârstei sau a sexului, nici dacă ești sărac sau bogat și nici dacă ești nobil sau om de rând. De aceea iubirea este cel mai mare dar al lui Dumnezeu! Cel care îl apucă este sigur de salvare din *orice* necaz și din *orice* prăpastie!

Iubirea este capabilă să-l tragă cu puterea furtunii în sus, spre Lumină, spre Dumnezeu, Care El Însuși este Iubirea.—

De îndată ce iubirea devine mobilul omului, această iubire care aspiră să îi aducă celuiilalt doar lumină și bucurie și nu să îl târască în jos prin poftă impură, ci, dimpotrivă, să îl înalțe, protejându-l, el îl *slujește* pe celălalt, fără a deveni conștient de slujirea propriu-zisă, căci se transformă astfel într-o persoană care dăruiește altruist și cu bucurie. Și această slujire îl eliberează!

Pentru a găsi drumul drept, omul să fie întotdeauna atent doar la un singur lucru! Deasupra tuturor oamenilor de pe Pământ plutește o dorință măreață și puternică: de a putea *fi* cu adevărat în fața lor înșiși *asa* cum apar în ochii *celor* de care sunt iubiți. Iar această dorință este calea cea dreaptă! Ea duce direct spre Înălțimi.

Multe ocazii le sunt oferite oamenilor pentru a-și aduna puterile și a se avânta în sus, fără ca ei să le folosească.

Omul de astăzi este ca un om căruia i s-a dat o împărăție, dar care preferă să-și irosească timpul cu jucării pentru copii.

Este deci cu totul firesc, și nu ne putem aștepta la altceva decât ca forțele enorme care sunt în mâinile omului să-l *zdrobească*, dacă el nu știe cum să le *dirijeze*.

Energia sexuală va distruge, de asemenea, și individul, popoare întregi, acolo unde se abuzează de *menirea* ei *principală!* Scopul procreării vine abia în *al doilea* rând.

Și câte mijloace oferă energia sexuală fiecărui om, astfel încât el să recunoască principala ei menire și să o *trăiască!*

Să ne gândim la pudoarea fizică! Aceasta se trezește în același timp cu energia sexuală, este dată drept *protecție*.

Este și aici, ca în toată Creația, un acord în trei note, iar în coborâre putem recunoaște și în acest caz creșterea densității. Pudoarea, ca primă consecință a energiei sexuale, trebuie să formeze *înfrânarea* în tranziția către instinctul sexual, pentru ca omul să rămână la înălțimea sa și să nu se lase pradă ca un animal actului sexual.

Vai de poporul care nu este atent la aceasta!

O pudoare puternică are grijă ca omul să nu poată cădea niciodată pradă unui delir al simțurilor! Ea protejează de patimă, căci în cursul pe deplin natural al evenimentelor nu va oferi niciodată ocazia ca omul să se uite pe sine fie și numai o fracțiune de secundă.

Numai *cu forța* poate voința omului să respingă acest dar minunat, pentru a se deda practicilor *animalice!* O asemenea intervenție forțată în ordinea cosmică a Creatorului *trebuie* să îi atragă un blestem, căci, în dezlănțuirea ei, forța astfel eliberată a instinctului sexual fizic nu mai este naturală pentru el.

Dacă lipsește pudoarea, omul este făcut din stăpân slugă, este smuls de pe treapta de om și este așezat chiar mai jos decât animalul.

Omul ar trebui să reflecteze la faptul că doar o puternică pudoare împiedică posibilitatea de a se prăbuși. Lui i se dă astfel cea mai puternică apărare.

Cu cât este mai mare pudoarea, cu atât *mai nobil* este instinctul și cu atât mai sus spiritual stă omul. Acesta este cel mai bun *etalon al valorii sale spirituale, interioare!* Acest etalon este infailibil și ușor de recunoscut de către orice om. Odată cu sugrumarea sau înlăturarea pudorii exterioare sunt întotdeauna înăbușite, în același timp, și însușirile sufletești cele mai fine și cele mai valoroase și astfel omul interior este devalorizat.

Este semnul neîndoielnic al prăbușirii adânci și al distrugerii sigure atunci când omul începe, sub pretextul progresului, să dorească „să se ridice” deasupra nestematei pudorii, promovatoare în orice privință! Fie sub masca sportului, a igienei, modei, educației copiilor sau sub multe alte binevenite pretexte. Decăderea și prăbușirea nu pot fi atunci evitate, și doar o spaimă dintre cele mai mari îi mai poate face pe unii să-și vină în fire.

Și totuși, e ușor pentru omul de pe Pământ să se avânte către Înălțimi.

El nu trebuie decât să devină „mai natural”. A fi natural nu înseamnă însă a hoinări pe jumătate gol sau a umbla desculț, în haine ciudate! A fi natural înseamnă a fi atent la intuițiile interioare și a nu te sustrage forțat avertizărilor acestora, numai ca să nu fii considerat demodat!

Mai mult de jumătate dintre oameni au căzut, totuși, până acolo încât au devenit prea insensibili pentru a mai putea înțelege intuițiile naturale. Ei s-au limitat deja prea mult în acest sens. Un strigăt de groază și de spaimă va marca sfârșitul acestei stări!

Ferice de cel care va putea reînvia sentimentul pudorii! Aceasta îi va fi scut și sprijin atunci când tot restul se va năru.

„Eu sunt Învierea și Viața, nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine!”

I isus, venind din Divin, a folosit cu temei aceste cuvinte, pentru că El putea cuprinde totul cu privirea și numai El putea explica totul cu adevărat. Mesajul Său, care nu poate fi separat de El Însuși, arată, în încurcăturile concepțiilor greșite, calea *clară* în sus, spre Lumină. Pentru toate spiritele omenesti acest lucru înseamnă posibilitatea trezirii sau *învierea din Material*, în care au fost cufundate în scopul evoluției lor. Pentru fiecare, această înviere înseamnă *viață!*

Ascultați, vă rog, cu atenție: tot ce este inferior și tot ce este rău, așadar tot ce este numit întuneric, există *numai* în Materialitate, în Materialitatea-Densă și în Materialitatea-Fină! Cel care înțelege corect *acest lucru*, acela a câștigat deja mult.

De îndată ce omul gândește rău sau chiar josnic, el își dăunează enorm *lui însuși*. Forța principală a voinței sale se revarsă ca o rază magnetică spre ceea ce este josnic, și atrage Material-Fin care, drept urmare a greutateii sale, este mai dens și, din cauza acestei densități, mai întunecat, astfel încât *spiritul* omenesc de la care pornește această voință este învăluit cu această specie densă de Materialitate. La fel, în cazul în care gândurile omului sunt îndreptate în principal numai spre ceea ce este pământesc, de exemplu sub vraja unei oarecare patimi, care nu trebuie să fie neapărat imoralitate, joc și băutură, ci poate fi și o predilecție pentru ceva pământesc, spiritul lui va fi înconjurat de un înveliș material-fin mai mult sau mai puțin dens, prin procesul pe care l-am explicat deja.

Acest înveliș dens și, prin urmare, întunecat reține spiritul de la orice posibilitate de înălțare și *persistă* atâta timp cât acest spirit nu-și schimbă felul voinței.

Numai o voință serioasă și o aspirație serioasă către *Spiritualul înalt* pot slăbi un asemenea înveliș și, în cele din urmă, îl pot desprinde complet, deoarece atunci el nu mai este alimentat cu forță de aceeași specie, pierde încet sprijinul și în final cade descompus, pentru a elibera astfel spiritul către înălțare.

Prin Materialitate-Fină nu trebuie înțeleasă o rafinare a Materialității-Dense vizibile, ci o specie cu totul *străină* acestei Materialități-Dense, de o *altă* constituție, care, cu toate acestea, poate fi încă numită Materialitate. Este o tranziție spre Esențialitate, din care provine sufletul animalului.

Dacă oamenii rămân în Materialitate, atunci ei trebuie, în mod natural, să fie atrași cândva în descompunerea a tot ceea ce este material, descompunere căreia acesta îi este supus, și aceasta deoarece, din cauza învelișului lor, ei nu se mai pot desprinde la timp de Materialitate.

Ei, care din propria dorință s-au cufundat în Materialitate pentru dezvoltarea lor, rămân legați de aceasta *dacă nu mențin calea cea dreaptă!* Ei nu sunt capabili să determine o întoarcere din aceasta, care ar însemna o înviere spre Lumină.—

Pentru o explicație mai clară, trebuie să știți că *fiecare* dezvoltare a unui germen de spirit care tânjește să devină conștient de sine *necesită* cufundarea în Materialitate. *Numai în trăirea din Materialitate se poate el dezvolta în acest scop.* Nicio altă cale nu îi este deschisă. Însă nu va fi în niciun caz forțat să facă acest lucru, ci aceasta se întâmplă doar atunci când în el se trezește *propria dorință*. *Dorința* sa îl împinge atunci spre cursul evoluției necesare. Afară din așa-numitul Paradis al inconștientului și astfel afară și din starea sa lipsită de responsabilitate.

Dacă, prin dorințele lor greșite, oamenii din Materialitate pierd drumul drept care îi duce din nou în sus, înapoi către Lumină, atunci ei trebuie să rămână aici, rătăcind în această Materialitate.

Încercați acum să observați evenimentele din *Materialitatea-Densă*. Dezvoltarea și descompunerea mediului vostru celui mai apropiat și vizibil.

În încolțire, creștere, coacere și descompunere voi observați formarea, adică reunirea elementelor de bază, maturizarea și reîntoarcerea la elementele de bază prin descompunere, deci prin separarea părților a ceea ce a fost format. Puteți vedea clar aceasta în cazul apei, de asemenea la pietre în așa-numita erodare, la plante și la corpurile animalelor și ale oamenilor. Însă, așa cum se întâmplă aici în lucrurile mărunte, exact așa se întâmplă și în cele mari și, în cele din urmă, în toate evenimentele Lumii. Nu numai în Materialitatea-Densă care este vizibilă omului de pe Pământ, ci și în Materialitatea-Fină, așa numita Lume de Dincolo, care nu are încă nimic de-a face cu Paradisul.—

Fiind cea mai de jos parte a Creației, întreaga Materialitate este suspendată precum o imensă coroană și se mișcă într-un cerc gigantic a cărui rotație durează mai multe milioane de ani. În evenimentele marii Creații, totul se rotește nu numai în jurul său, ci se mai deplasează continuu și într-un ciclu imens. Așa cum acest mare curs *s-a derulat* de la prima conglomerare până la actuala împlinire, în *același mod* merge el *mai departe*, neîntrerupt, până când începe și se înfăptuiește descompunerea înapoi în substanța primordială. Cu toate acestea, mișcarea circulară continuă apoi cu această substanță primordială, pentru a forma din ea, prin uniri noi care au loc după aceea, părți cosmice noi ce conțin forțe virgine, nefolosite.

Așa este marea evoluție, repetându-se veșnic în cel mai mărunț lucru, ca și în cel mai mare. Și *deasupra* acestei mișcări circulare stă ferm prima Creație pur spirituală, așa-numitul Paradis. Acesta, spre deosebire de Materialitatea formată, *nu* este supus descompunerii.

În acest Spiritual Pur etern, ce planează luminos deasupra mișcării circulare, se află punctul de plecare al germeului de spirit inconștient al omului. Spiritualul este și *țelul final* al spiritului omenesc devenit în Materialitate conștient de sine și astfel *personal*. El pornește ca germen inconștient și lipsit de responsabilitate. Se întoarce ca personalitate proprie, conștientă și astfel responsabilă, dacă... nu se rătăcește pe

drumul său necesar prin Materialitate și nu rămâne astfel agățat în ea, ci sărbătorește învierea din ea ca spirit omenesc devenit pe deplin conștient. Ieșirea bucuroasă la suprafață din Materialitate, spre această luminoasă și eternă parte a Creației.

Atâta timp cât spiritul omenesc se află în Materialitate, el participă împreună cu aceasta la o parte din marea mișcare circulară eternă, fără ca el însuși să observe, bineînțeles, acest lucru. Și astfel ajunge el într-o zi în sfârșit la acel hotar unde partea cosmică în care se află se îndreaptă încet spre descompunere. Atunci este momentul pentru toate spiritele omenești care încă se află în Materialitate să se grăbească să devină în așa fel încât să se poată înălța spre portul sigur și luminos al Împărăției Eterne, așadar să găsească drumul cel drept și, înainte de toate, și cel mai scurt pentru a putea ieși din ținutul pericolelor care se dezlănțuie asupra Materialității, înainte ca acestea să le poată surprinde laolaltă cu restul.

Dacă nu reușesc să facă acest lucru, pentru ele va fi din ce în ce mai greu, iar în cele din urmă va fi prea târziu!

Vor fi atunci antrenate împreună cu tot restul în descompunerea lentă și „eul” personal dobândit de ele va fi sfâșiat. Sub mii de chinuri ele vor deveni astfel din nou germeni de spirit inconștienți. Cel mai înfiorător lucru care i se poate întâmpla spiritului devenit conștient și personal.

Acestea sunt spiritele care și-au dezvoltat personalitatea în direcție greșită. De aceea, trebuie să o piardă din nou, ea fiind nefolositoare și dăunătoare. Luați aminte că descompunerea nu este în niciun caz echivalentă cu nimicirea. Nimic nu poate fi nimic. Este doar o readucere la starea primordială. La asemenea spirite pierdute este distrus „eul” personal dobândit până în acel moment, iar aceasta are loc în cele mai mari chinuri.

Asemenea spirite pierdute sau osândite încetează astfel să fie spirite omenești complete, pe când celelalte pot să intre ca spirite conștiente de sine în Împărăția Eternă a bucuriei și a luminii, savurând conștiente întreaga ei splendoare.—

La fel cum un ogor aduce după câțiva ani roade tot mai rele și primește forță nouă numai prin alternarea semănăturilor, așa este și în întreaga Materialitate. Și aceasta va fi la un moment dat epuizată și trebuie, prin descompunere și prin reconstituirea sa, să primească forțe noi. Asemenea evenimente necesită milioane de ani. Însă chiar și în evenimentele acestor milioane de ani există *un anumit an* ca delimitare decisivă pentru o separare necesară între ceea ce este folositor și ceea ce este nefolositor.

Pentru noi a venit acum acest moment în marea mișcare cíclică. Spiritul omenesc aflat în Materialitate trebuie, în sfârșit, să se decidă pentru înălțare, sau Materialitatea îl va ține strâns pentru descompunerea ce va veni mai târziu... care este osânda veșnică din care nu va mai fi niciodată posibilă o înviere spirituală, personală, conștientă de sine și o înălțare spre partea măreață, luminoasă și eternă a Creației, ce se află deasupra unei asemenea descompuneri.—

Ca urmare a evoluției naturale a Universului, de multă vreme nu mai este posibil ca germenii de spirit care aspiră să devină conștienți să se poată încarna pe acest plan pământesc prea matur, deoarece ei ar avea nevoie de o perioadă prea lungă pentru a ieși la timp din această Materialitate ca spirite conștiente de sine. În evenimentele naturale, traiectoria germenilor de spirit întâlnește numai *asemenea părți cosmice* care corespund în ceea ce privește timpul de care are nevoie un germen de spirit omenesc pentru a deveni conștient și desăvârșit, luând în considerare cel mai lung parcurs. Numai faptul că nivelul de dezvoltare este identic oferă cale liberă germenului de spirit, în vreme ce o maturitate mai mare a unei părți cosmice ar pune limite de netrecut pentru germenii de spirit nedezvoltați. Și aici este cu totul exclus reproșul în privința vreunei nedreptăți sau a vreunui neajuns. De aceea, *fiecare* spirit omenesc poate, odată cu cea mai mare maturitate a mediului material în care activează, să stea și el matur la hotarul la care stă cea parte a Materialității pe care o populăm în prezent.

Nu există *niciunul* care nu ar putea fi matur! Inegalitatea în rândul oamenilor este numai urmarea necesară a propriei lor voințe libere. Din cauză că este prea matură, Materialitatea intră acum în descompunere și se îndreaptă astfel, în același timp, spre renașterea ei.

Iar pentru lanul spiritelor omenеști vine secerișul, recolta și astfel separarea. Cel care este matur va fi înălțat spre Lumină prin efectul Legilor Naturale, care permit ca învelișul material-fin să fie treptat lepădat pentru ca, eliberat de acesta, spiritul să se avânte conștient în sus, spre împărăția speciei de același fel, Spiritualul etern. Însă cel care este nefolositor va fi reținut în Materialitate prin densitatea corpului său material-fin, așa cum el însuși a voit-o. Soarta acestora din urmă este atunci în așa fel încât corpul lor material-fin rămâne supus schimbărilor care încep acum în Materialitate și suferă în aceasta din pricina celei mai dureroase descompuneri, care durează mii de ani. Amploarea unui asemenea chin va cuprinde, în final, în așa fel spiritul omenesc, încât acesta își va pierde conștiența de sine. Odată cu aceasta se descompune și forma chipului lui Dumnezeu, forma omenească dobândită atunci când era conștient. După descompunerea totală a Materialului înapoi în substanța primordială, Spiritualul *inconștient* este eliberat și se avântă în sus, corespunzător speciei sale. Însă el nu se întoarce ca spirit omenesc conștient, ci ca sămânță inconștientă care, printr-o dorință ce se va trezi din nou, își va reîncepe cândva cursul său complet într-o altă parte a Universului.

Privind de la acest nivel înalt, adică de *sus* în jos, Hristos și-a ales, ca *întotdeauna*, cuvintele în așa fel încât a descris un proces cu totul natural, învierea din Materialitatea în care s-a cufundat germenul de spirit.

Imaginați-vă că voi înșivă stați *deasupra* Materialității.

Sub voi, întinsă ca un ogor, se află întreaga Materialitate, cu numeroasele ei specii. Germeții de spirit, venind de sus, se cufundă în Materialitate. Treptat, după multă vreme, ies la suprafață, la numeroase intervale, spirite omenеști desăvârșite, care au devenit conștiente de sine în trăirea lor în Material, și,

odată cu imboldul de a tinde spre mai înalt, au putut lepăda și lăsa în urmă ceea ce este material. Acestea sărbătoresc astfel învierea din Materialitate!

Însă nu toți germenii se întorc maturi la suprafață. Mulți dintre ei rămân în urmă și trebuie să piară, fiind nefolositori.—

Toate acestea sunt exact la fel ca în cazul unui lan de grâne.

La fel cum în cazul bobului de grâu întreaga sa dezvoltare *veritabilă*, misterioasă, are loc *în* solul care este necesar în acest scop, așa și în cazul germenului de spirit, dezvoltarea principală are loc în Materialitate.—

Cu *fiecare* dintre propozițiile Sale, Hristos explică întotdeauna *metaforic* un anume proces natural din Creație.—

Astfel, dacă El a spus: Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mesajul meu sau prin Cuvântul meu sau prin mine, este același lucru. Aceasta înseamnă: „Nimeni nu găsește calea decât prin ceea ce spun eu.” Toate înseamnă același lucru. La fel este și dacă El spune: „Eu vă aduc vouă în Mesajul meu posibilitatea învierii afară din Materialitate, și astfel și viața.” sau: „Prin Cuvântul meu, eu sunt pentru voi Învierea și Viața.”

Oamenii trebuie să înțeleagă *sensul* și să nu se încurce mereu singuri în jocuri de cuvinte.

Ce îi separă astăzi pe atâția oameni de Lumină ?

Întinericul material-fin se întinde ca o noapte adâncă peste acest Pământ! De foarte multă vreme deja. El ține Pământul într-o îmbrățișare sufocantă, atât de strânsă și de fermă, încât fiecare intuiție de Lumină ce se înalță este asemenea unei flăcări care, fără oxigen, își pierde forța și, pândind repede, se stinge în ea însăși. Însăpăimântătoare este această stare material-fină, care se manifestă acum în efectul ei cel mai rău. Dacă i s-ar permite cuiva să privească doar cinci secunde ceea ce se întâmplă, groaza i-ar răpi orice speranță de salvare.—

Și toate acestea s-au produs din vina oamenilor înșiși. Din vina care a apărut prin înclinația lor spre ceea ce este inferior. Prin aceasta, omenirea și-a găsit în ea însăși cel mai mare dușman. Însă acum există pericolul ca și cei puțini care tind cu sinceritate spre Înălțimi să fie trași *în același timp* în jos, în adâncurile spre care ceilalți se precipită cu o viteză însăpăimântătoare.

Seamănă cu o îmbrățișare strânsă, urmată neapărat de o absorbție mortală. Absorbție în mlaștina sufocantă, vâscoasă, în care totul se scufundă, în tăcere. Nu mai există nicio luptă, ci doar o sugrumare surdă, tăcută, sinistră.

Iar omul nu vede acest lucru. Indolența spirituală îl face orb în fața acestor evenimente funeste.

Totuși, mlaștina transmite continuu radiațiile ei otrăvitoare, care îi obosesc treptat pe cei ce încă sunt puternici și vigilenți, pentru ca și ei, adormind, să se scufunde istoviți.

Așa stau acum lucrurile pe acest Pământ. Ceea ce eu dezvălui aici nu este o imagine, ci *viață!* Întrucât tot ceea ce este material-fin îmbracă forme produse și însuflețite de

intuițiile oamenilor, un asemenea proces se derulează cu adevărat fără încetare. Și acesta este mediul care îi așteaptă pe oameni atunci când părăsesc acest Pământ și nu pot fi conduși în sus, spre câmpiile luminoase și sublime.

Însă întunericul se condensează *tot mai mult*.

Se apropie timpul în care acest Pământ trebuie să fie abandonat pentru o scurtă perioadă dominației întunericului, fără ajutor direct din Lumină, pentru că voința omenirii a impus aceasta cu forța. Urmările voinței majorității *trebuiau* inevitabil să aducă acest sfârșit. — Este timpul care i-a fost dat cândva lui Ioan să-l vadă, când Dumnezeu își acoperă Chipul.—

Noapte este de jur împrejur. Totuși, în nevoia cea mai mare, atunci când totul, chiar și ceea ce este mai bun, amenință să se scufunde, se ivesc, în același timp, și zorile! Însă zorile vor aduce mai întâi durerile unei mari purificări, care este inevitabilă, înainte de a putea începe salvarea tuturor căutătorilor sinceri, deoarece niciunui dintre cei care năzuiesc spre ceea ce este inferior *nu* i se poate oferi o mână de ajutor! Ei trebuie să se prăbușească în acele adâncuri înfiorătoare, singurul loc unde mai pot spera la trezire prin chinuri care trebuie să-i facă să le fie scârbă de ei înșiși. Cei care au putut până atunci, batjocorind aparent nepedepsiți, să le pună piedici celor ce năzuiesc spre Înălțimi vor fi tăcuți și îngândurați, până când, în cele din urmă, cerșind și scâncind, vor implora după Adevăr.

Însă atunci nu va mai fi atât de ușor; ei vor fi conduși inevitabil prin angrenajele Legilor de neclintit ale Dreptății Divine, până când vor ajunge prin *trăire* la recunoașterea propriilor greșeli.—

În călătoriile mele am putut vedea cum, printre spiritele omenești leneșe, cuvintele mele au avut efectul unei torțe în flăcări, atunci când am explicat faptul că niciun om nu poate pretinde că posedă ceva Divin, în vreme ce tocmai acum se depune mult efort pentru ca omul să-L descopere pe Dumnezeu *în* el însuși, astfel devenind el însuși Dumnezeu!

De aceea, Cuvântul meu a iscat adesea neliniște, iar omenirea dorește să se apere de el, împotrivindu-se cu vehemență, deoarece ea vrea să audă numai cuvinte adormitoare și liniștitoare, care i se par ei *agreabile!*

Cei care se împotrivesc astfel sunt lași care ar prefera să se ascundă și de ei înșiși doar pentru a rămâne în obscuritate, unde pot visa atât de frumos și de liniștit, după bunul lor plac.

Nu toată lumea poate suporta să fie expusă Luminii Adevărului, care arată clar și neîndurător defectele și petele de pe veșmânt.

Prin zâmbete, batjocură sau ostilitate, asemenea oameni vor să împiedice venirea zilei care va face ca picioarele de lut ale construcției șubrede a idolului lor „Eu”, să fie clar recunoscute. Asemenea necugetați fac doar mascaradă cu ei înșiși, care va fi urmată neîndurător de Miercurea Cenușii. Cu părerile lor greșite, ei doresc numai să se idolatrizeze pe ei înșiși, iar prin aceasta se simt bine și confortabil pe Pământ. Ei îl consideră de la bun început dușman *pe acela* care le tulbură această liniște indolentă!

Totuși, *de data aceasta* toată împotrivirea nu le va folosi la nimic!

Divinizarea de sine, care se arată în afirmația că în om ar exista Divin, este o atingere murdară a Grandorii și Puriții Dumnezeului vostru, atingere care *profanează astfel* ceea ce aveți voi mai sfânt, spre care trebuie să ridicați ochii cu încrederea cea mai fericită!—

În voi se găsește un altar ce trebuie să servească la venerarea Dumnezeului vostru. Acest altar este capacitatea voastră intuitivă. Dacă este pură, ea este în legătură directă cu Spiritualul și astfel cu Paradisul! Atunci există momente în care și voi puteți intui pe deplin apropierea Dumnezeului vostru, așa cum se întâmplă adesea într-o profundă durere sau într-o mare bucurie!

Voi resimțiți atunci intuitiv apropierea Lui în același fel în care o trăiesc neconținut spiritele pure eterne din Paradis, de care sunteți strâns legați în asemenea clipe. Vibrația puternică,

provocată de emoția unei mari bucurii sau a unei dureri adânci înlătură, pentru câteva secunde, tot ceea ce este pământesc și inferior, eliberând astfel puritatea intuiției și formând o punte până la puritatea de aceeași specie care însuflețește Paradisul!

Aceasta este fericirea supremă a spiritului omenesc, cel care este coroana întregii Creații. Cei veșnici din Paradis trăiesc continuu în această fericire. Ea aduce minunata siguranță de a fi ocrotit. Ei sunt atunci pe deplin conștienți de apropierea Dumnezeului lor Măreț, în a Cărui Putere stau, însă înțeleg, de asemenea, și faptul că au atins punctul cel mai înalt și că nu vor putea niciodată să-L contemple pe Dumnezeu.

Acest lucru însă nu-i apasă, ci, recunoscând Măreția Sa inaccesibilă, ei mulțumesc, cu o bucurie imensă, pentru nespusa îndurare pe care El a arătat-o constant față de creatura pretențioasă.

Și de această fericire se poate deja bucura și omul de pe Pământ. Este cu totul corect atunci când se spune că, în clipele solemne, omul de pe Pământ simte apropierea Dumnezeului său. Însă devine un sacrilegiu atunci când, conștientizând existența acestei punți minunate a apropierii de Divin, omul dorește să afirme că posedă în el însuși o scânteie de Divinitate.

Odată cu această afirmație vine și înjosirea Iubirii Divine. Cum ar putea fi măsurată Iubirea lui Dumnezeu cu măsura iubirii omenești? Mai mult, cum poate fi ea așezată chiar *sub* această iubire omenească? Priviți acei oameni care își imaginează Iubirea Divină drept idealul suprem, care doar îndură în tăcere și, pe deasupra, iartă totul! Ei vor să recunoască Divinul *în faptul că* El tolerează impertinența *creaturilor* mărunte, așa cum se întâmplă doar în cazul celui mai slab sau al celui mai laș om, care, însă, este disprețuit pentru aceasta. Gândiți-vă numai ce insultă monstruoasă este ancorată în acest lucru!

Oamenii vor să păcătuiescă nepedepsiți, pentru ca, în cele din urmă, să-I facă Dumnezeului lor bucuria de a le putea ierta păcatele fără ca ei înșiși să le ispășească! Pentru a presupune

așa ceva trebuie să fii ori limitat peste măsură și de o lene condamnabilă, ori conștient de propria slăbiciune, care nu-ți mai lasă speranța găsirii voinței de a aspira către Înalt; amândouă sunt însă la fel de reprobabile.

Imaginați-vă Iubirea Divină! Clară precum cristalul, strălucitoare, pură și măreață! Vă mai puteți închipui atunci că ea ar putea fi atât de dulceagă și de slabă, cedând în mod umilitor, așa cum le-ar plăcea atât de mult oamenilor? Ei vor să clădească o măreție falsă acolo unde ei *doresc* slăbiciune, născocesc o imagine falsă doar pentru a se amăgi puțin pe ei înșiși prin ea și pentru a se liniști în privința propriilor defecte, care îi fac să slujească serviabili întunericul. Unde sunt, atunci, prospețimea și forța care aparțin necondiționat Purității de cristal a Iubirii Divine? Iubirea Divină este inseparabilă de marea Severitate intransigentă a Dreptății Divine. Ea însăși este Dreptatea. Dreptatea este Iubire, iar Iubirea, la rândul ei, se află numai în *Dreptate*. Și numai în aceasta se află și Iertarea Divină.

Este corect atunci când bisericile spun că Dumnezeu iartă *totul*! Și El *realmente* iartă! Spre deosebire de om, care și acum îl consideră pentru totdeauna nedemn pe acela care și-a ispășit vreo oarecare mică vină. Prin asemenea gânduri omul se încarcă pe sine cu o vină dublă, deoarece nu acționează conform Voinței lui Dumnezeu. Aici iubirii omenești îi lipsește dreptatea.

Efectul Voinței Creatoare a lui Dumnezeu purifică fiecare spirit omenesc de vina sa, fie prin propria lui experiență trăită, fie prin îndreptarea sa de bunăvoie, de îndată ce el năzuiește spre Înalt.

Dacă se întoarce în Spiritual din aceste angrenaje ale Materialității, el va sta pur în Împărăția Creatorului său și nu are nicio importanță *cu ce* a greșit vreodată! La fel de pur ca unul care nu a greșit niciodată. *Înainte* însă, drumul l-a dus prin efectul Legilor Divine, și în *acest* fapt se află garanția Iertării Divine, a Îndurării Sale!

Oare nu se aude adesea astăzi înfiorătoarea întrebare: Cum au putut exista cu voia lui Dumnezeu acești ani care au adus asemenea nenorociri? Unde se află aici Iubirea, unde este Dreptatea? *Omenirea* întreabă, *națiunile* întreabă, adesea familiile și indivizii! Nu ar trebui ca tocmai acest lucru să fie dovada că Iubirea lui Dumnezeu este *totuși altfel* decât le-ar plăcea multora să și-o închipuie? Încercați să vă imaginați *în felul acesta, până la capăt*, Iubirea lui Dumnezeu care iartă totul, așa cum cu îndârjire se încearcă să fie reprezentată! Fără nicio ispășire proprie, tolerând totul și, la final, chiar iertând totul cu mărinimie. Ce rezultat jalnic s-ar obține! Se crede omul atât de valoros, încât Dumnezeu lui să sufere din cauza lui? Prin urmare, chiar mai valoros decât Dumnezeu? Până unde merge această aroganță a omului!—

Reflectând calm asupra acestui lucru, trebuie să vă poticniți de mii de obstacole și nu puteți ajunge la o concluzie *decât* dacă Îl micșorați pe Dumnezeul vostru, dacă Îl faceți imperfect.

Însă El a fost, este și rămâne perfect, indiferent de părerea oamenilor în această privință.

Iertarea Sa se află în *Dreptate*. Nu altfel. Și numai în această Dreptate de neclintit se află și marea Iubire, atât de neînțeleasă până acum!

Dezobișnuiți-vă să măsurați pe baza criteriilor pământești! Dreptatea lui Dumnezeu și Iubirea lui Dumnezeu se aplică *spiritului* omenesc. Materialul nu intră aici deloc în discuție. Acesta este doar *format* de spiritul omenesc însuși, iar fără spirit nu are viață.

De ce vă chinuiți atât de des cu fleacuri pur pământești pe care voi le luați drept vină și care nu sunt deloc așa?

Numai ceea ce *vrea spiritul* într-o acțiune este decisiv pentru Legile Divine din Creație. Însă această voință spirituală nu este activitatea gândurilor, ci intuiția cea mai profundă, voința propriu-zisă din om, singura care poate pune în mișcare Legile Lumii de Dincolo, și chiar le pune în mișcare în mod automat.

Iubirea lui Dumnezeu nu poate fi înjosită de oameni; căci în Ea stau în Creație și Legile de neclintit ale Voinței Sale, care

este susținută de Iubire. Iar aceste Legi au efect în funcție de felul în care omul procedează în legătură cu ele. Ele îl pot conecta cu ceea ce se găsește în apropierea Dumnezeuului său, ori formează un zid care nu poate fi distrus decât prin adaptarea finală a omului la acestea, care este sinonimă cu supunerea, singurul lucru în care își poate găsi salvarea, fericirea. Există *un singur* tot unitar, această măreață Lucrare nu are niciun cusur, nicio fisură. Orice nechibzuit, orice smintit care vrea altceva își va zdrobi astfel capul.—

Iubirea Divină țese în acest tot numai ceea ce îi *folosește* fiecărui spirit omenesc, și nu ceea ce îi aduce lui bucurie pe Pământ sau ceea ce i se pare plăcut. Ea trece *mult* peste aceste lucruri, pentru că stăpânește întreaga existență.—

Mulți oameni gândesc adesea astăzi: dacă pentru a se ajunge la o mare purificare sunt de așteptat nenorocire și distrugere, atunci Dumnezeu trebuie să fie atât de drept încât să trimită înainte predicatori care să îndemne la pocăință. Omul trebuie totuși să fie avertizat înainte. Unde este Ioan, care vestește ceea ce urmează să vină?

Aceștia sunt niște nesăbuiți care se cred măreți în ideile lor goale. Numai o aroganță de o superficialitate nemăsurată se poate ascunde în spatele unor asemenea strigăte. Ei doar l-ar urmări și l-ar arunca în închisoare!

Deschideți-vă totuși ochii și urechile! Oare evenimentele din Natură și catastrofele tot mai mari nu sunt avertismente suficient de serioase? Situația din Rusia și din China nu vorbește ea serios? Nu-și strigă chiar germanii din țările vecine plângerile, sub biciul dușmanilor lor și ai *noștri*? Dar se trece *dansând* în mod ușuratic peste toate nevoile și spaimele semenilor! Nu se *dorește* să se vadă, nici să se audă!—

Și acum două mii de ani a venit un predicator al pocăinței, iar Cuvântul devenit om l-a urmat de îndată. Dar oamenii s-au străduit cu râvnă să șteargă strălucirea pură a Cuvântului, să-l întunece, astfel încât forța de atracție a Luminii sale s-a stins treptat.—

Iar toți cei care vor să elibereze Cuvântul de plantele agățătoare trebuie să simtă curând cum mesageri din întuneric se străduiesc cu îndârjire să împiedice orice trezire bucuroasă!

Însă astăzi nu se mai repetă niciun eveniment așa cum a fost pe vremea lui Hristos! Atunci a venit Cuvântul! Omenirea a avut voința liberă și s-a decis cu precădere să-L refuze, să-L respingă! Începând de atunci, oamenii au fost supuși Legilor asociate automat deciziei libere luate astfel atunci. Au găsit apoi pe drumul ales de ei înșiși roadele propriei lor voințe.

Curând ciclul se va închide. Lucrurile se acumulează tot mai puternic, ridicându-se ca un zid ce se va prăbuși în curând peste omenirea care, fără să bănuiască nimic, vegetează într-o letargie spirituală. În final, la timpul împlinirii, ei nu-i va mai rămâne, firește, libertatea de a alege!

Va trebui să culeagă atunci ce a semănat pe vremea aceea și, de asemenea, ce a semănat mai târziu pe căile ei greșite.

Toți cei care au respins odinioară Cuvântul, în vremea lui Hristos, sunt acum din nou încarnați pe acest Pământ, pentru încheierea socotelilor. Astăzi ei nu mai au dreptul la un avertisment prealabil și la o decizie reînnoită. Timp de două mii de ani au avut timp suficient să se răzgândească! De asemenea, cel care acceptă o interpretare greșită a lui Dumnezeu și a Creației Sale și nu se străduiește să Îl înțeleagă în Puritatea Sa, acela *nu* L-a înțeles *deloc*. Este chiar mult mai rău, deoarece o credință greșită împiedică înțelegerea Adevărului.

Însă vai celui care *falsifică* sau *modifică* Adevărul pentru a atrage astfel adepți, deoarece oamenii găsesc mai agreabilă o formă mai comodă. El se încarcă nu numai cu vina falsificării, a inducerii în eroare, ci poartă și întreaga răspundere pentru aceia pe care i-a atras de partea lui prin faptul că l-a făcut mai comod sau mai acceptabil. Pentru el nu va exista *niciun* ajutor atunci când va veni ceasul ispășirii. El cade atunci în adâncuri din care nu mai există cale de întoarcere pentru el, și pe bună dreptate! — Lui Ioan i-a fost permis să vadă și acest lucru și să avertizeze în legătură cu el în Apocalipsa lui.

Și atunci când va începe marea purificare, omului nu-i va mai rămâne deloc timp, de data aceasta, să se revolte sau să se împotrivescă acestui eveniment. Legile Divine, despre care omul își face cu atâta plăcere o imagine greșită, se vor împlini atunci implacabil.

Tocmai în această grozăvie a acelor timpuri, cea mai mare pe care a văzut-o vreodată Pământul, va învăța omenirea, în sfârșit, că Iubirea lui Dumnezeu este foarte departe de moliciunea și de slăbiciunea pe care oamenii au îndrăznit să I-o atribuie.

Mai mult de jumătate dintre oamenii din prezent nu-și au locul pe acest Pământ!

Deja de mii de ani, omenirea a decăzut atât de mult, trăiește într-un întuneric *atât* de mare, încât prin voința ei murdară a construit numeroase punți către sfere întunecate care se află mult *sub* acest plan pământesc. Acolo trăiesc cei care au decăzut profund, cărora greutatea material-fină nu le-ar da niciodată posibilitatea să vină sus, pe acest plan pământesc.

Exista în aceasta o *protecție* pentru toți cei care trăiau pe Pământ, precum chiar și pentru acești întunecați. Ei sunt separați prin Legea naturală a Gravitației material-fine. Acolo jos pot să dea frâu liber patimilor și tuturor josniciilor fără să facă vreun rău prin aceasta. Dimpotrivă. Trăirea lor dezlănțuită nu-i afectează acolo decât pe cei de aceeași specie, la fel cum trăirea dezlănțuită a acestora îi afectează și pe ei. Suferă astfel reciproc, și aceasta îi conduce la maturizare, nu la o nouă vină. Căci prin suferință se poate trezi cândva dezgustul față de ei înșiși, iar odată cu acesta și dorința de a părăsi acea regiune. Această dorință duce, cu timpul, la o disperare chinuitoare care, în cele din urmă, poate atrage după sine cele mai fierbinți rugăciuni și astfel voința serioasă de a se îndrepta.

Așa trebuia să se întâmple. Însă, prin voința greșită a oamenilor, lucrurile s-au petrecut altfel!

Prin voința lor *întunecată*, oamenii au aruncat o punte către ținuturile întunericului. Ei au întins mâna celor care trăiesc

acolo, dându-le posibilitatea să vină sus, pe Pământ, prin forța de atracție a speciei de același fel. Aceștia au găsit aici, firește, și ocazia pentru o nouă incarnare, care, în cursul normal al evenimentelor Lumii, nu era încă prevăzută pentru ei.

Căci pe planul pământesc, unde, prin intermediul a ceea ce este material-dens, ei pot trăi *împreună* cu cei care sunt mai luminoși și mai buni, provoacă numai daune și se încarcă astfel cu vină *nouă*. Ceea ce nu pot face în adâncuri, deoarece josnicia lor le aduce numai foloase celor de aceeași specie; căci până la urmă se recunosc doar pe ei înșiși în aceasta și sfârșesc prin a fi dezgustați, ceea ce contribuie la îndreptarea lor.

Omul *a perturbat* acest curs firesc al întregii evoluții prin folosirea nedemnă a voinței sale libere, cu care a format punți material-fine către ținuturile întunericului, astfel încât cei căzuți acolo au putut să se năpustească pe planul pământesc precum o haită care, jubilând, populează acum o mare parte a lui.

Pentru că sufletele luminoase sunt nevoite să se retragă din fața întunericului, acolo unde acesta a câștigat teren ferm, a fost ușor pentru sufletele întunecate, venite pe nedrept pe planul pământesc, să ajungă să se incarneze câteodată chiar și acolo unde altfel ar fi pătruns numai un suflet luminos. Într-un asemenea caz, sufletul întunecat a găsit un sprijin prin cineva din anturajul viitoarei mame, sprijin care i-a dat posibilitatea să se agațe și să dea la o parte pe cel luminos, chiar dacă mama sau tatăl fac parte dintre oamenii mai luminoși.

Cu aceasta se explică și enigma câte unei oi negre care a putut veni la părinți buni. Dacă însă o viitoare mamă este mai atentă la ea și la mediul cel mai apropiat ei, la relațiile ei, acest lucru *nu* se poate întâmpla.

Astfel, dacă efectul final al Legilor îi mătură, în sfârșit, cu dreptate deplină, de pe planul pământesc, pe cei care *nu* îi aparțin și îi aruncă în acel ținut al întunericului căruia îi aparțin potrivit speciei lor, în acest lucru trebuie recunoscută numai *iubirea*. În acest fel ei nu-i vor mai putea împiedica să se înalțe pe cei care sunt mai luminoși și nici nu se mai pot

încărcă ei înșiși cu vină nouă, ci dimpotrivă, ajung, poate, la maturitate prin dezgustul provocat de propria lor trăire.—

Va veni, desigur, timpul care va cuprinde inimile *tuturor* oamenilor într-o strânsoare de fier, când va fi stârpită cu teribilă neînduplecare trufia spirituală din fiecare creatură omenească. Atunci va dispărea și orice îndoială care împiedică acum spiritul omenesc să recunoască faptul că Divinul nu este *în* el, ci mult *deasupra* lui. Că Acesta poate sta numai ca cea mai pură *imagine* pe altarul vieții lui interioare, spre care el își ridică privirea într-o rugăciune umilă.—

Nu este o eroare, ci o vină, când un spirit omenesc mărturisește că vrea să fie și el Divin. O asemenea aroganță trebuie să-i provoace prăbușirea, căci ea este echivalentă cu încercarea de a smulge sceptrul din mâna Dumnezeuului său, de a-L trage în jos, pe aceeași treaptă pe care o ocupă omul și pe care până acum nici măcar nu a cuprins-o, pentru că el a vrut să fie *mai mult* și pentru că privește spre Înălțimi pe care nu le poate nici atinge, nici cunoaște vreodată. El a trecut astfel nepăsător pe lângă întreaga realitate, făcându-se pe sine însuși nu numai complet nefolositor în Creație, ci, mult mai rău, *dăunător!*

La final, din cauza propriei lui atitudini greșite, i se va dovedi cu o claritate înspăimântătoare că, în starea lui actuală atât de decăzută, el nu reprezintă nici măcar umbra Divinității. Toată comoara științei pământești pe care a agonisit-o cu trudă de-a lungul mileniilor se va dovedi atunci, în fața privirii sale îngrozite, a fi *nimic*; neajutorat, el va simți pe propria piele cum roadele aspirațiilor sale pământești unilaterale devin nefolositoare, uneori chiar un blestem pentru el. *Atunci să-și amintească de propria lui divinitate, dacă poate!*—

Impunător va răsună spre el porunca: În genunchi, creatură, înaintea Dumnezeuului și Domnului tău! Nu încerca, în mod nelegiuit, să te ridici pe tine însuși la rangul de Dumnezeu!—

Egocentrismul spiritului omenesc indolent nu mai poate continua.—

Abia atunci va putea această omenire să se gândească la o înălțare. Acela va fi și timpul în care se va prăbuși tot ceea ce nu este construit pe un fundament corect. Existențele artificiale, falșii profeți și organizațiile care s-au format în jurul lor se vor nărui în ele însele! Prin aceasta, căile greșite de până acum vor deveni, de asemenea, evidente. Mulți dintre cei care sunt satisfăcuți de ei înșiși vor recunoaște atunci îngroziți că stau în fața unei prăpăstii și că, fiind conduși greșit, alunecă repede în jos, în vreme ce ei își închipuiau mândri că se înalță și că se apropie deja de Lumină! Vor recunoaște că au deschis porți protectoare, fără să aibă în spate și forța deplină de apărare. Că au atras asupra lor pericole pe care le-ar fi putut evita în cursul natural al evenimentelor. Fericit este acela care găsește atunci calea cea dreaptă de întoarcere!

Strigătul după îndrumător.

Să privim mai îndeaproape la toți acei oameni ce caută astăzi cu deosebită fervoare un îndrumător spiritual, pe care îl așteaptă într-o stare de înălțare interioară. După opinia lor, ei sunt deja temeinic pregătiți spiritual pentru a-l recunoaște și pentru a-i asculta cuvântul!

Privind calm, observăm foarte multe sciziuni. Misiunea lui Hristos, de exemplu, a avut un efect neobișnuit asupra multor oameni. Ei și-au făcut o imagine greșită despre El. Cauza a fost, ca de obicei, autoaprecierea greșită, aroganța.

În locul venerării inițiale și al respectării distanței firești și a diferențelor clare care îi separă de Dumnezeuul lor, a apărut o milogeală plângăreață prin care se vrea întotdeauna numai să se primească, însă nu se vrea sub nicio formă să se facă ceva în schimb. Oamenii au primit foarte bine cuvântul „roagă-te”, însă nu vor să știe că, pe lângă acesta, mai există și „lucrează”, și mai ales „lucrează la tine însuși”.

Pe de altă parte, omul crede că poate supraviețui prin el însuși, că este atât de autonom, atât de independent, încât poate face totul de unul singur și, cu puțin efort, poate chiar să ajungă Divin.

Există și mulți oameni care doar așteaptă să primească și care pretind ca Dumnezeu să alerge după ei. Din moment ce Și-a trimis cândva Fiul, a dovedit prin aceasta cât de mult Îl interesează ca omenirea să se apropie de El, a arătat chiar că are, probabil, nevoie de ea!

Oriunde privim, nu găsim decât aroganță, nicidecum umilință. Lipsește autoevaluarea corectă.—

În primul rând, este necesar ca omul să coboare de la înălțimea sa artificială, pentru a putea fi *cu adevărat om* și pentru a-și putea începe *ca atare* înălțarea.

Astăzi, înfumurat spiritual, el stă într-un copac aflat la poalele unui munte, în loc să stea, sigur și ferm, cu ambele picioare pe pământ. De aceea nici nu va putea urca vreodată muntele, dacă nu va coborî mai întâi din copac sau dacă nu va cădea din acesta.

Între timp însă, toți cei care au mers calmi și prudenți pe drumul lor, pe pământul de sub copacul lui, din care el îi privea trufaș, au ajuns, probabil, sus pe culme.

Însă cursul întâmplărilor îi vine în ajutor, căci copacul *se va prăbuși* în viitorul foarte apropiat. Poate că atunci când va ateriza brutal de la înălțimea sa nesigură, omul își va reveni în fire. Însă pentru el va fi atunci ceasul al doisprezecelea, nu-i va rămâne nicio oră de pierdut.

Mulți gândesc astăzi că lucrurile vor continua ca și până acum, deoarece așa s-a întâmplat timp de mii de ani.

Lungiți confortabil în jilțurile lor, ei așteaptă un îndrumător puternic.

Însă *cum* și-l imaginează ei pe acest îndrumător? Într-un mod de-a dreptul jalnic.

În primul rând, ei așteaptă de la el sau, mai bine spus, *au pretenția* ca *el* să pregătească fiecăruia în parte drumul în sus, către Lumină! *El* trebuie să se străduiască să construiască punți pe calea Adevărului pentru adepții *fiecărei* confesiuni! *El* trebuie să facă acest lucru atât de ușor și de inteligibil, încât fiecare să îl poată urma fără efort. Cuvintele sale trebuie în așa fel alese încât justețea lor să convingă imediat pe mic și mare din toate categoriile sociale.

De îndată ce omul însuși trebuie să facă un efort și să gândească singur, îndrumătorul nu mai este unul potrivit. Căci dacă este chemat să îndrume și să arate calea dreaptă prin cuvântul său, atunci desigur că el trebuie să facă și efortul în locul oamenilor. Este sarcina *lui* să convingă oamenii, să-i trezească! Doar Hristos Și-a dat și viața pentru aceasta.

Cei care gândesc astăzi în acest fel, și sunt mulți care o fac, nici nu mai trebuie să se ostenească, deoarece, precum fecioarele nechibzuite, ei se îndreaptă către „prea târziu”!

Cu siguranță că Îndrumătorul *nu* îi trezește, ci îi va lăsa să doarmă liniștiți mai departe, până când poarta va fi închisă și ei nu vor mai putea găsi intrarea în Lumină, deoarece nu se vor putea elibera la timp din domeniul Materialității, afară din care Cuvântul Îndrumătorului le-a arătat calea.

Căci omul nu este atât de valoros cum și-a imaginat. Dumnezeu nu are nevoie de el, în schimb el are nevoie de Dumnezeu!

Deoarece astăzi omenirea, în așa-zisul ei progres, nu mai știe ce *vea* de fapt, va fi obligată să afle, în cele din urmă, ceea ce *trebuie!*

Această categorie de oameni va trece pe lângă El, căutând și blamând cu un aer superior, așa cum atât de mulți au trecut odinioară pe lângă *Acela* pentru a Căruia venire totul fusese deja pregătit prin revelații.

Cum poate omul să-și imagineze *astfel* un îndrumător spiritual?

El *nu* va face nicio *fărămamă* de concesie omenirii și, peste tot unde se așteaptă ca El să dea, va *pretinde!*

Totuși, *acel* om care poate să reflecteze serios va recunoaște imediat că *tocmai această cerință severă și intransigentă* de a gândi atent este cel mai bun lucru de care omenirea are nevoie pentru salvarea sa, omenire care este deja atât de încurcată în indolența ei spirituală! Tocmai prin faptul că, pentru înțelegerea cuvintelor sale, el pretinde din capul locului activitate spirituală, voință *sinceră* și străduință proprie, un îndrumător separă cu ușurință, încă de la început, pleava de grâu. În aceasta se află o activitate automată, așa cum este în Legile Divine. Și aici oamenii primesc exact după cum și-au dorit în realitate. —

Mai există însă o categorie de oameni, cei care se cred deosebit de activi!

Evident, ei și-au format o imagine a îndrumătorului cu totul diferită, așa cum se poate citi în relatări. Aceasta nu este mai puțin grotescă, deoarece ei se așteaptă ca el să fie... un acrobat spiritual!

Oricum, mii de oameni presupun deja că în claraudiție, clarviziune, clarsimțire etc. s-ar găsi un mare progres, ceea ce, în realitate, *nu* este adevărat. Astfel de lucruri învățate, cultivate, chiar și talentul înnăscut, nu pot depăși niciodată acest plan pământesc, ele se mișcă astfel numai în limite inferioare, neputând avea pretenția că sunt înalte, și de aceea sunt aproape lipsite de valoare.

Crede oare cineva că *astfel* se poate contribui la înălțarea omenirii, dacă i se arată sau dacă este învățată să vadă și să audă lucrurile material-fine de pe același nivel?

Acestea nu au nimic de-a face cu înălțarea veritabilă a spiritului. La fel de puțină importanță au pentru o dezvoltare pământească! Ele sunt acrobații spirituale, nimic mai mult, pentru acela care este interesat de ele, *însă fără nicio valoare* pentru întreaga omenire!

Faptul că toți aceștia își doresc un îndrumător asemenea lor, dar care totuși să poată mai mult decât ei, este desigur ușor de înțeles.—

Există însă un număr mare de oameni care merg mult mai departe în această privință, chiar până la ridicol, și care, cu toate acestea, iau lucrurile cumplit de în serios.

Pentru aceștia, drept dovadă a capacității de a îndruma și, de asemenea, drept condiție fundamentală, este considerat, de exemplu, faptul că îndrumătorul... nu are voie să răcească! Cel care poate răci este deja eliminat; deoarece, conform părerii lor, acesta nu corespunde unui îndrumător ideal. Un om puternic trebuie să stea întotdeauna și în primul rând spiritual deasupra acestor fleacuri.

Poate că aceasta sună puțin exagerat și ridicol, dar se bazează doar pe fapte și nu este altceva decât o slabă repetare a strigătului de odinioară: „De ești tu Fiul lui Dumnezeu, ajută-te pe tine și coboară de pe cruce!” — Astfel se strigă și astăzi, chiar înainte ca un asemenea îndrumător să apară!

Bieți oameni neștiutori! Cel care își dezvoltă corpul atât de *unilateral* încât acesta devine temporar insensibil sub forța spiritului, acela nu este câtuși de puțin un om mareț,

excepțional. Cei care îl admiră sunt asemenea copiilor din secolele trecute, care urmăreau cu gurițele căscate și cu ochi strălucitori acrobațiile saltimbancilor nomazi și în care se trezea dorința arzătoare să poată face și ei asemenea lucruri.

Și foarte mulți așa-ziși căutători spirituali sau ai lui Dumnezeu din prezent nu sunt mai avansați în domeniul *spiritual* decât erau copiii de atunci în acest domeniu cu totul *pământesc!*

Să ne gândim mai departe: nomazii din timpurile trecute, despre care tocmai vorbeam, s-au dezvoltat tot mai mult, au devenit acrobați de circ și varieteu. Îndemânarea lor a crescut imens, astfel încât și astăzi încă mii de oameni răsfățați privesc zilnic aceste reprezentații cu uimire mereu nouă și adesea cu fiori.

Dar au oare *vreun folos pentru ei înșiși* din aceasta? Cu ce rămân ei după asemenea ceasuri? Deși mulți își riscă viața în timpul reprezentațiilor. Nici cel mai mic folos; deoarece, chiar și în culmea desăvârșirii, toate aceste lucruri vor rămâne *întotdeauna* numai în cadrul varietelui și al circului. Ele vor servi mereu numai ca distracție, însă nu vor aduce niciodată vreun avantaj omenirii.

Totuși, oamenii caută acum o *asemenea* acrobație în domeniul *spiritual* drept criteriu pentru a-l desemna pe marele îndrumător!

Lăsați-le acestor oameni clovnii lor spirituali! Vor experimenta destul de curând unde duce acest lucru! Ei nici nu știu spre *ce* tind prin aceasta și își imaginează că măreț este numai acela al cărui spirit stăpânește în asemenea măsură trupul, încât acesta nu mai cunoaște boala!

Orice instruire de acest fel este unilaterală, iar unilateralitatea provoacă doar ceva nesănătos, boală! Aceste lucruri nu *întăresc spiritul*, ci *doar slăbesc corpul!* Echilibrul necesar pentru o armonie sănătoasă între corp și spirit este perturbat, iar rezultatul este că un asemenea spirit se va desprinde, în final, mult mai devreme de corpul maltratată, care nu-i mai poate garanta rezonanța puternică, sănătoasă pentru

viața pământească. Aceasta îi *lipsește* atunci spiritului, care ajunge *imatur* în Lumea de Dincolo. El va trebui să-și trăiască existența pământească *încă o dată*. Acestea sunt mici trucuri spirituale, nimic mai mult, făcute în detrimentul corpului pământesc, cel care ar trebui, în realitate, să ajute spiritul. Corpul *aparține* unei perioade din evoluția spiritului. Însă dacă este slăbit și oprimat nu poate să-i fie de mare folos spiritului, deoarece radiațiile sale sunt prea slabe pentru a conferi întreaga putere de care spiritul are nevoie în *Materialitate*.

Dacă un om dorește să reprime o boală, atunci el trebuie, spiritual, să exercite asupra corpului presiunea unei stări de extaz, așa cum, la o scară mai mică, teama de dentist poate alunga durerea de dinți. Corpul suportă asemenea stimulări fără să fie vătămat o dată sau poate de mai multe ori, dar în niciun caz o perioadă îndelungată, fără a suferi daune serioase.

Și dacă un îndrumător practică *acest* lucru sau îl recomandă, atunci nu merită să fie numit îndrumător, deoarece el încalcă prin aceasta Legile Naturale ale Creației. Omul de pe Pământ trebuie să aibă grijă de corpul său ca de un bun care i-a fost încredințat și să caute să stabilească armonia sănătoasă dintre spirit și corp. Dacă aceasta este tulburată printr-o suprimare unilaterală, acest lucru nu este deloc progres, nici înălțare, ci reprezintă neapărat un obstacol hotărâtor în împlinirea datoriei sale pe Pământ, ca și, în general, în *Materialitate*. Puterea deplină a spiritului cu privire la activitatea lui în *Materialitate* se pierde astfel, întrucât pentru aceasta are nevoie în fiecare situație de puterea unui corp pământesc neînrobît, în armonie cu spiritul! Cel care este numit maestru datorită acestor lucruri este, de fapt, inferior unui elev care nu știe nimic despre misiunea și necesitățile de dezvoltare ale spiritului omenesc! El este chiar dăunător spiritului.

Cu durere, ei vor ajunge destul de curând să-și recunoască prostia.

Însă fiecare îndrumător fals va trebui să trăiască experiențe *amare!* Înălțarea sa în Lumea de Dincolo nu va putea începe decât *atunci* când și *ultimul* dintre toți cei pe care el i-a reținut,

sau chiar i-a indus în eroare prin fleacuri spirituale, a ajuns la recunoaștere. Atâta timp cât cărțile și scrierile sale continuă să acționeze aici, pe Pământ, el va fi reținut în Lumea de Dincolo, chiar dacă între timp a ajuns acolo la o mai bună recunoaștere.

Cel ce recomandă practici oculte oferă oamenilor pietre în loc de pâine și arată astfel că nu are nicio idee despre evenimentele *reale* din Lumea de Dincolo, cu atât mai puțin despre întregul mecanism al Universului!

Materialitate-Densă, Materialitate-Fină, radiații, spațiu și timp.

Au apărut multe întrebări cu privire la înțelesul termenilor mei Materialitate-Densă și Materialitate-Fină. Materialitatea-Densă este tot ceea ce omul poate vedea cu ochii săi *pământești*, ceea ce simte și aude *pământește*. Tot de ea mai aparține și ceea ce el vede cu ajutorul mijloacelor pământești și ceea ce va mai vedea prin descoperiri ulterioare, ca de exemplu tot ceea ce este vizibil la microscop. Materialitatea-Densă este numai o *anumită* specie a Materialității. Marele domeniu al *întregii* Materialități cuprinde însă *mai multe* specii care sunt complet diferite una de cealaltă și, din acest motiv, *nu se amestecă niciodată între ele*.

Diferitele specii de Materialitate se găsesc, una deasupra celeilalte, jos de tot, la temelia sau sfârșitul Creației. Așa este în întreaga Creație, începând de sus, cu cea mai ușoară specie, și mergând în jos, terminând cu cea mai grea și mai densă. Toate aceste specii de Materialitate servesc doar ca mijloc ajutător pentru dezvoltarea a ceea ce este spiritual, care se cufundă în ea ca un germen într-un ogor fertil. Exact așa cum o sămânță are nevoie de pământ pentru a încolți și a crește.

Singură, doar prin ea însăși, Materialitatea este inactivă, neajutorată în straturile ei individuale. Abia atunci când este pătrunsă și legată prin Esențialul care se găsește deasupra ei, primește căldură și vitalitate și servește drept învelișuri sau corpuri diverselor forme și specii.

Așa cum am menționat deja, diversele specii de Materialitate *nu se pot amesteca*, însă pot fi legate prin Esențial și, de asemenea, unite în mod repetat. Din această legare și unire apar emanații de căldură și radiații. Fiecare specie individuală

de Materialitate produce aici propria sa radiație specifică ce se combină cu radiațiile celorlalte specii unite cu ea, rezultând o coroană de radiații, care este deja cunoscută astăzi și este numită pe scurt aură sau radiație. Astfel, fiecare piatră, fiecare plantă, fiecare animal are radiația sa, care poate fi observată și care, în funcție de *starea* corpului, adică a învelișului sau a formei, poate fi complet diferită. Este și motivul pentru care dereglările din coroana de radiații permit să se recunoască locurile bolnave ale învelișului.

Coroana de radiații dă astfel fiecărei forme un mediu aparte, care constituie o protecție în apărare, dar, în același timp, și o punte către mediul extern. Ea pătrunde, de asemenea, și în interior, pentru a participa la dezvoltarea nucleului ființei în sensul *cel mai brut*, căci, în realitate, la activitatea propriu-zisă din Creație se mai adaugă multe lucruri, pe care pot să le derulez doar foarte încet, pas cu pas, pentru a ușura căutătorilor serioși pătrunderea Legilor Creației.

Materialitatea nu este nimic dacă nu este pătrunsă de Esențial. Ceea ce am analizat acum a fost însă doar unirea Esențialului cu diferitele specii de Materialitate. Și numai acest lucru, repet, oferă *ogorul* pentru *spirit*! Esențialul leagă, unește și însuflețește Materialul, însă spiritul stăpânește Materialul *prin* Esențial. De îndată ce spiritul, așadar Spiritualul, pătrunde, în vederea evoluției, în legătura însuflețită de Esențial, această legătură îi este în mod natural imediat subordonată, ca și Esențialul.

Stăpânirea îi este oferită astfel Spiritualului în cel mai natural mod. Este trist ca el să o folosească rău sau greșit! *Unealta veritabilă a spiritului* pentru dezvoltarea sa în Materialitate este reprezentată de radiațiile despre care tocmai am discutat. Terenul pentru dezvoltarea spiritului este deja pregătit cu grijă de Esențial înainte ca spiritul să pătrundă aici. Învelișurile se închid automat în jurul său, protejându-l, iar sarcina lui este de a utiliza corect instrumentul care îi este astfel încredințat, pentru binele și înălțarea sa, nu în detrimentul său și pentru căderea sa.

Nu este greu de înțeles că *acea* specie a Materialității din învelișul spiritului care este cel mai puternic reprezentată trebuie, de asemenea, să fie decisivă pentru specia combinației radiațiilor; căci în aceasta va predomina întotdeauna, firește, radiația celei mai puternice specii de Materialitate existente. Ceea ce predomină are, din nou, și cea mai mare influență spre interior și spre exterior.

Combinația de radiații are o însemnătate mult mai mare decât a putut omenirea să descopere până acum. Nici a zecea parte din scopul său propriu-zis nu a fost încă bănuită!

Constituția coroanei de radiații este decisivă pentru puterea undelor care trebuie să absoarbă vibrațiile din sistemul de radiații al întregului Univers. Ascultătorul și cititorul să nu treacă superficial peste aceasta, ci să aprofundeze acest gând, și astfel va vedea brusc în fața lui toate fibrele nervoase din Creație, pe care ar trebui să învețe să le atingă și să le folosească.

El să își imagineze Forța Primordială revărsată în radiații peste lucrarea Creației! Ea curge prin Creație, prin fiecare parte și prin fiecare specie. Și fiecare parte și fiecare specie o transmite mai departe, în radiații transformate. Constituția diversă a părților Creației produce astfel o schimbare în radiația primordială, modificând și culoarea acestei radiații. Astfel, întreaga Creație în sine prezintă un splendid tablou de radiații colorate dintre cele mai minunate, așa cum niciun pictor nu le-ar putea reda. Și fiecare parte a Creației, fiecare stea, chiar și fiecare corp în parte, oricât de mic și fără importanță ar fi, seamănă cu o prismă fin șlefuită, ce reflectă în diverse culori strălucitoare fiecare rază pe care o primește. La rândul lor, culorile produc sunete ce răsună ca un acord care freamătă. Nu sunetele au culoare, ci culorile au sunete. Respectiv culorile radiațiilor, și nu culorile moarte, folosite de mâinile oamenilor. Moarte, în comparație cu cele ale radiațiilor.

Față în față cu această impunătoare împărăție a radiațiilor stă spiritul omenesc, cu echipamentul său de radiații ale învelișurilor încredințate lui. Până la trezirea energiei sexuale,

procesul este ca la un sugar. Învelișurile materiale absorb prin radiațiile lor numai ceea ce au nevoie pentru a se maturiza. Însă odată cu apariția energiei sexuale, spiritul este complet înarmat, porțile spre el sunt astfel deschise, legătura directă este stabilită. El obține acum un contact întărit și variat cu puternicele radiații din marele Univers!

Așa cum omul, așadar spiritul, dezvoltă și dirijează culorile propriilor radiații, tot așa, la fel ca un radio, își potrivește propriile unde la culorile de același fel și apoi le absoarbe din Univers. Această absorbție poate fi la fel de bine denumită atracție sau forță de atracție a speciei de același fel. Indiferent cum este numit, procesul în sine rămâne același. Culorile indică doar specia, iar specia dă culoarea. În aceasta se află și cheia pierdută către *adevărata*, regala artă a astrologiei, ca și cheia profundeii arte a vindecării cu plante medicinale, precum și a controversatei arte a magnetismului terapeutic fizic și spiritual, cheia artei de a trăi, cât și scara înălțării spirituale. Pentru că această scară, așa numita scară ce duce la Ceruri, nu este nimic altceva decât un simplu *instrument* de care omul ar trebui să se folosească. Ochiurile rețelei de radiații din Creație sunt treptele acestei scări. *Totul* se află aici, întreaga cunoaștere și ultima taină din Creație.

Voi, cei care căutați, apucați ochiurile acestei rețele de radiații! Conștienți, dar cu voință *bună* și cu umilă grațitudine în fața Dumnezeului vostru, Care a dat această minunată Creație pe care o puteți stăpâni ca într-o joacă de copii, dacă vreți în sfârșit *cu sinceritate* acest lucru și dacă lepădați toată înfumurarea științei voastre. Mai întâi trebuie să dați jos povara greșită de pe umerii voștri, de pe spiritul vostru, altfel nu vă puteți ridica drept și liberi.

Și în combinația de radiații a corpului omenesc trebuie să domnească armonia necondiționată, pentru a-i oferi spiritului cele mai bune mijloace pentru protecția, dezvoltarea și înălțarea care îi sunt menite în dezvoltarea normală a Creației. Prin alegerea alimentelor, a activității fizice și, în general, prin toate condițiile de viață, aceste radiații au fost parțial deviate, fapt

care cere o nouă echilibrare, pentru ca înălțarea să fie posibilă. *Astăzi totul este bolnav*. Nimic nu poate fi numit sănătos.—

Omul își poate imagina ce efect are numai alegerea alimentelor asupra acestui sistem de radiații. Prin alegerea alimentelor pentru hrănirea corpului, el poate ajuta la echilibrare, întărind, alteori slăbind câte ceva, și astfel schimbând ceea ce este predominant, în funcție de cum acționează, favorabil sau frânând, astfel încât să devină conducătoare *acea* radiație care îi este *favorabilă* lui și astfel, de asemenea, normală; căci numai ceea ce este favorabil reprezintă o stare normală.

Însă toate acestea nu pot nicidecum condiționa singure înălțarea, nici nu o pot determina, ci doar oferă terenul sănătos pentru activitatea deplină a spiritului, *voinței căruia* îi este rezervat să hotărască drumul în sus, pe alături sau în jos.

Însă corpul, ca și spiritul, trebuie să se întărească de îndată ce omul este capabil să acorde atenție acestor lucruri. Dar în prezent aproape pretutindeni se păcătuiește grav în această privință, din ignoranță.—

Atunci când vorbesc despre Materialitate-Densă și Materialitate-Fină, nu trebuie să se presupună că Materialitatea-Fină este o rafinare a ceea ce este material-dens. Materialul-Fin este o specie complet *diferită*, de altă constituție. Acesta nu va putea să devină niciodată Material-Dens, ci formează o treaptă de tranziție în sus. Atât prin Materialitate-Fină, cât și prin Materialitate-Densă se înțelege doar un *înveliș* care trebuie legat prin Esențial, pentru a putea fi animat de el.

De îndată ce ajung la aceste legi, trebuie să menționez că divizările nu s-au epuizat nici pe departe. De aceea, doresc să fac deja astăzi cunoscut faptul că, în afară de Spiritualul și Esențialul conștient și inconștient, *curenți de forță* de diferite feluri străbat Creația pentru a însufleși speciile Materialității și, în funcție de felul lor, contribuie în mod diferit la dezvoltare și promovare. Curenții de forță sunt, la rândul lor, doar ceea ce se apropie cel mai mult, ceea ce se alătură activității

Spiritualului și Esențialului sau, mai bine spus, ceea ce le precede pe cele două, pregătind câmpul lor de activitate. Există mai mult, mult mai mult, pe măsură ce mergem mai departe și intrăm în detalii.

Un lucru urmează după celălalt, progresând, pentru ca, unindu-se cu ceea ce exista înaintea sa, să producă mereu noi gradații. Totul se poate explica astfel logic; căci după prima Creație nu putea lua naștere decât ceea ce era logic. Altceva nu există. Iar acest fapt oferă neapărat și garanția unei soluții fără lacune, a unei priviri de ansamblu clare. În conferințele mele, eu ofer acum *cheia!* Fiecare ascultător poate apoi să-și reprezinte singur întreaga Creație.

A da totul dintr-o dată ar produce o lucrare a cărei complexitate ar putea deruta oamenii. Însă dacă permit, ca și până acum, ca un lucru să rezulte liniștit din altul în decursul viitoarelor decenii, atunci va fi ușor să mă urmăriți, și în cele din urmă va fi ușor să cuprindeți clar totul, cu calm și conștient, dintr-o singură privire. Va fi ușor pentru cel care va vrea să mă urmeze până acolo. La început, înainte de a intra în detalii, vreau să explic cele mai solide temelii ale Creației.

Ascultătorului și cititorului li s-ar întâmpla ca oricărei creaturi căreia i-aș arăta mai întâi scheletul unui om, iar apoi aș pune alături de acesta un om viu, în toată forța și activitatea sa. Dacă această creatură nu ar avea încă nici măcar o noțiune despre om, atunci nu ar mai recunoaște scheletul în omul viu, poate ar spune chiar că unul nu aparține celuilalt și că nu reprezintă unul și același lucru. Exact așa li se va întâmpla celor care nu mă vor urma în explicațiile mele cu calm până la capăt. Cel care nu caută de la început să înțeleagă cu râvnă serioasă nu va putea *după aceea* să cuprindă întreaga Creație, atunci când voi ajunge la ultimele explicații. În aceste chestiuni, el *trebuie* să încerce să mă urmărească pas cu pas.—

Întrucât a trebuit să vorbesc în linii mari, trec acum *treptat* la lucrurile *noi*. Altfel aș face salturi prea mari. Și așa mi s-a spus deja adesea că ofer în toate numai miezul lucrurilor, care nu este atât de ușor de înțeles pentru publicul larg. Însă nu pot

proceda altfel, dacă vreau să mai aduc tot ceea ce am de spus. Nu aş spune decât pe sfert, deoarece o eră pământescă nu ar fi suficientă în cazul unor explicații mai detaliate. Vor veni alții care vor putea scrie o carte sau chiar mai multe pornind de la fiecare dintre conferințele mele. Eu nu pot zăbovi acum asupra acestui lucru.—

Întrucât Materialitatea-Fină este, după cum am spus, de *altă* specie decât Materialitatea-Densă, de aici reiese ceva ce nu am atins până acum. Pentru a nu deruta, am folosit în multe situații expresii populare, pe care de acum înainte trebuie să le dezvolt. Dintre acestea face parte, de exemplu, și expresia „*Stând deasupra timpului și spațiului!*”

Acest lucru se referea întotdeauna la ceea ce este suprapământesc. Însă pentru a trece mai departe trebuie să spunem de acum înainte: viața în Materialitatea-Fină stă „deasupra noțiunilor pământești de spațiu și timp”; căci și în Materialitatea-Fină există o noțiune de spațiu și timp, însă *de altă specie*, adaptată Materialității-Fine. Noțiunea de spațiu și timp se găsește chiar în întreaga Creație, însă este întotdeauna legată de specia respectivă! Creația însăși are hotarele ei, astfel încât și pentru ea este valabilă o noțiune de spațiu.

Și toate Legile fundamentale care traversează unificator întreaga Creație sunt influențate întotdeauna în *efectele* lor de specia respectivă a Creației și depind de particularitățile acesteia! De aceea, *efectele unei anumite Legi* se manifestă *diferit* în diversele secțiuni ale Creației, ceea ce duce la mari neînțelegeri, contradicții și îndoieli cu privire la uniformitatea Legilor Creației sau a Voinței Divine, și chiar la credința în acte arbitrare ale Creatorului. În fond însă, motivul pentru aceasta s-a aflat și se află numai în ignoranța oamenilor cu privire la Creația însăși.

Asupra acestor lucruri voi reveni însă mai detaliat mult mai târziu, deoarece astăzi ele ar trebui să distragă și să tulbure atenția ascultătorului și a cititorului. Le voi aborda de îndată ce vor fi necesare pentru o înțelegere ulterioară. Nu va rămâne nicio lacună.—

Eroarea clarviziunii.

Clarviziune! Câtă strălucire se împrășteie în jurul ei, câtă batjocură se aude din partea unora, în timp ce alții vorbesc despre ea cu o timidă curiozitate; în rest, tăcere plină de respect. Clarvăzătorii înșiși merg semeți înapoi și încolo, ca păunii în ograda de păsări. Ei se cred binecuvântați de Dumnezeu și, în umilința lor orgolioasă, se simt mult deasupra celorlalți. Cu prea mare plăcere se lasă admirați pentru ceva care, în realitate, le este la fel de străin ca și celor din jur care le pun numeroase întrebări. Ei își ascund ignoranța reală în spatele unui zâmbet care nu spune nimic și care este menit să dea impresia că ei ar ști. Este mai degrabă expresia devenită obișnuiță a neputinței lor în fața întrebărilor care solicită ca ei înșiși să cunoască procesul.

În realitate, ei nu știu mai mult decât știu ciocanul și dalta folosite de sculptor pentru a forma o lucrare oarecare. Însă și în acest caz doar oamenii înșiși sunt cei care vor să facă din semenii lor înzestrați cu darul clarviziunii altceva decât sunt aceștia în realitate, aducându-le astfel mari prejudicii. Aceasta este starea nesănătoasă pe care o găsim astăzi peste tot. În majoritatea cazurilor, „vederea” este *reală*, însă în niciun caz nu este ceva special, care ar merita să fie admirat, și cu atât mai puțin ceva demn de înfiorare, deoarece ar trebui, de fapt, să fie un lucru cu totul natural. Totuși, rămâne natural doar atâta vreme cât vine de la sine și este lăsat să se supună în liniște evoluției reale, fără intervenție străină sau proprie. O *intervenție* aici este la fel de condamnată cum ar fi o intervenție în cazul morții fizice.

Însă vederea primește valoare abia prin *cunoaștere* adevărată. Numai cunoașterea poate da siguranță acestei capacități naturale și astfel atitudinea *corectă* și țelul corect. Însă faptul că acest lucru lipsește la marea majoritate a clarvăzătorilor se poate constata imediat, atât după zelul excesiv, plin de ambiție, care aduce cu sine aroganță, cât și după cunoașterea lor închipuită, afișată în mod evident și, de asemenea, exprimată cu plăcere.

Și această cunoaștere închipuită este exact ceea ce nu numai că îi împiedică pe asemenea oameni să avanseze, ci le aduce chiar un prejudiciu direct, prin faptul că îi conduce, în strădaniile lor, pe căi greșite care duc *în jos*, în loc să ducă în sus, fără ca pretinsul cunoscător să observe ceva din acestea. Cel mai bun lucru care li se poate întâmpla este ca, treptat, clarvederea sau clarauzul lor să se diminueze și să dispară. Aceasta este salvarea lor! Printr-o oarecare circumstanță favorabilă care apare, și există nenumărate de acest fel.

Să observăm acum clarvăzătorii și convingerea greșită pe care o transmit altor oameni. Doar ei sunt vinovați că tot acest domeniu a putut fi până acum târât în noroi, ca fals și nesigur.

Ceea ce văd acești oameni este, în cel mai favorabil și mai avansat caz, a doua treaptă a așa-numitei Lumi de Dincolo, dacă împărțim Lumea de Dincolo în trepte (și nu în sfere), treapta Luminii fiind cam a douăzecea, pentru a avea doar o imagine aproximativă a diferenței. Dar oamenii care pot într-adevăr vedea până la a doua treaptă își închipuie că realizează cu aceasta ceva mareț. Însă aceia care pot vedea numai până la prima treaptă sunt și mai înfumurați.

Acum trebuie luat în considerare faptul că un om cu cele mai înalte daruri poate vedea întotdeauna numai atât de departe cât îi permite propria lui maturitate interioară. *În acest proces el este legat de propria lui stare interioară!* Prin natura lucrurilor, lui îi este pur și simplu imposibil să vadă, să *vadă* cu adevărat altceva decât propria lui specie. Adică altceva decât ținutul în care el va putea să se miște nestingherit după plecarea de pe Pământ. Nu mai departe, căci chiar în clipa în

care ar trece hotarul din Lumea de Dincolo atribuit lui de starea propriei maturități, el ar trebui să nu mai fie conștient de mediul din jur. Singur nu ar putea, oricum, să treacă hotarul.

Însă dacă sufletul, la ieșirea sa, ar fi purtat de cineva din Lumea de Dincolo, care aparține următoarei trepte mai înalte, atunci, la trecerea hotarului spre această treaptă, el și-ar pierde imediat cunoștința în brațele celui care îl poartă, adică ar adormi. Adus înapoi, el nu și-ar putea aminti, în ciuda darurilor sale de clarviziune, mai mult decât până unde propria sa maturitate i-a permis să vadă în jur atunci când era treaz. Acest lucru nu i-ar aduce deci niciun folos, ci dimpotrivă, ar dăuna corpului său material-fin.

Ceea ce își închipuie că vede dincolo de această treaptă, fie peisaje, fie persoane, nu este niciodată trăit cu adevărat de el sau văzut personal, ci este vorba doar de *imagini* care îi sunt arătate și al căror glas crede că îl aude. Nu este niciodată realitatea. Aceste imagini sunt aparent atât de vii, încât el însuși nu poate distinge între ceea ce îi este doar arătat și ceea ce trăiește cu adevărat, pentru că actul de voință al unui spirit mai puternic poate produce asemenea imagini vii. Așa se face că multe persoane clarvăzătoare și clarauditive își închipuie că în excursiile lor în Lumea de Dincolo ajung mult mai sus decât sunt în realitate. Și de aici provin atât de multe erori.

La fel, dacă unii își închipuie că Îl văd sau Îl aud pe Hristos, aceasta este o mare eroare; căci, din cauza prăpastiei enorme rezultate din absența speciei de același fel, acest lucru ar fi imposibil, conform Legilor Creației ale Voinței Divine! Nici Fiul lui Dumnezeu, nici marii profeți sau spiritele cele mai înalte nu pot veni într-un cerc spiritist, ca la o cafea, pentru a-i onora cu prezența lor pe cei care asistă.

Însă niciunui spirit omenesc aflat încă în carne și oase nu îi este dat în timpul vieții sale pe Pământ să fie atât de sigur și de ferm în legătură cu Lumea de Dincolo, încât să audă și să vadă totul cu claritate și, probabil, să mai și urce rapid trepte fără probleme. Chestiunea nu este atât de simplă, în ciuda întregii sale naturaleți. Ea rămâne legată de Legile inevitabile.

Iar dacă un clarvăzător sau clarauditiv își neglijează sarcinile pământești, dorind să pătrundă numai în Lumea de Dincolo, atunci el mai mult pierde decât câștigă prin aceasta. De îndată ce îi sosește timpul pentru a se maturiza în Lumea de Dincolo, va duce cu sine un gol pe care îl poate umple *numai pe Pământ*. Prin aceasta, el nu poate urca mai sus, rămâne legat până la un anumit punct și trebuie să se întoarcă pentru a recupera ceea ce a pierdut, înainte de a se putea gândi serios la o înălțare ulterioară. Și în acest caz totul este simplu și natural, fiind mereu o consecință necesară a ceea ce a fost înainte, care nu poate fi niciodată evitată.

Fiecare treaptă a existenței omenești cere să fie trăită cu adevărat, cu toată seriozitatea și cu deplină capacitate de asimilare a prezentului. Lipsa acestui lucru aduce o slăbire care trebuie să se facă simțită din ce în ce mai mult pe drumul mai departe și care provoacă în final o ruptură și o prăbușire, dacă omul nu se întoarce la timp și nu îndreaptă, prin trăire repetată, partea cu lipsuri, pentru ca aceasta să redevină fermă și sigură. Așa este în toate evenimentele. Însă, din păcate, omul a căpătat obiceiul bolnăvicios de a merge întotdeauna dincolo de capacitatea sa, deoarece se crede mai valoros decât este în realitate.

Feluri ale clarviziunii.

Multă vreme am ezitat să răspund la diversele întrebări referitoare la clarviziune, pentru că fiecare om care a citit *așa cum trebuie* Mesajul meu al Graalului trebuie să fie pe deplin informat în legătură cu acest subiect. Firește, presupunând că el nu a citit Mesajul pentru plăcerea de a citi, ca să-i treacă vremea, sau cu prejudecăți, ci l-a aprofundat cu seriozitate și a examinat sensul adânc al fiecărei fraze, în toată importanța ei, și *s-a străduit* să înțeleagă apartenența ei necondiționată la întregul Mesaj; pentru că așa am intenționat încă de la început.

Spiritul trebuie să fie treaz în această privință. Oamenii superficiali ar trebui astfel excluși automat.

Eu am repetat de mai multe ori că o *specie* poate fi recunoscută numai de *aceeași specie*. Prin specii înțelegem, bineînțeles, speciile Creației.

Privind de jos în sus, există specia *Materialului-Dens*, specia *Materialului-Fin*, specia *Esențialului* și specia *Spiritualului*, cea mai înaltă. Fiecare dintre aceste specii se împarte, la rândul ei, în numeroase trepte, astfel că apare ușor pericolul de a confunda treptele Materialității-Dense fine cu treptele Materialității-Fine dense. Tranzițiile sunt cu totul imperceptibile, iar în activitate și în evenimente ele nu sunt strâns legate, ci doar se îmbină.

Pe fiecare dintre aceste trepte se manifestă un alt gen de viață. Omul are un înveliș din fiecare specie a Creației care se află *sub* Spiritual. Nucleul în sine este spiritual. Fiecare înveliș reprezintă un corp. Omul este, prin urmare, un nucleu spiritual care, în dezvoltarea sa spre conștiința de sine, ia forma omenească, formă care, odată cu accelerarea evoluției

spre Lumină, se idealizează din ce în ce mai mult, până la cea mai desăvârșită frumusețe, dar care, în cazul unei dezvoltări în sens invers, ia tot mai mult forma contrară, ajungând până la cele mai grotești desfigurări. Pentru a evita erori aici, vreau să menționez în mod special faptul că învelișul sau corpul material-dens nu urmează acest proces. El are doar puțin timp pentru a participa, iar pe planul pământesc material-dens poate fi supus doar unor schimbări minore.

Omul de pe Pământ, adică din Materialitatea-Densă, poartă *simultan* învelișurile *tuturor* speciilor Creației. Fiecare înveliș, adică fiecare corp de specie diferită, are, de asemenea, organele sale senzoriale proprii. Organele material-dense pot fi active *numai în aceeași specie*, deci în specia material-densă. O dezvoltare mai fină oferă, în cel mai bun caz, posibilitatea de a putea vedea Materialitatea-Densă mai fină, până la un anumit grad.

Această Materialitate-Densă mai fină este numită „astrală” de către oamenii care se ocupă cu ea, o noțiune care nu le este cunoscută cu adevărat nici măcar aceluia care au stabilit denumirea, cu atât mai puțin celor care o repetă. Eu folosesc tot această denumire pentru că este deja cunoscută. Așa cum este obiceiul în cercetările oculte, acest cuvânt desemnează doar un fel de noțiune colectivă a tot ceea ce se bănuiește și se știe că există, însă nu se poate încă înțelege corect și cu atât mai puțin se poate explica. Toată pretenția că ei știu, instituită de ocultişti până acum, nu este decât un mare labirint al ignoranței construit de ei înșiși, o grămadă de moloz al aroganței gândirii intelectuale, insuficientă pentru aceste lucruri. Cu toate acestea, voi rămâne la mult întrebunțata denumire de „astral”. Însă ceea ce oamenii văd și înțeleg prin „astral” nici măcar nu ține de Materialitatea-Fină, ci doar de Materialitatea-Densă fină.

Pe acest teren, cercetătorii plini de pretenții omenești nu s-au îndepărtat încă de Materialitatea-Densă, ci au rămas în *specia cea mai de jos* a Creației Ulterioare, și de aceea fac atâta zarvă cu neologisme cât mai „răsunătoare”! Ei nici măcar nu văd cu

ochii material-fini, ci doar cu *percepția intermediară* a ochilor material-denși către ceea ce este material-fin. Aceasta poate fi numită o vedere intermediară sau semivedere.

Astfel, atunci când, prin moartea pământească, un om părăsește corpul material-dens, sunt abandonate, firește, și organele senzoriale material-dense, pentru că ele aparțin doar învelișului respectiv. Deci moartea pământească nu este altceva decât abandonarea celui mai exterior înveliș sau a cojii care i-a dat posibilitatea să vadă și să activeze în Materialitatea-Densă. Imediat după această părăsire, el stă în ceea ce numim Lumea Cealaltă sau, mai bine zis, în planurile Materialității-Fine. Aici, din nou, el poate lucra numai cu organele de simț ale corpului material-fin, care a rămas acum pentru el coaja cea mai exterioară. El vede, așadar, cu ochii corpului material-fin, aude cu urechile acestuia etc.

Este natural faptul că, intrând în Materialitatea-Fină, spiritul omenesc trebuie să învețe să utilizeze corect și corespunzător organele de simț ale învelișului material-fin în care el este astfel forțat brusc să activeze, așa cum a învățat cândva să folosească organele corpului material-dens în Materialitatea-Densă. Corespunzător Materialității de altă specie, care este mai puțin grea, învățarea folosirii corecte a organelor se face, de asemenea, mai rapid și mai ușor. Și așa este cu fiecare dintre speciile care urmează.

Pentru ca adaptarea la diferitele specii să fie mai ușoară, este dată această vedere tranzitorie sau semivedere în planurile intermediare. Cu anumite eforturi și prin stări excepționale ale corpului, ochii material-denși sunt capabili să întrezărească planul de legătură dintre Materialitatea-Densă și Materialitatea-Fină, în vreme ce ochii material-fini, în faza inițială a activității lor, privind înapoi, ajung, de asemenea, prin semivedere, la același plan unde Materialitatea-Densă fină își dă mâna cu Materialitatea-Fină densă. Această semivedere oferă spiritului omenesc un anume sprijin în tranziția sa, ceea ce face ca el să nu se simtă niciodată complet pierdut. Așa este la *fiecare* hotar dintre două specii diferite.

Unde *esențiale* de forță, care, prin capacitatea lor de a atrage magnetic, au un efect de fixare și de legare, au grijă ca cele două specii diferite de materie să se poată ține laolaltă și să nu formeze cumva o prăpastie, deoarece ele nu pot niciodată să se amestece.

Dacă omul, trecând prin diferitele secțiuni ale Materialității-Fine, își abandonează și corpul material-fin, el intră în *Esențial*. Atunci lui i-a rămas, ca cel mai exterior înveliș, corpul *esențial*, cu ai cărui ochi el trebuie să vadă și cu ale cărui urechi trebuie să audă acum, până când îi va fi posibil să lepede și învelișurile esențiale și să intre în Împărăția Spiritului. Abia aici este *cu adevărat el însuși*, neînvăluit, și trebuie să vadă, să audă, să vorbească etc. cu organele sale *spirituale*.

Aceste indicații trebuie să fie profund analizate de către cititori pentru a-și putea face o imagine corectă. Materializările unor oameni care au părăsit Pământul nu sunt altceva decât procese prin care cei plecați de pe Pământ, și care poartă corpul material-fin, își mai pun în jurul lor, folosind un medium, încă un înveliș de Materialitate-Densă fină. Aceasta este, probabil, singura excepție în care oamenii de astăzi de pe Pământ sunt capabili să vadă *clar* Materialitatea-Densă fină cu ochii lor material-denși și să o perceapă cu celelalte simțuri material-dense. Ei pot să facă acest lucru deoarece, în ciuda fineții, încă mai este vorba despre aceeași specie a organelor de simț, așadar despre Materialitatea-Densă.

Omul trebuie deci să fie atent la faptul că Materialitatea-Densă poate fi „percepută” doar cu Materialitate-Densă, Materialitatea-Fină numai cu Materialitate-Fină, Esențialul numai cu Esențial și Spiritualul numai cu Spiritual. Nu există nicio amestecare în această privință.

Însă mai există un lucru: un om de pe Pământ poate, ici-colo, chiar în cursul existenței sale pământești, să vadă cu ochii săi material-denși și să-și deschidă deja, cel puțin temporar, și ochii material-fini. Însă în niciun caz în același timp, ci succesiv. Atunci când vede cu ochii material-fini, ochii săi material-denși rămân excluși fie deplin, fie parțial și invers. El

nu va fi niciodată capabil să vadă corect Materialul-Fin cu ochii material-denși, la fel de puțin Materialul-Dens cu ochii material-fini. Acest lucru este imposibil. Afirmății contrare s-ar baza numai pe erori care izvorăsc din necunoașterea Legilor Creației. Sunt amăgiri cărora le cad victime acei oameni care afirmă că pot recunoaște Materialul-Fin cu ochii material-denși sau Spiritualul cu ochii material-fini.

Oricine reflectează cu adevărat asupra tuturor acestor lucruri și încearcă să și le reprezinte clar va recunoaște ce haos de nedescris trebuie să existe astăzi în aprecierile clarviziunii, astfel încât este de-a dreptul imposibil să se obțină informații sigure în acest sens, atâta timp cât nu sunt dezvăluite Legile care stăpânesc acest domeniu, ceea ce *nu* poate avea loc prin transmiteri sau manifestări în cercurile spiritiste, întrucât cei care transmit și cei care se manifestă din Lumea de Dincolo nu au, ei înșiși, o privire de ansamblu, ci fiecare trebuie să se miște întotdeauna în limitele corespunzătoare stării sale de maturitate din momentul respectiv.

Adevărata ordine în explicațiile minunatei țesături a Creației Ulterioare poate fi dată doar atunci când o *cunoaștere* cuprinde totul. Altfel este imposibil. Însă în cunoșcuta lor pretenție bolnăvicioasă că sunt cunoscători, oamenii nu recunosc niciodată așa ceva, ci, chiar de la început, se opun cu dușmănie oricărei învățături.

Ei preferă să umble în continuare țațoși în căutările lor deplorabile și tocmai de aceea nu pot ajunge niciodată la un acord, la un succes real. Dacă ar dovedi măcar o *dată* o asemenea măreție, încât, învingându-și îngâmfwarea, să ia *cu adevărat în serios* și fără prejudecăți Mesajul Graalului ca explicație a Lumii, lăsând deoparte, în timp ce îl studiază, pretenția lor că știu, atunci li s-ar oferi de îndată perspective care ar clarifica în succesiune logică toate evenimentele neînțelese și, într-un mare avânt, ar netezi căile spre ceea ce era necunoscut până atunci.

Însă este cunoscut faptul că tocmai încăpățânarea este *doar unul* dintre semnele sigure ale adevăratei prostii și limitări.

Toți acești oameni nu bănuiesc faptul că tocmai prin acest lucru își aplică o pecete a incapacității lor fără limite, pecete care într-un timp deja apropiat îi va arde rușinos și îi va elimina, pentru că atunci nu vor mai putea nici să o ascundă, nici să o nege.

Pentru a judeca clarviziunea, ar trebui cunoscut, ca bază, cu care ochi vede clarvăzătorul de fiecare dată, așadar cărui plan aparține vederea sa și cât de dezvoltat este el în acesta. Abia atunci se pot trage alte concluzii. Cel care conduce o asemenea examinare ar trebui neapărat să fie el însuși clar instruit, atât în legătură cu treptele individuale ale diverselor specii, cât și cu diferitele efecte și acțiuni care se declanșează în acestea. Și în această privință suferă timpul actual, în care tocmai asemenea oameni, care de fapt nu înțeleg nimic, se cred cunoscători.

Este deplorabil să se citească puhoiul de publicații sub formă de reviste și cărți, referitoare la toate observațiile și experimentele oculte, cu încercări mai mult sau mai puțin ilogice și neîntemeiate de a explica, și care, în plus, primesc de cele mai multe ori pecetea aroganței unei pretinse cunoașteri, în vreme ce nu numai că rămân foarte departe de fapte, dar aduc tocmai *contrariul*. Și cum se înfurie cu dușmănie armata acestor isteți, atunci când este pusă în fața lor, în succesiune simplă, structura cu adevărat ușor de verificat a Creației Ulterioare și fără a cărei cunoaștere exactă ei nu pot înțelege absolut nimic! Ca să nu mai vorbim despre Creația Primordială.

Cel care vrea să îi judece sau chiar să îi condamne pe clarvăzători, acela trebuie să cunoască întreaga Creație, să o cunoască realmente! Atâta timp cât lucrurile nu stau așa, ar trebui să tacă. Cu atât mai puțin ar trebui să facă afirmații apărătorii fenomenelor clarviziunii fără a avea o cunoaștere exactă a Creației. Erori atât de pline de nenorocire sunt răspândite în legătură cu procesele din afara Materialității-Dense, încât ar fi timpul să se aducă, în sfârșit, ordine și legitate în acestea. Din fericire, nu mai este departe timpul în

care în domeniul ocult, atât de serios în sine, se va face o curățenie sănătoasă printre nenumăratele figuri ridicole care, se știe, strigă cel mai tare și susțin cel mai insistent propriile teorii. Însă, din păcate, tocmai acești flecari i-au indus deja în eroare, prin comportamentul lor, pe mulți dintre căutători. Răspunderea pentru acest lucru nu-i va ocoli și va cădea înapoi cu forță înfiorătoare asupra tuturor celor care încearcă să trateze într-un mod atât de ușuratic cele mai serioase domenii. Însă cei care s-au rătăcit și au fost ademeniți în acest fel au puține foloase de aici și trebuie, de asemenea, să suporte dauna pentru faptul că s-au lăsat prea ușor ispitiți de păreri greșite. În medie, se poate afirma liniștit că deocamdată tocmai în domeniul ocult flecăreala este încă desemnată folosind frumosul termen „cercetare” și, prin urmare, majoritatea cercetătorilor sunt doar niște flecari.

Printre clarvăzători există deci o vedere a Materialității-Dense fine, o vedere a Materialității-Fine și o vedere a Esențialității. Totul are loc prin ochii corespunzători speciei respective. Vederea spirituală le-a rămas însă închisă oamenilor și ar trebui ca cineva să fie un Chemat special, înzestrat pentru un anumit scop, ca să-și poată deschide și ochii spirituali deja în timpul existenței pământești.

Însă printre nenumărații clarvăzători de astăzi *nu* se găsesc dintre aceștia. Cei mai mulți dintre ei pot recunoaște doar Materialitatea-Fină în *una* dintre diversele ei trepte și, cu timpul, poate vor fi capabili să cuprindă, de asemenea, mai multe trepte. Deci ei au deschis ochii material-fini. Doar rareori se întâmplă ca și ochii corpului esențial să vadă deja.

Dacă în cazul unor procese pământești deosebite, de exemplu cazuri de crimă sau altele, este folosită pentru elucidare o persoană clarvăzătoare, atunci cel interesat trebuie să știe următoarele: clarvăzătorul vede cu ochii săi material-fini, prin urmare, *nu* poate vedea procesul *material-dens* propriu-zis care a avut loc. Fiecare proces material-dens are însă, în același timp, fenomenele sale material-fine asociate, care sunt adesea de aceeași specie cu procesul material-dens, ori cel puțin

asemănătoare. În cazul săvârșirii unei crime, clarvăzătorul va vedea deci întâmplarea simultană *material-fină*, și nu cea reală material-densă, singura decisivă pentru înfăptuirea dreptății după legile pământești valabile în prezent. Acest eveniment material-fin se poate însă abate mai mult sau mai puțin, în unele detalii, de la evenimentul material-dens. Prin urmare, este greșit să vorbim pripit despre eșecul clarvăzătorului sau despre impostură.

Să rămânem la crimă sau furt. Clarvăzătorul consultat va vedea în parte astral, în parte material-fin. Astral, deci în Materialitatea-Densă fină, vede locul acțiunii, iar material-fin vede acțiunea în sine. La acestea se adaugă faptul că el poate vedea simultan și diverse forme de gânduri care au apărut prin șirul de gânduri al criminalului, cât și prin cel al victimei sau al hoțului. Este datoria celui care conduce ancheta să deosebească aceste lucruri! Abia atunci rezultatul va fi corect. Însă momentan nu există un astfel de conducător de anchetă care să posede o asemenea cunoaștere. Oricât de grotesc ar putea suna, pentru că în realitate nu este același lucru, aș vrea să dau exemplul comun al activității unui câine polițist, care este și el folosit la descoperirea crimelor. Pentru a lucra cu acest gen de câini, conducătorul câinelui trebuie, firește, să cunoască exact modul de lucru al acestuia și să colaboreze nemijlocit cu el, chiar să fie foarte activ în acest sens, după cum știu cunoscătorii. Nu trebuie decât să admitem acest mod de lucru într-o formă mult înnobilită și vom avea activitatea muncii comune a unui conducător de anchetă și a unui clarvăzător pentru elucidarea unei crime. Conducătorul anchetei trebuie să fie și în acest caz cel care lucrează activ, care evaluează și observă, trebuie să fie cel care ia asupra sa cea mai mare parte a activității, în vreme ce clarvăzătorul rămâne doar forța ajutătoare, pasivă. Pentru fiecare judecător, un studiu îndelungat al unei asemenea activități trebuie să preceadă, înainte ca el să recurgă la astfel de procedee. Este vorba despre studii mult mai delicate decât știința dreptului.

În împărăția demonilor și a fantomelor.

Pentru această explicație se cuvine, înainte de toate, să știm că omul de pe Pământ nu se află în Creația Primordială, ci într-o Creație Ulterioară. Numai Creația Primordială este *Împărăția Spirituală*, care există într-adevăr independent și care este numită de oameni Paradis, a cărui culme o formează Cetatea Graalului, cu poarta spre Divinul aflat în afara Creației. Creația Ulterioară, în schimb, este așa-numita „Lume”, cu eterna ei mișcare circulară *sub* Creația Primordială, și ale cărei sisteme solare sunt supuse formării și descompunerii, deci maturizării, îmbătrânirii și degradării, pentru că nu au fost produse direct de către Divin, precum nemuritoarea Creație Primordială, Paradisul. Creația Ulterioară a luat ființă prin voința ființelor create primordial și este supusă influenței spiritelor omenești care evoluează, al căror drum de evoluție duce prin această Creație Ulterioară. Din acest motiv există în ea și imperfecțiunea, de negăsit în Creația Primordială, care este supusă influenței directe a Sfântului Duh Divin.

Pentru a le consola în fața imperfecțiunii tot mai evidente și crescânde din Creația Ulterioară, Divinul a făcut spiritelor deznădăjduite din Creația Primordială următoarea făgăduință: „Așteptați-L pe Cel pe Care Eu L-am ales... să vină în ajutorul vostru!” Aproape la fel cum este redat în Legenda Graalului, ca transmitere din această Creație Primordială.—

Să trecem acum la tema propriu-zisă: *fiecare* acțiune pământească poate fi considerată numai o manifestare exterioară a unui proces interior. Prin „proces interior” se înțelege o voință a intuiției spirituale. Fiecare voință a intuiției este o *acțiune* spirituală, care devine decisivă pentru existența

unui om, deoarece ea declanșează înălțarea sau căderea. În niciun caz nu trebuie să fie pusă pe aceeași treaptă cu voința gândirii. Voința intuiției se referă la nucleul veritabil al omului, voința gândurilor însă numai la un cerc mai slab, exterior. Totuși, în ciuda efectului lor obligatoriu, ele nu se manifestă întotdeauna vizibil pământește. Acțiunea material-densă pământească nu este necesară pentru a atrage după sine karma. În schimb, nu există nicio activitate pământească material-densă care să nu fie precedată de o voință a gândirii sau de o voință a intuiției. Deci activitatea vizibilă pământește este întotdeauna dependentă fie de voința gândirii, fie de voința intuiției, dar nu invers.

Ceea ce este cu adevărat decisiv pentru existența unui spirit omenesc, pentru înălțarea sau căderea sa, este ancorat *mai ales* în *voința intuiției*, căreia omul îi acordă cea mai mică atenție. În fața efectului necondiționat și infailibil al acesteia nu există scăpare și, de asemenea, niciun fel de scuză sau falsificare. Numai în aceasta se află adevărata „trăire” a spiritului omenesc, deoarece *voința intuiției este singura pârghie pentru declanșarea undelor spirituale de forță* care se află în lucrarea Creatorului și care așteaptă numai să fie puse în mișcare prin voința intuiției spiritelor omenești, pentru a se întări și a se multiplica astfel, în efectul lor imediat. Tocmai de acest proces atât de important, ba chiar cel mai important, omenirea abia dacă s-a preocupat până acum.

Din acest motiv vreau să atrag atenția din nou asupra unui punct capital, simplu în aparență, dar care conține *totul: forța* spirituală care străbate Lucrarea Creației poate obține legătură *numai* cu *voința intuiției* spiritelor omenești, tot restul fiind exclus de la o asemenea legătură!

Deja voința gândurilor nu mai poate obține niciun fel de legătură, cu atât mai puțin vreun *produs* al voinței gândurilor. Acest fapt exclude *orice* speranță că Forța principală *veritabilă* din Creație ar putea fi vreodată pusă în legătură cu vreo „descoperire” oarecare! În calea acestui lucru există un zăvor de neclintit. Omul nu cunoaște Forța principală, cu atât mai

puțin activitatea sa, deși el stă în ea. Aceasta nu este ceea ce vreun inventator sau gânditor presupune că ar fi Forța primordială! Întotdeauna este vorba numai despre o energie mult subordonată, de felul căreia se mai pot descoperi încă multe altele cu efecte surprinzătoare, fără ca omul să se apropie astfel măcar cu un pas de Forța veritabilă pe care, fără ca măcar să-și dea seama, spiritul omenesc o folosește zilnic. Din păcate în joacă, fără să observe urmările îngrozitoare ale acestei nemărginite nepăsări! În ignoranța sa nelimitată, el încearcă mereu, în mod condamabil, să arunce responsabilitatea consecințelor asupra lui Dumnezeu, ceea ce totuși nu îl eliberează de marea vină cu care se încarcă prin ignoranța sa... voluntară.

Vreau să încerc să dau aici o imagine clară. De exemplu, un om *simte* invidie. De obicei se spune: „În el crește invidia!” Acest lucru este, la început, o percepție intuitivă generală, de care adesea spiritul omenesc nu este nici măcar conștient. Însă această intuiție, pe care gânduri bine determinate nu au îmbrăcat-o încă, deci nu „a urcat” încă până la creier, este deja cea care poartă în sine *cheia* care, *singură*, are capacitatea de a stabili legătura cu „*Forța vie*”, de a forma puntea către ea. Atunci „*Forța vie*” care se află în Creație alimentează imediat intuiția respectivă, pe măsura capacității acesteia de absorbire, lucru care este condiționat de forța intuiției din momentul respectiv. Numai *atunci*, fiind „*pătrunsă de spirit*”, devine intuiția *omenească* vie în sine și primește enorma capacitate de a zămisli (nu forța de a crea) în Lumea Material-Fină, care îl face pe om stăpân între toate creaturile, cea mai de sus creatură din Creație. Însă acest proces îi permite să exercite astfel și o influență uriașă asupra întregii *Creații Ulterioare* și îi aduce, prin aceasta... răspundere personală pe care, în afară de el, nu o poate avea nicio altă creatură din Creația Ulterioară; întrucât numai omul posedă capacitatea decisivă în acest sens, capacitate care se află în constituția *spiritului*.

Iar în întreaga Creație Ulterioară *el* singur poartă spirit în nucleul său lăuntric și, *ca atare*, numai el primește legătură cu

Forța *vie cea mai înaltă* care se află în Creația Ulterioară. Ființele create primordial din Paradis sunt de o *altă* specie de spirit decât călătorii lumilor, așa-numiții oameni de pe Pământ și, de aceea, capacitatea lor de legătură este îndreptată spre o altă undă de forță, mai înaltă și mult mai puternică, pe care ele o folosesc conștient și astfel pot, în mod natural, să facă lucruri cu totul diferite de acelea pe care le fac călătorii lumilor, din care fac parte oamenii de pe Pământ, a căror undă de forță cea mai înaltă este doar o gradăție inferioară a forței care se află în Creația Primordială, așa cum și oamenii de pe Pământ sunt numai o gradăție inferioară a ființelor create primordial.

Ceea ce până acum a lipsit, în principal, științei omenești este cunoașterea numeroaselor gradății a tot ceea ce se găsește în Creația Primordială, care, mergând în jos, devin din ce în ce mai slabe, precum și recunoașterea faptului că ei înșiși formează doar o parte a acestor *gradății*. Odată ce aceste lucruri sunt bine clarificate, aroganța de până acum cade, iar drumul spre înălțare este eliberat.

Înfumurarea stupidă de a fi cei mai de sus, chiar de a purta Divin în ei înșiși, se năruie apoi în mod jalnic, iar în final nu rămâne decât rușine eliberatoare. Ființele create primordial, care stau mult mai sus și care sunt mult mai valoroase, nu au o asemenea înfumurare. Ele doar zâmbesc îngăduitoare înspre acești viermi rătăciți de pe Pământ, așa cum mulți părinți se amuză de pălăvrăgeala fantastică a copiilor.

Dar să revenim la intuiție. Întărită astfel, intuiția unui om zămislește imediat și automat, în gradăție ulterioară, o plăsmuire ce întrupează exact *specia* intuiției! În acest caz, invidia. La început plăsmuirea stă în producătorul său, apoi lângă el, fiind legată de acesta printr-un cordon de alimentare. În același timp, sub efectul Legii Atracției Speciilor De Același Fel, ea intră imediat și automat în contact cu locul de acumulare al acelorași specii de plăsmuiri și obține de acolo aflux puternic, care, împreună cu proaspăta plăsmuire, constituie mediul material-fin al omului respectiv.

Între timp, intuiția urcă mai sus, până la creier, și stimulează aici *gânduri* de aceeași specie, care își conturează precis țelul. Astfel, gândurile devin canale sau drumuri pe care plâsmuirile sunt purtate către un țel bine definit, pentru a face rău, dacă găsesc un teren propice pentru aceasta. Însă dacă omul care este ținta lor are numai teren curat în interior, deci o voință pură, atunci el nu oferă acestor plâsmuiri nicio bază de atac, niciun punct de ancorare. Cu aceasta, ele nu-și pierd însă caracterul dăunător, ci rătăcesc singure mai departe și se unesc cu centrele de acumulare de aceeași specie, care pot fi numite „planuri”, deoarece sunt supuse Legii Gravitației Spirituale și de aceea trebuie să formeze planuri *determinate*, care pot admite și pot reține numai specii de același fel. Ele rămân totuși neapărat periculoase pentru toate acele spirite omenеști care nu poartă în ele suficientă puritate a unei voințe puternice spre bine și îi aduc, în cele din urmă, distrugerea și producătorului lor, deoarece rămân mereu în legătură cu el și permit, prin cordonul de alimentare, să curgă continuu înapoi spre el noi energii ale invidiei, pe care aceste plâsmuiri le primesc din stocul central. De aceea, producătorului nu îi este ușor să se dedice din nou intuițiilor mai pure, pentru că el rămâne puternic împiedicat de revărsarea înapoi a energiilor invidiei, fiind mereu abătut cu forța de la acest lucru. El va fi constrâns să depună mult mai multe eforturi pentru înălțare decât un spirit omenesc pe care nimic nu îl împiedică în acest fel. Și doar printr-o voință pură și continuă slăbește treptat cordonul de alimentare, până când, în cele din urmă, se usucă și, lipsit de putere, cade. Aceasta este eliberarea pentru producătorul răului, cu condiția ca până în acel moment plâsmuirea produsă de el să nu fi făcut niciun rău; căci *atunci* ar intra imediat în acțiune *noi* legături, care ar trebui și ele răscumpărate.

Pentru a dezlega aceste fire este nevoie de încă o încrucișare de drumuri, în viața aceasta sau în Lumea de Dincolo, cu persoanele cărora li s-a făcut răul, până când vin recunoașterea și iertarea. Urmarea este că înălțarea producătorului unor

asemenea plăsmuiri nu poate avea loc înaintea înălțării victimelor. Firele de legătură sau firele sortii îl rețin atâta timp cât nu se produce o dezlegare prin reparare și iertare.

Dar aceasta nu este încă totul! Prin întărirea datorată „Forței” vii, această voință a intuiției mai are un efect mult mai mare; căci ea nu populează numai Lumea Material-Fină, ci determină și soarta întregii Postcreații, de care aparțin Pământul și toate astrele care îl înconjoară! Ea intervine deci și în Materialitatea-Densă. Edificând sau distrugând! Omul ar trebui să recunoască, în sfârșit, cum a acționat deja ca un nesăbuit, în loc să-și îndeplinească îndatoririle pe care i le dau capacitățile spiritului său, spre binecuvântarea acestei Creații Ulterioare și a tuturor creaturilor. Omul se întreabă adesea de ce există lupta în Natură, și totuși în Creația Ulterioară Esențialul se orientează... după felul oamenilor! Cu excepția ființelor esențiale create primordial. Să mergem însă mai departe:

Produsele voinței intuiției spiritului omenesc, plăsmuirile amintite anterior, nu încetează să existe după desprinderea de producătorul lor, ci continuă să existe *independent* atâta timp cât sunt alimentate de spiritele omenești cu aceleași înclinații! Nu trebuie să fie însuși producătorul lor. Ele caută ocazia să se alipească de o persoană sau alta dispusă a le primi, sau chiar și numai de oameni cu o slabă apărare. În sensul rău, ele sunt *demonii* născuți din invidie, ură și toate celelalte asemenea. În sensul bun, ele sunt fapte binefăcătoare, care mijlocesc iubitoare doar pace și promovează înălțarea.

În toate aceste procese nu este necesară o acțiune vizibilă pământeste a oamenilor; ea nu face altceva decât să adauge alte lanțuri sau fire care trebuie dezlegate în planul material-dens și care fac necesară o reîncarnare, dacă dezlegarea nu poate avea loc într-o viață pământească.

Aceste plăsmuiri ale voinței intuiției omenești au forță *in sine* pentru că iau naștere din voința *spirituală*, prin legătura cu „Forța principală neutră” și, ceea ce este mai important, pentru că, *prin aceasta*, ele absorb din *Esențial* la formarea lor, acesta

fiind *acea* constituție din care se dezvoltă gnomii etc. Voința unui animal nu poate înfăptui acest lucru, pentru că sufletul animalului nu are nimic spiritual în sine, ci numai Esențial. Este, prin urmare, un proces care are loc *numai* în cazul plâsmuirilor voinței intuiției omenești și care trebuie, de aceea, să aducă o mare binecuvântare celor care au voință *bună*, însă nenorociri incalculabile celor a căror voință este rea, deoarece nucleul esențial al unei asemenea plâsmuiri poartă în sine *forță motrice proprie*, care este legată de capacitatea de a influența tot ceea ce este material-dens. Și astfel, răspunderea spiritului omenesc crește enorm. În funcție de felul său, voința intuiției sale produce atât *făpturile binevoitoare*, cât și *demonii* vii.

Ambele sunt doar produse ale capacității spiritului omenesc în Creația Ulterioară. Nucleul lor, care se pune în mișcare prin el însuși și care acționează de o manieră incalculabilă, *nu* provine din *acea parte a Esențialității ce are capacitate de voință* și din care vin sufletele animalelor, ci dintr-o *gradație inferioară* a acesteia *care nu posedă capacitate proprie de voință*. Atât în Esențialitate, cât și în Planul Spiritualului aflat deasupra acesteia, există multe gradații și specii particulare, despre care trebuie să mai vorbesc în mod special. *

Pentru o explicație mai detaliată, trebuie să știți că Esențialul are, *de asemenea*, contact cu o forță vie aflată în Creație, care nu este însă aceeași forță cu care are legătură spiritul omenesc, ci doar o gradație a ei.

Tocmai diferitele posibilități și imposibilități de conectare sunt cei mai stricți paznici ai ordinii în Creația Ulterioară și produc o împărțire fermă, de neclintit, în toată formarea și în toată descompunerea.

Iată, așadar, până unde acționează spiritul omenesc. Pornind de la aceasta, analizați-i bine pe oamenii din ziua de azi și vă veți da seama câtă nenorocire au provocat deja, mai ales dacă ne gândim la consecințele ulterioare ale activității acestor plâsmuiri vii, care sunt lăsate să se dezlănțuie asupra tuturor creaturilor! Este ca și cu o piatră care, odată ce a zburat din

*) Conferința 49: Diferența de origine dintre om și animal.

mână, scapă de sub supravegherea și voința celui care o aruncă.

Pe lângă aceste plăsmuiri, a căror activitate și influență ulterioare ar necesita, numai ele, un volum întreg pentru a fi descrise, există o altă specie care este strâns legată de acestea, dar *mai slabă*. Ea este totuși suficient de periculoasă pentru a deranja mulți oameni, pentru a-i împiedica și chiar pentru a-i determina să cadă. Acestea sunt plăsmuirile gândurilor, deci formele de gânduri, fantomele.

Voința gândurilor, deci produsul creierului pământesc, spre deosebire de voința intuiției, nu are capacitatea de a intra în legătură directă cu Forța principală neutră care se află în Creație. Acestor forme le lipsește astfel nucleul autoactiv al plăsmuirilor intuiției, pe care le putem numi, prin comparație cu sufletele animalelor, doar „*umbre de suflete esențiale*”. Formele de gânduri rămân neapărat dependente de producătorul lor, cu care sunt legate în mod asemănător celui în care sunt legate plăsmuirile voinței intuiției, deci printr-un cordon de alimentare, care formează în același timp calea pentru efectul reciproc ce se întoarce. Despre acest subiect am vorbit deja în detaliu înainte, în conferința „Forme de gânduri”*.

De aceea nu mai este nevoie să revin aici asupra lui. Formele de gânduri constituie cel mai slab nivel în Legea Efectului Reciproc. Cu toate acestea, ele acționează încă destul de periculos și pot provoca nu numai distrugerea spiritelor omenești individuale, ci chiar și pe cea a maselor largi, putând, de asemenea, contribui la devastarea completă a unor părți întregi din Univers, de îndată ce sunt alimentate și întreținute prea mult de oameni, primind astfel putere nebănuită, așa cum s-a întâmplat deja în ultimele milenii.

În felul acesta, tot răul a luat naștere *numai* prin oamenii înșiși. Prin voința intuiției lor și prin voința gândirii lor, neînfrânate și greșite, precum și din cauza nepăsării lor!—

Aceste două ținuturi, împărăția plăsmuirilor voinței intuiției omenești și împărăția formelor voinței gândurilor omenești, în care, în mod natural, sunt silite să trăiască și spirite omenești

*) Conferința 22.

reale, au format câmpul de acțiune și câmpul vizual al celor mai mari „magicieni” și „maeștri” ai tuturor timpurilor, care se încurcă în acestea și, în cele din urmă, la trecerea în Lumea de Dincolo, sunt reținuți acolo. Și astăzi?

Pe „marii maeștri în ocultism”, pe cei „iluminați” din atât de multe secte și loje... nu îi așteaptă altceva! Ei sunt maeștri numai în *aceste* împărății. Ei trăiesc printre propriile lor plâsmuiri. Numai *acolo* pot fi „maeștri”, nu însă în *viața veritabilă din Lumea de Dincolo!* Puterea și măiestria lor nu merg niciodată atât de departe.

Oameni de compătimit, indiferent dacă au profesat magia neagră sau albă, în funcție de felul voinței lor rele sau bune... ei s-au crezut și se cred impunători prin forța spiritului lor, dar sunt, în realitate, mai mărunți decât un om *ignorant* în aceste chestiuni. În simplitatea sa copilărească, acesta stă mult *deasupra* domeniilor de activitate ale unor asemenea „prinți ai spiritului” ignoranți, deci este *mai înalt* în spirit decât aceștia.

Totul ar fi bine și frumos dacă efectele activității unor asemenea „experți” ar putea cădea retroactiv *numai* asupra lor înșiși, însă prin eforturile și experimentele lor, asemenea „maeștri” agită aceste regiuni joase, nesemnificative în sine, răscolindu-le inutil, și le consolidează astfel până când devin pericole pentru toți cei cu o apărare slabă. Pentru alții rămân, din fericire, inofensive; deoarece un spirit omenesc nevinovat, care se bucură copilărește de existența sa, se ridică fără probleme *deasupra* acestor regiuni joase în care scormonesc cei așa-zis știutori și în care aceștia vor fi în cele din urmă reținuți de formele și plâsmuirile care au fost consolidate de ei înșiși. Oricât de mult ar trebui luate în serios toate acestea, privite de sus ele par nespuse de ridicole și triste, nedemne de spiritul omenesc. Umflați în pene de îngâmfarea fățarnică, ei se târăsc și colcăie împodobiți cu nenumărate nimicuri, pentru a insufla viață unei asemenea împărății. O împărăție a umbrelor în cel mai adevărat sens, o întreagă lume a *aparențelor*, care devine capabilă să simuleze posibilul și imposibilul. Iar cel care a provocat-o nu mai poate, în cele din urmă, să o părăsească, și îi

cedează! Mulți cercetează acum cu râvnă încolo și înapoi în aceste regiuni de jos, gândindu-se cu mândrie ce înălțime enormă au atins astfel. Totuși, un spirit omenesc clar și simplu poate trece ușor prin aceste regiuni de jos fără a le acorda atenție și fără a trebui să se oprească în vreun fel acolo.

Ce să mai spun despre astfel de „experți”? Niciunul nu m-ar asculta, deoarece în împărăția lor de aparențe ei pot să pară pentru o vreme ceea ce nu ar putea să devină niciodată în existența veritabilă a *spiritului viu*; căci acolo ei trebuie să „slujească”. Acolo dorința lor de a fi maeștri încetează repede. Din acest motiv, ei luptă împotriva acestui lucru, pentru că multe li se iau prin Adevăr! Lor le lipsește curajul de a suporta așa ceva. Cui îi place să îngăduie răsturnarea întregului său edificiu de închipuire și vanitate? Acesta ar trebui să fie deja un *om drept* și cu adevărat *mare*! Iar un asemenea om nu ar fi căzut în astfel de curse ale vanității.

Doar un singur lucru este dezolant: câți oameni sau, mai bine zis, cât de puțini oameni sunt atât de clari și de fermi în interiorul lor, cât de puțini dispun încă de o asemenea simplitate copilărească, voioasă, încât să poată parcurge *în siguranță* aceste planuri care sunt formate și întărite constant în mod ușuratic de voința oamenilor. Pentru toți ceilalți nu este provocat însă decât un pericol care crește continuu.

De-ar ajunge oamenii, în sfârșit, *să vadă cu adevărat* aceste lucruri! Câte nenorociri ar putea fi evitate! Prin intuiție mai pură, prin gânduri mai pure ale fiecărui om, toate planurile sumbre și întunecate din Lumea de Dincolo ar fi curând atât de slăbite, încât chiar și spiritele omenești care sunt reținute acolo și se luptă ar ajunge mai repede la eliberare, pentru că s-ar putea desprinde mai ușor de mediul care ar deveni mai slăbit.—

Exact așa cum li se întâmplă atâtor mari „maeștri” aici pe Pământ, așa trăiesc și spiritele omenești din Lumea de Dincolo, ca fiind pe deplin *veritabil*, tot ceea ce se găsește în mediul lor, forme și plâsmuri, indiferent că sunt în regiunile de jos, sumbre, sau în regiunile material-fine mai înalte și mai

senine... teama, ca și bucuria, disperarea, ca și izbăvirea eliberatoare... și totuși ei nu se află deloc în împărăția adevăratei vieți, *ei fiind singurii care sunt cu adevărat vii acolo!* Tot restul, mediul lor cu totul variat și schimbător poate exista doar prin ei înșiși, ca și prin cei de pe Pământ care sunt asemenea lor.

Iadul însuși este numai un produs al spiritelor omenesci; el există, într-adevăr, și constituie un mare pericol, prin suferințele îngrozitoare pe care le provoacă, însă el depinde în întregime de voința tuturor acelor oameni ale căror intuiții îi susțin existența, alimentându-l cu forță din Forța neutră a lui Dumnezeu care se află în Creație pentru a fi folosită de spiritele omenesci. Deci Iadul nu este o instituție Divină, ci o lucrare a oamenilor!

Cel ce recunoaște *acest lucru* și valorifică apoi conștient această recunoaștere îi va ajuta pe mulți oameni, ca și pe sine însuși, să se înalțe mai ușor spre Lumină, *doar în ea aflându-se viață adevărată.*

De s-ar deschide oamenii măcar o dată *atât de mult* încât să fie capabili să presimtă ce comoară se află pentru ei în această Creație! O comoară care trebuie descoperită și culeasă de fiecare spirit omenesc, adică *trebuie folosită conștient*: Forța principală neutră pe care am menționat-o atât de des. Ea nu cunoaște deosebirea dintre bine și rău, ci stă în afara acestor noțiuni, ea este, pur și simplu, „Forța vie”.

Fiecare voință a intuiției omului acționează *ca o cheie* pentru camera comorii și permite contactul cu această Forță superioară. Atât voința bună, cât și voința rea. Ambele sunt întărite și însuflețite de această „Forță”, pentru că ea reacționează imediat la voința intuiției spiritului omenesc. Și *numai* la aceasta, în rest la nimic. Omul este cel care determină *felul* voinței, acest lucru depinde doar de el. Forța nu aduce nici bine, nici rău, ci ea este, pur și simplu, „Forța” și însuflețește ceea ce a vrut omul.

Este însă important să știm că omul nu poartă în el însuși această Forță care însuflețește, *ci posedă doar cheia pentru*

aceasta în capacitatea intuițiilor sale. El este, așadar, administratorul acestei Forțe creatoare ce lucrează după voința sa. De aceea are de dat socoteală pentru activitatea de administrare pe care o exercită în fiecare ceas. Însă el se joacă inconștient cu ea, așa cum se joacă un copil neștiutor cu focul, și de aceea face, ca și acesta, mari pagube. Totuși, el nu trebuie să fie neștiutor! Aceasta este greșeala *lui!* Toți profeții și, în cele din urmă, Însuși Fiul lui Dumnezeu, s-au străduit să ofere, în pildele și învățăturile lor, claritate în legătură cu acest punct, să arate calea pe care ar trebui să meargă oamenii, *cum* trebuie să intuiască, să gândească și să acționeze, pentru a merge astfel pe drumul *drept!*

Însă a fost în zadar. Oamenii au continuat să se joace cu această putere enormă care le-a fost încredințată, după bunul *lor* plac, fără să asculte avertizările și sfaturile din Lumină, iar acum, în final, vor provoca prăbușirea și nimicirea lucrărilor lor și, de asemenea, a lor înșiși; pentru că această Forță lucrează complet neutru, întărind atât voința bună a unui spirit omenesc, cât și pe cea rea, însă va strivi cu răceală și fără ezitare atât mașina, cât și pe șoferul ei, așa cum se întâmplă cu autovehiculele care sunt prost conduse. În cele din urmă, această imagine este cu siguranță destul de clară. Prin voință și gânduri, oamenii dirijează soarta întregii Creații Ulterioare, ca și pe cea proprie, fără să știe nimic despre acest lucru. Ei promovează înflorirea sau pieirea, pot ajunge să construiască armonia deplină sau să provoace *acest* haos care există *acum!* În loc să edifice chibzuit, ei doar își irosesc superficial timpul și forța în atâtea nimicuri deșarte. Cei de bun-simț numesc acest lucru pedeapsă și judecată, ceea ce este corect într-un anumit sens, și totuși oamenii *înșiși* sunt cei care au provocat ceea ce se întâmplă acum.

Au existat deja gânditori și observatori care adesea au presimțit toate acestea, însă ei au greșit atunci când au presupus în mod eronat că această forță a spiritului omenesc s-ar manifesta ca un semn al propriei divinități. Aceasta este o eroare care își are originea într-o observare exterioară,

parțială. Spiritul omenesc nu este nici Dumnezeu, nici Divin. Cei care se cred știutori în aceasta văd numai exteriorul evenimentelor, nu esența. Ei confundă cauza cu efectul. Din această insuficiență au provenit, din păcate, numeroase învățături false și multă aroganță. De aceea, subliniez încă o dată: Forța lui Dumnezeu, care străbate continuu Creația și se află în ea, este *doar împrumutată* tuturor spiritelor omenești. Acestea o pot *dirija, folosind-o*, dar nu o au în ele, *nu este bunul lor!* Doar Divinului îi aparține această Forță. El o folosește însă numai pentru bine, deoarece Divinul nu cunoaște întunericul. Dar spiritele omenești, cărora le-a fost împrumutată, și-au făcut cu ea un cuib de asasini!

De aceea, strig încă o dată stăruitor către toată lumea: Păstrați vatra voinței și a gândurilor voastre pură, astfel aduceți pace și sunteți fericiți! Astfel, și Creația Ulterioară va deveni, în sfârșit, asemănătoare Creației Primordiale, în care domnesc numai lumină și bucurie. Toate acestea depind de om, de capacitatea fiecărui spirit omenesc conștient de sine care nu mai rămâne un străin în această Creație Ulterioară!—

Mulți dintre cititorii și ascultătorii mei își vor dori în tăcere să adaug la aceste explicații un exemplu grăitor al unui eveniment care, prin ilustrarea sa vie, oferă mai multă ușurință în a înțelege. Pe alții, în schimb, îi va deranja acest lucru. Ar putea exista și unii care își spun că atenuez astfel severitatea celor spuse, pentru că redarea unui proces viu din aceste planuri poate fi ușor interpretată ca fantasmă sau clarviziune. Am auzit deja lucruri asemănătoare când am publicat conferințele „Sfântul Graal” și „Lucifer”. Însă oamenii care cercetează profund, ale căror urechi spirituale nu sunt închise, intuiesc motivul pentru care aceste lucruri sunt spuse de mine. Doar lor le este adresat exemplul pe care vreau să îl descriu, căci ei vor ști că nu este nici fantezie, nici clarviziune, ci este mai mult.

Să luăm deci un exemplu: o mamă s-a sinucis înecându-se și, făcând acest lucru, a tras cu ea în moartea pământescă și copilul ei în vârstă de doi ani. La trezirea în Lumea de Dincolo,

ea se află în niște ape sumbre, măloase, pe punctul de a se scufunda, căci ultima clipă groaznică a sufletului a devenit vie în Materialitatea-Fină. Este locul unde toți cei de aceeași specie suferă împreună cu ea același lucru, într-un chin continuu. Ea își ține în brațe copilul, care, de frica morții, se agață de ea, chiar dacă, în cazul faptei pământești, l-a aruncat în apă *înainte* de a se arunca ea însăși. În funcție de constituția sa sufletească, ea trebuie să trăiască aceste clipe groaznice o perioadă mai scurtă sau mai lungă; ea este tot timpul pe punctul de a se îneca, fără să ajungă până la capăt și fără să-și piardă cunoștința. Aceasta poate dura zeci de ani și chiar mai mult, până când în sufletul ei se trezește adevăratul strigăt după ajutor, ce are la bază umilința pură. Acest lucru nu se întâmplă ușor, căci în jurul ei totul este doar specie de același fel, nicio lumină. Ea aude numai blesteme, ocări groaznice și cuvinte grosolane și vede doar lipsă brutală de considerație.

Cu timpul, în ea se va trezi, poate, mai întâi impulsul de a-și proteja măcar copilul de aceste lucruri sau de a-l scoate afară din acest mediu înfiorător și din pericolul și chinul neconținut. Ea se va strădui să îl țină deasupra, în afara suprafeței puturoase și vâscoase, în vreme ce numeroase alte forme de aceeași specie vor încerca, agățându-se de ea, să o tragă în adâncuri.

Aceste ape grele, plumburii, sunt gândurile celor care s-au sinucis prin înecare, gânduri care încă nu s-au conturat precis, dar au devenit vii material-fin, precum și cele ale tuturor celor care încă sunt pe Pământ și care nutresc gânduri asemănătoare. Acestea comunică unele cu altele și, atrăgându-se reciproc, își aduc neîncetat întărire nouă, fapt prin care chinul este reînnoit la nesfârșit. Aceste ape ar fi trebuit să sece dacă, în loc să fie alimentate cu specie de același fel, valuri de gânduri proaspete, voioase și pline de bucuria de a trăi s-ar fi revărsat de pe Pământ.

Grija pentru copil, pe care impulsul natural matern o poate face să ajungă, cu timpul, până la iubire plină de îngrijorare și de teamă, primește suficientă forță ca să formeze pentru mamă

prima treaptă de salvare a scării care o duce afară din acest chin pe care ea și l-a produs, punându-și prematur capăt vieții pământești. În momentul în care vrea să-și protejeze copilul de chinul în care ea însăși l-a antrenat, ea nutrește în interior ceva mai nobil, care o poate scoate, în cele din urmă, de acolo, în mediul următor, care nu este atât de sumbru.

Copilul din brațele ei nu este însă, în realitate, sufletul viu al copilului pe care ea l-a tras în apă împreună cu ea, omorându-l. O asemenea nedreptate nu se poate întâmpla. În majoritatea cazurilor, sufletul *viu* al copilului zburdă pe pajiști însorite, în vreme ce copilul din brațele mamei care se luptă este numai... o fantomă, o plăsmuire vie a intuiției criminalei și, de asemenea,... a celei a copilului! Poate fi și o plăsmuire a vinovăției, apărută deci sub presiunea conștiinței vinovate, sau o plăsmuire a disperării, a urii, a iubirii, însă indiferent ce este, mama își închipuie că ar fi chiar copilul viu, deoarece plăsmuirea seamănă exact cu copilul și se mișcă la fel ca el, strigă la fel ca el etc. Nu doresc să intru în amănunte și în numeroasele lor varietăți.

Ar putea fi descrise nenumărate evenimente, a căror natură este întotdeauna legată exact de faptele care le-au precedat.

Doresc să mai dau un exemplu legat de felul în care Lumea Aceasta se întrepătrunde cu Lumea de Dincolo.

Să presupunem că o femeie sau o fată se află, fără să fi dorit aceasta, pe punctul de a deveni mamă și, așa cum se întâmplă, din păcate, foarte des, ea face ceva pentru a evita acest lucru. Chiar dacă totul s-a petrecut cu bine, fără a cauza vreo daună *fizică*, faptul nu este totuși în același timp ispășit. Lumea Material-Fină, care formează mediul de după moartea pământească, a înregistrat totul, cu exactitate și neinfluențabilă. Din clipa în care s-a întâmplat acest lucru, un corp material-fin al copilului în devenire s-a agățat de gâtul material-fin al mamei denaturate și nu poate să plece până când fapta nu a fost achitată. Firește că fata sau femeia respectivă nu observă acest lucru atâta timp cât trăiește pe Pământ, în corpul material-dens. Ea are, din când în când, cel

mult un sentiment ușor apăsător ca efect, pentru că micuțul trup material-fin al copilului este ușor ca pana în comparație cu trupul material-dens, iar în ziua de azi majoritatea fetelor sunt mult prea insensibile pentru a resimți o asemenea mică povară. Această insensibilitate nu constituie în niciun caz un progres, nici un semn al unei sănătăți puternice, ci înseamnă un regres, semnul de a fi îngropat sufletește.

Însă în clipa morții pământești greutatea și densitatea micului corp de copil care este agățat devin o greutate necondiționată, datorită *speciei de același fel* cu corpul material-fin al mamei, eliberat acum de corpul pământesc. Acest lucru va cauza corpului material-fin al mamei aceeași neplăcere ca atunci când, pe Pământ, ar simți un corp material-dens de copil agățat de gâtul ei. În funcție de natura întâmplării care l-a precedat, acest lucru se poate intensifica până devine un chin care îi taie respirația. Mama trebuie să târască după ea, încolo și înapoi în Lumea de Dincolo, acest corp de copil și nu se eliberează de el până când în ea nu se trezește iubirea maternă și până când nu va încerca, renunțând la propria comoditate, să ofere cu trudă corpului copilului toate facilitățile și toată îngrijirea. Însă până acolo este foarte adesea un drum lung și spinos!

Aceste procese nu sunt, firește, lipsite de o anumită latură tragicomică. Nu trebuie decât să ne imaginăm un om oarecare, căruia îi este înlăturat zidul despărțitor dintre Lumea Aceasta și cea de Dincolo, care merge la o familie sau la o serată. Acolo doamnele sunt, probabil, adâncite într-o conversație animată. Una dintre femei sau dintre „fecioare” emite, în timpul conversației, pe un ton de indignare morală, judecăți răutăcioase la adresa semenilor ei, în vreme ce vizitatorul observă unul sau chiar mai multe trupuri de copilași atârând tocmai la gâtul acestei persoane atât de zeloase sau mândre. Și nu este vorba numai de aceasta, căci de *fiecare* om atârână, clar vizibile, lucrările voinței sale reale, care sunt adesea în contradicție grotescă cu spusele sale, cu felul în care ar dori să pară și în care caută să se afirme în fața lumii.

Câți judecători nu stau în fața unui om condamnat de ei, mult mai împovărați decât acesta! Cât de curând, vor trece puținii ani pe Pământ și atunci judecătorul va sta în fața Judecătorului *său*, pentru Care alte legi sunt valabile. Ce va fi atunci?

Din păcate, în multe cazuri omul poate păcăli ușor Lumea Material-Densă; în schimb, în Lumea Material-Fină acest lucru este exclus. Din fericire, acolo omul *trebuie* să culeagă cu adevărat ceea ce a semănat. De aceea, nimeni nu trebuie să dispere dacă aici, pe Pământ, nedreptatea își menține temporar supremația. Niciun singur gând urât nu rămâne neispășit, chiar dacă el nu a devenit faptă material-densă.

Instruire ocultă, alimentație cu carne sau alimentație vegetariană.

Strădaniile instruirii oculte, ca și cele ale așa-numitei mișcări de reformare a vieții, și-au fixat un țel înalt, a cărui atingere va însemna o perioadă ulterioară în dezvoltarea omenirii. Va veni și timpul împlinirii acestor *țeluri* valoroase. Însă eforturile ce răsar în prezent în această direcție fac parte doar din procesul de fermentație al acestor timpuri noi.

În vreme ce, cu cele mai bune intenții, promotorii strădaniilor oculte au apucat pe un drum total greșit în acest domeniu necunoscut lor înșiși, drum prin care nu realizează altceva decât să dea cale liberă întunericului și să expună omenirea unor pericole intensificate ce vin din Lumea de Dincolo, așa-numiții reformatori ai vieții vizează mult mai departe de țelul lor demn de laudă, dacă ne raportăm la condițiile *timpurilor actuale!* Activitățile ambelor părți trebuie să fie concepute altfel. Exercițiile spirituale necesită un gen *mai înalt* decât al celor care s-au practicat până acum. În aceste chestiuni trebuie să se meargă pe un drum cu totul diferit pentru a se putea ajunge pe culmi. Drumul actual duce doar în mărăcinișul de jos al Lumii de Dincolo, în care majoritatea celor care se avântă sunt înlănțuiți și trași în jos de întuneric.

Drumul *corect* trebuie să ducă *în sus* încă *de la început*, el nu trebuie să se piardă mai întâi într-un mediu inferior, nici chiar de același nivel. Aceste două drumuri nu seamănă deloc, sunt complet diferite deja în specia lor de bază. Drumul corect înalță imediat în interior, merge așadar încă de la început în sus, fără să atingă mai întâi mediul material-fin de același nivel și cu atât mai puțin pe cel inferior; acest lucru nu este necesar,

întrucât în mod normal ar trebui să existe numai o aspirație de la Pământ în sus. Cu această ocazie vă mai avertizez încă o dată cu privire la orice acrobație a spiritului.

Pentru a îndeplini *în întregime* scopul existenței sale, spiritul are nevoie în timpul vieții pe Pământ de un corp sănătos și viguros, într-o stare fizică normală. Dacă această stare a corpului este perturbată, o asemenea perturbare deranjează armonia neapărat necesară dintre corp și spirit. *Numai* o asemenea armonie aduce o dezvoltare sănătoasă și viguroasă a spiritului, care nu permite excese bolnăvicioase.

Ca urmare a stării sale normale, corpul sănătos, neoprimat, va fi, în mod cu totul natural, în armonie cu spiritul, oferindu-i o bază fermă în Materialitate, în care spiritul nu stă fără scop și dându-i prin aceasta și cel mai bun ajutor pentru a-și îndeplini misiunea de a se dezvolta pe sine și de a ajuta, în același timp, la promovarea Creației.

Fiecare corp produce anumite radiații de care spiritul are neapărat nevoie pentru activitatea sa în Materialitate. Înainte de toate, este vorba despre atât de misterioasa energie sexuală, ce rămâne independentă de instinctul sexual. În cazul unei perturbări a armoniei dintre corp și spirit, această forță de pătrundere și de radiație este atrasă într-o altă direcție și este astfel slăbită pentru scopul său propriu-zis. Acest lucru produce o frânare sau o paralizare a împlinirii în existența spiritului în Materialitate. Urmarea este că spiritul nu poate ajunge la o evoluție normală și, de aceea, trebuie, într-un punct ulterior al înălțării sale dorite, să cadă înapoi slăbit, pentru a recupera, conform cursului natural al lucrurilor, o mare parte a dezvoltării sale. Pentru că ceea ce pierde în Materialitatea-Densă nu poate recupera în Materialitatea-Fină, deoarece acolo îi lipsesc radiațiile corpului material-dens. El trebuie să se întoarcă pentru a umple acest gol.

Și în aceste procese găsim o obiectivitate atât de clară, un eveniment atât de natural și de simplu, cum nici nu poate fi altfel. Oricărui copil îi va fi clar acest lucru și îl va considera firesc, odată ce a înțeles corect Legile de bază. Va trebui să fac

o întreagă serie de conferințe pentru a aduce vasta Creație atât de aproape de omenire, încât ea însăși să poată cuprinde cu privirea orice eveniment din trecut și viitor, în consecințele sale cele mai naturale, în incomparabila măreție a Legilor.

Această deviere a energiei sexuale, energie necesară spiritului în Materialitate, poate avea loc în multe feluri. Prin exagerarea activității sexuale sau doar prin stimularea spre aceasta. La fel, prin practici oculte sau prin exerciții spirituale greșite, în care spiritul îi smulge această forță corpului matur, pentru a o irosi într-o activitate greșită, inutilă. În ambele cazuri este o întrebuițare incorectă care, cu timpul, trebuie să determine și o slăbire a corpului. Corpul slăbit nu mai poate produce radiații atât de puternice, cum are cu adevărat nevoie spiritul, și astfel unul îl îmbolnăvește din ce în ce mai mult pe celălalt. Se ajunge, în felul acesta, la o unilateralitate care este *întotdeauna* în detrimentul țelului corect și, de aceea, cauzează daune. Nu vreau să insist asupra altor căi pe parcursul cărora spiritul folosește energia sexuală pentru un scop greșit și astfel prea puțin pentru scopul ei principal, cum ar fi lectura nechibzuită a cărților, care dă naștere în fantezie unei lumi false, și multe altele.

În toate aceste cazuri spiritul ajunge *imatur* în Lumea Material-Fină și ia, de asemenea, cu sine un corp material-fin *slab*. Consecințele unor asemenea păcate pământești afectează atât de decisiv întreaga sa existență, încât fiecare om trebuie să ispășească pentru ele din greu, în diverse moduri. Asemenea neglijență și asemenea acțiuni greșite din timpul petrecut pe Pământ se agață de el, împiedicându-l și încărcându-l cu o greutate tot mai mare, până când, așa cum am spus, el nu mai poate să avanseze și, într-un punct al înălțării, trebuie să cadă din nou acolo unde a început acțiunea sa greșită. Adică până la limita la care el încă deținea armonia.

Forța unui spirit dezvoltat prin practici oculte în detrimentul corpului este doar *aparentă*. Spiritul *nu* este atunci *puternic*, ci este ca o plantă de seră care abia poate rezista vântului, cu atât mai puțin furtunilor. Un asemenea spirit este *bolnav*, nu

avansat. Starea sa seamănă cu cea provocată artificial de febră. Cel bolnav de febră poate dispune și el, temporar, de puteri neobișnuite, pentru a cădea apoi într-o slăbiciune și mai mare. Ceea ce durează în cazul bolnavului de febră doar secunde sau minute, este echivalent, în cazul spiritului, cu decenii și secole. Vine apoi clipa în care toate acestea se răzbină amar. Avertizez, de aceea, încă o dată!—

Armonia este pretutindeni singurul lucru corect. Și numai armonia dă *calea de mijloc* în toate. Atât de mult s-a cântat pe seama puterii și frumuseții armoniei! De ce în acest caz special nu este ea apreciată și se vrea neapărat să fie distrusă?

Toate practicile oculte desfășurate în modul de până acum sunt greșite, chiar dacă țelul este unul înalt și necesar.—

Cu totul altfel este în cazul promotorilor și adepților așa-numitei mișcări de reformare a vieții. Aici drumul este corect, dar se vrea deja *astăzi ceea ce va fi potrivit abia peste generații* și, din acest motiv, nu poate fi astăzi, în efectul său final, mai puțin periculos pentru majoritatea oamenilor. *Lipsește tranziția necesară*. Timpul pentru a începe a sosit! Însă nu trebuie să se sară aici cu ambele picioare, ci omenirea trebuie condusă *treptat* spre aceasta. Pentru acest lucru nu ajung zeci de ani! În maniera în care se procedează astăzi, chiar într-o aparentă stare de bine a corpului, există, în realitate, o slăbire a sa, din cauza rapidității tranziției. Corpul slăbit astfel nu se va mai putea fortifica niciodată!

Alimentație vegetariană! Este pe deplin corect faptul că ea aduce corpului omenesc o rafinare, o înnobilare, o fortificare și o stare bună a sănătății. Cu aceasta, și spiritul va fi înălțat încă și mai mult. *Însă toate acestea nu trebuie să se întâmple prea rapid pentru omenirea de astăzi*. În aceste strădanii și lupte lipsește o direcție chibzuită. Corpului de astăzi nu îi ajunge o alimentație vegetariană bruscă, așa cum se încearcă atât de des. Este foarte bine dacă ea este folosită temporar, poate chiar ani de zile în cazul bolnavilor; poate fi chiar necesară pentru a vindeca ceva sau pentru a ajuta la o întremare parțială, dar acest lucru nu trebuie să fie de durată. Dacă se vrea ca trupul

să-și păstreze deplina sa putere, trebuie să se reînceapă apoi, treptat, alimentația atât de practică de oamenii de astăzi. Aparența stării de bine este înșelătoare. Desigur, este foarte bine dacă și oamenii sănătoși folosesc, pentru un timp, alimentația vegetariană. Fără îndoială, ei se vor simți bine atunci și vor simți, de asemenea, un avânt liber al spiritului lor. Acest lucru este însă produs de *schimbare*, deoarece fiecare schimbare înprospătează și în plan spiritual.

Dacă însă păstrează permanent practica alimentației vegetariene, ei nu vor observa că, în realitate, devin mai slabi și mult mai sensibili la multe lucruri. În majoritatea acestor cazuri, calmul și echilibrul nu sunt deloc tărie, ci o slăbiciune de un gen cu totul particular. Ea se manifestă într-un mod plăcut, nu apăsător, pentru că nu își are originea într-o boală.

Această stare de echilibru este asemănătoare cu aceea a unei *bătrâneți* sănătoase, exceptând slăbirea corpului. Seamănă, cel puțin, mult mai mult cu acest gen de slăbiciune decât cu slăbiciunea care provine din boală. Lipsit de lucrurile cu care a fost obișnuit mii de ani, corpul nu poate oferi energia sexuală de care spiritul are nevoie pentru îndeplinirea completă a misiunii sale în Materialitate.—

Mulți vegetarieni convingși remarcă aceasta în diminuarea ușoară a instinctului lor sexual, lucru pe care îl salută cu bucurie, ca pe un progres. Însă acest lucru nu este deloc un semn al înnobilării spiritului lor prin alimentația vegetariană, ci este *diminuarea* energiei sexuale, care trebuie să aibă drept urmare și micșorarea avântului lor spiritual în Materialitate.

Există aici erori peste erori, pentru că omul vede mai mereu doar ce se află cel mai aproape de el. Desigur, este de salutat și este un progres atunci când, prin înnobilarea spiritului, instinctul sexual inferior devine mai moderat decât este astăzi. Este adevărat și faptul că, prin consumul de carne, crește instinctul sexual inferior, însă în această privință nu trebuie să judecăm după omenirea actuală, căci în cazul ei instinctul sexual a fost *cultivat în mod unilateral și bolnăvicios* și este

astăzi denaturat în toate privințele. Dar acest lucru nu trebuie atribuit numai consumului de carne.

Moderarea instinctului sexual nu depinde deloc de micșorarea energiei sexuale. Dimpotrivă, această energie este capabilă să susțină *promovator* spiritul omenesc, să îl *elibereze* de dependența de instinctul brut, care este atât de pronunțată astăzi. Energia sexuală este chiar *cel mai bun mijloc* pentru acest lucru.—

Promotorii reformării vieții actuale pot fi considerați, prin eforturile pe care le fac, drept pionierii viitoarei mari epoci care va urma în evoluția omenirii, epocă ce în orice caz va sosi și, inevitabilă și victorioasă, va împinge spre progres, cu toată opoziția obiceiurilor înguste care luptă cu disperare împotriva ei. *Numai că acești pionieri trebuie să devină mai întâi îndrumători!* Un îndrumător nu trebuie să sară peste timpul prezent. El trebuie să privească, în același timp, spre viitor și chiar dincolo de limitele Materialului-Dens. El va recunoaște atunci că în metoda folosită astăzi există o lacună care va fi mereu perceptibilă și care va provoca în final prăbușirea celei mai solide construcții. Lipsește puntea! Puntea pe care corpul omului actual să poată urma spiritul, fără niciun prejudiciu pentru activitatea acestuia.

Prima etapă a tranziției este limitarea doar la *carnea albă*. Adică pasăre, vițel, miel și altele, și, pe lângă aceasta, sporirea alimentației vegetariene. Numai astfel trebuie făcut, încet, un pas după celălalt. Până când, în final, printr-o tranziție lentă, corpul va fi în așa fel transformat încât își va găsi întreaga energie în alimentația vegetariană.

„Nu vă neglijați corpul!” aș striga, avertizând, către una dintre părți. Către cealaltă parte, dimpotrivă: „Gândiți-vă la spirit!” Atunci, ceea ce este corect va ieși la suprafață din confuzia timpului actual.

Nu mă opresc deloc aici asupra opiniilor că niciun animal nu ar trebui să fie ucis; căci și planta are un suflet. Acest mod de gândire denotă un punct de vedere înapoiat și o lipsă de înțelegere a misterelor Creației.—

Magnetism terapeutic.

Magnetismul terapeutic ocupă un loc de frunte în dezvoltarea ulterioară a neamului omenesc.

Atunci când vorbesc despre terapeuți care practică magnetismul, vorbesc doar despre cei care pot și care, prin voința lor sinceră, sunt gata să ajute omenirea. Nu mă refer nicidecum la grupul celor care, cu o radiație medie, neînsemnată, cu numeroase cuvinte și gesturi misterioase, pretind că realizează ceva măreț.

O neliniște nervoasă trece astăzi prin rândurile acelor curajoși care, deja de ani de zile, au adus semenilor, în numeroase cazuri, cel mai bun dar pământesc: vindecarea bolilor prin așa-numitul magnetism al corpului lor sau prin transmiterea de curenți asemănători din Materialitatea-Fină, din Lumea de Dincolo.

Din păcate, se încearcă neconștient să se caracterizeze drept inferioară clasa terapeuților care practică magnetismul, dacă nu chiar mai rău, să fie frânată și reprimată. Cu mult zgomot, se exagerează enorm excepțiile individuale în cazul cărora înclinația josnică spre câștig a dat naștere unor caractere necinstite sau în cazul cărora intențiile frauduloase au existat chiar de la început, frumosul dar neexistând de fapt la acești practicanți.

Priviți în jur: unde *nu* există șarlatani, escroci? Ei pot fi găsiți peste tot! În alte profesii, chiar mult mai mulți. Din acest motiv, fiecare vede imediat clar nedreptatea, adesea *voită*, în cazul unor asemenea dușmăanii.

Însă invidia, și încă și mai mult teama, fac numai să crească numărul adversarilor și al dușmanilor. Firește că *această* artă a vindecării *nu* poate fi dobândită la chefuri cu bere și vin.

Ea pretinde oameni serioși și, înainte de toate, viguroși și sănătoși!

În aceasta se află, probabil, cea mai profundă rădăcină a întregii invidii, care determină cea mai mare parte a dușmăniilor; căci asemenea condiții nu sunt ușor de îndeplinit în ziua de azi. Și ceva odată pierdut nu mai poate fi recuperat.

În plus, forța de vindecare *veritabilă* și puternică nu se poate dobândi prin învățare. Ea este un dar, care l-a destinat pe cel astfel dăruit să fie un Chemat.

Cel care vrea să reprime asemenea oameni dovedește că *nu* are în vedere bunăstarea omenirii, cu atât mai puțin o are în inimă. El se încarcă prin aceasta și cu o vină care va trebui să-i devină fatală.

Micul grup de oameni curajoși nu trebuie să se teamă. Și ei sunt precursorii noilor vremuri. Obstacolele sunt doar aparente, ne semnificative și trecătoare. În realitate, sunt un semn sigur al apropiaței înălțări bucuroase și mândre.

Trăiți prezentul!

Dacă privim oamenii, vom găsi mai multe categorii. Una trăiește exclusiv în trecut. Adică ei încep să înțeleagă ceva abia după ce a trecut. Așa se face că nici nu se pot bucura cu adevărat de ceea ce se întâmplă pe moment și nici nu resimt întreaga gravitate a unui lucru. Abia după aceea încep să vorbească despre acesta cu entuziasm sau cu tristețe. Și vorbind doar despre trecut, simțindu-se mulțumiți sau regretându-l, ei trec mereu cu vederea evenimentele prezentului. Ei încep să le aprecieze abia după ce ele au trecut.

O altă categorie trăiește, dimpotrivă, în viitor. Ei doresc și speră întotdeauna numai de la viitor și uită că prezentul are să le ofere atât de mult, uită, de asemenea, să se mobilizeze în așa fel încât multe dintre visele lor de viitor să poată deveni realitate.

Despre ambele categorii, care includ majoritatea oamenilor, se poate spune că de fapt nu au trăit deloc pe Pământ. Ei risipesc timpul lor pământesc.

Există și oameni care, atunci când aud îndemnul „Trăiți prezentul!”, înțeleg ceva cu totul greșit; înțeleg, poate, că vreau să-i încurajez să savureze și să se bucure de fiecare clipă și că îi îndemn astfel la o viață frivolă. Există deja destui nehibzuiți care, complăcându-se în acest mod de a trăi, bâjbâie prin viață fără sens.

Cu acest îndemn eu pretind, într-adevăr, o savurare deplină a fiecărui minut, însă *în interior*, nu doar superficial, în exterior. Fiecare ceas al prezentului trebuie să devină trăire adevărată pentru om! Atât suferința, cât și bucuria. Cu toată simțirea și gândirea sa, cu toată intuiția trebuie să fie deschis fiecărui moment din prezent și astfel *să fie treaz*. Numai *în*

felul acesta are din viața pământească acel câștig care este prevăzut pentru el. Nici în amintirile trecutului, nici în visele viitorului nu poate găsi trăire adevărată, atât de puternică încât să își pună pecetea asupra spiritului său, pe care să o ia cu el în Lumea de Dincolo, drept câștig.

Dacă nu *trăiește* totul, nici nu se poate *maturiza*, căci maturizarea depinde numai de trăire.

Dacă în timpul vieții sale pe Pământ nu a trăit permanent în sine *prezentul*, el se va întoarce cu mâna goală și va trebui să parcurgă încă o dată timpul pierdut, pentru că nu a fost treaz și nu și-a însușit nimic prin trăire.

Viața pământească este ca o treaptă în întreaga existență a omului, atât de înaltă încât omul nu poate sări peste ea. Dacă el nu pune piciorul ferm și sigur pe această treaptă, nu poate să urce pe următoarea, căci are nevoie de cea anterioară ca sprijin în acest scop. Dacă omul își imaginează întreaga sa existență, de la acest Pământ înapoi la Lumină, sub formă de trepte care conduc în sus, atunci lui îi devine clar faptul că nu poate ajunge la treapta următoare dacă nu o cuprinde corect pe cea de dinainte, dacă nu stă pe ea. Se poate exprima chiar mai clar: abia prin însușirea completă, obligatorie, a etapei care trebuie trăită la momentul respectiv se poate dezvolta etapa următoare, mai înaltă. Dacă omul nu cuprinde prin trăire treapta pe care se află, trăire care doar ea îi poate servi la maturizare, atunci treapta cea nouă nu îi va deveni vizibilă, deoarece, pentru a ajunge la ea, el trebuie să fi trăit treapta anterioară. Numai echipat cu această trăire obține el forța de a recunoaște și de a urca pe treapta următoare, mai înaltă.

Așa se continuă de la o treaptă la alta. Dacă vrea să privească *numai* spre țelul înalt și nu acordă, de fapt, atenția cuvenită fiecărei trepte care îl duce acolo, el nu va atinge niciodată țelul. Treptele pe care trebuie să și le construiască singur pentru înălțare ar fi mult prea superficiale și, de asemenea, prea inconsistente, și ele s-ar prăbuși la încercarea de a le urca.

Acest pericol este însă preîntâmpinat prin ordinea naturală care prevede că întotdeauna treapta următoare se poate dezvolta numai după ce treapta prezentă a fost cuprinsă complet. Cel care nu vrea să rămână imobilizat jumătate din existența sa pe o treaptă și nu vrea să se întoarcă mereu pe aceeași treaptă trebuie să se străduiască să aparțină întotdeauna pe deplin prezentului, să îl cuprindă corect în interior și să îl trăiască, pentru a avea folos în sens spiritual din acesta.

Lui nu îi va lipsi nici câștigul pământesc, deoarece primul avantaj este acela de a învăța că nu trebuie să aștepte de la oameni, nici de la vremuri, decât ceea ce acestea îi pot da *cu adevărat!* În acest fel, nu va fi niciodată dezamăgit și va fi în armonie cu mediul său.

Însă dacă poartă în el numai amintirile trecutului și visele viitorului, așteptările sale vor depăși cadrul prezentului, și el trebuie să se găsească, inevitabil, într-o lipsă de armonie cu acesta, fapt prin care suferă *nu numai el*, ci *și mediul său apropiat*. Trebuie să ne gândim, bineînțeles, și la trecut, pentru a trage învățăminte din el și, de asemenea, să visăm la viitor, pentru a ne impulsiona, însă ar trebui să *trăim*, pe deplin conștienți, numai în prezent.

Marea cometă.

Învățații vorbesc deja de ani de zile despre venirea acestei stele deosebit de importante. Numărul celor care o așteaptă crește continuu, iar indicațiile devin din ce în ce mai precise, astfel încât, în realitate, ea chiar este de așteptat în curând. Însă *ce* va însemna ea, de fapt, *ce* va aduce, de unde va veni, nu a fost încă explicat cu exactitate.

Se vrea să se cunoască faptul că ea aduce răsturnări radicale; dar această stea înseamnă mai mult.

Ea *poate* fi numită Steaua Betleemului, pentru că este de exact aceeași specie cu aceasta. Forța sa atrage apa mult în sus, aduce catastrofe meteorologice și chiar mai mult. Pământul se cutremură când este înconjurat de razele ei.

De la evenimentul din Betleem nu a mai existat ceva asemănător. Ca și Steaua Betleemului, și aceasta s-a desprins din Împărăția Veșnică a Spiritualului Pur, la un moment determinat, astfel încât să ajungă să aibă efect asupra Pământului exact când anii de iluminare spirituală trebuie să vină asupra întregii omeniri.

Steaua își are traseul în linie *dreaptă* din Împărăția Veșnică până în această parte cosmică. Nucleul ei este umplut cu forță înaltă, spirituală; el se va înveli cu Materialitate și va deveni astfel vizibil și oamenilor de pe Pământ. Cometa își urmează sigur și fără abatere drumul, iar la ceasul potrivit va apărea, așa cum a fost hotărât cu mii de ani în urmă.

Primele influențe directe au început deja în ultimii ani. Cine nu vrea să vadă și să audă aceasta, cine încă nu resimte intuitiv că este ridicol ca toate lucrurile *extraordnare* care s-au întâmplat deja să fie prezentate ca ceva cotidian, acela nu poate fi, bineînțeles, ajutat. El fie vrea să joace, de teamă, rolul

struțului, fie este împovărat cu cea mai cruntă limitare. Ambele categorii trebuie lăsate să-și urmeze liniștit drumul, iar la afirmațiile lor ușor de combătut se poate doar zâmbi. Însă celor inițiați li s-ar putea spune și unde vor lovi primele raze *puternice*. Deoarece razele cuprind treptat tot Pământul, nu are niciun rost să se dea explicații mai detaliate despre acest lucru. Va dura ani până se va ajunge în acest punct și alți ani până când Pământul va fi eliberat de sub influența ei. Și *atunci* Pământul va fi *purificat* și *împrospătat* în *toate privințele*, spre binecuvântarea și bucuria locuitorilor săi. El nu a fost niciodată mai frumos decât va fi atunci. De aceea, fiecare credincios trebuie să privească spre viitor cu încredere netulburată, să nu se înspăimânte de ceea ce se poate întâmpla în anii următori. Atâta timp cât el poate să privească plin de încredere în sus, către Dumnezeu, nu i se va întâmpla nimic rău.—

Ce trebuie să facă omul pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu?

Ar fi greșit ca la această întrebare ce apare adeseori să se răspundă după o regulă categorică, spunând: Fă aceasta sau fă cealaltă! *În felul acesta nu este arătată nicio cale!* Nu ar fi nimic viu aici și din acest motiv nici nu poate lua naștere nimic viu, ceea ce este neapărat necesar pentru orice avânt către Înălțimi; căci numai *viața* conține cheia necesară pentru înălțare.

Însă dacă spun acum: „Fă aceasta și cealaltă, pe aceea las-o”, eu ofer astfel numai niște cârje slabe, exterioare, cu care nimeni nu poate merge corect și independent, deoarece cârjele nu îl ajută în același timp să și „vadă”. Și totuși, el trebuie să vadă clar „calea” în fața lui, altfel cârjele nu îi folosesc la nimic. Un asemenea om șchioapătă, rătăcind ca un orb pe un drum necunoscut. Nu, acest lucru nu este corect și ar duce iarăși doar la o nouă dogmă care împiedică și frânează orice înălțare.

Omul să chibzuiască la ceea ce urmează: dacă vrea să intre în Împărăția Spiritului, trebuie, firește, să meargă până acolo. *El* este cel care trebuie să meargă, ea nu va veni la el. Ea se află în cel mai înalt punct al Creației, *este* chiar cel mai înalt punct.

Însă spiritul omenesc se află încă în regiunile joase ale Materialității-Dense. De aceea, fiecare va înțelege cu ușurință faptul că, pentru a-și atinge țelul, trebuie mai întâi să străbată drumul din aceste regiuni joase până sus, la înălțimea dorită.

Pentru a nu se rătăci, este fundamental ca el să cunoască *exact* întreaga întindere pe care o are de străbătut. Și nu numai această întindere, ci și tot ceea ce mai poate întâlni, pericolele care îl amenință și ajutoarele pe care le găsește acolo. Întrucât toată această întindere se află *în Creație, este* Creația, călătorul

spre Împărăția Spirituală trebuie neapărat ca mai întâi să *cunoască* exact Creația care îl duce acolo. Căci el trebuie să treacă prin ea, altfel nu va ajunge la țintă.

Până acum nu a existat niciun om care să poată descrie Creația așa cum este necesar să fie cunoscută pentru înălțare. Altfel spus, nu a existat nimeni care să fi putut face vizibil în mod clar *drumul către Cetatea Graalului*, cel mai înalt punct al Creației. Drumul către acea Cetate care stă în Împărăția Spiritului, ca templu al Celui Mai Înalt, unde există numai Serviciu Divin pur. Nu doar în sens metaforic, ci există în toată realitatea.

Mesajul Fiului lui Dumnezeu a arătat deja odată acest drum. Dar în pretenția omului că știe mai bine, acesta a fost adesea *interpretat greșit*, inducând astfel în eroare spiritul omenesc și împiedicându-l să se înalțe.—

Însă acum a venit ceasul în care *fiecare* spirit omenesc *trebuie* să decidă singur pentru da sau nu, zi sau noapte, ascensiune către Înălțimile Luminoase sau cădere în întuneric, definitiv și irevocabil, fără nicio posibilitate ulterioară a unei noi schimbări. De aceea vine încă o dată un Mesaj din luminoasa Cetate. Mesajul așază acum din nou *corect* indicatoarele greșit plasate, pentru ca drumul cel bun să poată fi recunoscut de căutătorii *serioși*. El este Mesajul Graalului, Evanghelia Graalului!

Fericiți toți cei care se orientează după acesta, cu judecată deschisă și cu inimă liberă! Prin el, ei vor învăța acum să cunoască *ceea ce* trebuie în Creație, să vadă *acele* trepte pe care spiritul lor trebuie să le folosească la înălțare pentru a intra în Împărăția Spiritului, în Paradis.

Fiecare în parte va găsi în acesta ceea ce *lui* îi este necesar pentru a urca spre Lumină, utilizând capacitățile pe care *el* le posedă.

Abia acest lucru dă *viață*, libertate pentru înălțare, oferă dezvoltarea capacităților necesare fiecăruia în parte și nu doar un jug atât de unilateral al unei dogme rigide, care îl transformă într-un sclav lipsit de voință, reprimă dezvoltarea

independentă și nu numai că împiedică înălțarea, dar pentru mulți o distruge complet.—

Omul care cunoaște Creația în activitatea ei conformă Legilor înțelege curând și Măreța Voință a lui Dumnezeu în aceasta. Dacă el i se adaptează corect, atunci Creația, deci și drumul, îi servesc *numai* la înălțarea plină de bucurie; deoarece în acest fel stă corect în Voința lui Dumnezeu. Drumul și viața sa sunt astfel plăcute lui Dumnezeu!—

Nu ridicarea evlavioasă a privirii, nu tortura penitenței, prosternarea, rugăciunea, ci ruga *înfăptuită*, îndeplinită viu în activitate vie, plină de bucurie, pură. Nu a implora scâncind pentru un drum, ci *a vedea* acest drum, privind în sus cu recunoștință, și *a merge* bucuros pe acesta.

Prin urmare, fiecare viață care poate fi numită pe placul lui Dumnezeu arată cu totul altfel decât s-a crezut până acum. Mult mai frumoasă, mai liberă! Înseamnă a sta *corect în Creație*, așa cum este voit de Creatorul vostru, prin Creația Sa! În care, în sens figurat, se apucă mâna pe care Dumnezeu o întinde omenirii.

De aceea, strig încă o dată: acceptați acum, în sfârșit, toate acestea ca fiind *reale, adevărate*, nu le mai considerați metaforice, și voi înșivă veți fi reali, în locul umbrelor moarte care sunteți acum! Învățați să cunoașteți cu adevărat Creația *în Legile ei!*

În aceasta se află calea ce urcă spre Lumină!

Tu vezi paiul din ochiul fratelui tău, dar nu iei în seamă bârna din ochiul tău

Fiecare crede că a înțeles în întregime aceste cuvinte simple, și totuși vor fi puțini cei care au recunoscut sensul lor veritabil. Este unilateral și greșit ca aceste cuvinte să fie interpretate de parcă ar fi fost rostite numai pentru ca omul să învețe să fie indulgent cu aproapele său. Indulgența față de aproape vine de la sine în trăirea acestor cuvinte, ca ceva natural, însă abia în plan secundar. Cel care caută astfel în cuvintele lui Hristos, acela nu caută suficient de adânc și dovedește că este foarte departe de a putea da viață cuvintelor Fiului lui Dumnezeu, sau că subestimează de la bun început înțelepciunea vorbelor Sale. În interpretările multor predicatori, aceste cuvinte, ca toate celelalte lucruri, sunt încadrate în moliciunea și lipsa de vlagă a *acelei* iubiri pe care biserica se străduiește să o înfățișeze drept iubire creștină.

Însă omul poate și *ar trebui* să folosească aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu numai cu referire la propriile sale defecte. Dacă privește în jur cu ochii deschiși, observându-se în același timp și pe sine, el va recunoaște curând că defectele care îl deranjează cel mai mult la semenii lui sunt tocmai acelea care sunt cele mai accentuate la el însuși și mai supărătoare pentru ceilalți.

Pentru a învăța să observați mai bine, acordați mai întâi atenție doar aproapiților voștri. Va fi, cu siguranță, printre ei cineva care va avea de criticat la alții una sau alta și care va exprima deschis ori voalat acest lucru. De îndată ce se întâmplă aceasta, observați-l cu grijă pe acest om care critică defectele altora sau este chiar indignat de ele. Nu va dura mult până când, spre uimirea voastră, veți descoperi că tocmai acele

defecte pe care respectivul le critică atât de sever la alții există la el însuși într-o măsură mult mai mare.

Este un fapt care la început vă va uimi, dar care se manifestă *întotdeauna*, fără excepție. Puteți considera acest lucru ca fiind sigur în aprecierea oamenilor, fără a trebui să vă temeți că greșiți. Rămâne faptul că un om care se enervează din cauza defectelor altuia poartă fără îndoială în sine exact același defect, într-o măsură mult mai mare.

Dedicați-vă în liniște acestei examinări. Veți reuși acest lucru și veți recunoaște imediat adevărul, pentru că voi înșivă nu sunteți implicați și de aceea nu luați partea nici unuia, nici celuilalt.

Luați cazul unui om a cărui caracteristică este lipsa de politețe, care este aproape întotdeauna prost dispus și grosolan, care arată rar o față prietenoasă și pe care, drept urmare, l-ați evita cu plăcere. Tocmai acest gen de oameni au pretenția să fie tratați deosebit de amabil și își pierd cumpătul, fetele și femeile chiar ajung să plângă dacă întâlnesc fie și numai o singură privire plină de reproș, chiar dacă aceasta este îndreptățită. Acest lucru are un efect atât de ridicol și nespus de trist asupra unui observator serios, încât el nu mai poate nici măcar să fie indignat.

Și așa este în mii și mii de feluri. Vă va fi ușor să le învățați și să le cunoașteți. Însă odată ajunși aici, va trebui, după ce ați găsit dovada la toți ceilalți, să aveți și curajul de a accepta că voi înșivă nu sunteți o excepție în acest sens. Și astfel vi se vor deschide, în sfârșit, ochii asupra voastră înșivă. Acesta va fi un pas, poate chiar cel mai mare, în evoluția voastră! Voi tăiați prin aceasta un nod care ține astăzi jos întreaga omenire! Eliberați-vă și ajutați-i apoi și pe alții să facă la fel!

Aceasta a vrut să spună Fiul lui Dumnezeu cu aceste cuvinte simple. Astfel de valori educative a oferit El în propozițiile Sale simple. Însă oamenii nu le-au *examinat* atent. Ca întotdeauna, ei s-au ridicat deasupra și au vrut doar să privească la alții cu indulgență. Acest lucru a flatat îngâmfarea lor respingătoare. Întreaga josnicie a gândirii lor greșite iese peste tot la iveală în

interpretările de până acum, dezvăluind astfel fariseismul lor ipocrit. Acesta a fost transplatat neschimbat în creștinism. Deoarece chiar și cei care se numesc căutători au acceptat și acceptă totul mult prea superficial, în obișnuita lor închipuire că, odată ce au citit, ei trebuie să fi înțeles cu adevărat și sensul, făcându-se pe ei înșiși să creadă acest lucru, după cum consideră *ei* la momentul respectiv. Aceasta nu înseamnă căutare sinceră. De aceea, ei nu pot găsi comoara veritabilă. De aceea nici nu a putut exista vreun progres. Cuvântul a rămas mort pentru cei care trebuiau să-l facă *viu* în ei, pentru a obține din el valori care să îi poarte către Înălțimi.

Și fiecare propoziție pe care Fiul lui Dumnezeu a dat-o omenirii conține asemenea valori, care nu au fost găsite pentru că pur și simplu nu s-a căutat niciodată corect în ele!

Lupta în Natură.

Nechibzuiți care întrebați mereu dacă lupta în Creație este dreaptă, care o resimțiți numai ca pe o cruzime, nu vedeți că prin aceasta vă dovedeți slabi, dăunători pentru orice posibilitate *actuală* de înălțare?

Treziți-vă, în sfârșit, din această moliciune de necrezut, care face doar ca trupul și spiritul să *se scufunde* treptat, însă niciodată să se ridice!

Doar priviți în jurul vostru, văzând, recunoscând, și va trebui să *binecuvântați* marea Forță propulsoare care îndeamnă la luptă și astfel la apărare, la precauție, la *vigilență* și la *viață!* Ea protejează creatura de înlănțuirea mortală a indolenței!

Poate un artist să atingă apogeul artei sale și să se mențină acolo, dacă nu exersează constant și dacă nu luptă pentru aceasta? Indiferent cu ce se ocupă și cât de puternice sunt capacitățile pe care le posedă. Vocea unui cântăreț ar slăbi curând, și-ar pierde siguranța dacă acesta nu ar cere de la el însuși muncă asiduă și studiu continuu.

Un braț se poate întări numai dacă trudește constant. Dacă se destinde, el se moleșește. Și așa este cu fiecare corp, cu fiecare spirit! Însă niciun om nu poate fi determinat să facă acest lucru de bunăvoie. Trebuie să existe o oarecare constrângere!

Dacă vrei să fii sănătos, atunci *îngrijește*-ți corpul și spiritul. Aceasta înseamnă: menține-le în activitate riguroasă!

Ceea ce omul de astăzi și dintotdeauna a înțeles prin „îngrijire” nu este corect. Fie că prin „îngrijire” se referă la dulcea trândăvie în care se află deja doar moliciune și paralizie, fie că o aplică numai unilateral, ca în cazul oricărui sport, adică îngrijirea devine „sport”, ajungând până la un

exces unilateral și astfel la abuzuri superficiale și ambițioase, care nu sunt deloc demne de un neam omenesc serios. Adevărata umanitate trebuie să aibă în fața ochilor *țelul final*, pe care nu-l poate atinge făcând sărituri, înot, alergări, călărie și automobilism nebunesc. Omenirea și întreaga Creație nu au nimic de câștigat din asemenea isprăvi individuale, pentru care numeroși oameni își sacrifică adesea cea mai mare parte a gândurilor, a timpului și a vieții lor pe Pământ!

Faptul că s-au putut produce asemenea excese arată cât de greșit este drumul pe care merge omenirea și cum împinge ea această mare Forță propulsoare din Creație numai pe căi greșite, irosind-o astfel în fleacuri inutile, dacă nu chiar dăunând prin împiedicarea progresului sănătos pentru care toate resursele se află în Creație.

În înfumurarea lor, oamenii deformează în așa măsură cursul puternicilor curenți ai spiritului, care trebuie să promoveze avântul, încât în locul promovării așteptate apar blocaje care acționează ca niște obstacole ce intensifică, în retroacțiune, instinctul de luptă, sfârșind prin a zdrobi totul, antrenându-l în adâncuri.

Cu *aceasta* se ocupă preponderent omul astăzi, în fleacurile și ambițiile sale lipsite de conținut, care se pretind a fi științifice. Un *perturbator* al armoniei întregii Creații!

El ar fi căzut demult în somnul leneș al trândăviei, căruia trebuie să-i urmeze putrezirea, dacă nu s-ar afla, din fericire, în Creație, și instinctul de luptă care îl *constrânge* să se miște *totuși!* Altfel ar fi ajuns deja demult să pretindă ca Dumnezeu să se îngrijească de el prin Creația Sa, precum în visul despre Țara Huzurului. Și atunci când mulțumește pentru aceasta într-o rugăciune lipsită de spirit, Dumnezeul său este din belșug răsplătit, căci există totuși mulți care nu Îi mulțumesc deloc pentru acest lucru!

Așa este în realitate omul, nu altfel!

El vorbește despre cruzime în Natură! Dar nu îi trece prin minte să se privească, înainte de toate, pe el însuși. El vrea întotdeauna numai să critice.

Chiar și în lupta dintre animale există numai binecuvântare, nicio cruzime.

Trebuie doar să observăm cu atenție un animal. Să luăm, de pildă, câinele. Cu cât un câine este tratat cu mai multă delicatețe, cu atât va deveni mai comod, mai leneș. Dacă un câine se află în camera de lucru a stăpânului său și acesta are mare grijă ca animalul să nu fie niciodată călcat sau chiar și numai îmbrâncit, chiar dacă se așază în asemenea locuri în care este în pericol constant de a putea fi rănit fără intenție, de exemplu în fața ușii, atunci acest lucru este doar în *detrimentul* animalului.

Câinele își va pierde în foarte scurt timp propria vigilență. Oamenii „buni la suflet” vor spune „cu drag”, înfrumusețând lucrurile, poate chiar înduioșați, că el arată astfel nespusă „încredere”! El știe că nimeni nu îi va face rău! În realitate, nu este însă nimic altceva decât o relaxare grosieră a capacității de „*a fi vigilent*”, un regres mare al activității sufletești.

Însă dacă un animal trebuie să fie mereu în gardă și pregătit să se apere, el nu numai că devine și rămâne vigilent sufletește, dar i se dezvoltă permanent inteligența și *câștigă* în toate felurile. El rămâne viu în orice privință. Și acest lucru înseamnă progres! Așa este cu *fiecare* creatură! Altfel ea decade; deoarece și corpul se moleșește treptat, devine mai predispus la boală, nu mai are capacitate de rezistență.

Faptul că omul aplică și aici, în diverse moduri, o atitudine complet greșită față de animal nu îl va mira pe un observator ager, întrucât omul s-a orientat complet greșit față de *tot*, chiar și față de el însuși sau față de întreaga Creație, provocând pretutindeni numai daune spirituale, în loc să aducă foloase.

Dacă astăzi nu s-ar mai afla în Creație instinctul de luptă, pe care atât de mulți oameni trândavi îl numesc crud, Materialitatea ar fi fost deja de mult în putrezire și descompunere. El încă acționează ca un *factor de menținere* sufletesc și fizic, nicidecum de distrugere, așa cum doar dă impresia la o privire superficială. Nimic altceva nu ar mai păstra în mișcare, și astfel sănătoasă și proaspătă, această

Materialitate-Densă letargică, după ce, prin rătăcirea sa, omul a deviat într-un mod atât de rușinos activitatea înviorătoare ce îi era cu adevărat destinată prin *forța spirituală* care străbate totul, în așa fel încât ea nu poate activa *așa* cum ar trebui, de fapt, să o facă! (A se vedea conferințele precedente)

Dacă omul nu ar fi eșuat atât de rău în menirea sa, atunci multe lucruri, *totul* ar fi arătat astăzi altfel! Chiar și așa-numita „luptă” nu ar fi fost de găsit în *această* formă în care se manifestă *acum*.

Instinctul de luptă s-ar fi înnobilit, s-ar fi spiritualizat prin voința care năzuiește către Înălțimi a oamenilor. Efectul său inițial, brutal, în loc să se accentueze, așa cum este acum, s-ar fi transformat cu timpul, prin influența spirituală *corectă*, într-un imbold comun, plin de bucurie, spre promovarea reciprocă, ce necesită aceeași intensitate a forței ca cea mai încrâncenată luptă. Cu singura deosebire că în cazul luptei survine epuizarea, iar în cazul promovării reciproce o întărire și mai mare, în retroacțiune. Prin aceasta, și în formarea ulterioară a Creației, în care voința *spirituală* a omului are cea mai puternică influență, s-ar fi înfăptuit în final pentru *toate* creaturile starea paradisiacă a adevăratei Creații, unde nu mai este necesară nicio luptă și nicio cruzime aparentă! Starea paradisiacă nu este nicidecum trândăvie, ci este echivalentă cu *a fi activ* în cel mai înalt grad, cu viața reală, personală, pe deplin conștientă!

Faptul că acest lucru nu s-a putut întâmpla este vina spiritului omenesc! Cu această ocazie, menționez din nou căderea în păcat, decisivă, pe care o descriu detaliat în conferința „A fost odată...”*

Numai eșuarea totală a spiritului omenesc în Creație a dus la excesele greșite din ziua de azi, prin *folosirea abuzivă* a forței spirituale încredințate lui, prin devierea *în jos* a efectelor, în loc să fie îndreptate către Înălțimile Luminoase!

Omul și-a jucat și a pierdut chiar și capacitatea de a recunoaște ceea ce este greșit. Dacă aș dori să spun mai multe despre acest lucru, doar aș *predica urechilor surde*. Cel care

*) Conferința 80.

vrea „să audă” cu adevărat și *este capabil* să caute cu seriozitate găsește în Mesajul meu *tot ce-i este necesar!* Peste tot este explicată marea eșuare care a atras după sine lucruri nespuse de grave, în forme atât de variate. Însă cel care este *surd spiritual*, cum sunt atât de mulți, are doar râsul inexpressiv al lipsei de înțelegere, care îi dă un *aer de cunoscător*, dar care arată în realitate doar superficialitate nepăsătoare, care este sinonimă cu cea mai mare limitare. Cel asupra căruia acest râs stupid al unui limitat spiritual mai face astăzi vreo impresie nu valorează el însuși nimic. *Aici se potrivesc cuvintele lui Hristos: „Lăsați morții să-și îngroape morții!”* Căci cel care este surd și orb *spiritual* este ca și mort spiritual!

Prin capacitățile sale, spiritul omenesc putea să facă din Lumea pământescă, reproducere a Creației, un Paradis! El nu a făcut acest lucru și vede acum Lumea *așa* cum a deformat-o prin influența lui greșită. *Totul se află în aceasta!* De aceea, nu defăimați acum, din moliciune greșită, un eveniment atât de important cum este lupta în Natură, care încă mai compensează în mod necesar ceva ce omul a neglijat! Să nu îndrăzniți să mai denumiți moliciunea voastră dulceagă și sufocantă cu expresia „iubire”, în care omul caută cu atâta plăcere să-și încadreze slăbiciunile! Falsitatea și ipocrizia se vor răzbuna amarnic!

De aceea, vai ție, omule, lucrare putredă a închipuirii tale! Tu, caricatură a ceea ce *ar fi trebuit* să fii!

Examinați în liniște ceea ce obișnuiți să numiți Natură: munții, lacurile, pădurile, pajiștile! În toate anotimpurile, omul este fermecat de frumusețea a tot ceea ce vede. Iar acum reflectați: ceea ce vă bucură într-atât și vă oferă destindere sunt roadele activității *Esențialului*, care în Creație stă *sub* Spiritualul a cărui forță ar fi trebuit să vă devină proprie!

Căutați apoi roadele activității *voastre*, voi, care sunteți spirituali și spuneți că aveți în voi mult mai multe capacități, cu care ar fi trebuit să îndepliniți o sarcină mult mai înaltă decât Esențialul care vă precede.

Ce vedeți voi aici? Doar o imitație rece a tot ceea ce a realizat deja Esențialul, însă nicio dezvoltare mai departe spre înălțimile ideale a ceea ce este viu și este astfel în Creație! Doar cu instincte formatoare atrofiate, omenirea încearcă să reproducă forme fără viață de cea mai joasă specie, în vreme ce, cu un spirit liber și conștient și cu privirea în sus, spre Dumnezeu, ea ar fi capabilă să formeze lucruri cu totul diferite, mult mai mărețe!

Oamenii și-au împiedicat în mod criminal măreția, care vine numai din *spiritul liber* și, de aceea, în afară de imitații copilărești, ei nu mai pot realiza decât... mașini, construcții, tehnică. Toate la fel ca ei înșiși: legate de Pământ, de rang inferior, lipsite de conținut și moarte!

Acestea sunt roadele pe care oamenii, ca ființe spirituale, le pot compara acum cu activitatea Esențialului. *Astfel* și-au îndeplinit misiunea lor spirituală în Creația Ulterioară, care le-a fost dăruită în acest scop!

Cum vor ei să reziste acum, la încheierea socotelilor? Poate fi ceva de mirare în faptul că înaltul Paradis *trebuie* să le rămână închis oamenilor care nu înclină decât spre întuneric? Mai poate fi surprinzător faptul că, la sfârșit, Esențialul distruge complet, în retroacțiune, lucrarea atât de greșit condusă de spiritul omenesc?—

Când totul se va prăbuși peste voi, ca urmare a incapacității voastre demonstrate, acoperiți-vă fața și recunoașteți, plini de rușine, imensa vină cu care *voi* v-ați încărcat! Și nu încercați, pe deasupra, să Îl acuzați din nou pe Creatorul vostru de acest lucru sau să Îl considerați crud și nedrept!

Însă tu, cel care cauți, examinează-te cu seriozitate și fără menajamente, iar apoi străduiește-te să pui toată gândirea și simțirea ta, chiar întreaga ta existență *din nou* pe baze *spirituale*, care nu se vor mai clătina ca cele de până acum, produse de intelect și astfel foarte limitate! Cel care nu poate să facă aceasta va fi respins pentru veșnicie!—

Revărsarea Sfântului Duh.

Revărsarea Sfântului Duh asupra discipolilor Fiului lui Dumnezeu, așa cum este descrisă în Biblie, reprezintă încă pentru mulți oameni un eveniment inexplicabil, considerat adesea ca extraordinar, care s-a petrecut o singură dată și, prin urmare, arbitrar.

Însă tocmai în această concepție falsă se găsește și cauza a ceea ce este aparent „inexplicabil”.

Evenimentul nu a fost izolat, nu a fost săvârșit special pentru discipoli, ci a fost un eveniment care *se repetă regulat* de când există Creația! Odată cu *această* recunoaștere, el își pierde imediat și caracterul inexplicabil și devine inteligibil pentru cititorii Mesajului Graalului care caută serios, fără să piardă astfel din măreție, ci, dimpotrivă, devenind chiar mai impunător.

Se poate ca cel care a studiat cu atenție Mesajul Graalului să fi găsit deja în acesta rezolvarea, căci el a citit deja explicația despre „Sfântul Graal”. Acolo am menționat reînnoirea anuală a Forței, care *se repetă regulat*, pentru întreaga Creație. Este momentul în care în Sfântul Graal se revărsă Forța Divină nouă pentru menținerea Creației!

Pentru câteva clipe, deasupra Graalului apare „Sfântul Porumbel”, care este forma vizibilă spiritual a prezenței Sfântului Duh, el face parte nemijlocit din „forma” Sfântului Duh, deci constituie o parte a „formei” Sale.

Așa cum Crucea este forma vizibilă spiritual a Adevărului Divin, așa este „Porumbelul” forma vizibilă a Sfântului Duh. El *este* cu adevărat forma, nu este doar imaginat ca formă! Pentru că am vorbit deja amănunțit despre aceasta, fac trimitere la conferință.*

*) Conferința 44: Sfântul Graal.

Această reînnoire a Forței prin Sfântul Duh, deci prin Voința Vie a lui Dumnezeu, care este Forța, are loc în fiecare an, într-o anumită perioadă, în Sfânta Sfințelor celei mai înalte cetăți sau a templului care adăpostește Sfântul Graal, singurul punct de legătură a Creației cu Creatorul, numit din acest motiv și *Cetatea Graalului*.

Reînnoirea poate fi numită și revărsare a Forței, deci revărsare a Sfântului Duh sau, și mai exact, revărsarea Forței prin Sfântul Duh, căci nu Sfântul Duh se revărsă, ci El revărsă Forță!

Întrucât discipolii erau adunați în acea zi în memoria Învățătorului lor Care se înălțase și Care le promisese că le va trimite Duhul, deci Forța vie, această comemorare a oferit acel teren de ancorare pentru ca Evenimentul care avea loc în același timp în Spiritualul Pur să acționeze, într-un anumit grad corespunzător, direct asupra discipolilor adunați în evlavie pe Pământ! Mai ales pentru că drumul către acești discipoli fusese înlesnit și netezit prin existența pământească a Fiului lui Dumnezeu.

Și din *acest* motiv s-a întâmplat miracolul care altfel nu ar fi fost posibil pe Pământ și a cărui trăire este redată în Biblie. Evangheliștii au putut descrie *trăirea*, nu însă procesul veritabil, pe care ei înșiși nu l-au cunoscut.

Sărbătoarea Rusaliilor este pentru creștini comemorarea acestui proces, fără ca ei să bănuiască de fapt că, aproximativ în această perioadă, în Cetatea Graalului are loc Ziua Sfântului Porumbel, adică ziua reînnoirii Forței pentru Creație prin Sfântul Duh! Firește, nu întotdeauna exact în ziua de Rusalii sărbătorită pe Pământ, însă aproximativ în acea perioadă.

Pe atunci, adunarea discipolilor a coincis *exact* cu evenimentul real! Mai târziu, ea va fi sărbătorită și aici, pe Pământ, în mod regulat și la timpul *potrivit*, ca cea mai înaltă și mai sacră zi de sărbătoare a omenirii, în care Creatorul dăruiește iar și iar Creației Forța Sa ce susține, ca „Ziua Sfântului Porumbel”, adică Ziua Sfântului Duh, ca mare rugăciune de mulțumire către Dumnezeu Tatăl!

Ea va fi sărbătorită de *acei* oameni care stau, în sfârșit, *conștienți* în această Creație, pe care vor fi învățați să o cunoască într-adevăr în toate manifestările ei. Prin deschiderea lor sufletească plină de evlavie exact la timpul potrivit, va fi posibil ca, în efect reciproc, binecuvântarea vie să poată coborî din nou până jos pe Pământ și să adape sufletele însetate, așa cum s-a întâmplat odinioară cu discipolii.

Această perioadă, care nu mai este prea departe, aduce pace și bucurie atâta vreme cât oamenii nu eșuează și nu riscă să fie pierduți pe veci.

Sexe.

O mare parte a oamenilor de pe Pământ se simt foarte apăsători de gândurile referitoare la relația dintre cele două sexe, cel masculin și cel feminin. Excepție fac, desigur, numai cei ușuratici, care oricum nu se lasă apăsători de nimic. Toți ceilalți, de orice fel ar fi, caută o soluție oarecare, fie deschis, fie în tăcere. Există, din fericire, numeroși oameni care duc dorul unui indicator corect de drum tocmai în această chestiune. Dacă s-ar orienta sau nu după el, este cu totul altceva. Adevărul este însă că ei sunt foarte preocupați de acest lucru și, de asemenea, sunt apăsători de conștientizarea ignoranței lor în această problemă.

S-a căutat să se rezolve sau să se ancoreze această chestiune în căsătorie, însă nu s-a ajuns încă la o idee de bază satisfăcătoare, pentru că și aici, ca peste tot de altfel, ceea ce contează cu adevărat este ca omul să știe despre ce este vorba! Altfel nu o va putea scoate niciodată la capăt cu această problemă. El rămâne cu neliniștea.

Foarte des, mulți oameni confundă din capul locului înțelesul corect al acestui cuvânt, „sex”. El este luat la modul general, în vreme ce sensul său veritabil este mult mai profund.

Dacă vrem să avem o imagine corectă, nu trebuie să fim atât de unilaterali încât să o comprimăm în definiții care pot servi doar unei ordini sociale pământești și care sunt adesea complet contrare Legilor din Creație. În lucruri atât de importante este necesar să se cerceteze mai aprofundat Creația pentru a înțelege *ideea de bază*.

Noi definim prin masculin și feminin doar cele două sexe. Cuvântul „sex” provoacă încă de la bun început în majoritatea

oamenilor o eroare profundă, deoarece în gândurile multora apare involuntar asocierea acestuia cu reproducerea. Iar acest lucru este greșit. Separarea masculinului și femininului în *acest* sens poate avea relevanță, în concepția măreață a Creației, doar în cazul Materialității-Dense celei mai exterioare și mai grele. Nu în evenimentele *principale*.

Ce sunt sexele? La ieșirea sa din Împărăția Spirituală, germenul de spirit este asexuat. De asemenea, nu are loc nicio scindare, așa cum se presupune adesea. Scindările sunt excepții deosebite, despre care voi ajunge să vorbesc în încheierea acestui subiect. În principiu, un germen de spirit rămâne întotdeauna o entitate distinctă. Odată cu devenirea conștientă a germenului de spirit în peregrinarea sa prin Creația Ulterioară, adică prin copia automată a Creației veritabile, el ia, așa cum am spus deja de mai multe ori, în funcție de gradul său de devenire conștientă, formele omenești cunoscute nouă, ele însele reproduceri ale chipurilor fidele ale lui Dumnezeu, ființele create primordial.

Decisiv în aceasta este *genul activității* germenului de spirit. Adică în ce direcție se străduiește un asemenea germen de spirit în timpul devenirii sale conștiente să-și dezvolte predominant capacitățile ce odihnesc în el: fie pozitiv, viguros, punând în mișcare, fie negativ, întreținând în tăcere. Încotro îl îmboldește dorința lui principală.

El le poate face pe *ambele*, în conformitate cu originea sa, căci orice germen de spirit poartă în sine *toate* capacitățile, complete. Este în sine perfect rotund. Depinde doar de el *în ce sens* se va dezvolta. Și în această activitate manifestată acum prin el, chiar dacă ea constă la început numai într-o dorință puternică ce crește până la avânt, *se modelează forma*. Pozitivul produce forma masculină, iar negativul pe cea feminină. Aici masculinul și femininul se manifestă deja la exterior prin formă. Ambele exprimă precis, prin forma lor, *genul* activității pe care au ales-o ori au dorit-o.

Femininul și masculinul nu au, prin urmare, nimic de-a face cu noțiunea obișnuită de sex, ci indică doar *genul activității în*

Creație. Abia în Materialitatea-Densă atât de cunoscută omului se constituie din această formă organele genitale pe care le desemnăm ca masculine și feminine. Numai corpul material-dens, deci corpul pământesc, are nevoie de aceste organe pentru reproducere.

Genul activității în Creație modelează deci forma corpului propriu-zis, masculină sau feminină, corpul pământesc material-dens fiind numai o copie material-densă a acestuia.

Acest lucru așază activitatea sexuală pe treapta căreia îi aparține, adică pe treapta cea mai de jos a Creației, pe treapta exclusiv material-densă, care se află foarte departe de Spiritual.

Cu atât mai trist este acum dacă un spirit omenesc se supune într-o asemenea măsură jugului acestei activități care ține exclusiv de coaja sa cea mai exterioară, încât devine un sclav al ei! Iar acest lucru a ajuns astăzi, din păcate, atât de general, încât oferă o imagine ce arată cum Spiritualul înalt neprețuit se lasă de bunăvoie călcat în picioare și reprimat sub învelișul Materialității celei mai dense.

Se înțelege de la sine faptul că un asemenea proces nenatural trebuie să aducă un sfârșit fatal. Nenatural deoarece, în ordinea naturală a lucrurilor, Spiritualul este cel mai înalt din întreaga Creație, iar armonia poate exista în aceasta numai atâta timp cât Spiritualul, fiind cel mai înalt, stăpânește, iar tot restul rămâne *sub el*, chiar și în cazul legăturii cu ceea ce este pământesc, material-dens.

Nu este nevoie să insist asupra rolului trist jucat de omul care își supune spiritul dominației învelișului material celui mai dens. Un înveliș care abia prin spirit își dobândește sensibilitatea și care, odată lepădat, o va pierde; o unealtă în mâna spiritului, având într-adevăr nevoie de îngrijire pentru a fi întotdeauna utilizabilă, dar care totuși trebuie să rămână doar o unealtă sub control; pentru că în ordinea Creației nu există comunism! *Acolo unde* acesta încearcă să se strecoare va urma prăbușirea, drept consecință obligatorie, fiindcă acea parte trebuie suprimată ca fiind bolnavă, pentru ca dizarmonia

să nu pătrundă mai departe. Prin această suprimare, Legea Efectului Reciproc repară locurile defectuoase din Creație.

Formele spirituală, esențială și material-fină ale corpului se schimbă de îndată ce un germen de spirit își schimbă activitatea. Dacă de la o activitate negativă, el trece predominant la una pozitivă, atunci forma feminină trebuie să se transforme într-una masculină și invers, căci activitatea *predominantă* generează forma. Transformarea învelișului Materialității-Dense pământești nu poate însă veni atât de repede. El nu poate să urmeze la fel de repede aceste schimbări și de aceea este destinat doar pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Aici schimbarea se manifestă cu ocazia *reincarnărilor*, care, în majoritatea cazurilor, sunt numeroase.

Așa se face că, foarte des, un spirit omenesc peregrinează prin viețile sale pe Pământ *alternativ* în corpuri masculine și feminine, în funcție de schimbările stării sale interioare. Și așa *trebuie* să se întâmple, pentru ca *toate* capacitățile germenului de spirit să ajungă încet-încet să se dezvolte.

Am spus deja că genul *predominant* al activității voluntare determină forma, deoarece activitatea germenului de spirit nu este nici cu totul pozitivă, nici cu totul negativă.

Înșușirile care nu sunt active rămân în stare de somnolență, dar pot fi trezite în orice clipă.

Dacă se întâmplă ca un germen de spirit să își dezvolte *toate* părțile pozitive, acest lucru acționează atât de puternic asupra înșușirilor negative nedezvoltate, încât poate avea loc o respingere și astfel o expulzare, prin care se înfăptuiește o *scindare*. Părțile de gen diferit astfel expulzate sunt prin aceasta obligate să se trezească prin ele-însele și vor trebui, bineînțeles, să adopte în totalitate forma contrară, deci feminină. *Aceștia* sunt atunci germeni scindați, care trebuie să se regăsească pentru a se reîntregi. Totuși, un asemenea caz nu poate fi admis ca fiind general.

Concepția oamenilor potrivit căreia pentru fiecare om există un suflet care îl completează este corectă în sine, însă nu în sensul unei scindări precedente. Sufletul dual este cu totul

altceva. Am accentuat deja acest fapt în conferința mea „Căsătoria”*. Un suflet dual este doar sufletul care *se potrivește* cu un alt suflet. Adică un suflet care și-a dezvoltat exact *acele* capacități pe care celălalt suflet le-a lăsat să doarmă în el. Prin aceasta se realizează o completare deplină din care va rezulta o colaborare a tuturor capacităților spiritului, a celor pozitive și a celor negative. Asemenea completări nu au loc însă numai o dată, ci de mai multe ori, astfel încât, în dorința sa de întregire, o ființă nu este în niciun caz destinată doar unei singure alte ființe. Ea poate întâlni multe astfel de ființe în viața sa pământească, dacă își păstrează pură și vigilentă capacitatea intuitivă.

Astfel, condițiile pentru o viață fericită nu sunt deloc atât de greu de îndeplinit cum li se pare, la prima vedere, celor care au doar o cunoaștere parțială. Fericirea este mult mai ușor de atins decât cred mulți oameni. Numai că omenirea trebuie mai întâi să cunoască Legile care se află în Creație. Dacă trăiește în acord cu ele, *trebuie* să devină fericită! Însă astăzi ea stă încă foarte departe de acest lucru și, din acest motiv, cei care se apropie de Adevărul din Creație trebuie să se simtă adesea solitari, lucru care nu aduce totuși deloc nefericire, ci poartă în sine o mare pace.

*) Conferința 25.

Poate constitui bătrânețea un obstacol în calea înălțării spirituale?

Între a vrea ceea ce este drept potrivit ideilor pământești și a vrea ceea ce este bine există adesea o mare diferență! Dreptatea pământească nu este întotdeauna același lucru cu *binele!*

Astăzi nu mai este suficient ca omul doar să fi vrut să facă ce este drept! Așa ceva ar fi putut să facă în *prima* sa incarnare. Acum se așteaptă *mai mult* de la el! Dacă nu își adună cu forța puterile pentru a avansa în sfârșit conștient spiritual, el este pierdut definitiv. Bătrânețea nu constituie niciun obstacol, ci un *imbold*, deoarece, odată cu ea, ceasul trecerii Dincolo se apropie vizibil! Numai lenea și comoditatea, menționate deja adesea de mine ca fiind cei mai aprigi dușmani, îi rețin pe asemenea oameni care ezită și astfel pier.

Timpul vagabondajului spiritual s-a terminat, la fel și timpul comodității și al plăcutei așteptări. Somnoroșii și leneșii vor fi loviți în curând cu o grozăvie și o duritate implacabilă, astfel încât și cel mai surd se va trezi atunci.

Studierea conferințelor mele pretinde însă de la bun început o strădanie proprie, o concentrare intensă a tuturor simțurilor și astfel vitalitate spirituală și vigilență *deplină!* Numai *atunci* este posibilă aprofundarea cuvintelor mele și, de asemenea, înțelegerea lor cu adevărat.

Și așa este voit! Eu îi resping pe toți cei leneși spiritual.

Dacă oamenii mai au în ei fie și un ultim grăunte de Adevăr din Patria Împărăției Spirituale pe care *nu* l-au îngropat încă, atunci Cuvântul *trebuie* să îi atingă precum o chemare, condiția fiind ca ei să-și dea și osteneala să îl citească neinfluențați și cu deplină seriozitate. Dacă *atunci* nu resimt nimic care să

trezească un ecou în ei, abia va mai fi posibil să se trezească în Lumea de Dincolo, deoarece acolo nu pot primi *nimic altceva*. Ei rămân exact unde se plasează ei înșiși prin propria lor voință. Nimeni nu îi va constrânge să plece de acolo, însă nici nu vor ieși la timp din această Materialitate, pentru a evita descompunerea, adică osânda veșnică.

„Refuzul de a asculta” îl vor lua, firește, cu ei de pe acest Pământ în Materialitatea-Fină, iar acolo nu se vor comporta altfel decât o fac aici. Cum ar putea bătrânețea să constituie un obstacol? Ea este o chemare a eternității, care îi atinge prin cuvântul său, dar pe care nu vor să o asculte, pentru că le este mai comod așa. În cele din urmă, comoditatea îi va nimici totuși, dacă nu vor să devină vii la timp. Întrebarea arată însă foarte clar această comoditate. Este felul de a fi al atâtor oameni care caută permanent să se înșele pe ei înșiși, sub un pretext oarecare, pe jumătate acceptabil. Ei fac parte din pleava care nu va fi întărită de furtunile purificatoare viitoare, ci va fi spulberată, deoarece este nefolositoare pentru seriozitatea existenței veritabile.

Ei ar pretinde mereu de la Creator noi răgazuri pentru a reflecta, fără a ajunge vreodată la o înălțare pentru care ar trebui să-și adune spiritual puterile. Din acest motiv, nu are niciun rost să ne ocupăm mai mult de aceștia. Ei sunt cei care întotdeauna vor, dar nu acționează niciodată. Și de aceea vor fi pierduți.

A fost odată ... !

Doar trei cuvinte, și totuși ele sunt ca o formulă magică; pentru că poartă în ele particularitatea de a declanșa imediat în fiecare om o anumită intuiție. Rareori este această intuiție aceeași. Asemănător cu efectul muzicii. Exact ca aceasta, cele trei cuvinte găsesc drumul direct către spiritul omului, către „eu” său veritabil. Firește, numai la cei care nu și țin spiritul complet închis și care astfel nu și-au pierdut deja aici, pe Pământ, adevărata umanitate.

Auzindu-le, fiecare *om* își amintește de îndată o experiență trecută oarecare. Ea stă vie în fața lui și, odată cu imaginea, apare și o intuiție corespunzătoare.

Pentru unul o visare plină de dor, o fericire melancolică sau o dorință înăbușită, irealizabilă. Pentru alții mândrie, mânie, groază sau ură. Omul se gândește întotdeauna la un lucru pe care l-a trăit cândva, care a făcut o impresie neobișnuită asupra lui, dar pe care îl credea deja de mult stins în interiorul său.

Totuși, nimic nu s-a stins în el, nimic nu s-a pierdut din ceea ce *a trăit* cândva cu adevărat în el însuși. Pe toate acestea le poate numi încă ale lui, ca ceva câștigat cu adevărat și astfel nepieritor. Însă numai ceea ce a fost trăit! Alceva nu va putea apărea odată cu aceste cuvinte.

Omul să acorde mare atenție acestor lucruri, cu grijă și cu simțul treaz, și va recunoaște curând ce este cu adevărat viu în el și ce poate fi considerat mort, înveliș lipsit de suflet al amintirilor inutile.

Numai ceea ce l-a influențat suficient de profund în timpul vieții sale pământești, încât să lase în *sufletul* său, nu în corp, o amprentă care nu piere și nu se mai șterge, are sens

pentru om și îi folosește. Numai asemenea amprente au influență asupra formării sufletului omului și, mergând mai departe, asupra promovării spiritului spre evoluția sa constantă.

În realitate, numai *acel* lucru care lasă în urma sa o impresie profundă a fost trăit și astfel însușit. Toate celelalte trec fără efect sau, în cel mai bun caz, servesc drept mijloace ajutătoare în dezvoltarea unor evenimente capabile să trezească asemenea impresii adânci.

Fericit este cel care poate considera ca fiind ale lui multe experiențe atât de puternice, indiferent dacă au fost produse de bucurie sau de suferință; căci impresiile lăsate de acestea vor fi într-o zi bunul cel mai de preț pe care un suflet omenesc îl va lua pe drumul său în Lumea de Dincolo.—

Activitatea strict pământească a intelectului, așa cum este înțeleasă astăzi, folosește, *atunci când este bine aplicată*, numai la ușurarea existenței *fizice* pe Pământ. Judecând riguros, aceasta este adevărata țintă finală a *fiecărei* activități a intelectului! În definitiv, nu există niciodată vreun alt rezultat. În *toate* cunoștințele dobândite în școli, indiferent de domeniu, în toate activitățile publice sau private, pentru fiecare individ sau pentru națiuni, precum și, în cele din urmă, pentru întreaga omenire. Însă, din păcate, *totul* s-a supus necondiționat numai intelectului și astfel stă în lanțurile grele ale limitării pământești a capacității de înțelegere, ceea ce a trebuit, firește, să aibă și încă va mai avea, așa cum este ușor de înțeles, urmări dezastruoase în toate activitățile și evenimentele.

În această privință există doar *o singură* excepție pe tot acest Pământ. Această excepție nu este nicidecum oferită de biserică, așa cum se vor gândi mulți și cum ar trebui de fapt să fie, ci de *artă!* Aici intelectul joacă inevitabil rolul *secundar*. Atunci când intelectul câștigă supremația, arta devine doar o *meserie*; ea decade imediat și incontestabil foarte jos. O consecință care, în simpla sa naturalitate, este inevitabilă. Nicio excepție nu poate fi găsită aici.

Însă aceeași concluzie trebuie, bineînțeles, să fie trasă și în toate celelalte lucruri! Nu-i dă aceasta de gândit omului? El trebuie să vadă, în sfârșit, adevărul. Acest lucru îi spune foarte clar celui care gândește și care compară că în toate lucrurile dominate de intelect nu va găsi decât un substitut, adică ceva inferior! Din acest fapt omul ar trebui să înțeleagă adevăratul loc al intelectului în Natură, atunci când este vorba de a realiza ceva corect și valoros!

Numai arta este născută din activitatea spiritului viu, din intuiție. Ea singură are o origine și o evoluție naturale, așadar normale și sănătoase. Spiritul nu *se manifestă* în intelect, ci în *intuiții* și *se arată* numai în ceea ce numim „*inimă*”. Exact ceea ce omului intelectual din ziua de azi, peste măsură de mândru de sine, îi place să ironizeze și să batjocorească. El ia în derâdere ceea ce este cel mai valoros în om, tocmai ceea ce îl face de fapt pe om să fie om!

Spiritul nu are nimic de-a face cu intelectul. Dacă omul vrea, în sfârșit, să se îndrepte în toate, el trebuie să-și amintească de cuvintele lui Hristos: „*După lucrările lor îi veți recunoaște!*” A venit timpul în care se va întâmpla acest lucru.

Numai lucrările *spiritului* poartă, ca urmare a originii lor, *viața* în ele și, cu aceasta, *trăinicie* și *stabilitate*. Toate celelalte trebuie să se prăbușească în ele însele atunci când timpul lor de înflorire a trecut. De îndată ce trebuie să apară roadele, devine evidentă și lipsa lor de conținut!

Priviți istoria! Numai lucrarea spiritului, deci arta, a supraviețuit popoarelor care s-au prăbușit sub activitatea intelectului lor rece și lipsit de viață. Știința lor înaltă și atât de lăudată nu le-a putut oferi salvarea de la această prăbușire. Egiptenii, evreii, grecii, romanii au urmat acest drum, apoi, mai târziu, spaniolii și francezii, acum germanii – *însă operele artei autentice le-au supraviețuit tuturor!* Ele nici nu vor putea pieri vreodată. Totuși, nimeni nu a sesizat regularitatea strictă în ceea ce s-a întâmplat cu aceste repetări. Niciun om nu s-a gândit să pătrundă până la rădăcina propriu-zisă a acestui mare rău.

În loc să caute această rădăcină și să pună capăt decăderii care se repetă mereu, oamenii i s-au supus orbește și, cu lamentări și ranchiună, au cedat în fața ideii mărețe că „nimic nu poate fi schimbat”.

Acum, la final, acest lucru lovește întreaga omenire! Multă nenorocire se află deja în urma noastră, încă și mai multă va veni. Și o adâncă durere trece prin rândurile dese ale celor care au fost deja afectați în parte de aceasta.

Gândiți-vă la toate acele popoare care au trebuit deja să se prăbușească de îndată ce au ajuns la punctul maxim de înflorire, la apogeul intelectului. Roadele care s-au dezvoltat în acea perioadă au fost *pretutindeni aceleași!* Imoralitate, nerușinare și desfrâu sub toate formele, cărora li s-au alăturat, inevitabil, declinul și ruina.

Similitudinea indiscutabilă este atât de evidentă pentru fiecare! Orice persoană care gândește trebuie să găsească în acest fenomen natura clară și logică a celor mai severe Legi.

Unul după altul, aceste popoare au trebuit să recunoască în final că măreția, puterea și splendoarea lor au fost doar aparente, menținute numai prin forță și constrângere și nu consolidate în interior pe baze sănătoase.

Deschideți deci ochii, în loc să vă descurajați! Priviți în jurul vostru, învățați din trecut, comparați-l cu Mesajele care au venit din Divin deja cu mii de ani înainte și *trebuie* să găsiți rădăcina răului devorator, care doar el constituie obstacolul în calea înălțării întregii omeniri.

Abia atunci când răul va fi stârpit din rădăcină se va deschide drumul spre înălțarea generală, nu mai devreme. Iar această înălțare va fi atunci durabilă, pentru că ea va purta în sine vitalitatea spiritului, care până acum a fost exclusă.—

Înainte de a merge mai departe, vreau să explic ce este spiritul, singura parte cu adevărat vie din om. Spiritul nu este istețimea și nici intelectul! Spiritul nu este nici știința dobândită prin învățare. Este o eroare să numim „spiritual” un om pentru că a studiat mult, a citit, a observat și știe să întrețină o conversație bună. Sau când el strălucește prin idei bune și agerime intelectuală.

Spiritul este cu totul altceva. El este o *constituție* independentă, care vine din lumea de aceeași specie, lume care este diferită de partea căreia îi aparține Pământul, așadar și corpul omenesc. Lumea Spirituală se află mai sus, ea formează partea cea mai înaltă și cea mai ușoară a Creației. Această parte spirituală din om poartă în sine, prin constituția sa, misiunea de a se întoarce în Spiritualul Pur de îndată ce toate învelișurile materiale s-au desprins de ea. Imboldul de a face acest lucru se declanșează la un anumit moment al maturizării și o conduce în sus, la specia de același fel, prin a cărei forță de atracție este ridicată.*

Spiritul nu are nimic de-a face cu intelectul pământesc, ci doar cu ceea ce numim „inimă”. Deci spiritual este același lucru cu „plin de inimă”, și nu plin de intelect.

Pentru a scoate în evidență mai bine această diferență, omul să folosească acum expresia: „A fost odată!” Foarte mulți dintre căutători vor găsi deja clarificarea prin aceasta. Dacă se observă cu atenție pe sine, ei pot recunoaște ceea ce a folosit *sufletului* lor în viața pământească de până acum și ceea ce a folosit doar la ușurarea reușitei și a muncii lor în mediul pământesc. Adică, pe de o parte ceea ce are valoare nu numai pe Pământ, ci și în Lumea de Dincolo, iar pe de altă parte ceea ce folosește doar scopurilor pământești, însă rămâne lipsit de valoare în Lumea de Dincolo. Într-un caz, ceea ce va putea lua cu el acolo, în celălalt caz însă, ceea ce va lăsa în urmă la moartea sa, ca aparținând Lumii de Aici, deoarece nu îi mai poate folosi la nimic mai departe. Ce lasă în urmă este numai o unealtă pentru evenimentele pământești, un ajutor pentru *timpul de pe Pământ*, nimic altceva.

Dacă o unealtă nu este folosită doar ca atare, ci i se dă un rol mult mai înalt, atunci ea nu poate, firește, satisface această cerință înaltă; fiind folosită într-un loc greșit, este de la sine înțeles că aduce cu ea deficiențe de tot felul, care cu timpul vor avea consecințe dezastruoase.

Cea mai înaltă dintre aceste unelte este *intelectul pământesc*, cel care, fiind un produs al creierului omenesc, poartă în sine

*) Conferința 63: „Eu sunt Învierea și Viața...”

limite cărora tot ce este fizic material-dens le rămâne, prin constituția proprie, întotdeauna supus. Și nici produsul nu poate fi altfel decât originea. El este întotdeauna dependent de specia originii lui. La fel și lucrările care iau naștere din acest produs.

Pentru intelect rezultă astfel, în mod natural, că are capacitatea de înțelegere cea mai restrânsă și doar pământească, strâns legată de spațiu și timp. Întrucât provine din Materialitatea-Densă, moartă în sine, care nu are deloc viață *proprie*, intelectul este și el fără forță vie. Desigur, această situație se aplică în același fel oricărei activități a intelectului, care astfel nu poate să pună viață în lucrările sale.

În acest eveniment natural inflexibil se află cheia pentru evenimentele tulburi din timpul existenței omului pe acest mic Pământ.

Trebuie să învățăm, în sfârșit, să distingem între spirit și intelect, între nucleul viu al omului și unealta sa! Dacă această unealtă este plasată *deasupra* nucleului viu, așa cum s-a întâmplat până acum, rezultă o anomalie, care trebuie să conțină încă de la apariție germenul morții, iar nucleul viu, cel mai înalt, cel mai prețios, este astfel sugrumat, legat, rupt de activitatea sa necesară, până când, în timpul prăbușirii inevitabile a construcției moarte, eliberat fiind, se va înălța din ruine imatur.

Acum, în loc de „A fost odată”, să ne întrebăm: „Cum era altădată?” Cât de diferit este efectul! Imediat se observă marea deosebire. Prima propoziție vorbește intuiției, care este în legătură cu spiritul. Cea de-a doua se adresează însă intelectului. Cu totul alte imagini apar aici. Ele sunt de la bun început limitate, reci, fără căldura vieții, pentru că intelectul nu poate oferi altceva.

Însă cea mai mare vină a omenirii a fost faptul că a așezat de la început acest intelect, care nu poate produce decât lucrări incomplete și fără viață, pe un pedestal înalt, și pur și simplu a dansat în jurul lui, închinându-i-se. I-a dat un loc ce trebuia să fie rezervat *numai spiritului*.

Acționând astfel, omenirea stă în toate privințele împotriva Poruncilor Creatorului și deci împotriva Naturii, pentru că acestea sunt ancorate în evenimentele din Natură. De aceea, nimic nu poate conduce spre un țel adevărat, ci totul trebuie să eșueze atunci când strânsul recoltei va trebui să înceapă. Nu este posibil altfel, ci este un eveniment natural previzibil.

Numai în *tehnica pură* este altfel, în fiecare industrie. Aceasta a ajuns, prin intelect, la o mare înălțime, iar în viitor va progresa și mai mult! Acest fapt servește ca dovadă că explicațiile mele sunt adevărate. Tehnica este și va rămâne întotdeauna doar strict pământescă, moartă în *toate* privințele. Deoarece intelectul face parte din ceea ce este pământesc, el poate să se desfășoare strălucitor în tehnică, poate, într-adevăr, să realizeze lucruri cu adevărat mărețe. Aici el se află la locul potrivit, îndeplinindu-și adevărata lui menire! Însă unde ar trebui să fie luat în considerare și „ceea ce este viu”, deci pur *omenesc*, acolo intelectul, prin specia sa, nu este suficient, și de aceea *trebuie* să dea greș de îndată ce nu este călăuzit de spirit! Căci numai spiritul este viață. Numai activitatea speciei de același fel poate aduce întotdeauna succes într-o specie determinată. De aceea, intelectul pământesc nu va putea activa niciodată în spirit! Din acest motiv, plasarea intelectului deasupra vieții a devenit o mare crimă a acestei omeniri.

Cu aceasta, omul *și-a întors* menirea împotriva scopului ei formator, așadar cu totul natural, și a așezat-o, ca să zicem așa, cu susul în jos, prin faptul că intelectului, aflat pe locul al doilea, doar strict pământesc, i-a acordat poziția cea mai înaltă, cea care îi revine spiritului viu. Astfel, este cu totul natural ca, în loc să poată privi de sus în jos prin intermediul spiritului, omul să fie obligat să caute cu trudă de jos în sus, în timp ce intelectul așezat deasupra, cu capacitatea lui limitată de înțelegere, împiedică orice privire mai largă.

Dacă vrea să se trezească, el este obligat mai întâi să „inverseze luminile”. Să așeze ceea ce este acum sus, deci intelectul, pe locul său dat de Natură și să aducă din nou

spiritul pe locul cel mai de sus. Această reaşezare necesară nu mai este atât de uşoară pentru omul de astăzi.—

Acţiunea de inversare înfăptuită în trecut de oameni şi îndreptată atât de incisiv împotriva Voinţei Creatorului, adică împotriva Legilor Naturii, a fost „*căderea în păcat*” propriu-zisă, ale cărei consecinţe teribile nu lasă nimic de dorit; căci ea s-a dezvoltat apoi în „*păcatul ereditar*”, întrucât ridicarea intelectului la rangul de unic suveran a avut, la rândul ei, drept consecinţă naturală faptul că o asemenea cultivare şi activitate unilaterală au întărit cu timpul, unilateral, şi creierul, astfel încât s-a dezvoltat numai acea parte ce are de făcut munca intelectului, iar cealaltă parte a trebuit să se atrofieze. Astfel, această parte atrofiată din cauza neglijării poate activa astăzi doar sub forma unui creier de vise, nedemn de încredere, care, în plus, se află şi sub influenţa puternică a aşa-numitului creier de zi, care face să funcţioneze intelectul.

Prin urmare, partea creierului care ar trebui să formeze puntea către spirit sau, mai bine zis, puntea de la spirit către tot ce este pământesc, este paralizată; legătura este ruptă sau, în orice caz, foarte mult slăbită, fapt prin care omul s-a privat de orice activitate a spiritului şi, cu aceasta, şi de orice posibilitate de a-şi „însufleţi” intelectul, de a-l spiritualiza şi de a-i da viaţă. Ambele părţi ale creierului ar fi trebuit să fie dezvoltate *proporţional*, pentru o activitate comună armonioasă, ca şi tot restul corpului. Spiritul călăuzind, iar intelectul acţionând aici, pe Pământ. Este astfel de la sine înţeles că şi orice activitate a corpului, la fel ca şi corpul însuşi, nu mai pot fi niciodată aşa cum ar trebui să fie. Acest proces afectează, fireşte, totul! Pentru că astfel lipseşte elementul principal pentru tot ceea ce este pământesc!

Este uşor de înţeles faptul că întreruperea a adus, în acelaşi timp, îndepărtarea şi înstrăinarea omului de Divin. Nu mai exista nicio cale spre Acesta.

Şi, în cele din urmă, acest lucru a adus ca daună faptul că, deja de mii de ani, din cauza factorului ereditar tot mai accentuat, corpul fiecărui copil nou-născut aduce cu el pe

Pământ un creier anterior al intelectului atât de mare, încât fiecare copil devine astfel cu ușurință sclavul intelectului, de îndată ce acest creier atinge deplinătatea activității sale. Prăpastia dintre cele două părți ale creierului a devenit atât de mare, iar raportul capacității lor de lucru atât de inegal, încât la majoritatea oamenilor nu se mai poate obține o îmbunătățire fără o catastrofă.

Omul de astăzi al intelectului nu mai este un om *normal*, pentru că îi lipsește orice dezvoltare a părții principale a creierului său, care ar face din el un om deplin, din cauza faptului că, de milenii, aceasta a fost lăsată să se atrofieze. Fiecare om al intelectului are, fără excepție, un creier *schilodit!* De aceea, *invalidi de creier* stăpânesc Pământul de milenii, considerându-l pe omul normal un dușman și căutând să-l oprime. În degenerarea lor, ei își închipuie că realizează foarte mult și nu știu că omul normal este în stare să realizeze *înzecit* și că îndeplinește opere *durabile* care sunt mai împlinite decât cele obținute prin eforturile actuale! Calea de a ajunge la această capacitate îi este deschisă fiecărui căutător cu adevărat serios!

Un om al intelectului nu mai poate ajunge atât de ușor să înțeleagă ceva ce ține de activitatea acestei părți atrofiate a creierului său! El *nu poate* să facă acest lucru, chiar dacă ar vrea, și numai din cauza limitării sale voluntare ia în derâdere tot ceea ce lui îi este inaccesibil și care, drept consecință a creierului său anormal cu adevărat *rămas în urmă*, nici nu va mai fi înțeles de el vreodată. Aici se află cea mai îngrozitoare parte a blestemului acestei devieri nefirești. Colaborarea armonioasă a celor două părți ale creierului unui om normal este exclusă definitiv pentru oamenii de astăzi ai intelectului, numiți materialişti.—

A fi materialist nu este o laudă, ci un certificat de atrofie cerebrală.

Prin urmare, pe acest Pământ a stăpânit până acum creierul *nenatural*, creier a cărui activitate trebuie, bineînțeles, să aducă în final și prăbușirea inevitabilă în toate lucrurile,

întrucât, din cauza atrofierii, tot ce vrea să aducă el conține, firește, încă de la început, lipsă de armonie și de sănătate.

În această privință nu mai este acum nimic de schimbat, ci trebuie lăsată să vină prăbușirea care se pregătește în mod natural. *Atunci va fi ziua învierii spiritului și a unei noi vieți!* Sclavul intelectului, care este de mii de ani purtătorul de cuvânt, va fi înlăturat pentru totdeauna! Niciodată nu se va mai putea ridica, pentru că evidența și propria trăire îl vor duce, în cele din urmă, până acolo încât se va recunoaște de bunăvoie bolnav și sărăcit spiritual în fața *aceluia* pe care nu l-a putut înțelege. Niciodată nu i se va mai oferi ocazia să se opună spiritului, nici prin batjocură, nici sub aparența autorității publice, metode care au fost folosite și împotriva Fiului lui Dumnezeu, Care a trebuit să lupte împotriva lor. Pe atunci ar mai fi fost timp să se împiedice multe nenorociri. Acum însă este prea târziu, căci legătura slăbită dintre cele două părți ale creierului nu mai poate fi refăcută.

Vor exista mulți oameni ai intelectului care vor dori din nou să-și bată joc de explicațiile din această conferință, dar ca întotdeauna fără să poată aduce, în afară de slogane goale, nici măcar *o singură dovadă contrară, cu adevărat obiectivă*. Și orice căutător sincer și orice om care gândește serios vor trebui să considere o asemenea râvnă oarbă doar o nouă dovadă pentru ceea ce am clarificat aici. Acești oameni pur și simplu nu *pot*, chiar dacă se străduiesc. De aceea, să-i considerăm de acum înainte niște bolnavi care vor avea în curând nevoie de ajutor și... să așteptăm liniștiți. Nu este nevoie de nicio luptă și de niciun act de violență pentru a forța progresul necesar, căci sfârșitul va veni de la sine. Și în această privință, cursul natural al Legilor inviolabile ale efectului reciproc, necruțătoare și precise, își va produce urmările. —

Curând, potrivit unor diferite profeții, trebuie să ia naștere o „generație nouă”. Aceasta nu se va selecta numai dintre noul-născuții înzestrați cu un „nou simț”, așa cum s-a observat deja în California și în Australia, ci mai ales dintre *oamenii care trăiesc deja* și care în viitorul apropiat vor deveni „văzători”

datorită evenimentelor care urmează să vină. Atunci ei vor avea același „simț” ca și acești nou-născuți de acum; acesta nu este altceva decât capacitatea de a sta în această Lume cu un spirit deschis, neîngustat, care nu se mai lasă oprimat de limitarea intelectului. *Păcatul ereditar va fi, în sfârșit, șters!*

Toate acestea nu au nimic de-a face cu însușirile denumite până acum „aptitudini oculte”. *Va fi atunci omul normal, așa cum trebuie el să fie!* „A deveni văzător” nu are nimic de-a face cu „clarviziunea”, ci înseamnă „a înțelege”, a recunoaște.

Atunci oamenii vor fi în stare să cuprindă totul neinfluențați, ceea ce nu înseamnă altceva decât să discearnă. Ei îl vor vedea pe omul intelectului așa cum este el cu adevărat, cu limitarea atât de periculoasă pentru el și pentru mediul său, limitare din care provin, în același timp, setea arogantă de a domina și mania de a avea întotdeauna dreptate, care ține de aceasta.

Ei vor vedea și cum de mii de ani, într-o logică strictă, întreaga omenire a suferit, într-o formă sau alta, sub acest jug și cum această greșală capitală s-a îndreptat întotdeauna, ca dușman ereditar, împotriva *spiritului* omenesc liber, care este principalul scop al existenței omenești! Nimic nu le va scăpa, nici măcar amara certitudine că mâhnirea, *toate* suferințele și toate căderile au trebuit să vină din cauza acestui rău și că ameliorarea nu a putut să ia naștere niciodată deoarece, prin limitarea capacității de înțelegere, orice recunoaștere era de la bun început exclusă.

Însă odată cu *această* trezire va fi încetat, de asemenea, orice influență, orice putere a oamenilor intelectului. Pentru *totdeauna*, căci atunci pentru omenire începe o nouă epocă, mai bună, în care ceea ce este vechi nu se va mai putea menține.

Victoria inevitabilă a spiritului asupra intelectului șubred va veni în cele din urmă, victorie după care tânjesc deja astăzi sute de mii de oameni. Mulți oameni din masele induse până acum în eroare vor recunoaște că interpretaseră total greșit termenul „intelect”. Cei mai mulți l-au acceptat ca pe un idol, fără nicio examinare, numai pentru că și ceilalți îl considerau ca atare și pentru că toți adepții lui au știut întotdeauna cum să

facă pe grozavii prin putere și legi, ca niște suverani infailibili și absoluți. De aceea, mulți nici nu se străduiesc să dezvăluie adevărata nulitate a acestor oameni și deficiențele care se ascund în spatele acesteia.

Există, fără îndoială, și alți oameni, care luptă deja de zeci de ani împotriva acestui dușman, cu energie tenace și cu convingere, în secret sau fățiș, uneori supuși celor mai grele suferințe. *Însă ei luptă împotriva unui dușman pe care nu îl cunosc!* Iar acest lucru a îngreunat, firește, succesul. L-a făcut imposibil încă de la început. Sabia luptătorilor nu a fost bine ascuțită, pentru că ei au știrbit-o, lovind mereu în evenimente fără importanță. Ei au lovit astfel mereu în van, și-au irosit forța și au adus doar dezbinare între ei, care se mărește încă și astăzi.

În realitate, există doar *un singur* dușman al omenirii, de la un capăt la celălalt: *dominația nelimitată de până acum a intelectului!* Aceasta a fost marea *cădere în păcat*, cea mai cumplită vină a omului, care a atras după sine toate relele. *Ea* a devenit *păcatul ereditar* și *acesta este și Antihristul* despre care s-a vestit că își va înălța capul. Exprimat mai clar: dominația intelectului este unealta lui, prin care oamenii i-au căzut pradă. Lui, dușmanului lui Dumnezeu, Antihristului însuși... Lucifer*!

Ne aflăm în mijlocul acelor vremuri! El locuiește astăzi în *fiecare* om, pregătit să-l distrugă, deoarece activitatea sa aduce imediat înstrăinarea de Dumnezeu, drept consecință naturală. De îndată ce i se permite să stăpânească, el îndepărtează spiritul.

De aceea, omul să se păzească bine!—

El nu trebuie, din acest motiv, să-și micșoreze intelectul, ci trebuie să-l facă ceea ce este, *o unealtă*, nu voința decisivă. Nu stăpânul său!

Omul generației viitoare nu va mai putea privi timpul de până acum decât cu dezgust, groază și rușine. Cam așa cum ni se întâmplă nouă când intrăm într-o veche cameră de tortură. Vedem și acolo roadele dominației reci a intelectului. Căci este

*) Conferința 90: Antihristul.

incontestabil faptul că un om *care are măcar puțină inimă*, și astfel activitate spirituală, nu ar fi inventat niciodată asemenea atrocități! În ansamblu, nici astăzi nu este altfel, ci doar puțin mai disimulat, iar nenorocirile maselor sunt roade la fel de putrede ca și tortura individuală de altădată.

Când omul va arunca atunci o privire în trecut, nu va conțeni să clatine din cap. El se va întreba cum a fost posibil să suporte în tăcere asemenea erori milenii de-a rândul. Răspunsul vine de la sine: prin forță. Oriunde privim, acest lucru se poate recunoaște cu ușurință. Făcând abstracție de timpurile îndepărtate ale Antichității, trebuie doar să intrăm în camerele de tortură care și astăzi pot fi văzute peste tot și a căror întrebuintare nu este atât de îndepărtată.

Ne înfiorăm când privim aceste instrumente vechi. Câtă brutalitate rece, câtă bestialitate se află în ele! Un om din ziua de azi se va îndoii cu greu de faptul că procedeele de atunci au fost crime dintre cele mai grave. Asupra criminalilor s-a comis astfel o crimă și mai mare. Însă și mulți nevinovați, smulși din sânul familiei și din libertate, au fost aruncați cu brutalitate în aceste hrube! Câte vaiete, câte strigăte de durere s-au stins aici pe buzele acelor care, complet lipsiți de apărare, erau predați călăilor! Unii oameni au fost obligați să îndure lucruri la care ne putem gândi numai cu groază și aversiune. Involuntar, fiecare se întreabă dacă a fost într-adevăr posibil să se întâmple aceste lucruri unor oameni lipsiți de apărare, și încă sub aparența justiției. A unei justiții care se putea impune numai prin forță. Tot prin dureri fizice se obțineau mărturisiri de vinovăție de la acuzați, pentru ca apoi să poată fi omorâți în tihnă. Chiar dacă aceste mărturisiri de vinovăție fuseseră obținute doar prin constrângere, pentru a scăpa de groaznicele torturi fizice, ele erau totuși suficiente pentru judecători, deoarece ei aveau nevoie de ele pentru a se conforma „literiei” legii. Oare acești oameni atât de limitați își închipuiau că în felul acesta se puteau dezvinovăți și în fața Voinței Divine? Că puteau scăpa de Legea necruțătoare a Efectului Reciproc?

Ori acești oameni care își arogau dreptul de a-i judeca pe ceilalți au fost pleava celor mai înrăiți criminali, ori este manifestarea foarte clară a limitării bolnăvicioase a intelectului pământesc. Ceva intermediar nu poate exista.

Potrivit Legilor Divine ale Creației, fiecare demnitar, fiecare judecător, indiferent de funcția pe care o deține pe Pământ, nu ar trebui niciodată, în *acțiunea* sa, să stea sub protecția funcției sale, ci trebuie să poarte *el însuși*, singur și numai *personal, neprotejat*, întreaga răspundere pentru tot ce face în funcția sa, ca orice alt om. Nu numai spiritual, ci și pe Pământ. Atunci fiecare ar trata lucrurile cu mai multă seriozitate și cu mai multă grijă. Iar așa-numitele „erori”, ale căror urmări nu se mai pot îndrepta niciodată, cu siguranță nu s-ar mai întâmpla atât de ușor. Ca să nu mai vorbim de suferințele fizice și sufletești ale victimelor și ale rudelor acestora.

Dar să analizăm în continuare un capitol care ține de acest subiect, cel al proceselor așa-numitelor „vrăjitoare”!

Cine a avut acces la dosarele acestor tribunale și-a dorit, într-o izbucnire de rușine arzătoare, să nu fi făcut parte niciodată din rândul acestei omeniri. Dacă un om posedă pe vremea aceea niște cunoștințe despre plante medicinale, dobândite fie prin experiențe practice, fie prin transmitere, și dacă îi ajută cu acestea pe oamenii suferinzi care îi cereau ajutorul, el risca să fie torturat fără cruțare pentru acest lucru, fiind eliberat în final de aceste torturi numai prin moartea pe rug, dacă trupul lui nu ceda deja înainte din cauza cruzimilor.

Chiar și frumusețea fizică, și mai ales castitatea care nu ceda, puteau fi pe atunci un motiv pentru aceste torturi.

Și apoi, ororile Inchiziției!* Relativ puțini ani ne despart de acest „altădată”!

Așa cum noi recunoaștem astăzi această nedreptate, exact așa a simțit-o pe atunci poporul. Căci el nu era încă atât de limitat de „intelct”, ici-colo mai răzbătea simțirea, spiritul.

Nu se recunoaște astăzi deplina limitare în toate acestea? Prostia iresponsabilă?

*) Tribunalul ereticilor

Se vorbește despre aceste lucruri cu superioritate și ridicând din umeri, dar, în fond, nu s-a schimbat nimic. Aroganța plină de limitare față de tot ceea ce nu este înțeles există în continuare exact la fel! Numai că în locul torturilor avem acum batjocorirea publică a tot ce nu este înțeles din cauza propriei limitări. Mulți ar face bine să se căiască, fără să se menajeze, când vine vorba despre acest subiect. Eroii intelectului, deci oameni care nu sunt deloc normali, îl vor cataloga încă de la început drept impostor, poate îl vor trimite și în judecată pe acela care posedă capacitatea de a ști ceva ce este inaccesibil celorlalți, poate de a vedea și Lumea Material-Fină cu ochii săi material-fini, ca un fapt natural de care în scurt timp nu ne vom mai îndoi, cu atât mai puțin îl vom combate cu brutalitate.

Vai celui care vorbește cu toată naivitatea despre ceea ce a văzut și a auzit și nu știe cum să se folosească de acestea. El va trebui să se teamă de consecințe precum primii creștini în timpul lui Nero și al complicilor lui, pregătiți oricând să ucidă.

Iar dacă mai are și alte capacități care nu vor putea fi *niciodată* înțelese de oamenii declarați ai intelectului, el va fi hărțuit, calomniat, izgonit fără milă, dacă nu se supune tuturor; dacă este posibil, el va fi făcut „inofensiv”, așa cum se obișnuiește să se spună atât de frumos. Nimeni nu va avea niciun fel de muștrare de conștiință din această pricină. Chiar și astăzi, un asemenea om este considerat drept vânat de către oricare alt om care adesea este foarte murdar în interior. Cu cât este mai limitat, cu atât este mai mare închipuirea acestuia că ar fi deștept și cu atât mai mare este înclinația lui spre îngâmfare.

Nu s-a învățat nimic din aceste întâmplări de altădată, din aceste torturi și arderi pe rug, nici din dosarele acestor procese odioase! Pentru că și astăzi oricine poate să terfelească și să insulte nepedepsit ceea ce îi pare ieșit din comun și de neînțeles. În această privință nu este altfel decât a fost odinioară.

Chiar mai rău decât în cazul justiției a fost în cazul Inchiziției, care a avut punctul de plecare în biserică. Aici

strigătele celor torturați erau acoperite de rugăciuni pioase. A fost o batjocură la adresa Voinței Divine din Creație! Reprezentanții de atunci ai bisericii au dovedit că nu aveau nici cea mai vagă idee despre adevărata învățătură a lui Hristos și nici despre Dumnezeu și despre Voința Sa Creatoare, ale Cărei Legi imuabile sunt ancorate în Creație și activează în ea, în același fel de la începutul și până la sfârșitul vremurilor.

Dumnezeu a dat spiritului omenesc, în constituția sa, voința liberă de a decide. Numai prin *aceasta* poate el să se maturizeze *așa cum trebuie*, poate să se șlefuiască și să se dezvolte pe deplin. Numai prin aceasta are el posibilitatea să facă acest lucru. Iar dacă voința liberă este blocată, atunci acest lucru este o piedică, dacă nu cumva o respingere violentă înapoi. Însă bisericile creștine, precum și alte religii, au combătut pe atunci această Hotărâre Divină, opunându-i-se cu cea mai mare cruzime. Prin tortură și, în cele din urmă, prin moarte, ele au vrut să-i silească pe oameni să urmeze căi și să facă mărturisiri care erau împotriva convingerii lor, așadar împotriva *voinței lor*. Cu aceasta, ele au încălcat Porunca Divină. Și nu numai atât, dar au împiedicat progresul spiritual al oamenilor, azvârlindu-i chiar cu secole înapoi.

Dacă s-ar fi arătat numai o scânteie de simțire veritabilă, deci de spirit, nimic asemănător nu ar fi putut și nu ar fi trebuit să se întâmple! Prin urmare, doar răceala intelectului a cauzat asemenea acte inumane.

Câți papi nu au utilizat ei înșiși, după cum ne demonstrează istoria, otrava și pumnalul pentru a-și realiza dorințele strict pământești și scopurile? *Aceasta* se putea întâmpla numai sub dominația intelectului, care, în marșul său triumfal, a subjugat *totul* și nu a fost oprit de nimic.—

Deasupra tuturor lucrurilor s-a aflat și se află, în cursul inevitabil al evenimentelor, Voința de neclintit a Creatorului nostru. La trecerea în Lumea de Dincolo, fiecare om este depozat de puterea sa pământească și de protecția oferită de aceasta. Numele lui, poziția lui, totul rămâne în urmă. Doar un sărman suflet omenesc trece Dincolo pentru a primi și a trăi

acolo până la capăt ceea ce a semănat. *Nicio* excepție nu este posibilă! Drumul său îl duce prin tot mecanismul efectului reciproc inevitabil al Dreptății Divine. Acolo nu mai există nicio biserică, niciun stat, ci numai suflete omenești individuale, care trebuie să dea socoteală personal pentru fiecare eroare pe care au comis-o!

Cel care acționează împotriva Voinței lui Dumnezeu, deci păcătuiește în Creație, este supus urmărilor acestei încălcări. Indiferent cine ar fi el și sub ce pretext a făcut acest lucru. Indiferent dacă este un individ acoperit de mantia bisericii ori a justiției... o crimă comisă împotriva corpului sau a sufletului este și rămâne crimă! Nu poate fi schimbată niciodată prin nimic, nici măcar printr-o *aparentă* justiție, care nu este de fapt justiție; căci legile au fost și ele, bineînțeles, stabilite de oamenii intelectului și trebuie, așadar, să poarte în ele limitări pământești.

Să privim legislația atâtor state, în special din America Centrală și de Sud. Omul care deține astăzi puterea și care posedă toate onorurile poate ajunge mâine în închisoare drept criminal sau poate fi executat, dacă adversarul lui reușește, printr-un act de violență, să îi smulgă puterea. Dacă acesta nu reușește, va fi *el* considerat criminal și va fi persecutat, în loc să fie recunoscut ca suveran. Și toate organele publice sunt gata să-i servească atât pe unul, cât și pe celălalt. Chiar și un călător în jurul lumii trebuie să-și schimbe adesea conștiința, ca pe un veșmânt, atunci când merge dintr-o țară în alta, pentru a trece peste tot drept onorabil. Ceea ce într-o țară este considerat drept crimă, este foarte adesea permis în alta, ba mai mult, poate chiar dorit.

Firește că acest lucru este posibil doar în cuceririle intelectului pământesc, însă niciodată acolo unde intelectul își ocupă locul său natural de unealtă a spiritului viu, căci cel care ascultă spiritul nu va încălca niciodată Legile lui Dumnezeu. Iar acolo unde acestea sunt luate drept bază, nu pot exista defecte și nici lacune, ci doar unitate care atrage după sine fericire și pace. Manifestările spiritului pot fi peste tot și

întotdeauna numai aceleași, în aspectele lor fundamentale. Ele nu vor fi niciodată în opoziție unele cu celelalte.

De asemenea, dreptul, medicina, politica sunt obligate să rămână doar profesii deficiente acolo unde numai intelectul constituie singura lor bază, iar spiritualul lipsește. Pur și simplu nu este posibil altfel. Firește, pornind întotdeauna în această privință de la adevărata noțiune de „spirit”. —

Știința este un produs, însă spiritul este viață, a cărei valoare și forță pot fi măsurate numai după legătura cu originea sa spirituală. Cu cât această legătură este mai strânsă, cu atât mai valoroasă, mai puternică este partea care a pornit de la această origine. Însă cu cât această legătură este mai slăbită, cu atât mai îndepărtată, mai străină, mai izolată și mai slabă trebuie să fie și partea pornită din ea, adică omul respectiv.

Toate acestea sunt lucruri evidente și atât de simple, încât este de neînțeles cum oamenii rătăciți ai intelectului trec mereu și mereu pe lângă ele ca niște orbi. Căci ceea ce aduce rădăcina primesc tulpina, floarea și fructul! Însă și aici se arată această autolimitare fără speranță a înțelegerii. Ei au ridicat cu trudă un zid în fața lor, iar acum nu mai pot privi peste el, cu atât mai puțin prin el.

Cu zâmbetul lor încrezut, superior și ironic, cu aroganța lor și disprețul pentru aceia care nu sunt atât de înrobiți, ei le apar tuturor celor ce sunt vii spiritual ca niște bieți nebuni bolnavi care, în ciuda oricărei compasiuni, trebuie să fie lăsați în închipuirile lor, deoarece înțelegerea lor limitată permite chiar să fie trecute cu vederea dovezi obiective contrare, fără să lase nicio urmă. Orice efort de a îmbunătăți ceva în acest sens ar echivala cu strădania fără succes de a aduce unui corp bolnav însănătoșirea învelindu-l cu un veșmânt nou, strălucitor.

Materialismul a trecut deja astăzi de punctul său culminant și, eșuând peste tot, trebuie să se prăbușească în curând în el însuși. Nu fără să fi smuls și să fi luat cu el multe lucruri bune. Adepții lui și-au atins limitele priceperii, în curând vor deveni confuzi în privința lucrării lor, iar apoi în privința lor înșiși, fără a recunoaște prăpastia care li s-a deschis în față. Ei vor fi

în curând ca o turmă fără păstor, neavând încredere unul în altul, urmându-și fiecare propriul drum și căutând să se ridice, încă trufaș, deasupra celorlalți. Fără să analizeze profund, urmând doar vechile obiceiuri.

Cu toate aparențele exterioare ale nulității lor, se vor prăbuși până la urmă orbește în prăpastie. Ei mai consideră drept spirit ceea ce este doar produsul propriului lor creier. Cum poate însă Materia moartă să producă spirit viu? În multe lucruri ei sunt mândri de gândirea lor exactă, dar lasă fără scrupule cele mai iresponsabile lacune în lucrurile principale.

Fiecare pas nou, fiecare încercare de îmbunătățire, vor trebui să poarte mereu în ele întreaga ariditate a activității intelectului și astfel germenul decăderii inevitabile.

Tot ce spun aici nu este nici profecție, nici predicție neîntemeiată, ci consecința de neschimbat a Voinței Creatoare Care însuflețește totul și ale Cărei Legi le-am explicat deja în mai multe din numeroasele mele conferințe anterioare. Cine mă urmează în spirit în Legile precise pe care le-am indicat trebuie, de asemenea, să cuprindă cu o privire de ansamblu sfârșitul și să îl recunoască. Și toate semnele sunt deja aici.

Oamenii se plâng, protestează, văd cu dezgust cum excesele materialismului se arată azi în forme greu de crezut. Ei imploră și se roagă pentru eliberare din acest chin, pentru ameliorare și însănătoșire din această decădere fără margini. Cei puțini care, în puhoiul de întâmplări incredibile, au putut să salveze o oarecare mișcare a vieții sufletului lor, care nu s-au sufocat spiritual în decăderea generală căreia i se dă, înșelător, pomposul nume de „progres”, se simt ca niște exilați, ca niște rămași în urmă, și sunt considerați și ridiculizați ca atare de către adepții lipsiți de suflet ai epocii moderne.

O cunună de lauri tuturor acelor care au avut curajul să nu se alăture maselor! Care au rămas mândri în urmă, pe abrupta pantă descendentă!

Un *somnambul* este acela care astăzi se mai consideră nefericit din această cauză! *Deschideți ochii!* Nu vedeți că tot ceea ce vă oprimă este chiar începutul sfârșitului grăbit al

materialismului, care acum mai domină doar în aparență? Întregul edificiu este deja pe cale să se prăbușească fără participarea celor care au suferit și încă mai trebuie să sufere din pricina lui. Omenirea intelectuală va trebui să culeagă acum tot ce a produs de-a lungul mileniilor, tot ce a hrănit, cultivat și idolatrizat.

După socoteala omenească este un timp îndelungat, însă pentru angrenajele autoactive ale lui Dumnezeu în Creație este un timp scurt. Oriunde priviți, peste tot vine eșecul. Acesta se ridică înapoi în valuri și se înalță amenințător precum un zid greu care în curând, prăbușindu-se, își va îngropa adepții adânc sub el. Este Legea implacabilă a Efectului Reciproc, care trebuie să se manifeste înfiorător în această declanșare, pentru că de-a lungul mileniilor, în ciuda a tot felul de experiențe, nu a avut niciodată loc vreo schimbare spre ceea ce este mai înalt, ci, dimpotrivă, drumul greșit a fost încă și mai mult bătătorit.

Voi, cei deznădăjduiți, a sosit timpul! Ridicați fruntea pe care a trebuit adeseori să o plecați rușinați atunci când nedreptatea și prostia au putut să vă provoace suferință atât de adâncă! Priviți astăzi cu calm adversarul care a vrut să vă oprime în atâtea feluri!

Veșmântul de paradă de până acum este deja foarte uzat. Prin toate găurile se zărește, în sfârșit, chipul în forma lui adevărată. Nesigur, dar nu mai puțin înfumurat, intelectul, acest produs istovit al creierului omenesc, ce s-a lăsat ridicat la rangul de spirit, privește de acolo... incapabil să înțeleagă!

Dați încrezători la o parte vălul de pe ochi și priviți mai pătrunzător în jurul vostru! Doar examinarea unor ziare, care altfel sunt destul de bune, dezvăluie unei priviri treze tot felul de lucruri. Se observă eforturile încordate de a se agăța încă de toată vechea aparență. Cu îngâmfare și deseori cu glume grosolane se caută să se acopere lipsa de înțelegere care devine tot mai evidentă. Cu expresii absurde, câte un om va încerca adesea să judece un lucru despre care este evident că nu are nici cea mai mică idee. Astăzi chiar și oamenii plini de calități se refugiază neputincioși pe căile incorecte, numai ca să nu

recunoască faptul că atât de multe lucruri sunt dincolo de capacitatea de înțelegere a propriului lor intelect, pe care au vrut să se bizuie până acum. Ei nu simt ridicolul comportării lor, nu văd slăbiciunile, pe care astfel le ajută doar să sporească. Derutați, orbiți, ei vor sta curând în fața Adevărului și, cu tristețe, își vor trece în revistă viața lor ratată, recunoscând în sfârșit, rușinați, că stupiditatea se afla tocmai acolo unde ei se credeau înțelepți.

Până unde s-a ajuns astăzi? *Omul mușchilor triumfă!* A putut vreodată un cercetător serios, care a descoperit după o strădanie de decenii un ser care an de an a oferit sutelor de mii de oameni, tineri și bătrâni, protecție și, de asemenea, ajutor împotriva bolilor mortale, să sărbătorească un triumf la fel ca un boxer care își doboară semenul cu brutalitate strict pământească, grosolană? Sau ca un aviator care poate executa un zbor spectaculos, grație performanțelor excelente ale mașinării sale, cu puțin curaj, dar nu mai mult decât îi trebuie unui infanterist în război? Aceste lucruri aproape că sunt ridicate la rang de acțiuni de interes național. Totuși, îi folosește acest lucru în vreun fel *sufletului* omenesc? Numai pământesc, totul este pământesc, adică *inferior* în întreaga Lucrare a Creației! Corespunzând în întregime vițelului de aur al activității intelectului. Ca un triumf al acestui fals prinț de lut, atât de legat de Pământ, asupra omenirii limitate!—

Și nimeni nu vede această alunecare vertiginoasă în jos, în abisul înfiorător!

Cine resimte acest lucru păstrează deocamdată tăcere, conștientizând cu rușine că va fi luat în răs dacă vorbește. Este deja un delir nebun, în care încolțește totuși o recunoaștere a neputinței. Și, odată cu presimțirea *acestei* recunoașteri, totul se împotrivește încă și mai mult, din încăpățănare, din vanitate și, nu în cele din urmă, de teama și de groaza a ceea ce va veni. Omul *nu vrea* cu niciun preț să se gândească deja la sfârșitul acestei mari erori! Acest lucru devine o agățare convulsivă de structura mândră a mileniilor trecute, care seamănă în întregime cu Turnul Babel și care va sfârși în același fel!

Materialismul încă nesupus până acum poartă în sine presimțirea morții, care, cu fiecare lună, devine tot mai evidentă.—

Totuși, în numeroase suflete omenești, ceva se mișcă, în multe locuri, pe întregul Pământ! Strălucirea Adevărului este acoperită doar de un vâl subțire al vechilor concepții greșite, pe care prima rafală de vânt a unei purificări îl va înlătura și va elibera astfel nucleul, a cărui strălucire se va uni cu cea a atâtor altora, pentru a-și desfășura conul de raze ce se va înălța ca un foc de recunoștință spre Împărăția Bucuriei Luminoase, la picioarele Creatorului.

Acesta va fi timpul mult râvnitei Împărății De O Mie De Ani, care se află în fața noastră, ca o mare stea a speranței, în strălucitoare făgăduință!

Și astfel va fi răscumpărat în sfârșit marele *păcat* al întregii omeniri *împotriva spiritului*, care a ținut spiritul legat de Pământ prin intelect! Abia *aceasta* este adevărata întoarcere la ceea ce este natural, la drumul Voinței Creatorului, Care dorește ca lucrările oamenilor să fie mărețe și pătrunse de intuiții vii! Iar victoria spiritului va fi, în același timp, și victoria celei mai pure iubiri!

Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac!

Cine nu cunoaște aceste cuvinte pline de însemnătate pe care le-a strigat Iisus din Nazaret atunci când era pironit pe cruce? Una dintre cele mai mari rugăciuni de mijlocire care au fost rostite vreodată. Limpede și clară. Cu toate acestea, se stă de două mii de ani în fața acestor cuvinte fără a fi înțelese. Ele au fost interpretate *unilateral*. Numai în *acel* sens care li s-a părut oamenilor plăcut. Nu a existat niciunul care să-și fi ridicat glasul în susținerea sensului lor propriu-zis și să-l fi strigat clar omenirii, mai cu seamă creștinilor!

Și nu numai atât. *Toate* evenimentele zguduitoare din viața pământească a Fiului lui Dumnezeu au fost puse într-o lumină falsă prin caracterul unilateral al transiterii. Acestea sunt însă greșeli pe care nu doar creștinismul le prezintă, ci care se găsesc în *fiecare* religie.

Este ușor de înțeles faptul că discipolii acordă o mare importanță și aduc în prim-plan ceea ce ține strict de personalitatea Îndrumătorului și Învățătorului lor, mai ales atunci când acest Învățător este smuls atât de brusc și atât de brutal din mijlocul lor, pentru a fi apoi expus, pe deplin nevinovat, celor mai grele suferințe și celor mai grosolane batjocuri, iar în final celei mai chinuitoare morți.

Aceste lucruri au lăsat urme adânci în sufletele acelor care învățaseră, prin conviețuirea cu Îndrumătorul lor, să Îl cunoască la modul ideal și au avut drept consecință faptul că ceea ce ținea de personalitatea Lui era în prim-plan în toate amintirile lor. Acest lucru este de la sine înțeles. Însă *Misiunea* sacră a Fiului lui Dumnezeu a fost *Cuvântul* Lui, aducerea Adevărului din Înălțimile Luminoase, pentru a arăta astfel

omenirii drumul spre Lumină, care îi fusese închis până atunci, pentru că nivelul ei de dezvoltare spirituală nu îi dădea posibilitatea să *urmeze* acest drum!

Sacrificiul la care a fost constrâns de către omenire acest mare Aducător de Adevăr este un lucru cu totul separat!

Însă ceea ce discipolii au găsit ca fiind ușor de înțeles și natural s-a dezvoltat în religiile de mai târziu sub forma a numeroase mari erori. *Characterul obiectiv* al Mesajului Divin a trecut mult în planul al doilea, pentru a face loc cultului personalității Aducătorului de Adevăr, ceea ce Hristos nu a dorit niciodată.

Din acest motiv pot fi găsite acum în creștinism erori care duc la pericolul unei prăbușiri, dacă nu sunt recunoscute la timp și nu sunt modificate printr-o mărturisire deschisă și curajoasă.

Nu se poate aștepta altceva decât ca și cel mai neînsemnat progres serios să facă vizibile aceste lacune. Este mai bine deci să nu fie evitate, ci atacate curajos! De ce să nu înceapă chiar de la îndrumători purificarea, cu prospețime și voieșie și cu o privire liberă către Marea Divinitate? Eliberate de o presiune care, deși percepută foarte puternic până acum, nu a fost niciodată conștientizată, mari grupuri de oameni ar urma chemarea care, într-o convingere bucuroasă, i-ar conduce către Lumină!—

Urmând toate obiceiurile *acelor* oameni care se supun orbește unei dominații nelimitate a propriului intelect și care astfel își îngustează puternic și capacitatea de înțelegere, s-a dat aceeași importanță vieții pământești a lui Hristos ca și Misiunii Sale. Ba chiar s-a manifestat mai mult interes față de relațiile de familie și față de toate evenimentele pământești decât față de scopul principal al venirii Lui, care a fost acela de a explica spiritelor omenești maturizate toate evenimentele *reale* din Creație, doar acolo găsindu-se Voința lui Dumnezeu, care a fost întretesută în acestea și care le-a fost astfel garantată.

Numai aducerea acestui Adevăr, necunoscut până atunci, a făcut necesară venirea lui Hristos pe Pământ. Nimic altceva.

Căci fără să cunoască bine Voința lui Dumnezeu în Creație niciun om nu poate descoperi calea spre înălțarea către Împărăția Luminii, cu atât mai puțin poate să meargă pe ea.

În loc să accepte, pur și simplu, aceste fapte ca atare, să aprofundeze *Mesajul* și să trăiască după el, așa cum a pretins în mod repetat și insistent Aducătorul Adevărului, întemeietorii religiei și ai bisericilor creștine au construit ca bază principală un cult *personal*, care i-a constrâns să confere suferințelor lui Hristos un cu totul alt sens decât aveau ele în realitate.

Ei aveau nevoie de un astfel de lucru pentru acest cult! În cele din urmă, în dezvoltarea ulterioară a acestuia, au rezultat de aici, cu totul natural, mari erori, una după alta, astfel încât a devenit imposibil să mai fie recunoscut *drumul drept*.

Doar construcția greșită, *lipsită de obiectivitate*, a adus cu sine apariția deformării tuturor evenimentelor. Imparțialitatea pur obiectivă a trebuit să dispară în clipa în care cultul principal a devenit strict personal! Astfel a apărut imboldul de a ancora Misiunea Fiului lui Dumnezeu în principal în *viața pământească*. Ba chiar a devenit o necesitate.

Însă faptul că astfel se merge *greșit* a fost dovedit de Însuși Hristos, prin întreaga Sa atitudine. Nu numai o dată, El a respins clar și sever cultul închinat persoanei Sale. Cu fiecare cuvânt și fiecare acțiune, El făcea trimitere întotdeauna la Dumnezeu Tatăl, a Cărui Voință El o împlinea și în a Cărui Putere stătea și activa. El a explicat cum oamenii ar trebui să învețe pe viitor să privească în sus, la *Dumnezeu Tatăl*, însă nu a vorbit niciodată despre El Însuși.

Întrucât cuvintele Sale cu privire la acest subiect nu au fost urmate, nu s-a putut evita în final ca *suferințele pământești* ale lui Hristos să fie considerate *necesare* și voite de Dumnezeu, ba chiar să fie calificate drept misiunea principală a *venirii* Sale pe Pământ! Potrivit concepției care s-a născut de aici, El ar fi coborât din Înălțimile Luminoase doar pentru a suferi pe Pământ!

Cum El Însuși nu s-a împovărat cu *niciun* păcat, nu rămânea decât o singură cale pentru justificare: trebuia să ia asupra Lui toate păcatele celorlalți, ca să le ispășească pentru ei!

Nu mai rămânea decât să se clădească *în felul acesta* mai departe, pe baza astfel pusă.

Supraestimarea exagerată a propriei valori interioare a omului, atât de bine cunoscută deja și de care suferă întreaga omenire, a oferit apoi forță hrănitoare pe un teren prielnic. A fost consecința acelei mari căderi în păcat îndreptată împotriva spiritului, pe care eu am explicat-o deja adesea în amănunt. Prin supraestimarea intelectului, omul nu se cunoaște decât pe sine, nu pe Dumnezeuul său, către Care el a distrus toate punțile. Numai puțini au mai aruncat ici-colo punți foarte slabe către Spiritual, care le mai permit să presimtă doar foarte puțin, însă *niciodată să știe*.

De aceea, nimănui nu i-a venit ideea corectă și naturală *să separe suferința pământească a lui Hristos de Mesajul Său Divin, ca două elemente distincte*. Să recunoască toată dușmănia, toate persecuțiile și torturile drept crime grave și dintre cele mai brutale, așa cum au fost în realitate. Este o nouă, mare nedreptate ca acestea să fie cosmetizate ca fiind necesare!

Acestor suferințe și morții chinuitoare pe cruce li se cuvine lumina strălucitoare a celei mai înalte glorie, pentru că Fiul lui Dumnezeu nu S-a lăsat descurajat de această primire atât de rea în rândul oamenilor dornici de a domina și de a se răzbuna, care era de așteptat după căderea în păcat, și totuși, pentru cei puțini care erau buni, El a adus pe Pământ atât de necesarul Său Mesaj al Adevărului.

Fapta este cu atât mai mult de apreciat, cu cât este vorba, realmente, numai de o mică parte a omenirii care vrea să se salveze prin acesta.

Este însă o nouă crimă față de Dumnezeu dacă se așteaptă să fie atenuate prin presupuneri greșite crimele de atunci ale acestei omeniri, ca și când oamenii ar fi fost doar uneltele unei împliniri necesare.

Din această *greșeală* apare la mulți oameni *care gândesc* incertitudinea legată de urmările rolului jucat de Iuda Iscarioteanul! Și pe bună dreptate. Căci dacă moartea pe cruce a fost o necesitate pentru omenire, atunci Iuda, prin trădarea sa, a fost instrumentul necesar, deci nu ar trebui să fie considerat vinovat în sens spiritual. Însă adevărul despre evenimentul real înlătură toate aceste neînțelegeri, a căror apariție îndreptățită confirmă faptul că presupunerea cultivată până acum trebuie, într-adevăr, să fie greșită. Căci acolo unde se găsește *ceea ce este drept*, nu există loc pentru asemenea întrebări fără răspuns, ci evenimentul pe deplin natural poate fi explicat în *toate* privințele, fără a da peste vreun obstacol.

Omul trebuie să aibă, în sfârșit, curajul de a vedea în această cosmetizare o lașitate care este ascunsă sub istețimea intelectului legat de Pământ, cel mai mare dușman a tot ceea ce se poate ridica *deasupra* lui, așa cum se întâmplă întotdeauna în cazul fiecărui individ inferior. Sau o înălțare mascată a propriei persoane, care provine din aceeași sursă! Cât de frumos este să-ți închipui că ai o valoare atât de mare, încât o Divinitate să lupte pentru a lua asupra Sa toate suferințele, numai pentru a putea să ofere apoi măruntei ființe omenești un loc de onoare în Împărăția Divină a Bucuriei!

Așa este concepția fundamentală *reală*, exprimată simplu și sever! De îndată ce i-au fost smulse cu mână fermă zorzoanele de pe formele exterioare, ea nu arată altfel!

Nu mai este nevoie să menționez că o asemenea concepție poate proveni numai din cea mai îngustă limitare a înțelegerii oricărui eveniment suprapământesc. Aceasta este doar o nouă consecință gravă a preamăririi intelectului pământesc, ce împiedică orice perspectivă liberă și largă. După căderea în păcat, venerarea acestui idol al intelectului a crescut în mod firesc, până când el a devenit Antihristul puternic pe Pământ sau, mai precis, tot ceea ce este *antispiritual!* Acest lucru poate fi clar recunoscut astăzi oriunde privim. Pentru aceasta nu mai este nevoie de nicio privire pătrunzătoare.

Și întrucât *numai* Spiritualul poate arunca puntea spre apropierea și înțelegerea a tot ce este Divin, acordarea supremației pământești intelectului, căruia cu mândrie i se supun astăzi toate științele, nu este nimic altceva decât o *declarație deschisă de război împotriva lui Dumnezeu!*

Însă nu numai științele, ci *întreaga omenire* se mișcă astăzi sub acest semn! Chiar toți cei care își spun căutători serioși poartă în ei această otravă.

De aceea, este natural ca și biserica să fie puternic otrăvită cu aceasta. Tot din acest motiv, în redarea și interpretarea cuvintelor Mântuitorului s-au strecurat multe lucruri care își au originea doar în istețimea pământească a intelectului!

Tot acesta este și șarpele mereu gata să îl ispitească din nou pe om și în privința căruia avertizează Biblia! Doar acest șarpe al istețimii intelectuale îl pune pe fiecare în fața alternativei derutante: „*Oare să fi spus Dumnezeu...?*”

De îndată ce orice decizie îi este lăsată șarpelui, adică numai intelectului, el va alege întotdeauna, așa cum este indicat și în Biblie, ceea ce este *ostil* lui Dumnezeu sau ceea ce s-a *întors* de la Dumnezeu, ceea ce este strict pământesc și, de departe, cel mai de jos, de care aparține intelectul însuși, ca apogeu. De aceea, el nu poate înțelege ceea ce este mai înalt.

Omul a primit intelectul pentru ca acesta să-i *dea* în fiecare viață *pământească o contragreutate* în jos pentru *spiritualul pur* care tinde în sus, cu scopul ca pe Pământ omul să nu plutească numai în înălțimi spirituale și să uite astfel de misiunea sa pământească. Intelectul este, de asemenea, menit să-i servească la a ușura și la a face mai confortabilă întreaga sa viață pământească. Dar, înainte de toate, este menit să transpună în pământescul mărunț avântul puternic spre ceea ce este sublim, pur și desăvârșit, avânt care se găsește în spirit, *datorită constituției originare proprii a acestuia*, și să-i dea în Material o manifestare vizibilă pământește. Ca muncitor necalificat în slujba spiritului viu, ca slujitor al acestuia! Nu ca cel ce ia decizii și nu ca cel ce călăuzește totul. El trebuie să ajute la crearea posibilităților pământești, deci materiale,

pentru realizarea imboldului spiritual. El trebuie să fie unealta și slujitorul spiritului.

Însă dacă îi este lăsată *numai* lui fiecare decizie, așa cum se întâmplă acum, el nu mai rămâne doar contragreutatea, nu mai rămâne doar ajutorul, ci pune în balanța fiecărei decizii *numai propria sa greutate*, iar acest lucru trebuie, în mod natural, să aibă drept consecință *doar scufundarea*, deoarece el trage în jos. Altceva nu se poate întâmpla, pentru că intelectul aparține Materialității și rămâne strâns legat de ea, pe când Spiritualul vine de Sus. În loc să-i întindă Spiritualului mâna și în loc să se întărească și să crească prin acest lucru, el îndepărtează această mână mai puternică oferită lui de către Spiritual, o respinge de îndată ce are deplină libertate de acțiune. El nu poate face altfel și acționează numai după legile proprii sale constituții.

Însă rețineți bine, intelectul pământesc este dușmanul spiritului abia *atunci* când este înălțat *deasupra* acestuia! Nu mai devreme. Căci dacă stă *sub* stăpânirea spiritului, așa cum este rânduit în Natură, potrivit Voinței Creatorului, atunci el rămâne un slujitor credincios, care poate fi *apreciat* ca atare. Însă dacă, împotriva Legilor Naturii, i se acordă un loc de stăpân, care nu-i aparține, atunci, ca primă consecință, el reprimă tot ce l-ar putea deranja în a se menține pe tronul uzurpat. El închide automat porțile care, dacă ar rămâne deschise, ar arunca lumină asupra lipsurilor și limitării sale înguste.

Aceasta este o imagine exactă a faptelor *acelor* oameni care, în împrejurări bine rânduite și sub o îndrumare bună, își văd abilitățile dezvoltându-se, apoi se supraapreciază și, în momentul prăbușirii cauzate de incapacitatea lor de a înțelege idei mai înalte, duc un popor întreg în mizerie și nenorocire. Așa cum aceștia nu pot ajunge niciodată la o recunoaștere și caută întotdeauna, în fața lor și a altora, să arunce întreaga vină a propriei incapacități numai asupra trecutului, exact la fel de puțin va recunoaște intelectul omenesc faptul că el nu poate acționa niciodată în locul spiritului mai înalt fără a

provoca cele mai grave daune și, în final, pieirea. În toate se găsește mereu aceeași imagine, același eveniment într-o veșnică repetare.

Omul să se lase pătruns cu calm și claritate de acest proces. Totul îi va deveni repede inteligibil și va trebui să i se pară cât se poate de util.

În cazul fondatorilor bisericilor și religiilor, această împrejurare a tras o perdea peste simplitatea atât de mare a Adevărului Divin și a așternut un vâl peste orice posibilitate de înțelegere corectă.

Omenirea nu s-a putut împovăra cu ceva mai groaznic decât această limitare benevolă, această incapacitate de a înțelege tot ce se află în afara pământescului, adică partea de departe cea mai mare a tuturor evenimentelor. Și care astfel se află literalmente *deasupra* orizontului ei atât de îngustat.

Să încerce o dată un om să lupte împotriva acestei impenetrabilități a zidului! El va trebui să recunoască foarte repede că se adevăresc cuvintele poetului, care spun că împotriva ignoranței chiar și zeii ar lupta *în zadar!*

Zidul gros poate fi străpuns numai de către individul însuși, din interior, pentru că a fost construit din interior. *Însă ei nu vor să facă acest lucru!*

De aceea este astăzi eșec peste tot. Confuzia cea mai disperată și multă nenorocire, oriunde privim!

Și pe mormanul de dărâmături stă mândru, plin de sine, autorul acestui haos sălbatic... „omul modern”, cum îi place lui cel mai mult să se numească. „Omul progresului”, care, în realitate, regresează fără încetare! Pretinzând admirație, el își mai spune și „materialist rațional”.—

Durere de cap și dezgust crescând simți atunci când vezi scufundându-se în același timp atât de mult din ceea ce este bun, și care într-un mediu corect s-ar fi înălțat, când vezi atâția alții suferind din această cauză. Și, cu sinceritate, înalți rugăciunea: „Pune capăt *Tu*, Doamne! *Noi* singuri nu putem!”

La toate acestea se mai adaugă acum și numeroasele sciziuni, ura reciprocă ce se întetește tot mai mult, în ciuda înrobirii lor

voluntare comune! Vina nu o poartă nici patronii, nici angajații, nici capitalul, nici lipsa acestuia, nici măcar bisericile sau statul, nici diferitele națiuni, ci numai atitudinea greșită a fiecărui om în parte a adus lucrurile până aici!

Chiar și așa-numiții căutători ai Adevărului sunt acum rareori pe drumul cel bun. Nouă din zece nu sunt decât farisei care privesc cu trufie la semenii lor și îi critică, în același timp dușmăniindu-se cu patimă între ei. Totul este greșit! Trebuie să vină mai întâi împlinirea inevitabilă a unui sfârșit îngrozitor, înainte ca unii să se mai poată trezi din somnul lor.

Încă mai este posibilă întoarcerea. Pentru fiecare! Dar în curând va veni, în sfârșit, acel „prea târziu” pentru totdeauna, contrar tuturor speranțelor atât de multor credincioși, care elogiază concepțiile eronate potrivit cărora este nevoie de o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă pentru purificarea necesară, în funcție de omul însuși, dar că, în cele din urmă, drumul său trebuie să îl conducă totuși din nou spre Lumină, spre bucuria veșnică, spre fericirea de a fi în apropierea Divinului!

Acest gând este o consolare plăcută, însă nu este corect și nu corespunde Adevărului.—

Să reluăm încă o dată, calm, precis, dar în linii mari, cursul amplu al evoluției Creației și a oamenilor care fac parte din aceasta. Urmăriți cu atenție în ea *Legea Primordială a Speciilor De Același Fel*, pe care am explicat-o adesea, cu tot ce conține ea în privința consecințelor invariabile și necesare în evenimente:

Semănând cu un vast ogor, Materialitatea se află într-o gigantică mișcare ciclică, la marginea *cea mai de jos* a întregii Creații, fiind cea mai grea. Ea se dezvoltă de la stadiul de sămânță primordială, printr-o mișcare continuă, unindu-se, condensându-se tot mai mult, pentru a forma astrele vizibile nouă, din care acest Pământ face parte. Deci maturizându-se până la cea mai înaltă înflorire și până la roade, ceea ce corespunde timpului nostru, pentru ca apoi, în perioada care urmează, fiind prea coaptă, să se descompună din nou, potrivit

Legilor Creației, și să se dizolve înapoi în sămânța primordială, care, în continuare, va primi iar și iar ocazia de a se uni și de a se forma din nou.—

Astfel se prezintă imaginea de ansamblu, privită cu calm de Sus.

Materialul în sine nu este altceva decât substanța care servește la formare, la învelire și care primește viață numai atunci când este pătrunsă de Esențialul nematerial care se află *deasupra* ei, fiind înflăcărată apoi prin această legătură.

Legătura acestui Material cu Esențialul nematerial formează baza pentru evoluția ulterioară. Din Esențial se formează, de asemenea, toate sufletele animalelor.

Deasupra celor două planuri de bază, Materialul și Esențialul, se mai află *Spiritualul*, cel mai de sus plan al Creației. Acesta este o constituție de sine stătătoare, după cum știu deja cititorii mei. Din acest Spiritual pornesc germenii care vor să se dezvolte în spirite omenеști conștiente de sine.

Numai în ogorul Materialității se poate dezvolta un asemenea germen de spirit într-un spirit omenesc conștient de sine, așa cum pe câmp un bob de grâu se dezvoltă într-un spic copt.

Dar pătrunderea în ogorul material este posibilă abia atunci când acesta a atins un anumit grad al evoluției, corespunzător constituției Spiritualului, care stă cel mai sus în întreaga Creație.

Aceasta este epoca în care Creația a făcut să se nască cel mai dezvoltat corp animal, la care nu mai era posibilă o îmbunătățire printr-un suflet animal provenit din Esențial.

O mică reprezentare, o repetare a acestui mare eveniment cosmic este oferită, de exemplu, iar și iar, mai târziu, de nașterea pământească a sufletului omenesc, așa cum și omul, ca încoronare a Creației, deci cea mai înaltă creatură, reflectă în general toate evenimentele cosmice. Astfel, un suflet omenesc poate pătrunde în corpul copilului care se dezvoltă în pântecul mamei abia atunci când acest corp a atins un anumit grad de maturitate. Nu mai devreme. Abia starea necesară de

maturitate îi oferă sufletului cale liberă să pătrundă. Acest moment se află *la mijlocul* sarcinii.

Astfel, și în marile evenimente cosmice punctul culminant al dezvoltării corpului animal este, de asemenea, atins la jumătatea ciclului întregii Materialități! Cel care ascultă să fie foarte atent la acest lucru.

Întrucât pe atunci *esențialul* din sufletul animal atinsese *cel mai înalt punct* în dezvoltarea corpului din Materialitate, abia această împrejurare a deschis automat calea pentru pătrunderea *Spiritualului* situat *deasupra lui!*

Germenul de spirit, fiind cel mai mic din specia sa spirituală, nu putea, la rândul său, să intre decât în cea mai înaltă capodoperă a Esențialului aflat sub el, deci în corpul animal dezvoltat cel mai mult de către acesta.

La această pătrundere, datorită constituției sale mai elevate, el preia imediat, în mod natural, conducerea și poate duce acum mai departe, spre dezvoltare, atât corpul în care sălășluiește, cât și întregul său mediu pământesc, ceea ce Esențialul nu ar fi putut realiza. Este de la sine înțeles că astfel se dezvoltă în același timp și Spiritualul.

Aceasta este imaginea sumară a întregului eveniment *din* Creație, ale cărui detalii exacte le voi mai da, până în cele mai mici părți, în conferințele ulterioare.

Noi aparținem *celelalte* părți a acestui ciclu al Materialității, suntem primii, în fruntea lui, în punctul de cotitură al rotației sale. Înainte de noi, nimic asemănător nu a avut loc, însă după noi acest eveniment va continua pentru eternitate.

Astfel, partea căreia îi aparținem parcurge întregul eveniment pentru prima oară, înaintea celorlalte. De aceea și Pământul joacă un rol deosebit de important, deoarece fiind cel mai matur corp material-dens, pe el trebuie să se deruleze întregul eveniment cosmic decisiv.

Ceea ce trăim în prezent, ca și ceea ce urmează să vină, nu este o repetare. Nu reprezintă ceva ce a mai avut loc deja în cursul evenimentelor cosmice!—

Să ne întoarcem la prima intrare a germenilor de spirit omenеști în această Materialitate, deci la jumătatea ciclului acesteia. Animalele cele mai dezvoltate de pe vremea aceea, care sunt desemnate astăzi în mod eronat oameni primitivi, au pierit. Numai *acele* corpuri ale lor în care, în locul sufletelor esențiale animale, au pătruns *germeni de spirit* au fost înnobilate. Germeții de spirit s-au maturizat în acestea prin multiple experiențe trăite, au ridicat corpul animal până la nivelul corpului omenesc cunoscut nouă astăzi și s-au separat în rase și popoare. – Marea cădere în păcat era în urmă. Aceasta a fost prima acțiune a deciziei voluntare, după ce germenii de spirit au devenit conștienți de sine, și ea a constatat în plasarea intelectului *deasupra* spiritului, permițând păcatului ereditar fatal să se dezvolte, păcat care a adus cu sine foarte curând, clar și ușor de recunoscut, roadele găunoase ale dominației intelectului. Păcatul ereditar este dezvoltarea unilaterală a creierului, ce rezultă din activitatea unilaterală a intelectului, și care se moștenește ca atare permanent. Eu am menționat deja deseori acest lucru* și cu timpul voi vorbi mai detaliat despre el. Probabil se vor mai găsi oameni care, pe baza direcției astfel arătate, vor putea ajuta cu bucurie la marea lucrare de clarificare.

De neoprit, ciclul și-a continuat cursul. Însă omenirea care mergea pe căi greșite a adus stagnare și confuzie în progresul necesar. În mijlocul acestui haos, poporul evreu a ajuns sub binecunoscutul bici greu al egiptenilor. Suferința și setea arzătoare de libertate au făcut ca sufletele lor să se maturizeze mai repede. Prin aceasta, ei i-au depășit spiritual pe toți ceilalți, pentru că tocmai această puternică zguduire a intuițiilor, eliberate de sub instinctele sexuale, le-a permis să privească în ei înșiși corect, și, de asemenea, în sufletele asupritorilor! După ce au intuit clar că tot ceea ce este pământesc și, de asemenea, cea mai ageră istețime a intelectului nu mai puteau ajuta, fapt prin care au recunoscut și golul din sufletele lor, ochii spirituali au învățat să vadă mai pătrunzător și, treptat, a apărut ideea Divinității veritabile,

*) Conferința 9: Păcatul ereditar.

mai adevărată și mai înaltă decât o cunoscuseră până atunci. Rugăciunile pline de durere s-au ridicat din nou cu și mai multă ardoare.

Prin acest lucru au putut deveni evreii poporul Chemat, care mergea spiritual înaintea tuturor celorlalte popoare, pentru că el avea cea mai pură concepție de până atunci despre noțiunea de Divinitate. Atât cât era posibil, la starea de maturitate pe care o atinsese în acea epocă sufletul omenesc.

Vă rog să nu confundați maturitatea spiritului cu știința dobândită prin învățare și să luați întotdeauna în considerare faptul că *plin de spirit* are același înțeles cu *plin de inimă!*

Maturitatea spirituală a evreilor, cea mai mare pe atunci, le-a dat, de asemenea, posibilitatea să primească, prin Moise, Voința clară a lui Dumnezeu, sub formă de legi, care au însemnat cea mai mare comoară pentru dezvoltarea lor ulterioară și au oferit cel mai bun și mai puternic sprijin.

Așa cum evenimentele Lumii se concentrează întotdeauna, cu totul natural, în locul cel mai matur, tot așa s-au concentrat ele pe atunci, treptat, asupra acestui neam omenesc al evreilor, care se maturiza spiritual tot mai mult.—

Însă nu trebuie să confundăm aici evenimentele Lumii cu istoria mondială pământească, ce se află foarte departe de evenimentele propriu-zise ale acesteia și redă de cele mai multe ori doar efectele *voinței libere* a spiritului omenesc, atât de des greșit folosită, care întotdeauna aruncă doar numeroase pietre în evenimentele reale, producând astfel foarte des deformări trecătoare și încurcături pământești.

Poporul evreu era pe atunci înaintea celorlalte popoare în cultul său religios, stând astfel și cel mai aproape de Adevăr în concepțiile sale.

Consecința naturală a acestui lucru a fost că, în efect reciproc, vestirea unei incarnări din Lumină trebuia, de asemenea, să vină pe această cale, pentru că, fiind cea mai corectă, ea putea să ducă cel mai aproape de Adevăr. Din cauza îndepărtării mai mari de Adevăr, celelalte căi nu puteau fi libere pentru un asemenea scop, deoarece se pierdeau în erori.

În conformitate cu acțiunea Legii necesare a Atracției Speciilor De Același Fel, nici nu era posibil altfel decât ca un Aducător de Adevăr din Lumină să poată păși la incarnarea Sa numai pe *acel* drum care se află neapărat cel mai aproape de acest Adevăr și care, prin asemănarea cu el, se apropie cel mai mult de acesta. Doar acest lucru atrage și oferă sprijinul necesar, în vreme ce concepțiile greșite resping și închid de-a dreptul orice cale pentru pătrunderea și venirea Luminii.

Legea Efectului Reciproc și Legea Speciilor De Același Fel trebuie să se aplice incontestabil și aici. Legile Primordiale deschid sau închid calea, prin efectele lor uniforme și neclintite.

În același timp, acest fapt oferă automat dovada că *acel* popor în mijlocul căruia Hristos a fost incarnat în calitate de mare Aducător de Adevăr trebuia să aibă concepția cea mai pură cu privire la Divinitate și la acțiunea Sa, așadar că toate celelalte religii existente *nu* erau atât de aproape de Adevăr. Judecând după aceasta, budismul, spre exemplu, *nu* ajungea și *nu* ajunge atât de aproape de Adevăr, întrucât conține prea multe erori în multe aspecte. Căci Legile Creației nu înșală. În reflectare calmă, fiecare trebuie să ajungă astfel la căile corecte și să se elibereze curând de orice îndoială.—

Dar când, între timp, și în religia evreilor intelectul a început din nou să domine și a fost cultivat arivismul murdar, pumnul greu al romanilor a ajutat ca un mic grup să rămână în recunoaștere dreaptă, astfel încât să poată fi împlinit Cuvântul.

Ascultătorii mei trebuie să facă efortul de a urmări mai profund și mai cuprinzător efectele Legii Atracției Speciilor De Același Fel, necesară activității, precum și pe cele ale Legii Efectului Reciproc și ale Legii Gravităției, de a reflecta asupra tuturor aspectelor acestora și de a le descoperi toate detaliile. Curând, ei vor recunoaște în acestea ceea ce cuprinde și menține totul, precum și ceea ce are viață. Echipați cu aceste chei, ei vor găsi foarte repede sensul fiecărui eveniment. Trebuie să vadă că sunt chiar cheile universale, cu care pot

deschide orice ușă. Nu prin idei fantastice sau prin misticism inutil, ci cu privirea clară a cunoașterii fără lacune.—

Așa cum un germen de spirit poate pătrunde numai într-o parte a Lumii aflată în raport corect cu specia sa spirituală mai înaltă, deși incomplet dezvoltată, și niciodată într-o parte care este încă prea necoaptă pentru acest lucru, cu atât mai puțin într-una care este prea coaptă, așa cum este astăzi partea noastră de Lume în care pot trăi doar suflete care au fost deja incarnate de mai multe ori, tot așa este procesul în cazul incarnării unui Aducător de Adevăr din Lumină. Venirea Sa poate avea loc numai în acea parte a omenirii care este cea mai matură în acest scop. În cazul Trimisului din *Divin*, trebuiau îndeplinite condițiile tuturor Legilor, în modul *cel mai strict*. El putea deci să fie născut numai în acel mediu în care existau *acele* concepții care se apropiau cel mai mult de Adevăr.

Așa cum germenul de spirit poate pătrunde în Materialitate abia *atunci* când Esențialul a atins cel mai înalt punct în activitatea sa, când fără pătrunderea germenului de spirit ar trebui să aibă loc o stagnare și astfel un regres, tot așa a fost atins aici, în Material, înainte de venirea lui Hristos, un punct în care Spiritualul *nu mai putea avansa* ca urmare a *erorilor* cauzate de păcatul ereditar! Voința liberă care se află în spiritual, în loc să promoveze tot ceea ce există, *întrerupsese* dezvoltarea în sus, spre Înălțimi, care este voită în Creație și, prin preamărirea intelectului, orientase *unilateral* toate capacitățile sale numai spre ceea ce este material. Acela a fost un moment de maxim pericol!

Esențialul, care *nu* posedă voința liberă, urmase *corect* dezvoltarea Creației, conformându-se pe deplin Naturii, adică Voinței Divine a Creatorului. Spiritualul însă, *cu* voința sa liberă, se făcuse, prin căderea în păcat, incapabil de acest lucru și a adus numai confuzie și stagnare în dezvoltarea ulterioară a Materialului. Folosirea greșită a forței date lui, de a dirija Forța Divină din Creație pentru dezvoltarea necesară în Materialitatea matură, trebuia chiar să ducă la *declin*, în loc să aducă cea mai înaltă dezvoltare. Prin căderea în păcat, spiritul

omenesc a întrerupt cu forța orice evoluție *reală*, căci cuceririle tehnice pământești nu sunt un progres veritabil în sensul evenimentelor Lumii voite de Dumnezeu! *De aceea era necesar cel mai urgent ajutor, o intervenție a Creatorului Însuși!*

Fiecare secol care urma să vină ar fi mărit nenorocirea atât de mult, încât orice posibilitate de a deschide un drum ajutorului Divin ar fi devenit imposibilă, deoarece treptat dominația intelectului ar fi eliminat complet înțelegerea a tot ceea ce este cu adevărat spiritual, cu atât mai mult a ceea ce este Divin. Atunci ar fi lipsit orice teren de ancorare pentru o incarnare din Lumină!

Trebuia acționat repede, pentru că vremea Fiului Omului, Care în acea epocă se pregătea deja în vederea Misiunii Sale, nu venise încă.

Din această nevoie a luat naștere marele Mister Divin, faptul că Dumnezeu a făcut pentru Creație sacrificiul de a trimite pe Pământ o parte a Divinității, pentru a aduce Lumină celor rătăciți!

Această venire a lui Hristos nu fusese prevăzută la început!

Numai utilizarea greșită a voinței libere de către omenire, prin căderea în păcat și urmările sale, a făcut necesară intervenția Divinului, contrar Voinței Sale dintâi! *Esențialul* își *îndeplinise* sarcina în Materialitate, prin acțiunea sa de susținere a evoluției Creației, însă *Spiritualul*, mai înalt, *eșuase* complet prin oameni! Ba chiar mai rău, căci Spiritualul își folosise exact invers puterea de decizie acordată lui, devenind astfel *ostil* Voinței Divine, și făcând acest lucru cu Forța proprie Acesteia, încredințată Spiritualului spre utilizare. Omul poate să-și imagineze singur cât de mare este vina sa.

Nașterea lui Hristos *nu* a fost deci împlinirea profetiilor și a revelațiilor care anunțau spiritelor omenesți pe Mediatorul Etern, ca un dar al lui Dumnezeu! A fost un *Act* Divin *necesar* pentru întreaga Creație, care era amenințată de ruină din cauza erorilor spiritului omenesc.

Acest lucru a avut, de asemenea, drept consecință faptul că partea Divină incarnată pe atunci în Iisus din Nazaret trebuie să se reunească în întregime cu Tatăl, cu Divinul, așa cum Însuși Hristos a subliniat în mod repetat. Trebuie să devină din nou una cu El. Acest fapt demonstrează, de asemenea, că El nu poate fi Mediatorul etern promis între Dumnezeu și Creație, că nu poate fi Fiul Omului promis în acest scop!

Este progresul ultim pentru Creație, prevăzut încă de la început abia pentru sfârșitul primului ciclu al Materialității. Creația trebuie atunci să se miște în armonie, având în fruntea sa pe Fiul Omului ca Mediator etern, care este și va rămâne, în același timp, *Slujitorul* Suprem al lui Dumnezeu. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, era o parte din Divinitate, și de aceea trebuia să se reunifice complet cu ea. Fiul Omului este Slujitorul executant al lui Dumnezeu, trimis din Divin, dar care nu va mai putea niciodată să se întoarcă *pe deplin* acolo, pentru că, pe lângă originea sa Divină, a primit spiritualul pur, ca proprietate nedisociabilă. Aceasta îl împiedică de la reunificarea permanentă cu Divinul. *Numai astfel* se împlinește promisiunea referitoare la Mediatorul *etern* între Dumnezeu și Creația Sa, din care face parte și omenirea.—

Acesta este cursul evenimentelor cosmice, până la sfârșit. Unul îi urmează în mod natural celuilalt. Atunci când s-a înțeles corect căderea în păcat și venirea neprevăzută a lui Hristos, ca act din nevoie care i-a urmat, înțelegerea restului nu este dificilă și toate lacunele dispar de la sine. Dispar întrebările fără răspuns.

Porțile Paradisului au fost deschise spiritelor omenesti *mature* abia prin Mesajul lui Hristos. Capacitatea de a înțelege corect drumul până acolo nu existase încă până atunci. Acesta urma să se piardă iarăși prin rătăcirile spiritului omenesc, dacă ajutorul n-ar fi intervenit rapid. Mesajul se adresa atât oamenilor de pe Pământ, cât și celor de Dincolo, așa cum este cu *fiecare* Mesaj al lui Dumnezeu, cu *fiecare* Cuvânt al Adevărului luminos!

După ce au auzit despre severitatea Legilor, oamenii au aflat și despre o Iubire pe care nu o înțeleseseră până atunci, dar pe care trebuiau, de atunci încolo, să o dezvolte în ei. Însă acest Mesaj al Iubirii nu răsturna Legile, ci le extindea. Ele trebuiau să rămână baza solidă în al cărei efect se regăsește această mare Iubire. —

S-a încercat mai târziu să se clădească pe acest Cuvânt al Fiului lui Dumnezeu, dar am arătat deja la începutul conferinței mele erorile care au apărut prin numeroase presupuneri greșite.—

Să privim încă o dată istoria creștină. Din aceasta se pot trage cele mai bune învățături și astfel se poate arunca o rază de lumină asupra *tuturor* religiilor. Descoperim pretutindeni aceleași erori.

Fiecare Aducător de Adevăr, mic sau mare, fără excepție, a trebuit să sufere din pricina batjocurii și a disprețului, ca și a persecuțiilor și atacurilor iubiților lui semeni, care, la fel ca și astăzi, s-au crezut mereu mult prea inteligenți și prea înțelepți pentru a accepta explicația Voinței Creatorului lor de la trimișii Lui, mai ales că ei n-au provenit niciodată din înaltele școli ale acestei omeniri!

Explicarea Voinței Divine este, în fond, doar interpretarea cursului Creației Sale, în care trăiesc oamenii și din care ei fac parte. Iar a cunoaște Creația înseamnă totul! Dacă omul o cunoaște, îi este ușor să folosească tot ce conține și oferă ea. Această capacitate de a o folosi îi aduce, la rândul ei, *toate* avantajele. El va recunoaște astfel curând scopul propriu-zis al existenței sale, îl va împlini și, promovând totul, se va înălța către Lumină, spre bucuria lui și numai spre binecuvântarea mediului său.

Însă ei și-au bătut joc de fiecare Trimis și astfel și de Mesajul însuși. Nici măcar o dată nu s-a întâmplat ca un Trimis să fie binevenit, oricât de mult bine făcea. El a rămas întotdeauna ceva supărător, lucru ușor de explicat ținând cont de ostilitatea față de Dumnezeu a intelectului, și care aduce el însuși dovada existenței acestei ostilități. Hristos a rezumat clar situația în

pilda stăpânului care și-a trimis slujitorii la toți arendașii, ca să îi aducă arenda. Însă în loc să primească ceva, ei au fost luați în râs și maltratați, înainte de a fi trimiși înapoi, batjocoriți și cu mâna goală.

Cosmetizată, aceasta este numită *pildă*. Cu plăcută comoditate, omul se pune pe el însuși mereu *lângă* aceste fapte și nu le raportează niciodată la el! Sau are dorința să explice ca fiind o *distincție* acordată de Dumnezeu faptul că Trimișii Lui trebuie să sufere astfel, în loc să considere aceasta o crimă a omierii, nedorită de Dumnezeu.

Întrucât intelectul are nevoie de beteală și de fleacuri pentru a-și acoperi limitarea, de altfel atât de vizibilă, el se străduiește aproape convulsiv să privească disprețuitor simplitatea Adevărului, deoarece *aceasta* poate deveni pentru el periculoasă. El are nevoie de clopoței răsunători la tichia pe care o poartă și de multe cuvinte mari pentru a menține atenția concentrată asupra sa. Astăzi mai mult ca niciodată. Totuși, acest dispreț față de simplitatea umilă a Adevărului a devenit deja de multă vreme o neliniște. De această tichie pestriță de bufon sunt atârnați tot mai mulți clopoței răsunători, care, prin salturi și tumbe, fac un sunet din ce în ce mai puternic, pentru a se menține încă o vreme pe tronul uzurpat.

Însă aceste salturi reprezintă deja, în ultimul timp, un dans al disperării, care este pe cale să devină în curând ultimul dans al morții! Eforturile se intensifică, *trebuie* să se intensifice, deoarece prin tot acest zgomot răzbate mereu mai clar lipsa de conținut. Iar la saltul violent cel mai mare, care se pregătește, tichia pestriță va cădea, în sfârșit, de pe cap!

Atunci se va înălța, strălucitoare și liniștitoare, pe locul care i se cuvine, coroana Adevărului simplu.

Căutătorii serioși, care au devenit complet derutați de toate aceste deformări atât de groțesti și greu de înțeles, vor primi, în sfârșit, un punct de sprijin ferm, un suport. Ei vor putea înțelege pe deplin, fără osteneală, *întregul* Adevăr, în vreme ce până acum trebuiau să se facă mari eforturi pentru a găsi chiar și o mică fărâamă din Acesta.

Să ne întoarcem la simplitatea în gândire! Fără aceasta, nimeni nu ar putea cuprinde *pe deplin* măreția și, de aceea, nu ar putea-o atinge niciodată. Gândiți simplu, precum copiii! În aceasta se află sensul mărețelor cuvinte: „Dacă nu veți deveni precum copiii, nu veți intra în Împărăția lui Dumnezeu”!

Drumul spre aceasta nu va putea fi găsit niciodată cu actualul mod de gândire atât de complicat. Nici în biserici și nici în religii nu este altfel. Dacă acolo se spune că *suferințele* ajută la *înălțare*, că ele sunt, din acest motiv, binecuvântări ale lui Dumnezeu, atunci cu aceasta se acceptă un mic grăunte de adevăr, care a fost însă grav deformat prin prezentarea lui într-o formă cosmetizată. *Căci Dumnezeu nu vrea nicio suferință a poporului său!* El vrea numai bucurie, iubire, fericire! Drumul în Lumină nici nu poate fi altfel. Drumul spre Lumină are pietre doar atunci când omul le așază acolo.

Grăunțele de adevăr din învățătura suferinței este faptul că odată cu suferința poate fi răscumpărată o vină oarecare. Acest lucru se întâmplă însă numai acolo unde omul *recunoaște* în mod conștient că merită suferința! Asemenea tâlharului de pe cruce, care a implorat.

Astăzi toată lumea trăiește zi după zi fără sens. Chiar și cei care vorbesc atât de inteligent despre achitări ale karmei. Ei greșesc, pentru că este mult mai greu decât își imaginează acești așa-ziși cunoscători. Căci *retroacțiunile* karmei nu sunt întotdeauna și *achități!* Fiecare om să fie foarte atent la acest lucru! Ele pot, dimpotrivă, *să îl ducă mult mai jos*, așa cum se întâmplă foarte des.

Cu toată retroacțiunea vinei, înălțarea depinde doar de atitudinea interioară a fiecărui om. După cum își potrivește în el marea cârmă, fie în sus, fie drept înainte sau în jos, *așa* va fi purtat, indiferent de toate experiențele trăite!

Aici se arată faptul că el nu este și nu poate fi o jucărie, ci el este cel care *va trebui să își determine* drumul propriu, doar prin forța voinței sale *libere*. *În această privință, ea rămâne întotdeauna liberă, până în ultima clipă!* În aceasta fiecare om este cu adevărat propriul său stăpân liber, numai că trebuie

neapărat să țină seama de... consecințele corespunzătoare atitudinii sale, care îl conduc în sus sau în jos.

Dacă el îndreaptă cârma *în sus*, prin recunoaștere și voință fermă, atunci retroacțiunile rele îl vor lovi mai puțin, iar, în cele din urmă, vor avea doar un efect simbolic asupra sa, pentru că, prin năzuința lui în sus, se va fi îndepărtat de retroacțiunile rele, chiar dacă el se află încă pe acest Pământ. Acestea trec pe sub el. Nu este deloc necesar ca un om să trebuiască să *sufere*, dacă el aspiră către Lumină.

De aceea, la o parte cu vălul de pe ochi, care v-a fost pus pentru a nu tremura în fața prăpastiei ce s-a deschis deja de multă vreme! Liniștirea temporară nu este deloc fortificare, ci înseamnă doar neglijare, al cărei timp nu poate fi recuperat niciodată.

Omul nu a avut niciodată până acum explicația corectă și motivul pentru suferința pământească. De aceea s-au adus, ca un narcotic, prezentări cosmetizate, ce sunt mereu transmise în mod nechibzuit celor care se lovesc de o suferință, prin cuvinte mai mult sau mai puțin iscusite. Aceasta este marea greșeală a unilateralității din toate religiile!

Iar dacă un căutător complet disperat pretinde un răspuns *prea* clar, atunci ceea ce nu este înțeles este pur și simplu pus pe seama Misterului Divin. Cu acest colac de salvare se pune capăt repede tuturor întrebărilor fără răspuns. Însă tocmai acest lucru arată că drumul este *greșit!*

Căci fiecare cale dreaptă are și un capăt clar, nu trebuie să conducă spre ceva de nepătruns. Acolo unde „căile de nepătruns ale lui Dumnezeu” servesc drept explicație, se află un refugiu al ignoranței evidente.

Nu este nevoie și nu trebuie să existe *niciun* mister în Creație pentru om, căci Dumnezeu dorește ca Legile Sale care acționează în Creație să-i fie bine *cunoscute* omului, pentru ca el să se poată orienta după ele și, prin ele, să-și încheie și să-și împlinească mai ușor drumul său prin Lume, fără să se rătăcească din ignoranță.

Una dintre concepțiile cele mai sinistre rămâne cea referitoare la asasinarea brutală a Fiului lui Dumnezeu *ca jertfă de ispășire necesară* pentru omenire!

Să se creadă că asasinarea brutală a Fiului Său trebuia să-L împace pe Dumnezeu!

Întrucât această concepție stranie nu conduce în mod logic la nicio lămurire, omul se ascunde din nou în spatele zidului de protecție comod, atât de des întrebuintat, al Misterului Divin, adică al unui proces care nu poate fi înțeles de om!

Și totuși, Dumnezeu este atât de clar în tot ceea ce face! El este claritatea însăși! Doar El a creat Natura din Voința Sa. Prin urmare, ceea ce este natural trebuie să fie, de asemenea, ceea ce este drept! Căci Voința lui Dumnezeu este perfectă.

Iar jertfa de ispășire pe cruce trebuie să fie *nenaturală* pentru orice minte dreaptă, deoarece, fiind împotriva Fiului lui Dumnezeu nevinovat, ea este nedreaptă. Aici nu există nicio posibilitate de interpretare. Omul trebuie să recunoască deschis că așa ceva este realmente de neînțeles! Oricâtă osteneală își dă, el nu va ajunge la nicio concluzie și, în acest caz, nu Îl mai poate înțelege pe Dumnezeul său. *Însă Dumnezeu vrea să fie înțeles!* Și El poate fi înțeles, din moment ce manifestarea Voinței Sale se află, clară, în Creație și nu se contrazice niciodată. Numai oamenii sunt aceia care își dau silința să aducă în cercetările lor religioase lucruri de neînțeles.

Construcția anevoioasă a acestei concepții greșite a unei jertfe *necesare* de ispășire în moartea pe cruce este fărâmată de cuvintele Mântuitorului Însuși, în timp ce era răstignit.

„Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac!” Ar mai fi fost necesară această rugăciune de mijlocire, dacă moartea pe cruce trebuia să fie o jertfă *necesară* pentru împăcare? „Ei nu știu ce fac” este totuși una dintre cele mai grave acuzații. O indicație clară că ceea ce fac ei este *greșit*. Că această faptă era doar o crimă obișnuită.

S-ar fi rugat Hristos în Ghetsimani să-i fie îndepărtat paharul suferinței, dacă moartea Sa pe cruce era indispensabilă ca jertfă de ispășire? Niciodată! Hristos nu ar fi

făcut acest lucru! Așa, însă, El a știut că acest chin care Îl aștepta era *doar o urmare a voinței libere a omului*. Și de aceea s-a rugat.

Timp de două mii de ani s-a trecut orbește peste acest lucru, acceptându-se, fără a cugeta, versiunea cel mai puțin probabilă.

Cu durere trebuie să auzim astăzi foarte des părerea că cei privilegiați din rândul discipolilor actuali ai lui Iisus, bărbați și femei, sunt binecuvântați prin suferințe fizice, ca de exemplu stigmatele*!

Toate acestea provin, firește, numai din interpretarea greșită a suferinței pământești a lui Hristos. Nu poate fi altfel. Vreau să mai arăt ce consecințe personale grave poate atrage acest lucru după sine.

Câtă nechibzuință și cât servilism sunt necesare pentru ca cineva să și-L imagineze pe Creatorul Atotputernic al Cerului și al Pământului acționând astfel! Este, fără îndoială, cea mai păcătoasă înjosire a Sublimei Divinități, pentru reprezentarea Esenței Căreia cel mai frumos lucru nu este suficient de frumos, iar cel mai bun lucru nu este nici pe departe suficient de bun pentru a se apropia câtuși de puțin de realitate! Și se crede că acest Mare Dumnezeu ar fi capabil să pretindă ca omul pe care El l-a creat să se zvârcolească în dureri în fața Lui, în timp ce El îl binecuvântează?

Cum să poată urma o înălțare după aceasta?

Oamenii își formează Dumnezeul după cum vor ei, ei Îl indică direcția Voinței Sale! Și vai Lui, dacă nu acționează după ideile lor, căci Îl vor renega fără ezitare, așa cum sunt renețați și combătuți *aceia* care îndrăznesc să-L vadă pe Dumnezeu mult mai măreț și mai grandios. În concepțiile de până acum ale oamenilor nu se găsește măreție. Dimpotrivă, ele dovedesc doar o credință de nezdruncinat în *propria* valoare, iar Dumnezeu trebuie să cerșească favoruri acestor oameni, din ale căror mâini pătate de sânge I s-a permis să-și primească înapoi, batjocorit și disprețuit, schingiuit și torturat, Fiul pe Care El L-a trimis cândva în ajutor cu Mesajul salvator!

*) Semne ale unor răni (asemănătoare rănilor lui Hristos răstignit).

Și se mai vrea chiar și astăzi să se susțină faptul că toate acestea au fost o jertfă necesară de împăcare pentru Dumnezeu? Când Hristos Însuși, disperat din cauza acestei orbiri, a strigat, în chinurile Sale: „Ei nu știu ce fac astfel!”

Mai există atunci vreo posibilitate de a aduce omenirea pe calea cea dreaptă? Cele mai aspre evenimente sunt încă prea slabe pentru aceasta. Când va recunoaște omul, în sfârșit, cât de adânc s-a afundat, de fapt? Cât de goale și lipsite de conținut sunt închipuirile pe care el și le-a făcut!

De îndată ce se cercetează doar puțin mai adânc, sub această aparență se găsește egoismul închistat în forma cea mai pură. Chiar dacă acum se vorbește peste tot, folosindu-se cuvinte grandioase, despre căutarea lui Dumnezeu, acest lucru este doar *o nouă* mare ipocrizie, însoțită de obișnuita vanitate căreia îi lipsește orice pornire cu adevărat serioasă spre Adevărul pur. Se caută numai divinizarea de sine, nimic altceva. Niciun om nu se străduiește serios să *Îl înțeleagă pe Dumnezeu!*

Cu un zâmbet superior, ei dau repede la o parte simplitatea Adevărului, fără a-i acorda atenție, căci se cred mult prea știutori, mult prea înalți și prea importanți, pentru ca Dumnezeul *lor* să mai aibă voie să acționeze cu simplitate. În onoarea lor, El trebuie să fie mult mai complicat. Altfel nu merită să se creadă în El! Cum oare, gândesc ei, să poată fi respectat ceva ce fiecărui neînvățat îi este ușor de înțeles? Așa ceva nu poate fi considerat *măreț*. Nimeni nu are voie astăzi să se mai preocupe de așa ceva, altfel se face de râs. Să fie lăsat acest lucru copiilor, femeilor în vârstă și inculților. Nu este pentru oameni cu intelect atât de instruit, cu inteligența care se găsește acum la erudiți. *Oamenii de rând* să se ocupe de acest lucru! Educația și știința își stabilesc standardele de superioritate numai *după dificultatea înțelegerii!*—

Neștiutori sunt însă cei care gândesc astfel! Ei nu merită să primească nici măcar o picătură de apă din mâna Creatorului, prin intermediul Creației!

Prin limitare, ei s-au privat de posibilitatea de a recunoaște măreția orbitoare din simplitatea Legilor Divine! Ei sunt literalmente incapabili să facă acest lucru sau, spus mai direct, sunt prea proști, din cauza creierului lor unilateral atât de atrofiat, pe care chiar din ceasul nașterii și până astăzi îl poartă cu ei, ca pe un semn al celei mai mari cuceriri.

Este un Act de Îndurare al Creatorului, dacă îi va lăsa să piară în construcția pe care au făurit-o, căci, oriunde privim, totul este ostil lui Dumnezeu, deformat prin grandomania bolnavă a tuturor oamenilor intelectului, a căror incapacitate se arată treptat peste tot.

Și aceasta nu face decât să se intensifice, de mii de ani! A otrăvit inevitabil bisericile și religiile, prin răul mistuitor provenit necondiționat din căderea în păcat, atunci când omul a hotărât fără ezitare să lase intelectului dominația nelimitată.

Și această greșită suveranitate iluzorie i-a amăgit de fiecare dată pe oamenii înrobiți de ea, în legătură cu tot ceea ce privește Divinul! Chiar și în legătură cu tot ceea ce este spiritual.

Cel care nu dărmă acest tron în el însuși și nu devine astfel liber, trebuie să piară odată cu el!

Nu mai trebuie să se spună acum *biata* omenire, căci ea este vinovată *cu știință*, mai rău decât orice altă creatură! Cuvintele „Iartă-i, căci ei nu mai știu ce fac!” *nu* mai sunt aplicabile omenirii de astăzi! Ea a avut nu numai o dată ocazia să-și deschidă ochii și urechile. Ea acționează în deplină cunoștință de cauză și, de aceea, toate retroacțiunile o vor lovi cu forță deplină, neîngrădit!—

Acum, când ciclul tuturor evenimentelor trecute se încheie, încep, pentru această *parte cosmică* ajunsă *pentru prima oară la maturitate*, secerișul, recoltarea și separarea. De când există întreaga Materialitate, un asemenea eveniment nu s-a mai produs niciodată; deoarece partea noastră de Univers le precede pe toate celelalte în mișcarea ciclică eternă, este prima care trebuie să treacă prin aceasta.

Tot de aceea, acum două mii de ani Fiul lui Dumnezeu a fost încarnat pe acest Pământ. A fost un eveniment cosmic ce a avut loc în prima și cea mai matură parte din toată Materialitatea, dar care nu se va mai repeta niciodată; deoarece asupra părților cosmice care urmează, evenimentul care a avut loc *aici* va continua să producă efecte. De aceea, această parte intră *prima* într-o nouă etapă, care nu s-a mai produs niciodată, dar care se va repeta mereu după noi. Este vorba despre destrămarea Materialității formate, ca urmare a unui proces natural de hiper maturizare.—

S-a împlinit! Drumul către Lumină și către viața veșnică al spiritualului devenit personal a fost indicat! Spiritele omenești să reflecteze ele însele, în ultimul ceas, pentru a lua o decizie asupra drumului pe care vor să-l urmeze: spre osânda veșnică sau spre bucuria veșnică; deoarece, potrivit Voinței Divine, ele au libertatea să aleagă!

Zei – Olimp – Walhalla.

Se încearcă deja de multă vreme obținerea unei interpretări corecte cu privire la cunoștii zei din vremurile trecute și la legătura lor cu timpul actual. Chemați și învățați caută încă un răspuns care să aducă lămurire deplină.

Însă acest răspuns are valoare numai dacă oferă o privire de ansamblu, fără lacune, asupra *tuturor* timpurilor! De la începutul omenirii până în zilele noastre. Altfel, va rămâne din nou o lucrare incompletă. Nu are niciun rost să izolăm doar perioada binecunoscută în care cultul zeilor era la apogeu la greci, la romani și la germanici. Atâta vreme cât explicațiile nu cuprind simultan întregul proces, de la formare până la dispariție, ca pe ceva cu totul natural, ele sunt greșite. În ciuda întregii iscusințe desfășurate, încercările făcute până acum au dus numai la eșecuri; ele nu au putut rezista în fața profunzimii intuiției și au plutit în aer, fără să stabilească o legătură cu perioadele anterioare și cu cele următoare.

Nici nu ar putea fi altfel, dacă urmărim riguros cursul evoluției omului.—

Ascultătorii și cititorii Mesajului meu al Graalului ar trebui să fie capabili să găsească singuri răspunsul în legătură cu aceste lucruri, care în parte au fost chiar plasate pe tărâmul basmelor și al legendelor, ori s-a căutat să fie acceptate ca produse fanteziste ale concepțiilor religioase, formate și născocite din observarea Naturii raportată la întâmplările zilnice.

Aceluia care gândește și aceluia care cercetează nu le va fi greu să găsească în vechile mitologii *mai mult* decât niște *legende* cu zei. Ei trebuie să vadă limpede *evenimentul real!* Cel care vrea, acela să mă urmeze. Îl voi conduce până la înțelegere.

Să ne întoarcem la conferința mea „Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac!”*. În aceasta, eu am descris pe scurt istoria omenirii pe Pământ, de la începuturi și până în zilele noastre. Am dat, de asemenea, o perspectivă asupra a ceea ce va urma. În același timp, am arătat cum, la mijlocul mișcării circulare a Creației, Esențialul, care se află mai jos decât Spiritualul, și-a împlinit cea mai înaltă capacitate a sa în Materialul care se află încă și mai jos, iar prin această împlinire a deschis calea pentru pătrunderea Spiritualului mai înalt, proces care se repetă continuu în Creație. Am explicat, de asemenea, că *numai atunci* când corpul animal a fost dezvoltat de către Esențial până la cel mai înalt nivel al său, numit omul primitiv, a fost dată posibilitatea pătrunderii germenului de spirit, ca urmare a gradului său mai mare de dezvoltare, ceea ce s-a întâmplat și va continua să se întâmple mereu în acest stadiu al evoluției Creației. În animalul cel mai dezvoltat de atunci a apărut, prin urmare, ceva nou, Spiritualul, care nu existase până atunci în el.

Din acest proces nu trebuie să se tragă concluzia pripită că un asemenea eveniment se repetă continuu în *aceeași* parte cosmică, în vederea evoluției acesteia, căci nu este așa! Ci acesta se întâmplă *numai o dată* în *aceeași* parte.

În evoluție, Legea Atracției Speciilor De Același Fel pune o piedică de netrecut repetării în aceeași parte cosmică. Atracție a speciilor de același fel este în acest caz același lucru cu *admitere* în cursul unei perioade de dezvoltare bine determinate, în care germenii de spirit ce roiesc la hotarul Materialității aflate într-o stare de semi-maturizare, pregătită să-i primească, sunt capabili să se năpustească precum stelele căzătoare, pentru a fi absorbiți și înconjurați, deci încapsulați și reținuți de locurile pregătite să-i primească, în acest caz de corpurile animale cele mai dezvoltate pe atunci. Regăsim același fenomen la scară mică, în cazul unui proces chimic, unde combinarea cu o substanță străină devine posibilă numai la o temperatură determinată a masei absorbante, după ce căldura a adus, la rândul ei, o stare specială acestei mase, care

*) Conferința 81.

nu putea fi atinsă decât la o anumită temperatură. Cea mai mică schimbare face din nou imposibilă unirea, iar substanțele se resping reciproc.

Aici specia de același fel constă într-o anumită stare a maturității reciproce, care prezintă doar *aparent* mari contradicții, întrucât ea este echilibrată prin nivelele celor două părți care se unesc, cel de sus și cel de jos. Punctul cel mai de jos al Spiritualului este asemănător, în maturitatea sa, cu cel mai de sus punct al Esențialului, care se află sub el. Numai în acest punct *exact* de întâlnire este posibilă o unire. O unire înflăcărată poate avea loc numai într-un loc anume în mișcarea de rotație a Materialității; aceasta, în evoluția sa, se mișcă într-un mare ciclu al încolțirii, înfloririi, coacerii și descompunerii, în vreme ce Spiritualul stă deasupra ei. Este o fecundare spirituală a Materialității fierbinți, care, prin activitatea Esențialului, înmugurește către întâlnirea cu Spiritualul.

Dacă o parte cosmică ce avansează în mișcarea sa depășește acest punct, posibilitatea de fecundare spirituală *prin germeni de spirit* încetează pentru această parte, și următoarea vine să-i ia locul, începând o nouă fază în care spirite în curs de maturizare pot găsi acces, și așa mai departe. Nu este locul potrivit în această conferință pentru a derula imaginea întregii Lumi. Totuși, un căutător serios își poate imagina foarte bine angrenajele acesteia.—

Chiar și în starea sa *inconștientă* de atunci, la intrarea în Materialitate, Spiritualul, ca urmare a constituției sale mai înalte, și-a făcut imediat simțită influența însuflețitoare asupra tuturor celorlalte lucruri și a început să domine. Felul în care Spiritualul a ridicat apoi, treptat, corpul animal până la nivelul corpului omenesc actual nu mai este neclar niciunui cititor.*

Însă corpurile animale ale celei mai dezvoltate rase de atunci în care nu s-a cufundat niciun germen de spirit au ajuns la stagnare în evoluția lor, deoarece Esențialul atinsese în ele apogeul, iar pentru a evolua mai departe lipsea forța Spiritualului; odată cu stagnarea, a început repede

*) Conferința 7: Facerea omului.

supracoacerea, urmată de regresul spre descompunere. Pentru aceste rase existau doar două posibilități: fie evoluția, prin spirit, la nivelul corpului omenesc, fie dispariția, descompunerea. Și astfel, această specie dezvoltată de animale a încetat complet să mai existe.—

Să urmărim acum lenta *dezvoltare către conștiința de sine* a acestui germen de spirit, la început inconștient, până la stadiul de spirit omenesc și *să participăm în spirit la pătrunderea sa treptată prin învelișurile și mediile care îl înconjoară.*

Acest lucru nu este atât de dificil, deoarece cursul evoluției se arată foarte clar la exterior. Trebuie doar să observăm rasele omenești care și *astăzi* populează Pământul.

Spiritul celor mai primitivi oameni, de exemplu, printre care se numără așa-numitele popoare sălbatice, precum boșimanii, hotentoții etc. nu este în niciun caz de mai puțin timp în Materialitate, ci el nu a evoluat *sau, după ce a avut deja loc înălțarea în Lumea de Aici sau în Lumea de Dincolo, a regresat din nou atât de mult*, încât a putut fi incarnat *numai* într-un asemenea mediu *inferior!* Prin urmare, în cursul natural al evenimentelor, aceste rase omenești sunt din *propria vină* fie *încă*, fie *din nou* pe o treaptă foarte joasă, fapt prin care nici perspectiva lor asupra mediului care *nu este material-dens* nu poate fi prea înălțătoare.

Imboldul spiritual de a vedea mai sus de propria treaptă se află deja în germenul de spirit, ține de constituția lui proprie și are, de aceea, un puternic efect, chiar și pe treptele cele mai joase ale dezvoltării. Aceasta este capacitatea vie de mișcare *din spirit*, elementul special care lipsește celorlalte constituții sau specii din Creație. Însă posibilitatea realizării acestei dorințe de a vedea sau de a presimți este întotdeauna limitată la *o singură* treaptă *de deasupra* propriei trepte din momentul respectiv, nu mai sus. Din acest motiv se întâmplă că aceste suflete omenești aflate pe o treaptă mai joasă, și care, în evoluția lor, s-au neglijat pe ele însele ori au păcătuit prea mult, pot presimți sau vedea prin clarviziune numai ființe *inferioare.*

Oameni înzestrați cu capacități de medium sau clarvăzători există în rândul *tuturor* raselor, indiferent cărei trepte aparțin!

Aici vreau să menționez încă o dată faptul că prin „a vedea” sau „a presimiți” mă refer numai la ceea ce este văzut de clarvăzătorii *înșiși*. La „văzătorii” tuturor timpurilor, *cel mult* un sfert din ceea ce văd este ceea ce văd ei înșiși. Și întotdeauna numai o treaptă deasupra propriei lor maturități interioare, nu mai mult. Altfel nu este posibil. Această situație înseamnă, în același timp, o mare protecție naturală pentru fiecare clarvăzător, așa cum am menționat deja de mai multe ori. Ascultătorii nu trebuie deci să creadă că mediumurile și clarvăzătorii sunt persoane la fel de mature și de avansate în interior cum este ceea ce descriu că au „văzut”; căci Înălțimile pure și luminoase, faptele și spiritele sunt doar *arătate* lor în *imagini vii* de către ghizi spirituali mai înalți! Clarvăzătorii își închipuie în mod eronat că ei trăiesc toate acestea cu adevărat și se înșeală astfel singuri. De aceea apare atât de des marea uimire în legătură cu inferioritatea caracterului multor mediumuri, care descriu lucrurile ca și cum le-ar fi trăit și văzut, lucruri care nu se potrivesc deloc sau se potrivesc doar puțin cu propriul lor caracter.—

Eu vorbesc *aici*, așadar, numai despre întinderea redusă a *ceea ce văd cu adevărat ei înșiși*, mediumurile și clarvăzătorii. Restul nu intră în discuție.

Clarvăzătorii și mediumurile din *toate* timpurile trebuie să slujească prin darurile lor, să ajute la înălțarea omenirii, chiar dacă nu ca îndrumători, ci ca instrumente. Un om ce deține capacități de medium nu va putea niciodată să fie îndrumător, întrucât el depinde mult prea mult de curenți și de alte lucruri. Acești oameni sunt meniți să fie temporar porți deschise în scopul dezvoltării ulterioare. Trepte pe scara înălțării.

Dacă luăm acum în considerare faptul că raselor cu un nivel inferior de dezvoltare spirituală nu le este posibil să aibă o perspectivă decât tot asupra unui mediu inferior, cu puțină deschidere spre mai sus, atunci nu este greu de înțeles faptul că în rândul raselor omenești *inferioare* vom putea găsi doar

frica de demoni și venerarea acestora. Este tot ceea ce ele sunt capabile să vadă și să presimtă.

Aceasta este analiza sumară, însă vreau să aprofundez explicația, cu toate că astfel ne îndepărtăm de imaginea clară a întregului.

Spiritul raselor omenești inferioare, lăsat nedezvoltat, sau care a decăzut din nou, este, firește, încă *orb și surd spiritual* sau a devenit din nou așa. Un asemenea om nu poate să vadă cu ochii spirituali, *lucru care, de altfel, din păcate nici astăzi nu este posibil niciunui om.*

Însă cel care încă stă pe o treaptă joasă nu este capabil să vadă nici cu ochii esențiali, la fel de puțin cu cei material-fini, ci doar cu ochii material-denși, care devin din ce în ce mai ageri datorită luptei necesare împotriva semenilor, animalelor și elementelor, fapt prin care el poate deosebi treptat și *Materialitatea-Densă mai fină* și apoi *Materialitatea-Densă cea mai fină.*

El observă astfel la început *fantome!* Plăsmuiri care au fost *formate* de frica și teama oamenilor și care sunt susținute de acestea. Aceste *fantome fără viață proprie* depind în întregime de intuițiile oamenilor. Ele sunt atrase ori respinse de acestea. Aici are efect Legea Forței de Atracție a Speciilor De Același Fel. Teamă atrage permanent aceste plăsmuiri de teamă și de frică, astfel că ele par să se năpustească asupra oamenilor fricoși.

Întrucât *fantomele* sunt, prin fire elastice de alimentare, în legătură cu producătorii lor, adică oameni care se tem și ei foarte tare, fiecare om fricos intră mereu indirect în legătură cu mulțimea celor care se tem și a celor cuprinși de spaimă, primește de la aceștia aflux nou, care doar îi amplifică propria teamă și spaimă și îl poate duce, în cele din urmă, chiar la disperare, la nebunie.

În schimb, îndrăzneala, deci curajul, respinge în mod cu totul natural asemenea *fantome.* De aceea, așa cum este bine cunoscut, cel neînfricat are întotdeauna avantajul de partea sa.

Mai este, atunci, neobișnuit dacă în rândul raselor inferioare s-au dezvoltat așa-numiții vraci și vrăjitori, a căror castă a fost întemeiată de către *clarvăzători*, întrucât aceștia au fost capabili să observe cum asemenea plăsmuiri, considerate eronat ca fiind cu viață proprie, puteau fi „gonite” prin puțină reculegere interioară, prin alungarea fricii folosind salturi și acrobații, ori prin concentrare sau incantații care trezeau curajul?

Dacă ei ajung astfel la concepții care nouă ni se par imposibile și ridicole, acest lucru nu schimbă cu nimic faptul că fac ceva *cu totul corect pentru orizontul lor* și pentru capacitatea lor de înțelegere, și doar *noi* suntem cei cărora, din ignoranță, le lipsește înțelegerea pentru asemenea lucruri.

Se întâmplă, în mod natural, ca printre urmașii acestor vrăjitori și vraci să fie mulți care nici să nu aibă aptitudini de medium și nici să nu fie clarvăzători în vreun fel, mai cu seamă că de acest statut se leagă, în același timp, influența și veniturile, după care oamenii de pe treptele cele mai de jos aleargă la fel de lipsiți de scrupule ca și cei din rasa albă evoluată. Aceste persoane, care nu sunt clarvăzătoare, au imitat pur și simplu toate acțiunile predecesorilor, fără a le înțelege, ba chiar au mai adăugat câteva absurdități, pentru a face mai multă impresie, deoarece au pus preț numai pe dorința de a plăcea celorlalți și au devenit astfel șarlatani vicleni care caută numai propriul avantaj, dar care nu au nicio idee despre adevărata semnificație, șarlatani după care este judecată astăzi întreaga castă.

Așa se face că putem găsi în rândul raselor omenești inferioare mai cu seamă teama de demoni și venerarea acestora. Aceasta sunt ele capabile să vadă și de aceasta se tem, din cauza speciei lor diferite.—

Să mergem acum la trepte de dezvoltare ceva mai înalte, de unde se poate vedea mai departe, fie prin clarvăzători, fie numai inconștient, prin presimțire, care ține tot de vederea interioară. La aceștia mai dezvoltați, straturile următoare ale învelișului au fost străpunse din interior în sus de spiritul care se trezește din ce în ce mai mult.

De aceea, ei văd deja ființe mai blânde sau știu despre ele datorită presimțirii și astfel pierd, treptat, cultul demonilor. Așa se merge mai departe. Tot mai sus. Totul devine din ce în ce mai luminos. În cazul unei dezvoltări normale, spiritul străpunge tot mai mult.

Grecii, romanii și popoarele germanice, de exemplu, vedeau în acele timpuri chiar mai mult! Vederea lor interioară răzbătea dincolo de Materialitate, până în Esențialul aflat mai sus. În cursul evoluției lor ulterioare, ei au putut, în cele din urmă, să vadă și *conducătorii ființelor esențiale și ai elementelor*. Datorită aptitudinilor pe care le aveau, câțiva oameni care dețineau capacități de medium au putut intra chiar într-o legătură mai strânsă cu ei, pentru că, fiind creați din Esențialul-conștient, aceștia au ceva înrudit cu *acea* Esențialitate din care și omul poartă în sine o parte, pe lângă spiritual.

A vedea, a simți și a auzi ființele esențiale era cel mai înalt lucru pe care l-au putut atinge popoarele în dezvoltarea lor *de atunci*. Se înțelege că aceste popoare îi considerau atunci pe uriașii conducători ai elementelor, drept urmare a activității și a speciei diferite a acestora, ca fiind cei mai de sus și îi numeau zei. Lăcașul lor înalt, asemănător unei cetăți, care există cu adevărat, era numit Olimp și Walhalla.

Vederea interioară și auzul interior al oamenilor sunt legate întotdeauna, în modul de a se manifesta, de capacitatea *personală* de înțelegere și de exprimare din acel moment. De aici rezultă că grecii, romanii și popoarele germanice îi descriau pe *aceiași* conducători ai elementelor și a tot ce este esențial după forma și noțiunile din concepțiile individuale de moment, în funcție de mediul din epoca lor. Ei au fost *aceiași* la toți, în ciuda câtorva diferențe în descrierile lor!

Dacă, de exemplu, adunăm astăzi cinci sau mai mulți clarauditori cu adevărat buni, și primesc toți, în același timp, o anumită propoziție *rostită în Lumea de Dincolo*, la transmiterea ei numai *sensul* celor auzite va fi unitar, însă ea nu va fi redată prin *aceleași* cuvinte! Fiecare va reda și va auzi

cuvintele altfel, deoarece auditorul nu poate evita să aducă *ceea ce este personal*, exact așa cum muzica este resimțită intuitiv cu totul diferit de către ascultători, efectul produs păstrând totuși aceeași direcție. Abia cu timpul va trebui să descriu în detaliu toate aceste fenomene secundare de mare însemnătate în relația omului de pe Pământ cu Universul. Astăzi acest lucru ne-ar abate mult prea mult de la subiect.—

Atunci când, mai târziu, popoarele *Chemate*, adică cele mai dezvoltate în interior (dezvoltarea intelectului *nu* este luată în considerare aici), au putut trece dincolo de limita Esențialității, datorită maturității dobândite prin experiența trăită, vederea sau presimțirea lor a pătruns până *în pragul* Împărăției *Spirituale*.

Urmarea naturală a fost că zeii de dinainte au trebuit să cadă, iar locul acestora a fost luat de ceva mai înalt. Cu toate acestea, ei *nu* au ajuns, din păcate, atât de departe, încât să devină capabili să *vadă spiritual*.

Astfel, Împărăția Spirituală le-a rămas *închisă*, deoarece cursul firesc al evoluției nu a mai progresat din acest punct, fiind împiedicat de îngâmfarea din ce în ce mai pronunțată a intelectului.

Doar puține excepții au putut evita această stagnare, ca de pildă Buddha și alții, care, renunțând la lume, au reușit să-și continue dezvoltarea în mod normal și, de asemenea, să vadă spiritual până la un anumit nivel!

Această renunțare la lume, adică înstrăinarea de oameni cu scopul dezvoltării ulterioare a spiritului, a devenit necesară numai din cauza dominației tot mai mari a intelectului cultivat unilateral, ostil spiritului. A fost o protecție naturală în fața aplatizării spirituale care câștiga teren, lucru care nu este deloc necesar în cazul unei evoluții *generale* normale. Dimpotrivă, atunci când omul atinge o anumită înălțime în evoluția spirituală, el trebuie să-și consolideze această evoluție prin activitate, altfel survine moleșeala și, cu aceasta, încetează rapid posibilitatea evoluției ulterioare. Apare stagnarea, din care apoi rezultă cu ușurință regresul.

Cu toate că evoluția spirituală ulterioară la Buddha și, de asemenea, la alții a ajuns doar până la un anumit nivel, deci nu a fost completă, distanța față de ceilalți oameni a devenit atât de mare, încât aceștia i-au considerat pe asemenea oameni normal dezvoltați ca fiind trimiși ai lui Dumnezeu, în vreme ce progresul lor spiritual a făcut să apară, în mod natural, doar o nouă concepție.

Acești oameni care s-au înălțat din masa celor ce stagneră spiritual și, parțial, regresaseră, au ajuns mereu doar în pragul Spiritualului, de unde au putut, desigur, să perceapă vag ceva, *fără să vadă însă clar!* Totuși, ei au presimțit și au resimțit clar o impunătoare călăuzire conștientă *unitară* care venea din Înalt, dintr-o Lume în care ei nu erau capabili să vadă.

Cedând acestei intuiții, ei au format atunci *Dumnezeul unic, invizibil!* Fără să știe ceva mai precis despre El!

De aceea, este de înțeles faptul că ei și l-au închipuit pe acest Dumnezeu, presimțit numai, drept cea mai înaltă ființă *spirituală*, pentru că Spiritualul era noua regiune pe al cărei prag ei încă stăteau.

Așa s-a întâmplat că, în cazul acestei noi concepții despre Dumnezeul invizibil, doar faptul în sine s-a nimerit a fi corect, *nu însă noțiunea*, căci ideea lor despre El era greșită! Spiritul omenesc nu și L-a închipuit *niciodată* pe Dumnezeu *asa cum este El cu adevărat!* Ci și L-a închipuit doar ca ființa *cea mai înaltă spiritual*. Această lacună în continuarea evoluției se arată și astăzi în faptul că mulți oameni își închipuie în mod greșit că poartă în ei ceva *de aceeași specie* cu Acela pe care Îl recunosc intuitiv ca fiind Dumnezeul lor!

Greșeala rezultă din *stagnarea evoluției spirituale*.

Dacă evoluția ar fi *continuat*, omenirea care se maturiza nu și L-ar fi închipuit, în tranziția de la vechii zei din Esențial, direct pe acest Dumnezeu unic drept invizibil, ci, deasupra conducătorilor elementelor pe care îi numise până atunci zei, ar fi putut să vadă mai întâi *ființele spirituale create primordial*, al căror sălaș este *Cetatea Graalului*, ca cea mai înaltă cetate a *Spiritualului!* Și, la început, ea le-ar fi

considerat din nou pe acestea ca fiind zei, până când ar fi devenit *în așa fel în ea însăși* încât ar fi putut nu numai să vadă intuitiv aceste ființe create primordial, adevăratele *chipuri* fidele ale lui Dumnezeu, ci ar fi putut să le *audă* spiritual. De la acestea ea ar fi primit vestea despre existența în afara Creației a unui „*Singur Dumnezeu Care Este!*”

Dacă intuiția ei ar fi fost condusă în acest fel, ea ar fi putut, în evoluția ulterioară, să se maturizeze spiritual până la a putea să primească bucurioasă *Mesajul Divin* de la un Trimis al lui Dumnezeu din adevăratul Divin! Deci din afara Creației și, prin urmare, și din afara capacității ei de a vedea.

Aceasta ar fi fost calea normală!

Așa însă, dezvoltarea ei a rămas în pragul Spiritualului și chiar a regresat repede prin greșelile oamenilor.

De aceea a sosit timpul în care, ca un *act de necesitate*, trebuia să fie incarnat un Trimis puternic al lui Dumnezeu în Iisus din Nazaret, pentru a ajuta omenirea insuficient de matură, aducând aceluia care căutau, un Mesaj din Divin pe care puteau să se sprijine *temporar, cel puțin prin credință*.

Din acest motiv, Fiului lui Dumnezeu, trimis în ajutor omenirii care se pierdea, nu îi rămânea altceva de făcut decât să pretindă, pentru moment, doar *credință* și *încredere* în Cuvântul Său.

O misiune disperată. *Hristos nici măcar nu a putut spune tot ceea ce ar fi dorit să spună*. De aceea El nu a vorbit despre multe lucruri, cum ar fi reîncarnările pământești și altele. El se afla în fața unei imaturități spirituale prea mari. Și, cu tristețe, El Însuși le-a spus discipolilor Săi: „*Multe aș mai avea a vă spune, dar voi nu ați înțelege!*”

Nici chiar discipolii, care L-au înțeles greșit în atât de multe. Din moment ce Hristos Însuși nu putea fi înțeles *de discipolii Săi* când era pe Pământ, este evident că mai târziu au apărut în redarea Cuvântului Său multe erori de care oamenii caută, din păcate, chiar și astăzi să se agațe cu încăpățănare. Deși, din cauza acelei lipse de maturitate spirituală, Hristos a pretins doar *credință* în Cuvântul Său, El a cerut totuși de la cei cu

voiață serioasă ca această credință aflată la început să devină și „vie” în ei!

Aceasta înseamnă că ei trebuiau să ajungă la convingere în această privință. Căci oricine urma cu încredere Cuvântul Său, înainta în evoluția spirituală și trebuia, în evoluție, să ajungă treptat de la credință în cuvintele lui Hristos la convingere!

De aceea, Fiul Omului va pretinde acum *convingere* în loc de credință! Chiar și de la toți cei care pretind că poartă în ei Mesajul lui Hristos și că îl urmează! Căci cel care nu poate încă purta în sine, în locul unei credințe, *convingerea* despre Adevărul Mesajului Divin al lui Hristos, care este *una* cu Mesajul Graalului și inseparabil de acesta, nu a atins maturitatea spiritului necesară pentru a intra în Paradis! Un asemenea om va fi respins! Irevocabil!

Nici cea mai mare cunoaștere intelectuală nu îi oferă vreo scăpare! El va rămâne în mod natural în urmă și va fi pierdut pentru totdeauna.—

Faptul că omenirea acestei părți cosmice, în evoluția sa, stă încă în *pragul* Împărăției Spirituale, în cea mai mare parte chiar mult *sub* acesta, este cauzat în întregime de propriul ei refuz de a vrea, de propria ei îngâmfare venind din pretenția intelectului că știe totul mai bine. Aceasta a provocat totala neîmplinire a evoluției normale, așa cum atât de multor oameni le-a devenit, între timp, clar.—

Culte religioase ale omenirii, în varietatea lor, nu provin nicidecum din vreo fantezie, ci ele arată secțiuni din *viața* în așa-numita Lume de Dincolo. Chiar și vraciul unui trib de negri sau de piei roșii are profunda sa rațiune de a fi, pe *treapta inferioară* a poporului său. Faptul că printre ei se amestecă șarlatani și escroci nu poate discredita subiectul în sine.

Demonii, ființele pădurii și ale aerului și, de asemenea, așa-numiții zei antici sunt chiar și astăzi, neschimbați, la locul lor, desfășurând aceeași activitate ca odinioară. Chiar și cea mai de sus fortăreață a acestor mari conducători ai tuturor elementelor, Olimpul sau Walhalla, nu a fost niciodată un basm, ci realitate văzută. Însă ceea ce spiritele omenești,

stagnând în evoluția lor, *nu* au *mai* putut vedea, sunt ființele create primordial din Spiritualul Pur, chipurile fidele ale lui Dumnezeu, care au, de asemenea, o fortăreață situată Sus, numită Cetatea Graalului, cetatea cea mai de sus din Spiritualul Pur și astfel din întreaga Creație! Vestea despre existența acestei Cetăți a mai putut veni la oameni, care stăteau în pragul Spiritualului, numai prin inspirație, deoarece ei nu se maturizaseră spiritual atât de mult încât să o vadă intuitiv și pe *aceasta*.

Totul este viață! Numai oamenii, care se cred avansați, s-au abătut de la cale, înapoi spre adâncuri, în loc să progreseze!—

Acum nu trebuie să ne mai așteptăm cumva că, odată cu o dezvoltare ulterioară, noțiunea de Dumnezeu, așa cum ne-a învățat Hristos și cum ne învață Mesajul meu al Graalului, s-ar schimba din nou! Aceasta va dăinui de acum înainte, pentru că nu există nimic altceva. Odată cu pătrunderea în Spiritual, nerealizată încă până astăzi, și odată cu perfecționarea, fiecare spirit omenesc se poate înălța suficient de mult pentru ca viața sa interioară să-i aducă în cele din urmă necondiționat convingerea privind acest fapt. Stând conștient în Forța lui Dumnezeu, el va putea înlăptui acele lucruri mărețe pentru care a fost chemat de la început. Însă atunci el nu-și va mai închipui niciodată că poartă în sine Divin. Această nebunie este doar pecetea imaturității sale actuale!

Într-o conștientizare *corectă* s-ar afla adâncă smerenie, care face să se nască dorința eliberatoare de a sluji, întotdeauna *pretinsă* de învățătura pură a lui Hristos.

Abia atunci când misionarii, predicatorii și învățătorii își vor începe activitatea pe baza cunoașterii evoluției naturale în întreaga Creație, și astfel pe baza cunoașterii exacte a Legilor Voinței Divine, fără salturi și fără a lăsa goluri, vor putea înregistra adevărate succese *vii spiritual*.

Acum, din păcate, fiecare religie nu este decât o formă rigidă care ține cu greu laolaltă un conținut inert. Însă după

schimbarea necesară, acest conținut, inert până acum, va deveni viu și puternic, va sparge formele reci, moarte și rigide și, într-un torent triumfător, se va revărsa tumultos asupra întregii Lumi și peste toate popoarele!

Chemați.

Se spune că germanii sunt Chemați să devină, atât spiritual, cât și pământește, poporul călăuzitor! Numeroase cărți indică aceasta, iar multe mari făgăduințe și viziuni, pe care nu le putem respinge ca fiind opere ale imaginației, insistă frecvent și cu mare precizie în acest sens. Este adevărat, multe cărți au fost scrise doar pentru a-i îmbărbăta pe germanii aflați în mare nenorocire, pentru a nu lăsa ca binele să fie năpădit de disperarea noilor manifestări ale stării pline de mizerie, însă oricine se străduiește să privească serios în viitorul acestui popor care trebuie mai întâi să iasă din ruinele circumstanțelor actuale, va realiza, de asemenea, că în indiciile despre un mare viitor trebuie să se găsească un grăunte de înțelepciune sau de adevăr.

Și spun intenționat „din *ruinele* circumstanțelor actuale"! Căci pentru a ieși din circumstanțele actuale propriu-zise există numai o singură cale: continuarea decadenței și prăbușirea!

Priviți în liniște oamenii, așa cum sunt ei *acum!* Căutați numai, cu atenția cuvenită, în tineretul care se maturizează, generația ce vine, următoarea generație *germană*. Ea este deja otrăvită până în adâncul trupului și al sufletului. Puținele excepții care mai există se fac remarcate ca ciudățenii; în ansamblul unui popor, ele practic nu contează.

Aceste excepții par atât de exagerate în comparație cu mediul lor aflat în declin din ce în ce mai mare, încât apar ca fiind grotești, gata să cedeze în fața bătăii de joc generale; ei sunt pe punctul de a fi considerați anormali, idealști bolnăvicioși și inutili sau nebuni.

Anomalia grotescă nu se află însă în aceste excepții lăudabile, ci în declinul mediului lor, care, în căderea sa fără

speranță, se îndepărtează din ce în ce mai mult de o stare sufletească apropiată de normal. Acest mediu nu mai observă propria lui cădere, care îl îndepărtează de terenul sănătos și solid unde rămân acei puțini oameni, ci are falsa senzație că aceștia plutesc bolnăvicios pe valuri ale imaginației infantile, gata în orice clipă să se scufunde sub batjocura tuturor celor lucizi.

Însă foarte curând în ochii lor nu va mai fi batjocură, ci spaimă, atunci când în final vor trebui să recunoască faptul că cei pe care îi ridiculizau până acum dețin punctul de vedere corect și *solid*, pe când ei se înăbușă, puțin câte puțin, în cel mai mare noroi. Noroiul pe care și l-au pregătit chiar ei și care acum le va acoperi, inevitabil, capetele.

Lucrul cel mai rău aici este că această nenorocire nu le poate fi imputată dușmanilor Germaniei, ci doar germanilor înșiși.

Cu toate acestea, așa cum, la fierbere, toată murdăria urcă la suprafață, la fel se întâmplă și în aceste vremuri de mare agitație. Acum, când totul este împins cu o viteză vertiginoasă către un uriaș proces de purificare, din afară se zărește doar spuma murdară, involburată, sau reziduu veritabilului popor german, care nu mai permite să se mai vadă baza lui sănătoasă, dând impresia că n-a mai rămas *nimic* de salvat. Nu este așa! Cu cât stratul de spumă murdară se densifică deasupra, cu atât mai mult *partea principală*, care se găsește dedesubt, va fi mai clară și mai pură. Atunci când, ca urmare a dezamăgirii pricinuite de evenimente teribile, fierberea provocată de circumstanțele actuale și mizeria ce rezultă vor înceta, o spărtură după alta se vor produce în interiorul acestui reziduu rigid, lăsând deodată să se vadă puritatea și claritatea care se vor fi format sub stratul murdar și măcinat de contradicții.

Și atunci va ieși la iveală, victorios, cu o putere enormă, ceea ce s-a curățat, smulgând reziduu uscat ce se usucă tot mai mult și care nu va mai putea rămâne ca obstacol între evenimente și adevăratul nucleu al poporului!

Îvingătorul nu va fi o generație viitoare, nouă, nu va fi tineretul german actual, atât de bolnav sufletește și care crește

demn de milă, tineret care s-a lăsat otrăvit și care va trebui să se împrăștie ca pleava în vânt la primul curent de aer proaspăt, pentru că acest tineret s-a angajat precoce pe căi greșite și se consumă în acestea până la dispariția oricărui echilibru veritabil. *Îvingătorul va fi vechiul, ceea ce a fost până în prezent*, care se va înălța dintr-o dată, ca oțelul rafinat, din haosul necugetat, într-un bloc de nezdruncinat, singurul pe care se va putea ridica noul edificiu!

Priviți în voi înșivă, voi, bărbați și femei maturi ai Germaniei, nu la tineretul care crește, care numai de la voi poate și trebuie să învețe. *Voi* sunteți cei care purtați viitorul în voi, *numai voi*, care ați trăit și trecutul, care este fundamentul vostru.

Voi ați stat în fața acestor evenimente absurde fără a înțelege și de aceea nu ați intervenit încă! Sprijiniți, în sfârșit, tineretul vlăguit, cu *străvechea forță germană*, care nu cunoaște indulgența molatică și care arde cu severitate, pentru ea însăși și pentru aproapele său, ca o flacără ce urcă, de care se tem falsitatea, moliciunea și slăbiciunea!

Doar o uimire fără seamăn în fața faptului că evenimentele actuale sunt posibile a paralizat temporar voința voastră invincibilă și sănătoasă, și nu acceptarea sau bucuria unei decadente a trupului, cu atât mai puțin a sufletului.

Și voi, care, la fel ca generațiile de după voi, v-ați lăsat puși în lanțuri, aveți datoria să le rupeți *voi înșivă*, nu să așteptați soluția de la urmași!

Însă voi, care așteptați comod împlinirea înaltelor profeții, care contați pe ele, nu vă înșelați singuri! Acolo unde nu există activitate, cele mai mari profeții nu se pot împlini! Însăși „așteptarea” pune un lacăt oricărei posibilități.

Și disputa voastră asupra interpretărilor și a timpului lor de împlinire este la fel de periculoasă și de nefastă pentru viitorul Germaniei ca flagelul german al eternei diviziuni în politica internă, care ne dovedește că, până astăzi, veritabilul spirit al poporului german nu a existat. El a putut fi mereu găsit doar în *cazuri izolate!* Numai în cel mai mare pericol s-au reunit uneori

masele, și nici chiar atunci în toate cazurile. Unde a fost până în prezent adevăratul *popor german*, animat de *un spirit mândru și liber*? Orice intrigant s-a putut apropia foarte ușor, jocul său criminal găbind întotdeauna un teren propice.

Se dansează cu nepăsare, se ascultă, ridicând din umeri, plângerile disperate venind dinspre întregi părți ale poporului *german*, care suferă zilnic de pe urma urii dușmanilor.

Și totuși, făgăduințe și profeții vorbesc despre un popor *ales*! Poate fi poporul german, așa cum se prezintă el *astăzi*, luat în discuție? Se arată el a fi *ales*? Pot să mă scutesc de un răspuns.

A fi Chemat este un lucru aparte. Chiar Hristos a spus, avertizând: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși!” Aceasta vrea să spună că cei Chemați ajung doar în număr mic la actul împlinirii, deoarece trebuie să-l realizeze *ei înșiși*, printr-o strădanie de fier, o activitate ieșită din comun, o muncă îndârjită. Și ceea ce este valabil pentru indivizi este valabil și pentru națiuni! A fi Chemat înseamnă doar a purta în sine *capacitatea* împlinirii, nu însă că această împlinire îi este oferită de-a gata celui Chemat. Abia când cel Chemat, deci înzestrat, face *tot* ce este posibil, atunci când își utilizează capacitățile, neatinsse, cu sânguință de fier, neabătută, cu o aspirație fermă și o combativitate tenace, numai atunci îi va veni din Înălțimi un ajutor extraordinar, care îl conduce spre victorie, deci spre împlinirea Chemării sale. Însă nici acest lucru nu trebuie înțeles greșit; căci *disponibilitatea* ajutorului puternic și suprapământesc nu trebuie înțeleasă la figurat. Forța victoriei finale este întotdeauna pregătită. Cel Chemat trebuie doar să muncească și să meargă înainte prin eforturile sale și prin capacitatea încredințată lui, până când răzbate până la această forță, care se unește atunci cu el!

Este deci foarte diferit de ceea ce gândesc adesea mulți dintre cei Chemați. A fi Chemat obligă! Un Chemat primește spada victoriei pentru *a lupta* prin capacitățile sale. El însuși este întotdeauna cel care trebuie să o mânuiască și să lovească. Așadar nu irosiți un timp în care sunteți destinați să faceți lucruri mari, care numai ele trebuie să vă aducă victoria, de

îndată ce voi *acționați*. Și aici poate veni un „prea târziu”, făcând o victorie târzie de zece ori, de o sută de ori mai dificil de obținut.

Din moment ce fiecare vede că poporul german, așa cum este acum, nu poate fi considerat drept „cel Ales” și că există profeții care aduc totuși *posibilitatea* împlinirii, devine clar că acesta va trebui să sufere multe schimbări. De bună voie nu se va schimba, așa cum s-a văzut deja în ultimii ani, când, în locul unei ascensiuni, am asistat la o cădere a spiritului german, la care fiecare german contribuie cu partea sa. Rezultă că, pentru a permite spiritului german să iasă din mizerie și să-și ia un nou avânt, va trebui, prin constrângere, construită baza și pregătit terenul. Ceea ce calmul și bucuria n-au putut obține, va fi înfăptuit, probabil, în final, de către durere. Și dacă suferințele de până acum nu sunt suficiente, vor veni unele mai grave, mai dure și, la un moment dat, va fi atins punctul în care toată rezistența îndârjită se frânge ori se supune. Individul are întotdeauna posibilitatea alegerii libere între a se frânge și a se supune, deoarece pentru ambele el trebuie să recolteze răsplata după felul deciziei sale.

Cu cât împlinirea este mai aproape, cu atât mai mare este suferința de așteptat. Fericit cel căruia decizia îi aduce bucuria.

Într-un eveniment cosmic, poporul ales nu se poate limita, bineînțeles, la o singură națiune. *Nu este* deci vorba despre poporul german în sensul restrâns al cuvântului, după cum, în sens larg, într-un eveniment cosmic nu este vorba despre o *națiune*; însă o națiune poate juca *un rol* pentru a contribui la împlinirea mai multor evenimente. Felul și întinderea rolului său și le determină singură fiecare națiune.

Nu o națiune, ci o rasă va fi determinantă în era cosmică ce vine. Când este vorba de a decide, rasa *albă* este cea mai avansată dintre toate în evoluție. Faptul că Asia și alte părți ale Pământului au fost anterior mult mai avansate decât Europa din acele timpuri nu mai are nicio importanță în acest ceas în care se va face socoteala finală, nu numai pentru oamenii Pământului, ci pentru întreaga parte a Universului căreia îi

aparține Pământul. Numai starea respectivă *la ceasul deciziei* este hotărâtoare, nimic altceva. Și rasa albă se află acum în frunte pe Pământ. Acesta este și motivul pentru care Europa intră în discuție ca teren pământesc de luptă. Am indicat deja în mod clar în conferința „Zei - Olimp - Walhalla”* că fiecare reincarnare se produce într-un mediu similar cu starea sufletului celui incarnat. Este deci posibil ca un alb să se incarneze, ca urmare a unui mare regres spiritual, într-un trib negru inferior, și este posibil, de asemenea, și contrariul. În rândul rasei albe trebuie considerat acum *veritabilul spirit german* ca fiind cel mai înalt! Spiritul german în toată puritatea și măreția sa. Avântul spre acesta a fost deja luat de mai multe ori, cu toate că nu s-a atins niciodată înălțimea veritabilă, cu excepția câtorva cazuri izolate, care trebuie întotdeauna să arate calea. Cei puțini au arătat capacitatea rasei lor. Spiritul german trebuie să devină modelul și călăuzitorul ultimei ascensiuni a omenirii de pe Pământ. Spiritul, nu așa cum este acum, ci așa cum trebuie și cum poate să devină, grație capacităților sale, și așa cum *va deveni* neapărat în experiențele care urmează să fie trăite!

Dar *nu* este vorba *exclusiv de națiunea care se numește germană*. Fiecare noțiune merge mult mai departe în ordinea cosmică, nu este atât de restrânsă. Acest dorit spirit german poate fi purtat în sine de orice individ al unei alte națiuni. El este luat în considerare în mod obiectiv, în raport cu capacitățile sale, nicidecum din punct de vedere național. Totuși, *mai cu seamă* cei care aparțin poporului german dețin toate trăsăturile necesare pentru acest viitor spirit, căruia îi sunt rezervate necondiționat victoria și călăuzirea omenirii.

De aceea, luați aminte, germani, folosiți-vă toată forța, pentru ca, fiind Chemați prin capacitățile voastre, să deveniți, de asemenea, *Aleși*. Poporul Ales se va compune din indivizi Aleși, printre care voi aveți toate șansele să fiți. El va fi deci compus nu numai din germani, ci și din părți ale altor națiuni, care, din punct de vedere spiritual, îi aparțin. Acest lucru nu se oprește la granița Germaniei.

*) Conferința 82.

Nu irosiți înalta misiune care vă așteaptă! Smulgeți-vă din superficialitatea gândirii și a vieții actuale și deveniți ceea ce puteți și trebuie să fiți: *un* spirit, *un* popor care trebuie să le călăuzească pe celelalte, servind drept model. Dacă ratați ora care a fost fixată, în care întregul Univers va acționa în sprijinul vostru, în locul ascensiunii vă așteaptă o cădere de o violență atât de teribilă, încât nu veți mai putea niciodată să reveniți la viață, fiind respinși pentru totdeauna. A fi Chemat obligă la dezvoltarea celei mai mari forțe! Păstrați mereu în minte această avertizare!

Creatura om.

Explicația mea referitoare la faptul că omenirea nu poartă în ea nimic Divin stârnește mereu noi valuri de indignare, ce se revarsă peste țări și teritorii. Acest lucru arată cât de adânc a prins rădăcină în sufletele oamenilor îngâmfarea și cu câtă greutate se despart de ea, chiar dacă intuiția lor răzbate ici-colo, avertizând, și îi face să recunoască faptul că până la urmă așa trebuie să fie.

Împotrivirea nu schimbă cu nimic lucrurile. Spiritele omenești sunt și mai mărunte, și mai neînsemnate decât își închipuie ele chiar și după ce au ajuns în interior la convingerea că nu au nimic Divin în ele.

De aceea vreau să merg și mai departe decât până acum și să mai extind puțin explicarea Creației, pentru a arăta cărei trepte aparține omul, pentru că acestuia nu-i este posibil să-și înceapă înălțarea fără să știe mai întâi cu exactitate ce *este* și ce *poate* el. Odată ce s-a lămurit în această privință, el știe, în final, și ce *trebuie* să facă!

Însă aceasta se deosebește foarte mult de tot ceea ce vrea el astăzi! Și încă ce deosebire!

Acest lucru nu mai trezește niciun fel de compătimire în cel căruia îi este dat să vadă clar. Prin „a vedea” nu mă refer la vederea unui clarvăzător, ci la cea a unuia care știe. În loc de compătimire și de milă, astăzi ia naștere *mânia*. Mânia și disprețul, din cauza imensei trufii față de Dumnezeu, pe care, în înfumurarea lor, o manifestă zilnic, în fiecare ceas, sute de mii de oameni. O înfumurare ce nu conține nicio fărâmbă de cunoaștere. Nu merită osteneala să se irosească nici măcar un cuvânt în legătură cu acest lucru.

Așadar, ceea ce voi spune mai departe se adresează celor

puțini care, în umilință pură, mai pot ajunge la un mod de recunoaștere, fără a trebui ca mai întâi să fie zdrobiți, așa cum se va întâmpla curând, în conformitate cu Legile lui Dumnezeu, pentru a obține intrarea *adevăratului* Său Cuvânt și pentru a pregăti un teren fertil în acest scop!

Toată lucrarea bogată în cuvinte goale a preteișilor cunoscători de pe Pământ se va surpa odată cu terenul actual, complet sterp!

Este deja de mult timpul ca acest potop de cuvinte goale, care acționează ca otrava asupra a tot ce năzuiește în sus, să se prăbușească în întregul său lipsă de conținut.—

Abia ce am stabilit diferența dintre Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, ca două personalități, că au și apărut tratate care vor să *clarifice*, prin complicații teologice și filosofice, că nu este așa. Fără a intra cu obiectivitate în detaliile explicației mele, se încearcă să se mențină *cu orice preț*, chiar în detrimentul logicii obiective, vechea eroare, în felul neclar al dogmelor de până acum. Se insistă cu încăpățănare asupra unor fraze din vechile scrieri, excluzând orice gând propriu și punând astfel condiția nerostită că nici ascultătorii sau cititorii nu au voie să gândească nimic, cu atât mai puțin să intuiască, deoarece altfel s-ar recunoaște repede că nu există nicio bază în numeroasele cuvinte; pentru că, în orice direcție ar fi examinate, o concluzie corectă rămâne imposibilă. Și mai vizibil însă lipsește legătura dintre toate aceste multe cuvinte și faptele reale.

Cel care este în sfârșit capabil să-și deschidă ochii și urechile trebuie să recunoască imediat, fără dificultate, nulitatea unor asemenea „învățăături”; este o ultimă cramponare convulsivă, pe care deja nu o mai putem numi agățare, de un sprijin de până acum, care în evenimentele viitoare se va dovedi a fi *nimic*.

Singurul lor argument se compune din fraze a căror transmitere corectă nu poate fi dovedită; dimpotrivă, prin imposibilitatea de a le introduce logic în cursul evenimentelor Lumii, ele arată foarte clar că sensul lor a ajuns să fie deformat pe parcursul transmiterii prin intermediul creierului omenesc.

Niciuna dintre ele nu poate fi înscrisă fără lacune în evenimente și în intuire. Însă numai acolo unde totul se închide *într-un ciclu complet*, fără idei fantastice și fără cerința unei credințe oarbe, numai *acolo* este explicat *corect* orice eveniment!—

Totuși, de ce să ne dăm osteneala, dacă omul *nu vrea* să se desprindă de o asemenea încăpățănare? Se poate întâmpla liniștit ceea ce *trebuie* să se întâmple în aceste condiții. Numai câțiva ani vor fi suficienți pentru ca, în sfârșit, totul să se schimbe în mod obligatoriu.—

Cu înfiorare mă îndepărtez de credincioși, ca și de toți cei care, în falsa lor umilință și în pretenția lor că știu mai bine, nu recunosc un adevăr simplu, ba chiar zâmbesc ironic la adresa lui sau, plini de amabilitate, vor chiar să îl corecteze. Cât de repede vor deveni mici tocmai ei, mici de tot, și vor pierde orice sprijin, pentru că nu au unul nici în credința și nici în știința lor! Calea lor *va fi* aceea pe care doresc să o mențină cu încăpățănare și de pe care nu se mai pot întoarce la viață. Dreptul de a alege nu le-a fost niciodată refuzat.—

Cei care m-au urmărit până acum știu că omul provine din cea mai de sus secțiune a Creației: Spiritualul. Însă în Ținutul Spiritualului mai sunt multe deosebiri de notat. Omul de pe Pământ, care se crede mare, care adesea nu ezită să-L tragă în jos pe Dumnezeuul său, considerându-L cel mai înalt de pe *acea* treaptă căreia *el* însuși îi aparține, care adesea îndrăznește chiar să Îl nege și să Îl defăimeze, nu este, în realitate, nici măcar ceea ce unii oameni plini de umilință consideră că ar fi, în cel mai bun caz. Omul de pe Pământ *nu este o ființă creată*, ci doar una *dezvoltată*. Aceasta este o deosebire pe care omul nu și-o poate imagina. O deosebire pe care nu va reuși niciodată să o cuprindă complet.

Frumoase sunt cuvintele pe care le rostesc numeroși învățători pentru a spori numărul adeptilor, și bine primite. Totuși, acești învățători ignoranți sunt ei înșiși convinși de toate erorile pe care le răspândesc și nu știu cât de mare este dauna pe care o pricinuesc astfel oamenilor!

Numai certitudinea referitoare la marea întrebare: „*Ce sunt eu?*” poate duce la *înălțare*. Atâta timp cât această întrebare nu este luată în considerare și rezolvată pe de-a-ntregul, înălțarea va fi amarnic de grea, pentru că oamenii nu se supun *de bunăvoie* unei asemenea umilințe care i-ar ajuta să vadă drumul cel drept, pe care ei chiar ar putea să meargă! Toate evenimentele de până acum au dovedit clar acest lucru. Chiar umilința i-a făcut pe acești oameni ori să fie slugarnici, ceea ce este la fel de greșit ca și orgoliul, ori, tot în această umilință, să întindă mâna cu mult peste țelul veritabil, plasându-se pe un drum la al cărui capăt nu puteau ajunge niciodată, deoarece constituția spiritului lor nu este suficientă pentru acest lucru. De aceea, ei se precipită spre adâncuri în care vor fi zdrobiți, pentru că înainte au vrut să fie prea sus.—

Numai *cei creați* sunt chipuri fidele ale lui Dumnezeu. Acestea sunt ființele create primordial, ființele pur spirituale din acea Creație veritabilă din care a putut să se dezvolte tot restul. În mâinile lor se află călăuzirea principală a tot ce este spiritual. Ei sunt idealuri, modelele eterne pentru întreaga omenire. Omul de pe Pământ, dimpotrivă, s-a putut dezvolta abia din această Creație săvârșită, după acest model. De la un mic germen de spirit inconștient la o personalitate conștientă de sine.

Desăvârșit prin respectarea drumului drept din Creație, numai atunci devine el o copie a chipurilor fidele ale lui Dumnezeu! El însuși nu este niciodată chipul fidel veritabil! Există o mare prăpastie de la acesta până jos, la el!

Însă chiar și de la chipurile fidele veritabile este încă un drum lung până la Dumnezeu. De aceea, omul de pe Pământ ar trebui, în sfârșit, să recunoască tot ceea ce se află între el și Grandoarea Divinității, pe care se străduiește atât de mult să și-o aroge. Omul de pe Pământ se închipuie Divin în desăvârșirea sa viitoare, sau măcar o parte a Divinității, în vreme ce el, la cea mai mare înălțime a sa, va deveni doar *copia* unui *chip fidel* al lui Dumnezeu! El poate să meargă până în curtea interioară, în vestibulul adevăratei Cetăți a Graalului,

ca cea mai înaltă distincție de care poate avea parte un spirit omenesc.—

Renunțați, în sfârșit, la această înfumurare, ce nu poate decât să vă împiedice, deoarece astfel voi ratați drumul luminos. Cei din Lumea de Dincolo care vor să dea sfaturi bine intenționate în cercuri spiritiste *nu* cunosc aceste lucruri, pentru că și lor le lipsește recunoașterea necesară. Ei s-ar putea bucura dacă li s-ar permite să audă despre acest lucru. Nici printre ei nu vor lipsi gemetele puternice atunci când vor vedea cât timp au irosit în joacă și încăpățănare.

Așa cum este în Ținutul Spiritual, așa este și în Esențial. Aici, conducătorii tuturor elementelor sunt *ființe* esențiale *create primordial*. Toate ființele esențiale care devin conștiente, cum ar fi ondinele, elfii, gnomii, salamandrele etc. *nu* sunt ființe create, ci doar ființe care au fost dezvoltate din Creație. Deci ele s-au dezvoltat din Ținutul Esențialului, de la germenul *esențial*-inconștient la esențialul-conștient, luând, de asemenea, forme omenești, pe măsură ce devin conștiente. Acest lucru are loc întotdeauna proporțional cu devenirea conștientă. Este aceeași gradație aici, în Esențial, ca și mai sus, în Spiritual. În funcție de genul activității lor, ființele create primordial ale elementelor, din Esențial, au forme masculine și feminine, la fel ca ființele create primordial din Spiritual. De aici provine concepția de *zei* și *zeițe* din antichitate. Este ceea ce eu am arătat deja în conferința mea „Zei-Olimp–Walhalla”*.—

O mare trăsătură unitară străbate Creația și Lumea!

Ascultătorul și cititorul conferințelor mele să lucreze permanent în el însuși, să așeze sonde și punți atât de la o conferință la alta, cât și în afară, între evenimentele mici și mari ale Lumii! *Abia atunci* va putea înțelege el Mesajul Graalului și va descoperi că acesta se modelează, cu timpul, într-un întreg desăvârșit, fără lacune. În fiecare eveniment, cititorul se va întoarce mereu la trăsăturile de bază. El poate explica totul, poate deduce totul, fără să fie nevoit să schimbe o singură propoziție. Cel care vede lacune, aceluia îi lipsește înțelegerea deplină. Cel care nu recunoaște marea profunzime,

*) Conferința 82.

caracterul atotcuprinzător, este superficial și nu a încercat niciodată să pătrundă viu în spiritul Adevărului adus aici.

El va trebui să se alăture acelor mase care, în mulțumirea lor de sine și în închipuirea că posedă deja cea mai mare cunoaștere, merg pe calea cea largă. Închipuirea că ar avea cunoaștere împiedică asemenea oameni pierduți să recunoască în ceea ce este spus în altă parte vitalitatea care încă lipsește pseudocunoașterii lor. Sentimentul propriei lor satisfacții în legătură cu ceea ce ei cred că țin în mână se ridică în fața a tot ce privesc și a tot ce aud. Abia când ajung la acel hotar ce respinge neîndurător tot neadevărul și toată aparența, ei recunosc, atunci când își desfac mâna, că aceasta nu conține *nimic* din ceea ce le-ar permite să-și continue drumul și astfel, în cele din urmă, să intre în Împărăția Spiritului. Atunci însă va fi deja prea târziu pentru a face cale întoarsă și pentru a mai primi ceea ce au respins și au disprețuit. Nu le mai ajunge timpul pentru acest lucru. Poarta de intrare este închisă. Ultima posibilitate a fost irosită.—

Cât timp omul nu devine *așa cum trebuie*, ci rămâne încă agățat de dorințele sale, el nu poate vorbi de adevărata omenire. El trebuie să reflecteze mereu asupra faptului că a provenit abia din *Creație*, și nu direct din Mâna Creatorului.

„Pedanterie, în fond este unul și același lucru, doar exprimat altfel” spun cei înfumurați și cei leneși, roade seci ale acestei omeniri, pentru că ei vor fi mereu incapabili să resimtă intuitiv pe deplin marea prăpastie care se află aici. Simplitatea cuvintelor îi induce din nou în eroare.

Numai cel care este viu în interior nu va trece nepăsător peste acest lucru, ci va resimți distanțele nemăsurate și delimitările precise.

Dacă aș dori să arăt acum *toate* diviziunile Creației, mulți oameni care se pretind astăzi mari „în ei înșiși” ar cădea disperați la pământ, zdrobiți de înțelegerea nimicniciei și micimii lor, recunoscând că aceste cuvinte conțin adevăr. Expresia atât de des folosită de „vierme pământesc” nu este atribuită pe nedrept celor „elevați spiritual”, care astăzi încă se

laudă cu istețimea lor și care curând, foarte curând, vor fi cei mai de jos din întreaga Creație, dacă nu vor face parte chiar din rândul celor respinși.—

A sosit timpul ca Lumea să fie cunoscută așa cum este. Pe bună dreptate se desparte ceea ce este lumesc de ceea ce este spiritual, chiar și în viața pământească. Termenii au apărut din capacitatea corectă de a presimți a unor oameni, redând ca o reflectare deosebirile din întreaga Creație. Chiar și Creația o putem împărți în Paradis și Lume, deci în spiritual și lumesc. Și, făcând aceasta, spiritualul nu este exclus din lumesc, însă ceea ce este lumesc este exclus din spiritual.

Noi trebuie să numim Lumea ca fiind Materialitatea care este însufletită de pulsația Spiritualului. Spiritualul este Împărăția Spirituală a Creației, Paradisul, din care este exclus tot ceea ce este material. Avem, prin urmare, Paradis și Lume, Spiritual și Material, Creație Primordială și evoluție, care poate fi numită și formare automată după un model.

Creația propriu-zisă este doar Paradisul, Împărăția Spirituală actuală. Tot restul este doar *ceea ce a evoluat*, adică nu mai este creat. Iar *ceea ce a evoluat* trebuie desemnat cu termenul *Lume*. Lumea este trecătoare, ea evoluează prin curenții Creației, copiindu-i imaginea, fiind propulsată și susținută de curenții spirituali. Ea ajunge la maturitate, pentru ca apoi, când este prea matură, să se descompună. Spiritualul însă nu îmbătrânește odată cu ea, ci rămâne veșnic tânăr sau, altfel spus, veșnic asemenea lui însuși.

Numai în *Lume* sunt posibile vina și ispășirea! Acestea sunt aduse de imperfecțiunea evoluției ulterioare. Vina de orice fel este cu totul imposibilă în Împărăția Spiritului.

Celui care a citit cu seriozitate conferințele mele îi este pe deplin clar acest lucru. El știe că nimic din tot spiritualul care străbate Lumea nu se poate întoarce în Spiritualul Pur atâta timp cât de el mai este lipit, din peregrinările sale, fie și un *fir de praf* dintr-o altă specie. Cel mai mic fir de praf face imposibilă trecerea hotarului în Spiritual. Acest fir îl reține, chiar dacă spiritul a înaintat până în prag. El nu poate intra cu

acest ultim fir de praf, deoarece, prin constituția sa diferită și inferioară, acesta nu-i permite să intre atâta timp cât încă mai este strâns lipit de spiritual. Abia în momentul în care un asemenea fir se desprinde și cade, spiritul devine complet liber, căpătând astfel aceeași ușurință ca aceea care se găsește în *cel mai de jos* strat al Spiritualului, și care astfel este lege pentru acest strat spiritual cel mai de jos, iar spiritul nu numai că poate, ci atunci *trebuie* să treacă pragul în fața căruia a fost mai înainte reținut de ultimul fir de praf.

Procesul poate fi observat și descris din atât de multe unghiuri, însă indiferent cu ce cuvinte va fi redat metaforic, el va rămâne exact la fel. Eu pot să-l înfrumusețez cu cele mai fantastice povestiri, pot folosi numeroase parabole pentru a-l face inteligibil, însă faptul în sine este simplu, foarte ușor, și este produs prin efectul celor trei Legi pe care le-am menționat adesea.

Se poate, de asemenea, spune, pe bună dreptate, că în Paradis, deci în Spiritualul Pur, nu poate lua naștere niciun păcat, că acesta nu este atins de nicio vină, deoarece este creat de Însuși Sfântul Duh. Prin urmare, doar ceea ce este creat are valoare deplină, în vreme ce, abia mai târziu, în ceea ce a evoluat din această copie a Creației Divine, și care rămâne în întregime în seama spiritului omenesc, drept arenă pentru evoluția și întărirea sa, poate lua naștere vina, din cauza voinței greșite a acestor spirite omenești leneșe, vină care va trebui ispășită înainte ca spiritualul să se poată întoarce. Dacă din Creație, adică din Paradis, pleacă germele de spirit, urmând un imbold propriu, pentru a parcurge această Lume, atunci se poate spune, bineînțeles, la figurat că din Patrie au plecat copii pentru a învăța și pentru a se întoarce apoi pe deplin maturi. Expresia își are îndreptățirea sa, dacă este considerată *la figurat*. Totul trebuie să rămână la figurat și nu trebuie transformat în ceva personal, așa cum se încearcă peste tot. Întrucât spiritul omenesc se împovărează cu vină abia în Lume, acest lucru fiind imposibil în Spiritual, este, de asemenea, firesc să nu se poată întoarce din nou acasă, în

Împărăția Spirituală, înainte de a se elibera de această vină care îl împovărează. Aș putea da o mie de exemple de acest fel și *toate* ar avea în ele acel unic principiu fundamental, pe care eu l-am arătat adesea în efectul celor trei Legi simple de bază.

Unora li se pare ciudat atunci când eu descriu procesul *în mod obiectiv*, pentru că aceste ilustrări le flatează îngâmfarea și amorul propriu. Ei preferă să rămână în lumea lor de vis, căci în ea totul se aude mult mai frumos și acolo ei apar mult mai importanți decât sunt în realitate. Ei fac greșeala că nu vor să vadă ceea ce este obiectiv, ci se dedau din ce în ce mai mult fantasticului, pierzând astfel drumul și sprijinul, și sunt îngroziți, poate chiar indignați, dacă eu le arăt acum în toată simplitatea și cu luciditate *cum* este Creația și ce rol joacă ei, de fapt, în ea. Pentru ei este o situație tranzitorie asemănătoare cu cea a unui copil mic ce ar asculta fericit basme, cu ochi strălucitori și obraji aprinși de entuziasm, în brațele mamei sau ale bunicii, pentru ca apoi să vadă, în sfârșit, Lumea și oamenii așa cum sunt în realitate. Cu totul altfel decât sună în basmele frumoase, și totuși, la o examinare pătrunzătoare și păstrând puțină distanță, în principiu la fel. Clipa este amară, dar necesară, altfel copilul nu ar putea progresa și ar sfârși în mare suferință, ca fiind „străin de lume”.

Nici aici nu este altfel. Cel care vrea să se înalțe trebuie să cunoască, în sfârșit, Creația în toată *realitatea* ei. El trebuie să pășească ferm pe picioarele sale și să nu mai plutească în simțăminte care sunt bune pentru un copil iresponsabil, dar nu au valoare pentru omul matur, a cărui forță a voinței pătrunde în Creație promovând sau perturbând și, prin aceasta, fie îl înalță, fie îl distruge.

Fetele care citesc romane care doar ascund adevărata viață, înfățișând-o fals, vor experimenta foarte repede, în reveria astfel trezită, dezamăgiri amarnice în viață, foarte adesea vor fi chiar zdrobite pentru întregul lor timp pe Pământ, căzând pradă ușoară falsității fără scrupule, de care ele s-au apropiat cu încredere. Nu este altfel nici cu dezvoltarea unui spirit omenesc în Creație.

De aceea, la o parte cu toate ilustrările pe care omul nu a învățat niciodată să le înțeleagă, pentru că a fost mult prea comod pentru a accepta severitatea interpretării veridice. Acum este timpul ca vălul să cadă și el să vadă clar de unde a venit, ce îndatoriri impune misiunea lui și, de asemenea, încotro trebuie să meargă. *Pentru aceasta, el are nevoie de cale!* Iar această cale o vede clar trasată în Mesajul meu al Graalului, cu condiția ca el să *vrea* să o vadă. Cuvântul Mesajului Graalului este viu, astfel încât el le va permite să găsească din belșug doar acelor oameni care poartă în suflet dorința cu adevărat sinceră! Cuvântul respinge automat tot restul.

Pentru cei închipuiți și pentru cei care caută doar superficial, Mesajul rămâne cartea cu șapte peceți!

Numai cel care se deschide binevoitor va primi. Dacă citește de la început cu o receptivitate sinceră și cinstită, atunci tot ceea ce caută va înflori într-o minunată împlinire! Însă cei ale căror inimi nu sunt complet curate vor fi respinși de acest Cuvânt sau el se va închide în fața privirii false. Ei nu găsesc nimic! Sentința va veni pentru fiecare exact după cum se va situa față de acest Cuvânt.—

Vremea visării a trecut. *Cuvântul aduce Judecata.* El împarte automat spiritele omenești după diversitatea concepțiilor acestora. Acest proces este, de asemenea, atât de simplu și de natural, încât, pentru cei mai mulți oameni, el va părea mult prea simplu și, din nou, nu vor recunoaște marea și puternica Judecată care începe cu acesta.

Judecata stă în *zilele acestei prime separări* a tuturor spiritelor omenești, care depinde de modul în care fiecare om primește noul Cuvânt al lui Dumnezeu! Ea nu constă în consecințele ulterioare, care însoțesc separarea, deoarece fiecare va trebui să ajungă la capătul drumului pe care a decis să meargă, unde va găsi recompensa ori pedeapsa lui.

Dar pentru a scutura mai întâi *încă o dată* toți oamenii, pentru a-i îndemna la reflecții serioase, ceea ce va permite, poate, câtorva, să se agațe de *această* frânghie salvatoare,

singura care poate să-i conducă afară din aceste adâncuri, vor avea loc evenimente atât de grave, a căror apropiere omenirea încăpățânată nici măcar nu o visează. Cât de ușor multe dintre ele ar fi putut fi încă evitate! Acum este însă prea târziu. Aceste evenimente zdrobitoare pot servi încă la salvarea multora, de îndată ce ei vor recunoaște, în sfârșit, lipsa de conținut a falșilor profeți și a îndrumătorilor în care se încred acum atât de mult; căci numai Adevărul va supraviețui victorios timpului care se pregătește și îl va face în curând cunoscut pe Îndrumătorul desemnat de Dumnezeu, singurul căruia îi este dată forța de a ajuta în disperata nevoie spirituală și pământească!

Și o mie de ani sunt ca o zi!

Care om a înțeles până acum sensul acestor cuvinte? În care biserică este el interpretat corect? În multe cazuri este luat doar ca o idee legată de viața fără sfârșit. Totuși, în Creație nimic nu este fără de timp și nimic fără de spațiu. Chiar noțiunea de Creație trebuie să contrazică acest lucru; căci ceea ce este creat este o lucrare, și fiecare lucrare are o limită. Însă ceea ce are o limită nu este fără de spațiu. Și ceea ce nu este fără de spațiu nu poate fi nici fără de timp.

Există felurite lumi care formează locul de ședere al spiritelor omenești, în funcție de maturitatea lor spirituală. Aceste lumi sunt mai mult sau mai puțin dense, mai apropiate sau mai depărtate de Paradis. Cu cât sunt mai îndepărtate, cu atât sunt mai dense și astfel mai grele.

Noțiunea de timp și cea de spațiu se îngustează odată cu creșterea densității, cu închegarea mai fermă a Materialității și cu îndepărtarea mai mare de Împărăția Spirituală. Astfel, Pământul face parte din *acea* parte cosmică ce este considerată pe un al doilea nivel, din punctul de vedere al densității. Mai există așadar o parte cosmică și mai densă, în consecință având o noțiune a spațiului și timpului și mai limitată.

Noțiunile diferite de timp și spațiu iau naștere din capacitatea mai mult sau mai puțin elastică de a absorbi experiențele prin intermediul creierului omenească, creier care, la rândul lui, se adaptează treptei mediului său, așadar speciei părții cosmice în care se află corpul. Așa se face că trebuie să vorbim despre noțiuni diferite de spațiu și timp în diferitele părți cosmice.

Există părți cosmice situate mult mai aproape de Paradis, adică de partea cosmică a Spiritualului Pur, decât aceasta

căreia îi aparține Pământul. Aceste părți sunt dintr-o specie de Materialitate mai ușoară și mai puțin compactă. Urmarea este capacitatea mai extinsă de a experimenta pe deplin conștient. Noi numim aceasta drept trăire conștientă, diurnă.

Materialitățile de altă specie țin de Materialitatea-Densă mai fină sau de Materialitatea-Fină densă și chiar de Materialitatea-Fină absolută, în timp ce noi ne aflăm, în prezent, în Lumea Materialității-Dense absolute. Cu cât Materialitatea este mai rafinată, cu atât este și mai permeabilă. Însă cu cât Materialitatea este mai permeabilă, cu atât câmpul posibilității de a experimenta conștient sau, altfel spus, al posibilității de a primi impresii devine mai larg și mai extins pentru spiritul omenesc ce se află în corp.

Într-un corp mai grosier și mai dens, cu un creier corespunzător mai dens ca punct de tranzit pentru procesele exterioare, spiritul omenesc ce se află în el este, firește, mai ferm izolat sau zidit decât într-o specie de materie mai permeabilă și mai puțin condensată. Prin urmare, în Materia mai densă el poate percepe faptele în el însuși sau se poate lăsa impresionat de ele doar până la o limită mai îngustă.

Cu cât o specie de materie este mai puțin densă, cu atât este, în mod natural, mai ușoară și astfel cu atât ea se va afla mai sus. De asemenea, va fi mult mai translucidă și astfel ea însăși mai luminoasă. Cu cât aceste specii de materie sunt mai aproape de Paradis, fiind mai ușoare, cu atât sunt, din acest motiv, mai luminoase și mai însozite, deoarece sunt străpunse de radiațiile provenite din Paradis.

Astfel, cu cât un spirit omenesc obține posibilitatea unor senzații vii, grație corpului său, susținut de un mediu mai ușor, mai puțin dens, cu atât va fi mai capabil să experimenteze în interior, astfel încât pe durata unei zile pământești el poate absorbi din mediul său mult mai multe experiențe decât un om de pe Pământ, cu un creier mai dens, într-un mediu mai dens și, prin urmare, mai compact. În funcție de gradul de permeabilitate, deci în funcție de specia mai ușoară, mai luminoasă a mediului, un spirit omenesc poate, grație unei

percepții mai facile, să experimenteze pe durata unei zile pământești tot atât cât într-un *an* pământesc, iar în Împărăția Spirituală însăși el poate experimenta pe durata unei zile pământești tot atât de mult cât în o mie de ani pământești!

Din acest motiv se spune: „Acolo o mie de ani sunt tot atât cât o singură zi.” Adică prin bogăția de trăiri, a cărei creștere corespunde creșterii maturității spiritului omenesc.

Omul își poate imagina cel mai bine acest lucru dacă se gândește la *visele* sale! În acestea el poate adesea să perceapă intuitiv într-un singur minut al timpului pământesc o întreagă viață de om, să o trăiască în spirit cu adevărat! El trăiește astfel situațiile cele mai fericite, cât și cele mai dureroase, râde și plânge, își trăiește bătrânețea, și totuși aceasta nu i-a luat decât un singur minut. În viața pământească ar avea nevoie, pentru aceeași trăire, de zeci de ani, pentru că timpul și spațiul existenței pământești sunt prea limitate și fiecare treaptă individuală poate fi parcursă mai încet. Și așa cum omul de pe Pământ poate trăi atât de rapid numai în vis, deoarece, cu această ocazie, spiritul său este parțial eliberat de legătura cu creierul, tot așa stă el în părțile cosmice mai luminoase, ca spirit mai puțin înlănțuit de creier, iar mai târziu ca spirit complet liber, într-o *permanentă* trăire intensă și rapidă. Pentru trăirea efectivă a o mie de ani pământești, el nu are nevoie de mai mult decât de o singură zi!

Intuiție.

Fiecare intuiție formează imediat o imagine. La această formare a imaginii participă creierul mic, cel care ar trebui să servească drept punte sufletului pentru a stăpâni corpul. El este *acea* parte a creierului care vă mijlocește visele. Această parte comunică, la rândul ei, cu creierul anterior, prin a cărui activitate iau naștere gândurile legate mai mult de spațiu și timp, din care, în final, este alcătuit intelectul.

Acum urmăriți cu atenție desfășurarea procesului! Puteți distinge clar când vă vorbește intuiția, prin spirit, sau sentimentul, prin intelect!

Activitatea spiritului omenesc produce intuiția în plexul solar, influențând astfel, în același timp, creierul mic. Este *manifestarea* spiritului. Deci un val de forță care *pornește* de la spirit. Firește, omul simte acest val de forță acolo unde spiritul din suflet este în legătură cu trupul, în centrul așa-numitului plex solar, care transmite mișcarea spre creierul mic, ce este influențat de aceasta. Acest creier mic formează, asemenea unei plăci fotografice, în funcție de diferitele tipuri de influențe, imaginea procesului pe care l-a voit sau pe care l-a format spiritul cu forța puternică a voinței sale. *O imagine fără cuvinte!* Creierul anterior recepționează această imagine și caută să o descrie în cuvinte, fapt prin care sunt produse gândurile, care ajung apoi să fie exprimate în cuvinte.

Întregul proces este, în realitate, foarte simplu. Vreau să îl repet încă o dată: cu ajutorul plexului solar, spiritul impresionează puntea dată lui, imprimă, așadar, o anumită voință în unde de forță asupra creierului mic, instrumentul dat lui în acest scop, care transmite imediat creierului anterior

ceea ce a primit. În timpul acestei transmiteri a avut deja loc o mică schimbare prin condensare, deoarece creierul mic a adăugat propria sa specie. Instrumentele din corpul omenesc ce stau la dispoziția spiritului spre utilizare lucrează ca verigile care se îmbină ale unui lanț. Ele toate acționează însă *numai formând*, pentru că nu pot altfel. Ele dau o formă la tot ce le este transmis, potrivit propriei lor specii particulare. Creierul anterior preia, la rândul său, imaginea dată lui de către creierul mic; o comprimă pentru prima oară în limitele mai înguste ale spațiului și timpului, corespunzător speciei sale relativ mai dense, o condensează astfel și o aduce în Lumea Material-Fină deja mai palpabilă a formelor de gânduri. Însă în această înlănțuire el formează deja cuvinte și propoziții, care pătrund apoi, prin organele de vorbire, în Materialitatea-Densă fină, ca unde sonore formate, pentru a produce în aceasta, la rândul lor, un nou efect, care determină mișcarea acestor unde. Cuvântul rostit este deci expresia imaginilor transmise prin intermediul creierului anterior. Acesta însă poate orienta efectul spre organele de mișcare, în loc să îl îndrepte spre organele de vorbire, fapt prin care în locul cuvântului ia naștere scrisul sau fapta.

Acesta este cursul normal, voit de Dumnezeu, al activității spiritului omenesc în Materialitatea-Densă.

Este drumul *corect*, care ar fi adus o evoluție ulterioară sănătoasă în Creație și pe care rătăcirea nu ar fi fost deloc posibilă pentru omenire.

Însă omul a părăsit de bunăvoie acest drum care îi fusese prescris prin constituția corpului său. El a intervenit cu încăpățănare în funcționarea normală a lanțului instrumentelor sale, făcând din intelect idolul său. Astfel, și-a concentrat întreaga forță asupra educației intelectului și exclusiv asupra acestui unic punct. Creierul anterior, ca producător, a fost disproporționat întărit în comparație cu toate celelalte instrumente care conlucrează. În mod natural, acest lucru s-a răzbunat. Munca egală, comună, a tuturor verigilor individuale a fost răsturnată și împiedicată, și, odată

cu ea, orice evoluție corectă. Tensiunea excesivă aplicată *numai* asupra creierului anterior timp de mii de ani a stimulat creșterea sa nemăsurată, comparativ cu tot restul. Urmarea a fost reprimarea activității părților neglijate, care au rămas mai slabe din cauza folosirii lor ne semnificative. Din acestea face parte, în primul rând, creierul mic, instrumentul spiritului. De aici rezultă că activitatea spiritului omenesc propriu-zis nu numai că a fost puternic împiedicată, ci a fost adesea complet paralizată și exclusă. Posibilitatea comunicării corecte cu creierul anterior prin mijlocirea creierului mic a fost îngrădită, în vreme ce o legătură directă a spiritului omenesc cu creierul anterior este complet exclusă, constituția acestuia nefiind deloc adecvată pentru așa ceva. Creierul anterior depinde în întregime de activitatea deplină a creierului mic, dacă vrea să îndeplinească într-adevăr activitatea care îi revine, Voința lui Dumnezeu plasându-l *în urma* acestuia. Pentru a primi vibrațiile spiritului este nevoie de specia creierului mic. El nu poate fi deloc lăsat deoparte, deoarece creierul anterior, care trebuie să asigure trecerea spre Materialitatea-Fină și spre Materialitatea-Densă fină, este de o constituție cu totul diferită, mult mai densă.

În cultivarea unilaterală exagerată a creierului anterior se găsește păcatul ereditar al omului de pe Pământ împotriva lui Dumnezeu sau, mai exact spus, împotriva Legilor Divine, Legi care se aplică și în repartizarea corectă a instrumentelor fizice, în același mod ca și în întreaga Creație. Respectarea împărțirii *corecte* ar fi adus, de asemenea, cu sine drumul drept și direct spre înălțarea spiritului omenesc. Așa însă, omul, în înfumurarea sa ambițioasă, a intervenit în angrenajul activității sănătoase, a extras o parte a acestuia și a cultivat-o în mod deosebit, fără să țină cont de toate celelalte. Acest lucru *trebuia* să aducă inegalitate și stagnare. Dacă mersul evenimentelor naturale este astfel frânat, urmarea neapărată va fi îmbolnăvire și eșec, iar, în final, haos complet și prăbușire.

Aici însă nu este în joc numai corpul, ci, în primul rând, spiritul! Cu această cultivare inegală a celor doi creieri,

creierul posterior a fost reprimat de-a lungul mileniilor prin neglijare și astfel spiritul a fost împiedicat în activitatea sa. Acesta a devenit *păcatul ereditar*, deoarece cultivarea unilaterală a creierului anterior este transmisă deja fiecărui copil, ca moștenire material-densă, fapt care, încă de la început, îi face incredibil de dificilă trezirea și întărirea spirituală, pentru că puntea necesară a creierului posterior i-a devenit greu accesibilă și foarte adesea a fost chiar înlăturată.

Omul nici măcar nu bănuiește câtă ironie acuzatoare se află în expresiile „creier mare” și „creier mic”, pe care el însuși le-a conceput! Acuzația referitoare la intervenția sa în Hotărârea Divină nu putea fi exprimată mai cumplit! El pecetluiește astfel chiar cel mai grav dintre păcatele sale pământești, acela de a fi mutilat, în încăpățânarea sa nelegiuită, instrumentul fin al corpului său material-dens, menit să-l ajute pe acest Pământ, încât acesta nu numai că nu îi mai poate sluji așa cum a fost prevăzut de Creator, dar *trebuie* chiar să îl ducă spre adâncurile pieirii! Cu aceasta, el a greșit mult mai grav decât bețivii sau cei care își distrug corpul lăsându-se pradă patimilor!

Iar acum mai pretinde și ca Dumnezeu să i se facă înțeles într-o formă *încă* inteligibilă pentru carcasa corpului său voit deformat! După comiterea nelegiurii, mai are și *această* pretenție!

În cursul natural al evoluției, omul ar fi putut urca ușor și plin de bucurie treptele spre Înălțimile Luminoase, dacă nu ar fi intervenit cu o mână nelegiuită în Lucrarea lui Dumnezeu! Nenorocire asupra lui, dacă nu apucă acum, recunoscător, ultimul colac de salvare! Să fie distrus, ca să nu mai poată provoca și propaga și mai multe nenorociri și păcate, ca să nu mai poată răspândi suferință asupra altora, așa cum a făcut-o până în prezent! Altceva nu ar fi fost posibil pentru asemenea invalizi de creier, decât ca ei să cadă în grandomania de care dau atâtea dovezi astăzi! Omul viitorului va avea creieri *normali*, care, lucrând împreună, se vor susține reciproc și armonios. Ajungând la activitate corectă, creierul posterior,

numit creierul mic pentru că este atrofiat, se va întări, până când raportul său cu creierul anterior va fi unul perfect echilibrat. Atunci va domni din nou armonia, iar ceea ce este nenatural și nesănătos va trebui să dispară!

Dar să trecem acum la *alte* consecințe ale modului de viață atât de greșit de până acum: creierul posterior, prin comparație mult prea mic, face să le fie greu celor care astăzi caută cu adevărat serios să deosebească în ei ceea ce este intuiție veritabilă de ceea ce este doar sentiment. Am spus deja înainte că sentimentul este produs de creierul anterior; gândurile acestuia acționează asupra nervilor corpului, care, radiind înapoi, stimulează creierul anterior către ceea ce numim fantezie.

Fantezia constă în imagini pe care le produce creierul anterior. Ele nu se pot compara cu imaginile pe care le formează creierul mic sub presiunea spiritului! Aici avem deosebirea dintre modul de exprimare a intuiției, ca urmare a unei activități a spiritului, și rezultatele sentimentului care provine din nervii corpului. Ambele aduc imagini care sunt pentru necunoscători greu sau imposibil de deosebit, cu toate că există o deosebire imensă între ele. Imaginile intuiției sunt veritabile și conțin forță vie, în vreme ce imaginile sentimentului, fantezia, sunt iluzii produse cu forță împrumutată.

Deosebirea este totuși ușor de făcut pentru cel care cunoaște procesul evoluției din întreaga Creație și care se observă corect pe el însuși.

În cazul imaginilor intuiției, provenite din activitatea creierului mic, punte a spiritului, *mai întâi* apare nemijlocit imaginea, iar abia apoi aceasta se transformă în gânduri și, prin gânduri, influențează viața senzorială a corpului.

În cazul imaginilor produse de creierul anterior este însă invers. Aici gândurile trebuie să *precedă*, oferind baza pentru formarea imaginilor. Toate acestea se întâmplă însă atât de repede, încât pare că este unul și același lucru. Totuși, cu puțin exercițiu, omul poate ajunge repede să distingă de ce natură este procesul.

O altă urmare a păcatului ereditar este confuzia din vise! Din acest motiv, oamenii nu mai pot da astăzi viselor *acea* valoare ce ar trebui să li se cuvină de fapt. Un creier posterior normal ar reda visele, influențat de spirit, clar și fără confuzie. Aceasta înseamnă că nu ar fi deloc *vise*, ci *trăiri* ale spiritului, care sunt recepționate și redade de creierul posterior, în vreme ce creierul anterior se odihnește în somn. Însă puterea copleșitoare de acum a creierului anterior sau de zi își exercită influența chiar și în timpul nopții, radiind asupra creierului posterior, atât de sensibil. În starea sa actuală slăbită, acesta absoarbe radiațiile puternice ale creierului anterior simultan cu trăirea spiritului, fapt prin care apare un amestec, la fel ca la dubla expunere a unei plăci fotografice. De aici rezultă visele neclare de astăzi.

Cea mai bună dovadă în acest sens este faptul că în vise apar adesea cuvinte și propoziții, care provin *numai* din activitatea creierului *anterior*, care doar el poate să formeze cuvinte și propoziții, pentru că este mai strâns legat de spațiu și timp.

De aceea, omul nu mai este acum deloc deschis sau este numai insuficient deschis avertizărilor și îndrumărilor spirituale prin intermediul creierului posterior, fiind astfel expus mult mai multor pericole, de care altfel aceste avertizări spirituale l-ar putea scăpa!

Există încă multe alte urmări rele, în afară de cele menționate, provocate de intervenția omului în Hotărârile Divine; căci, în realitate, *tot* răul a apărut doar din acest unic eșec, atât de vizibil astăzi fiecărui om, care a fost doar un fruct al vanității, ce a luat naștere prin apariția femeii în Creație.

De aceea, omul să se elibereze, în sfârșit, de urmările răului ereditar, dacă nu vrea să piară.

Firește, totul cere eforturi, deci inclusiv acest lucru. Omul *trebuie* să se trezească din comoditatea sa, pentru a deveni, în sfârșit, ceea ce ar fi trebuit să fie încă de la început! Un promotor al Creației și un mijlocitor al Luminii pentru toate creaturile!

Învățătorul Lumii.

Învățătorul Lumii este Fiul Omului. El nu se numește Învățătorul Lumii pentru că trebuie să învețe Lumea, nici nu va întemeia o religie care va uni Lumea, în sens mai restrâns Pământul sau, și mai bine, omenirea de pe Pământ, ori care stăpânește Pământul, ci El este numit Învățătorul Lumii pentru că El *explicită* „Lumea”, aduce învățătura despre Lume. Ceea ce trebuie, într-adevăr, să știe omul! El arată cum să fie *recunoscută* „Lumea”, în acțiunea ei automată, pentru ca omul de pe Pământ să se poată orienta după ea și să se poată înălța conștient, cunoscând adevăratele Legi ale Lumii.

Este vorba deci de o instruire despre Univers, despre Lume, despre Creație.

În spatele acestui *autentic* Învățător al Lumii stă, ca odinioară la Hristos, strălucind, vizibilă *clarvăzătorilor puri*, marea *Cruce a Mântuitorului!* Se poate, de asemenea, spune: „*El poartă Crucea!*” Însă acest lucru nu are nimic de-a face cu suferința și cu martiriul.

Acesta va fi unul dintre semnele „strălucind viu”, pe care niciun scamator sau magician, oricât de îndemnatic ar fi el, nu îl poate simula, și după care poate fi recunoscută autenticitatea necondiționată a misiunii Sale!

Acest proces suprapământesc nu este nicidecum incoerent, arbitrar doar, așadar nu este nenatural. Coerența sa este înțeleasă de îndată ce se cunoaște adevăratul sens al „Crucei Mântuitorului”. Ea nu este aceeași cu crucea de suferință a lui Hristos, prin care omenirea nici nu avea cum să fie mântuită, după cum am explicat clar în conferința „Moartea pe Cruce a Fiului lui Dumnezeu și Cina cea de Taină” * și am repetat apoi în multe rânduri. Este cu totul altceva, din nou ceva simplu în

*) Conferința 55.

aparență și totuși de o măreție impunătoare!

Crucea era deja cunoscută înainte de timpul lui Hristos pe Pământ. Ea este semnul Adevărului Divin! Nu numai semnul, ci și forma sa vie. Întrucât Hristos a fost Aducătorul Adevărului Divin, al Adevărului Pur, El venind din Adevăr, aflându-se în legătură directă cu el, purtându-l în Sine și fiind o parte din el, Adevărul a rămas legat viu în El și cu El! Acesta este *vizibil* în Crucea Vie, deci strălucitoare și *radiind* prin ea însăși! Se poate spune că Adevărul este Crucea Însăși. Acolo unde se află această Cruce Radiantă, acolo este și Adevărul, pentru că această Cruce nu poate fi separată de Adevăr, ci ambele sunt una; *deoarece această Cruce arată forma vizibilă a Adevărului.*

Crucea de Raze sau Crucea Radiantă *este*, prin urmare, Adevărul în forma sa originală. Și pentru că omul se poate înălța doar prin Adevăr, și nu altfel, spiritul omenesc găsește adevărata *Mântuire* numai în recunoașterea sau cunoașterea Adevărului Divin!

Deoarece mântuirea se află doar în Adevăr, rezultă de aici că această Cruce, deci Adevărul, este Crucea Mântuitoare sau *Crucea Mântuitorului!*

Ea este Crucea Mântuitorului! Pentru omenire *Mântuitorul este însă Adevărul!* Numai cunoașterea Adevărului și, legat de acesta, folosirea drumului care se află sau care este arătat în Adevăr pot conduce astăzi spiritul omenesc în sus, spre Lumină, afară din nebunia și rătăcirea sa din prezent, îl pot izbăvi și dezlega de starea sa actuală. Și întrucât Fiul lui Dumnezeu trimis și Fiul Omului Care vine acum sunt *singurii* Aducători ai Adevărului *nealterat*, purtându-L în Ei Însși, amândoi trebuie, în mod natural, să poarte inseparabil și Crucea în Ei și asupra Lor, deci trebuie să fie Purtători ai Crucii de Raze, Purtători ai Adevărului, Purtători ai Mântuirii, care pentru oameni se află în Adevăr. Ei aduc Mântuirea în Adevăr celor care îl primesc, deci care urmează drumul arătat. Ce valorează, pe lângă aceasta, toată vorbăria iscusită a oamenilor? Ea va păli în ceasul primejdiei.

Din acest motiv le-a spus Fiul lui Dumnezeu oamenilor să ia *Crucea* și să Îl urmeze, adică să primească *Adevărul* și să trăiască după el! Să se adapteze Legilor Creației, să se străduiască să le înțeleagă exact și să folosească efectele lor automate doar pentru scopurile cele mai bune.

Însă ce a făcut din nou mintea limitată a omului din acest fapt simplu și natural! O doctrină a suferinței, nedorită de Dumnezeu și nici de Fiul Său, Trimisul Său! Și prin aceasta s-a apucat pe un drum *greșit*, care nu era în acord cu drumul arătat, ci a dus foarte departe de Voința lui Dumnezeu, Care vrea să conducă doar spre bucurie, nu spre suferință.

Este, firește, un simbol îngrozitor pentru omenire faptul că, odinioară, ea l-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu tocmai pe reprezentarea pământească a formei Adevărului și l-a torturat până la moarte, El pierind pământește pe simbolul acestui Adevăr pe care l-a adus! Însă crucea de suferință a bisericilor *nu* este Crucea Mântuitorului!

„Cel care stă în Forță și în Adevăr”, se spune despre Fiul lui Dumnezeu. Forța este Voința lui Dumnezeu, Sfântul Duh. Forma Sa vizibilă este Porumbelul. Forma vizibilă a Adevărului este Crucea care radiază prin ea însăși. Amândouă au fost văzute, vii, la Fiul lui Dumnezeu, pentru că Acesta stătea în ele. Acest lucru a fost la El un fenomen natural și de la sine înțeles.

Același lucru se va vedea și la Fiul Omului! Porumbelul deasupra Lui, Crucea Mântuitorului în spatele Lui, căci El este, la rândul Său, inseparabil legat cu acestea, ca Aducător de Adevăr „Care stă în Forță și în Adevăr”! *Acestea sunt semnele infailibile ale Misiunii Sale autentice de împlinire a făgăduințelor.* Semnele, care nu pot fi imitate niciodată, sunt indestructibile, avertizează și, de asemenea, făgăduiesc, în ciuda caracterului teribil al severității lor! Numai dinaintea lor trebuie să se retragă tot întunericul!

Ridicați privirile! De îndată ce se vor anunța solii implacabili ai venirii Sale, care curăță pentru El drumul de obstacolele pe care îngâmfarea omenească le-a îngrămădit pe acesta, *va*

cădea vălul din fața ochilor multora, căroră le este dat astfel să-L recunoască! Constrânși de Forța Luminii, ei vor trebui atunci să depună mărturie cu voce tare.

Niciunul dintre falșii profeți și, de asemenea, dintre îndrumătorii atât de numeroși astăzi nu va putea rezista dinaintea *Lui*; căci prin aceste două semne sublime, pe care nimeni nu le poate purta, în afară de Fiul lui Dumnezeu și de Fiului Omului, vorbește Însuși Dumnezeu pentru Slujitorul Său, iar toată istețimea omenească trebuie să amuțească în fața lor.—

Fiiți atenți la ceasul acesta, el este mai aproape decât gândesc *toți*.

Străinul.

Întunericul se așternea din nou peste Pământ. Triumfător, el acoperea oamenii cu umbra lui și le bloca drumul către Împărăția Spiritualului Pur. Lumina lui Dumnezeu se retrăsese de la ei. Trupul care Îi servise drept vas pământesc atârna sângerând și distrus pe cruce, victimă a protestului celor cărora această Lumină a vrut să le aducă fericirea și pacea sfântă.

Pe culmea întregii Creații, în apropierea radiantă a lui Dumnezeu, se află Cetatea Graalului, Templu al Luminii. Aici domnea o mare tristețe din cauza spiritelor omenești rătăcite, aflate în adâncuri, care, în pretenția oarbă că știu mai bine, s-au închis cu ostilitate în fața Adevărului și s-au lăsat biciuite de întunericul plin de ură, până la comiterea crimei față de Fiul lui Dumnezeu. Blestemul generat astfel de omenire se abătea greu asupra întregii Lumi, presând-o într-o limitare și mai mare a înțelegerii.—

Cu uimire gravă, un tânăr privea din Cetatea Graalului evenimentul monstruos... era viitorul Fiul al Omului. La acea vreme El începuse deja pregătirea Sa, care necesita mii de ani; căci El trebuia să coboare bine echipat în acele regiuni de jos, unde întunericul stăpânea prin voința oamenilor.

O mână de femeie se așeză ușor pe umărul visătorului. Regina Femeității Primordială Creată stătea lângă El și îi spuse, cu tristețe plină de iubire:

„Lasă evenimentul să acționeze asupra ta, dragă fiule. Așa este câmpul de luptă pe care va trebui să-l străbați la ceasul împlinirii; căci, la rugămintea Mântuitorului asasinat, Dumnezeu Tatăl permite ca, înainte de Judecată, Tu să le vestești încă o dată renegaților Cuvântul Lui, pentru a-i salva pe cei care vor mai vrea să-L asculte!”

Tânărul își plecă în tăcere capul și se rugă fierbinte pentru forță, căci rezonanța Iubirii Divine atotputernice vibra în El!

Vestea despre această posibilitate de îndurare acordată din nou, ultima, s-a răspândit foarte repede prin toate ținuturile, și multe suflete L-au implorat pe Dumnezeu să le acorde permisiunea de a colabora la marea Lucrare de Mântuire a tuturor celor care mai vor să găsească drumul către Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu Tatăl a îngăduit aceasta multor suflete, cărora acest lucru le-a adus un beneficiu în înălțarea lor. Cu bucurie plină de recunoștință, grupul celor binecuvântați a depus, solemn și fericit, un jurământ de credință pentru împlinirea misiunii de a sluji care le fusese încredințată.

Astfel au fost instruiți *acei* Chemați care mai târziu urmau să stea la dispoziția Trimisului lui Dumnezeu, atunci când sosea ceasul Lui de împlinire pe Pământ. Ei au fost dezvoltați cu grijă pentru aceste misiuni și, la timpul potrivit, au fost incarnați pe Pământ, pentru a putea fi gata de îndată ce Chemarea i-ar fi ajuns, *prima împlinire a datoriei lor fiind aceea de a o asculta cu atenție.*

— — —

Între timp, moștenirea Fiului lui Dumnezeu asasinat, Cuvântul Său Viu, era exploatată pe Pământ doar pentru scopuri personale. Oamenilor le-a lipsit orice noțiune referitoare la adevăratele principii ale lui Hristos. Dimpotrivă, ei s-au deprins cu o sclavie atât de greșită a unei iubiri pur pământești, încât în final au respins tot restul ca nevenind de la Dumnezeu, și chiar și astăzi refuză și dușmănesc ceea ce nu arată această moliciune respingătoare dorită de ei și ceea ce nu practică același cult nesănătos și servil închinat omenirii. Tot ce nu are ca bază recunoașterea supremației omenești este desemnat ca fiind greșit și străin de Cuvântul lui Dumnezeu. Însă în spatele acestui comportament nu se ascunde, în realitate, nimic altceva decât teama neliniștită că lipsa de

conținut a construcției greșite, resimțită deja de multă vreme, ar putea deveni evidentă.

Aceasta au făcut oamenii cu moștenirea sacră lăsată de Fiul lui Dumnezeu! Pornind de la asemenea supoziții înjositoare au fost interpretate cuvintele Sale clare, fiind transmise într-un mod mult prea omenesc. S-a căutat să se atragă adepți, flatându-se slăbiciunile omenești, până când s-a putut dezvolta o oarecare putere pământească, spre care erau îndreptate întotdeauna toate eforturile. Însă, prin cruzimile lor bestiale, s-a arătat foarte curând cât de departe erau purtătorii principiilor greșit înțelese ale lui Hristos de adevărata semnificație a acestora, cât de puțin le trăiau ei. Permanent și din ce în ce mai clar s-a adus dovada că tocmai cei care se voiau a fi purtătorii principiilor lui Hristos erau, în nerușinarea lor de neiertat, cei mai înverșunați dușmani și cei mai mari batjocoritori ai adevăratei Învățăături! Întreaga istorie de după viața pământească a lui Hristos arată, odată cu începuturile bisericilor, atât de clar aceste fapte, gravate în litere de neșters, încât ele nu pot fi contestate sau diminuate. Stigmatul imposibil de ascuns al ipocriziei conștiente se regăsește în lunga istorie a asasinatelor individuale și în masă, executate invocându-L în mod criminal pe Dumnezeu, care se petrec în multe locuri și astăzi, doar formele schimbându-se și adaptându-se timpurilor actuale.

Astfel, mulțumită servilismului tuturor spiritelor omenești, întunericul creștea din ce în ce mai mult, pe măsură ce se apropia timpul în care Fiul Omului trebuia să fie incarnat pe Pământ.

O mișcare bucuroasă în rândul elementelor a vestit nașterea pământească. Îngeri L-au însoțit, plini de Iubire, până jos, pe acest Pământ. Ființe create primordial au format un zid solid de apărare în jurul Său și al copilăriei Sale pe Pământ. Tinerețea Lui pe Pământ a putut fi înșorită. Seara, El vedea Cometa strălucind deasupra Sa, ca pe un salut de la Dumnezeu Tatăl; El o considera ceva natural, făcând parte dintre stele, până când I-a fost așezat pe ochi vălul pe care trebuia să-l poarte în timpul amarei Sale pregătiri pământești.

Totul în jur I se părea străin; numai un dor arzător, de nepotolit, îi umplea sufletul, crescând până la neliniște, până la o continuă, febrilă căutare. Nimic din ceea ce oferea Pământul nu putea alina acest dor.

Cu vălul material-fin peste ochi, El stătea acum în fața întunericului, pe un teren ostil, pe un câmp de luptă unde tot ceea ce era întunecat putea să pună mai ferm piciorul decât El Însuși. De aceea, era normal ca peste tot unde căuta să întreprindă ceva să nu poată găsi niciun ecou și să nu aibă niciun succes, ci numai întunericul să șuiere mereu cu dușmănie. Atâta vreme cât pentru El ceasul împlinirii nu sosise, întunericul putea rămâne mereu mai puternic și Îi putea dăuna pământeste, oricare ar fi fost ocupațiile Sale pământeste, private, comerciale sau publice; deoarece tot ceea ce era pământesc *trebuia*, în mod cu totul natural, să I se opună Trimisului lui Dumnezeu, pentru că voința omenească este îndreptată astăzi *împotriva* adevăratei Voințe a lui Dumnezeu, în ciuda pretensei căutări a Adevărului, în spatele căreia se ascunde întotdeauna doar îngâmfarea, în diferite forme. Pretutindeni întunericul a găsit cu ușurință creaturi dispuse să-L împiedice pe Trimisul Luminii, să-L rănească grav și dureros.

Așa a devenit timpul Său de învățătură pe Pământ un drum al suferinței.

— — —

La fel cum ceea ce este spiritual acționează cu o forță mare, precum un magnet, atrăgând și reținând ceea ce este esențial, material-fin și material-dens, în același fel și chiar mult mai puternic acționează în Creația Ulterioară tot ceea ce își are originea deasupra Spiritualului asupra a *tot* ce se află sub el. Este un proces natural care nu poate fi altfel. Acesta doar seamănă, în efectul său, cu o forță de atracție. Forță de atracție în sensul cunoscut are, în mod reciproc, numai specia de același fel. *Aici* însă este vorba despre *forța* existentă *a celui mai*

puternic, în sensul pur obiectiv și cel mai nobil! Nu gândit în sens pământesc, omenesc, pentru că în Materialitatea-Densă această Lege, ca tot restul, s-a abrutizat în efectul ei, prin concursul oamenilor. Efectul natural al acestei puteri dominante se manifestă în formă exterioară ca atracție magnetică, concentrare, coeziune, dominare.

În virtutea acestei Legi, oamenii s-au simțit, de asemenea, atrași magnetic spre acest Străin învăluit, mai puternic, din Înălțimi, chiar dacă I se împotriveau uneori cu ostilitate. Vălurile dense pe care le purta în jurul Lui nu au putut împiedica în întregime pătrunderea acestei Forțe străine Pământului, în vreme ce aceasta, la rândul ei, nu putea încă să radieze liber, pentru a exercita *acea* putere irezistibilă pe care o va avea la ceasul împlinirii, după desprinderea învelișurilor care îi sunt impuse. Acest lucru aducea conflict în intuițiile oamenilor. Doar Ființa Străinului trezea deja în ei, la întâlnirea cu El, speranțe de cele mai diferite feluri, pe care gândirea lor le condensa mereu, din păcate, numai în dorințe pământești pe care le hrăneau în ei înșiși, amplificându-le.

Străinul însă nu putea să ia în seamă asemenea dorințe, întrucât ceasul Său nu sosise încă. Din această cauză, mulți s-au văzut adesea amăgiți de propria lor închipuire, s-au simțit, în mod ciudat, chiar înșelați. Ei nu au luat niciodată în considerare faptul că, în realitate, *doar propriile lor* așteptări egoiste erau acelea care nu se îplineau și, indignați, I-au atribuit Străinului responsabilitatea pentru dezamăgirile lor. Totuși, nu Acesta îi chema, ci ei se îmbulzeau și se agățau de El din cauza acestei Legi necunoscute lor, devenind adesea o grea povară cu care El a parcurs *acei* ani pământești care fuseseră prevăzuți pentru ucenicia Sa.

Oamenii de pe Pământ au intuit la El ceva misterios și necunoscut, ce nu puteau explica, au presimțit o putere ascunsă pe care, în ignoranța lor, nu o înțelegeau, și, de aceea, firește că în final au presupus la El o sugestie intenționată, hipnoză sau magie, în funcție de felul înțelegerii lor, în timp ce

nimic din toate acestea nu intra în discuție. Simpatia inițială, sentimentul particular de atracție s-au transformat atunci foarte des în ură; s-a aruncat, în sens moral, cu pietre și s-a încercat murdărirea Aceluia de la Care ei așteptau prea mult, prea devreme.

Nimeni nu și-a dat osteneala să se autoexamineze, ceea ce ar fi avut ca rezultat recunoașterea faptului că Străinul, Care trăia pentru Sine, având concepții diferite și ideale, era cel folosit de aceia care Îl asaltau, și nu El se folosea de cineva, așa cum încercau aceștia să se convingă pe ei înșiși și să îi convingă și pe alții, în amărăciunea provocată de neîmplinirea dorințelor legate de o viață confortabilă. Orbiți, ei au răsplătit amabilitatea acordată lor printr-o ură și o dușmănie nesăbuite, asemănătoare atitudinii lui Iuda.

Dar Străinul pe Pământ trebuia să suporte totul cu răbdare, era doar o consecință pe deplin naturală a existenței Sale, atâta timp cât omenirea trăia în eroare. Însă o asemenea experiență I-a adus, în același timp, și călirea necesară, care s-a așezat încet, ca o armură, peste disponibilitatea Sa de a oferi întotdeauna ajutorul, și astfel s-a deschis o prăpastie între această disponibilitate și omenire... prin rănilor sufletului Său, care au provocat o separare și care se pot vindeca numai prin schimbarea completă a omenirii. Aceste răni care I-au fost provocate au format, din acel ceas, prăpastia peste care poate construi o punte numai *acel* om care urmează *în întregime* calea Legilor lui Dumnezeu. Numai aceasta poate servi drept punte. Oricare altul trebuie să se zdrobească în prăpastie; căci nu există o altă cale pentru a o traversa. Iar oprirea în fața acesteia duce la pieire.

La ceasul exact, chiar înainte de sfârșitul acestui timp dificil de instruire, s-a înfăptuit întâlnirea cu *acea* însoțitoare care, ca o parte din El, trebuia să peregrineze împreună cu El prin viața pământească, pentru a colabora la marea Misiune, conform Hotărârii Divine. Ea însăși o străină pe Pământ, a intrat, conștient și cu bucurie, în Voința lui Dumnezeu, pentru a activa, recunoscătoare, în Aceasta.

Abia atunci a venit pentru cei Chemați, care făcuseră odinioară jurământul de credință lui Dumnezeu, timpul pentru a sluji! Răspunsul la rugămintea lor a fost pus cu grijă în aplicare. La timpul potrivit a avut loc incarnarea pe Pământ. Printr-o călăuzire fidelă, ei au fost echipați pământeste pentru sarcina lor cu tot ce le trebuia pentru îndeplinirea ei. Totul le-a fost adus, le-a fost dat în mod atât de evident, încât nu puteau să considere aceasta decât ca pe un dar, un împrumut pentru ceasul împlinirii promisiunii solemne de odinioară. La momentul potrivit, ei s-au întâlnit cu Trimisul, prin Cuvântul Său, apoi și personal... Însă mulți dintre ei, deși au presimțit Chemarea și au intuit ceva neobișnuit în sufletele lor, s-au lăsat totuși între timp, în cursul vieții lor pământeste, prinși în mrejele a ceea ce este pur pământesc și chiar în ale întunericului, în așa fel încât nu au mai putut să-și adune puterile și să biruie pentru adevărata slujire, pentru care li se permisesse să vină pe Pământ în această perioadă importantă. Unii au arătat o oarecare dorință pentru împlinire, însă greșelile pământeste i-au reținut de la acest lucru. Din păcate, au existat și dintre aceia care au pășit pe drumul Chemării lor, dar care au căutat în aceasta de la bun început în *primul* rând avantaje pământeste pentru ei înșiși. Chiar și printre cei cu voință serioasă au existat mai mulți care au așteptat ca Acela pe Care *ei* trebuiau să-L slujească să le netezească drumul spre împlinire, în loc să fie invers. Doar puțini, răzleți, s-au arătat într-adevăr capabili să-și îplinească sarcina. Acestora li s-a dat la ceasul împlinirii forță înzecită, astfel că lacunele au dispărut și, în devotamentul lor, ei au devenit capabili să realizeze chiar mai mult decât ar fi putut realiza vreodată un număr mai mare.—

Cu mâhnire vedea Străinul pe Pământ ravagiile în grupul celor Chemați. *Aceasta a fost una dintre experiențele cele mai amare pentru El!* Oricât ar fi învățat, oricât ar fi suferit din pricina oamenilor... acest ultim fapt I se părea de neînțeles, căci nu găsea nicio scuză pentru acest eșec. Potrivit concepției Sale, un Chemat care primise răspuns la rugămintea sa, fusese

călăuzit și incarnat în mod special, nu putea face altceva decât să-și realizeze cu devotament sarcina, într-o împlinire bucurătoare! Pentru ce altceva era el pe Pământ? Pentru ce fusese el ocrotit cu devotament până în ceasul în care Trimisul avea nevoie de el? Totul îi fusese dăruit doar de dragul slujirii sale necesare. Așa s-a făcut că, atunci când Străinul l-a întâlnit pe primul dintre cei Chemați, i-a acordat încredere deplină. El l-a considerat un prieten, care în niciun caz nu putea să gândească, să resimtă și să acționeze altfel decât cu un devotament de nezdruncinat. Doar era vorba despre cel mai înalt, cel mai minunat lucru care i se putea întâmpla unui om. El nu putea să-și închipuie că și cei Chemați ar fi putut să devină impuri în timpul perioadei de așteptare. Pentru El era de neconceput faptul că un om ar putea să dea greș în fața unei asemenea îndurări și să irosească în mod nelegiuit scopul veritabil al existenței sale pe Pământ. Cu defectele lor, aceștia I se păreau doar bieți sârmani... De aceea, El a fost și mai greu lovit, învățând din această teribilă experiență faptul că nici în asemenea cazuri excepționale nu se poate conta pe spiritul omenesc și că acesta se arată nedemn de cea mai înaltă grație, chiar și cu cea mai fidelă călăuzire spirituală!

Cutremurat, El a văzut dintr-o dată în fața Sa omenirea, în incalificabila ei mediocritate, infamie. Ea L-a dezgustat.

— — —

Nenorocirea s-a lăsat și mai apăsătoare asupra Pământului. Instabilitatea structurii greșite a tot ceea ce produsese ră oamenii până atunci a devenit tot mai clară. Dovada incapacității lor a ieșit tot mai evident la lumină. Totul a devenit confuz, totul a început să se clatine, mai puțin un singur lucru: îngâmfarea omului cu privire la propriile sale capacități.

Tocmai aceasta a răsărit mai abundent ca oricând, ceea ce a fost natural, deoarece îngâmfarea are întotdeauna nevoie de terenul limitării. Creșterea limitării atrage după sine proliferarea îngâmfării.

Mania grandorii a crescut, devenind un spasm febril. Cu cât omul avea mai puțin de oferit, cu atât mai mult sufletul său, presimțind prea bine căderea, implora înspăimântat să fie eliberat, și cu atât mai insistent devenea omul în căutarea unei false compensări în *nimicurile pământeste exterioare*. Distincții omeneste. Atunci când, în ceasurile liniștite, au simțit, în sfârșit, îndoielile crescând în ei, au vrut cu și mai mult zel să fie măcar *considerați* cunoscători. Cu *orice* preț! Astfel, s-a ajuns rapid la dezastru. Presimțind cu teamă apropiata prăbușire, fiecare a căutat să se amortească în felul său, lăsând grozăvia să-și continue cursul. Ei au închis ochii în fața responsabilității amenințătoare.

Oameni „înțelepți” au vestit Venirea unui puternic Ajutor pentru ieșirea din nevoie. Însă cei mai mulți dintre aceștia au vrut să-L recunoască pe acest Ajutor în ei înșiși sau, dacă exista modestie, să-L găsească cel puțin în cerul lor.

„Cei credincioși s-au rugat lui Dumnezeu pentru ajutor ca să iasă din haos.” Dar s-a dovedit că acești mărunți oameni de pe Pământ încercau, chiar în timp ce se rugau, să-I pună, în interiorul lor, condiții lui Dumnezeu, în sensul că ei doreau ca acest Ajutor să fie *astfel* încât să corespundă *ideilor lor*. Atât de departe merg roadele limitării pământeste. Oamenii pot crede că un Trimis al lui Dumnezeu are nevoie să se acopere de nimicuri pământeste! Ei așteaptă ca El să se orienteze după opiniile lor pământeste atât de limitate pentru a fi astfel recunoscut de ei, pentru a le câștiga prin aceasta credința și încrederea. Câtă îngâmfare nemaiauzită, câtă aroganță se află doar în acest fapt! La ceasul împlinirii, această îngâmfare va fi sfârșită, împreună cu toți aceia care s-au dedicat în spirit unei asemenea nebunii!—

Atunci Domnul L-a chemat pe Slujitorul Său, Care pășea pe Pământ ca un Străin, pentru ca El să vorbească și să le dea Mesajul Său tuturor celor care erau însetați după acesta!

Și iată: știința celor „înțelepți” era greșită, rugăciunile credincioșilor false; căci ei nu se deschideau Vocii care venea

din Adevăr și care, de aceea, nu putea să fie recunoscută decât acolo unde picătura de Adevăr din om nu fusese secată de imperfecțiunea pământească, de dominația intelectului sau de toate acele lucruri care sunt capabile să devieze spiritul omenesc de la drumul cel bun și să-i provoace căderea.

Aceasta a putut trezi ecou doar acolo unde rugăciunile veneau dintr-un suflet cu adevărat umil și sincer.

Chemarea a fost trimisă. Unde a ajuns, ea a adus neliniște și disensiune. Totuși, în locurile în care era așteptată cu seriozitate, ea a adus pace și fericire.

Întunericul asculta atent și, neliniștit, s-a concentrat tot mai dens, mai greu și mai sumbru în jurul Pământului. El răbufnea ici-colo, șuierând cu dușmănie, împrășcând ura în rândurile celor care doreau să urmeze Chemarea. Îi încercuia însă din ce în ce mai strâns pe *acei* Chemați care, din cauza ratării lor, trebuiau să se scufunde în întunericul căruia îi întinseseră mâna de bunăvoie. Jurământul lor de odinioară îi lega spiritual ferm de Trimis, îi atrăgea spre El la ceasul împlinirii care se apropia, în vreme ce greșelile lor acționau frânând și îi îndepărtau de El, pentru că, din cauza acestora, nu mai era posibilă nicio legătură cu Lumina.

Din acest lucru nu putea să apară decât o punte pentru ură, întreaga ură a întunericului față de tot ceea ce este Lumină. Și în acest fel au agravat ei calea dureroasă a Trimisului din Lumină, până ce aceasta a devenit o Golgotă, iar majoritatea omenirii s-a alăturat cu mare plăcere pentru a I-o îngreuna, mai ales aceia care își închipuiau că ei înșiși cunosc deja calea Luminii și că o urmează, așa cum au făcut odinioară fariseii și cărturarii. Toate acestea au dus la o situație în care omenirea a dovedit încă o dată că astăzi ea ar face exact același lucru pe care l-a făcut odinioară față de Fiul lui Dumnezeu. De data aceasta însă într-o formă modernă, o crucificare simbolică, printr-o tentativă de *crimă morală*, care, după Legile lui Dumnezeu, *nu este mai puțin pasibilă de pedeapsă decât crima trupească*.

A fost împlinirea, după ce ultima posibilitate de îndurare fusese ratată din nepăsare. Trădători, martori falși și calomniatori au venit din rândurile celor Chemați. Tot mai multă viermuială a întunericului a îndrăznit să se apropie, crezându-se în siguranță, deoarece Străinul pe Pământ tăcea în fața acestei mizerii, așa cum Îi fusese poruncit și tot așa cum a procedat odinioară și Fiul lui Dumnezeu în fața mulțimii care răcnea să fie răstignit pe cruce ca un criminal. Însă atunci când renegații trădători, în ura lor oarbă, s-au crezut deja aproape de victorie, iar întunericul credea deja că Lucrarea Luminii fusese distrusă, deoarece spera să-L fi făcut pământeste neputincios pe Purtătorul acestei Lucrări, Dumnezeu Și-a revelat, de această dată *cu Atotputere, Voința Sa!* Și atunci... tremurând, au căzut și batjocoritorii în genunchi în fața Măreției Sale, însă... pentru ei era prea târziu!

Un ultim cuvânt.

Păzește-te, spirit omenesc, pentru că ți-a sosit ceasul! Numai pentru sacrilegii ai folosit timpul care ți-a fost acordat pentru evoluția după care tânjeai cu ardoare!

Ferește-te de îngâmfarea ta intelectuală atât de semeată, ce te-a aruncat în brațele întunericului, care își înfînge astăzi triumfător ghearele în tine! Cu voia ta!

Ridică-ți privirea! Domnul tău este aproape! Tu stai în Judecata Divină!

Omenire, trezește-te din obtuzitatea și din beția care te înconjoară deja și te paralizează în somnul de moarte. Trezește-te și tremură. Eu strig: vai, vouă! Vouă, renegaților care, în limitarea și meschinăria voastră, roșiți în jurul vițelului de aur al deșertăciunii pământești, atrași ca moliile de o strălucire falsă. Din cauza voastră a spart odinioară Moise, în mânia dezamăgirii lui, tablele Legilor Dumnezeului vostru, care trebuiau să vă ajute să vă înălțați spre Lumină. Acest act a fost simbolul viu al faptului că omenirea nu merita să cunoască această Voință a lui Dumnezeu, Voință de la Care ea s-a întors prin comportament ușuratic și aroganță pământească, pentru a dansa în jurul unui idol făurit chiar de ea și pentru a se deda astfel propriilor dorințe! Dar iată că acum vine sfârșitul, în ultima retroacțiune, în urmări, în ispășire! Căci *voi* vă veți sfărâma acum de Voința pe Care ați luat-O în răs odinioară!

De aceea, treziți-vă, Judecata este asupra voastră! Tânguielile și rugămintele nu mai folosesc la nimic, vi s-au dat mii de ani pentru reflectare! Voi însă nu ați avut niciodată timp pentru aceasta! Voi nu ați vrut, și chiar și astăzi, cu aroganța voastră incorigibilă, vă credeți mult prea înțelepți. Nu vreți să

recunoașteți că *tocmai în acest lucru* se arată cea mai mare prostie. Astfel, în cele din urmă, voi ați devenit în această Lume niște paraziți supărători, care nu mai știu altceva decât să batjocorească Lumina cu încăpățănare, deoarece, prin perseverența voastră de a săpa numai în întuneric, ați pierdut orice posibilitate de a vă îndrepta privirea liber în sus pentru a căuta, orice posibilitate de a recunoaște și de a suporta Lumina.

Cu aceasta, v-ați însemnat voi înșivă de acum înainte!

Din acest motiv, de îndată ce Lumina va străluci din nou, veți da înapoi, clătînându-vă orbiți, și vă veți scufunda fără scăpare în prăpastia care s-a deschis deja în spatele vostru pentru a-i înghiți pe cei respinși!

Veți fi legați într-o strânsoare fără scăpare, pentru ca toți cei care se străduiesc să năzuiască spre Lumină să poată găsi drumul spre aceasta, cu preafelicită mulțumire, eliberați de aroganța și de dorința voastră de a lua zorzoanele drept aur pur! Coborâți în adâncul acestei grozăvii aducătoare de moarte, pe care v-ați pregătit-o cu eforturile voastre încăpățănate! În viitor nu veți mai putea tulbura Adevărul Divin!

Cât efort depun acești mici oameni pentru a împinge în prim-plan ridicola lor pseudocunoaștere, și cum derutează ei în felul acesta atât de multe suflete ce ar putea fi salvate dacă nu ar cădea pradă unor șarlatani spirituali care, asemenea tâlharilor la drumul mare, stau la pândă pe prima porțiune a drumului cel bun, urmând *aparent* aceeași cale! Dar ce oferă ei, în realitate? Cu gesturi mari și cuvinte plate, ei se bazează mândri pe transmiteri al căror sens veritabil nu l-au înțeles niciodată.

Limbajul popular are o vorbă bună pentru acest lucru: ei treieră paie goale! Goale, deoarece nu au cules odată cu ele și grăunțele propriu-zise, pentru care le lipsește înțelegerea. O asemenea limitare se întâlnește peste tot; cu perseverență stupidă, ei se sprijină pe cuvintele altora, pentru că ei înșiși nu au nimic de adăugat la ele.

Există mii dintre aceștia, multe mii care își închipuie că *doar* ei posedă adevărata credință! Plini de umilință și cu satisfacție

interioară, ei avertizează împotriva trufiei acolo unde ceva este dincolo de înțelegerea lor! *Aceștia sunt dintre cei mai răi!* Tocmai aceștia sunt încă de pe acum respinși, pentru că, în credința lor încăpățânată, nu vor mai putea fi niciodată ajutați. Chiar dacă și-ar recunoaște eroarea, nicio groază nu le-ar mai servi, nicio tânguire și nicio rugămintă. Ei nu au vrut altfel și și-au irosit timpul. Nu trebuie să îi jeliți. Fiecare clipă este mult prea prețioasă pentru a mai putea fi irosită cu asemenea indivizi care au pretenția că știu totul mai bine, căci aceștia oricum nu vor mai ajunge vreodată să se trezească din îndărătnicia lor, ci vor pieri orbește în ea! Cu toate cuvintele mieroase și asigurările respingătoare despre credința lor în Dumnezeu, despre recunoașterea doar închipuită a lui Hristos!

Nu stau mai bine nici mulțimile care frecventează slujba religioasă cu regularitatea și îndatorirea pe care le aplică altor activități, considerând-o necesară și folositoare, oportună. În parte, din obișnuință, sau pentru că așa este „datina”. Poate și din prudență naivă, pentru că, în definitiv, „nu ai de unde să știi, până la urmă, la ce folosește”. *Ei vor pieri ca suflarea în vânt!*—

Cel mai de plâns sunt acei cercetători care, animați de o dorință reală și sinceră de cercetare, nu mai reușesc să se ridice din hățişul în care scormonesc neobosiți, crezând că descoperă în *acesta* drumul către începutul Creației. Toate acestea nu le vor folosi la nimic, și ei nu au nicio scuză pentru acest lucru! De asemenea, aceștia sunt puțini, foarte puțini. Majoritatea celor care se numesc cercetători se pierd în fleacuri nesemnificative.

Restul omenirii *nu are timp* pentru „a-și asculta vocea lăuntrică”. Aceștia sunt oameni de pe Pământ aparent foarte chinuți, mult prea încărcăți de treburi pentru a asigura împlinirea dorințelor pământești, a nevoilor de zi cu zi, ca și a multor altor lucruri. Ei nu observă că satisfacția mărește dorința, astfel încât nu văd niciodată scopul final și nu pot găsi *niciodată* liniștea, nu au niciodată timp pentru trezirea *interioară*. Lipsiți de țelul înalt al eternității, ei se lasă hăituiți prin existența pământească, înrobiți de poftele pământești.

Epuizați de această agitație, trebuie, în cele din urmă, să-și îngrijească și corpul, prin odihnă, variație, distracție. Astfel, nu le mai rămâne timp de consacrat pentru ceea ce este deasupra pământescului, pentru spirit! Și dacă vreodată urcă ici-colo, foarte vag, o intuiție în privința a ceea ce vine „după moarte”, ei devin pe moment îngândurați, însă nu se lasă cuprinși și treziți de aceste gânduri, ci, iritați, resping repede orice idee de acest gen, plângându-se că nu se pot ocupa de ea, chiar dacă ar vrea! Pentru acest lucru timpul le lipsește *complet!*

Unii ar vrea chiar ca *alții* să le ofere posibilitatea pentru aceasta. Nu rareori se ajunge și la acuzații împotriva destinului și la proteste față de Dumnezeu! Firește că pentru aceștia orice cuvânt este de prisos, deoarece ei *nu ar vrea* să recunoască *niciodată* că a depins numai de ei înșiși să-și făurească altfel soarta!

Pentru ei contează numai necesitățile *pământeste*, care cresc neîncetat, odată cu succesele. Ei nu și-au dorit *niciodată* *serios* altceva. Întotdeauna și-au ridicat tot felul de obstacole împotriva acestui lucru. Ei l-au împins în mod ușuratic pe locul al cincilea sau al șaselea și nu se întorc la el decât la mare nevoie sau în apropierea morții. Pentru toți a rămas până astăzi un lucru secundar, care mai poate să aștepte!

Dacă s-ar ivi *o ocazie foarte clară* de a se ocupa *serios* de acest lucru, imediat ar apărea noi dorințe speciale, nimic altceva decât pretexte, ca de exemplu: „Vreau *mai întâi* să fac una sau alta, apoi sunt gata să fac acest lucru.” Exact cum spunea Hristos odinioară!

Nicăieri nu este de găsit acea seriozitate indispensabilă pentru acest lucru, cel mai important dintre toate! Li se pare ceva prea îndepărtat. Din acest motiv, ei sunt acum *toți* respinși, *toți!* Niciunuia dintre ei nu i se va permite să intre în Împărăția lui Dumnezeu!

Sunt fructe putrede pentru înălțare, care răspândesc numai putreziciune în jurul lor. Acum, reflectați voi înșivă cine mai poate rămâne *atunci!* Un tablou trist! Însă, din păcate, prea adevărat.—

Atunci când Judecata va fi înfrânt rezistența omenirii, ei vor îngenunchea foarte repede în țărână! Puteți deja *de astăzi* să vă imaginați *cum* vor îngenunchea: într-o stare cu totul deplorabilă, și totuși în același timp aroganți; căci ei vor plânga din nou, *cerând să fie ajutați!*

Povara grea pe care și-au impus-o și care amenință să îi strivească *trebuie să le fie luată! Aceasta* cer ei! Auziți voi? Rugămintele sunt pentru înlăturarea chinului, însă fără vreun gând privind propria îndreptare interioară! *Nicio* voință sinceră pentru schimbarea de bunăvoie a țărilor greșite de până atunci, a năzuințelor pur pământești! *Nicio* voință de a recunoaște și de a admite curajos erorile și greșelile de până acum.

Iar atunci când, în marea suferință, Fiul Omului va păși în mijlocul lor, toate mâinile se vor întinde către El, în gemete și implorări, însă din nou numai în speranța că El îi va *ajuta potrivit dorințelor lor*, punând astfel capăt chinului și conducându-i spre o viață nouă!

Însă El va respinge majoritatea acestor milogi, ca pe o viermuială otrăvitoare! Căci odată ajutați, toți cei care imploră astfel ar recădea imediat în vechile greșeli, otrăvind, în același timp, mediul lor. El îi va accepta *numai pe aceia* care Îl roagă pentru forța de a se mobiliza în sfârșit în vederea unei îndreptări permanente, care se străduiesc cu umilință să renunțe la toată îndărătnicia de până atunci și care salută bucuroși Cuvântul Adevărului din Lumină drept Mântuire!—

Fiul Omului! Deja astăzi omenirea cere cu aroganță ca El să fie conform dorințelor ei și își închipuie că poate să Îl judece cu măsura intelectului pământesc. Că se poate apropia de El irosind timpul cu bânguiala propriilor idei.

Nesăbuiți! Tocmai *aceasta* vă va provoca răni îngrozitoare! Tocmai din această cauză veți fi primii respinși, pentru că exact la fel v-ați apropiat cândva și de Fiul lui Dumnezeu, pe care nu Îl cunoașteți *cu adevărat* nici astăzi. În ceasul Judecății, Fiul Omului nu aduce explicații asupra cărora să

mai puteți discuta îndelung, ci în Cuvântul Său se află *dispoziții* pe care va trebui să le împliniți necondiționat, dacă nu vreți să fiți pierduți!—

Pentru moment, acesta este ultimul *cuvânt*. Acum fie ca *experiența trăită* să depună mărturie pentru adevărul Mesajului meu.

Încă de la început, spiritele omenești s-au plasat pe un teren greșit. De aceea, în majoritate, gândurile și faptele lor sunt acum greșite sau deformatate.

Din acest motiv, înțelegerea Mesajului Graalului, la fel ca, mai demult, a Mesajului Fiului lui Dumnezeu, este posibilă pentru spiritul omenesc doar dacă aruncă deoparte *tot* ce a clădit până în prezent în înțelegerea lui închipuită și *reia totul de la început!* Nu există altă cale! Trebuie să redevină mai întâi precum copiii! O îndrumare prin erorile prezentului este imposibilă. Ceva cu totul *nou*, din temelie, trebuie să crească și să se întărească în simplitate și umilință. Cel care nu vrea sau nu poate aceasta este pierdut fără speranță, împreună cu ceilalți.—

Dacă oamenii ar fi ajutați așa cum cer ei în ceasul de pericol și de nevoie, totul ar fi iarăși repede uitat de îndată ce spaima ar fi înlăturată. Cu lipsa lor de judecată, ei ar începe din nou să critice fără scrupule, în loc să cumpănească, iar un asemenea lucru nu mai este permis în Actul Salvării. Timpul a trecut.

O asemenea risipă de timp ca cea de până acum este cu totul imposibilă în viitor, deoarece existența acestei părți a Lumii se grăbește către sfârșitul ei. Acum acest lucru înseamnă, pentru fiecare spirit omenesc: ori-ori! Salvare din încurcăturile produse de el însuși sau pieirea în ele! Alegerea este liberă, dar ea nu poate fi amânată, ci trebuie făcută *imediat*. Urmările deciziei sunt însă categorice și irevocabile! A ezita înseamnă a alege pieirea! Totul va fi stins, cu excepția a ceea ce este cu adevărat bun și capabil să ajungă la recunoaștere, iar aici *nu* intră aceia care astăzi se consideră pe sine drept buni.

Cei salvați vor respira și se vor bucura atunci, ca eliberați de o mare apăsare, după ce întunericul respingător și murdar, împreună cu creaturile care se agață de bunăvoie de el, se va scufunda, în sfârșit, acolo unde îi este locul, sub loviturile de spadă ale Luminii!

Atunci va renaște un Pământ virgin, purificat, în sfârșit, de gândurile pestilențiale, iar pacea va înflori pentru toți oamenii!

Antihristul.

Oameni! Când va veni ceasul în care, potrivit Voinței Divine, trebuie să aibă loc purificarea și separarea pe Pământ, fiți atenți la semnele *de pe cer* care v-au fost făgăduite și care, în parte, sunt suprapământești!

Nu vă lăsați atunci înșelați de *acei* oameni și de bisericile care s-au supus deja de multă vreme Antihristului. Este trist că până acum nici măcar bisericile nu au știut *unde* să-l caute pe acest Antihrist, care acționează totuși de multă vreme în mijlocul oamenilor. Puțină vigilență, și trebuiau să-l recunoască! Cine deci se poate dovedi mai antihristic decât cei care L-au combătut odinioară pe *Însuși Hristos*, și care, în cele din urmă, L-au și omorât? Cine poate să se arate mai clar drept cel mai înverșunat adversar al lui Hristos?

Aceștia au fost demnitarii și reprezentanții religiei pământești, pentru care *adevărata* învățătură despre Dumnezeu, revelată în și prin Fiul lui Dumnezeu, nu se potrivea cu propria lor construcție. Adevăratul Mesaj al lui Dumnezeu nu le putea conveni, deoarece construcția demnitarilor religioși era bazată în primul rând pe influența, puterea și expansiunea pământească. Ei au dovedit foarte clar astfel că erau slujitorii intelectului omenesc, orientat numai spre știința și puterea pământească, și care se opune dușmănos și îngrădește tot ce trece dincolo de înțelegerea pământească! Și din moment ce Dumnezeu rămâne cu totul în afara cunoașterii intelectuale pământești, la fel ca și Spiritualul, intelectul este tocmai ceea ce împiedică atingerea scopului! De aceea el este, prin specia sa, adversarul a tot ce este Divin și spiritual! La fel sunt toți oamenii care fac din intelectul lor lucrul suprem și cel mai înalt și care caută să construiască numai pe baza *lui!*

Reprezentanții religiei de atunci se temeau că explicațiile Fiului lui Dumnezeu îi vor face să piardă din influența lor asupra poporului. Așa cum toată lumea știe astăzi, *acesta* a fost motivul principal al calomniilor pe care ei au căutat să le răspândească împotriva lui Hristos și care au dus, în cele din urmă, la condamnarea la moarte a Fiului lui Dumnezeu. Ei L-au răstignit pe cruce drept blasfemator al lui Dumnezeu pe Acela Care a fost trimis să aducă iluminare de către același Dumnezeu ai Cărui slujitori ei pretindeau că sunt!

Atât de puțin L-au cunoscut ei în realitate pe *acest* Dumnezeu și Voința Sa, Căruia au pretins că Îi slujesc, dar în a Cărui onoare și apărare pământească, pe acest Fiu al lui Dumnezeu, Trimisul lui Dumnezeu, ei L-au... omorât!

Astfel s-a manifestat rezultatul catastrofal al faptului că ei erau sclavii intelectului pământesc, ce lupta numai pentru a-și menține influența. Ei s-au dăruit Antihristului și i-au ridicat în secret un tron în interiorul lor, devenind călăi, unelte ale lui. Căci în aceasta au găsit ei satisfacția slăbiciunilor omenești, a înfumurării, aroganței și vanității.

Acela care așteaptă o dovadă mai clară nu poate fi ajutat; căci nu există ceva mai ostil lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și Cuvintelor Sale! Iar Antihrist înseamnă doar acela care luptă *împotriva* lui Hristos, *împotriva* mântuirii oamenilor prin Mesajul lui Dumnezeu. Intelectul pământesc i-a împins la aceasta! Tocmai intelectul, ca plantă otrăvitoare a lui *Lucifer*, este un instrument al acestuia, care a devenit cel mai periculos pentru omenire! De aceea, cultivarea disproporționată a intelectului omenesc a fost împinsă odinioară până la a deveni păcatul ereditar pentru om! În spatele acestuia stă Lucifer însuși, Antihristul în persoană! *El* este acela care a putut să-și înalțe capul, grație oamenilor! El, singurul care este cu adevărat dușmanul lui Dumnezeu! El a dobândit numele de Antihrist, prin lupta împotriva Misiunii Fiului lui Dumnezeu. Nimeni altul nu ar fi avut forța și puterea de a deveni Antihristul.

În lupta sa pe Pământ împotriva Voinței lui Dumnezeu, Lucifer nu se servește numai de *un om*, ci de aproape întreaga omenire, pe care o duce astfel la distrugere, sub efectul Măniei Divine! Cine nu poate să înțeleagă *aceasta*, lucrul cel mai evident, faptul că numai *Lucifer însuși* poate să fie *Antihristul* care îndrăznește să I se opună lui Dumnezeu, acela nu va fi niciodată în stare să înțeleagă ceva din tot ce se petrece în afara Materialității-Dense, adică în afara a ceea ce este pur pământesc. El se poate considera încă de pe acum pierdut.

Și așa cum a fost atunci, *așa este încă și astăzi!* Ba chiar mult mai rău. Și astăzi există mulți reprezentanți religioși care vor să lupte cu îndârjire pentru a menține în temple și în biserici normele intelectuale pământeste, aplicate până acum.

Tocmai acest intelect omenesc îngustează orice intuiție nobilă, fiind și planta cea mai periculoasă pe care Lucifer a putut să o sădească în omenire. Toți sclavii intelectului sunt, în realitate, *slujitorii lui Lucifer* și sunt complici la îngrozitoarea prăbușire care trebuie să vină acum asupra omenirii!

Cum niciun om nu l-a căutat pe Antihrist în spatele intelectului, propagarea sa nefastă a fost cu atât mai ușoară! Lucifer a triumfat; căci el a izolat astfel omenirea de orice posibilitate de înțelegere a tot ceea ce se află în afara Materialității-Dense. De *adevărata viață!* De locul în care începe legătura cu Spiritualul ce duce în apropierea lui Dumnezeu!

El a pus astfel piciorul pe acest Pământ ca stăpân al Pământului și al celei mai mari părți a omenirii!

Atunci nici nu a fost surprinzător că a putut pătrunde până în altare și că reprezentanții religiilor pământeste, printre care și cei ai bisericilor creștine, au trebuit să-i cadă pradă. Iar ei îl așteaptă pe Antihrist abia înainte de Judecata care a fost prevestită. Marea Apocalipsă din Biblie, ca multe alte lucruri, le-a rămas încă neînțeleasă.

Apocalipsa spune că acest Antihrist *își va înălța capul* înainte de Judecată! Însă nu spune că el va veni abia atunci! Dacă se spune că el își va înălța capul, acest lucru înseamnă că

el trebuie să fie deja aici și nu că abia atunci vine. *El va fi atins culmea puterii sale* cu puțin timp înainte de Judecată, aceasta se vrea spus!

Voi, care nu ați devenit încă orbi și surzi spiritual, ascultați acest strigăt de avertizare! Dați-vă osteneala să gândiți, în sfârșit, serios *voi înșivă*; pentru că aceasta vi se va cere, începând de acum! Dacă rămâneți și mai departe comozi, puteți să vă considerați pierduți!

Dacă dăm la o parte învelișul protector de deasupra unui șarpe veninos, care se vede dintr-o dată dezvelit, bineînțeles că acesta va căuta să sară și să muște această mână care îl deranjează.

Nici aici nu este altfel. Văzându-se descoperit, Antihristul va riposta repede prin slujitorii săi, va urla când va fi demascat și va încerca să facă tot posibilul pentru a se menține pe tronul pe care omenirea i l-a oferit de bunăvoie. Însă el poate face toate acestea numai prin intermediul acelor care îl venerază în interiorul lor. Fiți deci foarte atenți în jurul vostru atunci când lupta va începe! Tocmai după strigătele lor îi veți recunoaște cel mai sigur pe toți cei care îi aparțin! Căci la fel ca odinioară, temându-se de Adevărul pur, ei vor trece *din nou* în tabăra adversă!

Antihristul va încerca și de această dată să-și mențină cu orice preț influența pe Pământ. Fiți atenți la lipsa lui de obiectivitate în apărare și în atac, deoarece el va face din nou uz numai de calomnie și de insinuări, pentru că adepții lui nu sunt capabili de altceva. A sta față în față cu Adevărul și a-L contesta este imposibil.

Astfel, slujitorii lui Lucifer vor vrea să îl numească pe Trimisul lui Dumnezeu ca fiind Antihristul, blasfematorul de Dumnezeu, exact cum a fost numit cândva Fiul lui Dumnezeu! Și totuși fiecare trebuie să recunoască în aceasta numai o slabă apărare, lipsită de orice logică. Cum ar putea fi numit Antihrist Acela care îl demască pe Lucifer și urzelile sale? Aici este doar o nouă modalitate de a-L prezenta pe *Fiul* lui Dumnezeu ca *blasfemator* al lui Dumnezeu, numai pentru că

explicațiile sale nu coincid cu punctele de vedere omenești. Fiți atenți acolo unde se încearcă așa ceva; căci astfel de oameni vor, prin aceasta, doar să-l protejeze pe Lucifer, pentru a-i menține dominația pe Pământ. Acolo este un focar al întunericii, chiar dacă oamenii obișnuiesc să poarte în exterior un veșmânt pământesc luminos și chiar dacă sunt slujitorii unei biserici.

Nu uitați ce s-a întâmplat atunci când Fiul lui Dumnezeu a fost pe Pământ, ci gândiți-vă că și astăzi *același* Antihrist, cu un număr mult mai mare de adepți, se străduiește să-și păstreze dominația pe Pământ, să scape de nimicire și să ascundă în continuare adevărata Voință a lui Dumnezeu.

De aceea, fiți atenți la toate semnele promise! Pentru fiecare dintre voi este vorba despre *ultima* decizie. Salvare sau nimicire! Căci de data aceasta este Voința lui Dumnezeu să piară tot ce îndrăznește să I se împotrivescă din nou Ei și Mesagerului Său!

Orice delăsare în această privință vă face vinovați! – Nu deasupra unei biserici vor sta Semnele lui Dumnezeu; nu un reprezentant al bisericii va purta semnul că el este Trimisul lui Dumnezeu! Ci numai Acela Care este inseparabil legat cu Semnele și Care, prin urmare, le poartă cu El, luminând viu, precum Fiul lui Dumnezeu atunci când a trăit pe Pământ. Acestea sunt Crucea Adevărului Viu, luminând viu în El, și Porumbelul deasupra Lui! Ele vor deveni vizibile pentru toți cei care sunt binecuvântați să vadă lucruri spirituale, pentru ca ei să depună mărturie despre acestea tuturor oamenilor de pe Pământ; căci în toate popoarele vor exista oameni cărora li se va permite de această dată „să vadă”, ca ultimă Îndurare a lui Dumnezeu!——

Aceste înalte Semne ale Sfântului Adevăr nu pot fi niciodată simulate. Nici chiar Lucifer, care trebuie să fugă din fața lor, nu poate să facă acest lucru, cu atât mai puțin un om. Din acest motiv, acela care mai caută să se opună acestor dovezi ale Identității lui Dumnezeu se ridică împotriva Lui, ca dușman al lui Dumnezeu. Prin aceasta, el arată că nu este și nu a fost

niciodată slujitor al lui Dumnezeu, indiferent ce a pretins până acum că este pe Pământ. Ca sclav al intelectului, el este slujitorul lui Lucifer, al Antihristului, împreună cu care, prin Voința Divină, se va prăbuși în Judecată!

Aveți grijă să nu faceți și voi parte dintre aceștia!

Și s-a împlinit... !

Valurile nedreptății acopereau totul în vremea faraonilor. Imoralitatea și crima își sărbătoreau triumful, sclavia Israelului atinsese apogeul.

Atunci a pășit Abdruschin pe acest Pământ! Astfel, Lumina a făcut întâiul pas pentru salvarea acelor suflete omenești care aspirau arzător către Ea! Marea deznădejde a evreilor îi purificase suficient și, prin chinurile asupririi, le dezvoltase capacitățile sufletești intuitive în așa măsură încât, dintre oamenii de atunci, ei deveniseră singurii capabili să perceapă vibrațiile coborâte din Înălțimile Luminoase în adâncimi.

Aceste vibrații existau atunci și există încă și astăzi, dar niciun om de pe Pământ nu se străduia să le absoarbă. Numai suferința cea mai chinuitoare a reușit, după mult timp, să zguduie și să elibereze sufletele evreilor aflați în sclavie, în așa fel încât ei au putut, în sfârșit, să resimtă intuitiv vibrațiile mai fine din Univers și, prin aceasta, s-a născut în ei dorința de a se apropia de Dumnezeu, dorință care s-a înălțat în cele din urmă într-un elan arzător de implorări fierbinți.

Urmare a Legii Efectului Reciproc, răspunsul la acest strigăt arzător către Lumină nu a lipsit. Este de la sine înțeles că atâta vreme cât acești oameni își legaseră gândurile și intuițiile de Pământ, efectul reciproc nu le putea aduce altceva. Însă din clipa în care și-au înălțat, în sfârșit, privirile către Lumină, cu o voință cu adevărat umilă și sinceră, efectul reciproc a putut face să curgă mai puternic în sufletele lor curentul Luminii. Strigătul deznădăjduit al poporului în suferință a fost astfel auzit. Salvatorul a venit!

El a venit pentru a împlini Voința Divină în care își are originea. Din acest motiv rămâne o lege de neclintit aceea

potrivit căreia, peste tot pe unde El trece, *trebuie* să apară dușmănia acolo unde există ceva care *se opune* Dreptei Voințe Divine și numai pacea deplină și fericirea acolo unde dreptatea *veritabilă* este parte integrantă a vieții.

Deoarece Abdruschin, atunci ca și acum, poartă în El Voința Vie a lui Dumnezeu din Care pleacă Legile în Creație, pentru că El este Voința Divină devenită om, poate deja să declanșeze prin El Însuși toate acțiunile finale ale Legilor Spirituale în Creație.

Această declanșare se va produce întotdeauna pentru fiecare individ în parte, ca și pentru fiecare popor în parte, după cum indică sfârșitul drumului ales de ei, așadar corespunzând exact direcției pe care ei înșiși o stabiliseră de bunăvoie. Dacă vor fi înclinat către întuneric, vor merge inevitabil spre nenorocire; însă dacă au aspirat către Lumină, vor găsi fericire și bucurie. Și dacă drumul către acest sfârșit se arată spiritelor omenești ca fiind încă lung, în așa fel încât ele își închipuie că mai au mult timp pentru a lua o ultimă decizie valabilă... când Abdruschin pășește în mijlocul lor, ca parte a Voinței Vii a lui Dumnezeu, sfârșitul tuturor drumurilor va fi atras automat și rapid, fără niciun fel de tranziție, în virtutea unei legi naturale, și în aceasta constă Judecata finală!

Finalul se precipită către declanșare, prin puterea magnetică a lui Abdruschin, astfel că sufletul omenesc nu-și mai poate urma calea în același fel ca până acum, ci el trebuie să culeagă de îndată fructele a ceea ce a semănat, iar în același timp lucrările tuturor sufletelor vor fi supuse Judecății. Ele înfloresc, dacă sunt conforme cu Voința Divină, sau se prăbușesc în ele însele dacă *nu* sunt în acord deplin cu Ea. Este vorba despre *toate* lucrările întreprinse, începând cu familia și căsătoria, până la activitatea profesională, fie ea în meșteșuguri, industrie, comerț, economie sau afaceri publice, nu are importanță; totul este supus imediat declanșării rapide a Legilor Spirituale, conform Dreptății Divine. Omul nu poate opri sau amâna nimic, nu poate deturna nimic din aceasta, nu poate acoperi sau ascunde nimic. El trebuie să îndure neputincios ceea ce impune *adevărata* dreptate, chiar dacă

aceasta nu corespunde concepțiilor sale pământești!

Voința Divină devenită om este precum un comutator viu care provoacă scânteia inflamabilă peste tot unde, în existența Sa pământească, atinge omul sau întregul popor. Prezența Sa pretinde scadența, iar peste tot va grăbi decizia, ultima încă posibilă pentru tot ceea ce există.

Astfel devine El Judecata, peste tot unde ajunge, fără a fi nevoie să judece El Însuși. Prin originea Sa, El este cheia automată pentru încheierea fiecărui eveniment, spada care nu trebuie decât să se plaseze în Lume, pentru ca oricine și, de asemenea, orice să fie separat!—

Deoarece nedreptatea de atunci a egiptenilor, strigătoare la cer prin suferințele poporului evreu, a urcat până la Lumină, Abdruschin a venit, ca urmare a acestei tânguiri, precedându-L pe Fiul lui Dumnezeu, pentru a aduce egiptenilor Judecata și poporului evreu eliberarea, pentru ca acesta, purificat prin suferință, să-și poată îndeplini într-o zi, când timpul va fi venit, în calitate de cel mai matur popor, misiunea de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu!—

Așa a venit, în persoana unui prinț al celui mai puternic dintre popoarele vecine cu egiptenii, Trimisul pe Pământ pentru Judecata lui Dumnezeu. Ca prinț al arabilor, El purta numele Abdruschin, având sensul de: Fiu al Sfântului Duh.

Doar prin vizitele Sale frecvente la palatul faraonului, El a adus declanșarea Legilor Spirituale pentru întregul popor. Numai astfel a fost atunci posibil și ca Moise să vestească toate pedepsele care s-au împlinit rapid! Această împlinire a venit prin Abdruschin, Care, fiind o parte a Voinței Divine Vii, trebuia să aducă dreptatea compensatorie pe Pământ, prin declanșarea automată a Legilor Spirituale, ale căror consecințe se fac simțite și în Materialitatea-Densă.

Așa a fost poporul egiptean crunt lovit și judecat prin Voința lui Dumnezeu, pentru nedreptățile și imoralitatea sa, iar poporul evreu a fost eliberat spre înălțare pentru împlinirea Chemării ca, maturizându-se, să pregătească în mijlocul său terenul pentru primirea Fiului lui Dumnezeu pe Pământ.

Acesta a fost începutul unui ciclu care cuprinde evenimente mărețe, și pe care, odată cu întoarcerea Lui pe acest Pământ, Abdruschin îl va închide! În acest fel omenirea primea în mâinile sale posibilitatea de a atinge înălțimi nemăsurate.—

Unul dintre popoarele supuse lui Abdruschin în acea epocă era un popor foarte evoluat, de origine indiană. Exista în mijlocul acestui popor un clarvăzător care tocmai prin prezența lui Abdruschin a putut primi revelații înalte. Misiunea sa trebuia să fie aceea de a le face cunoscute, deoarece ele ar fi facilitat oamenilor o ascensiune spirituală mai rapidă și mai ușoară. Dar el a făcut exact contrariul: s-a retras în el însuși, s-a îndepărtat de oameni și a păstrat doar pentru el cunoașterea sa extraordinară, așa cum fac mulți și astăzi. Și în zilele noastre, cei care știu sau care sunt inițiați se închid, cel mai adesea, în ei înșiși sau chiar se izolează de oameni imediat ce au ocazia, temându-se de lipsă de înțelegere sau chiar de batjocură. Adeseori și pentru a savura singuri cunoașterea lor și pentru a se bucura astfel mai bine de ea.

O asemenea atitudine este totuși *greșită*. Cel care a primit o cunoaștere mai înaltă trebuie să o transmită celorlalți, pentru a-i ajuta; căci este un dar ceea ce el a primit. Numai prin el însuși nu l-ar fi putut dobândi. Capacitatea de a avea revelații, mai cu seamă, obligă. Însă de obicei tocmai aceia care văd lucruri nesemnificative care nu au nicio relevanță pentru ceilalți, trâmbițează totul prin lume și dăunează astfel celor care au devenit inițiați veritabili, pentru că atunci și aceștia sunt aruncați încă de la început în aceeași oală cu toți ceilalți și nu le este recunoscută nicio valoare. Din acest motiv tac mulți inițiați, care altfel ar vorbi.

Tot așa a eșuat și clarvăzătorul din acea vreme în adevărata lui misiune. El era prezent când au fost coborâte în mormânt rămășițele pământești ale lui Abdruschin. Cuprins atunci de o mare durere și în inspirația cea mai înaltă, el a gravat pe o piatră mare din mormânt întregul eveniment, începând cu originea Divină a lui Abdruschin, apoi Misiunea din timpul peregrinării Sale prin Lumi, până la reunificarea cu

Divinitatea și Misiunea sa finală. Inscripția în piatră cuprinde și timpul actual, cu toate evenimentele prezente.

Piatra funerară a lui Abdruschin, astăzi încă ascunsă curiozității oamenilor, poartă același semn ca și aceea care acoperă rămășițele corpului Fiului lui Dumnezeu pe Pământ. Dezvăluirea acestui fapt pentru ochii oamenilor este rezervată pentru vremea împlinirii sale pământești. Acest timp nu este totuși departe.—

— — —

Partea de început a ciclului a intrat în vibrație. Evenimentele s-au succedat. Ca punct culminant, a venit pe Pământ Fiul lui Dumnezeu, pentru dorita Mântuire a omenirii și a întregii Creații.

Cu toate acestea, oamenii au respins această Mântuire. Odată cu apariția bunăstării pământești, a crescut din nou și indolența spirituală, care a răpit orice finețe a intuiției și, ca o consecință directă, a făcut să se dezvolte rapid orgoliul oamenilor, care, precum un mărăciniș sufocant, s-a strâns din ce în ce mai mult în jurul sufletului omenesc, tăind calea oricăror vibrații coborâte din Înălțimile Luminoase.

Astfel, Mesajul Luminii adus de Fiul lui Dumnezeu a găsit prea puțin ecou în sufletele oamenilor, din nou atât de reduse și de mărginite. Marele Aducător de Lumină, considerat incomod, a fost asasinat.—

În acel moment i s-a oferit clarvăzătorului indian care trăise în epoca lui Abdruschin ocazia să-și îndrepte ratarea de odinioară. Din îndurare, el a fost din nou născut pe Pământ, sub numele Gaspar, unul dintre cei trei regi de la răsărit care au recunoscut Steaua și L-au căutat pe Copil. El a avut astfel posibilitatea de a-și răscumpăra vina cu care se încărcase prin tăcerea sa în vremea lui Abdruschin; deoarece misiunea Acestuia este în legătură strânsă cu cea a Fiului lui Dumnezeu. Dar el a ratat din nou, și de această dată, la fel ca și ceilalți doi regi. Misiunea lor nu era numai să călătorească la

Betleem, pentru a oferi o singură dată daruri Copilului, și apoi să dispară din nou. Ei fuseseră aleși și predestinați pentru a sta mereu în preajma Fiului lui Dumnezeu, pentru a-I înlesni toate aspectele pur pământești de-a lungul peregrinării Sale pe Pământ! Pe durata întregii Sale vieți pământești. Ei trebuiau să-L susțină pământește cu puterea și bogăția lor. Numai în acest scop fuseseră născuți în împrejurările stabilite deja înaintea nașterii lor și apoi binecuvântați cu darul clarviziunii, pentru a-și putea îndeplini mai ușor misiunea pe care o ceruseră cândva.

Dar ei au eșuat în aceasta și, printre ei, clarvăzătorul de odinioară, pentru a doua oară.—

Înaltul Mesaj al Adevărului adus de Fiul lui Dumnezeu n-a fost bine înțeles în acea epocă; mai târziu, lideri religioși l-au deformat din ce în ce mai mult și l-au interpretat atât de eronat, încât și-a pierdut strălucirea sa pură. Întunericul s-a răspândit din nou peste întreaga omenire, peste toate țările.—

Totuși, ciclul deschis vibra nestingherit, tot mai accentuat, aducând astfel Lumea tot mai aproape de ora când, prin întoarcerea Voinței Divine devenite om, acest ciclu se va închide în mod inevitabil. Sfârșitul se va uni cu începutul. Însă aici se află declanșarea și scadența tuturor evenimentelor! Aceasta aduce marea Cotitură Cosmică!

Cotitura Cosmică! Ea este de o necesitate urgentă, pentru ca Lumea să nu fie complet atrasă spre pieire de îngâmfarea greșită a oamenilor. Și Abdruschin a venit din nou pe acest Pământ pentru a închide ciclul, pentru a declanșa toate Legile Spirituale care, prin voința omenească greșită, au fost încălcate peste măsură, și pentru a împlini astfel ceea ce fusese deja făgăduit de mii de ani, avertizând, reamintind:

„Judecata!”

El a așteptat răbdător, observând cu atenție falsitatea acțiunilor oamenilor, trăind intens în El Însuși multe dintre ele, trezind din nou împotrivirea acolo unde ceva nu era în acord cu

Voința Divină și aducând pacea acolo unde exista orientarea corectă corespunzătoare Voinței lui Dumnezeu. El a așteptat până când Chemarea lui Dumnezeu pentru a începe L-a ajuns.

Dar pentru că între timp întunericul se strecurase în tot ce se născuse din activitatea oamenilor, El a găsit cu precădere numai suferință și luptă fără speranțe de izbândă, atâta timp cât a rămas legat și nu a avut posibilitatea să își desfășoare puterea. Radiațiile sale erau puternic învăluite, pentru a nu provoca prea devreme efecte puternice, care făceau parte din Judecata Universală. Abia la ora care a adus Cotitura Cosmică li s-a permis acestor învelișuri să cadă încetul cu încetul.

Însă până atunci, El a putut să mai vestească o dată Cuvântul Adevărului nedeformat, așa cum Fiul lui Dumnezeu îl adusese deja, pentru ca cei care aspiră cu adevărat și sincer spre Lumină să aibă ocazia de a se salva în timpul Judecății; căci sufletele omenеști care caută cu adevărat serios Adevărul, care aspiră la înălțarea *spirituală* și nu doar la cea pământească sub pretextul căutării spirituale, acelea vor găsi, de asemenea, în acest Cuvânt al Adevărului, ancora propriei salvări! Însă acesta nu este dat pentru niciunul dintre ceilalți. Ei rămân orbi și surzi în fața lui, prin Legea Efectului Reciproc, pentru că nu au meritat această posibilitate de salvare. Ei vor fi orbi și surzi și în Lumea de Dincolo, după moartea pământească, și vor trebui totuși să trăiască.

Pentru a atrage atenția asupra începutului acestui ciclu care trebuie să se încheie cu această Cotitură Cosmică, El a adus acum din nou omenirii Cuvântul Divin al Adevărului sub numele său de odinioară, Abdruschin! El se adresează celor care, recunoscându-l în timp util, vor supraviețui Judecății.

O îndrumare, pentru a ușura o viitoare privire de ansamblu! Înțelegerea pentru aceasta le va veni oamenilor numai *după* purificare, atunci când sufletele derutante și false vor fi excluse, în timp ce pentru toate celelalte va începe înălțarea, într-o nouă înflorire.—

Și, deodată, ceasul împlinirii mării Cotituri Cosmice a sosit! Aparent pe neașteptate, precum demult, în Egipt. Doar cei care

au luat parte au știut, în timp ce omenirea dormea liniștită. Lucruri mari se pregătiseră și, după îndelungata Sa ucenicie pământescă, Abdruschin și-a început Misiunea, care L-a pus în fața omenirii ca Fiul Omului făgăduit, pentru ca ea să se judece pe sine prin El! Prin El, deoarece, așa cum a fost deja explicat, El este Judecata, dar El nu judecă.—

Deși puternic reținut pe Pământ de învelișurile Sale dense până la Cotitura Cosmică, Abdruschin a acționat deja în cursul uceniciei Sale, declanșând Legi Spirituale, ce-i drept cu efecte atenuate, dar neapărat și întotdeauna numai acolo unde venea în contact *personal* cu oamenii și astfel și cu lucrările lor, pedepsind sau recompensând prin aceasta automat, deși impersonal, ceea ce venea către El, numai prin propria Sa existență. Această lege naturală vie nu s-a lăsat complet împiedicată în efectele ei. Prin intermediul Lui, din ceea ce era nesănătos și fals nu putea să rezulte ceva sănătos sau corect; ipocrizia sau înșelătoria falsei evlavii, căreia atâția oameni se dedau foarte des, nu puteau, în mod natural, să obțină niciun câștig, ci doar să recolteze mereu numai daune, în declanșarea inevitabilă a efectului reciproc.

Era, de asemenea, natural ca oamenii vanitoși, drept urmare a unei grave lipse de cunoaștere a propriei persoane, să nu fi văzut în aceasta urmările meritate ale *propriei* lor vieți interioare, ci să ia în considerare numai efectul exterior, ca venind de la Abdruschin, și astfel ei L-au atacat, L-au insultat, L-au privit cu suspiciune, ceea ce a umbrat adesea prima parte a drumului Său pe Pământ. Atunci însă El a adus Creației Judecata!

Ca Regele Imanuel pentru Univers, ca Parzival pentru ființele create primordial și pentru Împărăția Spirituală, în cele din urmă ca Fiu al Omului pentru Materialitatea-Densă, pe această planetă Pământ. Împărțit în trei și fiind Unul, activând simultan, ca un Mister Divin. Un proces care nu poate fi cuprins de spiritele omenești evolute, dar la care participă deja ființele create primordial, căci și ele pot acționa aici, pe Pământ, îndeplinindu-și, în același timp, Serviciul lor în Înălțimi, în Cetatea Graalului.

Odată cu Cotitura Cosmică au căzut și învelișurile de pe Abdruschin. Efectul a avut o putere nemaiîntâlnită, pe care Abdruschin poate și trebuie să o orienteze în mod conștient în direcțiile care îi sunt indicate dinainte de Voința Divină, pentru a nimici tot ce este nesănătos, eliberând astfel ceea ce este sănătos de sub presiunea dăunătoare care îl apasă și îi împiedică înălțarea liberă către Lumină.

În acest fel va învia, în sfârșit, pe Pământ atât de dorita Împărăție a lui Dumnezeu, care a fost cândva făgăduită celor drepti ca Împărăția De O Mie De Ani. Ea va fi adusă cu forța prin puterea suprapământescă și supraomenească dată Trimisului Divin, spre împlinirea profeției!

Clarvăzătorul indian, regele Gaspar de mai târziu, a obținut încă o dată ocazia de a răscumpăra dubla sa ratare. Este o ultimă posibilitate de a colabora la evenimentele de pe urmă, care i-a fost acordată, de data aceasta nu pământește, ci în plan spiritual.

Astfel se împlinește de acum înainte *fiecare* profeție, de neoprit, inevitabil, așa cum a hotărât Dumnezeu! Niciuna nu rămâne neîmplinită, pentru că ciclul începe deja, lent, să se închidă! Și cu partea Abdruschin-Parzival se unește de acum, chiar în corpul pământesc, și partea Sa Divină, astfel încât în această Materialitate-Densă se ridică acum Imanuel, deja făgăduit omenirii de către profetul Isaia. Faptul că oamenii au presupus că profeția despre Imanuel, Fiul Omului, este una și aceeași cu cea despre Iisus, Fiul lui Dumnezeu, arată doar insuficiența înțelegerii omenesti chiar și în fața scrierilor celor mai exacte și mai precise ale Bibliei. Dacă s-a putut face deja greșeala de a considera noțiunile de Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului ca fiind una singură, pentru că oamenii nu au găsit o explicație rezonabilă, iar credincioșilor le-a fost prea teamă să se gândească la două persoane, atunci ar trebui ca referirea clară din profeții la două nume total diferite să conducă neapărat către două persoane diferite. De aceea, fericiți toți oamenii care, în ultimul ceas, mai pot să ajungă în ei înșiși la înțelegere!

Amin!

CUVÂNT FINAL.

Abdruschin a încheiat acum Mesajul Său către omenire. După împlinire, în El s-a ridicat acum Fiul Omului trimis de Dumnezeu,

IMANUEL

Care a fost făgăduit de Însuși Iisus, Fiul lui Dumnezeu, pentru Judecata și Mântuirea omenirii, așa cum vechii profeti vestiseră deja. El poartă însemnele înaltei Sale Misiuni: Crucea Vie a Adevărului, radiind din El și Porumbelul Divin deasupra Sa, așa cum Fiul lui Dumnezeu Le-a purtat.

Omenire, trezește-te din somnul
spiritului tău!

ANEXE.

CELE ZECE PORUNCI ALE LUI DUMNEZEU.

Prima Poruncă.

Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău! Să nu ai alți dumnezei în afară de mine!

Cel care știe să citească aceste cuvinte cum trebuie va vedea cu siguranță în ele sentința pentru mulți oameni care nu respectă această Poruncă, cea mai importantă dintre toate.

„Să nu ai alți dumnezei!” Mulți oameni dau o semnificație mult prea restrânsă acestor cuvinte. Ei și le-au simplificat prea mult! În primul rând, își închipuie, în mod evident, că idolatri sunt numai aceia care îngenunchează în fața unor figuri din lemn, fiecare din ele reprezentând un anumit zeu; se gândesc, poate, și la aceia care se închină la demoni, și la alți asemenea rătăciți, de care, în cel mai bun caz, pomenesc cu milă, dar nu se includ și pe ei înșiși aici. Priviți în voi înșivă, în liniște, și examinați-vă, vedeți dacă nu cumva faceți și voi parte din rândul acestora!

Unul are un copil care înseamnă mai mult decât orice pentru el, copil pentru care ar sacrifica și ar uita totul. Altul pune plăcerea pământească mai presus de orice, iar în cele din urmă nu ar mai fi în stare, nici cu cea mai puternică voință, să renunțe la această plăcere pentru altceva, dacă s-ar ivi o situație care i-ar permite să ia de bunăvoie o decizie. Un al treilea, la rândul său, iubește banii, un al patrulea puterea, un al cincilea o femeie, altul distincțiile pământești, și, la urma urmei, în toate aceste lucruri, toți se iubesc doar... pe ei înșiși!

Aceasta este idolatrie în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Despre aceasta avertizează prima Poruncă! Aceasta interzice ea! Și vai de cel care nu o urmează întocmai! Această încălcare se răzbună imediat, prin faptul că un asemenea om trebuie să rămână mereu legat de Pământ atunci când trece Dincolo, în Ținutul Material-Fin. În realitate, s-a legat el însuși de Pământ, prin patima pentru ceva ce este pământesc! El este astfel reținut din înălțarea sa, pierde timpul acordat lui în acest scop și este expus pericolului de a nu părăsi la timp Ținutul Material-Fin, pentru a învia din acesta în Împărăția Luminoasă a spiritelor libere. Atunci el va fi antrenat în inevitabila descompunere a întregii Materialități, care are ca scop purificarea pentru reînvierea și formarea din nou a *acesteia*. Lucrul acesta înseamnă însă pentru sufletul omenesc moartea material-fină și spirituală a întregii conștiințe personale câștigate și, în același timp, distrugerea formei sale și a numelui său pentru eternitate!

Respectarea acestei Porunci este menită să protejeze de această îngrozitoare eventualitate! Este Porunca supremă, întrucât ea este cea mai necesară omului! Din păcate, el înclină mult prea ușor să se dedea unei patimi care, în cele din urmă, îl înrobește! Tot ceea ce permite să-i devină o patimă este transformat astfel într-un vițel de aur pe care el îl pune pe locul cel mai înalt, ca pe un idol sau zeu fals care stă alături de Dumnezeul său, foarte adesea chiar *deasupra* Lui!

Din păcate, există mult prea multe „patimi” pe care omul și le-a format și pe care și le însușește de bunăvoie și cu cea mai mare nepăsare! Patima este predilecția pentru ceva pământesc, așa cum am mai spus deja. Evident că din rândul acestora fac parte încă multe altele. Cel care se dedă unei patimi, acela „rămâne agățat” de ceea ce este material-dens atunci când trece în Lumea de Dincolo pentru continuarea evoluției sale și nu se mai poate elibera ușor; el este împiedicat, reținut! Acest lucru poate fi numit și blestem care rămâne asupra lui ca o povară. Procesul rămâne același, indiferent cum este exprimat în cuvinte.

Dar dacă în viața pământească îl pune pe Dumnezeu mai presus de toate, nu numai în imagini sau în cuvinte, ci și în intuiție, deci cu adevărat și sincer, într-o iubire plină de respect, care îl leagă ca de o patimă, atunci, în virtutea aceluiasi efect, această legătură îl va atrage către Înalt imediat ce va intra în Lumea de Dincolo; căci el ia cu sine această iubire și această venerație pentru Dumnezeu; acestea îl sprijină și în final îl duc în apropierea Lui, în Paradis, în Creația Primordială, Patria spiritelor pure, care s-au eliberat de toate poverile și a căror legătură duce numai spre luminosul Adevăr al lui Dumnezeu!

De aceea, fiți atenți să respectați cu strictețe această Poruncă. Prin aceasta veți fi feriți de *multe* lovituri ale sorții, lovituri de care este posibil să nu mai aveți suficient timp să vă eliberați!

Porunca a doua.

Să nu iei în deșert Numele Domnului,
Dumnezeului tău!

Numele trezește și formează în om noțiunea! Cel care dezonorează un nume și îndrăznește să-l devalorizeze, acela devalorizează astfel noțiunea! Amintiți-vă mereu de acest lucru!

Această Poruncă foarte clară a Domnului este însă cea căreia i se acordă cea mai mică atenție dintre toate cele zece Porunci, fiind astfel cel mai mult încălcată. Această încălcare îmbracă mii de forme diferite. Chiar dacă omul își închipuie că multe dintre încălcări sunt inofensive, că sunt doar feluri de a vorbi lipsite de importanță, ele rămân totuși încălcări ale acestei Porunci care este dată într-un mod sever! Tocmai aceste mii de forme așa-zis inofensive ale nerespectării sunt cele care înjosesc Numele Sfânt al lui Dumnezeu și, odată cu acesta, noțiunea de Dumnezeu, care este întotdeauna strâns

legată de Nume, răpindu-I Sfințenia Sa în fața oamenilor, chiar și în fața copiilor, pângărind caracterul Său sacru prin transformarea în ceva comun și prin folosirea Sa înjositoare în pălăvrăgeala generală! Oamenii nu se sfiesc să meargă cu acest lucru până la ridicol. Nu vreau să menționez niciuna din numeroasele expresii; căci Numele este mult prea mareț și sublim pentru aceasta! Însă este suficient ca fiecare om să observe doar timp de o *singură* zi acest lucru și va fi șocat de cât de multe încălcări ale celei de-a doua Porunci sunt comise de către bărbați și femei, de către tineri și bătrâni, mergând până la copii care abia sunt în stare să formeze o propoziție corectă. Căci așchia nu sare departe de trunchi! Din acest motiv, tocmai înjosirea lui Dumnezeu este adesea primul lucru pe care îl învață tineretul în încălcările numai aparent inofensive ale Legilor lui Dumnezeu!

Însă efectul este mai grav decât la toate încălcările! El s-a răspândit într-un mod de-a dreptul devastator printre toți oamenii, nu numai la creștini, ci și la mahomedani, evrei și budiști; peste tot se poate auzi același lucru, până la dezgust! Atunci ce valoare mai poate avea pentru om Numele „Dumnezeu”? El este devalorizat și nu este respectat nici cât o para! Mult mai puțin decât o haină ponosită. Și omul de pe Pământ, care se crede atât de deștept, consideră acest lucru inofensiv și păcătuiește în această privință de mai mult de o sută de ori pe zi! Unde este reflecția? Unde este cel mai mic impuls al intuiției? Voi înșivă sunteți complet indiferenți în acest sens și ascultați liniștiți cum cea mai sfântă dintre toate noțiunile este călcată în picioare și târâtă în noroiul vieții de zi cu zi! Însă nu vă amăgiți! Datoria cu care sunteți astfel împovărați în Lumea de Dincolo pentru această vină trebuie plătită fără cruțare de fiecare om care a păcătuit în această privință! Și tocmai acest lucru nu este chiar atât de ușor de ispășit, pentru că el atrage după sine urmări rele, atât de grave, încât se vor repercuta până la a treia și a patra generație, dacă în acest lanț de urmași nu apare un om care să ajungă la recunoaștere și să pună capăt acestor obiceiuri rele.

Încercați deci să combateți în cercurile voastre apropiate acest obicei dăunător. Dar, înainte de toate, tăiați propriile voastre fire karmice, cu toată energia de care mai sunteți capabili, pentru ca datoria voastră să nu devină mai mare decât este deja în această privință. Să nu credeți că răscumpărarea va fi ușoară datorită faptului că nu ați avut deloc intenții rele! Paguba este exact aceeași! Și păcatul împotriva Poruncii nu dispăre! Voi ați cunoscut exact această Poruncă. Este vina *voastră* dacă nu v-ați străduit să înțelegeți amploarea ei! De aceea, nu puteți fi absolviți de nimic! Ascultați și acționați astfel încât să deveniți capabili să achitați multe cât sunteți încă pe Pământ.

Altfel, înspăimântătoare este mlaștina care vă așteaptă când ajungeți în Lumea de Dincolo și care se așază în calea înălțării voastre, reținându-vă.

Dar nu numai individul, ci și autoritățile și-au arătat față, de-a lungul secolelor, împotrivirea față de această Poruncă, la fel ca și față de Cuvântul lui Dumnezeu, pretinzând forțat jurăminte de la oameni, obligându-i să încalce Porunca prin amenințarea cu pedepse pământești grele, dacă nu se supuneau cerințelor. Însă pedeapsa în Lumea de Dincolo este mult mai grea și ea cade asupra tuturor aceluia care au pretins jurământul, nu asupra celor care au fost constrânși să-l facă. Și Hristos a spus clar: „Vorba voastră să fie da sau nu; căci tot ce este mai mult de atât vine de la rău!”

Iar autoritățile chiar aveau puterea să dea lui „da” și lui „nu” greutatea decisivă, făcând să fie pedepsită de către justiție înșelăciunea, la fel ca și jurământul fals! Cu aceasta, ei puteau să dea cuvintelor rostite în fața justiției acea valoare de care era nevoie pentru a da o sentință. De aceea, nu era necesar ca oamenii să fie forțați să încalce Porunca lui Dumnezeu! Acum ei vor fi judecați pentru aceasta în Lumea de Dincolo. Mai sever, mai aspru decât și-au închipuit vreodată, luând în răs efectul reciproc. În fața acestui lucru nu există scăpare!

Însă bisericile și reprezentanții lor au dus acest lucru și mai departe; invocându-L pe Dumnezeu, și-au supus semenii

celor mai grave torturi și, în cele din urmă, invocându-L din nou pe Dumnezeu, i-au ars pe rug, dacă aceștia nu muriseră deja înainte, din cauza chinurilor. Binecunoscutul împărat roman Nero, renumit pentru cruzimile sale împotriva creștinilor, nu a fost atât de rău, atât de condamnat cum este biserica catolică, prin numărul ei uriaș de păcate față de Legile lui Dumnezeu! În primul rând, el nu a ucis și nu a torturat nici pe departe atât de mult și, în al doilea rând, el nu a făcut-o sub invocări atât de fățurnice ale lui Dumnezeu, care fac parte dintre cele mai mari blasfemii pe care un om le poate comite!

Nu folosește la nimic dacă astăzi aceleași biserici condamnă practicile folosite, din păcate, mult prea mult timp de ele; căci nu de bunăvoie au abandonat ele acest lucru!

Nici chiar astăzi nu lipsesc atacurile reciproce, însă ele se manifestă sub o formă mai reținută, mai modernă! Și aici s-a schimbat cu timpul doar *forma*, nu și nucleul viu! Și numai acest nucleu, pe care oamenii sunt atât de bucuroși să îl ascundă, contează în fața Judecății lui Dumnezeu, niciodată forma exterioară!

Ca și în trecut, această formă actuală, doar aparent inofensivă, s-a născut din același nespus orgoliu spiritual al reprezentanților *tuturor* bisericilor. Și unde nu se găsește aroganță condamnată, se găsește o înfumurare goală, care se bazează pe puterea pământească a bisericilor. Aceste vicii duc adesea la cele mai nepotrivite dușmăanii, care se mai împletesc și cu socoteli pământești legate de extinderea influenței, dacă nu chiar de dorința arzătoare de a câștiga o mare importanță politică.

Și toate acestea cu Numele „Dumnezeu” pe buze, astfel încât aș dori să strig încă o dată, asemenea Fiului lui Dumnezeu: „Prin faptele voastre, voi ați făcut din casele Tatălui meu ascunzători de tâlhari, în onoarea *voastră!* Voi vă numiți slujitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, dar ați devenit slujitorii propriului vostru orgoliu!”

Fiecare catolic se crede superior unui protestant în fața lui Dumnezeu, fără un motiv întemeiat, iar fiecare protestant

se crede, la rândul lui, mai cunoscător, mai avansat și *astfel* mai aproape de Dumnezeuul său decât catolicul! Și aceștia sunt cei care pretind că sunt adepții lui Hristos, că urmează Cuvântul Lui.

Nechibzuite sunt ambele părți, dacă se sprijină pe un lucru care nu contează deloc în fața Voinței lui Dumnezeu! Tocmai aceștia păcătuiesc mult mai mult împotriva Poruncii a doua a lui Dumnezeu decât adepții altor religii; căci ei abuzează de Numele lui Dumnezeu nu numai în cuvinte, ci și în fapte, în întregul lor mod de viață, chiar și în așa-numitul lor Serviciu Divin. Pentru orice om care gândește și observă cu atenție, ei constituie un exemplu respingător de forme lipsite de conținut, dar și de gândire seacă. Tocmai prin îngâmfarea lor nelimitată de a dori să se convingă pe ei și să convingă și pe cei din jurul lor că ar avea un loc privilegiat în Paradis, înaintea celor de alte credințe, ei pângăresc în modul cel mai profund noțiunea de Dumnezeu! Nu forma exterioară a ritualurilor bisericești, botezul și celelalte lucruri sunt ceea ce contează! Doar omul interior trebuie să se înfățișeze Judecății! Țineți minte aceasta, voi, cei aroganți, cărora le-a fost deja prezis că în Ziua Judecății vor veni încrezuți și mândri, cu steaguri și cu veșminte pompoase, pentru a-și primi bucuroși răsplata. Totuși, ei nu vor ajunge niciodată în Împărăția Spiritului de la picioarele Tronului lui Dumnezeu, pentru că își vor primi răsplata care li se cuvine înainte de a ajunge acolo. O suflare de gheață îi va spulbera ca pe pleava fără valoare; căci *în interior* le lipsesc umilința pură și adevărata iubire pentru aproapele lor!

Prin felul lor de a fi, ei sunt cei care abuzează cel mai grav de Numele „Dumnezeu”, cei care încalcă cea de-a doua Poruncă în modul cel mai flagrant!

Ei toți îl slujesc pe Lucifer, nu pe Dumnezeu! Și astfel batjocoresc toate Poruncile lui Dumnezeu! De la prima până la ultima! Dar mai cu seamă această a doua Poruncă, a cărei încălcare este cea mai mare pângărire a noțiunii de Dumnezeu din Nume!

Aveți grijă să nu mai tratați cu ușurință încălcarea acestei Porunci! De acum înainte fiți foarte atenți la voi înșivă și la cei din jurul vostru! Gândiți-vă că dacă respectați cu fidelitate nouă Porunci și desconsiderați una dintre ele, veți fi *totuși* pierduți în final! Din moment ce o Poruncă este dată de Dumnezeu, acest fapt constituie deja dovada că nu trebuie să fie tratată cu ușurință, că este neapărat necesar să fie îndeplinită! Altfel ea nu v-ar fi fost dată niciodată.

Să nu îndrăzniți să vă rugați, dacă nu sunteți în stare să vibrați cu tot sufletul în cuvinte, feriți-vă să apăreți drept palavragii nechibzuiți în fața Dumnezeului vostru; căci, prin aceasta, ați fi vinovați în fața Lui de profanarea Numelui Său. Înainte să vă rugați pentru ceva, chibzuiți cu atenție dacă aveți nevoie imperioasă de acel lucru! Nu vă încurcați în rugăciuni formale, pe care să le repetați mecanic la anumite intervale de timp, așa cum a devenit un obicei rău în *toate* practicile religioase. Acest lucru nu este numai profanare a Numelui lui Dumnezeu, ci și blasfemie! La bucurie sau la necaz, o intuiție fierbinte, fără cuvinte, rămâne mult mai valoroasă decât o mie de rugăciuni rostite, chiar dacă această intuiție durează doar o fracțiune de secundă. Căci o asemenea intuiție este întotdeauna veritabilă și nu este fățarnicie! Din acest motiv, ea nu este niciodată o profanare a noțiunii de Dumnezeu. Este o clipă *sfântă* aceea în care spiritul omenesc vine să se prosterneze în fața Treptelor Tronului lui Dumnezeu, rugând sau mulțumind! Acest lucru nu trebuie niciodată să devină pălăvrăgeală obișnuită! Nici chiar pentru slujitorii unei biserici!

Omul care ajunge să folosească Numele lui Dumnezeu în toate ocaziile posibile și imposibile din viața sa de zi cu zi nu a avut niciodată nici cea mai vagă idee despre noțiunea de Dumnezeu! El este un animal, nu un om! Deoarece, ca spirit omenesc, el *trebuie* să posede capacitatea de a intui în sine o presimțire a lui Dumnezeu, fie și numai o singură dată în viața sa pământească! Însă această singură dată ar fi suficientă pentru ca lui să-i dispară necondiționat orice dorință de a

încălca ușuratic a doua Poruncă! Atunci ar purta veșnic în el nevoia de a pronunța numele „Dumnezeu” numai prosternându-se în cea mai înaltă puritate a întregii sale ființe interioare!

Cel ce nu are aceasta este foarte departe de a fi demn măcar de Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin de a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu! De a se bucura de binecuvântata Sa apropiere! Din acest motiv este și interzis să se reprezinte o *imagine* a lui Dumnezeu Tatăl, potrivit concepțiilor omenești! Fiecare încercare de acest fel trebuie să ducă numai la o degradare jalnică, deoarece nici spiritul omenesc, nici mâna omenească nu sunt capabile să cuprindă în viziuni nici măcar cea mai mică parte a realității și să o transpună pământește într-o imagine! Cea mai mare operă de artă ar însemna doar o degradare profundă. Doar un singur Ochi, în nespusa Lui strălucire, sugerează totul! – *Așa* este măreția sublimă, de neînțeles pentru voi, pe care voi o rezumați în cuvântul „Dumnezeu” și pe care îndrăzniți să o folosiți adesea cu nepăsare, așa cum vorbiți despre lucruri goale și nehibzuite! Va trebui să dați socoteală pentru aceste fapte ale voastre!

Porunca a treia.

Să sfințești ziua de odihnă!

Cine își dă osteneala să resimtă intuitiv o Poruncă? Orice om care gândește serios ar putea și ar trebui să se îngrozească atunci când vede cât de superficial pot copiii și adulții să trateze Poruncile Dumnezeului lor. La școală Poruncile sunt învățate și discutate superficial. Omul este mulțumit dacă a învățat cuvintele și poate să răspundă, cât de cât, la întrebările care i se pun în legătură cu acestea, atâta vreme cât există riscul de a fi întrebat despre ele. Însă atunci când părăsește

școala și intră în viața publică, aceste cuvinte sunt foarte repede uitate și, odată cu ele, și sensul. Cea mai bună dovadă că, de fapt, nu îl interesează deloc ce îi cere Domnul și Dumnezeuul său. Iar El nici măcar nu *cere* ceva cu acestea, ci *dă*, din Iubire, tuturor oamenilor ceea ce le trebuie urgent! Căci din Lumină s-a observat cât de mult s-au rătăcit oamenii. Astfel, ca un educator, Dumnezeu le-a arătat cu devotament calea ce îi conduce către viața veșnică din Împărăția Luminoasă a Spiritului, deci către fericirea lor. În timp ce nerespectarea acestei căi duce oamenii către nefericirea și pieirea lor! De fapt, tocmai de aceea nu este potrivit să se vorbească despre *Porunci*. Ele sunt, mai degrabă, sfaturi foarte bine intenționate, care arată calea corectă prin Materialitate, pe care chiar spiritele omenești au vrut să o cunoască. Dar nici acest gând, atât de frumos, nu mai are niciun efect asupra omului. El efectiv s-a adâncit prea mult în labirintul gândurilor sale și nu vrea să vadă și nici să audă nimic în afară de ceea ce propriile concepții au construit pe baza științei sale pământene limitate. El nu simte cum Materialitatea îl conduce din ce în ce mai departe, spre acel hotar unde el va trebui să ia *acea* ultimă hotărâre decisivă pentru întreaga lui existență, în urma căreia va trebui să urmeze până la capăt drumul ales, fără a se mai putea întoarce de pe acesta. Chiar dacă în final ar ajunge totuși la recunoaștere. Atunci va fi prea târziu, și acest lucru va contribui numai la creșterea chinurilor sale.

Pentru a permite ca, în ciuda rătăcirilor sale, omul să ajungă *la timp* la recunoaștere, Dumnezeu le-a dat oamenilor Porunca *a treia*, sfatul de a sfinți ziua de sărbătoare! Prin împlinirea acestei Porunci, în fiecare om s-ar fi născut de-a lungul timpului dorul de a aspira către Lumină, iar odată cu acest dor i s-ar fi arătat, în final, și calea ce l-ar fi dus în sus, spre împlinirea dorințelor sale, ce ar fi devenit tot mai puternice, condensându-se prin rugăciune. Atunci omul ar fi stat *altfel* astăzi, în timpul Cotiturii Cosmice! Spiritualizat și *matur* pentru *acea* Împărăție care trebuie acum să vină.

De aceea, *voi* să ascultați și să acționați astfel încât împlinirea Poruncii să vă pregătească drumul. Tu să sfințești ziua de sărbătoare! *Tu!* Este afirmat foarte clar în cuvinte că *tu* trebuie să-i dai zilei de sărbătoare sfințenia, tu trebuie să o faci *sfântă pentru tine!* Zi de sărbătoare înseamnă zi de odihnă, adică ziua în care te odihnești după munca pe care ți-o impune existența pământească. Însă tu nu sfințești ceasul de odihnă, nici ziua de odihnă, dacă îți îngrijești numai corpul. Și nici căutând distracție în jocuri, băutură sau dans. Ceasul de odihnă trebuie să te ducă la reculegere în gândurile și în intuițiile tale, să-ți dea posibilitatea să cuprinzi cu o singură privire viața ta pământească de până atunci, însă mai ales zilele de lucru ale săptămânii *trecute*, și de aici să tragi învățăminte pentru viitor. Putem privi întotdeauna cu șase zile în urmă; o perioadă mai lungă se uită ușor. Atunci, capacitatea ta intuitivă se va ridica încet tot mai sus și vei deveni un căutător al Adevărului. Iar dacă ești, într-adevăr, un căutător, îți va fi arătată și calea. Și la fel cum aici, pe Pământ, nu pornești pe un drum nou, necunoscut, decât după ce l-ai examinat, așa trebuie să mergi și pe noile căi spirituale care se deschid în fața ta, pas cu pas, cu grijă, pentru a avea mereu un teren stabil sub picioare. Nu ai voie să sari, deoarece atunci pericolul căderii este mai mare. Prin asemenea gândire și intuire în ceasurile de sărbătoare ale existenței tale pe Pământ nu vei pierde niciodată nimic, ci doar vei câștiga.

Nimeni nu sfințește ceasul de sărbătoare mergând la biserică în orele de odihnă decât dacă în același timp el este dornic să reflecteze asupra celor auzite acolo, pentru a le absorbi corect în el și pentru a trăi în conformitate cu ele. Preotul nu-ți poate sfinți ziua, dacă tu însuși nu faci acest lucru. Cântărește întotdeauna cu exactitate dacă sensul veritabil al Cuvântului lui Dumnezeu este pe deplin în acord cu faptele tale. În *acest* fel este sfințită de tine ziua de sărbătoare; căci așa a dobândit ea, prin reculegere în liniște, *acel* conținut pentru care a fost instituită. Astfel, fiecare zi de sărbătoare va deveni o piatră de hotar pe drumul tău, care va

da retroactiv zilelor tale de activitate material-densă *acea* valoare pe care acestea ar trebui să o aibă pentru maturizarea sufletului tău. Atunci ele nu vor fi fost trăite în zadar, iar tu vei avansa continuu. A sfinți înseamnă a nu irosi. De îndată ce pierzi această ocazie, pierzi timpul care ți-a fost dat spre maturizare, iar după Cotitura Cosmică, ce vă înconjoară acum încet cu razele ei, vă mai este dat doar un scurt timp pentru a recupera ceea ce ați pierdut, cu condiția să folosiți în acest scop toată forța care v-a mai rămas. De aceea, sfințiți ziua de sărbătoare! În casa voastră sau, și mai bine, în Natură, pentru că ea vă ajută să deveniți vigilenți în gânduri și în intuiții! Cu aceasta împliniți Porunca Domnului. Este spre *folosul vostru!*

Porunca a patra.

Să cinstești tatăl și mama!

Această Poruncă a fost cândva dată de Dumnezeu omenirii prin Moise. Însă ea a provocat nespuse lupte sufletești. Câți copii, câți adulți nu s-au luptat cu disperare pentru a nu ajunge să păcătuiască grav tocmai împotriva acestei Porunci! Cum poate un copil să cinstească un tată care dă în patima beției, sau o mamă care face viața amară tatălui și întregii familii prin capriciile ei, prin temperamentul necontrolat, prin lipsa stăpânirii de sine și prin multe altele, împiedicând instalarea unei atmosfere liniștite? Poate un copil să-și cinstească părinții atunci când îi aude insultându-se fără menajamente, mințindu-se sau chiar bătându-se? Câte incidente conjugale au transformat adesea această Poruncă într-un chin pentru copii, făcând imposibilă împlinirea ei! În definitiv, ar fi numai fățărnicie dacă un copil ar susține că încă își cinstește mama atunci când ea se comportă mult mai prietenos cu străinii decât cu propriul ei soț, tatăl copilului. La

fel, când copilul observă la ea înclinația spre superficialitate, când o vede că se înjosește până la cea mai ridicolă vanitate, devenind sclava fără voință a fiecărei nebunii a modei, lucruri care nu au nicio legătură cu noțiunea serioasei, înaltei meniri de mamă, și care răpesc demnității de mamă toată frumusețea și măreția... atunci cum să mai găsească el, de bunăvoie, respectul pentru mamă? Cât de mult se află deja în acest singur cuvânt: „mamă”! Însă și ce pretinde el! Un copil care nu este încă pervertit *trebuie*, în mod inconștient, să resimtă intuitiv că o persoană cu un spirit matur, serios, nu va putea decide niciodată să-și expună trupul material-dens numai de dragul modei. Cum poate, atunci, mama să-i rămână sfântă copilului? Respectul natural scade spontan, devenind o formă goală a unei datorii obișnuite sau, în funcție de educație, o politețe socială acceptată, deci fățarnicie căreia îi lipsește orice avânt sufletesc. Tocmai *acel* avânt spre Înălțimi care poartă în el viața arzătoare! De care un copil nu se poate lipsi, care îl însoțește ca un scut sigur, pe măsură ce crește și își începe drumul său în viață, protejându-l de tot felul de atacuri, și care rămâne în interiorul lui un puternic refugiu, ori de câte ori îl asaltează îndoielile. Până la o vârstă înaintată! Cuvintele „mamă” și „tată” ar trebui să trezească întotdeauna o intuiție fierbinte, adâncă, din care, în toată puritatea, să apară înaintea sufletului imaginea *demnă*, avertizând sau încuviințând, ca o stea călăuzitoare în întreaga sa existență pământescă!

Și ce comoară i se răpește fiecărui copil atunci când *nu-și poate* cinsti tatăl sau mama din tot sufletul!

Cauza acestor chinuri sufletești este numai interpretarea greșită de către oameni a Poruncii. Concepția de până acum a fost eronată; ea a limitat Porunca și i-a dat o semnificație parțială, deși nimic din ce a trimis Dumnezeu nu poate fi parțial. Însă și mai greșit a fost faptul că oamenii au deformat această Poruncă, vrând să o îmbunătățească în conformitate cu aprecierile omenești, să o formuleze mai clar, adăugând: „Să cinstești pe tatăl *tău* și pe mama *ta!*” Astfel, ea a devenit

personală. Din aceasta au rezultat erori, căci Porunca, în forma sa corectă, spune numai: „Să cinstești tatăl și mama!”

Deci Porunca nu se referă la anumite persoane individuale, a căror *fire* nu poate fi stabilită și prevăzută *dinainte*. Ceva atât de absurd nu apare niciodată în Legile Divine. În niciun caz Dumnezeu nu cere să fie cinstit cineva care nu merită deloc să fie cinstit!

Dimpotrivă, această Poruncă se referă la *noțiunea* de paternitate și maternitate, nu la persoane. Prin urmare, ea nu se adresează în primul rând copiilor, ci *părinților* înșiși, pretinzând de la *aceștia* să păstreze în cinste menirea de a fi tată și de a fi mamă! Porunca le impune părinților datoria necondiționată de a fi mereu pe deplin conștienți de înalta lor sarcină și astfel de a avea mereu în fața ochilor responsabilitatea pe care aceasta o implică.

În Lumea de Dincolo și în Lumină nu se trăiește prin cuvinte, ci în noțiuni.

Din acest motiv se întâmplă că, atunci când aceste noțiuni sunt redate în cuvinte, poate ușor să apară o limitare a acestora, așa cum este evident în acest caz. Însă vai de aceia care nu au respectat această Poruncă, de aceia care nu s-au străduit să o înțeleagă corect. Nu este o scuză faptul că, până acum, ea a fost atât de frecvent greșit interpretată și greșit percepută intuitiv. Urmările încălcării acestei Porunci se manifestă deja la procreare și la intrarea sufletului în corp. Cu totul altfel ar fi pe acest Pământ dacă această Poruncă tranșantă ar fi fost înțeleasă și împlinită de către oameni. Cu totul alte suflete s-ar fi putut atunci incarna, suflete care nu ar fi permis ca morala și moravurile să decadă până la nivelul la care au ajuns astăzi! Priviți doar crimele, priviți dansurile lascive, priviți orgiile, în care totul se manifestă astăzi cu intensitate din ce în ce mai mare! Ca o încoronare a triumfului curenților sufocați ai întunericului. Și priviți indiferența ignorantă cu care oamenii acceptă și chiar încurajează această decadere, ca pe ceva corect sau ca pe ceva ce a existat dintotdeauna.

Unde este omul care se străduiește să recunoască Voința lui Dumnezeu corect, omul care caută să se avânte în sus, pentru a înțelege cuprinzătoarea măreție, în loc să preseze tot mereu cu încăpățănare această Voință Măreată în limitele mărunte ale creierului pământesc, pe care l-a făcut templu al intelectului? El își îndreaptă de bunăvoie privirea în jos, ca un sclav care merge în lanțuri, în loc să și-o ridice, lărgindu-și perspectiva cu strălucirea bucuriei, pentru a găsi raza recunoașterii.

Oare voi nu vedeți cât de jalnici sunteți în *fiecare* interpretare a ceea ce vine din Lumină? Fie că este vorba despre Porunci, profetii, Mesajul lui Hristos ori despre întreaga Creație! Nimic nu vreți să vedeți, nimic nu vreți să recunoașteți! Voi nici nu căutați să înțelegeți ceva *cu adevărat!* Voi nu luați lucrurile așa cum sunt, ci mereu încercați cu disperare să remodelați totul după concepțiile voastre inferioare, cărora v-ați supus de mii de ani. Eliberați-vă deci, în sfârșit, de aceste obiceiuri! Forța pentru aceasta vă stă la dispoziție. În fiecare clipă. Și fără a fi obligați să faceți sacrificii. Însă trebuie să vă eliberați de ele *dintr-o dată*, cu *un singur* act de voință! Fără să încercați să păstrați ceva din ceea ce era drag obiceiurilor voastre. De îndată ce încercați să găsiți o soluție de *tranziție*, nu vă eliberați deloc de trecut, ci veți fi trași mereu cu putere înapoi de către acesta. Vă poate fi ușor numai dacă separați trecutul cu *o singură* tăietură și pășiți astfel în fața a ceea ce este nou, fără vreo povară veche. Numai atunci vi se va deschide poarta; altfel, ea va rămâne ferm închisă. Și aceasta necesită doar o voință cu adevărat serioasă. Se întâmplă într-o singură clipă. Exact ca trezirea din somn. Dacă nu vă ridicați imediat din pat, veți fi din nou obosiți, iar bucuria noii zile de muncă slăbește, dacă nu chiar piere de tot.

Să cinstești tatăl și mama! Să faceți acum din aceasta o Poruncă sfântă pentru voi. Onorați menirea de tată și menirea de mamă! Cine mai știe astăzi ce mare demnitate se găsește aici? Și ce putere de a înnobila omenirea! Acest lucru ar trebui să le fie clar oamenilor care se unesc aici, pe Pământ; atunci

fiecare căsnicie ar fi cu adevărat o căsnicie ancorată în Spiritual! Și toți tații și toate mamele ar fi, după Legile Divine *demni de cinste!*

Pentru copii, această Poruncă ar deveni, prin părinții lor, sfântă și vie. Ei nu ar putea decât să-și cinstească din suflet tatăl și mama, indiferent de caracterul acestor copii. Chiar felul de a fi al părinților i-ar obliga să facă acest lucru. Și atunci, vai de *acei* copii care nu împlinesc pe deplin Porunca! O karmă grea îi va lovi; căci atunci ar exista motiv întemeiat pentru acest lucru. Însă, prin efectul reciproc, respectarea va deveni curând ceva firesc, va deveni bucurie și necesitate! De aceea, puneți-vă la lucru și respectați Poruncile lui Dumnezeu mai serios decât până acum! Aceasta înseamnă să le acordați atenție și să le împliniți! Astfel voi deveniți fericiți!—

Porunca a cincea.

Să nu ucizi!

Bate-te cu pumnii în piept, omule, și laudă-te în gura mare că tu nu ești un ucigaș! Căci a ucide înseamnă a omorî, iar potrivit convingerii tale tu nu ai încălcat niciodată această Poruncă a Domnului. Mândru, tu poți pași în fața Lui fără teamă sau grijă și poți privi cu speranță înainte când exact această pagină din Cartea Vieții tale va fi deschisă.

Însă te-ai gândit tu vreodată că există, în același timp, *a face să moară*, și că a face să moară este echivalent cu a ucide?

Nu există nicio diferență între ele. Tu ești cel care face această diferență, prin felul tău de exprimare, prin limbajul tău; căci Porunca nu spune unilateral: Să nu ucizi o viață pământescă material-densă! Ci spune, scurt și cuprinzător: Să nu ucizi!

De exemplu, un tată avea un fiu. Ambiția sa mărunță, pământescă, l-a împins pe tată să îl oblige pe fiu să studieze cu orice preț. Însă în acest fiu odihneau daruri care îl îndemneau către ocupații pentru care aceste studii nu erau de niciun folos. Era deci cu totul natural ca fiul să nu simtă în interiorul său nicio dorință pentru acest studiu forțat și nici să nu poată să-și adune cu bucurie forțele pentru acesta. Fiul s-a supus. El s-a străduit, cu prețul sănătății sale, să împlinească voința tatălui. Însă deoarece era împotriva firii acestui fiu, împotriva darurilor pe care le purta în el, era normal ca și corpul să sufere din această cauză. Nu vreau să merg mai departe cu acest caz, care se repetă atât de des pe Pământ, încât am putea număra sute de mii și chiar mai multe. Însă este de necontestat faptul că tatăl, prin orgoliul sau încăpățânarea sa, caută să facă să moară ceva în fiul său, ceva ce îi fusese dăruit fiului, pentru dezvoltare pe Pământ! În multe cazuri, chiar reușește să facă să moară cu adevărat acel lucru, deoarece, mai târziu în viață, dezvoltarea acestuia cu greu mai este posibilă, pentru că forța principală, sănătoasă, necesară pentru aceasta, a fost curmată în perioada cea mai bună și a fost risipită în mod ușuratic pe lucruri străine de firea băiatului.

Prin aceasta, tatăl a încălcat grav Porunca: Să nu ucizi! Pe lângă faptul că, prin ceea ce a făcut, el a privat oamenii de ceva ce ar fi putut să le fie de un real folos prin fiul său! El trebuie să țină cont de faptul că, deși băiatul este înrudit spiritual cu el sau cu mama, în fața Creatorului el rămâne o personalitate independentă, a cărei *datorie* este să dezvolte, spre binele său propriu, darurile pe care le-a primit la venirea sa pe Pământ. Poate că lui i-a fost dat cu aceasta, prin îndurarea lui Dumnezeu, chiar să achite o karmă grea, prin faptul că ar fi trebuit să inventeze ceva ce, într-un anumit sens, ar fi adus omenirii un mare folos! Această vină a zădărniciii îi apasă și mai greu pe tatăl sau pe mama care pun mărunțele lor concepții pământești deasupra marilor fire ale sortii și abuzează astfel de puterea lor părintească.

Nu este altfel nici atunci când părinții ajung să pună pe primul plan socotelile mărunte ale intelectului lor pământesc când vine vorba de căsătoriile copiilor. Cât de des nu este astfel înăbușită brutal o intuiție dintre cele mai pure ale copilului, lucru care, cu siguranță, îl ferește de griji pământești, dar, în același timp, îi aduce nefericire sufletească, cea care va avea pentru existența copilului un efect mai profund decât toți banii și toate bunurile pământești.

Firește că părinții nu trebuie să împlinească orice vis sau orice dorință a copilului. Aceasta nu ar însemna împlinirea datoriei lor de părinți. Însă ei trebuie să facă o analiză riguroasă, care nu trebuie niciodată să fie unilaterală pământește! Însă chiar această analiză *dezinteresată* este făcută foarte rar sau chiar deloc de către părinți. Există mii de cazuri de acest fel. Nu este necesar să vorbesc mai mult despre acestea. Reflectați, pentru a nu încălca voi înșivă aceste Cuvinte atât de importante ale lui Dumnezeu din Poruncă! Astfel vi se vor deschide căi nebănuite!

Însă și copilul poate înăbuși speranțele îndreptățite ale părinților! Atunci când nu dezvoltă în el darurile așa cum este necesar pentru a realiza lucruri valoroase, odată ce părinții i-au dat posibilitatea să aleagă drumul pe care el l-a cerut. Atunci el este cel care face să moară intuițiile pure în părinții săi și a încălcat brutal Porunca!

Tot așa este atunci când un om dezamăgește în vreun fel prietenia adevărată sau încrederea pe care cineva i-o acordă. El ucide sau rănește prin aceasta în celălalt ceva ce conține cu adevărat viață! Este o încălcare a Cuvântului lui Dumnezeu: Să nu ucizi! Aceasta îi va aduce o soartă rea, pe care el va trebui să o achite.

Vedeți cum toate aceste Porunci sunt cei mai buni prieteni pentru oameni, spre a-i feri cu devotament de rău și de suferință! De aceea, iubiți-le și respectați-le ca pe o comoară care vă aduce numai bucurie, dacă o păziți!

Porunca a șasea.

Să nu comiți adulter!

Faptul că există deja o altă Poruncă ce spune: „Să nu poftești la femeia aproapelui tău!” arată cât de puțin se referă cea de-a șasea Poruncă la sensul pe care i-l dă legea pământească.

„Să nu comiți adulter” se poate, de asemenea, exprima astfel: „Să nu distrugi pacea unei căsnicii!”. Prin pace se înțelege, bineînțeles, și armonie. Ceea ce condiționează, totodată, *cum* trebuie de fapt să fie construită o căsnicie; căci acolo unde nu există nimic de distrus sau de tulburat, Porunca, ce nu se orientează după interpretări și reguli pământești, ci după Voința Divină, nu are nicio valabilitate.

Așadar, o căsnicie există numai acolo unde domnesc, în mod natural, armonia și pacea. Acolo unde unul caută să trăiască numai pentru celălalt și să îl facă fericit. Unilateralitatea și ucigătoarea, atât de ademenitoare plictiseală sunt de la început și pentru totdeauna complet excluse, la fel și goana periculoasă după distracții sau închipuirea de a nu fi înțeles! Instrumente criminale pentru orice fericire! Tocmai aceste rele *nu pot* apărea într-o căsnicie adevărată, unde unul trăiește cu adevărat pentru celălalt, deoarece închipuirea de a nu fi înțeles, ca și goana după distracție sunt numai urmările unui egoism vădit, care caută să trăiască numai pentru el însuși, nu pentru celălalt!

Însă acolo unde există adevărata iubire sufletească, renunțarea reciprocă, bucuroasă, la sine este ceva cu totul firesc, și, în efect reciproc, orice prejudiciu al vreunei dintre părți este cu totul exclus. Cu condiția să nu existe o diferență prea mare în ce privește gradul de educație al celor care s-au unit!

Aceasta este o condiție pe care o cere Legea Atracției Speciilor De Același Fel din marele Univers, și care trebuie îndeplinită dacă se vrea ca fericirea să fie completă.

Însă acolo unde nu se găsește nici pace, nici armonie, căsnicia nu merită să fie numită căsnicie; căci atunci ea nici nu este așa ceva, ci numai o conviețuire pământească ce nu are nicio valoare în fața lui Dumnezeu, și, prin urmare, nici nu poate aduce *acea* binecuvântare care este de așteptat într-o căsnicie adevărată.

Așadar, drept condiție a celei de-a șasea Porunci trebuie să existe o căsătorie strict autentică, în conformitate cu Voința lui Dumnezeu! O altă căsătorie nu este protejată. Însă vai de cel care îndrăznește să tulbure în vreun fel o căsnicie *autentică!* Deoarece triumful pe care crede că l-a obținut aici, pe Pământ, îl așteaptă în Lumea Material-Fină într-o formă cu totul diferită! Înfricoșat, el va vrea să fugă atunci când va trebui să intre în Ținutul unde aceasta îl așteaptă.

Adulterul, în sensul său cel mai larg, este deja săvârșit prin simpla încercare de a separa doi oameni care se iubesc sufletește cu adevărat, așa cum fac adesea părinții atunci când nu le este pe plac o situație pământească sau alta! Și vai de femeia, vai de bărbatul, fie ei tineri sau bătrâni, care, din invidie sau din cochetărie, aduc în mod conștient discordie sau chiar dezbinare într-un asemenea cuplu! Iubirea pură între doi oameni ar trebui să fie sfântă în ochii fiecăruia, să inspire venerație și respect, nu poftă! Căci ea stă sub protecția Voinței lui Dumnezeu!

Dacă un asemenea sentiment de poftă necurată caută să apară într-un om, atunci el trebuie să se îndepărteze și să caute cu o privire clară numai printre *acei* oameni care încă nu s-au atașat sufletește de nimeni.

Dacă el caută cu seriozitate și răbdare, va găsi inevitabil un om care i se potrivește în felul voit de Dumnezeu, cu care va fi și el fericit, fără a se împovăra mai întâi cu o vină care nu ar putea niciodată să aducă și să asigure fericirea!

Marea greșală a acestor oameni este adesea simplul fapt că se străduiesc să se supună unei presiuni a sentimentului, care la început este întotdeauna slab, îl țin cu forța în ei, îl hrănesc cu fantezie artificială până când,

devenind puternic, îi domină și, chinându-i, îi împinge astfel la păcat! Mii de spirite omenеști nu s-ar fi pierdut dacă ar fi vrut să acorde mai multă atenție *începutului*, care, dacă nu apare dintr-un calcul al intelectului, atunci vine numai dintr-o cochetărie nedemnă de un om, cochetărie care, din nou, își are originea în obiceiurile nefaste ale vieții pământești de familie și în special ale vieții de societate! Tocmai acestea sunt adesea adevărate piețe matrimoniale, cu nimic mai curate decât comerțul deschis cu sclavi din Orient! În acestea se găsește un cuib de germenii ai adulterului.

Voi, părinți, feriți-vă să nu ajungeți să fiți vinovați de adulter față de copiii voștri, prin calcule ale minții! Nenumărați părinți s-au încurcat deja în acest lucru! Ei au nevoie de un efort mare pentru a se elibera din nou! Și voi, copii, fiți atenți ca nu cumva să deveniți cei care distrug pacea între părinții voștri, altfel și voi veți fi vinovați de adulter! Reflectați bine asupra acestui lucru. Altfel voi vă faceți dușmani ai Dumnezeului vostru, și nu există niciun astfel de dușman care să nu fie obligat să cadă, în final, pradă nimicirii în chinuri nespuse, fără ca Dumnezeu să miște un deget! Tu nu trebuie să distrugi niciodată pacea și armonia între doi oameni.

Gravează în tine acest lucru, ca să stea mereu, avertizând, înaintea ochilor sufletului tău.

Porunca a șaptea.

Să nu furi!

Hoțul este considerat una dintre creaturile cele mai vrednice de dispreț. Hoț este orice om care ia ceva ce aparține altuia, fără consimțământul acestuia!

În aceasta stă explicația. Pentru a respecta așa cum trebuie această Poruncă, omul nu trebuie să facă altceva decât să

distingă întotdeauna clar ce îi aparține celuiilalt! Acest lucru nu este greu, își va spune imediat fiecare. Și cu aceasta a și încheiat problema. Desigur, nu este greu, așa cum, în realitate, nu este greu să fie respectate toate cele zece Porunci, dacă se vrea cu adevărat. Însă întotdeauna cu condiția ca omul să le cunoască așa cum trebuie. Și *aceasta* le lipsește multora. V-ați gândit vreodată, pentru a respecta această Poruncă, ce este, de fapt, proprietatea celuiilalt, din care nu ai voie să iei?

Din aceasta fac parte: banii săi, bijuteriile, hainele, poate casa, gospodăria cu vitele și tot ce face parte din ea. Însă Porunca nu se referă numai la bunurile pământesti, material-dense! Există valori care sunt cu mult mai prețioase! Proprietatea unui om mai include și reputația sa, prestigiul său public, gândurile sale, personalitatea sa, precum și încrederea de care se bucură din partea unuia sau altuia, dacă nu a tuturor. Când ajungem aici, multe suflete mândre vor fi deja puțin neliniștite în fața acestei Porunci. Pune-ți următoarea întrebare: nu ai încercat încă niciodată, poate cu bună credință, să zdruncini sau chiar să distrugi complet încrederea de care se bucura un om, avertizând un altul să fie prudent? Cu aceasta, tu l-ai furat de-a dreptul pe cel care se bucura de această încredere! Căci tu l-ai lipsit de ea! Sau, în orice caz, ai încercat.

Îl furi pe aproapele tău și atunci când știi ceva despre situația lui și dai mai departe aceste informații *fără acordul celui în cauză*. Poți recunoaște de aici cât de grav încurcați în plasa păcatului sunt toți acei oameni care caută să facă o afacere din asemenea lucruri sau să le practice în mod comercial. Cum este cazul agențiilor de informații sau al organizațiilor asemănătoare. Încălcelile produse de ei înșiși, ca urmare a acestor încălceli continue ale Legilor Divine, țin o plasă monstruoasă din care acești oameni nu se mai pot elibera niciodată, fiind abandonați pieirii; căci ei sunt *mai împovărați* decât spărgătorii și hoții care acționează în Materialul-Dens. Complici și asemenea tănuitorilor sunt și cei care sprijină și încurajează astfel de „afaceriști” în activitatea lor păcătoasă.

Oricare om care gândește sincer și cinstit în afaceri, fie publice, fie private, are dreptul și datoria de a cere de la oricine vine la el cu o solicitare oarecare o explicație *directă* și, dacă este necesar, documente, după care poate decide cât de multă încredere poate avea în acesta și în ce măsură îi poate îndeplini cerințele. Orice alt mod de a proceda este nesănătos și condamnat.

Împlinirea acestei Porunci are, în același timp, și efectul de a trezi din ce în ce mai mult intuiția și de a dezvolta și elibera capacitățile acesteia. Omul obține astfel cunoașterea corectă a semenilor, pe care a pierdut-o numai din comoditate. El leapădă treptat ceea ce este mort, mașinal, și devine el însuși din nou un om viu. Apar personalități adevărate, în timp ce animalul de turmă cultivat astăzi trebuie să dispară.

Dați-vă osteneala să reflectați profund asupra acestor lucruri și aveți grijă ca, în final, să nu găsiți totuși în paginile Cărții păcatelor voastre numeroase încălcări ale acestei Porunci!

Porunca a opta.

Să nu depui mărturie falsă împotriva aproapelui tău!

Dacă îl ataci pe unul din semenii tăi și îl lovești, răbindu-l astfel, și poate chiar îl mai și furi, atunci știi că l-ai vătămat și că vei fi supus pedepsei pământeste. Dar nu te gândești că, în același timp, ești prins în firele unui efect reciproc ce nu este supus niciunei acțiuni arbitrare, ci se declanșează corect până în cele mai mici tresăriri ale sufletului tău, cărora nu le dai nicio atenție, pentru care nu resimți nicio intuiție. Și acest efect reciproc nu este în niciun fel legat de pedeapsa pământescă, ci lucrează singur, cu totul independent și tăcut, însă într-un mod inevitabil pentru spiritul omenesc, astfel

încât acesta nu găsește în toată Creația un loc în care să se poată ascunde și în care să poată fi protejat.

Sunteți indignați atunci când auziți vorbindu-se despre lovituri brutale și răniri violente. Dacă persoanele care vă sunt apropiate suferă din această cauză, sunteți chiar speriați și îngroziți! Cu toate acestea, nu vă deranjează câtuși de puțin dacă, din când în când, auziți cum un om este pus, în absența sa, într-o lumină proastă, prin cuvinte iscusite și răuvoitoare, sau adesea numai prin gesturi foarte expresive, care dau de înțeles mai mult decât se poate spune prin cuvinte.

Însă țineți minte: un atac material-dens este mult mai ușor de îndreptat decât un atac asupra sufletului, care suferă din cauza subminării renumelui.

De aceea, evitați-i pe toți cei care atacă reputația, la fel cum îi evitați pe cei care asasinează material-dens.

Căci ei sunt la fel de vinovați, și adesea chiar mai vinovați! Cu cât mai puțină milă au ei de sufletele pe care le hărțuiesc, cu atât mai puțin le va fi oferită în Lumea de Dincolo o mână de ajutor, atunci când o vor implora! Rece și nemiloasă este pornirea funestă din interiorul lor de a-i discredita pe alții, adesea chiar necunoscuți; o răceală și o cruzime însutite îi vor întâmpina, de aceea, în locul care-i așteaptă de îndată ce vor trebui să-și lase în urmă corpul pământesc!

În Lumea de Dincolo ei vor rămâne proscriși și adânc disprețuiți chiar de către tâlhari și hoți; căci întreaga lor specie are în comun o trăsătură răutăcioasă și demnă de dispreț, începând de la așa-numita bârfitoare și până la creaturile corupte care, sub jurământ, de bunăvoie, nu se dau înapoi de la a depune mărturie falsă împotriva unui apropiat căruia ar fi avut destule motive să-i mulțumească în multe privințe!

Tratați-i ca pe târâtoare veninoase, căci nu merită altceva.

Întrucât întregii omeniri îi lipsește pe deplin înaltul țel comun de a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu, oamenii nu au ce să-și spună unul altuia atunci când se află împreună, câte

doi-trei, și astfel ei cultivă obiceiul de a vorbi despre alții, un obicei devenit drag, a cărui josnicie nu mai sunt în stare să o recunoască, deoarece, practicându-l în mod constant, au pierdut complet această noțiune.

Ei vor trebui să stea împreună în continuare în Lumea de Dincolo și să se dedice temei lor preferate până când timpul acordat ultimei posibilități de înălțare, care poate le-ar fi adus salvarea, va fi trecut, iar ei vor fi atrași în descompunerea eternă, unde toate speciile material-dense și material-fine ajung să se purifice de *fiecare* otravă pe care au purtat-o în ele spiritele omenești care nu sunt demne de a avea un nume!

Porunca a noua.

Să nu poftești la femeia aproapelui tău!

Această Poruncă este strict și clar îndreptată direct împotriva instinctelor trupești animalice, cărora omul... din păcate... le permite prea des să iasă la suprafață atunci când se ivește ocazia pentru acest lucru!

Aici am atins totodată și punctul principal, care constituie pentru oameni cea mai mare capcană, în care se lasă prinși aproape toți, de îndată ce se apropie de ea: *ocazia!*

Instinctul este trezit și condus doar de gânduri! Omul poate observa foarte ușor la el însuși că instinctul nu este stârnit, nu poate fi stârnit, dacă lipsesc gândurile în acest sens! Instinctul depinde, în întregime, de gânduri! Fără excepție!

Să nu spuneți că simțul tactil poate, de asemenea, trezi instinctul; căci este greșit. Este numai o amăgire. Simțul tactil trezește numai gândul, și acesta, la rândul lui, trezește instinctul! Și pentru a trezi gândurile în această direcție, ocazia care se ivește este cel mai puternic mijloc, de care oamenii trebuie să se teamă! Din acest motiv, cea mai bună

apărare și cea mai mare protecție pentru toți oamenii de ambele sexe este să evite ocazia! Este ancora de salvare în mizeria actuală, până ce întreaga omenire va fi devenit atât de puternică în interiorul său, încât să fie în stare *să păstreze vatra gândurilor ei curată*, ca pe un lucru natural și sănătos, ceea ce, din păcate, nu mai este posibil astăzi! Atunci orice încălcare a acestei Porunci va fi cu totul imposibilă.

Până atunci, multe furtuni vor trebui să vuiască deasupra omenirii pentru a o purifica, însă *această* ancoră va rezista, dacă fiecare om se străduiește serios să nu dea niciodată ocazia ca două persoane de sex opus să se afle singure, expuse tentației!

Fiecare să-și graveze în memorie cu litere de foc acest lucru, căci nu este atât de ușor să-și elibereze din nou sufletul din această încălcare, deoarece este implicată și cealaltă persoană! Iar posibilitatea unei înălțări *simultane* este rară.

„Să nu poftești la femeia aproapelui tău!” Aceasta nu se referă numai la femeia căsătorită, ci la sexul feminin, în general! Deci și la fiice! Și deoarece se spune clar: „Să nu *poftești!*”, aceasta se referă numai la instinctul fizic, nu la o cerere serioasă în căsătorie!

În legătură cu aceste cuvinte clare nu poate exista nicio confuzie. Aici este vorba despre Legea severă a lui Dumnezeu împotriva seducției sau a violului. La fel ca și împotriva întinării prin gândurile unei pofte ascunse. Acest lucru, ca punct de plecare al întregului rău dintr-o faptă, constituie el însuși o încălcare a Poruncii, atrăgând după sine pedeapsa printr-o karmă ce trebuie să fie inevitabil achitată, într-un fel sau altul, înainte ca sufletul să se poată elibera din nou. Acest eveniment, considerat în mod greșit de oameni ca fiind neînsemnat, este uneori chiar decisiv pentru felul următoarei incarnări pe Pământ sau pentru soarta viitoare în *această* viață pe Pământ. De aceea, să nu tratați prea superficial puterea gândurilor, de care atârână în mod natural, în aceeași măsură, și răspunderea! Voi sunteți responsabili pentru cel mai neînsemnat gând, deoarece el deja provoacă daune în

Lumea Material-Fină. *Acea* Lume care trebuie să vă primească după această viață pământească.

Însă dacă pofta ajunge chiar până la seducție, deci la o faptă material-densă, atunci puteți să vă temeți de ispășire, dacă nu mai sunteți în stare să o îndreptați fizic și sufletește pe Pământ!

Indiferent dacă seducția a avut loc în modul cel mai măgulitor sau prin violență, și chiar dacă în final s-a obținut consimțământul femeii, efectul reciproc nu se lasă indus în eroare prin aceasta; el a început deja, odată cu pofta, iar toată istețimea, toate trucurile contribuie doar la agravarea efectului. Consimțământul final nu îl anulează!

De aceea, fiți cu ochii în patru, evitați orice ocazie și nu fiți nepăsători în această privință! *Păstrați, în primul rând, vatra gândurilor voastre curată!* Atunci nu veți încălca niciodată această Poruncă!

De asemenea, iluzia unei posibile căsătorii, pe care omul încearcă să și-o dea lui însuși, nu ar putea fi o scuză! Căci un asemenea gând ar fi cea mai grosolană minciună. O căsătorie fără iubire sufletească este nulă în fața lui Dumnezeu. Iubirea sufletească rămâne cea mai bună protecție împotriva încălcării acestei Porunci; pentru că un om care iubește cu adevărat vrea întotdeauna numai ceea ce este mai bun pentru cel iubit și, de aceea, nu poate avea niciodată dorințe sau pretenții necurate, împotriva cărora avertizează, înainte de toate, această Poruncă!

Porunca a zecea.

Să nu poftești la casa aproapelui tău, nici la gospodăria, nici la vitele lui, nici la vreun alt lucru care este al lui!

Cel care caută să-și câștige existența prin muncă cinstită și prin afaceri cinstitute, acela poate să aștepte liniștit proclamarea acestei Porunci în timpul Marii Încheieri a Socotelilor; căci ea va trece pe lângă el fără să-l lovească. De fapt, este atât de ușor ca toate Poruncile să fie respectate, și totuși... priviți-i *așa cum trebuie* pe toți oamenii, și curând veți ajunge să recunoașteți că nici chiar această Poruncă, ce ar trebui să-i fie cu totul naturală omului... nu este sau este doar foarte rar respectată, și nici atunci cu bucurie, ci numai după multă osteneală.

Este ca și cum o poftă de nepotolit se dezlănțuie peste toți oamenii, fie ei cu pielea albă, galbenă, maro, neagră sau roșie, de a-i invidia pe semenii lor pentru ceea ce ei înșiși nu posedă. Însă mai bine spus: îi invidiază pentru tot! În această invidie se află deja pofta, care este interzisă! Încălcarea Poruncii este astfel deja săvârșită și devine rădăcina multor rele care provoacă rapid căderea omului, din care adesea nu se mai ridică niciodată.

Omul obișnuit are ciudatul obicei de a prețui rareori ceea ce posedă și întotdeauna doar ceea ce nu are încă. Întunericul a semănat asiduu lăcomia și, din păcate, sufletele omenești au cedat mult prea docile, oferind cel mai fertil teren pentru această tristă semănătură. Răvnirea la avutul altuia a devenit, cu timpul, pentru cea mai mare parte a oamenilor, baza faptelor și comportamentului lor. Pornind de la simpla dorință, continuând cu vicleșugul, cu arta convingerii, crescând până la invidia fără limite a veșnicei nemulțumiri și terminând cu ura oarbă.

Orice cale a fost recunoscută ca fiind potrivită pentru satisfacerea acestei poftte, atâta vreme cât nu contravenea prea evident legilor pământești. În patima crescândă a câștigului, Porunca lui Dumnezeu a rămas neluată în seamă! Fiecare crede că este cu adevărat cinstit atâta vreme cât nu a fost tras la răspundere de justiția pământească. Însă nu l-a costat multă osteneală să evite acest lucru, luând cele mai mari precauții și folosind cea mai ageră istețime a intelectului, atunci când a avut intenția să-i păgubească fără considerație pe semenii săi, de îndată ce acest lucru a fost necesar pentru a obține ieftin un avantaj oarecare. El nu s-a gândit că, în realitate, tocmai acest lucru îl costă mult mai scump decât toate câștigurile pământești obținute! Așa numita istețime a devenit un atu! Istețimea, conform noțiunilor *de astăzi*, este de fapt culmea vicleniei, sau chiar mai mult decât aceasta. Este doar ciudat cum toată lumea manifestă neîncredere față de omul viclean, însă îl respectă pe cel isteț! *Modul general de a privi lucrurile* determină acest paradox. Omul viclean este doar un cârpaci în arta satisfacerii poftelor sale, în timp ce oamenii intelectuali isteți sunt maștri. Cârpaciul nu-și poate îmbrăca dorința în forme frumoase, și culege numai dispreț plin de milă pentru acest lucru. Dar spre cel isteț se revarsă cea mai invidioasă admirație de la sufletele care se dedau aceleiași patimi! Invidie și aici, deoarece pe terenul omenirii de astăzi nici chiar admirația pentru specia de același fel nu poate fi separată de invidie. Oamenii nu cunosc această cauză puternică a numeroaselor rele; ei nici nu-și mai dau seama că această invidie este cea care stăpânește și conduce în felurite chipuri întreaga lor gândire și activitate din prezent! Ea se ascunde în individ, ca și în popoare întregi, conduce state, dă naștere la războaie, la tabere și la certuri nesfârșite acolo unde chiar și numai două persoane trebuie să se consulte asupra unui lucru!

Ce s-a ales de respectarea Poruncii a zecea a lui Dumnezeu? se vrea să se strige, *avertizând*, către state! În lăcomia cea mai nemiloasă, fiecare dintre statele de pe Pământ aspiră numai

către proprietatea altuia! Ele nu se dau înapoi de la a comite crime individuale și chiar genocid, nici de la înrobirea unor popoare întregi, numai pentru ca ele însele să prospere astfel. Frumoasele discursuri despre autoconservare ori autoapărare sunt numai pretexte lașe, deoarece ele însele simt că trebuie spus ceva pentru a atenua într-o oarecare măsură și pentru a scuza aceste crime îngrozitoare împotriva Poruncilor lui Dumnezeu!

Însă nu le folosește la nimic; deoarece neîndurător este condeiul care gravează în Cartea Evenimentelor Lumii încălcările Poruncilor lui Dumnezeu; imposibil de rupt sunt firele karmice care, în acest proces, se atașează de fiecare individ în parte, astfel încât nici cel mai mic impuls al gândirii și faptei sale nu se poate pierde fără să fie achitat!

Cel care poate cuprinde cu vederea toate aceste fire vede ce judecată îngrozitoare a fost provocată în acest fel! Confuzia și prăbușirea a tot ce s-a construit până acum sunt doar primele consecințe *ușoare* ale acestor violări dintre cele mai rușinoase ale celei de-a zecea Porunci a lui Dumnezeu! De îndată ce efectul întreg începe acum să vă copleșească tot mai mult, nimeni nu vă poate veni în ajutor. Voi nu ați meritat altfel. Odată cu acest lucru vine asupra voastră numai ceea ce voi înșivă ați determinat!

Smulgeți complet din sufletul vostru această poftă murdară! Gândiți-vă că și un stat este construit numai din indivizi! Lăsați deoparte toată invidia și ura față de *acei* oameni care, după părerea voastră, posedă mult mai mult decât voi înșivă! Există un motiv pentru aceasta! Și *numai voi* purtați întreaga vină pentru că nu sunteți în stare să recunoașteți acel motiv, pentru că v-ați limitat de bunăvoie nespun de mult capacitatea de înțelegere, lucru care *nu* a fost voit de Dumnezeu și care a trebuit să apară ca urmare a josnicei voastre slugărnicii față de intelect!

Cel care, în noua Împărăție a lui Dumnezeu, aici pe Pământ, nu este mulțumit cu situația care îi este dată prin efectul propriilor fire karmice produse de el, acela nici nu merită să i

se dea ocazia de a-și achita relativ ușor vechile poveri care atârnă de el și, în același timp, de a se maturiza spiritual, pentru a găsi drumul în sus, către Patria tuturor spiritelor *libere*, acolo unde domnesc numai Lumina și bucuria!

În viitor, fiecare nemulțumit va fi îndepărtat fără milă, ca ceva nefolositor, care tulbură pacea atât de dorită și ca un obstacol în calea dezvoltării sănătoase! Însă dacă mai există totuși un germen bun în el, care să garanteze transformarea lui rapidă, atunci acest om va fi constrâns, spre binele *lui* și spre ultima lui salvare, de o lege pământescă nouă, până în clipa în care se va trezi în el recunoașterea absolutei corectitudinii a Voinței înțelepte a lui Dumnezeu; *corectitudine valabilă și în cazul lui*, care, până acum, numai din cauza miopiei sufletului său și din prostie voită de el însuși, nu a putut recunoaște că patul în care stă *acum* pe Pământ a fost construit doar de el, pentru sine, ca urmare directă a *întregii* sale existențe de până acum, pe parcursul *mai multor* vieți în Lumea de Dincolo și, de asemenea, pe Pământ, și nu ca urmare a hazardului orb și arbitrar! Atunci el va recunoaște, în sfârșit, că are nevoie exact și *numai* de acele experiențe pe care le trăiește, de locul în care se află, precum și de condițiile în care s-a născut, cu tot ce implică acestea.

Dacă lucrează cu zel asupra lui însuși, el va urca nu numai spiritual, ci și pământeste. Însă dacă vrea cu încăpățănare să meargă pe altă cale, fără considerație pentru semenii săi și în dauna lor, acest lucru nu îi va putea aduce niciodată vreun avantaj real.

El nu are voie să spună că recunoașterea despre toate acestea trebuie să-i mai fie dată de către Dumnezeu, pentru ca el să o urmeze și să se schimbe! Este numai îngâmfare și un nou păcat dacă așteaptă sau chiar pretinde dovada că propria sa concepție este falsă, pentru a crede numai după ce se va fi convins de contrariu! *El* singur, numai *el* este cel care și-a făcut această recunoaștere imposibilă și cel care a deviat de la calea cea dreaptă pe care pornise! Posibilitățile de a ajunge la recunoaștere i-au fost deja date de către Dumnezeu pe

parcursul drumului pe care el însuși a implorat să îl poată urma! Și din moment ce acum acestea sunt îngropate, prin propria sa voință rea, Dumnezeu ar trebui să vină ca un servitor, să îi redeschidă această groapă! Comportament pueril! Tocmai această pretenție, această cerință îl va împiedica cel mai mult pe om să răscumpere blasfemiile astfel comise. Eu vă spun: îi este mai ușor unui tâlhar să se elibereze de vină, decât unui suflet omenesc ce, așteptând, îndrăznește să pretindă ca Dumnezeu, printr-un nou dar al recunoașterii, să repare în locul lui cele mai mari greșeli ale sale! Tocmai acesta este lucrul prin care omul s-a împovărat cu păcatele cele mai grele, ridicându-se în cel mai revoltător mod împotriva Voinței lui Dumnezeu.

Va fi o luptă grea pentru sufletele omenești, înainte ca ele să se poată elibera de încălcările obișnuite ale celei de-a zecea Porunci a lui Dumnezeu, adică să se schimbe pentru a trăi, în sfârșit, cu adevărat potrivit ei, în gândire, vorbă și faptă! Dar pe toți cei care nu pot face aceasta îi așteaptă suferința și nimicirea, aici pe Pământ și în Lumea de Dincolo!

Amin!

Viața.

Ideea pe care omul și-a făcut-o până acum despre viață este greșită. Tot ceea ce el a numit viață nu este altceva decât o mișcare propulsată, care poate fi considerată doar un efect natural al Vieții veritabile.

Așadar, în întreaga Creație formarea, maturizarea, menținerea și descompunerea sunt numai efectele ulterioare ale unei mișcări mai mult sau mai puțin puternice. Intelectul omenesc a descoperit această mișcare ca fiind cel mai înalt lucru, și aici și-a atins limitele. El nu poate să ajungă mai departe în cercetarea sa, pentru că el însuși este un produs al acestei mișcări. De aceea, fiind culmea recunoașterii sale, el a numit-o simplu „forță” sau „forță vie” sau chiar „viață”.

Însă nu este nici forță și nici viață, ci doar un efect natural, inevitabil al acesteia; căci Forța este doar în Viața însăși, este una cu ea și inseparabilă de ea. Întrucât Forța și Viața sunt inseparabile, iar Creația este formată, menținută și descompusă numai prin mișcare, nu se poate vorbi nici despre Forță și nici despre Viață în interiorul Creației.

Prin urmare, cel care vrea să vorbească despre descoperirea Forței primordiale sau chiar despre folosirea Forței primordiale cu ajutorul mașinilor greșește, pentru că el nu poate găsi această Forță în interiorul Creației. El o confundă cu altceva și o desemnează numai după concepția sa greșită drept „Forță”. Un asemenea om dovedește astfel că nu are nicio idee despre procesele din Creație sau despre Creația însăși, dar nu i s-ar putea face niciun reproș cu privire la acest lucru; pentru că el împărtășește această ignoranță cu

toți semenii săi, fie că sunt învățați sau nu.

Din acest motiv am vorbit la începutul Mesajului meu despre o „Forță” care se revarsă prin întreaga Creație, pentru că numai în acest mod puteam să fac multe lucruri inteligibile oamenilor.

Altfel explicațiile mele nu ar fi fost deloc înțelese. Acum însă pot merge mai departe, oferind o imagine ce reflectă exact toate evenimentele. Această descriere este nouă, dar nu schimbă *cu nimic* explicațiile mele de până acum, ci totul rămâne exact așa cum am spus și *este real*. Noutatea descrierii mele de acum este doar aparentă, și aceasta pentru că o redau într-o altă lumină.

Eu ofer astfel o bază solidă, un vas mare în care omul va putea așeza tot ce am spus mai înainte în Mesaj, acesta fiind astfel umplut cu un conținut care se mișcă și clocotește neîncetat, devenind prin aceasta un întreg, ceva neapărat coerent și omogen. Astfel, omul obține o privire de ansamblu, ineuizabilă pentru el și în armonie cu întregul, asupra marilor evenimente cosmice necunoscute lui până acum, care poartă în ele propria lui devenire și existență.

Ascultătorul și cititorul să caute acum să-și reprezinte în imagini ceea ce eu prezint mai departe:

Viața, adevărata Viață, este ceva complet autonom, complet independent. Altfel nu ar putea fi numită „Viață”. Iar aceasta este numai în *Dumnezeu!* Și deoarece în afară de Dumnezeu nimic nu este cu adevărat „viu”, El singur are și Forța care se află în Viață. Prin urmare, numai El singur este Forța primordială atât de des menționată, sau, simplu, „Forța”! Și în Forță se află, la rândul ei, Lumina! Expresia „Lumină primordială” este deci la fel de greșită ca și expresia „Forță primordială”; căci există o singură Lumină și o singură Forță: *Dumnezeu!*

Existența lui Dumnezeu, a Forței, a Luminii, deci a Vieții, este deja ea singură condiție a Creațiilor! Căci Lumina Vie, Forța Vie, emite inevitabil *radiații*. *Și aceste radiații conțin tot ce este necesar pentru Creație.*

Însă radiația nu este Lumina Însăși!

Prin urmare, tot ce există în afara lui Dumnezeu își are originea numai în radiația lui Dumnezeu! Această radiație este un efect de la sine înțeles pentru Lumină. Și acest efect a existat *dintotdeauna*, din veșnicie.

Intensitatea radiației este, firește, cea mai mare în apropierea Luminii, astfel încât din ea nu poate porni nicio altă mișcare decât *mișcarea* necondiționată drept *înainte*, care se află în radiație. Astfel, ea pornește de la Dumnezeu și se îndepărtează la distanțe fabuloase, a căror întindere un spirit omenesc nu și-o poate imagina.

Însă acolo unde această propulsare necondiționată înainte, echivalentă cu o presiune imensă și constantă, slăbește puțin, mișcarea înainte de până atunci se schimbă într-un tip de mișcare *de rotație*. Acest tip de mișcare de rotație este produs prin faptul că atracția simultană a Forței Vii cheamă înapoi la ea, până în punctul în care predomină numai mișcarea înainte, tot ceea ce a fost proiectat dincolo de hotarul radiației depline. Astfel iau naștere mișcările de rotație în formă *eliptică*, pentru că *nu* este o mișcare *independentă*, ci rezultă din expulzarea dincolo de un anumit punct, urmată de tragerea înapoi, datorată atracției care se află în Forță, așadar în Dumnezeu Însuși.

În timpul acestor mișcări de rotație, la care presiunea imensă a radiației nemijlocite a slăbit, apare, în mod natural, și o răcire ușoară, iar de aici rezultă un anumit precipitat.

Precipitatul se cufundă mai jos sau mai departe de radiația inițială cea mai puternică, dar încă mai este ținut de atracția atotpătrunzătoare a Forței, primind totuși, în același timp, suficientă forță propulsoare a radiației pentru a merge înainte, fapt prin care apar noi mișcări de rotație, în mereu alte limite, de fiecare dată bine determinate. Astfel urmează precipitat după precipitat, în care se formează, unul după altul, planuri de mișcări de rotație eliptice, aglomerări și, în final, forme tot mai solide, din ce în ce mai îndepărtate de radiația inițială și de enorma ei presiune propulsoare.

Gradațiile care iau naștere aici dau planuri în care se unesc și se mențin specii determinate, în funcție de gradul răcirii lor. Eu am descris deja aceste planuri sau specii în Mesajul meu ca fiind marile planuri de bază ale Spiritualului, în cel mai de sus loc din Creație, apoi cel al Esențialului, care i se alătură, cel al Materialului-Fin și, în final, cel al Materialului-Dens, cu numeroasele lor gradații. Este natural ca toate speciile mai desăvârșite să rămână mai sus, mai aproape de punctul de origine, pentru că ele seamănă mai mult cu acesta și asupra lor atracția Forței Vii trebuie să acționeze cel mai puternic.

Așa cum am spus deja, radiația Luminii, care activează într-un mod de necuprins, există dintotdeauna, din veșnicie.

Însă Dumnezeu nu a lăsat această radiație să acționeze mai departe de acel hotar la care curentul care era proiectat neapărat înainte încă forma o linie dreaptă, astfel că Radiația Divină Pură s-a păstrat strălucind în toată claritatea, fără răcire și fără precipitatele rezultate din ea. Este ceea ce a constituit Sfera Divină, eternă ca și Dumnezeu Însuși! În această claritate nu putea apărea niciodată tulburare, așadar nici abatere și nici schimbare. Numai armonia deplină cu originea, Lumina Însăși, era posibilă. Si ea este inseparabil legată de Dumnezeu, pentru că Lui Îi este imposibil să evite *această* radiație a Forței Vii, efect natural al Său.

De această Sferă Divină, care, datorită apropierii celei mai mari de Forța Vie, se află sub o presiune de neconceput pentru spiritul omenesc, aparține, ca cel mai exterior hotar și punct de ancorare, adevărata Cetate a Graalului, care poate fi considerată polul opus extrem. Prin urmare, ea încă stă în Cercul Divinului, de aceea există din veșnicie și va rămâne veșnic neschimbată, chiar dacă într-o zi Creația ar trebui să se năruie.

Așa a fost din veșnicie. Este ceva ce nu poate fi înțeles de spiritul omenesc.

Abia când Dumnezeu, în Voința Sa, a pronunțat marile cuvinte: „*Să fie Lumină!*”, razele au țâșnit dincolo de hotarul impus până atunci, mai departe, în Universul fără lumină,

aducând mișcare și căldură. Și acesta a fost începutul Creației, care, dând naștere spiritului omenesc, i-a putut deveni patrie.

Dumnezeu, Lumina, nu are nevoie de această Creație. Dacă El și-ar limita din nou radiația până unde ea este inevitabilă, astfel încât ar rămâne doar Sfera Divinului Pur, în care nicio tulburare nu poate apărea vreodată, așa cum era înainte, atunci ar veni sfârșitul pentru tot restul. Cu aceasta ar înceta și existența omului, care numai *în Creație* poate fi conștient!—

Radiația nemijlocită a Luminii poate produce *numai* perfecțiunea. Însă în schimbările acestei presiuni inițiale, care apar din cauza distanțelor tot mai mari, această perfecțiune originară pălește, pentru că, în răcirea progresivă, părți individuale se separă continuu și rămân în urmă. Puritatea perfectă are drept condiție *presiunea Radiației Divine la cea mai mare intensitate*, așa cum este posibil numai în apropierea lui Dumnezeu. Presiunea produce mișcare, din aceasta rezultă căldură, dogoare și incandescență. Însă presiunea este doar efectul Forței, nu Forța însăși; așa cum și radiațiile iau naștere numai sub presiunea Forței, dar ele nu sunt Forța însăși. De aceea, radiațiile în Creație sunt doar consecința unei mișcări corespunzătoare, care trebuie, la rândul ei, să corespundă presiunii din momentul respectiv. Acolo unde nu există radiații în Creație, nu există nici mișcare sau, așa cum greșit spun oamenii, nu există „viață”. Căci fiecare mișcare radiază, iar stagnarea este neantul, nemișcarea, care este numită de oameni moarte. Astfel, și Marea Judecată va avea loc doar prin presiunea crescută a unei Raze Divine, care va fi mijlocită printr-un Trimis al lui Dumnezeu incarnat în Materialitatea-Densă, Căruia Dumnezeu îi va fi dat o Scânteie din *Forța Sa Vie*. Presiunii acestei *Scântei* de Forță Vie, care, firește, nu poate fi la fel de puternică precum presiunea enormă a Forței Vii a lui Dumnezeu Tatăl Însuși, îi poate rezista numai ceea ce vibrează *corect* în Legile Efectului Forței lui Dumnezeu! Căci ceea ce vibrează corect este astfel întărit prin această presiune, însă nu este adus până la

stadiul de alb-incandescent, pentru că forța radiației Scânteii nu ajunge pentru acest lucru. Și tot ceea ce perturbă va fi înlăturat, va fi împins afară din mișcările sale greșite, zdrobit și descompus, lucru pentru care forța radiației Scânteii este pe deplin suficientă. Astfel, Marea Judecată a lui Dumnezeu se realizează cu totul automat și nu este supusă vreunui capriciu al Trimisului lui Dumnezeu. Are loc pur și simplu pe baza Legii Radiației, care s-a format ca urmare a Radiației Forței lui Dumnezeu; căci tot ce se mișcă în gândire și în faptă *corect* radiază în Materialitatea-Densă culoarea violet.

Însă ceea ce este întunecat, provine de la rău sau tinde către rău, fie în gândire, fie în dorință, radiază un *galben* tulbure. Aceste două culori sunt fundamentale pentru Judecată! În funcție de tăria voinței sau a faptei, și radiațiile sunt slabe sau puternice. Odată cu Trimisul lui Dumnezeu, vine în Creație, deci și aici pe Pământ, o Rază neschimbată a Luminii *Divine!* Lumina Divină întărește și înalță ceea ce este bun, deci tot violetul pământesc, în vreme ce galbenul tulbure pământesc este descompus și nimic.

În funcție de felul și de tăria voinței sau a faptei, radiația este mai puternică sau mai slabă. În conformitate cu acestea se formează, într-o dreptate inflexibilă, și felul și tăria efectului care judecă al Razei de Lumină Divină!

Se poate spune foarte bine că întreaga Creație este înconjurată și străbătută de o rețea gigantică de radiații multicolore. Aceste radiații sunt însă doar expresia mișcărilor variate care își au originea în presiunea Forței Vii din Dumnezeu. Cu alte cuvinte: Dumnezeu ține Creația în Forța Sa Vie. Toate acestea sunt corecte, indiferent ce formă de exprimare este aleasă, trebuie doar ca adevărata origine și cursul ulterior al evoluției să fie cunoscute exact, dacă se vrea să se ajungă la un rezultat.

Așa cum cel mai înalt grad de căldură produce incandescență *la alb*, așa este și în Sfera Divină, în vreme ce în cazul scăderii temperaturii apar treptat alte culori, iar în procesul de răcire totul se condensează din ce în ce mai mult!

Pentru a explica în continuare cu ajutorul acestor noțiuni pământești, voi spune că spiritul omenesc nu va putea niciodată deveni alb-incandescent, deoarece el a luat naștere într-un plan în care presiunea începuse deja să slăbească și nu mai era capabilă să producă acel grad maxim de căldură. Astfel, spiritul omenesc este, prin originea sa, de o specie care nu ar putea suporta conștient acest grad maxim de forță. Se mai poate spune că numai la un anumit grad de răcire poate lua naștere ceea ce este spiritual și poate deveni conștient de sine. De asemenea, specia din care provine „spiritul” este numai un *precipitat* al Sferei Divine, format printr-o răcire ușoară, și așa mai departe.

Astfel, acest proces se extinde în continuare în diferite gradații. Primul precipitat al Sferei Divine formează Spiritualul Pur, din care provin ființele create primordial. Și abia din precipitatul acestora provine specia din care se pot dezvolta spiritele omenești. Precipitatul acestei specii produce, la rândul său, Esențialul, din care se desprinde Materialul-Fin, care, la rândul său, produce, în final, Materialul-Dens. Însă mai există foarte multe trepte intermediare ale fiecărei specii de bază menționate aici, inclusiv în Divin, care servesc drept tranziție pentru a face posibilă legătura.

După cum este ușor de înțeles, *primul* precipitat al Sferei Divine este și cel mai bogat în conținut, și de aceea a putut deveni imediat conștient de sine, formând așa-numitele ființe create primordial, în timp ce precipitatul care a urmat din acest prim precipitat nu mai este atât de puternic și nu devine conștient decât treptat. Din acesta provin spiritele omenești.

Datorită conținutului mai bogat al speciei lor, ființele create primordial stau deci pe locul cel mai de sus din Creație, formând *primul* precipitat al Sferei Divine, în vreme ce spiritele omenești iau ființă abia din precipitatul ulterior. Și, bineînțeles, nici la maturitatea lor deplină spiritele omenești nu pot ajunge la înălțimea ființelor create primordial, a căror

specie are un conținut mai bogat, ci trebuie să rămână la înălțimea propriei lor specii. Pentru a urca mai mult, lor le lipsește ceva ce este imposibil de completat, în afară de cazul în care li s-ar da ceva direct din Forța Vie a lui Dumnezeu, lucru care nu se poate însă întâmpla în cursul natural al evenimentelor, ci ar trebui să pornească de la o parte Vie a lui Dumnezeu pusă în Creație, deoarece cu această inerentă, cu adevărat *Vie Forță* este împiedicată răcirea radiației, care altfel ar fi inevitabilă în tranziție. De aceea numai El poate, prin propria Sa radiație nemijlocită, să adauge unui spirit omenesc ceva ce îi dă acestuia posibilitatea să treacă hotarul regiunii ființelor create primordial.

Când radiația a fost proiectată dincolo de hotarul Sferei Divine, așadar la începutul Creației, a fost adăugată o extindere de cealaltă parte a Cetății eterne a Graalului, aflată la periferia acestei sfere, deci în partea cea mai spirituală a Creației, pentru ca și ființele create primordial să poată frecventa noua parte a Cetății, în Spiritual, până la limita superioară impusă prin specia lor. Un pas dincolo de această limită, deci în Sfera Divină, ar însemna pentru ele inconștientă imediată, mistuire în incandescența la alb, dacă... ar putea face acest pas. Însă acest lucru este imposibil, deoarece ele sunt pur și simplu azvârlite înapoi din cauza presiunii mult mai puternice a Sferei Divine, neobișnuită pentru ele sau, altfel spus, această presiune nu le permite să intre. Ea le interzice în mod pe deplin natural intrarea, fără să fie nevoie de altceva.

La fel li se întâmplă spiritelor omenesti evolute în raport cu ființele create primordial și cu planul în care locuiesc ele.

Astfel stă astăzi Cetatea Graalului, cu anexa ei spirituală, ca mediatore între Divin și Creație. Prin ea trebuie să curgă toată radiația necesară pentru Creație, iar Fiul Omului, ca Rege al Graalului, este singurul Mediator care poate trece hotarul din Creație în Divin, datorită originii Sale, care leagă Divinul cu Spiritualul. Din acest motiv *trebuia* să existe misterul acestei uniri.

Abia mult sub această Cetate a Graalului și sub regiunea ființelor create primordial se află Paradisul, ca cel mai de sus și mai frumos loc pentru spiritele omenești care, ajungând la maturitate deplină în Voința Divină, s-au supus Legilor Radiațiilor Sale.—

Nu vreau să intru în amănunte aici, pentru a nu extinde prea mult imaginea acestor evenimente. Despre acestea voi mai oferi alte cărți pentru știința pământească, în scopul studierii proceselor separate, cum ar fi, de exemplu, evoluția planurilor individuale, raporturile dintre ele și așa mai departe. Nimic nu trebuie lăsat deoparte, altfel apare o lacună care determină imediat o oprire în cunoașterea omenească.

Prin urmare, atunci când spiritul unui om de pe Pământ ajunge, în maturitatea sa, după o lungă peregrinare, la hotarul atribuit speciei lui, adică acolo unde începe presiunea mai puternică, el nu se poate aprinde mai mult decât îi permite deja maturitatea sa deplină. Presiunea crescută a unei forțe intensificate ar trebui să dizolve și să ardă specia constituției sale, să o transforme în acel grad ridicat de căldură prin care „eul” lui s-ar pierde. El nu ar mai putea exista atunci ca spirit omenesc și ar fi mistuit de Lumina Albă, în vreme ce, în regiunea ființelor create primordial, ar deveni deja inconștient, din cauza presiunii mai mari de acolo.

Lumina Albă, adică Radiația lui Dumnezeu, în care numai Divinul poate exista conștient, *poartă în ea toate componentele de bază ale Creației*, care, la o răcire lentă, se depun în jos, apoi se formează prin mișcare și, astfel formate, se reunesc, dar nu se mai contopesc, deoarece lipsește presiunea necesară pentru acest lucru. La fiecare grad al răcirii se formează o anumită depunere, care rămâne în urmă. Mai întâi Divinul, mai târziu Spiritualul, iar apoi Esențialul, până când în final se depun Materialitatea-Fină și Materialitatea-Densă.

Astfel, Creația este, de fapt, precipitatul format prin răcirea progresivă a Luminii Albe, a Radiației Luminii Vii.

Spiritualul, ca și Esențialul, se pot forma și pot deveni conștiente doar la un anumit grad precis determinat al răcirii, ceea ce este echivalent cu micșorarea presiunii Radiației lui Dumnezeu.

Dacă vorbesc aici despre o topire sau dizolvare a spiritului omenesc la o presiune prea mare a Radiației Luminii, acest hotar nu trebuie nicidecum considerat Nirvana budiștilor, așa cum probabil ar dori aceștia să interpreteze. Explicația mea de acum se referă doar la evenimente pe drumul de la Lumină în jos, în vreme ce Nirvana trebuie să fie punctul culminant pentru drumul în sus.

Drumul într-acolo ar fi blocat; deoarece pentru a ajunge de pe acest Pământ până Sus, în Împărăția Spirituală, Paradisul, la al cărui hotar cel mai înalt trebuie căutat acest punct, fiecare spirit omenesc trebuie să fi atins deja cel mai înalt nivel de maturitate al „conștienței de sine”. Maturitate în conformitate cu Voința Divină, nicidecum după concepțiile omenești. Altfel nu poate intra în această Împărăție. Însă dacă el, ca spirit conștient de sine, a atins această maturitate, atunci va fi strict reținut și respins la hotar de presiunea crescută a Sferei Divine. El nu *poate* merge mai departe! Și nici nu vrea acest lucru. În Sfera Divină el nu ar putea niciodată să savureze bucurii, pentru că acolo nu mai poate fi spirit omenesc, ci ar fi topit, pe când în Împărăția Spirituală, Paradisul, el găsește bucurii veșnice și, plin de recunoștință, nu-și mai dorește deloc să fie complet dizolvat.

În afară de acest lucru, în maturitatea sa deplină, el este *necesar* la înălțarea și desăvârșirea planurilor care se află sub el și care, fiind precipitate ulterioare, nu sunt capabile să reziste decât la o presiune mult mai mică decât cea la care el rezistă. Acolo *el*, spiritul omenesc, este cel mai mare, deoarece rezistă unei presiuni mai puternice și chiar are nevoie de ea.

Sarcina spiritului omenesc în aceste regiuni de jos este ca, prin puterea sa intrinsecă, să deschidă cât de mult posibil tot ce stă sub el influenței radiațiilor pure ale Luminii și astfel să activeze ca un mediator prin care poate pătrunde presiunea

mai puternică, răspândind binecuvântare pentru tot restul, deoarece el poate primi această presiune mai înaltă și o poate transmite, distribui; presiune care, purificând, descompune tot ce este impur.

Însă, din păcate, omul a fost un rău gospodar în această privință. Este adevărat că tot ceea ce trebuia să se dezvolte până în prezent, urmând presiunea sau imboldul, s-a dezvoltat în Creații, însă greșit, pentru că omul nu numai că a eșuat, ci, apucând pe drumul greșit, a condus totul în jos, în loc să-l conducă în sus! Din acest motiv, din toate au luat naștere numai caricaturi respingătoare, în locul frumuseții naturale.

A fi natural înseamnă însă a merge în sus, a aspira către Înalt, urmând atracția Forței Vii. Căci, în mod natural, totul tinde numai în sus, fiecare fir de iarbă, fiecare floare, fiecare copac. Astfel, ceea ce a fost condus de voința omului are, din păcate, numai în exterior *asemănare* cu ceea ce ar fi trebuit să promoveze ea.

Viața interioară bogată, de exemplu, este adesea confundată în exterior, de către un observator superficial, cu lipsa de conținut care se arată în blazare. De asemenea, admirația pură pentru frumusețe este, la început, în manifestările sale, asemănătoare cu pofta trupească josnică; deoarece ambele prezintă un anumit entuziasm, numai că unul este veritabil, iar celălalt este fals, servind doar ca mijloc pentru atingerea unui scop. Astfel, grația adevărată este înlocuită de cochetărie, iar adevărata slujire este simulată de arivism. Așa este tot ce a cultivat omul. Doar rareori căile lui duc spre Lumină. Aproape toate înclină spre întuneric.

Toate acestea vor trebui stârpite, pentru ca în locul acestor Sodoma și Gomora să vină acum Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ! Pentru ca totul să se îndrepte, în sfârșit, către Lumină, având ca mediator omul!

Despre Lumina Însăși, despre Dumnezeu, nu voi vorbi aici. Acest lucru îmi este prea sfânt! Oricum omul nu L-ar putea cuprinde niciodată, el trebuind să se mulțumească pentru veșnicie cu faptul că *Dumnezeu este!*

TERMENI UTILIZAȚI ÎN „MESAJUL GRAALULUI”.

Divinul	Das Göttliche
Divinul-Inesențial	Das Göttlich-Wesenlose
Divinul-Esențial	Das Göttlich-Wesenhafte
Spiritualul-Esențial	Das Geistig-Wesenhafte
Împărăția Spiritualului,	Das Geistige Reich
În care trăiesc	
Ființele create primordial, cele care au fost create de către Însuși Dumnezeu.	Die Urgeschaffenen
Această Împărăție cuprinde	
Creația Primordială.	Die Urschöpfung
<i>Paradisul</i> , Patria spiritelor omenești conștiente de sine,	<i>Das Paradies</i> .Heimat der selbst-bewußten
și pe culmea ei	
<i>Cetatea Graalului</i> . Creația Primordială este veșnică.	<i>Die Gralsburg</i>
Din voința ființelor create primordial a luat ființă	
Creația Ulterioară, lumea în care germenii de spirit se dezvoltă, devenind conștienți de sine.	Die Nachschöpfung
Ea se împarte în	
<i>Esențialul</i> , originea sufletului animal	<i>Das Wesenhafte</i>

Materialitatea

- a) Materialitatea-Fină
numită de oameni
„Lumea de Dincolo”
- b) Materialitatea-Densă
numită și „Lumea
Aceasta”
- Corpul material-fin
Corpul material-dens

Die Stofflichkeit

- Die Feinstofflichkeit
Das Jenseits
Die Grobstofflichkeit
feinstofflicher Körper
grobstofflicher Körper

Legile Divine:

Legea Efectului Reciproc

Das Gesetz der Wechselwirkung

Legea Atracției Speciilor de
Același Fel

Das Gesetz der Anziehung der
Gleichart

Legea Gravitației Spirituale

Das Gesetz der geistigen Schwere

*Cotitura Cosmică**Die Weltenwende**Existența**Das Sein*

cuprinde toate viețile
succesive ale spiritului
omenesc, de la începutul
Creației Ulterioare până la
întoarcerea în Paradis

Karma, soarta care ne este
rezervată ca urmare a vieților
noastre anterioare

*Das Karma**Forme de gânduri**Gedankenformen**Intuiția**Die Empfindung**Voința intuiției**Empfindungswollen**Voința gândurilor**Gedankenwollen*

Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos	Der Gottessohn
Fiul Omului, Imanuel <i>Reincarnare</i> , viețile pământești succesive	Der Menschensohn <i>Die Wiederinkarnation</i>
Devenire și descompunere	Das Werden und Vergehen
A trăi, experiențe trăite	Erleben
A trăi din plin, a experimenta	Ausleben

Cuprins.

Spre îndrumare!	
1. Ce căutați voi?	1
2. Treziți-vă!	5
3. Tăcerea	16
4. Înălțare	25
5. Responsabilitate.....	30
6. Soartă.....	35
7. Facerea omului.....	42
8. Omul în Creație.....	48
9. Păcatul ereditar.....	53
10. Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.....	55
11. Dumnezeu.....	58
12. Vocea lăuntrică.....	63
13. Religia iubirii	68
14. Mântuitorul.	70
15. Taina nașterii.....	79
16. Este instruirea ocultă indicată?.....	89
17. Spiritism.....	93
18. Legat de Pământ	102
19. Este abținerea sexuală necesară sau recomandabilă?	106
20. Judecata de Apoi.....	109
21. Lupta.....	119
22. Forme de gânduri.	124
23. Moralitate.....	131
24. Veghează și roagă-te!	138

25. Căsătoria.	144
26. Dreptul copilului asupra părinților.....	151
27. Rugăciunea.	156
28. Tatăl Nostru.	162
29. Slăvirea lui Dumnezeu.	170
30. Omul și voința sa liberă.	180
31. Știința modernă despre spirit.	203
32. Căi greșite.	217
33. Oameni ideali.	220
34. Aruncați asupra Lui toată vina !.....	225
35. Crima hipnozei.....	229
36. Astrologie.	235
37. Simbolică în soarta omului.....	239
38. Credință.....	246
39. Bunuri pământești.	249
40. Moartea.	252
41. Decedat.....	259
42. Miracol.....	266
43. Botezul.....	268
44. Sfântul Graal.....	271
45. Misterul Lucifer.	279
46. Regiunile întunericului și osânda.	288
47. Regiunile Luminii și Paradisul.....	293
48. Evenimente cosmice.	295
49. Diferența de origine dintre om și animal.	308
50. Separarea dintre omenire și știință.	312
51. Spirit.	316
52. Evoluția Creației.....	318

53. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău !.....	328
54. Imaculata concepție și nașterea Fiului lui Dumnezeu.	346
55. Moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu și Cina cea de Taină.....	352
56. „Coboară de pe cruce.”	357
57. Acesta este trupul meu! Acesta este sângele meu!	365
58. Învierea corpului pământesc al lui Hristos.	368
59. Concepțiile omenești și Voința lui Dumnezeu în Legea Efectului Reciproc.....	378
60. Fiul Omului.	383
61. Erori	390
62. Energia sexuală în importanța ei pentru înălțarea spirituală.....	405
63. „Eu sunt Învierea și Viața, nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine!”	419
64. Ce îi separă astăzi pe atâția oameni de Lumină ?	426
65. Strigătul după îndrumător.....	438
66. Materialitate-Densă, Materialitate-Fină, radiații, spațiu și timp.....	445
67. Eroarea clarviziunii.	452
68. Feluri ale clarviziunii.	456
69. În împărăția demonilor și a fantomelor.	464
70. Instruire ocultă, alimentație cu carne sau alimentație vegetariană.	481
71. Magnetism terapeutic.....	487
72. Trăiți prezentul!	489
73. Marea cometă.	492

74. Ce trebuie să facă omul pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu?	494
75. Tu vezi paiul din ochiul fratelui tău, dar nu iei în seamă bârna din ochiul tău.	497
76. Lupta în Natură.....	500
77. Revărsarea Sfântului Duh.	506
78. Sexe.	509
79. Poate constitui bătrânețea un obstacol în calea înălțării spirituale?.....	514
80. A fost odată ... !	516
81. Tată, iartă-i, căci ei nu știu ce fac!	538
82. Zei – Olimp – Walhalla.	564
83. Chemați.....	578
84. Creatura om.	585
85. Și o mie de ani sunt ca o zi!	596
86. Intuiție.	599
87. Învățătorul Lumii.	605
88. Străinul.	609
89. Un ultim cuvânt.....	620
90. Antihristul.....	627
91. Și s-a împlinit... !	633
Cuvânt final.	643
Anexe : Cele zece Porunci ale lui Dumnezeu.	647
Viața.	679
Termeni utilizați în „Mesajul Graalului”.	691
